Ân Oán Quan Trường

Contents

Ân Oán Quan Trường **2**
1. Chương 1: Con Đường Đất Đỏ Bụi Mù Hắc Bạch Song Sát . . . 2
2. Chương 2: Người Trong Xe . . . 9
3. Chương 3: Tuần Phủ Hà Nam . . . 18
4. Chương 4: Thầy Bói . . . 36
5. Chương 5: Lưỡng Đầu Thọ Địch . . . 44
6. Chương 6: Mưu Giữ Con Tin . . . 51
7. Chương 7: Chủ Động Theo Thượng Sách . . . 60
8. Chương 8: Những Con Người Sâu Kín . . . 68
9. Chương 9: Cuộc Hội Kiến Ở Đông Thành . . . 75
10. Chương 10: Những Cơ Trí Gặp Nhau . . . 83
11. Chương 11: Kẻ Đến Người Đi Lỡ Dở . . . 92
12. Chương 12: Mua Bán Trong Bóng Tối . . . 100
13. Chương 13: Một Mạng Thành Chín Mạng . . . 108
14. Chương 14: Cô Gái Họ Triệu . . . 116
15. Chương 15: Những Chuyện Lờ Mờ Trong Bóng Tối . . . 123
16. Chương 16: Người Con Gái Áo Đen . . . 131
17. Chương 17: Chút Duyên Bèo Nước . . . 139
18. Chương 18: Bức Đối Phương Nhượng Bộ . . . 146
19. Chương 19: Tuần Phủ Hà Nam Gia . . . 154
20. Chương 20: Người Con Gái Lầu Hồng . . . 160
21. Chương 21: Theo Dõi Cánh Đồng . . . 168
22. Chương 22: Phăng Lần Dấu Cũ . . . 176
23. Chương 23: Sát Nhân Diệt Khẩu . . . 183
24. Chương 24: Biến Đầu Lâu Thành Lục Lạc . . . 190
25. Chương 25: Âm Bà Bà Ngộ Độc . . . 196
26. Chương 26: Con Lằn Xanh Đầu Đỏ . . . 202
27. Chương 27: Đại Phá Âm Sát Thủ . . . 208
28. Chương 28: Tử Thi Của Gã Áo Vàng . . . 216
29. Chương 29: Nông Phu Tung Ám Khí . . . 221
30. Chương 30: Song Nghĩa Tiêu Cục . . . 228
31. Chương 31: Tình Cờ Tái Ngộ . . . 234
32. Chương 32: Lấy Độc Trị Độc . . . 241
33. Chương 33: Cuộc Chạm Trán Tại Tiêu Sơn . . . 247
34. Chương 34: Một Cuộc Đấu Trí . . . 254
35. Chương 35: Bức Bách Dụ Hàng . . . 262
36. Chương 36: Ngọc Nát Hương Tan . . . 274
37. Chương 37: Tấm Ngân Phiếu Giả . . . 278
38. Chương 38: Một Tòa Trang Viện Bỏ Trống . . . 285
39. Chương 39: Lu Mắm Người . . . 291
40. Chương 40: Án Sát Phân Ty . . . 297
41. Chương 41: Một Vụ Tự Tử . . . 305

42. Chương 42: Sóng Trước Chưa Tan Sóng Sau Đưa Tới 312
43. Chương 43: Con Chó Và Viên Quản Sự 321
44. Chương 44: Manh Mối Bất Ngờ 328
45. Chương 45: Nhân Vật Lớn Của Đông Xưởng 333
46. Chương 46: Đóa Hoa Tình Chớm Nở 340
47. Chương 47: Dòng Suối Xuyên Sơn 347
48. Chương 48: Những Người Bao Mặt 353
49. Chương 49: Câu Chuyện Nhà Họ Lương 362
50. Chương 50: Miêu Cương Động Chủ 366
51. Chương 51: Thuốc Giải Mê Hồn Tán 373
52. Chương 52: Những Kẻ Không Còn Tình Cảm 379
53. Chương 53: Thơ Tình Một Mảnh Gởi Cho Chàng 387
54. Chương 54: Những Con Người Phản Bội 393
55. Chương 55: Khoái Lạc Động Chủ 402
56. Chương 56: Người Chú Thứ Năm 406
57. Chương 57: Đoạn Kết 413

Ân Oán Quan Trường

Giới thiệu
Truyện xoay quanh tiêu cục của " Lương gia huynh đệ" , đây là tiêu cục chuyên vận chuyển, hộ tiêu

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/an-oan-quan-truong

1. Chương 1: Con Đường Đất Đỏ Bụi Mù Hắc Bạch Song Sát

Con đường thoai thoải nghiêng về phía trước, bụi cuốn mịt mù.

Con đường đất đỏ bụi hồng.

Giữa trưa. Đường thật vắng.

Một vài cơn gió lướt ngang, gặp chỗ trống, cơn gió lượn vòng cuốn lên từng bựng bụi y như đám mây đỏ nặng.

Cơn gió đi qua, một lát sau "cơn bụi hồng" hạ xuống, tạo thành lớp thảm mỏng, nhuyễn mịn trên mặt đường. Nằm im chờ đợi cơn gió khác.

Từ phía xa xa, ngay trên đầu dốc bụi lại cuốn lên.

Ngọn gió thổi ngược về sau, những gốc bụi lại chạy tới dần dần, gốc bụi bị bứng lên bởi một cỗ xe.

Cỗ xe hai ngựa, mui phủ kín, có thể vì sợ bụi, cũng có thể vì không muốn cho người đi đường thấy trong xe đang chứa những gì.

Trên mui xe, một gã thanh niên khoảng ngoài hai mươi tuổi.

Đáng lý hắn là một gã thanh niên khá tuấn tú. Vì bằng vào đôi mắt sáng, bằng vào khổ mặt thon dài, bằng vào vóc dáng hiên ngang của gã, đã nói lên được điều đó, nhưng bây giờ thì toàn thân, mặt mũi tay chân gã toàn bằng bụi đỏ. Đến y phục của gã cũng không còn phân biệt được màu chính của nó, gã trở thành lem luốc. Chỉ có đôi mắt của gã là còn giữ được vẻ tinh anh.

Cỗ xe, cũng là một cỗ xe tầm thường như những cỗ xe qua lại trên đường, chỉ có đôi ngựa là đặc biệt.

Đó là thứ ngựa ngoại Mông cao lớn, bờm cao, bốn vó nện trên mặt đường thật mạnh, thật nhanh và thật gọn.

Đúng là thứ ngựa quý đường xa.

Cái lạ thứ hai là hai gọng xe thật lớn, lớn bằng hai gọng xe thường, chỉ bằng vào cái lạ đó, người ta nhận ra ngay đó là thứ xe tiêu cục. Loại xe dành để tải hàng cho khách.

Gió thổi ngược chiều, bụi bốc lên từ chân ngựa, bánh xe, nhưng lại được đẩy ngược về sau. Vì vậy, nhìn từ phía trước, người ta thấy được xe ngựa rất rõ ràng.

Trên thành xe có cắm một lá cờ, lá cờ không lớn nhưng chữ rất rõ ràng. Mỗi lúc có ngọn gió phất qua, bốn chữ "Lương Gia Huynh Đệ" óng ánh dưới ánh mặt trời do được thêu bằng kim tuyến.

"Lương gia huynh đệ"!

Tiêu cục của anh em nhà họ Lương.

Họ lập nghiệp gần hai mươi năm nay, nhiều Phân chi của họ đã trải dài dọc theo đại giang Nam Bắc. Con đường nào có xe của "Lương gia huynh đệ" đi qua, con đường đó luôn được bình yên.

Có hai nguyên nhân cho sự an toàn này :

- Thứ nhất đã là "huynh đệ", cho nên tiêu cục này hầu hết là người nhà họ Lương. Tự nhiên họ là những kẻ võ công thuộc vào hàng không phải ăn hại.

- Thứ nhì, đối với bằng hữu giang hồ, họ là kẻ làm ăn chuyên nghiệp. Họ không hề gây chuyện ân oán với ai, họ rất tôn trọng bằng hữu giang hồ. Mà cái thứ bằng hữu giang hồ này, đa số phải hiểu đó là những tay anh chị giựt dọc, trộm cướp, xưng hùng, xưng bá từng vùng… bán buôn không cần xu vốn.

Đặc điểm khác nữa là chuyện làm ăn của "Lương gia huynh đệ" thật là thuận lợi và luôn phát đạt.

Điều đó cũng có hai nguyên nhân :

- Thứ nhất, họ là những kẻ làm ăn "lấy công làm lời", họ giữ đúng mức thành tín. Một xe, hai người hộ tiêu. Vật đến địa điểm, tiền mới trao ra. Vật mất họ đền bồi đủ số, chưa bao giờ khách hàng gặp một chuyện không vừa lòng.

- Thứ hai, người của tiêu cục đều mạnh khỏe và mẫn cán, họ làm công việc rất xứng đáng đồng tiền và không khi nào tìm cách "mánh mung", "moi" thêm của khách, ngoài sự giao ước đầu tiên.

Chính vì thế, từ khi "Lương gia huynh đệ" dựng nghiệp, những tiêu cục khác ở dọc hai bờ đại giang Nam Bắc không làm sao tranh nổi.

Tự nhiên, gần hai mươi năm nay, "Lương gia huynh đệ" cũng phải gian nan vất vả, đã vượt qua nhiều nguy hiểm, tử sanh, nhưng họ chưa từng làm cho một ai phải càu nhàu, than phiền. Cho đến ngày nay, cơ nghiệp của họ hoàn toàn vững mạnh.

Bây giờ, cỗ xe của họ đang lăn bánh trên dốc bụi mù. Và đúng theo quy củ, có hai kỵ sĩ hộ tiêu hai bên xe. Hai con ngựa kè sát cỗ xe.

Trên yên ngựa, hai trung niên đại hán khoảng ngoài ba mươi tuổi, vóc dáng cực kỳ uy dũng. Toàn thân thượng hạ, cả màu lông ngựa cũng y hệt. Cũng bụi đường xa nhuộm biến một màu hồng.

Một cỗ xe, hai kỵ sĩ.

Ba người đại hán vượt đường trường đổ dốc. Bỏ lại đằng sau đỏ trời mây bụi.

Giữa trưa.

Nhìn về xa, không khí y như một nồi nước sôi, bốc hơi nghi ngút. Nếu không có những cơn gió làm chao đảo không khí ấy, có lẽ người trên đường sẽ bị sấy khô.

Thế nhưng cả ba, không thấy vẻ gì mệt mỏi, hình như đường còn xa và sức họ hãy còn thừa.

Mặt trời từ từ chênh bóng, nắng vẫn gay gắt nhưng gió đã có nhiều hơn, con đường xa tít bụi đỏ bốc lên từng đụn…

Hai bên đường là ruộng lúa ngập đầu.

Lúa đã cao nhưng chưa có bông, chứng tỏ ruộng lúa quá tốt.

Là vì bây giờ không ai nhận ra màu lúa tốt, không ai còn có thể viết rằng "thảm xanh chạy tuốt chân trời" được nữa, vì màu xanh mướt đáng lý phải có của ruộng lúa đã thành một màu đỏ nghệt.

Từ một con dốc nữa phía xa xa, có một rặng cây chạy dài theo chân núi, nhưng khi đổ dốc thì hai bên ruộng lúa mênh mông, con đường thẳng tắp không một bóng cây. Hai bên đường, cách xa vào khoảng trên, mầu bụi đỏ bám đầy đọt lúa nhưng khi vào xa, càng xa, lá lúa xanh rì, tấm thảm hai mầu hồng xanh kéo dài mút tầm con mắt.

Con đường bụi và nắng đốt ràn rụa nhưng khách bộ hành vẫn không hề cau mặt. Chỉ vì nếu có một cơn mưa đổ xuống, con đường này trái lại thật là vắng khách. Vì đất đỏ quết thành một chất dẻo như sáp ong, chân ngựa, bánh xe sẽ bị quện lại không tài nào di chuyển được.

Không ai hiểu được tại sao cỗ xe của Lương gia huynh đệ lại vượt khoảng đường này vào lúc giữa trưa. Bất cứ khách từ đâu đến, cho dầu khách lạ đường xa, trước khi vào quãng này, cũng đều được người ta cho biết giờ giấc có thể đi. Huống chi tiêu cục của Lương gia huynh đệ, lại thuộc nằm lòng những lộ trình dọc đại giang Nam Bắc.

Con đường không có gì hiểm trở và người ta chỉ có thể đi khi trời chưa sáng hoặc vào khoảng xế chiều. Giữa trưa nắng cháy bụi mù, đâu phải là thời gian để cho người ta vượt khoảng đường thăm thẳm như vầy?

Vậy mà Lương gia huynh đệ, những người quen thuộc lộ trình lại cho ngựa xe dong ruổi giữa cái giờ mà không có ai qua lại.

Không một sức nào, dù ngựa giỏi người dai, cũng không thể phí sức như rứa.

Bây giờ, mồ hôi đã đẫm ướt áo ngoài, mồ hôi tươm nhầy trên mình ngựa, bụi đỏ trộn vào tạo thành một thứ nhờn nhờn rin rít, mệt ít mà bị thứ đó làm cho uể oải nhiều hơn.

Người trung niên cưỡi ngựa đi bên trái chợt lên tiếng :

- Phi Hổ, có thể nhanh hơn chút nữa được không?

Phi Hổ, gã thanh niên đánh xe nhương nhướng mắt :

- Không thể hơn được nữa đâu nhị thúc, vì nếu đẩy quá, ngựa sẽ bết bát ngay.

Người trung niên bên trái cau đôi mày rậm :

- Chưa từng thấy năm nào như năm nay. Không khéo kéo dài cơn hạ là mùa màng năm nay sẽ không thu hoạch được…

Người bên phải bật cười :

- Phong không hòa, vũ không thuận thì tự nhiên xảy ra hạn hán, lụt lội, nhưng đó là chuyện của triều đình đâu phải chuyện của chúng ta…

Người trung niên bên trái lắc đầu :

- Tam đệ không nên nói như thế, hạn hán, thất thu, bá tánh chịu khổ là chuyện không một ai có thể sống được yên lành…

Người trung niên bên phải cũng lắc đầu :

- Nhị ca nói thế, tiểu đệ thấy vẫn có kẻ yên vui, hạn hán thất mùa vốn là cơ hội để cho những điền chủ, những nhà giàu siết họng thiên hạ đó chớ!

Người bên trái cau mày :

- Nhưng… tam đệ đứng về phía những cường hào ác bá, hay đứng về phía bá tánh lầm than mà nói thế?

Người bên phải cười :

- Nhưng bây giờ cho dù nhị ca có kêu khan cả cổ, cũng không làm sao có được một giọt nước. Trời cao quá, ông ta lại bận nhiều chuyện, làm gì có thì giờ mà nghe người nghèo khó kêu than!

Người trung niên bên trái đáp :

- Đi khoảng đường dài nắng cháy như thế này tuy có khổ, nhưng nắng vẫn còn có thể đi được hơn là mưa, ngu huynh không phải than cho chúng mình, mà là…

Người này chưa nói hết câu thì Phi Hổ đã vụt chỉ về phía trước kêu lên :

- Nhị thúc, tam thúc hãy nhìn kỹ về phía trước xem…

Cả hai người trung niên đều ghìm cương lại, cho ngựa chậm sát vào xe, cả hai chú mục về phía trước…

Cách đó khoảng năm mươi trượng, ngay giữa đường có một kẻ nằm dài. Không phải nằm dọc theo đường mà lại nằm ngang.

Người trung niên bên trái nhướng nhướng mày :

- Tam đệ hộ xa cẩn thận.

Gã thanh niên đánh xe kêu nhỏ :

- Nhị thúc, coi chừng trong đám lúa hai bên…

Người trung niên bên trái thúc ngựa lên.

Năm mươi trượng đối với ngựa chỉ là lộ trình trong nháy mắt, khi còn cách mười trượng nữa, người trung niên dừng lại, quan sát hai bên thật kỹ rồi thúc ngựa đi chầm chậm.

Bây giờ thì thấy rất rõ ràng, nằm trên đường là một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi. Không thấy dấu vết thương tích trên mình, dưới đất cũng không có dấu máu, hắn nằm im lìm, nhưng bằng vào tia mắt đầy kinh nghiệm, người trung niên chợt mỉm cười…

Chăm chú nhìn một lúc nữa. người trung niên lên tiếng :

- Bằng hữu, có gì nên nói thẳng với nhau. Trời nắng như thiêu, nằm giữa đường có quá nhiều bất tiện.

Không một tiếng trả lời, gã thanh niên nằm im không động đậy.

Bộ áo xanh hắn mặc trên mình, tuy bụi đã nhuộm bụi hồng nhưng vẫn không phải dấu của người bị ngã.

Người trung niên lại mỉm cười :

- Tại hạ là Lương Thiên Bảo, người của Lương gia huynh đệ, vì có chuyện gấp phải đi, xin bằng hữu nể tình tránh cho, tại hạ muôn vàn cảm tạ…

Người áo xanh vẫn bất động. Lương Thiên Bảo cau mày :

- Bằng hữu, đường vốn không phải để nằm. Nếu bằng hữu không đứng lên, tại hạ đành phải đi qua vậy.

Cái áo xanh vẫn không nhúc nhích.

Lương Thiên Bảo mím môi thúc mạnh gót vào hông ngựa. Con ngựa cất cổ lên cao bỏ vó.

Chỉ còn cách nhau không đầy ba trượng, người áo xanh vụt tung lên như một cây pháo thăng thiên.

Vừa tung lên, hắn vừa cười sằng sặc :

- Lương Thiên Bảo, sao mà độc ác thế?

Hắn không nhảy tránh mà nhảy nhập vào người của Lương Thiên Bảo. Hai bóng người vừa sát vào nhau là có tiếng rú lên liền.

Tên áo xanh ngửa ra sau, một đường máu từ nơi cổ chảy dài xuống ngực.

Lương Thiên Bảo giật mạnh dây cương và tay trái tung ra một vệt sáng vào giữa đám lúa rậm rì bên trái, sau đó con ngựa đã trở lại sát bên cỗ xe.

Giục ngựa tới, kéo ngựa lui, giải quyết xong đối thủ. Thân pháp của Lương Thiên Bảo quả xứng danh đứng vào hàng thứ hai của Lương Gia.

Vệt sáng từ tay hắn bay vào đám lúa là có ngay phản ứng.

* * * * *

Lúa thật tốt, cơn hạn hán vẫn chưa làm cháy lá, đám lúa cao gần đầu người lớn. Vệt sáng từ tay Lương Thiên Bảo bay vào, người đứng dậy.

Không phải một bên trái, cả hai đám lúa hai bên đường, đều có người đứng dậy. Thong thả đi ra.

Bên trái là người mặc áo mầu vàng, chưa nhuộm nhiều bụi hồng cho lắm, thân hình ốm tong teo và có bộ mặt dài như mặt ngựa.

Da mặt hắn nhờn nhợt, thứ da mặt mét chẹt đến xanh rờn.

Người bên phải bận áo trắng nho sinh, da mặt giống như mầu áo nhưng không trắng hồng mà búng búng như người bị sốt rét kinh niên.

Dáng cách của hắn thật thung dung, thứ thung dung lạnh băng băng dễ sợ. Lương Thiên Bảo vừa liếc qua là tái mặt, hắn nói nhỏ bên xe :

- Tam đệ, Hắc Bạch song sát, họ đã hoành hành dọc giải Thiểm Xuyên. Tam đệ và Đại Hổ phải hết sức cẩn thận, khi thấy ta ra hiệu thì cho xe trở lại, để ta đoạn hậu.

Người trung niên đứng bên kia xe cau mặt :

- Nhị ca, có bao giờ xe của Lương gia huynh đệ chưa đến địa điểm mà quay trở về?

Lương Thiên Bảo nhíu mày nhưng chưa kịp nói gì thì Hắc Bạch song sát đã bước lên đường, đi đến gần và ngừng lại cách cỗ xe khoảng ba trượng.

Áo vàng, Hắc Sát nhìn Lương Thiên Bảo bằng tia mắt trầm trầm, giọng hắn như thách đố :

- Sao? Phi ngựa, đánh người và tung ám khí như thế để chứng tỏ uy phong của Lương gia huynh đệ có phải không?

Vừa nói, hắn vừa ngửa bàn tay, ánh thép xanh rờn của cái bánh xe nhỏ bằng đồng tiền với viền răng cưa sắc bén, món ám khí của Lương Thiên Bảo đã bị hắn nắm gọn như món đồ chơi trẻ nít.

Lương Thiên Bảo tái mặt và khẽ đưa mắt cho Lương Phi Hổ ngầm ra lịnh chuẩn bị quay xe trở lai.

Hắc Sát nói tiếp bằng giọng gằn gằn :

- Ta có một quy củ từ lâu. Bất cứ kẻ nào, giao đấu trước mặt ta, cho dầu làm rơi một cánh tay, hay chặt cả hai chân ta, ta cũng không hề tính toán, nhưng nếu kẻ nào dùng ám khí giở trò đánh lén thì kẻ đó được xem như đã chết.

Nói xong, hắn cầm cái bánh xe răng cưa thép bằng hai đầu ngón tay và bóp mạnh.

Y như một miếng bánh tráng nướng quá lửa, bánh xe thép khua dòn và rơi xuống đất từng mảnh vụn.

Lương Thiên Bảo cố trấn tĩnh vòng tay :

- Lương gia huynh đệ Lương Thiên Bảo xin hỏi…

Hắc Sát lắc đầu :

- Ngươi phải chết rồi, mà người chết thì không cần phải biết đến danh hiệu của bọn ta.

Bạch Sát cười cười :

- Nhị đệ thật thì thôi, cứ nói cho hắn biết, chứ không khi xuống gặp Diêm vương, hắn làm sao mà đầu cáo!

Hắc Sát nhún nhún vai :

- Muốn nói gì thì anh nói đi, tôi lười nói với người sắp chết lắm.

Bạch Sát cười với Lương Thiên Bảo :

- Hắn và ta đã được bằng hữu giang hồ miệt Thiểm Xuyên gọi là "Hắc Bạch song sát", chắc ngươi cũng có nghe rồi chứ?

Lương Thiên Bảo gật gật đầu :

- Có nghe, đã nghe nhiều về nhị vị… Nhưng có điều tại hạ không được rõ là giữa Lương gia huynh đệ với nhị vị vốn không hề có chuyện chi không phải…

Chỉ ngược lại cái thây của tên áo xanh vừa bị Lương Thiên Bảo hạ vừa rồi, Bạch Sát cười gằn :

- Ai nói chưa hề có chuyện không phải? Như vậy tên mở đường của bọn ta bị trúng gió mà chết đó sao?

Lương Thiên Bảo đáp :

- Quý thuộc cản đường, tại hạ đã nhiều lần lên tiếng hỏi và chính vị đó tấn công trước…

Bạch Sát gật đầu :

- Đúng! Hắn đã nằm giữa đường, và chính ta cũng đã nghe ngươi nhiều lần lên tiếng, nhưng nằm ngoài đường là phạm tội hay sao? Tại sao ngươi không xuống ngựa lại gần lay gọi người ta mà lại giục ngựa định càn lên mình người ta như thế chứ?

Lương Thiên Báo cố nhã nhặn :

- Đúng! Quý thuộc nằm trên đường quả thật không đụng đến ai, nhưng quý thuộc nằm giữa đường, nhị vị phục hai bên. Chuyện đó không cần phải hỏi cũng biết ý đồ. Vả lại khi nhóng mình lên là quý thuộc đã tấn công ngay.

Bạch Sát nhún vai :

- Có khi vì nằm giữa đường đất cứng rêm mình, có thể hắn muốn cử động làm giãn gân cốt thì sao? Mà thôi. Ta không có thì giờ cãi lý với ngươi.

Nghe câu này thấy chạm tự ái hơi nhiều, Lương Thiên Bảo nhướng mày :

- Lương mỗ hộ xa bao nhiêu năm, đã gặp không biết bao nhiêu điều lành dữ, có lý hay không là tùy quý vị.

Hắc Sát cười sằng sặc :

- Tùy à! Được lắm, ta nói cho ngươi biết nè, quy luật giang hồ là ai có vùng nấy, hùng cứ nhất phương làm gì thì làm, nhưng khi dẫm chân lên địa phận của ai thì phải ra sao? Chắc ngươi cũng thừa biết chứ?

Lương Thiên Bảo cười nhạt :

- Không ngờ uy chấn Thiểm Xuyên của Hắc Bạch song sát mà lại đem thân danh ra để đòi tiền mãi lộ! Theo tại hạ biết, đó chỉ là hành động của loại cường sơn thảo khấu chứ người có danh phận như nhị vị lại đi làm như thế hay sao?

Họ Lương liếc vào cỗ xe mình và tiếp :

- Nhưng nếu quả có ý đó thì nhị vị đã lầm, vì trong xe này, không có thứ tài vật nào đáng giá cả!

Hắc Sát cười khẩy :

- Ngươi xem Hắc Bạch song sát chúng ta có thiệt sự giống những kẻ mà ngươi vừa nói đó không?

Lương Thiên Bảo nhướng mắt :

- Nếu không thì nhị vị…

Hắc Sát chận ngang :

- Hai người trong xe, ngươi hãy chừa lại một, bọn ta sẽ để cho hai mạng sống của Lương gia huynh đệ được an toàn, không hề sứt mẻ một miếng.

Lương Thiên Bảo sửng sốt :

- Nhị vị cần người?

Hắc Sát gật đầu :

- Đúng vậy!

Vừa nói, hắn vừa lừ lừ nhích tới…

Lương Thiên Bảo khoát tay :

- Khoan, tại hạ xin hỏi, nhị vị có biết người trong xe là những ai không?

Hắc Sát cười :

- Ngươi hỏi câu này quá thừa.

Lương Thiên Bảo hỏi tiếp :

- Họ có cừu oán gì với nhị vị hay sao?

Hắc Sát lắc đầu :

- Không cừu hận gì cả.

Lương Thiên Bảo cau mặt :

- Cứ theo tại hạ biết thì hai vị khách hàng của Lương gia huynh đệ vốn không hề có chuyện qua lại giang hồ, không từng gây thù oán với bằng hữu võ lâm. Họ vốn là dân lương thiện, vậy chẳng hay nhị vị cần đó là người nào?

Hắc Sát cười sằng sặc :

- Người dân lương thiện? Lương Thiên Bảo, sao ngươi xem nhẹ chúng ta như thế. Ngươi nói thật hay nói đùa? Không phải họ là những kẻ quan trọng hay sao?

Lương Thiên Bảo lắc đầu :

- Có lẽ nhị vị đã lầm…

Hắc Sát nặng mặt :

- Lầm hay không đó là chuyện của ta, ta chỉ hỏi ngươi một điều. Ngươi có bằng lòng để người ấy lại, hay là muốn tất cả cùng ở lại? Nếu để người ấy lại thì hai người của Lương gia huynh đệ sẽ được an toàn về đến nơi đến chốn.

Lương Thiên Bảo nhướng mắt :

- Lương gia huynh đệ ở đây có ba người?

Hắc Sát lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ngươi cũng được kể vào kẻ trở về nữa hay sao? Tại sao ngươi mau quên quá vậy? Ta đã nói rồi, ngươi là kẻ phải chết tại đây.

Lương Thiên Bảo biến sắc, nhưng chợt bật cười lớn :

- Nhị vị xem thường người của Lương gia huynh đệ quá như thế? Chẳng lẽ một kẻ hộ xa lại để cho ai bảo chết cũng chịu chết hay sao?

Nhìn cỗ xe, Lương Thiên Bảo ra lịnh :

- Tam đệ, hãy cho Phi Hổ quay xe lại, chuyện ở đây mặc ta.

Người trung niên kia cau mặt :

- Nhị ca…

Lương Thiên Bảo trầm giọng :

- Thiên Đạt, kháng lịnh phải không?

Lương Thiên Đạt cúi đầu và Lương Thiên Bảo hất tay về phía Phi Hổ :

- Hãy quay xe lại.

Lương Phi Hổ nhìn Lương Thiên Đạt :

- Tam thúc…

Lương Thiên Bảo rút trường kiếm quát lớn :

- Có nghe lịnh hay không?

Lương Thiên Đạt mím môi và hất đầu nhè nhẹ ra dấu cho Phi Hổ quay xe trở lại…

Bạch Sát cười thâm trầm :

- Lương Thiên Bảo, ngươi đoạn hậu đấy à? Sao lại tối tăm như thế, ngươi hãy rờ lên cổ ngươi thử xem có gì không?

Phi Hổ tái mặt, vừa nắm cương ngựa, hắn vùng đặt xuống, nhìn vào cổ Lương Thiên Bảo…

Sát bên cổ áo, một cây kim thật nhỏ nhưng vì là kim loại nên dưới ánh nắng lấp lánh trông thật rõ ràng, ánh sáng có pha lẫn màu xanh đen. Chứng tỏ cây châm này có tẩm độc…

Họ phóng độc châm từ bao giờ?

Tại sao luôn cả Lương Thiên Bảo cũng không hay?

Nhưng Lương Phi Hổ không kịp nghĩ gì thêm được nữa, hắn hớt hải kêu lên :

- Nhị thúc…

Cùng một lúc với tiếng kêu của Phi Hổ, Lương Thiên Bảo đưa tay sờ lên cổ và tái mặt…

2. Chương 2: Người Trong Xe

Thật lâu, Lương Thiên Bảo mới bình tĩnh lại, quát lớn :

- Các ngươi ám toán…

Hắc Sát cười lớn chận ngang :

- Làm gì mà giận dữ như thế? Là kẻ đã từng lăn lóc giang hồ, đã từng ám toán thiên hạ mà lại hoảng hốt khi bị người ám toán hay sao?

Bạch Sát cười :

- Lương Thiên Bảo, ngươi nhanh tay lắm, nhưng ngươi cũng nên biết trên đời đâu có ai tri thức mà dám khoe khoang là mình hay. Ngươi nhanh lại chẳng có người nhanh hơn hay sao? Khi ngươi ám toán lão Hắc, chẳng lẽ ta để tay yên một chỗ?

Hắc Sát cũng cười :

- Nhưng tiếc vì khi biết được bài học này rồi, thì ngươi không còn có thì giờ để rút kinh nghiệm được nữa!

Biết không thể chần chừ, Lương Thiên Bảo gầm lên bay người phóng thẳng vào Bạch Sát…

Nhưng đúng như lời Hắc Sát đã nói, bây giờ đã chậm rồi.

Lương Thiên Bảo vừa phóng lên không, chỉ rời khỏi lưng ngựa thì chất độc từ cây châm phát tác.

Y như con diều bạt gió đứt dây, thân hình Lương Thiên Bảo chúi ngay xuống đất. Phi Hổ vụt đứng thẳng lên mui xe.

Lương Thiên Đạt quát lớn :

- Phi Hổ! Hãy ngồi xuống!

Là một người từng vào sanh ra tử, đã biết như thế nào gọi là tiến thoái an toàn. Cho dầu đau xót khi thấy người anh thứ hai bị ngã, nhưng Lương Thiên Đạt vẫn cố giữ bình tĩnh để vớt vát những gì còn lại.

Nhìn vào đôi mắt bi phẫn nhưng đanh thép của người tam thúc, Phi Hổ biết tình thế không cho phép tháo thứ. Hắn cắn môi ngồi xuống, tay hắn run run và mắt không rời thân người nhị thúc.

Bạch Sát cười khiêu khích :

- Sao? Đã chịu xuôi tay rồi chứ? Khôn đó…

Bằng tất cả sự đè nén lòng căm phẫn. Lương Thiên Đạt nói thật chậm :

- Các vị cứ tùy tiện.

Bạch Sát cười hề hề :

- Đúng là kẻ thức thời vụ, biết tiến biết thoái mới là cao nhân. Ta nói một là một, số người còn lại đi hay về tùy ý.

Theo câu nói, Hắc Bạch song sát mỗi người một bên, cẩn thận hai bên bước thẳng đến cỗ xe. Bằng một thủ pháp thật nhanh lẹ, Hắc Sát vung tay hất tung mảnh bố che phía sau xe…

Không riêng Hắc Bạch song sát mà luôn cả Thiên Đạt, Phi Hổ tất cả đều sửng sốt…

Trong xe chỉ có một người…

Một lão già khoảng năm mươi đang ngồi ngủ gục!

Hắc Sát gầm lên :

- Còn… một nữa đâu?

Lương Thiên Đạt vô cùng kinh ngạc :

- Sao… tại sao lại có chuyện như thế?

Bạch Sát cười nhạt :

- Đừng có đóng kịch, hãy nói cho mau tên kia ở đâu?

Lương Thiên Đạt chỉ lão già ngồi trong xe :

- Nhị vị đã thấy rõ rồi chứ, vị đó đã bị điểm huyệt?

Hắc Sát trầm giọng :

- Ngươi khỏi phải nói, chúng ta đã thấy rồi.

Lương Thiên Đạt nói :

- Nhị vị thành danh đã lâu năm, kinh nghiệm có thừa. Chắc chắn phải theo dõi chuyến xe này từ lâu, đáng lý nhị vị phải thấy tình hình rất rõ là một người nữa đã bị kẻ khác ra tay cướp trước.

Hắc Sát cau mặt :

- Nhưng các ngươi theo xe, ở trên xe. Ta cần phải hỏi ngươi.

Lương Thiên Đạt đáp :

- Nếu tại hạ biết như thế thì còn phải đưa xe đi làm gì nữa? Và nhị ca của ta cũng không bỏ mạng!

Hắc Sát gằn giọng :

- Ta không cần biết, ta cứ biết người ở trên xe Lương gia huynh đệ thì ta phải hỏi người của Lương gia huynh đệ.

Bạch Sát chợt vung tay điểm nhanh vào người lão già, hắn bỗng đỏ mặt sượng sùng…

Huyệt đạo bế do bị độc môn công phu, nên hắn không tài nào giải được.

Lương Thiên Đạt lên tiếng :

- Bao nhiêu đó đủ cho nhị vị nên tin lời tại hạ.

Hắc Sát vụt vung tay chụp tới.

Bạch Sát đã cản lại :

- Ta đã nói rồi, chỉ một lời thôi. Cho họ trở về.

Hắc Sát nhăn nhăn :

- Thế… nhưng người mà ta cần…

Bạch Sát đáp :

- Ta đã có cách.

Hắn bước đến lá cờ của Lương gia huynh đệ, đưa tay lên chà nhẹ lá cờ. Hàng chữ thêu bằng kim tuyến vụt rớt xuống như tàn tro, thành ra một lá cờ không phù hiệu.

Quay nhìn Lương Thiên Đạt, Bạch Sát gằn từng câu :

- Ta không cần biết ai bắt người, ta chỉ ra lịnh cho Lương gia huynh đệ, trong vòng ba ngày phải đem người đó đến nạp cho ta. Bằng không, ngay cả cơ sở trung ương và các Phân chi tiêu cục các ngươi sẽ như lá cờ đó.

Rồi quay về phía Hắc Sát, hắn trầm giọng :

- Đi Hai cái bóng nhoáng lên, chỉ nháy mắt đã mất hút trong ruộng lúa.

Lương Phi Hổ nhìn sững lão già bị điểm huyệt trên xe và đưa mắt hỏi ý người tam thúc.

Lương Thiên Đạt thấp giọng :

- Hãy đưa nhị thúc lên xe.

Sắc mặt Thiên Đạt bây giờ trông thật là dễ sợ, sự bi thương, căm phẫn dồn vào tâm trí, cộng với sự mất tích một người khách quá lạ lùng làm cho hắn lặng người…

Đặt nhẹ Lương Thiên Bảo lên xe, Phi Hổ rơi nước mắt cúi đầu.

Lương Thiên Đạt cắn răng :

- Phi Hổ, người anh hùng máu có thể đổ nhưng nước mắt thì không. Kẻ giang hồ chỉ buồn không chết được một cách vinh quang, đâu có ai lại sợ phải bỏ mình dưới tay địch thủ. Khi mới xuất môn, ngươi há chẳng được dạy như thế hay sao? Làm sao Phi Hổ không biết điều đó!

Chính Ngũ lão gia, người ông chú thứ năm của hắn đã từng nói như thế và đã từng khuyên gia tộc nên trở về điền viên, tránh sự thương tâm nhất định phải xảy ra trong cái nghề này.

Hắn đã biết rất rõ, từ ngày bắt đầu ngược xuôi theo đoàn xe bảo tiêu, hắn cũng đã từng nói với những người khác như thế. Nhưng bây giờ trước cảnh một người chú bị chết quá thê thảm, hèn hạ; dầu cho lòng dạ sắt đá, hắn cũng không làm sao ngăn được nước mắt.

Đồng thời, tuy rầy la át ý nghĩ Phi Hổ như thế nhưng Lương Thiên Đạt cũng phải quay hướng khác lau nước mắt.

Tình thế đã đến như vậy rồi, có bi thương cho lắm, rốt cuộc cũng phải về tiêu cục chính để giải quyết. Cho nên Lương Thiên Đạt cố trấn tĩnh nghiêm giọng :

- Không làm sao được nữa rồi, đi đêm có ngày phải gặp ma, Lương gia chúng ta hành nghề đã bao năm chưa khi nào mất uy tín với khách hàng. Chưa bao giờ lực lượng của chúng ta bị thiệt hại, nhưng chuyện đã đến và chuyện không phải tầm thường như những chuyến tiêu khác, ta có cảm tưởng vấn đề này thật vô cùng trầm trọng…

Phi Hổ hỏi :

- Nhưng tại sao câu chuyện lại bị tiết lộ…

Lương Thiên Đạt lắc đầu chận lại :

- Phải về mới bàn được, ở đây chỉ có ta với ngươi thì không thể nào nghĩ ra cho thông suốt.

- Bây giờ chúng ta về thẳng Tổng đàn hay ghé lại một Phân chi nào đó… Tam thúc!

- Phân chi không giải quyết được chuyện này, ta phải về gặp đại ca của ta!

Vẫy tay cho Phi Hổ quay xe trở lại, Lương Thiên Đạt ủ rũ nhảy lên ngồi cạnh thi hài của Lương Thiên Bảo. Giờ thì bao nhiêu nước mắt mới tự do tuôn ra và hắn cũng không buồn lau nữa…

* * * * *

Vùng Hà Bắc, nơi nổi tiếng nhất có lẽ là “Đại Danh phủ”

Vào cửa thành không xa là gặp một ngã tư đường rộng rãi.

Rẽ về bên trái khoảng trăm trượng thấy ngay một cái cổng lớn sát vệ đường, hai cánh cửa cổng luôn luôn mở rộng…

Từ ngoài cổng đi vào, rẽ sang bên trái là một cái sân rộng và dài, ăn thấu phía sau.

Cao nghều nghệu, giữa sân một cột cờ to lớn. Lá cờ phần phật trong gió cho người ta nhìn thấy rõ bốn chữ Lương Gia Huynh Đệ… Hành dinh của tiêu cục anh em nhà họ Lương.

Cái sân nối liền tiền và hậu viện, phía sau lại có hai sân rộng nữa, hai bên sân hai dãy nhà rộng và dài: nhà chứa xe.

Phía sau nhà chứa xe là một giải tàu ngựa thẳng tắp. Bước vào cổng, qua hết sân là gặp phòng tiếp khách.

Ở tiêu cục, phòng khách có hơi không giống những nơi khác. Bước lên thềm đụng ngay phòng khách, phòng có một quầy hàng, năm sáu cái ghế dài, một cái bàn vuông nho nhỏ.

Trong quầy hàng có một lão già tóc trắng phau nhưng sắc mặt hãy còn hồng hào, vóc dáng xem ra cũng còn tráng kiện. Đang ngồi trước một cuốn sổ dầy cộm với một cái bàn toán trong tay.

Năm sáu cái ghế dài trước quầy hàng có sáu, bảy đại hán ngồi hút điếu trò chuyện, người nào cũng vạm vỡ.

Cỗ xe chậm lại khi vào cổng, Lương Thiên Đạt xe chưa ngừng đã nhảy xuống phóng như bay vào quầy hàng. Phi Hổ đánh xe quẹo bên trái vào hậu viện.

Mấy đại hán vừa thấy Lương Thiên Đạt cùng đứng dậy, mặt họ đều lộ vẻ ngạc nhiên vì sự trở về quá nhanh của hắn. Nhiều người lên tiếng hỏi :

- Tam ca, sao về sớm thế?

- Có chuyện gì xảy ra rồi à? Tam ca?

Lương Thiên Đạt chỉ hơi lắc đầu, không đáp. Bước thẳng vào quầy hàng thấp giọng :

- Ngũ thúc, đại ca đâu rồi?

Lão gìa tóc bạc lộ vẻ lo lắng :

- Thiên Long đang ở đằng sau, có chuyện sao, Thiên Đạt?

Thiên Đạt gật đầu đáp nhỏ :

- Có chuyện rồi, Ngũ thúc!

Lão già tóc bạc, Ngũ lão hỏi lần nữa :

- Lão nhị đâu?

Thiên Đạt mím môi không nói.

Lão già tóc bạc thấy thế càng hỏi dồn :

- Thiên Đạt, lão nhị đâu?

Thiên Đạt cúi đầu :

- Trong xe, Phi Hổ đưa ra sau rồi.

Lão già tóc bạc không hỏi thêm, ông ta buông bàn toán đứng dậy quay vào trong. Hai tay ông ta đã có hơi run. Thiên Đạt lẳng lặng theo sau, bọn năm, sáu đại hán cũng ào theo, người nào cũng có vẻ kinh nghi, không hiểu chuyện gì!

Lão già tóc bạc bước được vài bước, vụt quay lại nói :

- Thiên Đạt theo ta vào trong, còn Thiên Bằng, Thiên Tường ở lại coi chừng phía trước.

Hai gã thanh niên trong bọn dừng lại, còn bao nhiêu đi thẳng vào trong. Khi nhóm Thiên Đạt vào đến hậu đường, Phi Hổ đã xuống xe. Hắn đang đứng nói chuyện với một người trung niên khoảng bốn mươi, da mặt hồng hào, hai mắt sáng hừng hực.

Người trung niên cao lớn đó là Lương Thiên Long, người anh cả của Lương gia huynh đệ.

Lão già tóc bạc xăng xái bước lại. Lương Thiên Long lật đật vòng tay :

- Ngũ thúc…

Lão già tóc bạc hỏi luôn :

- Lão nhị đâu?

Vẻ mặt Lương Thiên Long vẫn bình tĩnh, giọng nói của hắn trầm trầm :

- Còn ở trong xe…

Lão già tóc bạc bước nhanh về phía cỗ xe, đám đại hán vội theo sau.

Lương Thiên Long khoát tay, cả bọn ngừng lại và Lương Thiên Đạt bước tới, giọng hắn run run :

- Đại ca!

Thiên Long khoát tay :

- Phi Hổ đã nói rồi, tam đệ hãy đi nghỉ đi.

Thiên Đạt hỏi :

- Phi Hổ đã nói rõ với đại ca?

Thiên Long gật đầu :

- Đã!

Thiên Đạt tiếp :

- Chuyện mất một người…

Thiên Long chận ngang :

- Biết rồi, đường xa mệt nhọc, tam đệ hãy vào nghỉ đi.

Thiên Đạt vụt trào nước mắt :

- Đại ca… nếu không vì bảo toàn cho Phi Hổ thì tiểu đệ chắc không về…

Thiên Long chận bàn tay lên vai người em thứ ba, giọng thật nặng nề :

- Tam đệ, đã đi vào võ nghiệp, nếu phải chết già trên giường bệnh thì đó mới là chuyện lạ, tam đệ mau đi nghỉ đi, đừng làm theo dáng đàn bà?

Thiên Đạt nghẹn ngào :

- Đại ca, tiểu đệ và nhị ca cùng hộ xa, khi nhị ca bị chết vì mũi tên độc của kẻ thù, đệ không hề rút kiếm ra khỏi vỏ…

Thiên Long xua tay :

- Ta biết! Đó là một hành động đúng. Theo nghiệp võ, chết vì nghiệp võ nhưng không đồng nghĩa thấy chỗ chết cứ nhắm mắt lao đầu vào một cách dại dột. Huống chi tam đệ còn phải lo giữ an toàn cho những người còn lại, nên biết đó là điều phải làm trong hoàn cảnh đó.

Thiên Đạt cúi đầu im lặng.

Lão già tóc bạc quay trở lại run run :

- Thiên Long, lão nhị đã bị độc thủ của Hắc Bạch song sát.

Thiên Long nói thật là tỉnh táo :

- Ngũ thúc, xin ngũ thúc hãy vào nghỉ ngơi, sau khi giải quyết xong công việc ở đây, tiểu điệt sẽ bẩm cáo lại.

Lão già tóc bạc chậm nước mắt vừa chảy ra :

- Ta đã nói từ lâu rồi, ta đã bảo bỏ cái nghiệp này đi, hãy về quê sống với ruộng vườn, vậy mà các cháu đâu chịu nghe cho…

Thiên Long đáp :

- Ngũ thúc, chuyện đã như vậy rồi, xin ngũ thúc đừng nói gì nữa cả…

Quay qua Phi Hổ, Thiên Long ra lịnh :

- Phi Hổ hãy đưa gia gia vào trong.

Lão già tóc bạc run run vịn vào vai Phi Hổ bước vào trong. Thiên Long quay lại :

- Lão ngũ, lão lục hãy đưa Tần tiên sinh xuống xe.

Hai tên đại hán bước lại đỡ lão già trên xe xuống, da mặt lão vẫn trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Thiên Long vẫy tay cho đám đại hán còn lại :

- Mở ngựa ra, nhưng cứ để yên lão nhị trên xe. Chờ ta giải quyết xong công việc rồi sẽ tính.

Đám đại hán đưa xe vào trong. Thiên Long lại gọi Thiên Đạt đến và bảo :

- Lão tam, mất của còn bồi thường được, nhưng mất người thì chuyện phiền phức vô cùng, chuyện trong nhà không gấp lắm, phải nghĩ cách tìm người cho được.

Thiên Đạt nói :

- Đại ca, Hắc Bạch song sát buộc ta trong vòng ba ngày…

Thiên Long lắc đầu :

- Bọn Hắc Bạch song sát thì không đáng kể, ta sẽ thân tự đến gặp chúng sau, chuyện quan trọng là người đã mất. Người mất mà nhị đệ và tam đệ lại không hề hay biết, chứng tỏ kẻ cướp người thật không phải dễ đối phó.

Thiên Đạt cúi mặt làm thinh. Thiên Long lại hỏi :

- Tam đệ, chuyện mất người này, nhị đệ và tam đệ không nghe, nhìn thấy một sự động tĩnh nào cả hay sao?

Thiên Đạt lắc đầu.

Thiên Long thở ra :

- Theo Phi Hổ nói thì ngày hôm qua, cho đến khi gặp Hắc Bạch song sát, xe không dừng nghỉ nơi nào cả mà…

Thiên Đạt gật đầu :

- Đúng như thế, đại ca.

Thiên Long trầm ngâm :

- Nếu như thế thì kẻ cướp người trong khi xe đang chạy trên đường!

Thiên Đạt lại gật đầu :

- Tự nhiên là như thế.

Thiên Long tiếp :

- Nếu như thế thì chỉ có Tần tiên sinh là biết rõ, nhưng bây giờ ta lại không giải huyệt được…

Ngay lúc đó, từ bên ngoài, Thiên Bằng chạy vào gọi :

- Đại ca, có Tam thiếu gia đến…

Thiên Long nhướng mắt :

- Tam thiếu gia…

Hắn chưa kịp bước ra, từ bên ngoài một gã thanh niên đã đi vào.

Gã thanh niên này khoảng hai mươi, hai một tuổi, mặt mày dễ coi, hai mắt sáng. Khi hắn vừa vào, căn phòng như vụt sáng hơn.

Tay cầm cây quạt đã xếp lại, gã thanh niên tươi cười nói lớn :

- Hàn Ngọc Trác xin chào chư vị thúc thúc!

Thiên Long vòng tay :

- Không dám! Tam thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Ngũ lão gia đâu? Đại thúc.

Thiên Long trả lời :

- Ngũ lão gia đang nghỉ trong nhà, chẳng hay Tam thiếu gia…

Hàn Ngoc Trác chận nói :

- Không có chuyện chi cả, nhân có việc ngang qua đây, tiểu điệt ghé thăm ngũ lão gia và chư vị thúc thúc.

Thiên Long vòng tay :

- Không dám, đa tạ Tam thiếu gia, chẳng hay lão nhân gia có được kiện khang chăng?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đa tạ đại thúc, gia phụ vẫn bình yên.

Thiên Long tiếp :

- Lâu ngày không gặp, Tam thiếu gia mỗi ngày một tuấn tú hơn.

Hàn Ngọc Trác quay lại cười :

- Lục thúc đùa tiểu điệt đấy à?

Thiên Long cười nói :

- Thật đó chứ, nếu tôi là gái, nhất định đeo dính Tam thiếu gia đó.

Cả bọn cùng cười, nhưng Hàn Ngoc Trác vụt cảm thấy những nụ cười của Lương gia huynh đệ có gì như gắng gượng, hắn cau mặt nhìn quanh.

Thiên Long như thấy được dáng sắc hồ nghi của người thanh niên nên vội khỏa lấp :

- Lâu quá, vì công việc tiêu cục quá bận rộn nên anh em chúng tôi không đến viếng an lão gia và chư vị thiếu gia.

Thiên Đạt tiếp liền theo :

- Đại ca, hãy thỉnh Tam thiếu gia vào trong dùng trà!

Thiên Long cười :

- Mừng quá rồi quên, xin thỉnh thiều gia vào trong…

Liếc ra sau thấy lão già bị điểm huyệt còn đang được hai tên đại hán nâng đỡ, Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Đại thúc, chuyện gì xảy ra cho tiêu cục? Vị lão gia này…

Thiên Long vội cắt lời :

- Không, không có chi, đó là một vị khách…

Thiên Tường vụt nói :

- Đại ca, Tam thiếu gia sở học hơn người, hay là nhờ…

Thiên Long cau mày, nhưng hắn biết không giấu được nên phải nói :

- Tam thiếu gia, chuyện này xảy ra cũng hơi phiền phức, vị khách đây nửa đường bị người dùng độc môn công phu chế huyệt…

- Tam thiếu gia…!

Thiên Long chưa nói dứt câu thì ngũ lão từ trong nhà bước ra lên tiếng gọi.

Ông ta run run vành môi như muốn khóc, vừa đi ngay lại chỗ Hàn Ngọc Trác vừa nói tiếp :

- Đã có Tam thiếu gia đến đây rồi thì quả là đại phúc cho nhà họ Lương, xin Tam thiếu gia chiếu cố…

Hàn Ngọc Trác lật đật bước lại vịn Ngũ lão, giọng hắn thật thân thiết :

- Ngũ lão gia, Ngọc Trác kính mừng lão gia khang kiện.

Ngũ lão mấp máy đôi môi nhiều hơn nhưng lại nói không thành tiếng nữa. Hàn Ngọc Trác nghiêm mặt :

- Ngũ lão gia, chuyện gì đã xảy ra?

Thiên Long vội lên tiếng :

- Ngũ thúc, Tam thiếu gia có việc đi ngang qua chứ không có nhiều thì giờ, Ngũ thúc…

Hàn Ngọc Trác quay lại :

- Đại thúc, tiểu điệt sẽ ở lại đây, chuyện gì thế? Đại thúc?

Ngũ lão bật khóc :

- Tam thiếu gia… lão nhị không xong rồi…

Hàn Ngọc Trác chụp mạnh vào tay Thiên Long :

- Đại thúc… làm sao? Chuyện gì đã đến với nhị thúc? Đại thúc nói đi!

Thiên Long thở ra :

- Tam thiếu gia! Ngũ lão niên kỷ đã cao rồi, nói chuyện đã có phần lệch lạc, xin thỉnh Tam thiếu gia vào nhà rồi tôi sẽ tường trình mọi chuyện…

Ngũ lão vừa đi vừa mếu máo cằn nhằn :

- Tôi đã nói rồi, theo nghiệp võ làm chi… Lão nhị… lão nhị…

Thiên Long chắc luỡi :

- Ngũ thúc, chuyện đã như thế rồi, đừng nói nữa, hãy vào nghỉ đi.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Đại thúc, hãy kể cho tiểu điệt nghe!

Thiên Long không thể làm sao hơn, đành thuật lại mọi việc xảy ra và nói tiếp :

- Vì chuyện hơi phiền phức dông dài, nên anh em chúng tôi không muốn Tam thiếu gia có nhiều suy nghĩ, phân tâm…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhị thúc bây giờ ở đâu?

Thiên Long đáp :

- Tam thiếu gia, xin thỉnh vào trong.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đại thúc, không gần nhưng vẫn là một nhà, đại thúc không nên như thế, hãy để tiểu điệt nhìn qua nhị thúc trước đã!

Thiên Long đành phải đưa Hàn Ngọc Trác đến cỗ xe đang để thi hài Lương Thiên Bảo.

Bằng một thân pháp thật nhanh, Hàn Ngọc Trác nhảy lên xe và hắn run run quỳ phục xuống cạnh thi hài Thiên Bảo.

Thiên Long lật đật bước lên xe đỡ dậy :

- Tam thiếu gia, xin người đừng làm như thế, anh em chúng tôi thật không dám!

Hàn Ngọc Trác cố lạy xong ba lạy, bước xuống xe, đôi mắt đỏ hoe :

- Đại thúc, hãy cho người báo tin hoặc đưa thư về dùm cho gia phụ thưa rằng, tiểu điệt vì có việc phải ở lại đây chứ không về được.

Thiên Long nhăn mặt :

- Tam thiếu gia, như thế làm sao tiện!

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Họ Lương với họ Hàn là một, chuyện đã đến mức này thì đại thúc không nên nói như thế, tiểu điệt phải ở lại đây.

Thiên Long cố ngăn :

- Đã đành thế, nhưng…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Bây giờ chuyện trước nhất là phải lo cho vị tiên sinh kia đã…

Hắn bước nhanh lại chỗ đang đặt lão già, chỉ nhìn qua rồi vung tay lên điểm mấy đại huyệt của lão già.

Lão rùng mình luôn hai cái rồi mở mắt.

3. Chương 3: Tuần Phủ Hà Nam

Thấy lão già được giải huyệt tỉnh dậy. Thiên Long lật đật bước đến gọi :

- Tần tiên sinh Lão già họ Tần ngơ ngác :

- Làm sao lão phu lại ở đây?… Lão gia của ta đâu?

Thiên Long ra hiệu mời hết vào nhà, và sau khi ngồi xong, hắn mới thuật lại tất cả chuyện đã xảy ra dọc đường.

Lão già họ Tần hoảng hốt đứng lên :

- Chết rồi… chết rồi… tôi phải đến Đại Danh phủ thông báo…

Thiên Long đưa tay cản lại :

- Tần lảo tiên sinh, chuyện này không nên kinh động đến quan phủ.

Lão họ Tần nhướng mắt :

- Không nên kinh động phủ quan! Lương tổng tiêu đầu có biết lão gia ta là hạng người nào không?

- Bất luận là ai, nhị vị đã là khách hàng của chúng tôi, tự nhiên chúng tôi phải có trách nhiệm tìm kiếm đưa về.

Lão họ Tần nghiêm giọng :

- Lương tổng tiêu đầu, đây không phải là chuyện chơi đâu nghe.

Ông ta cho tay ra sau lưng lấy một vật đưa ra trước mặt Thiên Long và nói tiếp :

- Xin Lương tổng tiêu đầu xem qua vật này thì biết.

Nhìn thấy đó là một cái ấn có hình con sư tử, Thiên Long mím môi cau mặt :

- Xin Tần lão tiên sinh cho biết rõ…

Liếc Hàn Ngọc Trác, lão họ Tần hỏi :

- Vị thiếu hiệp đây là…

Thiên Long vội đáp :

- Đây là thiếu chủ của chúng tôi, họ Hàn

Hàn Ngọc Trác cất tiếng tiếp ngay :

- Tiểu sinh tên Hàn Ngọc Trác.

Lão già họ Tần nhìn chăm chăm Hàn Ngọc Trác rồi nói :

- Chủ nhân của lão phu là Triệu đại nhân, tân nhiệm Tuần phủ Hà Nam.

Thiên Long cau mặt trầm ngâm.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Như vậy tiên sinh đây là…

Lão họ Tần chận nói :

- Lão phu tên Tần Đức Nghĩa, thuộc hạ thân cận của Triệu đại nhân.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Thất kính, xin ra mắt Tần lão gia.

Thiên Long cũng đứng lên :

- Là một tiêu cục, khách hàng nào cũng phải chu toàn, nhưng vì Triệu đại nhân mặc thường phục cho nên tại hạ không biết, thiệt là có lỗi.

Tần Đức Nghĩa xua tay :

- Bây giờ không phải là lúc khách sáo với nhau đâu, bởi vì Tuần phủ đại nhân đến Hà Nam trấn nhậm chức nhưng lại không muốn kinh động quan dân, vì thế người thay thường phục để việc đi lại cho tiện. Bây giờ chuyện đã xảy ra như thế này, chắc chư vị cũng thừa biết, một vị Tuần phủ đại thần mất tích, không phải là chuyện nhỏ đâu.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tần lão gia nói đúng, đây quả là một chuyện to tát, nhưng cho dù là ai, một khi đã là khách hàng của Lương gia thì Lương gia phải có trách nhiệm tìm về bằng mọi giá. Đó là chuyện tín nhiệm và trách vụ của một tiêu cục. Bây giờ nếu Tần lão gia định đến Đại Danh phủ, chúng tôi cũng không có quyền ngăn cản, vì đó là việc quan. Có điều tiểu sinh cũng cần cho Tần lão gia biết, nếu dùng quan binh đi tìm Triệu tuần phủ thì quả là chuyện bất lợi. Nó sẽ làm kinh động nhân tâm chứ không có kết quả, vì kẻ đã dám bắt Triệu tuần phủ thì họ đâu có xem quan quân ra gì.

Tự nhiên, đã là thuộc hạ thân tín của một vị Tuần phủ, Tần Đức Nghĩa đâu lại không đủ kiến thức để thấy câu nói của Hàn Ngọc Trác là đúng? Cho nên ông ta không thể không nghe, nhưng ông ta vẫn nói :

- Hàn thiếu hiệp chắc cũng biết rằng Tuần phủ đại nhân là một đại thần của triều đình…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tiểu sinh biết điều đó, và tiểu sinh cũng hiểu đây là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng.

Tần Đức Nghĩahỏi :

- Như thế thì theo ý kiến của Hàn thiếu hiệp, chúng ta nên làm sao cho phải?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin Tần lão gia cứ thong thả ngồi lại, rồi chúng ta sẽ bàn tiếp.

Chờ Tần Đức Nghĩa ngồi yên, Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Xin Tần lão gia cho tiểu sinh được biết lại tình hình khi Triệu đại nhân bị bắt.

Tần Đức Nghĩa lắc đầu :

- Tôi chỉ thấy rèm xe máy động và hình như có một vật gì chạm vào thân rồi bất tỉnh ngay, mọi việc sau đó thì không biết ra sao nữa.

Hàn Ngọc Trác lại hỏi :

- Như thế là Tần lão gia không thấy người?

Tần Đức Nghĩa gật đầu :

- Không thấy chi cả, như đã nói, lão phu chỉ thấy rèm xe máy động rồi trước mắt tối thui… Hình như là có một bóng đen nhưng vì nhanh quá nên không nhận rõ.

- Tần lão gia có nhớ chỗ đó ở đâu không?

- Vì ngồi trong xe kín mít, nên không nhận rõ đâu là đâu cả.

Đến đây, Tần Đức Nghĩa trầm ngâm một chút, ông ta lại tiếp :

- Cứ tính phỏng lộ trình và thời gian, thì nơi đó cách Đại Danh phủ khoảng bốn, năm mươi dặm gì đó.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Như vậy là đã qua khỏi Vệ Hà, có lẽ nằm trong khu vực Nam Lạc, Thanh Phong gì đó…

Tần Đức Nghĩa gật đầu :

- Đúng rồi, nhớ khi khởi hành, Triệu đại nhân có dặn không cần phải đi nhanh lắm, vì thế cho nên chắc chỉ đến khoảng đó thôi.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Chưa ra khỏi Hà Bắc! Trong khu Hà Bắc thì đâu có nhân vật nào đáng chú ý?

Lương Thiên Long nói :

- Đất Hà Bắc có bao nhiêu nhân vật tiếng tăm lẫy lừng tôi đều biết cả, chuyện qua lại với họ cũng khá tốt, có thể chuyện này do những kẻ từ nơi khác đến…

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Nếu từ ngoài đến thì quả là phiền phức.

Tần Đức Nghĩa lo lắng :

- Sao? Thiếu hiệp bảo là…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nếu người ngoài địa phận Hà Bắc đến gây ra chuyện này, tự nhiên công việc điều tra sẽ có phần phức tạp hơn, nhưng cũng không phải là tuyệt vọng, mong Tần lão gia hãy yên lòng.

Ba người lặng thinh, hình như mỗi người đang theo đuổi một ý nghĩ riêng… Hồi lâu, Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt lên :

- Tần lão gia!

Tần Đức Nghĩa có vẻ giật mình vì đang lo ra về chuyện khác, ông ta nhìn Hàn Ngọc Trác nói nhanh :

- Thiếu hiệp hỏi chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo cách nói của Hắc Bạch song sát thì hình như chúng biết Triệu đại nhân!

Tần Đức Nghĩa “à, à” hai ba tiếng rồi hỏi lại :

- Chẳng hay Hắc Bạch song sát nói sao?

- Hắc Bạch song sát bảo rằng, người trên xe là một nhân vật quan trọng.

Tần Đức Nghĩa vụt giận dữ :

- Thật quả là to gan, đã biết đại thần mà còn dám chận xe bắt người! Như thế là chúng không xem vương pháp vào đâu cả. Đúng là bọn tội loạn phản nghịch mà…

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Đón đường bắt cóc đại thần, quả là tội chết còn chưa đủ, tuy nhiên Tần Lão gia cũng chắc biết rằng hai đạo giang hồ đều mưu chung một việc như thế. Chứng tỏ không phải đơn thuần về chuyện ân oán giữa quan và dân?

Tần Đức Nghĩa hỏi :

- Theo ý Hàn thiếu hiệp…

Hàn Ngọc Trác trả lời :

- Nội tình của chuyện này chắc chắn không đơn giản.

Tần Đức Nghĩa trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Hàn thiếu hiệp, phải chăng bọn cướp đã lầm người?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Theo lý thì không phải, vì chính Hắc Bạch song sát đã cho biết người trong xe là nhân vật quan trọng mà!

Tần Đức Nghĩa cau mặt :

- Nếu như thế thì… như lời Hàn thiếu hiệp vừa nói, chuyện này chắc chắn không phải giản đơn!

Hàn Ngọc Trác chợt hỏi :

- Tần lão gia, chẳng hay gia quyến hiện nay của Triệu đại nhân ở đâu?

Tần Đức Nghĩa trả lời :

- Triệu đại nhân vốn người Sơn Đông, hiện tại Triệu phu nhân và Triệu tiểu thư vẫn còn ở đó.

Hàn Ngọc Trác hỏi tiếp :

- Triệu đại nhân lần này từ kinh sư đến Hà Nam trấn nhậm chức phải không?

Tần Đức Nghĩa gật đầu.

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Trên đường đi, ngoài Tần lão gia ra, Triệu đại nhân còn có thuộc hạ nào nữa hay chăng?

Tần Đức Nghĩa lắc đầu :

- Trong chuyến đi này, ngoài lão phu ra, bên cạnh Triệu đại nhân không còn ai nữa cả.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Cứ theo lời Tần lão nói, vì không muốn làm kinh động đến quan dân địa phương, nên Triệu đại nhân mặc thường phục để đến Hà Nam. Cho đến xe cũng phải thuê thì… đáng lý ra, chuyến đi này thật bí mật. Người ngoài không ai biết được và như thế thì người trong giang hồ làm sao biết được Triệu đại nhân?

Tần Đức Nghĩa hơi sửng sốt :

- Điều đó… lão phu không được biết!

Hàn Ngọc Trác nói luôn :

- Thêm vào đó, từ kinh sư đến Đại Danh phủ, khoảng đường cũng khá xa. Tại sao họ lại phải chờ đến khi rời Đại Danh phủ đến Hà Nam rồi mới ra tay? Tại sao lại không thể sớm hơn?

Tần Đức Nghĩa nói :

- Cũng có nguyên nhân, vì những đại thần đồng liêu được tin Triệu đại nhân viêm nhậm, họ đã đưa đón mãi cho tới Cam Thiền mới chia tay.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Như thế đến Đại Danh phủ rồi, Triệu đại nhân mới thay thường phục hay sao?

Tần Đức Nghĩa lắc đầu :

- Không, khi xuất kinh là Triệu đại nhân đã mặc thường phục rồi và bên mình chỉ có mỗi một mình lão phu mà thôi.

Hàn Ngọc Trác vụt đứng lên :

- Xin lỗi, bây giờ Tần lão gia cứ nghỉ tại đây, mau là mươi ngày, lâu là một tháng. Lương gia tiêu cục nhất định sẽ tìm, đưa Triệu đại nhân trở lại.

Hắn xoay qua Lương Thiên Long nói luôn :

- Xin đại thúc hãy sửa soạn cho Tần lão gia nghỉ ngơi.

Tần Đức Nghĩa cũng đứng lên :

- Quí tiêu cục công việc quá nhiều, lão phu không dám quấy nhiễu, vả lại trong Đại Danh phủ có nhiều khách sạn…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười chận nói :

- Triệu đại nhân và Tần lão gia vốn là khách hàng của Lương gia huynh đệ, thì đâu có lý nào tiêu cục lại để cho Tần lão gia đi trú ngụ nơi khác? Trước khi đưa Triệu đại nhân trở về lại, chẳng những đây là nơi ăn chỗ ở mà luôn cả sự an nguy của Tần lão gia, Lương gia huynh đệ phải thu xếp. Kế đó là người đã thất lạc một rồi, Lương gia tự nhiên phải hết sức chiếu cố đến người còn lại.

Trầm ngâm một chút, Tần Đức Nghĩa mỉm cười miễn cưỡng :

- Cung kính không bằng tuân mệnh, Hàn thiếu hiệp đã nói thế, lão phu cũng đành làm phiền quí tiêu cục chứ còn biết làm sao!

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tần lão gia thiệt là quá khách sáo, đó chẳng qua là trách nhiệm của tiêu cục chúng tôi mà thôi.

Thiên Long biết ý của Hàn Ngọc Trác, nên ông ta đứng dậy vòng tay :

- Xin thỉnh Tần lão gia theo tại hạ.

Tần Đức Nghĩa cũng đứng lên, chào Hàn Ngọc Trác rồi đi theo Thiên Long vào trong.

Hàn Ngọc Trác chợt nói với theo :

- Tiểu điệt nhớ ra còn có chút việc, xin đại thúc nhờ tam thúc tiếp Tần lão gia dùm…

Thiên Long vẫy tay cho Thiên Đạt đưa Tần Đức Nghĩa vào phòng rồi quay trở lại hỏi :

- Chẳng hay Tam thiếu gia định thế nào?

Chờ cho Thiên Long ngồi xong, Hàn Ngọc Trác mới thấp giọng :

- Đại thúc, tiểu điệt chẳng những thấy chuyện này đã không đơn giản mà lại còn có điểm khá nghi ngờ.

Thiên Long nhíu mày :

- Tam thiếu gia muốn chỉ việc chi?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc cứ nghĩ xem, nói đi nói lại Tần Đức Nghĩa vẫn xác nhận bên mình Triệu đại nhân từ kinh sư đến đây, chỉ có mỗi một mình ông ta kề cận. Trong khi Triệu đại nhân không bằng lòng làm kinh động quân dân địa phương, tự nhiên Tần Đức Nghĩa cũng không thể đem chuyện đó mà nói ra ngoài, thế thì những vật giang hồ biết được chuyện này là bởi do đâu?

Thiên Long gật gật đầu :

- Cứ như theo Tam thiếu gia thấy thì..

Hàn Ngọc Trác nói :

- Khoan, đại thúc khoan hỏi về chuyện ấy, tiểu điệt muốn lưu ý đại thúc là chuyện Triệu đại nhân mất tích ở khoảng đường từ Đại Danh phủ đến Hà Nam.

Lương Thiên Long hỏi :

- Tam thiếu gia không nghe Tần Đức Nghĩa nói đó sao? Vì ở kinh sư, bằng hữu quần liêu đưa đón đến Cam Thiền…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Đại thúc có nhớ rằng từ Cam Thiền đến Đại Danh phủ hãy còn một đọan đường xa?

Long Thiên Long hơi khựng lại :

- Tam thiếu gia muốn nói họ chọn đúng khoảng đường từ Đại Danh phủ, Hà Nam để hạ thủ?

Hàn Ngọc Trác xác định :

- Họ chọn đúng như thế, hay nói rõ hơn là chờ cho Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia huynh đệ rồi, họ mới ra tay.

Lương Thiên Long tái mặt :

- Tam thiếu gia muốn nói… nhằm vào Lương gia huynh đệ?

Hàn Ngọc Trác hơi trầm ngâm :

- Đó chẳng qua là tiểu điệt đoán chừng, có lẽ phải tìm cho ra bằng chứng!

Ngừng một chút, Hàn Ngọc Trác vụt hỏi :

- Đại thúc có nghe, bằng hữu hoặc đồng liêu có khi nào lại tiễn đưa xa như trường hợp của Triệu đại nhân không?

Thiên Long như cảm nhận được vấn đề, ông ta gật gật :

- Đúng rồi, chưa có chuyện như thế!

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Cho dầu hoàng thượng xuất kinh, bá quan cũng chỉ đưa chừng mươi dặm…

Thiên Long lại càng sửng sốt :

- Tam thiếu gia cho rằng..

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tiểu điệt cho rằng lời của Tần Đức Nghĩa không phải… nhưng cũng không khó lắm, ta cứ cho người đến Cam Thiền điều tra hư thực.

Lương Thiên Long nhướng mày :

- Đúng rồi, tôi phải đi mới được!

Hàn Ngọc Trác đưa tay ngăn lại :

- Khoan, đại thúc, tiểu điệt còn có chuyện.

Thiên Long hỏi :

- Tam thiếu gia còn có chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Xin đại thúc cho tiểu điệt mạo muội hỏi một câu, nếu chuyện Triệu đại nhân mặc thường phục nhậm chức mà có người bắn tin ra ngoài, thì người ấy phải là Tần Đức Nghĩa, hay nói dè dặt hơn thì lão là người được xem là khả nghi hơn hết, có phải thế không?

Thiên Long gật đầu :

- Nếu nói khả nghi nhất thì cũng phải, nhưng Tam thiếu gia muốn nói…

Hàn Ngọc Trác chậm rãi :

- Tần Đức Nghĩa muốn báo tin cho Đại Danh phủ về chuyện Triệu đại nhân, nhưng ý muốn cũng không quyết liệt. Tự nhiên cứ cho là ông ta cũng nhận được rằng quan binh không có khả năng về những chuyện như thế này, nhưng chuyện tiết lộ than phận Triệu đại nhân thì nhất định phải nhắm vào ông ta trước.

Thiên Long ngập ngừng :

- Nhưng nếu mà chuyện đồng liêu tiễn đưa đến Cam Thiền quả có thật thì sự tiết lộ cũng là điều tự nhiên, ai cũng có thể là người khả nghi không nhất thiết phải là ông ta.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi! Nhưng nếu đó là chuyện không có thì đại thúc nghĩ sao?

Thiên Long nhăn mày :

- Nếu không có chuyện đó thì Tần Đức Nghĩa nhất định có điều mờ ám!

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Phải, và như vậy, tiểu điệt muốn lưu Tần Đức Nghĩa ở đây cốt tiện việc theo dõi mà thôi. Bây giờ đại thúc một mặt phái người đến Cam Thiền điều tra, chứng thực về lời lão đã nói. Một mặt cho Phi Hổ theo sát bên Tần Đức Nghĩa, lão muốn đi đâu thì cứ để lão đi, chỉ âm thầm bám sát theo.

Thiên Long trầm giọng :

- Hay lắm, nếu chuyện quả có manh mối, thì trước hết phải trói ngay Tần Đức Nghĩa…

Hàn Ngọc Trác khoát tay :

- Đại thúc nên thận trọng, lão ta vốn là hàng thân tín của Triệu đại nhân. Do đó dù cho lão không có thân phận như Triệu đại nhân nhưng vẫn là niêu thuộc. Nên khi chuyện còn chưa có đủ chứng cứ rõ ràng thì tuyệt đối không nên động đến lão.

Thiên Long không đồng ý :

- Nếu hắn thông đồng với giang hồ bắt cóc Triệu đại nhân thì hắn không phải là thuộc chức của Triệu đại nhân nữa rồi?

Hàn Ngọc Trác gật gật đầu :

- Lý đúng là như thế, nhưng đại thúc! Chúng ta làm sao biết chắc là Tần Đức Nghĩa một mình cấu kết với nhân vật giang hồ bắt cóc Triệu đại nhân, hay là đằng sau hắn còn có kẻ khác chủ sử? Phải hay không, đây là một âm mưu to lớn nào khác, chứ không chỉ là chuyện đơn thuần bắt người vô ân oán hay là để được chuộc bằng tiền bạc?

Thiên Long hơi lựng khựng, rồi gật đầu :

- Đúng rồi, Tam thiếu gia!

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Cứ theo tiểu điệt biết thì Triệu đại nhân vốn khoa bảng xuất thân, sau đó lại được sung Hàn Lâm Học Sĩ, một con người tài trí uyên thâm, một đại thần rường cột hiện nay của triều đình. Ông ta dùng người rất cẩn thận, cứ như thế thì Tần Đức Nghĩa xuất thân cũng không tầm thường, đáng lý không phải là hạng có thể cấu kết với giang hồ để bắt cóc Triệu đại nhân chỉ để đổi lấy một chuyện ích lợi tầm thường!

Thiên Long hỏi lại :

- Nghĩa là Tam thiếu gia nhận định hắn chịu sự sai khiến của kẻ khác và đây là một âm mưu trọng đại chứ không phải là chuyện bắt cóc đòi tiền chuộc thông thường?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đó cũng chỉ là ức đoán của tiểu điệt, trúng sai cũng chưa chắc lắm... nhưng xin đại thúc hãy nghe theo tiểu điệt, tạm thời đừng động chạm đến Tần Đức Nghĩa.

Thiên Long cau mày :

- Nhưng nếu hắn đi vào Đại Danh phủ rồi thừa cơ dông luôn thì sao?

Hàn Ngọc Trác cười khẽ :

- Hắn đi thì cứ để hắn đi, bằng vào thực lực của chúng ta, muốn tìm lại hắn cũng không phải là khó!

Thiên Long ngẫm nghĩ và gật gù. Hàn Ngọc Trác vụt hỏi :

- Đại thúc có biết về Tàn Khuyết môn hay chăng?

Thiên Long cau mặt :

- Tàn Khuyết môn?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Môn phái này sáng lập cách đây khoảng sáu mươi năm, họ chỉ bùng lên một lần rồi im hơi lặng tiếng cho đến bây giờ, không ai biết căn cơ của họ nơi đâu. Đặc điểm của môn phái này, từ Môn chủ đến môn nhân, người nào thân thể cũng bị tàn khuyết một bộ phận, hoặc mất tay, mất chân, hoặc mù, què. Những ai còn nguyên vẹn mà muốn gia nhập Tàn Khuyết môn thì cũng phải tự hủy hoại cho thân thể của mình tàn khuyết.

Thiên Long kinh ngạc :

- Trong giang hồ có môn phái như thế mà tại sao tôi lại không hay biết gì cả?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tiểu điệt đã nói, họ chỉ bùng lên một thời gian ngắn rồi im lặng mất mấy mươi năm nay, vì thế nên đại thúc không nghe.

Thiên Long hỏi :

- Nhưng Tam thiếu gia đề cập đến môn phái này là có ý chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Công phu chế huyệt Tần Đức Nghĩa là độc môn thủ pháp của Tàn Khuyết môn.

Thiên Long trố mắt :

- Tam thiếu gia! Tàn Khuyết môn...

Hàn Ngọc Trác gật nhẹ :

- Vâng, chắc chắn là như thế, tiểu điệt không nhận lầm đâu.

Thiên Long trầm ngân một chút rồi hỏi :

- Thật là lạ, cứ như Tam thiếu gia nói thì Lương gia huynh đệ nghe tiếng còn không nghe, huống chi có chuyện ân oán với Tàn Khuyết môn?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chính tiểu điệt cũng đang thắc mắc, tại sao không sớm hơn cũng không muộn hơn, họ lại nhắm vào khi Triệu đại nhân lên xe của Lương gia huynh đệ rồi mới hạ thủ?

Thiên Long trầm giọng :

- Tam thiếu gia, hay là tình cờ chứ không phải họ nhắm vào Lương gia huynh đệ?

Hàn Ngọc Trác nhẹ nhàng :

- Bất luận như thế nào, chuyện trước mắt của chúng ta là phải tìm Triệu đại nhân đem về. Nếu không, Lương gia huynh đệ sẽ bị phiền hà.

Thiên Long nhướng mắt :

- Người ta thường nói, đừng làm một chuyện gì trái với lương tâm thì lòng mình yên ổn. Lương gia huynh đệ từ bao lâu nay chỉ biết đem công lao ra đổi lấy bát cơm, chúng ta không sợ…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không! Đại thúc, lương tâm là một chuyện mà dư luận lại là chuyện khác, đụng vào quan quân chúng ta phải hết sức thận trọng, nếu không khéo thì chúng ta sẽ bị lôi kéo vào một chuyện mà từ lâu chúng ta cố tránh, đó là âm mưu khuynh loát triều đình, nếu vướng vào chuyện đó, thanh danh mấy mươi năm nay của chúng ta sẽ trôi sông, đổ biển hết.

Thiên Long thở ra :

- Đúng là chuyện "Bế môn gia trung tọa, họa tông thiên thượng lai"…

Nhìn Hàn Ngọc Trác, Thiên Long hơi nhếch nụ cười :

- Tam thiếu đừng chê ta xổ Nho. Ta thật không hiểu hết nhưng cũng loáng thoáng lấy câu này có thể áp dụng vào Lương gia huynh đệ hiện nay, thiệt tình, chúng ta nào đã lầm lỗi với ai, nào đã gây oán kết thù với ai đâu mà…

Hàn Ngọc Trác đứng lên và ôn tồn :

- Thôi, Hắc Bạch song sát giao hẹn ba hôm, ngày mai lên đường có lẽ không muộn, tiểu điệt ý hôm nay nhân còn thì giờ, lo hậu sự cho nhị thúc.

Thiên Long giật mình cũng đứng lên nói :

- Đúng rồi, xin Tam thiếu gia hãy đi nghỉ, để tôi lo liệu được rồi.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, đại thúc, tiểu điệt phải báo điếu cho nhị thúc…

Thiên Long cau mặt :

- Tam thiếu gia lại nói như thế? Lương gia huynh đệ đâu thể như vậy được, tôi rất áy náy khi để Tam thiếu gia gánh vác dùm Lương gia về chuyện của Triệu đại nhân rồi… Thật là không phải khi lại để Tam thiếu gia lo thêm chuyện hậu sự cho Thiên Bảo. Việc này Lương gia huynh đệ phải tự lo liệu chứ?

Hàn Ngọc Trác vội ngăn lại :

- Có gì gọi là không phải? Để tang cho thúc thúc thì có chi không phải?

Thiên Long lắc đầu lia lịa :

- Tam thiếu gia, nói thế nào thì nói, chúng tôi cũng không dám như thế. Mặc dù Lương gia ngày nay đã có cơ nghiệp riêng nhưng vẫn là tôi tớ của nhà họ Hàn, chính cơ nghiệp này cũng nhờ lão nhân gia dựng lên cho. Thật tình chúng tôi không dám như thế.

Hàn Ngọc Trác thở dài :

- Gia phụ có bao giờ nhận chư vị thúc thúc là tôi tớ bao giờ? Gia phụ nhất luận xem như huynh đệ, chính vì thế cho nên tiểu điệt phải xin cho trọn lễ. Huống chi, chính chư vị thúc thúc đã dầy công dạy dỗ tiểu đệ từ lúc nhỏ.

Thiên Long vẫn không chịu :

- Đã đành như thế, nhưng cương vị chủ bộc, Lương gia chúng tôi nguyện ghi nhớ đến trọn đời.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đại thúc nên nhớ ngũ lão gia khi xưa, chính gia phụ cũng đã kính là trưởng bối kia mà?

Thiên Long đáp :

- Đó chỉ là tình nghĩa nhân hậu của lão nhân đối với chúng tôi, và Tam thiếu gia cũng thế.

Hàn Ngọc Trác từ tốn vội đưa câu chuyện qua hướng khác :

- Nay tiêu cục đang trong cơn bối rối vì sự mất tích của Triêu đại nhân có liên quan đến chúng ta, chính tiểu điệt phải thân hành lo chuyện này, nhưng cần phải được một vị thúc thúc hỗ trợ. Chẳng hay thúc thúc nào có thể giúp cho tiểu điệt đây?

Lương Phi Hổ vội vòng tay :

- Tôi xin tình nguyện đi theo Tam thiếu gia trong lần đi này.

Hàn Ngọc Trác vui mừng :

- Thế thì hay lắm. Thường nghe rằng Lương huynh có cơ mưu, tiểu điệt rất an lòng. Vậy xin Lương huynh chọn hai con ngựa thật tốt, chúng ta sẽ lên đường ngay. Không cần chờ đến ngày mai.

Phi Hổ gật đầu rồi quay nhanh ra ngoài, chỉ lát sau hắn trở vào và bảo :

- Tam thiếu gia, ngựa đã thắng xong rồi.

Hàn Ngọc Trác nhìn Lương Thiên Long :

- Thúc thúc, mọi việc ở tiêu cục trông cậy nơi thúc thúc, bao giờ xong việc tiểu điệt sẽ cố gắng về sớm.

Lương Thiên Long gật đầu :

- Tôi sẽ cố hết sức mình, Tam thiếu gia yên lòng và xin cẩn thận khi đối đầu với kẻ địch.

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ và quay sang Phi Hổ :

- Lương huynh, chúng ta lên đường.

Hai người lên ngựa, ra tới quan lộ nhắm hướng đông thẳng tới.

* * * * *

Hàn Ngọc Trác và Phi Hổ thẳng đến chỗ Lương Thiên Bảo giết tên thuộc hạ của Hắc Bạch song sát đồng thời cũng bị ám hại chết từ mấy ngày trước, vì hai người đã bàn bạc hãy đến đó xem sao.

Tới nơi vẫn còn trông thấy xác chết, mặc áo xanh theo lối thuộc hạ của Hắc Bạch song sát.

Hàn Ngọc Trác nhìn cái tử thi rồi nói :

- Lương huynh, cái xác chết kia mất đầu… tại sao lại mất đi cái đầu như vậy?

Phi Hổ trả lời :

- Chắc là dã thú!

Hắn lắc đầu và nói tiếp :

- Ngày cuối cùng của nhân vật giang hồ quá nhiều thê thảm!

Hàn Ngọc Trác cũng thở ra :

- Chúng ta chỉ chứng kiến một trong muôn vạn thế thôi.

Phi Hổ nhìn chăm chăm về phía trước và vụt kêu lên :

- Tam thiếu gia, có lẽ chúng đến?

Hàn Ngọc Trác đưa mắt nhìn về hướng trước, quả nhiên có hai bóng người, ban đầu nhỏ, sau lớn dần, học đến khá nhanh.

Phi Hổ nói :

- Tam thiếu gia, Hắc Bạch song sát thành danh đã lâu rồi, họ tung hoành cả vùng Xuyên Thiếu, người người đều khiếp đảm, xin Tam thiếu gia hãy hết sức thận trọng.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đa tạ Lương huynh, tôi biết.

Hai người vừa trao đổi mấy câu xong thì Hắc Bạch song sát đã gần đến nơi. Khi họ còn cách khoảng năm mươi trượng, Phi Hổ hỏi :

- Tam thiếu gia, chúng ta có nên xuống xe không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Cứ để chúng đến Chỉ trong chớp mắt, từ năm mươi trượng, Hắc Bạch song sát đã đến trước xe. Đôi mắt Phi Hổ toé lửa, nhưng hắn vẫn ngồi yên chờ thái độ của người thiếu chủ Bốn con mắt của Hắc Bạch song sát chiếu vào con người của Hàn Ngọc Trác để ước lượng, cân nhắc, họ nhìn châm châm từ trên xuống dưới và từ dưới lên trên. Hình như con người của gã thanh niên này có một cái gì lạ lạ...

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Chắc nhị vị không nhận biết tại hạ phải không?

Hắc Sát gật đầu :

- Lạ hoắc, bộ Lương gia huynh đệ hết người rồi sao mà sai toàn thứ chưa ráo máu đầu như thế?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đánh xe đưa người thì ai cũng vậy thôi, cần gì phải lựa già hay trẻ!

Hắc Sát cười sằng sặc :

- Phải, phải, nhưng người đâu?

Hàn Ngọc Trác buông lững :

- Trong xe.

Hắc Sát gật gật :

- Tốt quá! Kể ra thì Lương gia huynh đệ cũng biết điều đó!

Vừa nói, hắn vừa lầm lỳ bước tới.

Bạch Sát đưa tay cản lại :

- Khoan, không có gì phải vội.

Hắn nhìn thẳng vào mặt Hàn Ngọc Trác và cười hì hì :

- Chúng ta còn chưa thỉnh giáo vị đánh xe này danh tánh là chi mà...

Hàn Ngọc Trác biết ý, đáp :

- Tại hạ họ Hàn, Hàn Ngọc Trác

Bạch Sát cau mặt :

- Sao? Các hạ không phải người của Lương gia?

Hàn Ngọc Trác hơi lắc đầu :

- Trong tiêu cục của Lương gia huynh đệ, chỉ có những người anh em của Tổng tiêu đầu là họ Lương thôi chớ!

Bạch Sát gật gật :

- Như vậy các hạ là...

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ :

- Là kẻ tắm ngựa, rửa xe và sai vặt.

Hắc Sát xạm mặt ngang :

- Hừ Lương gia xem trọng Hắc Bạch song sát đến thế à?

Bạch Sát xua tay cười cười :

- Các hạ là con người khí độ phát tiết ra ngoài như thế, hình như không có dáng đầy tớ lắm...

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tài không phải do tướng, người có địa vị cao không nhất thiết phải có một dáng sắc đường hoàng, ngược lại, kẻ hốt phân ngựa cũng không phải bắt buộc là một con người thô lỗ.

Bạch Sát cười ha hả :

- Hay, nói hay lắm! Bằng vào câu nói đó thôi, ta cũng đoán chắc các hạ không phải là một người mạt hạng!

Hàn Ngọc Trác từ tốn :

- Ta làm gì cũng không là chuyện quan hệ cho lắm, miễn ta là người của Lương gia huynh đệ và ngồi trên xe của Lương gia huynh đệ là đủ rồi phải không?

Bạch Sát gật gù :

- Đúng, đúng! Vậy thì các hạ hãy bảo người trên xe xuống cho xong chuyện!

Hàn Ngọc Trác chợt cười nhẹ :

- Ta hỏi trước điều này đã, trong hai người, ai dùng độc châm ám toán Lương nhị gia?

Hắc Sát ưỡn ngực :

- Ta, ta đây, sao? Ngươi định thay họ Lương để thanh toán chuyện ấy à?

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Nói thật với quý vị, người mà nhị vị cần trong xe, nhưng cũng còn một người hiện đang bị bế huyệt đang ở Lương gia huynh đệ. Tại hạ chỉ có nhiệm vụ đánh xe đến đây giao người, sẵn đưa quý vị về tiêu cục luôn, chuyện gì nữa tại hạ không biết.

Bạch Sát cười :

- Giỏi thật! Đã làm thì tại sao không làm cho trót, ta nghĩ các hạ nên quay về gấp rồi đưa người ấy đến cho bọn ta là phải hơn.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhị vị là bậc anh hùng hảo hán, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, có lẽ nào một chuyện cỏn con như thế lại sợ không dám đến Lương gia tiêu cục? Đồng thời để người khác có thể được chiêm ngưỡng tôn nhan?

Hắc sát trợn mắt :

- Tiểu tử chớ có nói chuyện hồ đồ. Bọn ta không đến đó ngươi có biết tại sao không?

Hàn Ngọc Trác vẫn với giọng nhẹ nhàng :

- Tại sao?

Hắc Sát vênh mặt :

- Ta hỏi ngươi, từ xưa đến nay, có lương y nào đi tìm bệnh nhân không? Nếu không muốn xảy ra chuyện không hay, phải đưa người ấy đến đây.

Hàn Ngọc Trác như nằn nì :

- Anh em chúng ta được lệnh của Lương gia đến đây thỉnh mời nhị vị trước đến gia trang cứu người, sau gia chủ có lòng khoản đãi, mong kết giao với nhị vị vì dù cho có thiệt một người nhưng tiêu cục sẽ được yên ổn hơn. Với thịnh tình đó, chối từ xem ra cũng kỳ lắm!

Hắc Sát khẳng định :

- Nhưng bọn chúng ta đã bảo không đi đến đó được, ngươi trở về nói lại, muốn cứu hãy đem người đến đây đừng lải nhải vô ích…!

Hàn Ngọc Trác gặn :

- Như thế nhị vị đã nhất định chối từ à?

Hắc Sát quả quyết :

- Đúng vậy, bọn ta không thể đi được.

Hàn Ngọc Trác chợt nghiêm giọng :

- Giá… nếu tại hạ bảo nhị vị đi được thì sao?

Hắc Sát nhìn Hàn Ngọc Trác muốn lòi con ngươi :

- Hả! Gã tiểu tử này lớn miệng thật. Ngươi chưa biết bọn ta là ai à?

- Hắc Bạch song sát chứ còn ai nữa!

- Ạ! Ngươi đã biết anh em chúng ta là Hắc Bạch song sát mà còn dám đùa cợt trước mặt chúng ta! Ngươi không sợ chết sao?

Hàn Ngọc Trác bông đùa :

- Chết thì ai mà chả sợ! Nhưng có khi, buồn buồn muốn chết mà cũng không chết được. Tại hạ đang muốn chết đây!

Hắc Sát nổi điên quát :

- Chớ có điên cuồng. Ngươi hãy đến đây rồi sẽ nói chuyện.

- Thế hử! Nhưng phải có điều kiện mới được.

Bạch Sát lúc này chen vào :

- Điều kiện gì?

Hàn Ngọc Trác dùng roi chỉ ngay vào mặt Hắc Sát :

- Hãy để vị ấy tiếp tại hạ ba roi.

Hắc Sát biến sắc, nhưng hắn vụt cười như điên :

- Có sao! Có sao! Ta rất sẵn sàng.

Bạch Sát đưa tay ngăn lại :

- Khoan, phải nói cho rõ ràng trước, nếu hắn tiếp nổi ngươi ba roi thì ngươi đưa người xuống xe, bằng không thì bọn ta sẽ lên xe đưa xuống, rồi theo ngươi về tiêu cục Lương gia! Phải như thế hay không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi.

Bạch Sát cười :

- Ta cũng có một điều kiện, nếu hắn tiếp nổi ngươi ba roi thì các hạ phải xuống nằm… chơi với tên thuộc hạ của ta, ngươi có dám không?

Vừa nói, hắn vừa chỉ thẳng vào đám lúa, chỗ cái thây của tên áo xanh bị Lương Thiên Bảo giết trước đó.

Hàn Ngọc Trác gọn lỏn :

- Được! Bắt đầu roi thứ nhất! Để ý nè! Ngọn roi ngựa trong tay hắn bay ra.

Thường thường ngọn roi ngựa nào cũng thế, cứ dùng sức vung lên thì dầu cho yếu cách mấy, vẫn nghe tiếng tron trót trong không khí, nhưng với Hàn Ngọc Trác thì lại khác.

Hắn vung roi nhưng lại không có nghe tiếng nào.

Ngọn roi không khua nhưng lại dẻo y như mình con rắn, chỉ thấy hắn cất tay lên là ngọn roi đã chờn vờn trên đầu Hắc Sát.

Hắc Sát cười khằn khặc :

- Giỏi! Như vậy là ngươi muốn chết!

Hắn nghiêng đầu qua một bên và đạp mạnh chân, mình tung xéo lên.

Không hổ danh, hắn có tránh ngọn roi nhưng khi tung mình lên thì lại nhắm ngay hướng mui xe, nhắm vào ngay chỗ Hàn Ngọc Trác đang ngồi.

Ngọn roi vung ra, thân roi thật thẳng. mũi roi vừa chỉ ngay đầu Hắc Sát, vì thế khi hắn nghiêng đầu qua một bên để phóng mình lên thì mũi roi lệch hẳn ra ngoài, lối đánh roi thật là không đúng phép chút nào cả.

Đúng lý, bất cứ ai khi dùng thứ roi ngựa mềm như thế hoặc thứ binh khí mềm, phải đánh theo lối cuốn, nghĩa là quất ngang, chưa thấy người nào xử dụng "nhuyễn tiên" cứ tạm gọi như vậy, mà lại từ trên bủa xuống như dùng búa chẻ củi bao giờ! Hắc Sát cũng nghĩ như thế, hướng phóng đến của hắn vẫn không thay đổi.

Ngọn roi ngựa đánh hụt, chếch xuống sát người Hắc Sát tưởng sẽ xuống luôn, lúc này bất chợt có chuyện lạ xảy ra. Ngọn roi đang thẳng như khúc cây chợt mềm lại ở mút đầu, rồi mũi roi như con rắn từ sau lưng Hắc Sát mổ vào lưng hắn. Nghe tiếng gió nhẹ nhưng quá sát không thể nào tránh kịp, Hắc Sát chỉ vừa định đảo người thì mũi roi đã cắm vào vai hắn kèm theo một luồng lực đạo đẩy hắn chúi xuống không kềm lại được.

Trong đầu Hắc Sát chợt lóe ra một tia sáng, ngọn roi ngựa mềm mà được linh hoạt như vậy thì hoàn toàn nhờ vào nội lực của người xử dụng nó. Suy ra thì võ học của Hàn Ngọc Trác hơn bọn chúng rất nhiều, trên giang hồ không mấy người có võ công cao như vậy. Vừa nghĩ đến đây, thân hình còn chơi vơi trên không thì đầu ngọn roi đã rời vai hắn và đổi hướng quấn vào cổ. Theo phản xạ, Hắc Sát định đưa tay lên gỡ thì vòng roi xiết chặt lại. Một tiếng "rắc" nhẹ vang lên. Cổ Hắc Sát rũ gập xuống, hắn chết ngay không kịp kêu lên một tiếng nào.

Thân người của Hắc Sát vừa rơi xuống đất thì ngọn roi đã rời cần cổ Hắc Sát bay vút tới chận ngang Bạch Sát.

Đã thấy sự lợi hại của ngọn roi và công lực quá cao cùa Hàn Ngọc Trác. Bạch Sát vội bật ngửa mình ra sau, đồng thời hai chân của hắn tung lên.

Cú đá móc của Bạch Sát thật nhanh nhưng ngọn roi, bây giờ không thể cho là người xử dụng nó không biết xài roi nữa vì ngọn roi cuộn lại còn nhanh hơn cử động của Bạch Sát. Chỉ có điều ngọn roi không cuốn vào cổ của Bạch Sát như đã cuốn vào cổ Hắc Sát vừa rồi, mà lại cuốn thẳng vào tay của Hàn Ngọc Trác.

Tay trái của Hàn Ngọc Trác vừa chụp lấy đầu roi thì cán roi từ tay phải đã bay ra, bay đúng vào giữa ngực Bạch Sát thật nhanh, gọn. Hai chân hắn chỉ vừa mới hỏng lên khỏi mặt đất.

Một tiếng "hự" nặng nề, Bạch Sát ngã ngửa luôn xuống đất.

Hắn vừa ráng lồm cồm bò dậy thì một búng máu đã ọc ra đỏ ngực. Bạch Sát chỏi chân gượng đứng lên nhưng vẫn phải liên tiếp thối lui.

Phi Hổ nhún chân nhẩy đến gần ngay Bạch Sát, nhưng Hàn Ngọc Trác đã đưa tay cản lại :

- Lương huynh, oan có đầu, nợ có chủ. Hơn nữa hãy chừa hắn lại có chỗ dùng.

Vừa nói, Hàn Ngọc Trác vừa nhảy xuống xe, chầm chậm bước lại gần Bạch Sát. Hai chân Bạch Sát bỗng như không còn gân cốt, hai chân hắn run run rồi không gượng nổi, hắn té ngồi xuống đất, da mặt tái xanh.

Vẫn còn tức và giận cho người nhị thúc của mình, Phi Hổ hầm hầm ráng hất lên một đá.

Bạch Sát bật ngửa ra lần nữa. Bàn chân của Hàn Ngọc Trác đã chận lên ngực hắn :

- Hãy trả lời cho thật, các ngươi chận bắt Triệu đại nhân để làm gì?

Tuy đã lâm vào thế chết, nhưng Bạch Sát vẫn cứng giọng :

- Ngươi đã lầm người, đừng hỏi ta vô ích.

Hàn Ngọc Trác cười gằn :

- Thật thế a?

Bàn chân hắn ấn mạnh xuống ngực Bạch Sát làm hắn nín thở, bao nhiêu máu dồn lên mặt Bạch Sát đỏ bầm.

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Nói được chưa?

Bạch Sát ráng ặc… ặc hai ba tiếng rồi xụi lơ :

- Ta nói… để ta nói.

Hàn Ngọc Trác nới chân :

- Nói đi

Bạch Sát phều phào :

- Bọn ta… chỉ phụng mạng hành sự, ngoài ra không biết gì nữa cả.

Hàn Ngọc Trác hỏi tiếp :

- Nhưng ít ra ngươi cũng phải nói ra kẻ nào ra lịnh chứ!

Bạch Sát đáp liền :

- Âm bà bà, Âm bà bà…

Hàn Ngọc Trác hơi cau mặt :

- Ám Mục Thần Xu phải không?

Bạch Sát gật đầu :

- Đúng rồi! Chắc các hạ cũng được nghe danh rồi chứ?

Hàn Ngọc Trác gằn giọng :

- Bây giờ thì đến lượt ngươi lầm người rồi đó! Ngươi định mang cái tên "Ám Mục Thần Xu" Âm bà bà ra để làm ta sợ phải không? Ngươi tưởng nghe đến tên ấy là ta phải giật mình à?

Ngừng một chút, Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Trong giang hồ hiện nay, ai cũng có phần ngán sợ Âm bà bà, với ta thì không, nhưng bà ta định bắt Triệu đại nhân để làm gì?

Bạch Sát lúc này đã thở lại có phần bình thường, hơi ổn định tinh thần nên hỏi lại :

- Tại sao các hạ không đến hỏi ngay bà ta?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tự nhiên, bà ta bây giờ ở đâu?

Bạch Sát đáp :

- Nửa ngày trước đây hãy còn ở tại miếu Sơn Thần cách đây mười dặm. Bây giờ thì ta không dám nói ở đâu, tuy nhiên ta thấy, nếu các hạ quả thật có ý gặp Âm bà bà thì cũng không phải là chuyện khó.

Hàn Ngọc Trác vừa cười vừa hỏi :

- Thả ngươi là tự nhiên bà ta sẽ tự tìm đến Lương gia huynh đệ phải không?

Bạch Sát gật lia lịa :

- Các hạ quá thông minh, phục lắm! Phục lắm…

Hàn Ngọc Trác nhẹ nhàng :

- Không cần ngươi phải dùng cái ngón này, nếu giết ngươi thì ta đâu để đến bây giờ. Hơn nữa, nếu ta giết ngươi thì Âm bà bà cũng sẽ tìm đến Lương gia huynh đệ như thường mà không chừng còn nhanh hơn nữa nghe!

Bạch Sát chợt nhăn mặt vì khi không cơn đau nơi ngực lại nổi lên làm cho hắn mắc nghẹn, mà cũng chính vì hắn bị nói trúng tim đen nên không biết có lời gì đáp lại. Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Giết ngươi cũng chỉ dơ tay, đối với ta, ân oán phải sòng phẳng. Hắc Sát đền mạng là đủ rồi, ta tha cho ngươi đó.

Hắn vung tay điểm vào Kỳ Môn huyệt của Bạch Sát và tiếp :

- Ngươi hãy đi đi, nhớ nói rằng Lương gia huynh đệ tiêu cục chúng ta sẵn sàng chờ đón, mời Ám Mục Thần Xu cứ tự nhiên.

Bạch Sát chỏi tay ngồi dậy, ráng gượng gạo :

- Hay lắm, các hạ quả cao minh, bây giờ ta chỉ còn có một chân cử động được, tự nhiên sẽ chậm như ý muốn của các hạ đó.

Không thèm nói đến hắn nữa, Hàn Ngọc Trác vẫy tay ra hiệu cho Phi Hổ cùng nhảy lên xe.

Hai con ngựa cất cao bốn vó kéo cái xe phóng nhanh, chìm khuất sau làn bụi đỏ.

Cách xa độ năm dặm, Hàn Ngọc Trác dừng xe quay đầu nhìn lại và nói với Phi Hổ :

- Bạch Sát đúng là con người cơ trí, tôi điểm huyệt một chân hắn để tạm không cử động được, cốt ý làm cho hắn không báo cho Âm bà bà sớm, thế mà hắn vẫn hiểu được ý tôi. Bây giờ, chúng ta chia tay ở đây, tôi về Tổng tiêu cục, anh phi ngựa thông báo cho tất cả các Phân chi hãy trở về ngay.

Phi Hổ hỏi :

- Cho tất cả Phân chi về Tổng tiêu cục?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Âm bà bà lợi hại lắm, đã lợi hại mà còn hung ác tàn nhẫn vô cùng, trong khi chưa có thể làm gì được chúng ta, bà ta có thể trút giận dữ vào các phân chi…

Phi Hổ hỏi tiếp :

- Tại sao vừa rồi Tam thiếu gia không giết Bạch Sát để trừ hậu họan?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nợ phải đòi cho đúng, giết một Hắc Sát cũng đủ rồi, vả lại… cho dù có giết cả Bạch Sát thì Âm bà bà cũng tìm đến mà thôi.

Không để cho Phi Hổ nói thêm, Hàn Ngọc Trác nói luôn :

- Bây giờ Lương huynh hãy đi cho thật gấp, các Phân chi về sớm được giờ nào, công việc mình sẽ giải quyết sớm giờ ấy. Tôi đi.

Dứt lời, hắn tung mình xuống xe, phi thân như bay về Lương gia huynh đệ tổng tiêu cục.

Phi Hổ cũng biết tình thế cấp bách lắm rồi, nên hắn cũng vội ra roi cho xe lăn bánh.

Xe không ngựa mạnh, chỉ nháy mắt, cỗ xe chỉ còn là một chấm đen trong vùng bụi đỏ mịt mù.

* * * * *

Tiêu cục trung ương tuy vẫn mở cửa, nhưng bên trong không khí như trầm xuống, vô cùng yên lặng.

Trước quầy hàng chỉ còn hai huynh đệ Lương Thiên Bằng và Lương Thiên Dục ngồi ủ rũ, họ không còn nói cười như ngày trước nữa.

Khi Hàn Ngọc Trác bước vào, hai người mới gượng cười đứng dậy :

- Tam thiếu gia đã về…

Hàn Ngọc Trác hỏi ngay :

- Các Phân chi có nơi nào về đến chưa, cửu thúc?

Lương Thiên Bằng lắc đầu :

- Chưa, nhưng sao…

Hàn Ngọc Trác đáp vội :

- Sự việc nghiêm trong hơn chúng ta tưởng nhiều lắm, tiểu điệt đã nhờ anh Lương Phi Hổ triệu tập các Phân chi về đây…

Lương Thiên Bằng nói :

- Chưa có nơi nào về cả, có lẽ chưa kịp đâu!

Lương Thiên Dực thắc mắc :

- Tam thiếu gia, chẳng hay sự việc ra sao?

Hàn Ngọc Trác chưa trả lời thì bên ngoài tiếng xe tiếng ngựa chợt ồn ào. Lương Thiên Bằng kêu lên :

- Chắc các Phân chi đã về rồi đó…

Hăn bước ra nhìn và kêu lớn :

Hàn Ngọc Trác thở phào :

- Bây giờ nhị vị thúc thúc hãy lo thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho họ. Hãy cho xe, ngựa vào bên trong rồi chờ tiểu điệt bàn tính với đại thúc đã.

Nói xong là hắn lật đật đi thẳng vào trong.

Vừa đến trung đường, gặp ngay Lương Thiên Long và Lương Thiên Đạt đi ra. Thiên Long lên tiếng trước :

- Đúng chưa? Nghe tiếng xe là tôi biết Tam thiếu gia đã về!

Hàn Ngọc Trác vòng tay thi lễ và Thiên Long hỏi dồn :

- Tam thiếu gia, lộ trình cực nhọc lắm phải không?

Tự nhiên, lộ trình quả thật có dài, nhưng câu hỏi đó của Lương Thiên Long không đúng theo nghĩa như thế. Ông ta chỉ muốn hỏi sự cực nhọc phải có khi đối phó với kẻ địch.

Hàn Ngọc Trác cũng hiểu vậy, hắn thuật nhanh lại mọi sự và cuối cùng là ý định của hắn về chuyện triệu hồi các phân chi của tiêu cục.

Thiên Long liền quay lại dặn Thiên Đạt :

- Tam đệ, lo thu xếp dùm vụ này đi, nhớ đừng cho anh em đi đâu xa.

Lương Thiên Đạt bước ra, Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc, Âm Mục Thần Xú Âm bà bà tuy là tay khó đối phó, nhưng cũng không phải là đến mức mình nguy khốn. Dĩ nhiên là "binh đến tướng ngăn", ngoài phương thức này ra, không có cách nào khác nữa. Điều không may là đường xa quá, không thể nào thông báo kịp cho đại và nhị ca của tiểu điệt. Vì vậy phải tận dụng thực lực sẵn có nơi đây nhưng cũng không cần phải dùng hết, xin đại thúc cho tất cả phân tán. Tiểu điệt và đại thúc cùng thêm một vài người nữa là đủ rồi.

Lương Thiên Long gật đầu :

- Được! Tôi sẽ thu xếp ngay.

Đi ra được mấy bước, Lương Thiên Long quay trở lại thấp giọng :

- Tam thiếu gia, chút nữa là quên rồi, người điều tra vụ Cam Thiền đã về, đưa tiễn Triệu đại nhân đến Cam Thiền, chuyện quả có thật, nhưng đó chỉ là mấy môn sinh của Triệu đại nhân chứ không phải là quan viên đồng liêu như Tần Đức Nghĩa đã nói, quần liêu chỉ đưa ra khỏi thành mà thôi.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Đại thúc có hỏi việc khi đưa đến Cam Thiền có rầm rộ lắm không?

Lương Thiên Long lắc đầu :

- Không, chỉ có vài môn sinh và cũng dùng xe nhẹ như khách đi đường.

Hàn Ngọc Trcc cau mày :

- Tần Đức Nghĩa đâu, đại thúc?

Lương Thiên Long đáp :

- Ngày tam thiếu gia vừa đi khỏi được một chút thì Tần Đức Nghĩa cũng đi, hắn đến chỗ đầu đường gặp một tên thầy bói mù. Sau đó hắn về ngay, bảo là hắn đi cầu bói xem Triệu đại nhân hung kiết ra sao.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tỏ ra lòng chung với chủ cũng nhiều, nhưng hắn kể thầy bói nói sao?

- Tần Đức Nghĩa kể rằng quẻ chỉ tiền hung hậu kiết, trong vòng trăm ngày trở lại, Triệu đại nhân sẽ bình yên vô sự trở về.

- Ai đi theo hắn?

- Thiên Đạt…

Trầm ngâm một chút, Hàn Ngọc Trác hỏi tiếp :

- Tam thúc có thầy tên thầy bói không? Có tả con người ấy hình dáng, tướng mạo như thế nào không?

Lương Thiên Long đáp :

- Chưa từng thấy qua có lẽ hắn ở đâu mới lại thôi!

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ngay bây giờ, đại thúc cứ thu xếp công việc của tiêu cục cho thật ổn, ban ngày chắc không có việc gì xảy ra, để tiểu điệt đến gặp tên thầy bói đó thử xem! Nhưng, không biết hắn ở xa đây hay gần?

Lương Thiên Long lắc đầu :

- Không xa, ra trước cửa tiêu cục, rẽ xuống hướng đông ngay nơi góc đường lớn là chỗ hắn ngồi.

Hàn Ngọc Trác hỏi tiếp :

- Bây giờ Tần Đức Nghĩa ở đâu, đại thúc?

- Hắn đang ở trong phòng.

- Cứ để tam thúc theo dõi hắn, không chừng sẽ có chỗ dùng quan trọng hơn cho chúng ta. Đại thúc cứ cho hắn biết vụ Âm Mục Thần Xú Âm bà bà, dặn hắn đừng đi đâu nữa.

Lương Thiên Long hỏi câu chót :

- Tam thiếu gia có cần Thiên Đạt đi cùng không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không cần lắm, một mình tiểu điệt đi tiện hơn, hãy để cho tam thúc thúc bám sát Tần Đức Nghĩa Trong sân lớn của tiêu cục bây giờ đã khá đông người, các phân chi đã về nhiều rồi, chỉ thấy xe vì người đã vào trong.

Hàn Ngọc Trác vẫy tay với Lương Thiên Dực rồi thẳng ra ngoài cổng.

4. Chương 4: Thầy Bói

Từ trước cửa tiêu cục đổ xuống một đỗi, quả nhiên có một ngã tư.

Góc bên trái là một cái sạp bán dưa hấu. Không có tên thầy bói nào cả.

Người bán dưa thấy Hàn Ngọc Trác nhìn quanh, vội gọi mời :

- Công tử, xin dùng miếng dưa cho đỡ khát, dưa này ngọt lắm, không ngọt không nhận tiền của công tử đâu.

Hàn Ngọc Trác bước lại mỉm cười.

Người bán dưa buông cây quạt trên tay, trao cho hắn một miếng dưa khá bự. Quả thật, quảng cáo không sai, dưa thật ngọt.

Trả tiền xong, Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Tôi muốn hỏi thăm một người.

Người bán dưa hỏi :

- Công tử muốn hỏi ai?

- Tôi nghe nói ở đây có một vị thầy bói hay lắm, nhưng không biết ông ta bây giờ còn ở đây xem bói không?

- Công tử muốn bói à?

- Vâng, tôi muốn nhờ bói cho tôi một quẻ.

- Công tử đến trễ quá, ông thầy đó đã ngưng xem bói từ chiều hôm qua...

Nghe như vậy, Hàn Ngọc Trác vụt cau mày, nhủ thầm: "Không lẽ hắn đã xong chuyện rồi sao?"

Lúc này, người bán dưa đưa tay chỉ sang phía bên kia đường và nói tiếp :

- Tôi thấy ông ta quẩy gói vào khách điếm đó, không biết đã đi hay chưa, công tử sang hỏi xem?

Hàn Ngọc Trác cám ơn rồi lật đật băng qua đường.

Không cần phải hỏi ai, vì tấm bảng "Tụ Phong Khách Sạn" quá lớn, vừa qua đường là thấy ngay.

Rất may, hỏi tên tiểu nhị thì được cho biết ông thầy bói hãy còn ở trong phòng.

Theo tay chỉ của tiểu nhị, Hàn Ngọc Trác vừa đặt chân vào dãy phòng phía đông là thấy gã thầy bói đang ngồi trên cái phản của căn phòng thứ nhì trong dãy, cửa không đóng.

Hắn là một gã cao cao, ốm ốm, tướng mạo không có gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt tèm nhem nhắm lại; chỗ hai con mắt sâu quắm y như hai cái lỗ, người yếu bóng vía nhìn cái là phát ớn.

Có lẽ cả hai con mắt của hắn đã rơi cả ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân dừng trước cửa phòng mình, gã thầy bói hỏi :

- Vị nào đó?

Hàn Ngọc Trác vừa bước thẳng vô cửa vừa nói :

- Tôi nghe tiếng thầy đoán quẻ hay lắm nên đến đây cầu xem kiết hung.

Gã thầy bói nhỏm mình như muốn đứng dậy, nhưng hắn chỉ hơi nghiêng chào khách rồi ngồi y chỗ cũ, hắn hỏi :

- Làm sao khách quan biết tôi ở nơi đây?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tôi có miệng, nói được, hỏi được mà! Tự nhiên là phải biết chớ sao không!

Nhìn trên bàn, thấy một cái gói hành trang đã được buộc lại kỹ luỡng và cây gậy đặt kế bên, Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Bộ thầy định đi phải không?

Gã thầy bói đáp :

- Đi tìm chỗ khác, ở đây không có người chiếu cố, kiếm chén cơm coi bộ quá khó khăn.

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ :

- Tôi không phải chiếu cố tiên sinh đây sao? Theo tôi nghĩ thì tại đây ít nhất cũng đã có hai người chiếu cố đến tiên sinh chứ có phải không đâu?

Gã thầy bói mặt hơi đổi sắc, nhưng rồi hắn lại cười ngay :

- Tự nhiên, tự nhiên! Nếu một vài người mà cũng không có nữa thì kẻ đui này chết đói còn chi.

Đổi giọng liền, ra vẻ vồn vả, gã thầy bói đưa tay :

- Xin khách quan cứ ngồi tạm…

Hàn Ngọc Trác nói tiếng cám ơn và kéo một cái ghế trong phòng ngồi xuống. Gã thầy bói mỉm cười :

- Khách quan đã đến đây thì quả thật là vinh hạnh, nhưng chẳng hay khách quan muốn bói chuyện chi? Cầu gia đạo, thương trường, quan chức… tình duyên?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi muốn hỏi về một người.

Gã thầy bói hỏi lại :

- Chẳng hay khách quan muốn hỏi về ai?

- Tôi muốn nhờ vào quẻ linh của tiên sinh để tìm kiếm người.

Gã thầy bói lắc đầu :

- Xin lỗi, bói toán chỉ có thể định kiết hung, chứ còn việc kiếm người thì không thể được.

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Tiên sinh à! Tôi đã đến đây, mong tiên sinh đừng để cho tôi phải uổng công…

Gã thầy nói từ từ đáp :

- Nếu muốn tìm người mà lại hỏi gã mù này thì quả thật là uổng công…

Hắn vừa nói vừa cầm lấy cây gậy, hắn nói thật chậm, nhưng tay hắn lại thật nhanh. Hắn tuy mù nhưng cây gậy của hắn y như có mắt, thật là chính xác. Hắn vừa nhấc lên, đầu gậy đã sát vào tâm mạch của Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác lật bàn tay bắt lấy cây gậy một cách nhẹ nhàng, vừa giữ cây gậy hắn vừa cười lớn :

- Tiên sinh, tôi coi bói có trả tiền mà!

Gã thầy bói hừ hừ trong cổ họng và giựt mạnh cây gậy lại.

Hàn Ngọc Trác ngồi vững như không, cây gậy dính cứng trong tay hắn. Gã thầy bói đỏ mặt, Hàn Ngọc Trác lại cười :

- Thật là lầm lẫn quá, tôi cứ tưởng gậy bằng cây không ngờ lại bằng sắt…

Giờ đây mặt gã thầy bói xạm lại và hắn bỗng bật cười :

- Không ngờ kẻ đánh xe mà thủ pháp lại khá như thế này!

Hàn Ngọc Trác buông gậy và hỏi tiếp :

- Tiên sinh, việc tôi hỏi như thế nào?

Gã thầy bói trầm giọng :

- Ngươi giải huyệt cho lão Tần phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vâng, thứ độc môn thủ pháp đó quả đã làm cho Lương gia tiêu cục phải một phen vất vả.

Gã thầy bói gằn giọng :

- Ngươi không phải là người của Lương gia huynh đệ!

Hàn Ngọc Trác không đáp lại, chỉ tiếp tục :

- Thủ pháp đó quả có làm cho Lương gia huynh đệ phải khó khăn, nhưng chỉ khó khăn một chút thôi chứ thật ra, Lương gia huynh đệ đâu phải không người.

Gã thầy bói đổi giọng :

- Các hạ biết đó là thủ pháp gì không?

- Tự nhiên, nếu không biết thì làm sao có thể giải khai?

- Nghe giọng nói hình như các hạ chỉ khoảng hai mươi niên kỷ?

- Thính giác của tiên sinh quả là tinh…

Gã thầy bói vụt cau mày :

- Trên dưới hai mươi tuổi mà lại biết thủ pháp đó à?

Hàn Ngọc Trác trả lời :

- Tôi đã giải khai thủ pháp đó, tiên sinh rất có thể không tin ở mình, không tin người của mình?

Gã thầy bói gặn lại :

- Người của mình, ai là người của mình?

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ :

- Quẻ bói của tiên sinh như thần, sao tiên sinh lại hỏi như thế?

Gã thầy bói vụt cười lớn :

- Các hạ đã lầm rồi, ta cho rằng hắn chỉ là một tên không ra gì, một tên sợ chết…

Hàn Ngọc Trác chận lời hắn :

- Tiên sinh, con người đó không quan trọng…

Gã thầy bói xua tay và hỏi :

- Có thể cho ta biết danh tánh hay không?

Hàn Ngọc Trác từ tốn :

- Tại hạ tên Hàn Ngọc Trác

Gã thầy bói cau mày lập lại :

- Hàn Ngọc… Trác!

Và hắn như hơi bị giật mình, hỏi tiếp :

- Các hạ và Hàn gia vùng Quan ngoại có quan hệ như thế nào?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tiên sinh, trên đời này họ Hàn nhiều lắm!

Gã thầy bói gằn lại :

- Như vậy các hạ không phải là người của nhà họ Hàn vùng Quan ngoại?

- Tôi đã nói rồi, họ Hàn đâu phải chỉ có một nhà vùng Quan ngoại.

Trầm ngâm một chút, gã thầy bói bói lầm thầm :

- Rất tiếc là ta không thấy được các hạ…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nếu thấy được thì sao?

- Nếu ta thấy được, ta sẽ biết rõ các hạ có phải người nhà họ Hàn vùng Quan ngoại hay không?

- Nhà họ Hàn vùng Quan ngoại trên mặt có đề chữ hay sao?

- Chữ thì không có đề, nhưng người nhà họ Hàn đó có chút khác hơn người khác.

Nghe vậy, Hàn Ngọc Trác “à, à” hai ba tiếng :

- Quả là chuyện lạ chưa từng thấy, nhưng nhà họ Hàn đó khác người ở chỗ nào thế? Họ thiếu một con mắt hay nhiều hơn người khác một cái lỗ mũi?

Gã thầy bói lắc đầu :

- Ta không thể diễn tả bằng lời nói một cách minh bạch, nhưng nếu ta thấy được thì ta sẽ nhận ra rõ ràng.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Thật lòng tôi rất mong rằng tiên sinh có thể thấy được tôi.

Gã thầy bói nói chầm chậm :

- Nếu các hạ là người của nhà họ Hàn, ta tin các hạ biết được thủ pháp đó, nhưng nếu quả thật các hạ không phải từ nhà họ Hàn đó, ta khẳng định rằng các hạ không làm sao biết được.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phải hay không phải nhà họ Hàn vùng Quan ngoại, điều đó không quan hệ…

Gã thầy bói chận lại :

- Các hạ có thể giấu được ta, nhưng các hạ không thể giấu bất cứ ai của bản môn.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ta thấy ta và tiên sinh không cần phải phí mất thì giờ vô ích về chuyện đó…

Gã thầy bói vụt trầm giọng :

- Các hạ đã biết "Tàn Khuyết môn", tự nhiên các hạ phải biết rõ quy củ của Tàn Khuyết môn rồi chứ?

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Người của Tàn Khuyết môn thủ khẩu như bình, có thể chết chứ không có thể tiết lộ điều gì với người khác?

Gã thầy bói gật đầu :

- Đúng

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Tàn Khuyết môn sáng lập từ sáu mươi năm về trước, chỉ lóe lên rồi biến mất, công phu thuộc về độc môn của họ không hề bộc lộ trên giang hồ lần nào nữa, điều đó làm cho thiên hạ không làm sao hiểu được nguyên nhân…

Gã thầy bói hỏi :

- Nhưng các hạ thì biết?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi đoán rằng Tàn Khuyết môn nhất định là phải có bí ẩn gì đó, gặp khó khăn? Nếu không thì chẳng bao giờ vừa sáng nghiệp trong vòng một năm mà đã chịu im hơi lặng tiếng cho đến giờ.

Gã thầy bói làm thinh.

Cố tìm trên gương mặt của hắn, nhưng Hàn Ngọc Trác chỉ hoài công, vì hắn không lộ một vẻ gì…

Nhìn gã thầy bói một lúc, Hàn Ngọc Trác lại nói chầm chậm :

- Ngày nay, sau hơn sáu mươi năm. Tàn Khuyết môn đột nhiên lại xuất hiện trên giang hồ, trong hoàn cảnh như thế, tôi không thể cho rằng Tàn Khuyết môn đang đối đầu với nhiều kẻ địch…

Gã thầy bói cười lạt :

- Các hạ muốn đề cập vụ Lương gia huynh đệ tiêu cục phải không?

Hàn Ngọc Trác trầm giọng :

- Lương gia huynh đệ như hột cát trong sa mạc, đâu có đáng kể chi, họ không thể được xem là quan trọng như một số môn phái khác thanh thế lẫy lừng…

Gã thầy bói nói :

- Các hạ cứ nghĩ, hiện nay Tàn Khuyết môn đến đâu, có mấy môn phái chẳng phải cúi đầu?

Như không để ý đến câu nói của hắn, Hàn Ngọc Trác cứ nói tiếp, theo ý của mình :

- Tôi muốn nói về chuyện khác, tôi muốn đề cập về phương diện triều đình.

Gã thầy bói nhún vai :

- Chuyện đó xin các hạ hãy yên lòng, nếu Tàn Khuyết môn mà sợ thì chắc chẳng khi nào nhúng tay vào.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Nhưng Triệu đại nhân đối với Tàn Khuyết môn vốn không thù oán…

Gã thầy bói cười :

- Bất cứ một đại môn phái nào trong giang hồ, cũng đều không bàn đến chuyện thù oán hay không với triều đình và đám đại thần phong cương thác thổ.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế thì tại sao Tàn Khuyết môn lại bắt cóc Triệu đại nhân?

Gã thầy bói đáp :

- Chuyện này các hạ không nên hỏi ta!

Hàn Ngọc Trác gằn giọng :

- Tiên sinh định đem mạng lưu lại tại Đại Danh phủ này sao?

Gã thầy bói nhếch môi :

- Nếu các hạ lưu lại được thì ta cũng cho là được.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Ngày nay, nghĩa là một ngày sau sáu mươi năm trước, tại hạ rất hân hạnh diện kiến người của Tàn Khuyết môn, vì thế, tại hạ không muốn chỉ mới gặp lần đầu mà đã làm tổn thương hòa khí. Vậy chẳng hay có thể cho tại hạ diện kiến quý Môn chủ được không?

Gã thầy bói gặn lại :

- Các hạ cho đó là chuyện cần thiết lắm sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nếu quả không cần thiết thì tại hạ đâu có nói làm chi!

Gã thầy bói trầm trầm :

- Cho dầu các hạ có gặp bản Môn chủ, các hạ cũng không thể nào mang người về được.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chuyện đó có lẽ cần phải gặp mặt Môn chủ rồi mới quyết đoán được!

Hắn đứng lên hỏi tiếp :

- Chẳng hay bao giờ và tại nơi nào, tại hạ có thể diện kiến quí Môn chủ?

- Điều đó cũng cần xem theo các hạ gấp hay là không.

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Theo tiên sinh thì thấy làm sao?

Gã thầy bói nói từng tiếng :

- Tối mai, giờ Tý, phía Đông thành.

Hàn Ngọc Trác nhích ra :

- Đa tạ…

Nhưng khi hắn quay lưng thì nghe tiếng của gã thầy bói :

- Coi chừng…

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ, hắn không quay lại, nhưng tay phải lại quặt ra sau, đầu gậy điểm tới của gã thầy bói đã dính cứng trong bàn tay hắn. Gã thầy bói hơi tái mặt.

Hàn Ngọc Trác lên tiếng :

- Không thấy đường mà nhắm thật chính xác tử huyệt như thế thật là hay! Xin cho gửi lại cái này.

Hắn buông cây gậy ra và đi thẳng.

Gã thầy bói bất giác đưa tay rờ vào đầu cây gậy, lần này năm đầu ngón tay của Hàn Ngọc Trác đã in sâu vào đầu gậy sắt…

Tên thầy bói nét mặt giật giật, hắn mấp máy đôi môi như muốn nói, nhưng hắn biết Hàn Ngọc Trác đã đi xa

* * * * *

Cửa lớn của Lương gia tiêu cục vẫn mở rộng như thường ngày, nhưng bên trong thật vắng vẻ.

Chín anh em họ Lương, không vẫn đủ mười nhưng người thứ hai đã nằm trong linh cữu và đang quàn tại trung đường. Họ ngồi vây quanh cái bàn tròn, nét mặt người nào cũng thật trầm trọng.

Như vậy là tất cả các tiêu sư của các Phân chi đã được di tản cả rồi.

Vừa thấy Hàn Ngọc Trác bước vào, cả chín anh em cùng đứng dậy và Thiên Long lên tiếng trước :

- Tam thiếu gia, đã có kết quả rồi chứ?

Hàn Ngọc Trác cúi đầu chào mọi người và thuật lại cuộc gặp gỡ giữa hắn và gã thầy bói.

Lương Thiên Long biến sắc :

- Tam thiếu gia, thế thì làm sao chúng ta có chứng cứ?

Trầm ngâm một chút, Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc cho mời Tần Đức Nghĩa để tiểu điệt nói chuyện với ông ta.

Thanh Long quay lại bảo :

- Lão tam!

Thiên Đạt ứng tiếng và đi vào trong. Một lát sau, Tần Đức Nghĩa theo ra. Lão cung tay hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Chẳng hay Hàn thiếu hiệp cho gọi lão phu có chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác đáp lễ :

- Không dám! Xin thỉnh Tần lão gia ngồi, vãn sinh có chuyện mong nhờ Tần lão gia giúp đỡ.

Mọi người ngồi xuống xong, Hàn Ngọc Trác mở lời :

- Vãn sinh có một chuyện bất đắc dĩ phải thỉnh giáo Tần lão gia, mong Tần lão gia lượng thứ.

Tần Đức Nghĩa đáp :

- Hàn thiếu hiệp có chuyện chi cứ dạy, lão phu nguyện rửa tai nghe…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tần lão nói quá lời…

Hắn ngưng lại như để cho người đối diện thêm chú ý, rồi tiếp :

- Chắc Tần lão gia đã thấy, trong Lương gia tiêu cục, những thành phần cần di tản thì đã di tản cả rồi?

Tần Đức Nghĩa gật đầu :

- Lão phu đã có nghe Lương tổng tiêu đầu cho biết. Thật ra thì tai họa này đều do Triệu đại nhân và lão phu mang đến cho Lương gia huynh đệ tiêu cục, chính lão cũng cảm thấy rất bất an…

Hàn Ngọc Trác từ tốn :

- Tần lão gia nói thế thì hóa ra Lương gia huynh đệ tiêu cục các vị đây không biết chuyện phải trái, nhân nghĩa gì cả hay sao? Triệu đại nhân nhờ Lương gia tiêu cục hộ tống, ngồi xe của Lương gia, vừa ra khỏi Đại Danh phủ là ngộ nạn, đúng lý, đó là chuyện Lương gia huynh đệ sơ xuất bất lực…

Tần Đức Nghĩa nói :

- Chuyện đến nỗi này. Hàn thiếu hiệp cũng không nên nói gì nữa mà làm chi, đã đành Triệu đại nhân và lão phu ngồi xe của Lương gia rồi ngộ nạn, nhưng nếu không phải vì Triệu đại nhân thì Lương gia huynh đệ đâu có phải mang tai… cứ như thế thì kể như… huề…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tần lão gia nói thế khiến Lương gia huynh đệ càng bất an hơn nữa, vì trong Lương gia tiêu cục, người nào cũng là kẻ giang hồ, đem công sức ra để đổi lấy bát cơm. Vũ khí luôn luôn vấy máu để mưu cầu sự sống, đi vào nguy hiểm để mưu sự sinh tồn, đó là chuyện tất nhiên.

Lại ngưng một chút như thể đắn đo, Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Chính vì lẽ đó, Lương gia huynh đệ chúng tôi thấy không thể lưu Tần lão gia ở đây, ngại nguy hiểm sẽ đến với Tần lão gia.

Tần Đức Nghĩa khoác tay :

- Không, không… đâu lại có chuyện như thế? Lão phu theo Triệu đại nhân bao nhiêu năm nay, chuyện hung hiểm cũng đã kinh qua rồi, nếu Hàn thiếu hiệp bằng lòng, lão phu sẽ đến Đại Danh phủ, chiêu tập quân binh, dù cho không mấy đắc dụng cho lắm, nhưng ít ra họ cũng có thể làm cho kẻ địch e dè…

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Đa tạ Tần lão gia, Lương gia huynh đệ người nào cũng thuộc giới giang hồ, thì chuyện giang hồ Lương gia sẽ có phương cách giải quyết, không dám làm kinh động đến quân binh.

Tần Đức Nghĩa cười lớn :

- Hàn thiếu hiệp khách sáo thì thôi, lão phu tuy không đáng kể vào đâu, thế nhưng bằng một tấm danh thiếp để cho Đại Danh phủ xuất binh cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thiệt tình đa tạ Tần lão gia, lòng tốt của Tần lão gia, Lương gia huynh đệ tiêu cục xin ghi nhận, nhưng…

Ngưng chút, Hàn Ngọc Trác bất chợt chuyển sang chuyện khác :

- Tần lão gia, có chuyện này quan hệ rất lớn đến Lương gia huynh đệ, cho nên vãn bối có chuyện không thể không thưa lại với Tần lão gia.

Tần Đức Nghĩa xua xua tay :

- Hàn thiếu hiệp cứ nói, lão phu vốn không phải hạng người không dám nghe lời nói thẳng.

Hàn Ngọc Trác trình bày :

- Cách đây một ngày, vãn sinh có gặp một vị tiên sinh bói toán tại Tự Phong khách sạn, cứ theo vãn sinh biết thì người ấy vốn là người của Tàn Khuyết môn sáu chục năm trước…

Tần Đức Nghĩa biến sắc, nhưng lão ta lấy lại bình tĩnh thật nhanh, lão hỏi :

- Hàn thiếu hiệp muốn nói với lão phu chuyện ấy là có ý chi?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Lương gia huynh đệ tiêu cục không phải là kẻ hồ đồ, vì thế cũng như Tần lão gia đã nói, chuyện đã đến nước này, vãn sinh mong rằng Tần lão gia nên nói thật.

Lần này Tần Đức Nghĩa thất sắc thấy rõ, lão lặng đi một chút rồi gật gù :

- Thật hay, thật ta không ngờ chỉ trong vòng mấy ngày mà Hàn thiếu hiệp đã biết được nhiều chuyện như thế!

Hàn Ngọc Trác vẫn giữ nụ cười :

- Cũng không có chi, chẳng qua vãn sinh có phần cẩn thận thế thôi, nhưng nếu Tần lão gia không làm cho ló mối thì vãn sinh cũng khó mà phăng được.

Tần Đức Nghĩa bây giờ hoàn toàn bình tĩnh như thường, lão à à hai ba tiếng và hỏi :

- Nhưng chẳng hay lão phu đã ló mối chỗ nào? Mong Hàn thiếu hiệp chỉ giáo cho, để sau này lão phu hành sự cẩn thận hơn nữa.

Bọn Lương gia huynh đệ và cả Hàn Ngọc Trác đều phải phục thầm thái độ của lão già này, kể cũng thuộc về loại cứng.

Hàn Ngọc Trác nhìn lão thật sâu và nói :

- Tần lão gia đã bảo rằng quần liêu hảo hữu của Triệu đại nhân đã tiễn người đến tận Cam Thiền?

Tần Đức Nghĩa gật đầu :

- Đúng rồi, Hàn thiếu hiệp, đó là sự thật!

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Tần lão gia, Lương gia tiêu cục đã cho người đến tận nơi để điều tra, kết quả được biết rằng người đưa Triệu đại nhân đến tận Cam Thiền chỉ là hai người môn sinh của Triệu đại nhân, còn quần liêu bạn bè của người chỉ tiễn ra khỏi thành là trở lại.

Tần Đức Nghĩa cười cười :

- Quý tiêu cục hành sự thật là chu đáo, nhưng Hàn thiếu hiệp nhận đó là chỗ "ló mối" của lão phu hay sao?

Là những người cam đảm, đã từng xem cái chết như lông hồng, nhưng bọn Lương gia huynh đệ cũng phải ngầm thán phục sự bình tĩnh như khách qua đường.

Hàn Ngọc Trác tiếp :

- Như thế, trừ khi có người cố ý tiết lộ hành trình của Triệu đại nhân thì những kẻ khác không làm sao biết được.

Tần Đức Nghĩa gật gù :

- Lão phu thật không thể phủ nhận đó là một chuyện sơ xuất, xem chừng, bất luận làm một việc gì thì cần phải bố trí cho thật chu mật, từ công việc đến lập luận mới được, lão phu xin đa tạ Hàn thiếu hiệp chỉ giáo điều sơ xuất đó.

Thật đúng là một tay cừ, chuyện đã đến như thế, cái chết chỉ mành treo đá nặng, thế mà lão nói chuyện y như chẳng có ai làm gì lão được.

5. Chương 5: Lưỡng Đầu Thọ Địch

Cho dầu một người có võ công cao tuyệt, nhưng đang đặt mình trong tình trạng bất lợi như thế, cũng không khỏi nao núng, thế nhưng Tần Đức Nghĩa vừa nói lại vừa khẽ vòng tay, dáng cách của lão thật ung dung.

Hàn Ngọc Trác nhướng nhướng mắt :

- Không dám, chính vãn bối đáng lý phải tạ ơn Tần lão gia về việc đó.

Tần Dức Nghĩa vẫn cười cười :

- Như thế, bây giờ chư vị định xử trí lão phu như thế nào đây?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tần lão gia không nên nghĩ rằng bọn giang hồ chúng tôi toàn là kẻ gian ác, thật sự thì người giang hồ chỉ trong trường hợp vạn bất đắc dĩ mới phải làm tổn thương đến người khác. Bây giờ, vì triều đình, vì thanh danh của Lương gia huynh đệ, chúng tôi yêu cầu Tần lão gia hãy cho biết Triệu đại nhân bây giờ ở đâu?

Tần Đức Nghĩa thản nhiên :

- Điều đó thứ cho lão phu khỏi trả lời.

Lương Thiên Long nhướng mày nhích tới, nhưng Hàn Ngọc Trác đã đưa tay cản lại…

Tần Đức Nghĩa nghiêm giọng :

- Nếu Hàn thiếu hiệp vì sự tổn thất của Lương gia tiêu cục thì lão phu xin bảo đảm bồi thường tổn thất đó, nhưng nếu Hàn thiếu hiệp vì triều đình mà ra công thì lão phu khuyên thiếu hiệp hãy buông bỏ ý định ấy đi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tần lão gia, Lương gia huynh đệ không thể buông bỏ được.

Tần Đức Nghĩa lắc đầu :

- Lão phu có thể cho các vị biết rằng tình hình quan trường phức tạp vô cùng, chuyện ân oán trong đó không phải đơn giản như những kẻ giang hồ hay suy nghĩ đâu.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chẳng hay Tần lão gia có thể nói rõ hơn?

Tần Đức Nghĩa đáp :

- Lão phu chỉ có thể nói đến mức đó thôi.

Hàn Ngọc Trác hỏi tiếp :

- Nếu thế thì làm sao chúng tôi có thể tin vào lời đó?

Tần Đức Nghĩa trầm giọng :

- Lão phu có thể nói với chư vị một điều, bên ngoài, tuy lão phu là thuộc viên thân cận của Triệu đại nhân, nhưng bên trong… và đây mới là sự thật. Lão phu còn có nhiệm vụ quan trọng, điều này lão phu không thể nói nhiều hơn, tin hay không tùy nơi quý vị… và cho dù quý vị định xử trí lão phu như thế nào, lão phu cũng không hề hối tiếc.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Cứ như thế này thì có thể đúng như lời của Tần lão gia nói, chúng tôi là giang hồ thảo dân, không thể nào len vào can thiệp chuyện ân oán của quan trường. Thêm vào đó Lương gia tiêu cục sẽ rước họa nay mai, vì thế không dám lưu Tần lão gia ở lại trong vòng nguy hiểm, vậy xin Tần lão gia cứ tự tiện ra đi…

Hắn đứng dậy đưa tay ngỏ ý tiễn khách ra ngoài.

Bọn Lương gia huynh đệ liếc mắt nhìn nhau có phần kinh ngạc….

Tần Đức Nghĩa cũng thoáng vẻ lạ lùng, hình như ông ta không ngờ câu chuyện kết quả lại dễ dàng như thế ấy.

Ông ta đứng lên nhìn quanh bọn Lương gia huynh đệ, không thấy ai có vẻ gì phản ứng nên vội nghiêm mặt :

- Đa tạ Hàn thiếu hiệp, nhưng còn chuyện tổn thất của quý tiêu cục…?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Lương gia tiêu cục tổn thất đó là chuyện của Lương gia huynh đệ chứ không can hệ chi đến Tần lão gia.

Tần Đức Nghĩa cau mày :

- Thế còn vị… nhị gia đây…

Biết ông ta muốn nói về cái chết của Lương Thiên Bảo, Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Oan có đầu, nợ có chủ, chuyện đó không dính líu đến Tần lão gia đâu.

Tần Đức Nghĩa gật đầu :

- Đã thế thì lão phu không biết nói gì hơn, chỉ xin đa tạ chư vị và xin phép cáo lui…

Lão vòng tay xoay chào mọi người rồi bước thong dong ra cửa.

Hàn Ngọc Trác vụt đưa tay chận lại :

- Khoan…

Tần Đức Nghĩa hơi biến sắc, nhưng lão cười ngay :

- Hàn thiếu hiệp có điều chi dạy bảo thêm? Thiếu hiệp đã đổi ý rồi sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không dám, Tần lão gia quá lời, tuy là hạng thảo dân giang hồ, nhưng chúng tôi không phải là hạng hay tráo trở, nhưng vì chợt nhớ một chuyện muốn thỉnh giáo lão gia.

Tần Đức Nghĩa lật đật :

- Có điều chi xin thiếu hiệp cứ hỏi, chỉ cần có thể là lão phu thành thật đáp ngay.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đa tạ lão gia, cứ theo Tần lão gia thì chuyện bắt cóc Triệu đại nhân của Tàn Khuyết môn vốn là chuyện ân oán quan trường, nhưng còn Ám Mục Thần Xu thì sao?

Tần Đức Nghĩa lắc đầu :

- Rất tiếc là chuyện đó lão phu không rõ nên không thể phúc đáp với thiếu hiệp.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Nếu thế, chắc có lẽ văn sinh phải chờ đến khi đối diện hỏi thẳng Âm bà bà mới biết.

Tần Đức Nghĩa lại vòng tay và đi luôn ra cửa.

Lương Thiên Long bước lại gần hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu gia, chuyện bây giờ tùm lum dính cả vào triều đình như vậy, Tam thiếu gia nghĩ sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tần Đức Nghĩa nói cũng đúng lắm, chuyện ân oán quan trường đối với chúng ta thật không quan hệ, chúng ta có lẽ không nên can thiệp.

Thiên Long hỏi tiếp :

- Tam thiếu gia có thể tin được lão họ Tần đó hay sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Chỉ cần họ không tìm đến khuấy động mình thì tốt rồi, còn muốn gì hơn nữa.

Thiên Long vẫn cố :

- Nhưng coi chừng chúng sẽ trút cả oán ân đó lên đầu mình…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chuyện đó tiểu điệt cũng đã có nghĩ đến, nhưng chúng ta đã biết lão là người của Tàn Khuyết môn, đã biết chính danh bọn đó là thủ phạm bắt cóc Triệu đại nhân thì lão ta cũng không làm sao thoát được. Đến khi cần, tìm lão cũng không khó lắm đâu.

Lương Thiên Long trầm ngâm :

- Thế còn đối với Ám Mục Thần Xu Âm bà bà…

Hàn Ngọc Trác cười nhẹ :

- Chuyện đó không có gì đáng lo lắm đâu, tiểu điệt sẽ đối phó được. Bây giờ xin đại thúc bố trí cho chư vị thúc thúc tìm chỗ ẩn mình, khi không có chuyện quá ư cần thiết, đừng nên lộ mặt.

Lương Thiên Long vội vẫy tay :

- Lão tam, lo ngay chuyện này đi!

Lương Thiên Đạt bước vào trong gọi tất cả anh em lại bàn bạc xắp xếp, tất cả đều biết quan hệ khá lớn, nên không một ai do dự.

Thiên Long ngồi bên ngoài với Hàn Ngọc Trác, ông ta trầm ngâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng :

- Tam thiếu gia, có chuyện này hơi đáng ngại là… các Phân chi đều đã về đủ, thế mà không hiểu tại sao Phi Hổ lại bặt tin…

Hàn Ngọc Trác vụt cau mặt, hắn chợt nhớ đến thế lực đang ở nơi gần nhất, của Âm bà bà. Hắn tư lự :

- Có lẽ không đến nỗi nguy hiểm, vì nếu Lương huynh lọt vào tay Âm bà bà thì chắc chắn bà ta cũng chỉ giữ làm con tin để thương lượng chứ không dám nặng tay đâu.

Thiên Long cúi mặt, làm thinh nhưng không giấu được vẻ lo âu càng lúc càng hiện rõ trên gương mặt…

° ° °

Trọn một ngày đêm trôi qua không nghe động tĩnh, nhưng đến tối ngày hôm sau nữa thì không khí có vẻ khẩn trương.

Đêm nay đã không trăng mà mây xem lại dầy, cả một khu vực rộng lớn của Lương gia tiêu cục vắng lặng hơn bao giờ hết.

Đêm đã quá canh, toàn thành Đại Danh phủ tối om, rải rác xa xa một vài chỗ chỉ thấy ánh đèn leo lét, y như một vài vì sao lạc giữa bầu trời đen nghịt. Trừ một chỗ lại sáng rực.

Lương gia tiêu cục.

Khắp tiêu cục, bất cứ chỗ nào có nhà, đều có ánh đèn ánh sáng rọi rõ đến cửa sau. Chỉ có điều không thấy một bóng người.

Đêm tối không người là thường, nhưng nếu đèn sáng choang khắp chỗ mà vắng tanh như thế thì quả là chỗ đáng ngờ.

Mây càng lúc càng thấy như muốn tóe mưa, chưa có hột nào mà không khí đã nặng nề ẩm thấp.

Thình lình, một đường chớp như một thanh kiếm thần xả nửa bầu trời, rọi sáng cả Đại Danh phủ và tiếp theo là một tiếng nổ long trời.

Tiếng sét như chao động khối mây đen kịt, rồi trời cũng chẳng đổ mưa. Không khí càng lúc càng oi bức.

Cơn giông bắt đầu và liên tục, những vầng mây nặng quá không giữ được, một vài hạt nước đã lung lay, rơi xuống và tan biến trong bụi cát bốc lên.

Cơn giông thật dữ.

Những mui xe bằng lá hư hao, bỏ vất bên bờ tường bị gió tốc tung lên giống như những cánh quạ bay đêm. Đèn không tắt nhưng ánh sáng như bị thu hẹp lại.

Trận gió mạnh vừa hơi dịu thì trong sân của Lương gia tiêu cục bỗng có người.

Có người nhưng quanh cảnh vẫn im rơ vì những người này cử động thật nhẹ nhàng. Họ có mặt mà không phát ra một tiếng động nào. Họ, tất cả mười một người.

Mười một người con gái!

Không, mười người con gái và một lão bà.

Bốn người con gái đứng trước lưng giắt trường kiếm, mặc áo màu vàng.

Bốn người con gái không có gì đặc biệt, những thanh kiếm họ đeo cũng không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ có hơi là lạ.

Kiếm giắt sau lưng, thường phải là đoản kiếm, vì trường kiếm mà giắt như thế, khi tuốt kiếm ra tự nhiên phải chậm, rút binh khí chậm là một sơ hở lớn, có thể dẫn đến chuyện mất mạng như chơi.

∘ ∘ ∘

Có nhiều khi thanh kiếm tuốt ra chưa được phân nửa là đã mất mạng rồi.

Không phải không có người giắt trường kiếm sau lưng nhưng nếu gặp người như thế thì ai cũng phải kiêng dè, vì một khi đã dùng kiếm, không ai không biết cái nhược điểm khi phải đưa ngược tay lên vai rút kiếm.

Ai cũng biết như thế mà nếu có người vẫn làm như thế thì họ không phải tầm thường.

Và càng không tầm thường hơn nữa là những thanh trường kiếm như thế lại trên lưng bốn cô gái.

Trong tư thế đó, bất cứ ai muốn giao đấu đều cũng phải thấy trước sự không tầm thường của họ.

Bốn cô gái, người nào cũng thật xinh, tuy mỗi người một vẻ, nhưng nhìn qua rất khó phân biệt được ai đẹp hơn ai vì người nào cũng đẹp.

Một thứ đẹp bất cứ ai nhìn qua đều muốn nhìn thêm.

Tuy nhiên, trong những bộ mặt xinh đẹp đó có một vẻ đặc biệt mà người ta chỉ có thể đứng xa nhìn chứ không muốn lại gần. Vì dưới mỗi khuôn mặt tiên nga đó, đều có một làn sương mỏng, mỏng nhưng đủ làm cho người nhìn phải lạnh.

Đằng sau bốn người con gái đó là sáu người con gái nữa, họ cũng đều mặc áo vàng. Trong đó có bốn người hơi đặc biệt.

Không phải đặc biệt về tuổi tác, xấu đẹp, mà đặc biệt về vóc dáng.

Họ là những người con gái, nhưng có những bắp tay, chân to lớn, nhìn những chân tay đó, không ai muốn chúng chạm vào mình.

Bốn người chia thành bốn góc đứng vây quanh một cái kiệu trần, trên kiệu là một lão bà da mặt nhăn nheo, khô đét, ốm tong teo. Toàn thân bà ta nếu bỏ lên cân thì chắc chắn không hơn… năm lượng.

Hai bàn tay bà ta đặt trên bắp vế, nhìn da tay đó, người ta dễ liên tưởng đến một miếng vỏ quít phơi đã lâu ngày.

Bộ mặt của bà ta vừa đen vừa xấu, thêm vào đó là một mớ tóc trắng phao chụp lên, vầng trán trông giống như một giề bông gòn gắn trên tượng đồng mục rỉ lâu ngày. Hình thù xấu xa khô đét, nhưng điểm đặc biệt của lão bà là thật sạch, từ tóc đến quần áo, cho tới móng tay, chỗ nào cũng thật sạch, hình như bà ta rất chú ý đến điểm này.

Hai bên lão bà là hai cô gái đứng hầu.

Cô gái bên trái, tuổi lớn hơn, thân người cũng cao hơn, cái đẹp của cô ta thật nổi bật.

Cô ta đang cười, chắc chắn không phải cười với ai, có lẽ do cái miệng của cô ta như thế, nhưng nếu cô ta cười với người nào, nụ cười đó nhất định làm cho người nhận được ngã gục ngay.

Cái ác của nụ cười là, bên cạnh khóe miệng lại có một nốt ruồi, thứ nốt ruồi duyên để làm cho thiên hạ đảo điên.

Cô ta đứng thật nghiêm, hai tay bồng xốc một cây gậy đen bóng, không biết bằng cây hay bằng sắt.

Cô gái bên phải nhỏ tuổi hơn, mảnh mai hơn, gương mặt có vẻ muốn đẹp hơn, nhất là đôi môi của cô ta tạo thành hình trái tim mọng đỏ, vẻ đẹp não nùng.

Nhưng với cô này thì chắc chắn không ai muốn nhìn lâu, cô ta đẹp nhưng đôi mắt quá sắc và gương mặt cô ta y như phủ một lớp băng lạnh ngắt. Trên tay cô ta cầm một lá cờ nhỏ đề một chữ "Âm".

Chưa ai nghe họ nói, nhưng chắc chắn chỉ cần nhìn qua, ai cũng có thể biết ngay lão bà ngồi trên kiệu đó là Ám Mục Thần Xu Âm bà bà và đạo binh thần nữ của bà ta. Trừ mười người khách này ra, trước cửa, trong sân của Lương gia huynh đệ không thấy một người nào.

Qua một lúc thật lâu, Âm bà bà vụt hừ hừ hai ba tiếng, giọng cổ của bà ta thật nhỏ, nhưng bất cứ ai nghe cũng đều rợn óc.

Và cũng ngay lúc đó, bên trong gian nhà đôi diện vụt có một tiếng "hự", cũng nho nhỏ nhưng người biết võ nghệ qua đều biết kẻ đó vừa bị trọng thương.

Âm bà bà lên tiếng :

- Đừng có trách ta tại sao vừa đến là ra tay, hãy tự trách các ngươi không biết lễ phép giang hồ. Lương Đại Khuê, năm anh em ngươi hãy ra ta bảo.

Giọng của bà ta không lớn mà còn hơi khàn, nhưng âm thanh của bà ta phát ra với một nội lực thật là dễ sợ.

Từ trong nhà bước ra một người, theo sau bảy người nữa. Lương gia huynh đệ đã ra mặt hết một lượt chỉ trừ Lương Thiên Dực, có lẽ vừa mang thương vì ám khí của Âm bà bà.

Vừa bước ra khỏi cửa, Lương Thiên Long đã vòng tay :

- Âm bà bà…

Âm bà bà hình như hơi sửng sốt, bà ta trầm giọng :

- Ngươi không phải là Lương Đại Khuê!

Lượng Thiên Long đáp :

- Gia phụ và nhị vị tam, tứ thúc đều đã tạ thế, bây giờ chỉ còn ngũ thúc, nhưng người đã quá yếu rồi, Lương gia tiêu cục hiện do anh em chúng tôi quản đốc.

Âm bà bà cười lạt :

- Thì ra chỉ là một đám vừa dứt sữa. Ngươi là con của Lương Đại Khuê phải không?

Lương Thiên Long đáp :

- Đúng thế Âm bà bà trầm giọng :

- Anh em của Lương Đại Khuê còn chẳng xứng đối diện với ta, bọn hậu sinh các ngươi lại càng không xứng, nhưng bây giờ tình thế đã bắt buộc ta phải hạ thấp mình một chút để nói chuyện với các ngươi, bọn ngươi tất cả có bao nhiêu?

Lương Thiên Long đáp :

- Trừ một người đã chết, chúng tôi còn lại gồm có chín người tất cả.

Âm bà bà hỏi tiếp :

- Hiện nay, tại Lương gia tiêu cục, ngoài anh em của các ngươi ra, tất cả các người khác đã cho triệt thoái cả rồi phải không?

Lương Thiên Long trả lời :

- Đúng như thế, vãn bối cho rằng chuyện của ai thì người đó phải đón nhận, những người khác vốn không can hệ thì không cần phải có mặt nơi đây.

Âm bà bà gằn gằn :

- Trước mặt ta hiện có tám người, trừ một người vừa mang thương, còn một nữa đâu?

Lương Thiên Long cau mày, nhưng cố nén cơn nóng nảy, hắn nói thật êm :

- Người ấy đang săn sóc cho người anh em thứ mười của chúng tôi.

Âm bà bà hừ liên tiếp :

- Hắn đã là người giết mất một sứ giả của ta, thì người nói chuyện với ta hôm nay phải là hắn chứ không phải các ngươi, hãy gọi hắn ra đây!

Lương Thiên Long đáp gióng một :

- Hắn là người sai vặt trong Lương gia tiêu cục mà Âm bà bà lại muốn nói chuyện với hắn sao?

Âm bà bà gằn giọng :

- Giết người thì thường mạng, chắc ngươi biết rõ điều đó chứ?

Lương Thiên Long đáp giọng có vẻ hơi cao :

- Cứ như Âm bà bà nói thì đáng lý giữa đôi bên xem như ân oán đã được coi như không có, vì Nhị sứ của Âm bà bà đã giết mất một người của Lương gia huynh đệ, thì Lương gia huynh đệ giết lại một sứ giả, thế chẳng phải là giết người thường mạng hay sao?

Âm bà bà rít lên :

- Một thuộc hạ của sứ giả ta đã bị bọn ngươi giết, tất nhiên hắn phải giết lại một người bên các ngươi, cho là mạng đổi mạng đã xong việc đó, nhưng cớ sao người của Lương gia huynh đệ lại giết thêm sứ giả của ta? Đừng rườm lời, hãy gọi hắn ra mau.

Lương Thiên Long bật cười, giọng cười của hắn nghe sang sảng :

- Âm bà bà là bậc trưởng thượng, tại sao lại hành động như thế? Âm bà bà đến đây mục đích như thế nào, tại sao không nói thẳng ra như thế ấy mà lại quanh co như thế?

Âm bà bà vùng nặng mặt :

- Hậu sanh tiểu tử, ngươi dám giáo huấn ta đó phải không? Trị tội nó cho ta...

Không nghe thép khua, không thấy họ phi thân, nhưng bốn thanh trường kiếm của bốn cô thiếu nữ đứng trước đã tuốt ra khỏi vỏ và khi thấy ánh thép nhoáng lên thì bốn mũi kiếm đã ghim thẳng vào yết hầu của Lương Thiên Long một lượt.

Là người anh cả trong Lương gia, là vị Tổng tiêu đầu của một tiêu cục có danh, Lương Thiên Long đâu phải là người dễ bị hạ, nhưng hành động của họ quá nhanh, nhất là không ngờ Âm bà bà đối với câu chuyện chỉ mới thế mà đã hạ sát thủ, vì thế bất cứ ai cũng khó lòng tránh kịp.

Chỉ trong chớp mắt, bốn mũi kiếm xem chừng rất dễ dàng thu sinh mạng của đối phương.

Nhưng ngay khi đó, khi bốn mũi kiếm của bốn cô gái, bốn cô tỳ nữ của Âm bà bà vừa lao tới thì từ trong nhà có một bóng người nhoáng ra, một bóng người mà thôi chứ không thấy ánh thép.

Bốn tiếng khua rổn rảng vang lên, bốn cô tỳ nữ thối lui, bốn thanh trường kiếm đã bị đánh bật ra ngoài.

Hàn Ngọc Trác đứng ngay trước mặt Lương Thiên Long, trên tay hắn cầm một cây quạt, thần thái ung dung như chưa hề xẩy ra chuyện gì.

Bốn thanh trường kiếm của bốn cô tỳ nữ quá nhanh, chính Lương Thiên Long đứng tại chỗ vẫn không sao đỡ kịp, thế mà từ trong nhà lao ra, Hàn Ngọc Trác đã dùng cây quạt hất dạt cả bốn người, khinh công và thủ pháp của hắn quả làm cho mắt thường không thể nhìn kịp.

Bốn cô tỳ nữ sửng sốt một chút rồi lại nhún chân định nhẩy tới. Âm bà bà vụt quát lên :

- Lùi lại

Bốn cô tỳ nữ sắc mặt hầm hầm, nhưng câu xuống lịnh của Âm bà bà đã làm cho họ dịu xuống ngay, họ thu kiếm và lui lại như cái máy.

Cặp mắt của Âm bà bà vẫn sùm sụp và tự nhiên là không hề có được một chút sáng nào, nhưng vẫn hướng về phía Hàn Ngọc Trác, giọng bà ta trầm nặng :

- Ngươi là kẻ đã giết chết một sứ giả của ta phải không?

Hàn Ngọc Trác giọng thản nhiên :

- Hắc Bạch song sát tội nghiệt đã chất lút đầu, họ là những kẻ thành danh, tôi chỉ giết có một tên, đủ thấy không muốn quá tay với họ.

Âm bà bà hừ hừ trong cổ họng và nói :

- Chúng là Hắc Bạch song sát đó, nhưng chúng cũng là sứ giả của ta, tại sao khi gặp ngươi, ngươi không chịu hỏi thăm cho kỹ lưỡng, ngươi không biết rằng kẻ tả hữu của ta ai cũng giết được cả sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Âm bà bà đáng lý cũng phải hỏi thăm cho tử tế, Lương gia huynh đệ tiêu cục bộ ai cũng giết được cả sao?

Âm bà bà trầm giọng :

- Tiểu tử, ngươi dám ăn miếng trả miếng với ta như thế phải không? Bây đâu, trị tội hắn cho ta…

Bốn cô tỳ nữ hình như đã chuẩn bị sẵn sàng theo thói quen của chủ nhân, cho nên khi "lịnh" của Âm bà bà vừa ban ra là bốn thanh kiếm thép đã nhoáng lên cùng một lúc.

Lần này, hình như đã ước lượng được sự lợi hại của đối phương, họ không nhắm chung một mục đích là yết hầu nữa, họ chia ra công tới bốn nơi yếu hại nhất trên mình Hàn Ngọc Trác.

Lương Thiên Long kêu lên :

- Cẩn thận…

Nhưng tiếng kêu của ông ta chưa dứt thì tiếng thép lại khua lên, bốn thanh kiếm một lần nữa bị dạt ra và bốn cô tỳ nữ cũng bị dội lui trở lại y như lần trước.

Âm bà bà vụt đứng phắt lên, giọng bà ta hơi thảng thốt :

- Không phải là vô địch, nhưng đối thủ của bốn tên tỳ nữ của ta hiện nay trên võ lâm rất ít, ngươi đánh lui được họ thì ngươi không phải là người của Lương gia huynh đệ tiêu cục phải không?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Bạch Sát đã không nói lại cho Âm bà bà biết sao?

Âm bà bà lại hừ hừ :

- Cái thứ vô dụng đó mà dám mang mặt về để gặp ta à? Hừ, thứ đó sống chỉ là thứ vô ích.

Hàn Ngọc Trác phát rùng mình…

Như vậy Bạch Sát không về được để gặp mặt bà ta, vì một khi nhiệm vụ của hắn không hoàn thành được là hắn phải chết ngay, lịnh của Âm bà bà đã phán, hắn phải chết ngay trước khi về tới chỗ…

6. Chương 6: Mưu Giữ Con Tin

Thấy Hàn Ngọc Trác không nói, Âm bà bà gặn lại :

- Ngươi đã nghe câu hỏi của ta rồi chứ?

Hàn Ngọc Trác không trả lời mà lại chép miệng :

- Rất tiếc! Thật là đáng tiếc!

Âm bà bà gằn giọng :

- Tiếc cái gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Hắc Bạch song sát đã vì bà mà liều mạng, sau khi thất bại, Bạch Sát đã cố lết về mong được bà vì chúng mà báo thù, thế mà bà lại không cho hắn nói, nếu biết trước như thế, hắn không khi nào có hành động dại dột như vậy.

Thấy Âm bà bà đổi sắc, hắn không để cho bà ta có phản ứng, hắn vội nói luôn :

- Tội ác của chúng chết hãy còn chưa đủ chuộc, nhưng chết một cách vô lối như thế, chẳng phải là một việc đáng tiếc hay sao?

Âm bà bà gằn giọng :

- Ta giết hắn tại vì hắn làm mất thanh danh của ta, đã làm hỏng đại sự của ta, ta giết hắn nhưng tội đó phải được ngươi đền lại biết chưa?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Khi đã muốn gán tội cho tôi thì đâu cần phải có lý do, bây giờ thì tùy ở bà thôi, thật ra không phải đem chuyện ra nói lý, nhưng…

Âm bà bà chận hỏi :

- Nhưng cái gì?

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Hắc Bạch song sát chỉ là hai tên giúp cọp thêm vây, họ chỉ là hai tên sai vặt chứ không như những nữ tỳ thân cận bên bà. Cho nên dầu có chúng chết cả trăm mạng như thế, lòng bà cũng không hề biết động, do đo, bà không công đâu làm cái chuyện vì họ mà đến đây để báo thù, có phải thế không?

Âm bà bà cười lạt :

- Cứ nghe theo khẩu khí của ngươi, càng đủ thấy ngươi không phải là tên làm công trong tiêu cục như bọn họ Lương vừa nói… Đúng rồi, ta không phải vì hai tên vô dụng đó mà đến đây để báo thù huyết hận gì cả, bởi vì nếu ta muốn như thế, ta cũng không cần phải đến tận đây cho mất thì giờ, ngươi cũng biết điều đó chứ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tôi biết, chỉ cần Lương gia huynh đệ tiêu cục chịu giao tân nhiệm Tuần phủ Triệu đại nhân thì từ đó sẽ giải tỏa được tất cả những gì, đâu đó… là mối thù… danh dự, chắc chắn là như thế chứ?

Âm bà bà gật gật :

- Đúng, ngươi kể cũng khá thông minh đấy!

Hàn Ngọc Trác mới hỏi, đặt ra khơi khơi như cho có chuyện :

- Như vậy thì người của Lương gia tiêu cục đang lọt vào tay bà, chuyện đó như thế nào?

Âm bà bà cười gằn :

- Chuyện đó rất dễ, chỉ cần bọn ngươi giao cái tên quan họ Triệu đó cho ta, thì chẳng những cái tội giết nhị sứ giả cuả ta cũng sẽ được xem như không có, mà ta lại còn ra lịnh cho thuộc hạ lập tức tha cái tên tiểu tử ấy về.

Bằng một câu hỏi gióng, Hàn Ngọc Trác được biết ngay là Lương Phi Hổ quả thật đã bị Âm bà bà giam cầm, hắn vội thêm một câu hỏi nữa :

- Nhưng Lương gia tiêu cục không giao được Triệu đại nhân thì sao?

Những đường nhăn trên da mặt của Âm bà bà càng nhăn hơn nữa, bà ta đáp bằng một giọng lạnh băng :

Chuyện đó lại càng dễ, nếu quả như thế thì cả cái tiêu cục của đám họ Lương này sẽ ngập máu, một con chó ta cũng không cho sống sót, đem tất cả những thủ cấp trong tiêu cục này để bù vào hai cái mạng của hai tên sứ giả của ta và sau đó ta quay về kết liễu luôn gã tiểu tử mà ta hiện giam cầm.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Âm bà bà, đã đành là một người thành danh lão bối, nhưng liệu quả thật bà có thể làm được chuyện đó hay không?

Âm bà bà hừ hừ :

- Ngươi đã biết ta thì đáng lý ngươi phải biết ta là kẻ rất ít nói, đôi khi phải nhiều chuyện như hiện giờ thôi, mà một khi đã nói tất phải làm, làm đúng như lời nói. Bao nhiêu năm nay, khi ta đã bảo kẻ nào phải chết vào canh ba thì nhất định kẻ ấy không thể thấy canh tư, nếu có tệ cho lắm cũng chỉ gần nhìn thấy canh tư mà thôi.

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Điều đó tôi quả đã có biết, tôi biết bà giết người đâu phải ít, hai bàn tay của bà đã nhuộm máu người đến đen bầm, nhưng tôi nghĩ rằng đối với Lương gia tiêu cục, lại có thể là ngoại lệ đó bà!

Âm bà bà hầm hầm :

- Chúng nó dựa vào ngươi phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp tỉnh queo :

- Cũng có thể nói như thế, bởi vì nếu không có mặt tôi ở đây, chuyện gì cũng không thể nói trước, nhưng một khi đã có tôi ở đây rồi, chắc chắn tôi không thể điềm nhiên để cho bất cứ một ai đụng đến một lá cây cọng cỏ của Lương gia.

Âm bà bà gặn lại :

- Nhưng còn tên tiểu tử đang là tù nhân trong tay ta thì sao?

Hàn Ngọc Trác điềm nhiên :

- Chuyện đó không vội, vì lát nữa đây, chắc trong tay của tôi cũng phải có con tin để làm chuyện đổi chác cho công bình.

Âm bà bà vụt ngửa mặt cười sằng sặc, giọng cười của bà ta bất cứ ai nghe cũng có cảm giác nhức nhối như một mũi nhọn đang xoáy vào tai…

Chưa dứt tiếng cười là bà ta đã hỏi :

- Tiểu tử, ngươi định bắt người của ta đó à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Âm bà bà cũng là người thông minh lắm.

Âm bà bà cười :

- Ta sống đến bao nhiêu tuổi đây, cho đến bây giờ mới được nghe một chuyện gần như thần thoại, cũng là lần thứ nhất ta mới thấy có một tên hậu sanh quá ngông cuồng… Nhưng, ta hỏi ngươi, còn thuộc hạ của ta đối phó với đám họ Lương này thì ngươi cũng vẫn tin chắc làm được chuyện như thế hay sao?

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Âm bà bà, tánh tình của bà tôi biết trước khi gặp mặt bà, chính bà cũng đâu có nắm chắc được sự tình sẽ diễn biến như thế nào, bởi vì nếu nắm chắc được thì bà đã không bao giờ chịu bỏ thì giờ nói chuyện lâu như thế.

Âm bà bà xạm mặt :

- Sao? Ta không nắm chắc? Không nắm chắc mà ta lại đến đây à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Sở dĩ bà dám mang người đến Lương gia huynh đệ tiêu cục này, là tại vì bà đã đánh giá hơi thấp về thực lực ở đây và cũng ỷ đã bắt được người để làm con tin ở trong tay rồi, nhưng nếu bà nắm chắc được thực lực của Lương gia tiêu cục, tôi tin chắc rằng bà không khi nào làm một chuyện sơ xuất như thế này!

Âm bà bà lắc đầu :

- Như thế là ngươi đã lầm, cái tên quan họ Triệu nhất định là ta phải có được trong tay. Do đó ta không khi nào do dự, ta có thể tận dụng tất cả những gì có thể và không khi nào tiếc rẻ...

Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt lên, giọng hấn cố làm như có vẻ ngạc nhiên :

- Tôi thật không hiểu, Triệu đại nhân vốn là người trung cang liêm chính, đã chẳng có ân oán với võ lâm mà những người chân chính trong võ lâm cũng mong triều đình có được những nhân vật như thế ấy, nhưng tại sao bà lại phải nhất định bắt ông ta cho kỳ được?

Âm bà bà đáp :

- Đó là chuyện của ta, ngươi không cần phải hỏi mà cũng không có quyền hỏi tới.

Hàn Ngọc Trác gằn giọng :

- Chuyện đó thật tình không quan hệ đến tôi thì tôi không cần phải hỏi, chỉ hiềm vì Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia huynh đệ, tự nhiên Lương gia huynh đệ phải có nhiệm vụ bảo vệ cho đến cùng.

Âm bà bà rít giọng :

- Ta không có thì giờ mà cũng không đủ nhẫn nại để nói chuyện dông dài, tào lao ở đây. Tốt hơn hết là nói thẳng, ta đến đây cốt để bắt tên quan họ Triệu, vừa rồi ta đã có nói rồi. Bây giờ giao hay không? Ngươi cứ nói thẳng một tiếng đi!

Trầm ngâm một chút, Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Âm bà bà, cứ như bà nói thì đêm nay không thể có chuyện lành được hay sao?

Âm bà bà gặn lại :

- Nói như thế có nghĩa là Lương gia tiêu cục không chịu giao người, có phải thế không?

Hàn Ngọc Trác lại trầm ngâm một chút rồi nói chầm chậm :

- Tôi có chuyện này, nói ra chắc Âm bà bà không thể tin, nhưng đây là chuyện thiên chơn vạn xác, vốn là chuyện thật tình. Chính Lương gia tiêu cục cũng đang nỗ lực tìm kiếm Triệu đại nhân đây...

Âm bà bà chận ngang :

- Ngươi nói đúng, ta không thể tin được điều đó.

Hàn Ngọc Trác giơ hay tay :

- Tôi nghĩ rằng Hắc Bạch song sát đã có bẩm báo với Âm bà bà rồi, vì trong lúc họ chận xe của Lương gia tiêu cục thì Triệu đại nhân đã bị người bắt mất rồi, chứ đâu phải đến bây giờ!

Âm bà bà lắc đầu :

- Bọn chúng bảo rằng các ngươi đã âm mưu giấu mất tên quan họ Triệu, chính ta cũng nghi như thế.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Lương gia huynh đệ không phải là hạng người như thế ấy. Chắc Âm bà bà cũng đã từng nghe, cho dầu tai họa chụp xuống đến đầu, một là một, hai là hai, chưa bao giờ hèn nhát đến phải dùng gian kế. Chuyện họ đang nỗ lực tìm kiếm Triệu đại nhân là chuyện thật, tin hay không là tùy ở nơi bà.

Âm bà bà cười khẩy :

- Bọn hộ xa của Lương gia tiêu cục đâu phải là con nít? Làm gì có chuyện dọc đường bị cướp người trên xe mà lại không hay biết, chuyện ai cũng không thể tin được chứ không phải riêng ta..

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi đã có nói rồi, đó là chuyện thật tình… tin hay không, chúng tôi cũng không biết phải làm sao!

Trầm ngâm một chút, Âm bà bà vụt hỏi :

- Thế thì họ Triệu bị bắt đi đâu, hiện tại ở đâu?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chuyện đó tự nhiên Lương gia tiêu cục phải biết nhưng nói ra thì không thể.

Âm bà bà nhíu mày :

- Không thể nói? Tại sao lại không thể nói?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Người bị bắt cóc khi đang ngồi trên xe của Lương gia huynh đệ tiệu cục, tự nhiên Lương gia tiêu cục phải tìm trở lại, làm sao có thể để cho bị mất thêm lần nữa? Chẳng lẽ đang lúc chúng tôi thiết trí đưa Triệu đại nhân trở về mà đi nói ra, để cho người bị thiên hạ giựt qua, lại như đồ vật hay sao?

Âm bà bà gằn gằn :

- Nhưng ta buộc ngươi phải nói!

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Xin lỗi, chuyện đó chúng tôi không thể vâng lời.

Âm bà bà giọng nặng như đá :

- Ngươi muốn cho máu nhuộm Lương gia tiêu cục phải không?

Hàn Ngọc Trác cũng trầm xuống :

- Lương gia huynh đệ đối với Âm bà bà không thù không oán, từ trước đến nay không hề có chuyện mất lòng, vì thế nên không bao giờ muốn có chuyện bất hoà. Nhưng vốn cũng là người như thiên hạ nên Lương gia huynh đệ không thể xuôi tay để cho người tròng dây vào cổ như một con vật. Vì thế, một khi có người ỷ mạnh hiếp bức thì chắc chắn cũng đành phải buông bỏ tất cả, kể luôn sinh mạng của mình.

Âm bà bà hỏi :

- Nói theo giọng điệu của ngươi là định bỏ luôn cả con tin trong tay của ta à?

Hàn Ngọc Trác trả lời :

- Tôi nhớ vừa rồi chính Âm bà bà cũng đã tự xưng rõ thân danh của mình, vì thế chuyện đón đường cướp giật, ỷ thế hiếp người, chắc không phải là hành động của một con người có thanh danh như thế…

Âm bà bà cười mũi :

- Bằng vào cái số tuổi chưa sạch sữa mẹ như ngươi mà lại bép xép cái miệng với người trưởng thượng như thế là vô lễ, ngươi biết điều đó chứ. Nhưng đối với ta hiện tại chuyện cần thiết đã đến mức ta cũng không cần câu nệ, chấp nhất, ta chỉ cần đạt mục đích của ta, ta cần có được trong tay tên quan họ Triệu, ngươi biết thế không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu đã như thế thì không ai làm sao được nữa, tùy ở Âm bà bà muốn sao cũng được. Nhưng tôi cũng xin báo trước là bất cứ một ai trong Lương gia bây giờ mà bị tổn thương, kẻ gây ra sẽ phải trả giá gấp mười lần.

Âm bà bà xạm mặt, bà ta vụt cười the thé :

- Được được được… ta cũng cần phải xem trả giá gấp mười lần là như thế nào đây? Bây đâu, trao gậy cho ta.

Cô gái có nốt ruồi bên miệng liếc nhanh về phía Hàn Ngọc Trác và nhích hai tay qua trao cây gậy cho chủ nhân. Âm bà bà tiếp lấy cây gậy động mạnh xuống đất rồi đứng lên.

Bốn cô tỳ nữ trước mặt vút lên tiếng :

- Lão Bồ Tát, chúng con đang đợi lệnh!

Y như một câu nhắc khéo về thân danh trưởng bối, Âm bà bà gật gật đầu :

- À à... hãy trị tội tên đó cho ta!

Một trong bốn tỳ nữ đứng trước cuối đầu :

- Nếu không cắt được lưỡi của hắn, chúng tỳ nữ xin tự đoạn một cánh tay.

Âm bà bà gật đầu :

- Hay lắm!

Bà ta ngồi xuống và vẫy tay ra lệnh. Hàn Ngọc Trác vụt nói :

- Khoan, Âm bà bà có thể để cho bốn vị cô nương đây đánh cá với tại hạ một việc được chăng?

Âm bà bà hỏi :

- Ngươi muốn đánh cá với họ chuyện gì?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Bây giờ một mình tôi giao đấu với bốn người, gia hạn mười chiêu, nếu tôi bại, chẳng những tôi tự quỳ xuống thè lưỡi ra để cho chư vị cô nương khỏi mất công, mà tôi còn lại bằng lòng để Âm bà bà xử trí như thế nào cũng được, nhưng nếu ngược lại, nghĩa là bốn vị cô nương đây bị hại, tại hạ xin phiền bốn vị tạm thời lưu lại Lương gia tiêu cục ít hôm, có thể được chăng?

Thật là một câu nói khinh thị quá mức đối với bốn cô tỳ nữ, từ những ngày theo Âm bà bà đến nay, họ chưa từng bị hại, đúng hơn là chưa một ai có thể giao đấu với hai người trong mười chiêu chứ đừng nói bốn, cho nên câu nói này của Hàn Ngọc Trác khiến cả bọn người xanh mặt giận dữ...

Cô gái đứng trước hết, có lẽ là người cầm đầu trong bốn cô lên tiếp đáp ngay :

- Được lắm bọn ta bằng lòng giao ước!

Như sực nhớ ra như thế là hấp tấp, vì sau lưng còn có chủ nhân, nên bốn cô lật đật quay lại vòng tay :

- Xin lão Bồ Tát ban cho!

Âm bà bà lạnh lùng nói :

- Đó là chuyện của bốn ngươi, nếu các ngươi bằng lòng thì ta cũng không cần nhưng ta nói trước, cuộc giao ước đó, thắng hay bại đều do ở các ngươi chớ ta không thể nhúng tay vào.

Bốn tỳ nữ cúi đầu :

- Chúng tỳ nữ xin ghi nhớ!

Âm bà bà gật đầu :

- Như vậy thì các ngươi cứ tự tiên đi.

Nói xong là bà đặt cây gậy xuống, một thái độ coi như dứt khoát không tham dự. Bốn cô tỳ nữ quay phắt lại, bốn thanh trường kiếm xốc co bên vai, họ đứng giang hàng ngang trước mặt Hàn Ngọc Trác như chờ đợi.

Một trong bốn cô lên tiếng :

- Các hạ định dùng cây quạt đó hay sao?

Hàn Ngọc Trác hơi nghiêng đầu lại :

- Xin chư vị thúc bước tránh ra phía sau.

Hắn giắt cây quạt vào mình và thò tay ra sau lưng rút ra một thanh đao. Đáng lý phải gọi là thanh kiếm, nhưng chỉ có điền bề ban có hình dáng của một thanh đao chớ thật sự là không lớn hơn thanh kiếm là bao.

Đó là một thanh đoản đao, nhưng sở dĩ không gọi là "đoản" vì bản thân nó vốn "trường", cái lạ của nói là thanh đao bị tiện ngang đằng mũi.

Nhìn thật kỹ, có thể thấy ngay, khác hơn những thanh đao bị thứ binh khí khác chặt đứt ngang, vì theo dấu, thì đây là một thanh đao không có mũi, người ta đã trui luyện một thanh đao như thế chứ không phải khi giao đấu với người rồi mới bị tề ngang. Thanh đao trông rất lạ mắt.

Từ chỗ cầm đao cho đến ngoài chót, thanh đao có một màu đen bóng, vì thế, khi rút ra không ai nhìn thấy.

Đặc biệt thứ hai là thanh đao đã không có mũi, lại không thấy lưỡi bén, nhìn qua cũng không phân biệt được đâu là sống, đâu là lưỡi của thanh đao. Nó chỉ giống như một thanh sắt đẹp.

Tự nhiên, nó cũng có một bên dầy, một bên mỏng, nhưng bên dầy không dầy quá, bên mỏng cũng không mỏng quá, không làm sao có thể nhận ra nó có bén hay không?

Thanh đao vừa rút ra, chẳng những bốn tỳ nữ hơi sửng sốt mà cả vẻ mặt của Âm bà bà cũng có phần thay đổi.

Hai cô gái đứng hầu gần bên kiệu chớp mắt liên hồi, nhất là cô gái có nốt ruồi bên mép miệng hết nhìn thanh đao đến nhìn lên khuôn mặt của Hàn Ngọc Trác, nụ cười trên môi của cô ta càng đượm thắm nhiều hơn. Và bây giờ một trong bốn cô gái lên tiếng :

- Binh khí của các hạ gọi là gì thế?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Chẳng lẽ bốn vị cô nương không thấy đây là một đoản đao sao?

Cô gái hỏi :

- Thanh đao đó bằng sắt?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Nó vốn không phải là do chất thép luyện ra, mà là do một khối kim khí có chất lạnh nằm trong lòng đá hàng mấy ngàn năm lấy ra, vì thế bản thể của nó chỉ một màu đen, chứ không thể phát ra ánh sáng.

Cô gái hỏi :

- Đã là đao tại sao không có mũi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nó là binh khí, nhưng nó là loại binh khí không muốn thấy máu người, vì thế cho nên bản thân của nó vốn không có mũi.

Cô gái cau mày :

- Như vậy thì phải có một cái tên chứ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tự nhiên, nó là thanh Vô Nhân đao.

Cô gái lập lại :

- Vô Nhân đao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Chữ "Nhân" vốn là mũi nhọn, đồng thời cũng có chữ nhân là "ác độc", mang cái tên đó, hình thức là nó không có mũi nhọn và tinh thần của nó không tàn nhẫn, hiểu nghĩa nào cũng đúng.

Cô gái hỏi :

- Các hạ không định dùng nó để giết người à?

Cô gái nhún vai :

- Các hạ quả là có tâm địa… Bồ Tát hơn… Bồ Tát…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Không dám…

Cô gái đứng chếch về phía bên trái nhếch môi nói :

- Đúng là cuồng ngạo.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cũng không dám như thế, nếu có thì chẳng qua con người vốn bản tính thiện, nhưng nếu có người cho tôi là hạng người kiêu ngạo, là hạng xem dưới mắt không người thì tôi cũng đành chịu, vì mỗi người có một cái nhìn khác nhau.

Âm bà bà vụt cười :

- Người biết cầm binh khí, người biết lợi dụng cái chỗ hay của binh khí, có lẽ đây là lần thứ nhất ta thấy có món binh khí đó và cũng là lần thứ nhất ta nghe lời nói đó.

Ngừng lại một chút, bà ta lại nói :

- Không nên chiếm hơn người khác, các ngươi không nên dùng mũi kiếm làm hắn ta bị thương nghe chưa.

Bốn cô tỳ nữ rập lên :

- Thuộc hạ tuân mạng.

Hàn Ngọc Trác chầm chậm đưa thanh Vô Nhân đao lên và nói :

- Tốt hơn hết là các cô nên dùng hết sức, vì nếu hạn chế một phương diện nào đó, nhất định các cô sẽ không qua được năm chiêu.

Bốn cô tỳ nữ quay ngang thanh kiếm xốc lên và một cô trong bọn xẵng giọng :

- Các hạ hãy yên lòng, nếu bọn ta không chế ngự được các hạ thì, như đã nói với lão Bồ Tát chúng ta khi nãy, bọn ta sẽ tự chặt lấy cánh tay phải của mình, vì thế, bọn ta cũng không dại gì mà để cho mình bị bại.

Cô ta nói dứt lời thì bốn thanh trường kiếm đã nhoáng lên cùng một lúc.

Bất cứ một vị chủ nhân nào khi đã cho thuộc hạ hành động là ít nhiều cũng đã ước lượng được tài nghệ và tự nhiên không khi nào liều lĩnh, vì bản thân mình có thể bại, chứ không để thuộc hạ làm nhục uy danh.

Âm bà bà cũng thế.

Sự việc đó được thể hiện qua bốn thanh kiếm của bốn cô tỳ nữ. Và cũng đúng như cô cầm đầu đã nói, vừa phóng chiêu đầu là họ đã tận dụng sở trường.

Bốn thanh trường kiếm nhoáng lên theo thế đứng của họ, nghĩa là họ đã tận dụng sở trường và cũng có nghĩa là cũng tấn công theo thế giăng ngang.

Nhưng đó là khi mới nhoáng lên, vì họ hàng chữ nhất và tấn công cùng một lượt. Nếu không nhìn kỹ, người đứng ngoài vẫn thấy như thế, thật sự là khi phát chiêu và mũi kiếm gần tới đích, phương hướng hoàn toàn khác biệt.

Phát chiêu là thế giăng ngang, nhưng vì họ đã quen lối đánh bốn người, nhưng khi lướt tới, họ đã chia làm hai bộ pháp.

Hai người đứng bìa tiến nhanh và ập xéo, hai người đứng giữa tiến thẳng lên, chính vì thế nên vừa phát được nửa chiêu là trận thế bày ra rõ rệt. Bốn người chia làm bốn góc vây Hàn Ngọc Trác vào giữa.

Không nghe tiếng binh khí chạm nhau.

Thanh kiếm trong tay bốn người tỳ nữ tự nhiên là không cùng một hướng, họ đã thấy thủ pháp của Hàn Ngọc Trác hai lần, họ đã cẩn thận khi xáp trận.

Vì tấn công theo lối "chia thế đã bố trí" theo luyện tập, cho nên chiêu thứ nhất đến những chiêu tiếp theo họ đánh theo lối liên hoàn và cái nguy hiểm của nó là không khi nào bốn thanh kiêm trùng nhau về mức độ.

Đứng ngoài nhìn vào rất khó mà phân biệt, vì bốn thanh kiếm từ trên xuống dưới, khoản nào cũng có và vì họ xuất chiêu liên tiếp, nên ánh thép đã tạo một vùng hào quang xoắn chặt chung quanh.

Và cái kinh khiếp thứ hai là không làm sao phân định được từng chiêu thức một, vì không phân định được nên khó lòng thấy được là họ đã dùng mấy chiêu.

Cái hại không kém nguy khốn là lại không nghe tiếng thép, hình như Hàn Ngọc Trác chẳng những không đỡ mà cũng không đánh lại.

Quả đúng như thế, vì một cô gái đã lên tiếng hỏi, tự nhiên trong khi tấn công mà lên tiếng là giọng cô ta nghe hằn học vô cùng :

- Tại sao ngươi không đánh trả?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Xin chư vị đừng giận, vì tôi không hay nói dối, nếu tôi bằng lòng đánh trả thì làm sao chư vị đánh đến mười chiêu.

Không biết hắn có khoa trương hay không, nhưng thấy Âm bà bà cũng đổi sắc. Không cần nhìn trận đấu, chỉ nghe hai người đối đáp, ai cũng có thể nhận ra cục diện ra sao.

Giọng nói của cô gái thì không ai lấy làm lạ, vì đang tấn công địch, không ai có giọng nói giống lúc bình thường được. Vì thế cái hơi dồn dập, sẵng lẻ của cô ta, không một ai chú ý. Nhưng đến khi Hàn Ngọc Trác trả lời, thì vấn đề mới được đặt ra.

Nêu nhắm mắt lại, hay bắt một người ngồi trong chỗ khuất, cho dầu đó là một cao thủ cũng không làm sao nhận ra được hắn vừa đang giao đấu, giọng của hắn đã không thay đổi mà ngược lại có phần hòa hoãn, chứng tỏ hắn chưa có gì phải chú ý lắm khi đối phó với sức tấn công.

Chỉ bằng giọng nói thôi, ai cũng biết rõ ràng ưu thế của hắn trong trận đấu.

Âm bà bà vì đôi mắt không thấy, nhưng bọn anh em nhà họ Lương nhìn thấy, tuy vậy, họ phải chờ đến khi nghe giọng của Hàn Ngọc Trác, họ mới tin rằng cái thấy của họ là chắc chắn.

Bốn ánh thép xoắn tròn, lại không nghe tiếng chạm, đứng ngoài, dầu tinh mắt cách mấy cũng khó lầu nhận thấy, thêm vào đó vì anh em họ Lương đang ngài ngại trong lòng nên không dám chủ quan.

Bây giờ, khi nghe giọng nói của Hàn Ngọc Trác, họ đưa mắt nhìn nhau mừng rỡ.

Nhưng khi hai bên đối đáp với nhau, trong hai câu vừa dứt thì trận thế bắt đầu thay đổi, bốn cô tỳ nữ phải thấy trước hơn ai hết về cái yếu thế của mình và chính vì cái yếu thế đó nên bọn phải thay đổi đấu pháp.

Hồi nãy, tuy bốn thanh kiếm quá nhanh, người ta không làm sao phân biệt được chiêu thế, nhưng vẫn thấy được bóng người, nhưng bây giờ, bóng người cũng không còn phân biệt được nữa.

Không còn phân biệt chớ không phải hoàn toàn không trông thấy, vì năm cái bóng xoắn vào nhau, thấy bóng người nhưng không thể phân định được là ai, bốn cô vừa đánh vừa thi triển khinh công, tự nhiên, lối đánh đó làm cho đối phương loa mắt.

Và tự nhiên, người bị tấn công cũng phải đáp ứng bằng khing công, vì thế nên bóng người chớp nhoáng theo ánh kiếm, rất khó lòng phân biệt.

Nhưng tình thế đó cũng không lâu lắm, chỉ trong nháy mắt, khi bốn cô bắt đầu đổi thế là bên ngoài nghe tiếng thép vang lên.

7. Chương 7: Chủ Động Theo Thượng Sách

Bất cứ một tiếng chạm nào cho dầu vật đó có âm hưởng dài lâu tiếng chạm vẫn cũng là một, đằng này tiếng thép không ngắn mà lại kéo dài, không phải lâu lắm nhưng không phải là một tiếng.

Người nghe có thể nhận ra ngay không phải hai vật chạm vào nhau mà lại là nhiều vật, hình như một vật chạm vào nhiều vật thì đúng hơn.

Và khi tiếng thép khua lên thì ánh sáng từ nãy giờ cũng tự tắt ngụm theo luôn.

Ánh thép vừa tắt thì bóng người cũng không còn động đậy.

Bốn cô tỳ nữ dang ra, mũi kiếm chúi xuống đất cả bốn bàn tay cầm kiếm của bốn cô hơi run và mặt người nào cũng tái xanh.

Hàn Ngọc Trác nhảy ra sau một bước, thanh đao cầm ngay trước ngực hai vạt áo của hắn đều bị rách sướt một đường nhưng chưa bị chạm vào da.

Trận đấu đang diện ra đã làm cho người theo dõi quá hồi hộp, nhưng khi trận đấu kết thúc thì sự hồi hộp càng tăng lên cao nữa.

Những kẻ lược trận của đôi bên bao nhiêu con mắt đều đổ xô vào người của phe mình.

Cái lo trước nhất là máu đổ.

Thế nhưng không ai có máu.

Thật lâu, Lương Thiên Long bước tới vòng tay trước mặt Âm bà bà, giọng nói của ông ta thật là bình tĩnh :

- Trận đấu đã kết thúc…

Nhưng Hàn Ngọc Trác đã đưa tay cản lại hắn ra hiệu cho Lương Thiên Long im lặng và quay qua chờ hỏi cô gái đứng hầu bên kiệu :

- Xin hỏi cô nương cho biết số chiêu của hai bên đã đánh ra?

Cô gái nhỏ tuổi nhất có gương mặt lạnh băng băng mấp máy đôi môi nhưng rồi lại làm thinh.

Cô gái có nốt ruồi bên mép nói, giọng nói của nàng nhỏ :

- Mười chiêu.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười nhưng hắn làm thinh.

Âm bà bà vụt lên tiếng :

- Không được làm mất thanh danh của tay, hãy nói cho rõ lại, tất cả mấy chiêu?

Cô gái có nốt ruồi hơi tái mặt, cô ta vội nói nhanh :

- Tất cả mười một chiêu.

Âm bà bà gật đầu :

- Bọn ngươi dùng đến mười một chiêu, nhưng hắn thì chỉ có mười chiêu, đến chiêu thứ chín hắn dùng sống đao điểm nhẹ lên mu bàn tay của các ngươi và thu đao lại, nhưng các ngươi vẫn tấn công thêm chiêu nữa, làm cho hắn bất phòng bị sướt vai áo và khi các ngươi tấn công luôn chiêu thứ mười một thì hắn đánh bạt kiếm ra.

Đúng y như Âm bà bà đã nói mu bàn tay cầm kiếm của bốn cô gái có dấu ửng đỏ vì bị sống kiếm của Hàn Ngọc Trác đánh vào.

Cả bốn cô đỏ mặt cúi đầu.

Mấy anh em của Lương Thiên Long tái mặt.

Họ có đôi mắt sáng mà không tài nào nhận ra trận đấu đến mấy chiêu. Âm bà bà mù đôi mắt mà lại nói rõ như kẻ vừa đánh vừa đếm số chiêu.

Hàn Ngọc Trác cầm thanh đao lên cao một chút và nói :

- Đa tạ Âm bà bà.

Bốn cô tỳ nữ càng cúi đầu thật thấp.

Giao hẹn mười chiêu đến chiêu thứ chín Hàn Ngọc Trác điểm nhẹ lên mu bàn tay của bốn cô, như thế có nghĩa là đã thua theo lời hẹn, vì hắn không muốn thương tổn nên hắn chỉ điểm nhẹ, chứ nếu mạnh hơn chút nữa cho dù không gãy tay thì thanh kiếm cũng phải rơi.

Vì giữ đúng quy củ, nên hắn thu đao lại.

Thế nhưng cả bốn cô cứ tấn công.

Vì thế hai chiêu sau được coi là hai chiêu… gian lận.

Gian lận nhưng vẫn bị đánh bạt trở ra, càng xác định sự thắng bại một cách quá rõ ràng.

Âm bà bà nói :

- Chúng ta khinh sanh tử như hồng mao nhưng lại trọng lời hứa nặng hơn non Thái, các ngươi hãy sửa soạn ở lại nơi đây.

Bốn cô tỳ nữ chuyển kiếm sang tay trái.

Cử động của bốn cô tuy nhẹ nhàng nhưng gương mặt của Âm bà bà vùng ủ rũ…

Bốn thanh kiếm vừa nhoáng lên thì thanh Vô Nhân đao của Hàn Ngọc Trác vừa bay tới.

Lại nhiều tiếng thép reo lên y như lúc nãy lần này có vẻ rõ hơn và bốn thanh kiếm rơi xuống đất.

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Bốn vị bây giờ đã là tù nhân của Lương gia tiêu cục giết hay không, cần gia hình hay không đều có Lương gia tiêu cục quyết định, bốn vị không được tự tiện chặt tay như thế.

Gương mặt của Âm bà bà vừa rủ xuống vụt tươi ngay và bà ta nói liền theo :

- Đúng rồi, hãy trọng lời giao ước, các ngươi hãy ở lại đây và không được tự quyết định điều gì cả.

Bốn cô gái cúi đầu :

- Thuộc hạ tuân lịnh.

Cả tám con mắt đều nhìn xuống bốn thanh kiếm đang nằm dưới đất nửa hình như cảm kích mà nửa như chưa tin kịp rằng Hàn Ngọc Trác lại nhanh đến mức như thế.

Âm bà bà lại nói, lần này bà ta nói với Hàn Ngọc Trác giọng của bà ta vẫn lạnh nhưng lời lẽ có phần thay đổi :

- Người trẻ tuổi kia, bốn tỳ nữ của ta theo ta đã nhiều năm rồi, có thể nói rằng trong trường hợp liên thủ như thế chưa từng bị bại vào tay ai, hay nói rõ hơn là chưa từng gặp địch thủ, hôm nay ngươi là người đầu tiên. Ta biết chẳng những chúng không phải là đối thủ của ngươi không chỉ kém hơn một bực mà nhiều bực, ta ghi nhận rằng võ lâm này nay đã có được một người trẻ tuổi tài cao như thế, ta muốn biết tánh danh.

Trầm ngâm một chút Hàn Ngọc Trác đáp :

- Âm bà bà, tôi họ Hàn.

Cách ngồi của Âm bà bà hơi đổi, hình như bà ta rúng động :

- Họ Hàn? Trường Bạch thế gia Hàn Quân Dật là gì của ngươi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đó là gia phụ.

Khoảng giữa chân mày của Âm bà bà châu lại thật sâu :

- Ta có nghe nói Hàn Quân Dật có ba người con, ngươi vào hàng thứ mấy?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi ở hàng thứ ba.

Âm bà bà à à hai tiếng :

- Hàn Bạch thế gia, Tiểu Mạnh Thường tam thiếu chủ.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Không dám, tôi tên Hàn Ngọc Trác.

Âm bà bà nói :

- Nghe đồn đãi rằng ngươi là một thiếu niên hiệp nghĩa trọng công bằng, đã giỏi võ mà lại tinh thông cầm kỳ thi họa, vì thế đã được người tôn xưng là Thất Tuyệt... hừ... hừ tuổi nhỏ như thế mà đã rạng danh Trường Bạch thế gia, chuyện không dễ đâu nghe.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Âm bà bà quá khen cho, thật ra vì bằng hữu thương tình mà ban cho như thế...

Âm bà bà lắc nhẹ đầu :

- Đừng khách sáo, văn danh bất hư kiến diện mắt ta tuy mù nhưng tâm ta còn khá sáng bằng vào cảm giác, ta đã nhận biết con người của ngươi rất rõ ràng, biết rõ con người biết rõ cả về thái độ, nhưng...

Mặt bà ta vùng đanh lại, sát khí vụt hừng hừng :

- Bất luận ngươi là ai, bất luận ngươi là con người như thế nào chỗ hạ lạc của tên quan họ Triệu ta vẫn nhất định phải biết từ Lương gia tiêu cục, trong khi thanh Vô Nhân đao của người này còn chưa chạm vao nhau với cây thiết trượng của ta, Không ai nói trước được kết quả sẽ như thế nào thì tạm thời ta giao bốn tên tỳ nữ ở lại đây ba ngày nữa ta lại đến và lúc đó ta thâu họ trở về...

Hàn Ngọc Trác thấy bà ta hơi ngừng, nhưng hắn vẫn không lên tiếng. Hắn đợi và bà ta quả nhiên nói tiếp :

- Lúc ta trở lại, phải nói cho ta biết về gã quan họ Triệu nếu không, hừ hừ... ta sẽ không biết ngươi là ai, trừ phi thanh đao của người có thể thắng cây trượng của ta, hãy nhớ ba hôm sau ta trở lại. Đi!

Bốn cô gái lực lưỡng nâng chiếc kiệu lên.

Hai cô hầu cận quay mình...

Hàn Ngọc Trác vụt nói :

- Âm bà bà xin nán lại.

Âm bà bà cau mặt :

- Ngươi muốn nói gì?

Hàn Ngọc Trác điềm đạm :

- Âm bà bà niên kỷ đã cao bên mình không thể thiếu người hầu hạ, xin Âm bà bà hãy đem cả bốn vị này đi.

Lương Thiên Long sửng sốt bước lên hỏi nhỏ :

- Họ là con tin để đổi lấy Phi Hổ, nêu thả họ đi...

Hàn Ngọc Trác chưa lên tiếng thì Âm bà bà đã cười lạt :

- Sao? Ngươi đã sợ phải không?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Âm bà bà đã biết Hàn Ngọc Trác này đến từ Quan ngoại, Trường Bạch thế gia chắc chắn Âm bà bà cũng đã biết rõ nhà họ Hàn không hề có người biết thốt ra tiếng sợ.

Âm bà bà nói :

- Chuyện đã thành giao ước quá mười chiêu thì phải bị giữ lại đây, thế tại sao ngươi lại thay đổi ý kiến mà để cho chúng theo ta?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Âm bà bà là bậc cao nhân còn lại trong võ lâm rất ít, tuy tôi lên từ Quan ngoại thế gia, nhưng cũng không vì thế mà không biết lễ với trưởng bối. Vì thế tôi xin đổi ý để bốn vị đây cùng theo phục thị Âm bà bà. Vừa thi lễ với người trên mà cũng vừa bảo vệ thanh danh cho Trường Bạch.

Âm bà bà cười lạt và chặn hỏi :

- Hàn Ngọc Trác ngươi đừng giở giọng cao thấp trước mặt ta, ngươi cũng đừng mong khích ta để ta thả tên tiểu tử họ Lương trở về…

Hàn Ngọc Trác cũng chận ngang :

- Âm bà bà đã lầm rồi, tôi đã không thích làm chuyện tổn hại đến uy danh của Trường Bạch thế gia, thì đâu có chuyện mong Âm bà bà làm như thế.

Âm bà bà hừ hừ liên tục :

- Được, được, tốt, tốt. Hàn Ngọc Trác cứ cho là ta bị khích, cứ cho là ta đã mắc bẫy ngươi, ta cũng cứ mang bốn tên tỳ nữ này đi khi về đến chỗ ta sẽ phóng sanh cho tên tiểu tử họ Lương, nhưng ba ngày sau vẫn phải gặp lại bằng bản lãnh. Đi!

Bốn cô khiêng kiệu lên vai.

Hai cô hầu cận quay mình nhưng riêng cô nàng có nốt ruồi bên mép vẫn liếc dài trên mặt Hàn Ngọc Trác trước khi đi thẳng.

Bốn cô tỳ nữ bị bại lườm lườm nhìn hắn và một cô lên tiếng :

- Xin gởi bốn thanh kiếm lại và ba ngày sau thu nó trở về, xin chào.

Họ đến nhanh mà họ đi cũng thật nhanh.

Chỉ thoáng mắt đã khuất cả trong vùng bóng tối.

Lương Thiên Long đứng làm thinh.

Không một ai nói thêm nửa tiếng.

Họ đều đã nhận thấy hành động đúng đắn của Hàn Ngọc Trác.

Nhìn theo đám Âm bà bà một lúc thật lâu Hàn Ngọc Trác quay lại nói :

- Chư vị thúc thúc chúng ta hãy vào săn sóc Thập thúc thúc.

Lương Thiên Long nói :

- Để Thiên Phong và Thiên Bằng vào lo liệu được rồi.

Và ông ta quay bước tới mỉm cười :

- Ban đầu tôi hơi thắc mắc nhưng sau đó đã nhận ra dụng ý của Tam thiếu gia về chuyện buông tha cho bốn cô tỳ nữ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Con người của Âm bà bà là thế đó, bà ta là kẻ trọng danh dự, xem rất nặng thể diện và lại tự cao tự đại nhưng tiểu điệt thấy rằng chỉ có dùng cách đó mới có thể đối đầu với bà ta mà thôi.

Lương Thiên Long nhướng mắt :

- Tam thiếu gia Không nói thì Tam thiếu gia cũng đã biết Lương gia huynh đệ rồi, nhưng trong trường hợp này nên phải không còn lại một người nào, chắc chắn anh em chúng tôi cũng không hề từ chối…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đại thúc, tiểu điệt mạo muội nói với đại thúc một lời. Bất cứ một hành động nào cũng đều phải hết sức đắn đo, chuyện châu chấu đá xe, chuyện mang trứng ra chọi đá là chuyện mà ta cần phải tránh, huống chi về đối địch là phải biết người biết ta. Chớ không phải đối địch là liều chết. Đại thúc có thấy trong giang hồ hiện nay khó người có thể chịu đựng với tiểu điệt ba chiêu. Thế mà bốn cô tỳ nữ của Âm bà bà lại có thể chịu đến chín chiêu, đủ biết đối với bà ta chưa hiểu chuyện sẽ như thế nào, vì thế tình hình hiện tại tiểu điệt thấy tốt hơn hết là nên để cho tiểu điệt một mình gánh vác.

Lương Thiên Long vội nói :

- Tam thiếu gia, như thế làm sao được…

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Sao vậy, đại thúc lại có thể tách rời giữa Hàn gia và chư vị thúc thúc hay sao?

Lương Thiên Long lắc đầu :

- Không phải như thế, họ Lương đã mấy đời phục dịch cho Hàn gia, chính anh em chúng tôi cũng nhờ hội cơm của Hàn gia mà trưởng đại, vì thế làm sao lại có thể phân biệt được. Chỉ có điều chuyện này…

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Đại thúc đã biết như thế thì không nên nói gì nữa cả, chớ chừng nào anh Phi Hổ về đến chư vị thúc thúc phải cấp tốc hộ linh cữu Nhị thúc ra Quan ngoại.

Lương Thiên Long tái mặt :

- Tam thiếu gia, làm sao…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu nói chầm chậm :

- Họ Hàn vốn là Trường Bạch thế gia thật không dám nói giàu vạn hộ, nhưng cơ nghiệp đến ngày nay thì mấy đời ăn cũng không hết được, thêm vào đó lão nhân gia ngày ngày hoài niệm chư vị thúc thúc, đây là một cơ hội cần nên lợi dụng để hai nhà đoàn tụ với nhau, tiểu điệt tin chắc chắn lão nhân gia sẽ vô cùng hoan hỉ.

Lương Thiên Long mím miệng :

- Cứ theo ý Tam thiếu gia thì cơ nghiệp của Lương gia tiêu cục từ đây phải dẹp luôn sao?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Dựng một cơ nghiệp không phải là dễ, chính vì thế cho nên tuy hoài niệm chư vị thúc thúc nhưng gia phụ không khi nào dám ngỏ ý cho chư vị thúc thúc ra vùng Quan ngoại, nhưng ngay bây giờ tình thế gần như bức bách, chư vị thúc thúc hãy xem như để ra một thời gian để nghỉ ngơi… Nhân đó làm một cuộc viếng thăm gia phụ cũng đâu phải là chuyện không cần thiết.

Lương Thiên Long thở ra :

- Bao nhiêu năm nay, không lúc nào anh em chúng tôi không nghĩ đến chuyện vấn an lão nhân gia, cho nên đi được như thế này là điều may mắn, chỉ có điều nếu bằng vào tình thế mà bỏ đi để một mình Tam thiếu gia gánh nặng, thật tình lòng không vui được.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Vì người trong cuộc, đại thúc đặt vấn đề không thể xác thực như tiểu điệt đâu, không biết Triệu đại nhân đã thi ân kết oán như thế nào mà Tàn Khuyết môn lại hành động như thế, thêm vào đó Âm bà bà cũng nằng nằng quyết một đòi cho kỳ được. Đại thúc cũng phải thấy đường đường một vị Tuần phủ mà bị bắt cóc như thế đối với triều đình là đại sự, đại binh sẽ phái đến đây, cộng tất cả những việc đó lại Lương gia tiêu cục làm sao giải nổi.

Lương Thiên Long trầm ngâm :

- Tại sao chúng ta không thể cho họ biết Triệu đại nhân do Tàn Khuyết môn bắt cóc, vả lại đó cũng là chuyện thật tình.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đã đành sự thật là như thế, cũng có thể nói như thế với họ, chỉ có điều Triệu đại nhân đi trên xe của Lương gia tiêu cục người của Lương gia hộ tống. Kẻ lịch lão giang hồ như Âm bà bà mà còn bảo không hay Triệu đại nhân bị bắt là vô lý thì liệu quan quân triều đình có hơn được bà ta hay không? Chừng đó triều đình đòi người các phe giang hồ đến đòi người, liệu Lương gia tiêu cục có chịu nổi hay không?

Lương Thiên Long lại trầm ngâm thật lâu, cuối cùng nói một câu gắng gượng :

- Hay là... ta có thể hẹn một thời gian nào đó để tìm Triệu đại nhân...

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đại thúc, quan quân đâu phải như người trong giang hồ chúng ta, họ làm việc theo nguyên tắc thực tế chứ đâu có chuyện thông cảm những cái lắc léo như giang hồ thường gặp phải.

Lương Thiên Long có phần bực dọc :

- Không giải bày được thì làm sao, người đâu phải do Lương gia tiêu cục bắt giữ? Nếu họ khăng khăng như thế thì cứ đưa họ tới tại chỗ xảy ra vụ án...

Hàn Ngọc Trác cười :

- Họ đã nghi ngờ, đại thúc lại dẫn họ đi như thế, sự nghi ngờ càng tăng thêm chứ không giảm được... nhưng cứ như cho là họ bằng lòng gia hạn thời gian cho mình tìm kiếm, nhưng như thế liệu có đối phó được với Tàn Khuyết môn hay không?

Lương Thiên Long ngập ngừng :

- Chuyện đó thì...

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Tiểu điệt nghĩ nếu đại thúc không nghĩ chuyện bảo toàn cho chư vị thúc thúc, thì ít nhất cũng phải nghĩ đến sự an nguy cho anh Phi Hổ và nhất là Ngũ lão gia.

Lương Thiên Long chắc lưỡi :

- Nhưng dầu thế nào đi nữa anh em chúng tôi cũng không thể trốn đi bỏ một mình Tam thiếu gia ở lại đã đành, năng lực kém sút, nhưng ít nhiều cũng có thể đỡ đần cho Tam thiếu gia một tay.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Là người sống trong giang hồ nhiều năm đại thúc phải thấy rằng tuy theo từng hoàn cảnh một trường hợp này, chư vị thúc thúc đã không thể giúp ích gì mà lại còn làm vướng bận tiểu điệt. Đại thúc phải để cho tiểu điệt an tâm tùy cơ đối phó với họ chứ...

Đó là một câu nói thật tình.

Là một người từng trải làm sao Lương Thiên Long lại không thấy như thế chỉ có điều trên phương diện tình cảm ông ta không đành lòng trút cả gánh nặng lên vai Hàn Ngọc Trác.

Còn đang bàn bạc chưa dứt khoát, thình lình bên ngoài có tiếng xe khua.

Lương Thiên Long nhướng mắt :

- Có lẽ Phi Hổ đã về.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Đâu có lẽ quá mau như thế?

Chưa ai bước ra thì tiếng xe đã dừng lại trước cửa Lương gia tiêu cục, Lương Thiên Long nói :

- Đúng là Phi Hổ về chứ…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Nếu Phi Hổ đại ca thì đâu lại ngừng xe trước cửa?

Ngay lúc đó có tiếng người gọi cửa.

Lương Thiên Long tái mặt :

- Không phải Phi Hổ rồi nhưng ai lại đến giờ này…

Ông ta vẫy tay :

- Lão lục, lão thất ra đi.

Lương Thiên Phong và Lương Thiên Di lật đật đi ra.

Lương Thiên Long kêu với :

- Cẩn thận nghe..

Khi chưa xảy ra chuyện gì thì khách lạ cũng bình thường nhưng khi đã có vấn đề rắc rối thì đâu người khách có hiểu cũng trở thành tai biến.

Khách đến Lương gia tiêu cục không phải quan quân triều đình, cũng không phải giang hồ hung ác, nhưng cũng đã làm cho nhân bấn loạn.

Họ là hai người đàn bà. Không, một người đàn bà và một cô thiếu nữ.

Người thiếu phụ trung niên khoảng bốn mươi dáng dấp uy nghiêm, tuy văn vận đơn sơ nhưng chỉ nhìn qua là thấy ngay cung cách của con nhà quí phái.

Cô gái khoảng chừng mười tám đôi mươi, thân người mảnh khảnh, không son phấn nhưng vẻ đẹp thật là đài các.

Vừa thấy dáng họ bên ngoài Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không nguy hiểm như đại thúc tưởng, nhưng lại rất phiền hà, có thể đó là gia quyến của Triệu đại nhân.

Quả nhiên bên ngoài Lương Thiên Long lên tiếng :

- Đại ca, hãy nghinh tiếp Triệu phu nhân và Triệu tiểu thơ.

Lương Thiên Long rúng động, ông ta lật đật bước nhanh ra trước vòng tay :

- Thảo dân không biết phu nhân và cô nương giá lâm nên nghinh tiếp thất lễ, mong phu nhân và tiểu thơ thứ lỗi cho.

Triệu phu nhân nghiêng mình đáp lễ.

Thái độ của người thiếu phụ thật ung dung và điềm đạm và chính vì thế mà vẻ uy nghiêm càng bộc lộ rõ ràng.

Bà ta nói chầm chậm :

- Không dám mẹ con tôi đến có phần đường đột, đang mong Tổng tiêu đầu cảm thông và bỏ lỗi cho.

Lương Thiên Long lại vòng tay :

- Phu nhân nói thế thật thảo dân không dám nhận, xin phu nhân và tiểu thơ bước qua phòng bên dùng trà, chính đường vì lỡ đặt linh cữu của xá đệ nên đành vô phép với phu nhân và tiểu thơ.

Triệu phu nhân đứng yên một chỗ nhìn chăm chăm vào linh cữu.

- Lịnh đệ vì hộ xa cho Triệu đại nhân mà lâm nạn, mẹ con tôi cần đảnh lễ với người…

Vừa nói bà ta vừa kéo tay con gái bước thẳng vào…

Lương Thiên Long lật đật cúi mình :

- Phu nhân xin phu nhân đừng làm như thế, Lương gia chúng tôi không thể nào dám chấp nhận…

Triệu phu nhân nói :

- Lương tổng tiêu đầu đây là chuyện cần thiết phải có.

Lương Thiên Long lắc đầu :

- Phu nhân, cho dầu cách nào Lương gia cũng không dám tuân lời. Chuyện Triệu đại nhân mất tích, tội nặng còn đang đè trên đầu chúng thảo dân, lòng tốt của phu nhân Lương gia xin ghi trong lòng chớ không dám để phu nhân làm thế.

Triệu phu nhân quay qua nói với con gái :

- Lương tổng tiêu đầu đã hết lời vậy con hãy thay cho mẹ mà làm lễ trước linh cữu người quá cố, xin Lương tổng tiêu đầu đừng nói gì thêm.

Lương Thiên Long biết không cản được nên đành phải cùng mấy người em đứng phía trong đáp lễ.

Khi Lương Thiên Long thỉnh hai người bước qua phòng bên, Hàn Ngọc Trác bỗng giật mình.

Hắc liếc thấy dáng dấp của Triệu phu nhân và nhất là đôi mắt của bà ta, hắn biết ngay một người có một trình độ võ công đáng kể, nhưng cái lạ là con gái thì khác hẳn, ngoài tư thái của một tiểu thơ đài các nàng không lộ một chút gì như mẹ.

Mẹ như thế mà con như thế Hàn Ngọc Trác cảm thấy tương tự một cành liễu quá non đứng cạnh Thái Sơn. Hắn băn khoăn không hiểu tại sao lại có chuyện chênh lệch lạ lùng như thế…

Phải chăng đã từng biết nghiệp võ gây nhiều phiền lụy, nên Triệu phu nhân không cho con gái dây vào?

Nhiều vấn đề vụt hiện lên cùng một lúc, khi phát giác Triệu phu nhân là con người hàm ẩn võ công, khiến cho Hàn Ngọc Trác đứng lặng người.

Triệu phu nhân là một cao thủ, thế còn Triệu đại nhân?

Phải chăng Triệu đại nhân cũng thế?

Và phải đó là nguyên nhân dính vào ân oán giang hồ?

Từ trước đến nay chuyện một đại quan xuất thân từ trong võ lâm không phải là không có nhưng đối với một vị phu nhân giấu kín không cho lộ ra trình độ võ học của mình thì quả chưa nghe thấy bao giờ.

Nhất là đối với Triệu tiểu thơ.

Nàng đài các quá, mảnh mai quá và sắc diện của nàng, ngoài vẻ đoan trang của một người con gái thêm vào cung cách của một vị tiểu thơ không làm sao tìm ở nàng phong cách của con nhà võ, có phải nàng hoàn toàn không biết hay là nàng có một cách tàng ẩn phương pháp đặc biệt, có thể khiến cho tinh mắt cũng chẳng nhận ra?

8. Chương 8: Những Con Người Sâu Kín

Chủ khách ngồi xong Triệu phu nhân lên tiếng trước :

- Mẹ con tôi đến đây là khách, Triệu đại nhân cũng vốn là một viên quan rất gần gũi với dân, rất mong Lương tổng tiêu đầu và chư vị không nên giữ lễ thái quá để cho câu chuyện dễ dàng hơn.

Và bà nhìn Hàn Ngọc Trác hỏi luôn :

- Chẳng hay vị này…

Lương Thiên Long nói :

- Đây là thiếu chủ của chúng tôi, người họ Hàn của Trường Bạch thế gia…

Triệu phu nhân hơi đổi sắc bà ta vội nghiêng mình :

- Xin chào Hàn thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Không dám Hàn Ngọc Trác xin ra mắt phu nhân và tiểu thơ.

Triệu tiểu thơ ngồi thật thẳng kế bên mẹ, mặt nàng thản nhiên đến lạnh lùng.

Triệu phu nhân nhìn qua khắp phòng và chậm rãi nói :

- Ở đây đều không có người ngoài cũng tiện cho câu chuyện.

Bà ta hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Mẹ con chúng tôi từ Sơn Đông đến Kinh sư, nhưng đã chậm mất nên quay lại, những tưởng sẽ theo kịp Triệu đại nhân ở dọc đường, không ngờ đến Cam Thiền mới hay chuyện Triệu đại nhân lâm nạn…

Hàn Ngọc Trác vội hỏi :

- Chẳng hay phu nhân nghe ai nói về chuyện đó?

Triệu phu nhân nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Mẹ con tôi nghe người ta nói lại.

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Xin phu nhân thực cho thảo dân đường đột chẳng hay phu nhân nghe người nào nói thế?

Triệu phu nhân hỏi :

- Sao? Chuyện đó lại có quan hệ sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo thao dân biết thì chuyện Triệu đại nhân bị mất tích người ngoài biết rất ít.

Triêu phu nhân lắc đầu :

- Không, Hàn thiếu hiệp chuyện trái lại như thế, cho đến bây giờ thì mọi người đều hay cả, đến Kinh sư có lẽ cũng đã hay rồi. :

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Như thế thì ai là người tung tin đó?

Triệu phu nhân thản nhiên :

- Điều đó cũng không khó cứ xem lúc Triệu đại nhân ngộ nạn là hiểu ra.

Lương Thiên Long nói :

- Ngoài hai đạo giang hồ can dự và Lương gia tiêu cục ra thì không ai biết cả, nhưng Lương gia tiêu cục nhất định không có người loan tin đó ra ngoài.

Triệu phu nhân hỏi :

- Thế còn hai phe giang hồ nhân vật kia thì sao?

Lương Thiên Long ngập ngừng :

- Điều đó thì...

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Phu nhân theo thảo dân biết thì hai nhóm nhân vật giang hồ đó không khi nào cho tin đó lọt ra ngoài.

Triệu phu nhân hỏi lại :

- Làm sao có thể biết được như thế?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Hai nhóm giang hồ đó, một thì đã bắt Triệu đại nhân, một tốp cũng đang quyết làm chuyện đó, nhưng họ lại chậm hơn một bước, họ đều là người hành động mờ ám nên nhất định không khi nào...

Triệu phu nhân mỉm cười :

- Hàn thiếu hiệp, thiếu chi chuyện vừa ăn cướp vừa la làng, chẳng lẽ thiếu hiệp lại không biết chuyện đó hay sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thảo dân không dám nói là không có chuyện đó, nhưng thảo dân thấy rằng hai nhóm giang hồ đó một thì cố tránh chuyện phiền toái xảy ra, khi họ chưa thực hiện được âm mưu, phe kia vì để cướp cho kỳ được Triệu đại nhân cho nên cũng không muốn cho chuyện lan ra rộng lớn, bằng vào hai mục đích của họ, tự nhiên họ không thể là kẻ tầm tịu.

Triệu phu nhân lắc đầu :

- Chuyện đã đến nước này thì cũng không hơi đâu bàn vấn đề không cần thiết, tôi chỉ muốn hỏi thăm xem quí vị có biết nhóm nào bắt Triệu đại nhân mà cứ theo cách của Hàn thiếu hiệp thì hình như chư vị đã biết rồi.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, Lương gia tiêu cục chính đã điều tra được manh mối đám người bắt Triệu đại nhân.

Không biết tại bản tánh hay là tại vấn đề từ lúc vào đây, Triệu cô nương vẫn một mực thản nhiên hình như câu chuyện không làm cho nàng chú ý. Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ khi nghe nói đến tung tích của kẻ bắt cóc Triệu đại nhân là mắt nàng bỗng sáng lên..

Và cũng cho đến bây giờ nàng mới nhìn thẳng Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác nhìn Triệu phu nhân :

- Chẳng hay phu nhân có nghe trong giang hồ có một môn phái gọi là Tàn Khuyết môn?

Triệu phu nhân cau mày :

- Tàn Khuyết môn? Tôi không nghe đến bao giờ. Thật ra thì tôi từ trước đến nay vốn chỉ rung rúc trong gia đình chưa từng nghe hiểu về giới võ lâm, đúng ra đó cũng là một chuyện thường, vì vợ con của một viên quan rất ít có người thông hiểu tình hình giang hồ, môn phái.

Cũng như sự che đậy về võ công, câu nói của Triệu phu nhân tự nhiên là phải theo hướng đó.

Hàn Ngọc Trác rất hiểu như thế cho nên hắn thản nhiên :

- Tàn Khuyết môn là một tổ chức khá kỳ dị trong võ lâm, họ nổi lên trong khoảng sáu mươi năm về trước, họ chỉ hoạt động một thời gian rồi ẩn mất cho đến bây giờ, môn nhân của họ người nào cũng tàn khuyết một bộ phân trong thân thể, hình như đó là qui luật của họ và chính Triệu đại nhân đã bị họ bắt đi.

Triệu phu nhân hỏi :

- Làm sao biết Triệu đại nhân bị người của Tàn Khuyết môn bắt đi?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Triệu đại nhân có một thuộc viên thân tín tên là Tần Đức Nghĩa, chắc phu nhân có biết?

Triệu phu nhân gật đầu :

- Tôi biết, người đó theo Triệu đại nhân đã nhiều năm tài học rất giỏi gần như là cánh tay trái của Triệu đại nhân.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhưng có điều chắc phu nhân không thể ngờ là Tần Đức Nghĩa có thể là người của Tàn Khuyết môn.

Triệu phu nhân sửng sốt :

- Tần Đức Nghĩa là người của Tàn Khuyết môn? Làm ao lại có thể như thế được?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chuyện quan hệ trọng đại nếu không có chứng cớ sự thật thì tôi đâu dám lộng ngôn, nếu Tần Đức Nghĩa không phải là người của Tàn Khuyết môn thì ít nhất cũng có nhiều quan hệ ngay tại Đại Danh phủ, ông ta đã liên lạc với một người của Tàn Khuyết môn chuyện đó chính ông cũng đã thừa nhận.

Triệu phu nhân rúng động, nhưng bà ta vẫn giữ được thật là bình tĩnh.

Tần Đức Nghĩa đã theo Triệu đại nhân bao nhiêu năm nay nếu ông ta là người của Tàn Khuyết môn thì quả là chuyện mà khó cho người tin được.

Và bà ta vụt hỏi :

- Hàn thiếu hiệp, Tần Đức Nghĩa hiện tại ở đâu?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật không dám giấu phu nhân, thảo dân đã cho hắn đi rồi.

Triệu phu nhân biến sắc :

- Chắc là Hàn thiếu hiệp có một lý do đặc biệt nào đó chứ không lẽ để cho một người can án tòng phạm bắt mất một vị đại thần của triều đình tự do như thế?

Rõ ràng bà ta đã trách cứ Hàn Ngọc Trác tại sao dám tự tiện thả một tên can phạm như Tần Đức Nghĩa, thế nhưng lời lẽ của bà ta lại hết sức nhẹ nhàng.

Một người đàn bà như thế quả đáng làm cho người kiêng nể.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin phu nhân minh giám thật thì thảo dân đâu dám tự chuyện chủ trương một chuyện quan trọng như thế ấy chỉ có điều giữ một Tần Đức Nghĩa lại cũng không có ích lợi vì đến chuyện tìm kiếm Triệu đại nhân.

Triệu phu nhân nói :

- Nhưng ít nhất từ cửa miệng của hắn ta có thể tìm được sào huyệt của Tàn Khuyết môn và nhất là có thể tra hắn để biết chỗ chúng đang giam giữ.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, phu nhân. Người của Tàn Khuyết môn không phải dễ khai thác như thế đâu. Họ có thể chết chớ không khi nào tiết lộ bí mật.

Triệu phu nhân nhướng đôi mày :

- Nếu như thế thiếu hiệp tha một tên can án định liền việc bắt cóc một đại thần của triều đình như thế là đúng chăng?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thảo dân không dám nói như thế. Nếu phu nhân hoài nghi thảo dân là kẻ quyết tâm thả giặc…

Triệu phu nhân lắc đầu chận nói :

- Không, thiếu hiệp đã quá lời. Ta chỉ nghĩ rằng thiếu hiệp đáng lý không nên thả Tần Đức Nghĩa.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thảo dân không dám tranh biện với phu nhân.

Giọng nói của Triệu phu nhân chợt hòa hoãn :

- Ta biết từ nơi con người của Tần Đức Nghĩa rất khó mà truy ra tông tích của Tàn Khuyết môn chẳng qua cách quyết sự việc của thiếu hiệp có thể là phương pháp có lý của giang hồ, nhưng đối với quan nha nhất định thiếu hiệp là người được coi là cố tình thả cướp.

Hàn Ngọc Trác vừa định nói thì Triệu phu nhân đã khoát nhẹ tay :

- Bất luận chuyện ra sao. Lịnh đệ của tiêu cục vì hộ xa Triệu đại nhân mà vong thân sau đó thiếu hiệp lại cho biết chính danh Tàn Khuyết môn bắt cóc Triệu đại nhân, hai chuyện ấy mẹ con tôi vẫn mười phần cảm kích…

Bà ta lấy ra một gói nhỏ đặt lên bà và nói tiếp :

- Chút vật mọn không dám gọi là tế lễ, nhưng mong Lương tổng tiêu đầu nhận cho chút lòng thành.

Lương Thiên Long lật đật đứng lên :

- Phu nhân, thảo dân không dám. Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia mà lâm nạn chính chúng thảo dân còn đang nghe trách nhiệm nặng nề…

Triệu phu nhân lắc đầu :

- Công chuyện làm ăn của quý tiêu cục là vấn đề sống chết, không bao giờ lại có sự sơ suất để cho họa xảy ra, nhưng chuyện này thì không thể làm sao hơn được. Không ai có thể tránh khỏi, quý tiêu cục đã hết sức mình mà bằng chứng là lịnh đệ thân vong, vì thế cho dầu quý tiêu cục có sơ xuất điều gì không ai đang tâm trách cứ. Riêng chút tâm kính này xin Lương tổng tiêu đầu vì lòng thành của mẹ con tôi mà đừng từ chối.

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Đại thúc, phu nhân đã bảo thế đại thúc không nên từ chối.

Lương Thiên Long liếc nhẹ vào mặt Hàn Ngọc Trác và miễn cưỡng nhận.

Triệu phu nhân đứng lên :

- Đêm đã khuya nhiều, không dám quấy rầy chư vị nhiều hơn nữa mẹ con tôi xin phép cáo từ.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Chẳng hay phu nhân có thể lưu lại một chút cho thảo dân thỉnh giáo…

Triệu phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Chẳng hay Hàn thiếu hiệp có chuyện gì?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Đối với chuyện tìm kiếm Triệu đại nhân chẳng hay phu nhân có gì chỉ giáo?

Triệu phu nhân lắc đầu :

- Không dám, chuyện này mẹ con tôi không có ý để cho quý tiêu cục nhúng tay vào nữa, mẹ con tôi sẽ quay về kinh bẩm tấu để quan binh làm chuyện đó.

Lương Thiên Long vừa định nói thì Hàn Ngọc Trác đã nháy mắt cản lại, và hắn vòng tay nói với Triệu phu nhân :

- Lòng tốt của phu nhân toàn thể Lương gia tiêu cục nguyện ghi nhớ mãi, thật ra thì Lương gia chúng tôi cũng không thể chen tay vào đâu được.

Triệu phu nhân gật đầu :

- Tôi biết vì công chuyện làm ăn Lương gia tiêu cục không thể đối diện xung đột với Tàn Khuyết môn, vì sống trong nghề nghiệp của quý tiêu cục quả không nên có nhiều kẻ địch.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Phu nhân hiểu lầm rồi, Lương gia tiêu cục không muốn gây sự thì có, nhưng bảo rằng sợ thì không, nghề nghiệp này vốn đã phải đi vào đao kiếm huống chi Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia đáng lý mọi trách nhiệm đã nói, chuyện ân oán quan trường rất phức tạp, và nếu Lương gia tiêu cục không dám nhúng tay thì chính là vì chuyện quan trọng chớ không phải vì sợ sệt.

Triệu phu nhân "à" một tiếng nho nhỏ :

- Như vậy Tần Đức Nghĩa có nói chuyện Tàn Khuyết môn bắt cóc Triệu đại nhân là chuyện ân oán quan trường…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, Tần Đức Nghĩa quả có nói rõ như vậy.

Triệu phu nhân mím miệng gật gù :

- Cứ theo thiếu hiệp nói làm cho tôi nghĩ ra rồi. Triệu đại nhân vốn người chính trực, mà đó là một tai họa rất dễ có đối với quan trường. Chuyện có người mượn tay giang hồ để nhổ cây đinh trong mắt là chuyện rất có thể có, mà nếu như thế thì lại càng dễ dàng hơn. Tôi sẽ bẩm minh sự việc này với triều đình để yêu cầu làm một công hai chuyện, vừa theo dõi Tàn Khuyết môn vừa truy trả văn võ bá quan.

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Tần Đức Nghĩa nói cũng có thể có lý, vì chuyện Tàn Khuyết môn bắt cóc Triệu đại nhân vẫn có thể là ân oán quan trường, nhưng còn một nhóm giang hồ khác nữa cũng đang cố tình tìm giữ cho kỳ được Triệu đại nhân, thì phải giải thích làm sao?

Triệu phu nhân hỏi :

- Nhóm đó là ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ám Mục Thần Xu Âm bà bà.

Triệu phu nhân hỏi :

- Thiếu hiệp đã gặp Âm bà bà rồi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vâng, trước khi phu nhân đến đây không lâu, thảo dân đã hội kiến với người ấy.

Triêu phu nhân hỏi :

- Bà ta nói làm sao? Chắc thiếu hiệp có hỏi nguyên do mà ta muốn bắt Triệu đại nhân?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bà ta không chịu nói. Bà ta chỉ nói rằng nhất quyết phải làm cho kỳ được, bất cứ là phải trả bằng một giá nào.

Triệu phu nhân hỏi :

- Thiếu hiệp muốn hỏi ta xem có biết nguyên nhân?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, thảo dân rất muốn biết như thế.

Triệu phu nhân lắc đầu :

- Điều đó tôi không biết, Triệu đại nhân là một viên quan thanh khiết, chuyện đó ai cũng có thể biết, vì ngay hoàn cảnh sinh hoạt gia đình không hơn dân chúng trung lưu, nếu nói giang hồ nhân vật muốn cần vàng bạc châu báu thì chắc chắn là không phải.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhất là đối với con người của Âm bà bà thì chuyện đó hình như lại càng không phải.

Triệu phu nhân nói :

- Theo tôi nghĩ thì có thể trong một trường hợp vô tình nào đó Triệu đại nhân đã đắc tội với họ mà không hay biết, cũng có thể Âm bà bà có người phạm pháp lọt vào thuộc quyền của Triệu đại nhân vì thế bây giờ bắt Triệu đại nhân để báo thù.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Cũng không phải là không có thể…

Triệu phu nhân nói :

- Bất luận là chuyện như thế nào chuyện giải cứu Triệu đại nhân vẫn phải đặt ra trước nhất nếu để lâu có thể sanh biến khác, mẹ con chúng tôi phải cấp tốc hồi kinh.

Bà ta đứng lên kéo tay con gái và nghiêng mình thi lễ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phu nhân đã nói thế chúng thảo dân không dám làm trễ chuyện, vậy xin cung kính đưa phu nhân ra xe.

Triệu phu nhân mỉm cười :

- Không dám…

Bà ta nghiêng mình lần nữa rồi dắt tay con bước thẳng ra ngoài.

Lương gia tiêu cục hành sự luôn chu đáo.

Khi hai mẹ con Triệu phu nhân vào nhà thì đã có người ra dắt xe vào tận trong sân.

Vì thế bây giờ họ chỉ cần tiến đến bực thềm.

Lúc hai mẹ con lên xe hình như Lương Thiên Long muốn cho người theo hộ tống nhưng Hàn Ngọc Trác lại đưa mắt ta hiệu nên thôi.

Không đưa ra tận xe mà cũng không muốn cho người hộ tống, Hàn Ngọc Trác cứ đứng một chỗ nhìn theo.

Hắn không nhìn Triệu phu nhân và Triệu tiểu thơ mà lại nhìn chằm chặp người đánh xe phía trước.

Đó là một lão già lưng gù, ông ta đội chiếc nón rộng vành sùm sụp nhưng Hàn Ngọc Trác vẫn thấy ánh mắt của ông ta.

Thứ ánh mắt giữa trời đêm lấp lóe như hai vì sao sáng.

Hàn Ngọc Trác gật gù một mình.

Lương Thiên Long bước tới hỏi nhỏ :

- Sao Tam thiếu gia không để cho người đưa Triệu phu nhân và tiểu thơ một đoạn đường?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không cần đâu, đại thúc. Vị đánh xe cho Triệu phu nhân là bậc cao thủ nội ngoại công phu cao lắm.

Lương Thiên Long nhướng mắt :

- Tam thiếu gia bảo sao? Người đánh xe…

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Đại thúc không có nhìn ông ấy hay sao đó là một lão già lưng gù, nội lực xung mãn hừng lên ánh mắt, ông ta giấu mình hay lắm nhưng vẫn có chỗ cho tiểu điệt nhận ra…

Lương Thiên Long nhướng mắt :

- Cứ để ý Triệu phu nhân và Triệu tiểu thơ tôi có dám nhìn lão đánh xe…

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Chuyện đến ngày nay cáng lúc càng phức tạp, khi chưa hiểu dụng tâm của Tàn Khuyết môn thì lại thêm chuyện Âm bà bà quyết không chịu bỏ…

Lương Thiên Long suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Cứ theo tình hình này thì chuyện Tần Đức Nghĩa thông đồng với Tàn Khuyết môn có thể đúng là chuyện ân oán quan trường, nhưng riêng về Âm bà bà thì lại có thể là dính liền giang hồ…

Hàn Ngọc Trác gật gù nhưng không nói…

Hồi lâu Lương Thiên Long vụt hỏi :

- Tam thiếu gia có phải quả có ý định không nhúng tay vào chuyện Triệu đại nhân?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Nếu không tính nhúng tay vào vụ này thì tiểu điệt đâu có đề nghị chư vị thúc thúc lui về vùng Quan ngoại làm gì? Bởi vì dầu thế nào Triệu đại nhân vẫn là người ngộ nạn ngay trong khi ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục, thêm vào đó Triệu đại nhân lại còn là một vị quan cao, thương dân yêu nước. Bằng vào bao nhiêu đó, nhất định tiểu điệt phải lo đến cùng…

Lương Thiên Long hỏi :

- Nếu thế thì chuyện Triệu phu nhân về kinh thỉnh cầu quan quân hộ trợ…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đó là chuyện của Triệu phu nhân. Theo tiểu điệt thì nguyên nhân mà Triệu đại nhân bị bắt cóc có thể bà ta biết rõ hơn mình và không chừng bà ta lại tìm được trước hơn mình cũng nên.

Trầm ngâm một chút Lương Thiên Long hỏi :

- Tam thiếu gia nghĩ rằng hình như Triệu phu nhân đã biết trước tai nạn sẽ xảy ra cho Triệu đại nhân?

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Đại thúc cảm thấy như thế hay sao?

Lương Thiên Long nói :

- Triệu phu nhân vốn là một cao thủ nhưng cố tình giấu không cho lộ, cả người đánh xe của bà ta mà thiếu hiệp đã nhận ra cũng thế hạng người đó, không thể không lưu ý chuyện giang hồ, không thể không biết đến chuyện giang hồ, thêm vào đó đột nhiên từ quê hương ở Quảng Đông, Triệu phu nhân lại dẫn Triệu tiểu thơ về kinh…

Hàn Ngọc Trác mở tròn đôi mắt và gật đầu :

- Đúng bằng vào sự nhắc nhở của đại thúc tiểu điệt cũng chợt nhận ra rằng có thể Triệu phu nhân đã biết trước chuyện này, nhưng nếu quả như thế thì bà ta quả thật là lợi hại. Bà ta biết trước chuyện sẽ xảy ra

mà lại cứ để như thế và còn trách tại sao mình lại tha Tần Đức Nghĩa. Tuy nhiên đại thúc, cho đến bây giờ tiểu điệt cũng cảm nhận ra rằng đáng lý không nên thả Tần Đức Nghĩa sớm như thế, bởi vì một khi chuyện đến quan nha, người tình nghi thông đồng trước nhất còn lại là…. tiểu điệt.

Hắn chấm dứt câu nói bằng một cái cười diễn đã đầy nổi khó khăn.

Lương Thiên Long gật gật đầu :

- Nhưng thật thì tôi không làm sao hiểu được, Triệu đại nhân đã có một hiền muội thuộc hàng cao thủ như thế thì vì lẽ gì lại không đem theo sát bên mình. Giả như có vẻ Triệu phu nhân ngồi xe đi đến nơi trấn nhậm thì có phải mọi việc sẽ êm xuôi chăng?

Hàn Ngọc Trác mím miệng trầm ngâm.

Hồi lâu hắn nói :

- Đúng lắm, chuyện một ông quan đi trấn nhậm nơi xa mà mạng cả gia quyến theo là chuyện thường thấy, vốn là chuyện hợp tình hợp lý vậy thì tại sao Triệu đại nhân lại cứ để vợ con ở lại quê nhà? Tại sao lại để ở tại Sơn Đông mà không cùng mang theo đến Hà Nam?

Lương Thiên Long lim dim đôi mắt làm thinh.

Ngay lúc đó bỗng nghe tiếng mõ trơ canh từ xa vọng lại…

9. Chương 9: Cuộc Hội Kiến Ở Đông Thành

Tiếng mõ trở canh đã nhắc cho Hàn Ngọc Trác sực nhớ cuộc hẹn với gã thầy bói, hắn quay lại nói với Lương Thiên Long :

- Đại thúc, may chút nữa đã quên, tiểu điệt có hẹn với vị thầy bói giờ Tý đêm nay hội kiến ở Đông thành. Bây giờ thì tiếng mõ đã trở đúng canh tiểu điệt cần phải đi đến đó.

Lương Thiên Long nói :

- Tôi cùng đi với Tam thiếu gia, hay gọi thêm vài chú nữa đi theo?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, họ chỉ ước hẹn một mình tiểu điệt, nên đi nhiều người bất tiện lắm, vả lại chuyện này đi càng nhiều càng vô ích, vì thế xin đại thúc cứ để tiểu điệt đi một mình.

Ngừng lại một chút như thể đắn đo, sau cùng hắn nói tiếp :

- Đại thúc, chuyện càng lúc càng thấy có nhiều phức tạp. Đại thúc không nên nấn ná lại đây them. Đại thúc hãy thu xếp cho nhanh, không chừng nội đêm nay anh Phi Hổ sẽ về tới.

Lương Thiên Long chận ngang :

- Tam thiếu gia, chuyện đó cứ đợi Tam thiếu gia trở về rồi hãy tính!

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Đại thúc, trong trường hợp cực kỳ nghiêm trọng này. Đại thúc còn gọi tiểu điệt là Tam thiếu gia, thì xin đại thúc hãy nghe theo tiểu điệt. Lương Thiên Long chắt lưỡi :

- Tôi biết chuyện lo ngại trong lòng Tam thiếu gia, nhưng thật thì mỗi người đều có một nỗi lo lắng khác nhau… Thôi, được rồi, cứ nghe lời Tam thiếu gia, cứ khi Phi Hổ về đến đây, anh em chúng tôi sẽ lên đường.

Hàn Ngọc Trác như hãy còn lo ngại Lương Thiên Long dùng dằng không đi, nên hắn trầm ngâm và dồn thêm câu nữa :

- Đại thúc, từ trước đến nay, đại thúc nói một là một phải không?

Lương Thiên Long cười :

- Chuyện quả đã cần thiết phải đi xa, xin Tam thiếu gia cứ yên lòng, anh em chúng tôi không nấn ná lại nữa đâu.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Được rồi, tiểu điệt tin lời đại thúc, nhưng nếu đại thúc không chu đáo thì coi chừng gia phụ sẽ rầy la đó nghe!

Lương Thiên Long cười cười :

- Tôi biết Tam thiếu gia sợ Lương gia mang họa, nhưng không hiểu tại sao Tam thiếu gia lại muốn giải quyết quá gấp như thế?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bất cứ một chuyện gì, khi đã thấy trước sau gì cũng giải quyết như thế, thì nên thực hiện càng sớm càng tốt, đại thúc có thấy như thế là phải hay không?

Lương Thiên Long thở ra :

- Được rồi, Tam thiếu gia cứ yên lòng đi đi, khi Phi Hổ về đến đây, chúng tôi sẽ lên đường.

Hàn Ngọc Trác cúi đầu chào tất cả anh em còn lại của Lương gia huynh đệ, rồi bước thẳng ra ngoài.

Hắn nghe lời dặn với "cẩn thận" của Lương Thiên Long, nhưng hắn không dám quay lại, hắn chỉ quay đầu vẫy tay cười và bóng hắn khuất thật nhanh vào bóng tối.

Mây đen đã tan, nhưng bầu trời vẫn không một vì sao.

Đại Danh phủ ngủ yên lành, đường thật vắng. Phía đông thành tiếp giáp với một nghĩa trang, bãi tha ma quá rộng, những ngôi mộ nằm kéo dài tận ven rừng.

Trừ những nhân vật giang hồ, tin chắc là không một người dân thường nào dám bén mảng đến đây giữa đêm tối như thế này.

Hàn Ngọc Trác đứng im trên một cái gò cao, nhìn quanh tứ phía.

Đêm đặc một màu đen, nhưng bằng vào nhãn lực của hắn, không một vật gì ẩn khuất. Hắn có thể nhìn thấy từng viên đá cuội trong tầm xa hằng ba mươi trượng.

Đứng quay lưng về trường thành, ngó về bên trái cách chừng hơn hai mươi trượng, một ngôi miếu cũ sừng sững đen thui giống như một hòn núi đá nho nhỏ. Phía trước cửa miếu có một cây đa có lẽ đã lâu đời. Những rễ cây từ trên cao buông xuống lắc lay trong gió y như những sợi dây thòng lọng.

Tất cả đều im lặng.

Vật ở đây là "vật chết" bất động.

Chỉ có hai việc, có phần "sống" là gió và những ánh lửa ma trơi, khi lòe khi tắt như nhịp nhàng theo từng cơn gió thoảng qua lao rao, nhè nhẹ.

Mây vẫn còn u ám nhưng không có gì báo hiệu rằng có thể mưa. Đêm càng về khuya hơi lạnh thấm vào từng mộ đá, từng nấm mồ, hơi lạnh dồn ứ bắt ngược trở ra ngoài...

Những con đom đóm rực thắp những ngọn đèn xanh di động chập chờn, y như những ngọn đuốc dẫn hồn hoang nhập mộ tìm nẻo trở về cõi âm.

Ngoài những hoạt động đó ra, tất cả như chết im một chỗ.

Hàn Ngọc Trác cũng đứng im.

Thời gian và địa điểm hắn đến đều đúng cả, khách chỉ cần đến nữa, sự tiếp đón còn lại dành cho chủ nhân.

Nơi đây chỗ có thể dùng làm "khách thính" chắc chắn không nơi nào khác hơn là ngôi miếu cũ.

Như thế cũng phải, đã là Tàn Khuyết môn đón khách trong ngôi miếu cũng không còn… nguyên vẹn âu cũng là tương xứng.

Nhưng không, Hàn Ngọc Trác chăm tia mắt về hướng trước, chỗ đó có một ngôi mộ lớn.

Ngôi mộ này có lẽ đã lâu đời. Những khối đá xanh đã xạm màu đen.

Tia mắt của Hàn Ngọc Trác soi vào ngôi mộ đó. Hắn cảm thấy ngoài tòa miếu cổ, ngôi mộ quá lớn này cũng có thể làm phòng khách như thường.

"Tàn Khuyết môn" nếu đúng nghĩa của nó là một tổ chức gom góp những người tàn tật, không tàn tật cũng phải làm thành tàn tật không một ai câu nệ, buộc họ phải có một chỗ tiếp khách khang trang.

Có người bảo rằng đôi mắt con người có thể làm cho vật "tĩnh" trở thành vật "động".

Không biết câu đó có ý nghĩa sâu xa như thế nào, nhưng khi tia mắt Hàn Ngọc Trác nhìn vào ngôi mộ vụt có biến động ngay.

Ngôi mộ bằng đá tự nhiên là bất động, nhưng có những thứ khác động.

Những đốm lửa "ma chơi" của những con đom đóm đực vốn là vật "động" nhưng mà bây giờ cách "động" của nó thật là kỳ dị.

Đang bay rải rác khắp nơi, chợt như có một cơn gió gom hết chúng lại, gom lằn riết vào ngôi mộ cổ, và cuối cùng bao nhiêu đám lân tinh nho nhỏ đó nhập lại thành một khối lửa xanh rời vụt thẳng tới chỗ Hàn Ngọc Trác.

Lạ thì có lạ, có thể nói hắn mới thấy lần thứ nhất, mới thấy nhưng đã nghe lâu, nói đúng hơn là những món công phu mà hắn học được hắn có biết qua "ngón" đó.

Hắn biết rõ đó là thứ khí công có tên Triệu Phong Thập Vân. Người sử dụng có thể dùng khí công gom những vật xung quanh lại một chỗ, và từ đó tung ra.

Cố nhiên loại công phu này chỉ là công phu "biểu diễn", nó không có thể giết người nhưng nó có thể hạ uy thế đối phương bằng cách đánh "phủ đầu" trong lúc bất phòng và nhất là với những người không biết có thể đâm ra khiếp đảm.

Không cần mang thương, không cần ngã xuống chỉ cần bị khối vật nhẹ đó chạm vào mình và thêm phần hoảng hốt thì kể như lâm vào thế hạ phong.

Hàn Ngọc Trác rút nhanh cây quạt phía sau lưng hất mạnh về hướng trước.

Khối "lân tinh" dội lại và tan ra, những con đom đóm đực rã bầy, bay tán.

Và ngay lúc đó thì nơi đầu ngôi mộ có bóng người đứng thẳng lên.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Nhất nhật bất kiến như tam thu, tiên sinh mạnh giỏi?

Đúng là tên thầy bói, nhưng tay của hắn có thêm một "vật", một lá cờ nho nhỏ.

Lá cờ không lớn, chữ đề trên đó lại khá to, bằng vào tia mắt xuyên đêm của Hàn Ngọc Trác hắn thấy bốn chữ "Vị Bốc Tiên Tri".

Hắn cười thành tiếng :

- "Vị Bốc Tiên Tri", hay, chưa xuống quẻ mà đã biết trước rồi, tại hạ vô cùng bái phục.

Gã thầy bói nói :

- Các hạ quả là người thủ tín.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Mong ơn tiên sinh có lòng gọi đến, tại hạ dám thất tín sao? Huống chi đây là việc cần của tại hạ. Tiên sinh, Môn chủ ở đâu?

Gã thầy bói vẫy tay :

- Theo ta.

Y như một cái bóng ma, hắn nghiêng người tà tà lao về hướng ngôi miếu cổ.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười.

Quả đúng như hắn nghĩ, họ tiếp khách nơi ngôi miếu đó.

Tuy có thể vượt lên nhanh hơn, nhưng Hàn Ngọc Trác cứ từ từ, hắn không sáp lại gần nhưng vẫn giữ khoảng cách ngang ngang với tên thầy bói, vì vậy khi tên thầy bói vừa đến cửa miếu thì hắn cũng đến nơi.

Tên thấy bói cúi mình vọng vào trong :

- Kính bẩm Môn chủ, người của Lương gia tiêu cục đã đến.

Trong cửa miếu tối om vọng ra một giọng lạnh như băng.

- Môn chủ có lệnh mời vào.

Không thèm nói với khách, gã thầy bói bước thẳng vào trong.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười chầm chậm bước theo.

Trong miếu bóng tối ngửa bàn tay không thấy, nhưng gã thầy bói đâu cần chuyện là tối hay sang, gã vốn không có mắt, chuyện sáng tối với hắn cũng như không, nhưng đối với Hàn Ngọc Trác thì lại khác. Hắn cố gắng lắm mới có thể nhìn được trong vòng chu vi hơn một trượng, xa nữa là tối mò.

Trong trường hợp đó, bất cứ ai cũng phải đề phòng. Hàn Ngọc Trác ngấm ngầm vận công phong bế nơi trọng huyệt bám sát theo tên thầy bói.

Cây quạt trên tay hắn cũng vận đủ công lực để có thể hạ trước gã thầy bói này, nếu có biến động xảy ra.

Tên thầy bói rất quen đường, cây cờ trên tay có cái cán khá dài, hắn dùng nó làm cây gậy chống xuống đất thong dong đi tới.

Tòa miếu cũ hoang tàn nhưng khá lớn, bên ngoài có thềm, khỏi thềm một khoảng là đại điện. Tên thầy bói dẫn Hàn Ngọc Trác vào nơi đó.

Bây giờ bóng tối dày hơn, Hàn Ngọc Trác chỉ nhìn thấy không hơn một bước, cái bóng của tên thầy bói bây giờ lờ mờ.

Gã thầy bói dừng lại cúi mình :

- Khải bẩm Môn chủ, người của Lương gia tiêu cục đã đến.

Giọng lạnh ngắt từ trong đại điện vọng ra :

- Môn chủ ra lệnh cho hắn đứng ngoài đó nói chuyện.

Gã thầy bói đáp "vâng" và bước vào trong.

Hàn Ngọc Trác đưa tay cản lại :

- Khoan, tiên sinh dừng lại.

Tên thầy bói đứng lại hỏi :

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Trong miếu này quá tối nên tôi hơi sợ, mong tiên sinh ở lại đây cho có bạn.

Gã thầy bói cười lạt :

- Các hạ sợ mất người à? Không ta có thể mất, nhưng Tàn Khuyết môn đâu phải là một nhóm người chuyên trốn tránh hay sao?

Vừa nói hắn vừa đi tới, đâm sầm vào người của Hàn Ngọc Trác.

Có thể bị hắn không thấy, mà cũng có thể hắn muốn đi càn vào như thế.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Không thể như thế được, bất luận ra sao tiên sinh cũng phải ở lại đây.

Hắn vung nhẹ cánh tay, chụp vào cổ tay của tên thầy bói.

Mù mắt nhưng thính giác của gã thầy bói thật tinh tường. Gã lắc mình qua tránh cái chụp của Hàn Ngọc Trác, đồng thời tay phải hắn phạt ngang.

Bàn tay sử ra như một lưỡi đao của hắn nhằm đúng vào cổ tay của Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Hay quá, Tàn Khuyết môn tiếp khách thật hay.

Hắn không tránh né cứ để cho gã thầy bói chặt vào tay.

Y như chặt vào cột sắt, Hàn Ngọc Trác đứng trơ trơ, nhưng gã thầy bói dội ngược cánh tay, thân hình gã liểng xiểng thối lui...

Nhưng hắn không thối lui xa được vì ngay lúc đó bàn tay của Hàn Ngọc Trác đã hất lên. Cổ tay của hắn như bị một cái kềm siết chặt.

Gã thầy bói tê điếng toàn thân, đứng im một chỗ.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đa tạ tiên sinh!

Từ trong đại điện tối om, giọng cười phát ra lanh lảnh :

- Ngươi muốn gặp ta mà dám phô trương thanh thế trước mặt ta à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin Môn chủ lượng thứ, đây là chuyện bất đắc dĩ, quý môn trong tối, còn tại hạ phơi mình ánh sáng, không thể không đề phòng.

Tiếng nói trong đại điện :

- Đã không dám tin, thì đến đây làm chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật tình tại hạ cũng có muốn đến làm chi, hiềm vì quan hệ đến một vị quan cương trực thanh liêm, nên không thể không đến được.

Tiếng nói trong đại điện :

- Trước mặt ta mà dám chế ngự người của ta, chẳng khác nào dám làm chuyện sỉ nhục ta. Trong trường hợp như thế, chuyện ước hội kể như không có, ta không cần phải nói chuyện với ngươi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Môn chủ nên rộng lượng, giá như đổi lại Môn chủ trong trường hợp của tại hạ, tin chắc Môn chủ cũng phải hành động như thế, nhất định Môn chủ cũng phải cẩn thận đề phòng.

Giọng nói trong đại điện :

- Ngươi nói chuyện giỏi lắm, nhưng ngươi nên biết rằng nếu quả ta có ý bất lương thì chuyện ngươi giữ hắn trong tay cũng không thể cứu cái mạng của ngươi.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Có thể như thế, nhưng dẫu sao cũng có kẻ bồi bạn, còn hơn là chết mồ côi.

Tiếng trong đại điện bật lên chuỗi cười lạnh ngắt :

- Hai nước giao tranh, không có phép làm khó dễ sứ giả. Hắn là sứ giả của ta, ngươi làm thế sao gọi là anh hùng.

Hàn Ngọc Trác nói :

- "Sứ giả" của Môn chủ hẹn tại hạ đến đây diện kiến Môn chủ, vậy mà khi đến đây tại hạ chỉ được đứng ngoài, còn Môn chủ thì trong bóng tối, như thế là anh hùng và phép tiếp khách đó sao?

Tiếng trong đại điện gằn gằn :

- Giỏi, ngươi khéo lời lắm, nhưng ngươi nên nhớ rằng đây là ngươi muốn gặp ta, chớ đâu phải ta muốn gặp ngươi.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bất luận ai muốn gặp ai, tại hạ vẫn là "sứ giả" của Lương gia tiêu cục có phải thế không? Và vừa rồi chính Môn chủ cũng có nói "hai nước giao tranh, không có phép làm khó dễ sứ giả".

Tiếng trong đại điện :

- Ta đâu đã làm khó dễ gì ngươi? Ta đường hoàng là một Môn chủ, ngươi bất quá chỉ là một "sứ giả" của Lương gia tiêu cục. Ngươi phải đứng ngoài nói chuyện với ta mới đúng là phải phép.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Mục đích của tại hạ đến đây không phải tranh cãi về cái chuyện nhỏ nhặt mà "ông nói ông phải, bà nói bà đúng" như thế, được rồi, để "giữ lễ" tại hạ xin nhường Môn chủ một phần đó.

Hắn buông tay và đẩy gã thầy bói vô trong, rồi nói tiếp :

- Hãy vào hầu Môn chủ đi!

Gã thầy bói tức lắm, nhưng cũng không biết làm sao hơn, gã chỉ cười gằn :

- Họ Hàn, đến nơi đây mà giở cái trò đấy là không ích lợi gì cho ngươi cả.

Không trả lời với gã. Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Môn chủ giờ thì đã thỏa mãn rồi chớ?

Tiếng trong đại điện hầm hừ :

- Người đừng có xem nhẹ Tàn Khuyết môn, lên đèn cho ta.

Có tiếng dạ nhỏ và ánh đèn phát lên.

Hàn Ngọc Trác quan sát thật nhanh, hắn thấy trong ngôi miếu nhện giăng bốn phía, bụi cát và cứt chim, cứt chuột lớp này chồng nên lớp khác không còn chỗ đặt chân.

Trước bệ thờ, thần tượng không thấy, chỉ thấy một người vừa mập vừa lùn, mặc áo choàng đen, che mặt bằng khăn đen, chỉ khoét hai cái lỗ nơi hai con mắt, chỗ đó ánh mắt ngời ngời.

Trên bệ thờ đứng hai người, ăn vận y như người ngồi trên bệ, một người cao ốm, một người vóc dáng trung bình.

Gã thấy bói đứng về bên trái, phía ngoài người có tầm vóc trung trung.

Ánh sáng phát lên do bốn đống lửa phía trong ra, gọi là "đống lửa" vì không phải đèn thường, bốn đống lửa xanh rờn, ánh sáng phát ra cảm giác như phát lạnh.

Hàn Ngọc Trác cười thầm, hắn không ngờ Tàn Khuyết môn lại dùng trò đó, đó là thứ lửa diêm hoàng, để lòe thiên hạ thè lưỡi.

Người ngồi trên bệ thờ lại lên tiếng :

- Sao? Bây giờ ngươi đã thỏa mãn rồi chớ?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Không thỏa mãn cũng phải thỏa mãn. Dầu gì đi nữa có ánh sáng vẫn hơn là nói chuyện thầm.

Người mập ngồi trên bệ nói :

- Ta là Môn chủ của Tàn Khuyết môn các ngươi gặp ta có chuyện gì? Cứ nói ra đi.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại hạ từ Lương gia tiêu cục đến đây, mục đích thì nghĩ rằng Môn chủ đã biết rồi mới phải.

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Cứ theo ta biết ngươi họ Hàn chứ không phải họ Lương?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Họ Hàn hay họ Lượng cũng không có gì quan hệ, tại hạ đến đây diện kiến Môn chủ, lời nói của tại hạ là lời nói của Lương gia tiêu cục.

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Ta cần rõ một điều, ngươi có phải là người của nhà họ Hàn ở vùng Quan ngoại hay không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Môn chủ tại hạ có phải họ Hàn vùng Quan ngoại hay không, vẫn không có gì quan hệ đến câu chuyện hiện tại. Tại hạ hiện đại diện cho Lương gia tiêu cục thì tại hạ là một phần tử trong Lương gia tiêu cục, điều đó cần phải xác nhận.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Ngươi thừa nhận hay không, cũng không quan hệ, phải hay không cũng thế thôi, không khi nào có chuyện giao trả tên quan họ Triệu đó đâu.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Môn chủ nên biết rằng Triệu đại nhân là một vị quan tốt mà dân chúng đều kính mến.

Tàn Khuyết môn chủ đáp :

- Ta biết chuyện đó không cần ngươi phải nói.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Và Triệu đại nhân với quý môn vốn không thù oán.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Đó là chuyện giữa ta và hắn, không can hệ đến ngươi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Như thế quý môn đối với Lương gia tiêu cục cũng đâu có oán thù?

Tàn Khuyết môn chủ đáp :

- Trở về trước thì vốn là không có.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế còn trở về sau?

Tàn Khuyết môn chủ đáp :

- Trở về sau có thù oán hay không còn cần phải xem ở Lương gia tiêu cục rồi mới biết.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Ý của Môn chủ tôi biết. Chỉ có điều Triệu đại nhân lại ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục và do Lương gia tiêu cục hộ tống.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Điều đó ta cũng đã biết, chính ta cũng đang định nói cho ngươi hiện nay là tốt hơn hết Lương gia tiêu cục không nên nhúng tay vào vụ này. Nói rõ hơn là người của Lương gia tiêu cục không thể nào can thiệp được. Hôm nay, ta phá lệ để hẹn ngươi, cũng là muốn ngươi chuyển lời lại cho Lương Thiên Long, bảo hắn nên nghe lời ta thì hắn vẫn có thể tiếp tục cái nghề bảo tiêu của hắn, ta đảm bảo cho hắn là công chuyện làm ăn của hắn sẽ được y như trước. Dọc dải đại giang Nam Bắc, hắn được tự do, bằng như hắn cãi lại thì hừ hừ… sau này, hắn sẽ gặp nhiều phiền phức.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Sợ e Môn chủ chưa hay biết rằng Lương gia tiêu cục đã không tính làm ăn gì nữa cả, họ đã triệt hạ bảng hiệu, trừ trường hợp đưa được Triệu đại nhân trở về, không thì bảng hiệu đó sẽ không bao giờ có chuyện dựng nên.

Từ sau tấm vải đen, đôi mắt của Tàn Khuyết môn chủ chơm chớp con ngươi.

- Nói như thế có nghĩa là nhất định Lương gia tiêu cục thế tất phải nhúng tay can thiệp?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cũng không phải ý nghĩa đó, chỉ có điều…

Tàn Khuyết môn chủ gằn lại :

- Sao? Có điều như thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục nên vị Tổng tiêu đầu không tìm được Triệu đại nhân trở lại thì từ đấy về sau cơm đâu mà ăn? Mặt mũi nào nhìn giang hồ bằng hữu? Đó chưa kể đến tội danh mà triều đình nhất định trông cứng lên đầu.

Tàn Khuyết môn chủ chặn hỏi :

- Lương Thiên Long chỉ vì lẽ đó phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Sự thật là như thế…

Tàn Khuyết môn chủ gật gật đầu :

- Như thế thì không khó, từ đây sự sống của Lương gia huynh đệ sẽ do ta cung cấp đảm bảo không khi nào để họ không có cơm ăn, cần bao nhiêu cứ việc nói, ta sẽ cung ứng đầy đủ, về phương diện quan quân ta đảm bảo không bao giờ để họ bị liên lụy. Nhưng nếu ta chịu cam kết như thế, hắn có chịu bãi can qua hay không?

Trầm ngâm một chút, Hàn Ngọc Trác nói chầm chậm :

- Như vậy kể cũng khá thiệt thòi cho Môn chủ.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Họ Triệu bị bắt khi ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục, ta làm như thế cũng có thể gọi là chút ít bồi thường cho họ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lòng tốt của Môn chủ thật đã khiến cho ai cũng phải cảm kích.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Không cần chuyện đó, ta chỉ cần xem Lương Thiên Long có bằng lòng tiếp nhận, có chịu gật đầu hay không thôi!

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhưng không biết quý Môn chủ có bao nhiêu phần thành thật trong vấn đề?

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Ta có đủ mười phần thành tâm thật ý, nhưng cũng cần hỏi lại xem Lương Thiên Long có được như thế này hay không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi có thể đảm bảo rằng bắt đầu từ giờ phút này, trong giang hồ sẽ không hề thấy bóng một người nào của Lương gia huynh đệ.

Tàn Khuyết môn chủ gằn lại :

- Ngươi có thể đảm bảo được sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nếu không thể đảm bảo thì tại hạ đã không đến đây diện kiến Môn chủ.

- Nhưng nếu Lương Thiên Long bội ước thì sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Lương gia tiêu cục rất đông người nếu như Tổng tiêu đầu làm chuyện bội ước, Môn chủ cứ gặp người nào giết luôn người ấy.

Tàn Khuyết môn chủ chớp ngời đôi mắt :

- Câu nói ấy tự ngươi nói ra đấy nghe!

Hàn Ngọc Trác lặng thinh, hắn âm thầm dò xét cả ba người.

10. Chương 10: Những Cơ Trí Gặp Nhau

Thấy Hàn Ngọc Trác lặng thinh Tàn Khuyết môn chủ gằn lại :

- Sao, ngươi có thấy gì trở ngại?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại trượng phu một lời nói ra nặng hơn non, chỉ có điều Môn chủ có đảm bảo chắc không?

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Người muốn nói chuyện nào? Về phương diện quan quân à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đúng như thế Lương gia tiêu cục không mang một cái án oan như thế nếu như quan quân tròng vào đầu Lương gia tiêu cục chắc chắn lúc đó mọi người sẽ bị giết sạch.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Điều đó ngươi cứ yên lòng, nếu quan quân có làm gì phiền hà đến Lương gia tiêu cục thì Lương Thiên Long cứ việc vặn tội Tàn Khuyết môn chủ là xong.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhưng nếu việc xảy ra như thế, thì Lương gia huynh đệ biết Môn chủ ở đâu mà kiếm?

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Nếu chuyện xảy ra như thế thì gặp bất cứ người nào trong Tàn Khuyết môn, Lương Thiên Long cứ việc gặp đâu giết đó.

Hàn Ngọc Trác gật gật đầu :

- Hay lắm, chuyện trao đổi giữa Lương gia tiêu cục và Tàn Khuyết môn chủ kể như xong, chuyện đó được chắc chắn bởi lời nói của Môn chủ với họ Hàn này nghe.

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Nhưng Lương gia huynh đệ cần bao nhiêu?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Người của Lương gia tiêu cục khá đông, chỉ cần mọi người đều đủ ăn đủ mặc.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Tài phú của Tàn Khuyết môn cũng chỉ có hạn, vì thế không thể đảm bảo được suốt đời.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Vì nữa tôi không dám nói, nhưng nếu Lương gia tiêu cục phải hạ bảng hiệu thì mấy trăm nhân khẩu cũng không thành vấn đề đáng ngại việc đó thật là xin Môn chủ cứ yên long. Nói chớ chứ không đến nỗi nào đâu, điều cần Môn chủ đảm bảo là những chuyện phiền hà cho Lương gia tiêu cục thế thôi.

Tàn Khuyết môn chủ gằn lại :

- Lương gia tiêu cục không cần ta trợ cấp?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có thể nói như thế!

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Nếu Lương gia tiêu cục không cần ta cũng không dám ép.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Môn chủ cũng cảm thấy nhẹ người đấy chớ?

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Cái đó là tại ngươi nói chớ đâu phải ta không...

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Chuyện trao đổi giữa Lương gia tiêu cục và Tàn Khuyết môn chủ kể như xong, khỏi cần phải nói thêm gì nữa.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Nếu thế ta sẽ cho người đưa ngươi ra khỏi nơi đây.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Bao giờ đến lúc thì một mình tại hạ đi ra chớ có chi mà phải tiễn đưa.

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Ngươi còn muốn hỏi thêm?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tại hạ muốn biết Tàn Khuyết môn bắt Triệu đại nhân với mục đích gì?

Tàn Khuyết môn chủ đáp :

- Đó là chuyện của Tàn Khuyết môn, giữa chúng ta chuyện trao đổi đã mỹ mãn rồi, không nên biết thêm điều đó.

Trầm ngâm một chút, Hàn Ngọc Trác nói :

- Môn chủ không muốn nói thì tại hạ không thể ép chỉ có điều tại hạ muốn nhắc là Triệu đại nhân vốn người thanh liêm, cương trực, ông ta là một vị quan mà thiên hạ ai ai cũng đều thương mến, nếu ông ta có bị thương tổn những gì thì đó là chuyện mà trời hờn, người oán, chớ không phải như những tên quan ô trọc.

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Ngươi còn gì khác nữa không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không, tại hạ xin cáo thối!

Hắn vòng tay và quay bước trở ra.

Những đống lửa phía trong tắt cùng một lượt.

Cả đại điện chìm trong bóng tối.

Hàn Ngọc Trác không hề quay lại, có lẽ hắn biết, có quay lại nhìn cũng chẳng thấy được gì nên cứ chầm chậm bước ra.

Hắn hiểu thầm rằng một khi lửa đã tắt là chính lúc mà Tàn Khuyết môn đã di chuyển, hắn bước mau hơn và tin chắc ra ngoài có thể nhìn ra hướng họ.

Thế nhưng hắn đã lầm bốn phía im rợn.

Họ không đi ra bốn phía không thấy động tĩnh gì cả, không biết họ có đường ngầm hay không?

Tại làm sao họ lại không đi?

Họ sợ bị khám phá những gì của họ, hay họ sợ bị theo dõi?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười, hắn bỏ đi luôn.

Hắn có chủ định của hắn, hăn không có thời giờ đâu để theo dõi…

∘ ∘ ∘

Giữa khung cửa ngôi miếu có hai bóng người.

Không có gã thầy bói, cũng không có Tàn Khuyết môn chủ.

Hai người đó là một người ốm cao và một người ốm thấp đứng trước bệ khi nãy.

- Khải bẩm Môn chủ, chuyện có lẽ phải phiền, thật không ngờ chuyện nửa chừng lại lộ ngay tung tích…

Như vậy gã ngồi ngay bệ thờ khi nãy chỉ là Môn chủ "giả" người thật chính là gã cao ốm đứng bên dưới.

Bây giờ đứng trước cửa miếu này mới là Tàn Khuyết môn chủ thật và giọng cũng mới thật đúng là giọng nói như băng :

- Ta vốn không muốn đụng vào người của Hàn gia nhưng nếu hắn quyết tâm vì Lương Thiên Long mà hành động thì ta cũng không cần tránh né.

Người đứng một bên hỏi :

- Cứ theo Môn chủ thì có quả thật bọn Lương Thiên Long có hạ bảng hiệu hay không?

Tàn Khuyết môn chủ lắc đầu :

- Không, bằng vào mười mấy năm nay, ta biết hắn rất nhiều, tánh tình của hắn giống y như cha hắn, hắn có thể chết chứ không khi nào chịu hạ mình như thế.

Người đứng một bên nói :

- Như thế chúng sẽ nhất định lọt vào tròng của Môn chủ, cho dầu Hàn Ngọc Trác có tài ba cách mấy cũng không làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của Môn chủ…

Tàn Khuyết môn chủ hừ hừ trong miệng :

- Hắn cũng có cách của hắn, hắn định cho Lương gia huynh đệ ra vùng Quan ngoại ẩn náu tại Hàn gia, chỉ như thế hắn mới rảnh tay để xoắn theo mình và như thế sự thật từ đây giang hồ sẽ không thấy bóng của Lương gia huynh đệ, hắn cũng có cách hay, chỉ có điều cách đó vẫn không thoát được tai mắt của Lương Thiên Long là kẻ đứng đầu, chờ hằng bao nhiêu năm, ngày nay ta mới liệng được một viên đá để hạ hai chim…

Nhưng thình lình hắn hừ hừ và nói tiếp :

- Chỉ tại cái thằng mù đó hồ đồ, đáng lý không nên dùng độc môn thủ pháp bế huyệt Tần Đức Nghĩa.

Tên đứng bên nói :

- Môn chủ, đúng ra thì không ai ngờ họ Hàn tiểu tử đó lại thình lình đến Đại Danh phủ, vì bất ngờ như thế không nên đáng trách hắn cho lắm…

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Nếu không thì cũng đáng trách Tần Đức Nghĩa tại sao không biết Hàn Ngọc Trác mà lại nhè lúc hắn có mặt chạy đến Đại Danh phủ gặp thằng mù làm chi, nếu không vì chuyện đó thì ai lại biết được sự xuất hiện của Tàn Khuyết môn sau hằng mấy mươi năm vắng bóng.

Tên đứng bên nói :

- Môn chủ chuyện đã đến mức này thì có giận hắn cũng không làm sao hơn được. Chỉ có điều kế hoạch của Môn chủ nên cải biến ít nhiều…

Tàn Khuyết môn chủ làm thinh…

Tên đứng bên lại nói :

- Môn chủ ban đầu định dùng thế lực quan quân để dọa họ, nhưng bây giờ cái tên tiểu tử họ Hàn này hình như không xem quan quân vào đâu cả và cứ theo gã mù được tin thì chắc chắn cũng có một phen quan quân muốn chen vào, chỉ có điều chậm hơn…

Tàn Khuyết môn chủ hỏi :

- Có chắc như thế không?

Tên đứng bên nói :

- Môn chủ cũng đã từng biết tin tức của gã mù luôn luôn chắc chắn, nếu tính thời gian có lẽ ngày mai, ngày mốt gì đó là họ sẽ đến rồi.

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Cũng không khó, ta sẽ bàn chuyện trao đổi với họ.

Tên đứng bên hỏi :

- Môn chủ muốn nói…

Tàn Khuyết môn chủ lắc đầu :

- Người cứ cho gã mù nghe ngóng cho chắc, khi nào họ đến thì hãy bẩm báo cho ta.

Tên đứng bên lại nói :

- Khải bẩm Môn chủ, còn phe của Âm bà bà…

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Không cần, chỉ cần hạ được Lương Thiên Long là kể như ổn định được rồi, bất cứ kẻ nào cũng không cần lo lắng.

° ° °

Trong sân của Lương gia tiêu cục không có một bóng người.

Hàn Ngọc Trác bước thẳng vào trong bên phía trái vẫn còn hai cỗ xe chưa thắng ngựa.

Giữa nhà, tuy không có đèn nhưng linh cữu của Lương nhị gia vẫn còn quàn chỗ cũ, Hàn Ngọc Trác cau mặt. Không lẽ họ đi nhưng linh cữu vẫn để lại đây?

Chợt nghe phía trong có tiếng động, Hàn Ngọc Trác quát :

- Ai trong đó?

Bên trong có tiếng bước chân vọng ra và sau đó là thấy Lương Phi Hổ. Hắn hấp tấp hỏi ngay.

- Tam thiếu gia, cha tôi và chư vị thúc thúc đâu cả rồi?

Hàn Ngọc Trác sửng sốt :

- Lương huynh về từ bao giờ?

Phi Hổ đáp :

- Mới chưa bao lâu, kiếm cũng cả không thấy một người, không biết chư vị đã đi đâu?

Hàn Ngọc Trác gặn lại :

- Anh không thấy người nào cả?

Phi Hổ lắc đầu :

- Đâu có, Tam thiếu gia thấy đó trống trơn.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm cau mặt :

- Lương huynh, chắc chắn là có biến rồi.

Phi Hổ trố mắt :

- Sao thế? Tam thiếu gia. Cha tôi và chư vị thúc thúc không cùng một chỗ với Tam thiếu gia sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Trước khi đi, tôi có dặn chư vị hãy đến Quan ngoại ngay khi anh về tới, bởi tình thế có nhiều phức tạp, tôi không muốn chư vị ở đây và chính họ cũng đã bằng lòng như thế, chỉ còn chờ anh về là khởi hành ngay…

Phi Hổ hỏi :

- Nhưng làm sao, Tam thiếu gia biết là có biến?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Linh cữu nhị thúc còn đây mà họ đã mất, thì còn gì nữa mà không phải biến.

Phi Hổ tái mặt đứng lặng người…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Lúc anh về thì bọn của Âm bà bà ở đâu?

Phi Hổ đáp :

- Họ còn ở đây cách mười mấy dặm, không thấy họ chuẩn bị gì cả, vả lại tôi giục ngựa gấp lắm, cho dù họ có muốn theo cũng không làm gì được, Tam thiếu gia nghĩ họ…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không thể là họ đã gây ra, cứ theo tính tình của Âm bà bà chắc chắn không phải là bà ta…

Phi Hổ hỏi :

- Nếu thế thì…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Bây giờ thi chưa dám đoán gì cả, chúng ta hãy chia kiếm coi có ra manh mối gì không?

Vừa nói hắn vừa đi thẳng vào trong.

Phi Hổ bước theo.

Tam thiếu gia, tôi đã kiếm cũng hết rồi, không thấy gì cả.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cứ xem lại lần nữa xem sao.

Lương Phi Hổ không nói thêm, hắn rẽ sang nhà ở phía đông.

Hàn Ngọc Trác bước vào trong thấy hai ngọn đèn sáp trước linh cữu của Lương Thiên Bảo và rọi kiếm vòng quanh.

Thình lình nghe tiếng Phi Hổ gọi.

- Tam thiếu gia… Tam thiếu gia..

Hàn Ngọc Trác chạy lại, thấy hắn đứng trên sàn, tay cầm một vật.

Đưa tay tiếp lấy, Hàn Ngọc Trác nhận ra đó là một cái ống điếu nho nhỏ, chạm khắc thật là tinh xảo…

Phi Hổ nói :

- Tôi chưa từng thấy cái ống điếu nào khéo léo như thế ấy.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Vật này có lẽ quý lắm, tôi cũng không thường thấy, người thường không có được đâu.

Phi Hổ nói :

- Tam thiếu gia đoán xem, trong tiêu cục này không có người nào dùng ống điếu cả.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Anh nhặt được nó ở đâu?

Phi Hổ đáp :

- Tại thềm nhà phía đông này, lúc Tam thiếu gia chưa về tôi cũng đã có bước qua đó nhưng không để ý, bây giờ bước vào là giẫm trúng…

Hàn Ngọc Trác chầm ngâm một lúc khá lâu rồi mới nói :

- Nếu trong tiêu cục không ai hút ống tiêu thì tự nhiên do người ngoài làm rớt. Nhưng từ lúc tôi đến đây đến giờ người ngoài đâu có ai? Cứ tình hình này có quả là đầu mối mới của vấn đề…

Phi Hổ vụt hỏi :

- Tam thiếu gia thấy có thể là của Tần Đức Nghĩa hay không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cũng có thể lắm… và như thế có nghĩa là đúng bọn Tàn Khuyết môn…

Phi Hổ nói :

- Nếu hắn là người của Tàn Khuyết môn thì chúng có thể thừa lúc ta đến hội ước, liền phái người đến đây thi hành độc kế…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cũng có thể như thế lắm…

Hắn vùng cau mặt lẩm bẩm :

- Lạ quá, nếu quả mang người đến đây thì chúng dùng cách nào bắt hết mà không thấy dấu vết chống cự.

Phi Hổ nói :

- Tam thiếu gia, Tàn Khuyết môn không lẽ có người võ công đến mức không thể chống đỡ được với họ chiêu nào hay sao?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Họ đều là cao thủ, thấy nội một gã thầy bói là cũng biết họ không tầm thường, chỉ có điều Lương gia tiêu cục cũng không phải dễ bó tay, nếu bảo họ đến đây mà thoáng cái đã hoàn toàn khống chế chư vị thúc thúc thì quả là chuyện không làm sao tin được.

Phi Hổ nói :

- Nhưng nếu họ áp dụng thủ pháp ty tiện thì có thể được lắm chớ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Điều đó rất có thể, chỉ có điều chư vi thúc thúc đều là những người có nhiều kinh nghiệm giang hồ lẽ nào lại bị bọn chúng hạ thủ một cách dễ dàng thế sao?

Phi Hổ đáp :

- Chuyện đó thật ra khó nói, ngựa có lúc bấn loạn, người có lúc thất thần nếu gặp chuyện ngoài ý nghĩ.

Như sực nhớ ra, hắn hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Khi Tam thiếu gia gặp Môn chủ Tàn Khuyết môn chắc cũng có thể đọ chừng lời lẽ của họ chứ?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Anh đã từng cùng chư vị thúc thúc xông xáo giang hồ, chắc cũng biết rằng nói là nói, làm là làm, hai chuyện ấy rất khó đi đôi với giang hồ minh bạch. Chỉ cần nhìn hành động đã qua của chúng là biết ngay, tại sao không trước mà cũng không sau, chờ đúng lúc Triệu đại nhân ngồi lên xe của Lương gia tiêu cục rồi chúng mới động thủ? Anh nghĩ có thể là chuyện tình cờ trùng hợp hay sao?

Phi Hổ hỏi :

- Cứ theo Tam thiếu gia thi Tàn Khuyết môn quả đã quyết tâm nhắm vào Lương gia tiêu cục?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo tình hình như thế đó mà suy thì chắc bọn Tàn Khuyết môn đã dùng kế điệu hổ ly sơn, chúng ta hay mau mau đuổi theo…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Theo ngả nào bây giờ? Đã chậm mất rồi, nếu chúng đã thi hành được đúng kế hoạch của chúng thì bây giờ ta cũng phí công vô ích.

Phi Hổ nôn nóng :

- Theo Tam thiếu gia, chúng ta phải làm sao? Tam thiếu gia, bó tay mà chịu sao cho nổi?

Trầm ngâm một hồi, Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi và anh, có lẽ nên thương lượng một chuyện…

Phi Hổ nói ngay :

- Không có thương lượng gì cả, Tam thiếu gia định như thế nào, tôi làm ngay như thế ấy…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Bất luận chuyện như thế nào, bây giờ tại đây anh hãy đánh xe hộ linh cữu nhị thúc về Trường Bạch.

Lương Phi Hổ trố mắt :

- Làm sao, Tam thiếu gia? Như thế thì làm sao cho tiện?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Sao lại không tiện?

Phi Hổ nhăn mặt :

- Tam thiếu hãy nghĩ lại, làm sao tôi có thể tôi có thể đi được trong trường hợp như thế này?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chính Đại thúc và chư vị thúc thúc cũng đã bàn với tôi về chuyện đó, tại sao Lương huynh lại không thể?

Phi Hổ thở ra :

- Dụng ý của Tam thiếu gia, tôi đã biết rất rõ ràng, nhưng trong trường hợp như thế này, Tam thiếu gia bảo một mình tôi tránh họa thì làm sao tôi đành lòng!

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Tôi vừa nói rồi, chính Đại thúc cũng đã đồng ý với tôi mà anh lại nghĩ khác như thế được sao?

Phi Hổ nói :

- Tam thiếu gia, không phải tôi nghĩ thế nhưng mà…

Hàn Ngọc Trác chặn hỏi :

- Không nhưng mà gì cả, Phi Hổ, anh là người không kém thông minh, anh phải hiểu đây không phải là lánh họa, nhưng mà hoàn cảnh này cố dùng sức mạnh, thì đó chỉ là lối liều lĩnh của thất phu, chắc anh cũng biết thâm ý của câu "còn rừng là không thiếu củi". Tại sao khi gật đầu bằng lòng về Trường Bạch, anh không nghĩ đó là vì chư vị thúc thúc mà làm? Tại sao anh không nghĩ rằng anh đi như thế thì hành động của tôi có nhiều hiệu quả?

Phi Hổ chắc lưỡi :

- Tam thiếu gia đừng nói nữa chuyện đó tôi đã biết.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhưng sợ rằng còn một việc anh chưa nghĩ tới, linh cữu của Nhị thúc hiện còn quàn tại đây, trong khi chỉ còn lại có tôi và anh mà thôi, nhất định có chuyện sảy ra, ai ra chống đỡ, ai ở lại hộ linh cữu? Nếu anh ra đối phó thì liệu có thể ứng phó được với bọn hắc đạo giang hồ và đám quan quân hay không? Còn để anh hộ linh cữu thì liệu có thể hộ được trong hoàn cảnh bốn phía đều có địch?

Phi Hổ đứng sững thật lâu, mắt hấn hơi ửng đỏ :

- Tam thiếu gia, ứng phó với bọn tầm thường thì tự nhiên tôi có đủ sức, nhưng nếu với bọn Tàn Khuyết môn và vong đao quan bình thì thật khó cản trở..

Hàn Ngọc Trác nói :

- Như vậy là kết luận, anh phải nghe theo tôi.

Phi Hổ nói :

- Không phải tôi không dám nghe theo Tam thiếu gia, chỉ có điều không được yên lòng…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chuyện này giao lại cho tôi mà anh cũng chẳng yên lòng hay sao? Huống chi, anh ở lại đây như tôi đã nói không ích lợi mà còn nhiều trở ngại, chẳng lẽ đối với tôi anh cũng không tin tưởng hơn anh sao?

Thấy Phi Hổ trầm ngâm, Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Thêm vào đó, đáng lẽ anh phải nghĩ đến sự an nghỉ của nhị thúc, nếu chần chừ không nhập thổ được thì có lỡ có chuyện xảy ra có phải chúng ta đều bất hiếu phải không?

Nhắc đến hậu sự cho người Nhị thúc, Phi Hổ vụt cảm nghe nghèn nghẹn, hắn cúi mặt làm thinh.

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Phi Hổ, anh nghĩ gì tôi đã biết rồi, và tôi muốn gì anh cũng đã biết rồi, phải cố gắng làm những chuyện cần làm, càng sớm càng tốt.

Phi Hổ ngẩng mặt nên quả quyết :

- Được rồi, Tam thiếu gia tôi đi, xin Tam thiếu gia hộ một tay phụ linh cữu ra xe.

◦ ◦ ◦

Cỗ quan tài tuy có lớn, nhưng bằng vào nội lực như Hàn Ngọc Trác và Lương Phi Hổ, hai người đưa ra xe một cách dễ dàng.

Hàn Ngọc Trác cẩn thận dùng tay chà tróc dấu hiệu Lương gia tiêu cục ở hai bên thành xe.

Tất cả những dấu vết gì thuộc về "Lương gia huynh đệ" trên xe, hắn đều kỹ càng bài bỏ hết.

Cho tay vào túi lấy ra một số vàng, Hàn Ngọc Trác nói :

- Không tiền là không đi được, trong trường hợp này, dọc đường mà tìm bằng hữu thì lại càng rất khó khăn, trong khi các Phân chi đã rút cả rồi, anh hay giữ số vàng này hộ linh cữu Nhị thúc về Trường Bạch.

Biết không phải lúc chối từ, Phi Hổ nhận vàng cho vào lưng cẩn thận.

Nhìn kỹ lại cỗ xe từ đầu chí cuối, Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Bây giờ thì không ai có thể nhận ra xe của Lương gia tiêu cục, có lẽ trên đường không đến nỗi xảy ra chuyện chi bất trắc, chỉ có điều anh phải hết sức cẩn thận, đừng để cho người ta nhìn thấy linh cữu của Nhị thúc.

Phi Hổ gật đầu :

- Xin Tam thiếu gia hãy yên lòng, tôi biết chuyện đó, nếu để người đụng vào linh cữu của nhị thúc tôi sẽ…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Bất luận ra sao, anh nên nhớ rằng chư vị thúc thúc chỉ có còn một mình anh đó thôi, anh phải hiểu rằng không có quyền làm cho dòng họ Lương mang lấy bi thảm vì không có người nối hậu.

Phi Hổ môi mím thật chắc, sắc diện của hắn trông đáng sợ vô cùng.

Trong lòng hắn đã có một quyết tâm.

Bằng vào thái độ của hắn Hàn Ngọc Trác có vẻ yên lòng.

Bất cứ một ai, khi đã có quyết tâm thì bất cứ chuyện gì cũng sẽ có thể vượt qua.

Thật lâu, Hàn Ngọc Trác đẩy nhẹ thành xe :

- Anh đi đi, tất cả mọi chuyện nơi đây, tôi đủ sức để lo liệu.

Phi Hổ vụt ngập ngừng…

Hồi lâu hắn chắc lưỡi, thở ra :

- Tam thiếu… xin Tam thiếu nói dùm với… với nàng một tiếng tôi không thể đợi được…

Hàn Ngọc Trác ngạc nhiên :

- Ai?

Phi Hổ đỏ mặt, hắn nói thật thấp :

- Nhị đồ đệ của Âm bà bà.

Hàn Ngọc Trác càng sửng sốt…

Trong khi hắn còn đang ngơ ngẩn thì Phi Hổ đã ra roi.

Cỗ xe mang theo nỗi e thẹn của người con trai mới lớn chạy bay ra khỏi cổng…

11. Chương 11: Kẻ Đến Người Đi Lỡ Dở

Nhìn theo bóng xe khuất mắt, Hàn Ngọc Trác nở nụ cười thông cảm…

Nhưng nụ cười vừa nở ra chưa trọn vẹn, thì đã tắt ngay. Hắn quay mình trầm giọng :

- Bằng hữu từ đâu đến thế?

Một giọng mềm như tơ, ngọt như mật rót vào tai hắn :

- Tam thiếu gia tôi đây…

Từ trong góc tối phía đông, một bóng người yểu điệu bước ra và Hàn Ngọc Trác nhận ra ngay đó là một trong hai người thiếu nữ hầu cận Âm bà bà, cô gái nhỏ thó có gương mặt lạnh như băng giá.

Nhưng bây giờ ngoài vẻ lạnh lùng, cô gái bỗng thêm phần u buồn đậm nét trên khuôn mặt, nàng bước đi tuy có nhanh nhưng thật là uyển chuyển dịu dàng.

Hàn Ngọc Trác nhìn sững nàng và hắn nhớ chuyện Lương Phi Hổ mới nói khi từ giã.

Đúng rồi, đây nhất định là nhị đồ đệ của Ám Mục Thần Xu.

Cô gái bước tới trước mặt Hàn Ngọc Trác nghiêng mình thi lễ :

- Cao Tiểu Ngọc xin bái kiến Tam thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác đáp lễ :

- Cao cô nương, Hàn Ngọc Trác không dám thế.

Cao Tiểu ngóc chớp mắt, đôi mắt bồ câu đen láy như hai viên ngọc, nàng nói thật nhỏ :

- Tiểu nữ đến đây không phải chuyện công…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tôi biết, xin thỉnh Cao cô nương vào trong ngồi nghỉ.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Đa tạ Tam thiếu gia, tiểu nữ lén đi nên phải trở về gấp.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đã thế thì tại hạ không dám ép mời, nhưng chẳng hay Cao cô nương đến đây…

Cao Tiểu Ngọc ửng hồng hai má, nàng cúi đầu thật thấp và giọng nàng cũng nhỏ :

- Tam thiếu gia, chẳng hay Phi Hổ đã về chưa?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đã về rồi.

Cao Tiểu Ngọc hỏi :

- Chẳng hay anh ấy…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đi rồi, vừa mới đi khỏi là Cao cô nương tới.

Cao Tiểu Ngọc hơi biến sắc :

- Tam thiếu gia, anh ấy đã đi? Nhưng mà đi đâu?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Anh ấy ra vùng Quan ngoại, Lương gia hiện tại không có người, anh ấy phải hộ tống linh cữu của Lương nhị gia về Trường Bạch.

Cao Tiểu Ngọc hỏi :

- Tam thiếu gia, bao giờ anh ấy trở về?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Lương gia tiêu cục đã gặp liền nhiều biến cố, luôn cả bảng hiệu cũng đã phải hạ cả xuống rồi, chắc không còn có thể tiếp tục sự nghiệp nơi này nữa, vì thế chắc anh ấy không thể quay trở về được sớm.

Cao Tiểu Ngọc tái mặt, giọng nàng có vị nghẹn ngào :

- Tiểu nữ đến chậm rồi, khi anh ấy vừa được cho về thì tôi lẻn đi theo, không ngờ vẫn không kịp được.

Hàn Ngọc Trác làm thinh…

Hắn chưa biết phải nói sao vì không lẽ đã biết rồi còn làm bộ hỏi.

Thêm vào đó, hắn cảm thấy tình cảnh của Cao Tiểu Ngọc và Lương Phi Hổ, bất cứ ai cũng không nên có những lời không thật.

Cao Tiểu Ngọc lại ngập ngừng :

- Tam thiếu… chẳng hay khi đi Phi Hổ có nói lại chi không?

Đã quyết tâm không giấu nên Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có, anh ấy bảo chuyển lời lại với cô nương rằng anh ấy không đợi được, xin cô nương hãy đợi anh ấy, chắc khi xong công việc mai táng Lương nhị gia…

Cao Tiểu Ngọc cảm động cúi đầu, hồi lâu nàng hỏi nhỏ :

- Tam thiếu gia, chắc Tam thiếu gia đã biết…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Âu đây cũng là lương duyên tiền định, mong nhị vị hãy cố mà bảo trọng, tại hạ xin có lời khánh chúc.

Cao Tiểu Ngọc nghiêng mình.

- Đa tạ Tam thiếu gia, nhưng không biết trưởng bối Lương gia…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương cho rằng lời nói của tôi không đại diện được cho trưởng bối Lương gia hay sao?

Cao Tiểu Ngọc nghiêng mình thật sâu, vẻ mặt nàng rạng rỡ :

- Đa tạ Tam thiếu gia, mong Tam thiếu gia không hiềm vì chút phận bọt bèo mà chiếu cố dùm cho.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương có chuyện gì cần thiết xin cứ nói, tại hạ vì tình nghĩa, nguyện xin nỗ lực.

Cao Tiểu Ngọc lại nghiêng mình, thi lễ lần nữa rồi mới nói :

- Đa tạ Tam thiếu gia, bây giờ không có Phi Hổ tại đây tiểu nữ cũng xin cứ trình bày, rất mong Tam thiếu gia thương tình chứng cho lời thề nguyện, tiểu nữ đã cùng Phi Hổ hứa hẹn, cho dẫu bao nhiêu biến cố xảy ra, tiểu nữ cũng xin nguyện chờ đợi chàng trở lại.

Nàng vội nghiêng mình để chấm dứt câu nói và nhún chân ra phía cổng.

Nàng đến thình lình mà đi cũng quá nhanh.

Hàn Ngọc Trác biết nàng e thẹn khi nói nên những lời nguyện ước, và bây giờ nàng cũng thể ở lâu hơn.

Hắn đứng nhìn theo bóng nàng mà cảm thương cho hai người gặp lúc không may…

Hắn lầm bầm trong miệng :

- Chỉ mong Âm bà bà cũng sẽ thương tình mà tác hợp…

Nói lầm bầm nhưng cũng không phải nói trong lòng, hắn đã thốt ra từng tiếng nhưng khi nói đến đó, hắn vụt nín ngang..

Mắt hắn chớp ngời ngời.

Một giọng nói con gái, giọng nói như mang theo một chút hơi cười, giọng nói trong như ngọc :

- Nhớ rằng Âm bà bà đâu phải người dễ nói, gia sư không phải ai muốn nói gì cũng được đâu nghe.

Nữa, lại thêm một cô đồ đệ của Âm bà bà, câu nói có hai tiếng "gia sư" đã như giới thiệu.

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Nếu thế thì thật phiền hà…

Giọng nói của cô gái :

- Đúng rồi, phiền thật đó.

Giọng nói phát ra cách Hàn Ngọc Trác chừng một trượng phía sau.

Hắn chầm chậm quay mình lại, hắn nhận ra có gái cô nốt ruồi nơi mép miệng, cô ta lớn hơn Cao Tiểu Ngọc chừng hai tuổi.

Giữa hai nàng thật khó phân biệt được là ai đã hơn ai.

Có điều hơi rõ là cô gái này vui hơn, miệng luôn cười và có lẽ vì thế mà có duyên hơn.

Nàng mặc một chiếc áo vàng mới và như một cành liễu dịu dàng trước mặt Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Đêm nay thật không biết là đêm gì? Mà Lương gia tiêu cục lại quá hân hạnh tiếp nhị vị giai nhân quý khách…

Cô gái áo vàng mỉm cười :

- Hẳn Tam thiếu gia đã luyện công tuyệt đỉnh nên mới có được sự bình tĩnh phi thường.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đâu có chi mà không bình tĩnh, cho dù lệnh sư thân tự đến đây tôi cũng chỉ thế thôi.

Cô gái áo vàng nhìn hắn bằng đôi mắt thật sắc :

- Thật thế à? Tam thiếu gia?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, cô nương.

Cô gái áo vàng nói :

- Nghệ cao đảm đại, điều đó chính mắt tôi đã trông thấy rồi và không thể không tin. Ám Mục Thần Xu chưa bao giờ đến rồi lại về không, thế mà Tam thiếu gia dám công nhiên chống cự mặt không đổi sắc, đó lại là chuyện đáng phục vô cùng, tuy nhiên chuyện đồ đệ của Âm bà bà cùng với con trai nhà họ Lương có chuyện tư tình lại là một chuyện cực kỳ rắc rối, Âm bà bà là người thế nào, chắc Tam thiếu gia cũng đã biết rồi chớ, phải không?

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Tình không phải là cái nghiệt chướng, yêu cũng phải là một tội danh, tôi không nghĩ Âm bà bà là người không tình cảm, không thể vì chuyện riêng mà làm cho lỡ dở cuộc đời của người đệ tử.

Cô gái áo vàng mỉm cười :

- Tam thiếu gia cứ thử mà xem.

Hàn Ngọc Trác khẽ liếc nàng :

- Cô nương đến đây có vẻ không được hòa khí như lịnh muội..

Cô gái áo vàng đáp :

- Tự nhiên, cô ta vì người ngoài, còn tôi, tôi phải vì sư phụ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu một vị cô nương gặp người mình yêu được rồi sinh mối cảm tình, mà gọi đó là "vì ngoại môn" thì chắc chắn ngày nào đó, cô nương cũng sẽ "vì ngoại môn" như thế.

Cô gái áo vàng cười :

- Tam thiếu gia khéo nói lắm, đúng rồi Tam thiếu gia nói đúng lắm, ngay bây giờ tôi cảm thấy lòng mình hơi hơi "vì người ngoài" rồi đây, chỉ có điều "người ngoài" đó có bằng lòng tiếp nhận hay không? Có lẽ sư tỷ muội cần giống nhau để cho người này khỏi nói người kia...

Nàng vụt cười và không noi nữa.

Hàn Ngọc Trác sắc mặt vẫn bình tĩnh như không, nhưng lời lẽ hình như hắn có lây qua truyện khác.

- Cô nương có lẽ theo sau lịnh sư muội đến đây phải không?

Cô gái áo vàng gật đầu :

- Đúng như thế, chỉ có con gái với nhau mới hiểu được lòng nhau, ban đầu tôi cũng đoán được đôi phần, nhưng không ngờ cô bé lại to gan như thế, không ngờ dám lén sư phụ chạy đến Lương gia tiêu cuộc hội kiến với tình lang, bao nhiêu đó đủ thấy mãnh lực của ái tình không thể lường nổi.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Lệnh sư muội nói chuyện với tại hạ, chắc cô nương đã nghe cả rồi chớ?

Cô gái áo vàng gật đầu :

- Vâng, không sót một tiếng nào, nghe rất rõ ràng.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cứ theo tôi biết khi lịnh sư muội nói xong và bắt đầu đi thì cô nương mới tới, nhưng cũng không có gì khác chỉ cần một việc lịnh sư muội lén đến Lương gia tiêu cục mà Âm bà bà biết được thì cũng đủ tội quá rồi.

Cô gái áo vàng cười :

- Tam thiếu gia quả thật là bậc thông minh.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhưng cô nương sẽ đem chuyện đó bẩm cáo lại với Âm bà bà chăng?

Cô gái áo vàng đáp :

- Điều đó chưa biết chừng.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cô nương có thể nói rõ hơn một chút được chăng?

Cô gái nhìn Hàn Ngọc Trác rồi nói :

- Tam thiếu gia tôi tên Triệu Song Thành.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đa tạ Triệu cô nương Triệu Song Thành cười :

- Vừa rồi tôi đã có nói, lòng tôi bây giờ đang nghĩ đến "người ngoài", chỉ có điều "người ngoài" đó có bằng lòng tiếp nhận hay không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu người ấy bằng lòng tiếp nhận tình ý của cô nương thì chuyện lịnh sư muội đến đây nhất định sẽ được cô nương giấu diếm..

Triệu Song Thành nói :

- Đường nhiên, vì như thế tôi và cô ta cũng giống nhau, tôi đâu lại đi bẩm báo vô lý như thế.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhưng nếu người ấy không tiếp nhận?

Triệu Song Thành chớp mắt, ánh mắt ngời ngời trông dễ sợ.

- Tôi là sư thư vẫn chưa có chủ, cô ta là sư muội mà lại tìm ra chủ trước, chuyện cô ta và Lương Phi Hổ thành hay không là chuyện nhỏ, nhưng nếu sư phụ tôi biết tin nổi giận, dùng đúng môn quy trị tội cô ta thì chắc chắn Lương Phi Hổ sẽ ôm hận suốt đời.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương dung tư tài mạo tuyệt vời, chỉ có một khiếm khuyết đó là lòng không được dịu.

Triệu Song Thành cau mặt, nhưng sau lại cười :

- Tam thiếu gia muốn nói lòng dạ tôi độc ác lắm phải không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương, quân tử luôn luôn là phải giúp người, huống chi lịnh sư muội vốn là bạn đồng song, đáng được xem như tình thủ túc.

Triệu Song Thành lắc đầu :

- Tam thiếu gia, người ta thường nói "Tối độc phụ nhân tâm", tôi thiên sanh có một tâm địa như thế biết làm sao bây giờ?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Như vậy thì tôi đã nói sai rồi, người ta thường nói "Bịnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra", nhưng tôi cũng muốn nói hết lời, tôi vốn là người hay thương những kẻ chung tình, vì thế tôi đã hứa với Cao cô nương, cho nên dẫu sự việc ra sao, tôi cũng nguyện đem hết sức mình để lo cho trọn vẹn.

Triệu Song Thành cũng cười :

- Ý của Hàn tam thiếu gia tôi biết. Nhưng tôi cũng cần nói hết lời, khi đến đây, tôi đã cho bốn tỳ nữ của sự phụ tôi biết rằng tôi đến Lương gia tiêu cục nếu một mai tôi có chết thì kẻ hạ thủ cũng là người của Lương gia tiêu cục, giả như chuyện sảy ra như thế, hôn nhân của Cao Tiểu Ngọc và Lương Phi Hổ thành được hay sao?

Hàn Ngọc Trác vẫn cười :

- Cô nương quả là lợi hại, như vậy ý cô nương muốn tôi là…

Triệu Song Thành lắc đầu :

- Tam thiếu gia yên lòng, tôi vốn là đồ đệ của Ám Mục Thần Xu, tôi không bao giờ làm một việc để cho lão nhân gia xấu hổ, tôi chỉ muốn được Tam thiếu gia hứa cho một tiếng…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cô nương muốn tôi hứa điều chi?

Triệu Song Thành nói :

- Tam thiếu gia là người thông minh, sao lại hỏi hồ đồ như thế? Tôi cần một lời hứa của Tam thiếu gia là sẽ cùng tôi sau này tính chuyện chung thân đại sự.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Sao có có thể tin tôi như thê? Giá như bây giờ tôi hứa càn sau này tôi lại phủ nhận thì sao?

Triệu Song Thành cười :

- Tam thiếu gia, người khác sợ chứ tôi không sợ, tôi hiểu Tam thiếu gia rất rõ, bất luận là chuyện gì, chỉ cần Tam thiếu gia hứa thì cũng sẽ thực hiện, mãi mãi không lay chuyển.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương tương đối đã hiểu về tôi khá nhiều nhưng có một chuyện mà có lẽ cô nương chưa hiểu là con người của tôi từ trước đến nay không thể hứa với ai một cách quá dễ dàng như thế.

Triệu Song Thành gật đầu :

- Tôi biết, hiềm vì chuyện này không hứa cũng không được.

Hàn Ngọc Trác nghiêm mặt nhìn thẳng Triệu Song Thành :

- Vì Lương Phi Hổ và Cao Tiểu Ngọc tôi có thể, nhưng nếu vì cô nương thì tôi quyết định không. Bởi vì hôn nhân không phải chuyện đùa, nó là chuyện họa phúc của một đời người con gái, không thể cẩu thả…

Triệu Song Thành lắc đầu :

- Tôi không cần nghĩ gì nhiều cả, tôi chỉ cần Tam thiếu gia gật đầu.

Hàn Ngọc Trác :

- Mong cô nương thông cảm…

Triệu Song Thành chận hỏi :

- Như vậy có nghĩa là Tam thiếu gia quyết không chịu hứa.

Hàn Ngọc Trác :

- Tôi không thể và cũng không dám, tôi không muốn làm cho cô nương lỡ dở một đời.

Triệu Song Thành gặn lại :

- Nghĩa là Tam thiếu gia bằng lòng để cho Lương Phi Hổ mang hận trung sanh?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Triệu cô nương, tôi rất muốn thấy bao nhiêu cặp tình nhân trên đời này đều trở thành hạnh phúc, chớ tôi không muốn nhìn thấy ai bất mãn âm thầm. Một đôi nam nữ miễn là tâm đầu ý hiệp thì cho dầu một người ở ven mây, một người góc biển họ cũng sẽ vui sống đến ngày cùng, ngược lại sẽ làm cho tình duyên trở thành đau khổ. Vì họ không có sự cảm thông.

Triệu Song Thành nói :

- Cần gì? Tam thiếu gia không thấy sao, biết bao nhiêu người thành vợ thành chồng rồi mới biết mặt nhau chớ đừng nói chi thông cảm, thế mà họ vẫn răng long tóc bạc đó sao.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không phải là không có, nhưng chúng ta không thể như thế, chúng ta khác hơn nhiều.

Triệu Song Thành hỏi :

- Tam thiếu gia có biết nếu Lương Phi Hổ sau này phải mang hận suốt đời đó là vì tánh cố chấp của Tam thiếu gia hay không?

Hàn Ngọc Trác nghiêm mặt :

- Vì một việc mà phải cố chấp thì đâu có chi đáng trách, nên cô nương quyết tâm làm cho oan ương xứng lứa phải lìa đôi thì cứ việc làm theo ý muốn. Nhưng tôi cũng xin nói trước, nếu họ bị ly tán, nếu cô nương hại Cao Tiểu Ngọc thì chắc tôi phải…

Triệu Song Thành chặn hỏi :

- Vì họ mà báo thù phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng, cho dầu thiên nhai hải giác tôi cũng không từ và chắc cô nương không khi nào đánh giá tôi quá nhẹ.

Triệu Song Thành cười, cái cười của nàng có một sức hút lạ lùng :

- Tốt lắm, tôi sẽ đợi.

Nàng quay mặt nhưng không bước đi, và ngần ngừ một chút rồi quay trở lại nhìn thẳng vào mặt Hàn Ngọc Trác :

- Người ta thường nói, chuyện mua bán phải cho sòng phẳng, bất luận như thế nào Tam thiếu gia đã không làm khó dễ gì tôi tại đây là một điều khiến cho tôi cảm kích. Vì thế tôi cần có báo đáp.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương và Cao cô nương là đồng hương tỷ muội và nhất là đến đây vì chuyện công thì làm sao tôi lại làm khó dễ, xin cô nương đừng bận tôi vì chuyện đó.

Triệu Song Thành nhìn hắn thật sâu, và nói :

- Đối với Tam thiếu gia bây giờ tôi đã hiểu được thêm phần nữa…

Ngưng một giây, nàng nói tiếp :

- Có một chuyện mà tôi biết Tam thiếu gia rất nóng lòng muốn biết.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Cô nương muốn nói…

Triệu Song Thành nói :

- Tam thiếu gia rất muốn biết tại sao Âm bà bà lại muốn bắt Triệu đại nhân phải không?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Cô nương bằng lòng cho tôi biết hay sao?

Triệu Song Thành đáp :

- Nếu không muốn cho biết thì đâu có nói tới làm chi.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Tại hạ xin đa tạ cô nương.

Thình lình, ngay lúc đó, từ xa có một tiếng hú kéo dài như tiếng còi lanh lảnh làm động màn đêm.

Hàn Ngọc Trác sững sờ…

Triệu Song Thành biến sắc, nàng nói vội :

- Không kịp nữa rồi tôi xin cho Tam thiếu gia biết Triệu đại nhân vốn là con rể của Âm bà bà…

Một tiếng hú nữa tiếp theo, Triệu Song Thành lật đật nhún chân lao vút về xa…

Hàn Ngọc Trác đứng nhìn theo sửng sốt.

Triệu đại nhân là một lương đống trọng thần, một quan thác thổ phong cương, một con người như thế mà lại là con rể của Âm bà bà, con rể của một nhân vật giang hồ hắc đạo như thế hay sao?

Nhưng, Hàn Ngọc Trác thấy đúng.

Ít nhất, bây giờ hắn đã hiểu ra một chuyện.

Chuyện thắc mắc về võ công ẩn giấu của Triệu phu nhân bây giờ đã rõ ràng.

Là con gái của Ám Mục Thần Xu thảo nào bà ta lại có một trình độ võ công như thế?

Chuyện đó, Hàn Ngọc Trác đã được rõ ràng nhưng còn một việc mà hắn không làm sao hiểu nổi.

Đã là con rể, thì tại làm sao Âm bà bà lại quyết tâm bắt cóc Triệu đại nhân?

Và mới đây, chuyện chi mà bà ta lại phát lên hai tiếng hú?

Hai tiếng hú đó là ám hiệu gì mà Triệu Song Thành tái mặt vội vã bỏ đi?

Ngớ ngẩn hồi lâu, Hàn Ngọc Trác chỉ còn cảm thấy một chuyện cần giải quyết, không phải chuyện đi tìm Âm bà bà hỏi cho ra những điều thắc mắc mà là chuyện Lương gia tiêu cục.

Làm sao có thể mò ra tin tức?

Manh mối chỉ vỏn vẹn chiếc ống điếu, nhưng lại không biết chính xác nó là vật của ai?

Hàn Ngọc Trác móc cái ống điếu cầm nơi tay, thở dài sườn sượt…

Trời sắp sáng.

Bất cứ nơi nào, mỗi khi trời sắp sáng đều tối lại một lúc khá lâu, tối hơn bao giờ hết.

Khách sạn không đèn.

Phía trước phía sau đều tối.

Bóng tối khi trời sắp sáng là thứ tối làm cho giấc ngủ của người thêm nồng, trừ những người có việc, còn thì không ai muốn trở mình.

Từ sân trước bước vào, có một hành làng nhỏ ăn trong hậu viện, nơi đó có một khung cửa nhỏ.

Cửa chỉ có khung nhưng không có cánh, dải hành lang "tự do" cho mọi người trong lúc.

Nhưng ngay lúc trời "tối lại" nơi khung cửa đó bỗng có một người.

Không biết hắn từ đâu đến và đến bao giờ, chỉ để hắn sừng sững ngay giữa cửa.

Hắn bận áo đen.

Trời tối, áo đen, con người rất khó thấy, nhất là những lúc mọi người đang ngon giấc, cũng không có ai nhìn thấy.

Giá như hắn đừng cầm một vật trắng trong tay chắc chắn toàn thân của hắn hòa tan trong bóng tối.

Hắn vừa hiện ra nơi cửa thì bỗng có tiếng động, tiếng gõ tay vào ván.

Không biết ai gõ nhưng khi ba tiếng gõ vừa dứt thì cánh cửa phòng bên mở toác.

Thêm một người mới mở chỗ cửa mới mở ra.

Người này dễ thấy hơn, hắn vận áo màu lam.

Hai người đứng im không ai hé miệng.

Hồi lâu, người áo lam lên tiếng trước :

- Mua bán gì chưa sáng mà đã đến rồi?

Người áo đen trả lời giọng nói thật nhẹ :

- Không mưu lợi không dậy sớm, trời đã sanh để cực nhọc thì biết phải làm sao?

Người áo lam hình như có gật đầu nhưng người áo đen nói tiếp :

- Nhưng chuyện mua bán của ta vốn không có khách nhất định, ai cần ta thì người đó là khách hàng của ta.

Người áo lam nói :

- Đúng rồi, nhưng bọn ta ở đây không cần các hạ.

Người áo đen cười :

- Chưa chắc, chư vị không phải đang cần người đó sao.

Người áo lam hừ hừ mấy tiếng nhưng không nói.

Người áo đen nói tiếp :

- Đừng vội, các hạ không muốn chuyện mua bán này nhưng lại có người muốn, nếu các hạ động vào ta thì khó khăn đó.

Ngay lúc ấy chợt có một giọng nói bên trong vọng ra, giọng nói không lớn nhưng nặng nề, hình như mang theo cả một nội lực kinh người :

- Cát Trường Giang đưa hắn vào đây.

Người áo lam lui một bước cúi mình :

- Vâng.

Người áo đen cười :

- Sao? Đúng rồi chớ.

Người áo lam không nói, hắn quay mình lại.

Người áo đen cầm vật trắng như lá cờ trong tay lên và bám theo sau…

12. Chương 12: Mua Bán Trong Bóng Tối

Sân sau muốn rộng hơn sân trước, chung quanh sân đều là phòng, nhưng chỉ có phòng chính giữa là lớn hơn hết và đã đốt đèn lên.

Trên một chiếc ghế rộng bọc nệm có một lão già.

Chiếc ghế thật thấp và thật rộng, nhưng không có một kẽ hở nào có thể đút bàn tay vào lọt vì lão già quá mập, da lão căng lên trắng bọng.

Lão mặc mội cái áo màu đỏ chói, ai nhìn qua giống như vị lạt ma Tây Tạng.

Lão có đôi mày như hai con sâu róm giao đầu, cặp mắt của ông ta giông giống hai con ốc bưu lúc lắc.

Hai bàn tay của ông ta đặt lên bắp vế, da tay trắng như trứng gà bóc và căng múc, nhìn vào tưởng tượng chỉ cần cầm kim chích vào một cái là nước sẽ xì ra.

Sát hai bên ghế, có hai người đàn ông trung niên mặc áo màu lam đứng xuôi tay nghiêm chỉnh, vẻ mặt trơ trơ như tượng gỗ.

Người cao ốm mặc áo lam dẫn người áo đen đi vào, bây giờ bằng vào lá cờ trắng cầm trên tay bất cứ ai cũng có thể nhận ra gã áo đen là thầy bói của Tàn Khuyết môn.

Bước vào trước chiếc ghế của lão già áo đỏ, người trung niên ốm vận áo màu lam vòng tay cúi đầu thật thấp, nhưng không nói tiếng nào.

Lão áo đỏ vẫy tay người áo lam lập tức đứng dạt ra.

Lão áo đỏ nhướng mắt nhìn tên thầy bói :

- Tàn Khuyết môn dạy ngươi như thế nào? Thấy mặt ta mà cũng không biết cúi đầu nữa à?

Nghe giọng nói của lão già áo đỏ, hình như gã thầy bói hơi run, hắn vội cúi mình :

- Xin đại nhân thứ tội, vì hai mắt của tiểu bối…

Lão già áo đỏ cắt câu nói của gã bằng một tiếng "hừ" lạnh ngắt :

- Đừng có bày cái chuyện đó trước mặt ta, ngươi là kẻ bắt tin tức tinh thông nhất của Tàn Khuyết môn, chính ta lìa kinh sư một cách bí mật, luôn cả quan quân địa phương cũng không hay biết, thế mà các ngươi lại biết rõ như ngữa bàn tay, nhưng ta hỏi Tàn Khuyết môn đã lặn mất từ lâu, thế sao bây giờ lại vụt ló mặt ra, tại sao thế hử?

Gã thầy bói cười cười :

- Bẩm đại nhân, chuyện Tàn Khuyết môn xuất hiện võ lâm, tiểu nhân nghĩ rằng không phải vấn đề quan trọng.

Lão già găn hỏi lại :

- Theo ngươi thì như thế nào mới quan trọng?

Gã thầy bói đáp :

- Mục đích xuất kinh của đại nhân và việc tiểu nhân mạo hiểm đến đây mới là điều quan hệ.

Lão già áo đỏ gật gù :

- Nói nghe.

Gã thầy bói cười cười :

- Tiểu nhân cần thỉnh giáo trước, chẳng hay đại nhân thuộc nha thư nào tại kinh sư.

Lão già áo đỏ đáp :

- Đông Xưởng.

Gã thầy bói biến sắc…

Đông Xưởng là một ẩn danh, quyền hạn và nhiệm vụ còn cao hơn cả Cơ Mật viện nội các, binh quyền, đối nội đối ngoại, tất cả những vấn đề về cơ mật quốc phòng cũng như về nội an của triều đình đều nằm trong tay cái tổ chức mệnh danh là "Đông Xưởng" đó.

Gã thầy bói có vẻ đắn đo :

- Như vậy là đại quan nhân Đông Xưởng, tiểu nhân thất kính, dám xin đại nhân hạ cố cho biết quý danh.

Lão già áo đỏ cười nhạt :

- Lão phu họ Phí, chắc các hạ đã có biết qua?

Da mặt vốn đã trắng bệch của gã thầy bói càng xuống màu xanh, nhưng hắn lấy lại bình tĩnh rất nhanh :

- Tiểu nhân là phận thấp hèn, đâu có được vinh dự như thế? Chẳng qua…

Lão già áo đỏ chận ngang :

- Những cái cần hỏi, ngươi đã hỏi hết rồi phải không? Bây giờ những gì cần nói thì hãy nói hết đi.

Gã thầy bói lại vòng tay :

- Vâng, tiểu nhân đến đây chỉ vì cái người mà đại nhân muốn kiếm...

Lão già áo đỏ cau mặt :

- Sao? Nói thêm coi?

Gã thầy bói đáp :

- Tàn Khuyết môn biết con người ấy hiện tại đang ở tại đâu?

Lão già áo đỏ gặng :

- Hắn ở tại đâu?

Gã thầy bói lặng thinh...

Lão già áo đỏ cau mặt :

- Hắn đã lọt vào tay Tàn Khuyết môn rồi phải không?

Gã thầy bói đáp :

- Tiểu nhân không dám nói dối đại nhân, người mà đại nhân muốn kiếm quả thật đang ở tại Tàn Khuyết môn chúng tôi.

Lão già áo đỏ hừ hừ ba tiếng :

- Giỏi lắm, Tàn Khuyết môn của các người giỏi lắm.

Lão trầm mặt xuống và giọng lão vụt lạnh băng :

- Các ngươi to gan lắm, bắt cóc một vị đại thần của triều đình, chắc các người thừa biết tội danh rồi chứ?

Gã thầy bói vòng tay :

- Bẩm đại nhân, tiểu nhân thật đáng hết sức sợ tội chỉ có điều theo tiểu nhân được biết thì đại nhân cũng không phải phụng chỉ hoàng đế để đi tìm người ấy.

Lão già áo đỏ vụt quát lớn :

- Cả gan...

Gã thầy bói không lên tiếng, hắn đứng thật thẳng, dáng sắc của hắn hình như không xem chuyện thịnh nộ đó vào đâu, mặc dầu lời lẽ của hắn thật cung kính e dè.

Lão già áo đỏ hòa hoãn lại :

- Ngươi đến tìm ta để...

Gã thầy bói chặn nói :

- Ý của Tàn Khuyết môn là đem con người ấy trình giao lại cho đại nhân, nhưng không biết đại nhân có chịu thu nhận hay chăng?

Lão già áo đỏ gặn lại :

- Sao? Tàn Khuyết môn muốn giao người ấy lại cho lão phu?

Gã thầy bói đáp :

- Vâng.

Lão già áo đỏ cười, giọng cười của lão nghe phát lạnh người :

- Khá lắm, như thế là kể ra Tàn Khuyết môn cũng chiếu cố đến lão phu, cảm ơn vậy chẳng hay các người bao giờ sẽ giao người?

Gã thầy bói đáp :

- Điều đó tiểu nhân không giám tự chuyển, tiểu nhân chỉ phụng lịnh đến đây báo trước với đại nhân, còn về việc thời gian giao người và cách thức giao người thì bao giờ tệ Môn chủ diện kiến đại nhân thì mới có thể quyết định.

Lão già áo đỏ hỏi :

- Sao? Môn chủ của Tàn Khuyết môn muốn gặp ta?

Gã thầy bói đáp :

- Còn xem đại nhân có đồng ý hay không rồi mới quyết định.

Lão già áo đỏ cười khà khà :

- Ta tuy là quan lại của triều đình nhưng khi dấn thân vào chốn giang hồ thì vẫn theo qui củ của giang hồ. Vì thế chuyện Môn chủ muốn gặp phải được xem là một điều vinh hạnh chớ làm sao lại có chuyện không bằng lòng? Nhưng không biết tại nơi nào và bao giờ lão phu sẽ diện kiến Môn chủ?

Thái độ của lão trong trường hợp này được thấy như đã có nhiều nhượng bộ.

Gã thầy bói sang cây cờ trắng qua tay trái, tay mặt lấy ra một danh thiếp hồng cúi mình trao tới :

- Tiểu nhân đã có lênh dâng thiếp cáo tri.

Người cao ốm mặc áo lam bước tới tiếp lấy tấm thiếp, hai tay dâng cho lão áo đỏ.

Không cần liếc vào, lão áo đỏ vẫy tay :

- Về nói lại Môn chủ, lão phu sẽ theo đúng thiệp mời.

Gã thầy bói vòng tay :

- Tiểu nhân xin phép cáo từ.

Làm cái nghề buôn bán đồ cổ, những người trong cửa hiệu chẳng những phải biết xem hàng mà lại còn phải biết xem người. Hàng quí, không phải ai cũng đều mó tới được phải là hạng biết xài, hạng vung tay là thấy vàng rơi xuống.

Biết xài là một chuyện, khách còn phải là hạng biết không tiếc của, biết cúi lòn, biết dùng vật quý để tặng người khác để cầu thân.

Người thanh niên công tử vừa bước vào là tất cả từ quản lý đến bọn tiểu nhị đều nhất loạt cúi đầu cung kính.

Không biết ở nhà đối với ông nội, ông ngoại, cha mẹ cô bác họ ra sao không biết, nhưng cứ thấy thái độ đối với khách hàng, khách sạn đủ chứng tỏ họ toàn là những bậc "quán thông lễ mạo".

Bình thường khoảng cách phải bước hơn bốn bước, nhưng khi thấy khách sang, họ chỉ cần non hai bước là đã đến trước mặt. Lưng họ dầu có cứng cách mấy, bây giờ họ trở thành cong vòng cong quật.

Gã quản lý khoảng trên dưới năm mươi, dáng người loắt choắt, gã có đôi mắt y như đôi mắt chuột, thứ đôi mắt nhà nghề. Không ai biết do nghề nghiệp tạo ra đôi mắt hay chính đôi mắt đó đã tạo cho hắn được một cái nghề khấm khá.

Hắn bước ra khỏi quầy hàng, lưng cuả hắn cong thật tròn, miệng hắn cười :

- Bẩm, chẳng hay công tử cần cổ vật là thuộc thứ nào, bổn hiệu có đủ cả như ngọc, như hình, như danh họa tất cả thảy đều quí giá không một nơi nào có được, chẳng hạn như...

Gã công tử cười.

- Biết rồi, tại Đại Danh phủ này, quý hiệu đã nổi danh. Chính cũng vì mộ danh nên tôi mới đến. Xin cho phép xem qua.

Tên quản lý lại cong lưng, dáng cách như hắn, nếu phải mua một món đồ mắc đi vài lượng khách hàng chắc chắn không bao giờ từ chối.

Gã công tử chầm chậm bước vô.

Tên quản lý nhẹ bước bám theo, không quên cho cái lưng hơi cong xuống để cái đầu thấp hơn khách một chút và phập phồng mỗi khi khách nhìn đến món đồ cổ. Hắn chỉ sợ dưới đôi mắt sáng của khách mà đồ mình nhẹ giá.

Đôi mắt của gã thanh niên công tử cũng thật sáng, không biết hắn có làm cái nghề buôn bán đồ cổ này không, nhưng cứ đem so sánh thì đôi mắt của hắn, bỏ cái đẹp một bên, cái sáng và tinh tế về lối quan sát đối với đôi mắt của viên quản lý có hơn chứ không hề kém.

Tên quản lý đúng là một "chuyên môn" ngón tay của hắn chỉ đến đâu là miệng hắn theo đến đó, vừa giới thiệu phẩm chất của món hàng, vừa kể lai lịch từng li từng tí…

Gã công tử có vẻ chăm chú, không biết gã chăm chú về món hàng, hay chăm chú tài quảng cáo của viên quản lý.

Cuối cùng, tia mắt của gã thanh niên công tử dừng lại chỗ cây ngọc Như Ý, một thứ ngọc màu xanh biếc.

Thấy gã công tử dừng lại, tên quản lý bước lên :

- Bẩm công tử, chẳng hay công tử đã vừa ý món chi?

Gã công tử nhè nhẹ cầm cây ngọc Như Ý lên tay, lật qua lật lại :

- Thứ này hình không phải là vật ở Trung Nguyên.

Tên quản lý đưa ngón tay cái lên và mở tròn đôi mắt :

- Hạng nhất rồi, công tử đúng là người sành chơi ngọc, từ ngày mở cửa hiệu này nay đã mấy mươi năm, người nói đúng về lai lịch món hàng cũng có một vài, nhưng riêng khối ngọc này chỉ có mỗi một mình công tử là nhận ra thôi. Thật không dám giấu chi công tử, vật này vốn là vật của người Hồi.

Gã công tử chặn hỏi :

- Vật trong Hồi quốc vương cung phải không?

Tên quản lý vỗ tay một cách cực nịnh :

- Đúng, đúng quá, đúng là vật trong vương cung Hồi quốc, nhưng…

Gã công tử mỉm cười :

- Khối ngọc này có một cái tên thật đẹp, gọi là "Lãnh Thủy"…

Tên quản lý gật lia lịa :

- Đúng, đúng thật là đúng…

Gã công tử nhấc tay lên :

- Tôi mua vật này, giá của nó là…

Hình như sợ nói đến giá cả làm mất đi vẻ thanh nhã của người của vật, gã thanh niên công tử nói đến đó rồi dùng mắt để thay lời.

Quả đúng là tay lão luyện, tên quản lý nhìn người là đã đoán được ý ngay, hắn vội cười mơn :

- Vâng, vâng, vật quí không dám biến thành vẻ tục, xin công tử cứ xem…

Gã công tử xoè bàn tay trái, trong tay đã sẵn một xấp vàng lá ngời ngời và cũng chỉ lấy mắt để hỏi ý về giá cả.

Chỉ cần liếc qua, gã quản lý cúi lưng xuống như một cây cung :

- Bẩm, đủ quá đủ, đa tạ công tử, thật công tử là người có mắt nhìn thấu được ngọc quí còn trong đá… Xin thỉnh công tử ngồi uống chung trà để tiểu nhân chọn đúng cái hộp của nó. Vật quí là phải có hộp quí, chứ đâu có phép lôi thôi…

Hắn đưa cả hai tay ra định đón lấy khối ngọc, nhưng gã thanh niên công tử lại trao sang cho tên tiểu nhị đứng gần bên và nói :

- Không cần, ta có việc muốn nói thêm với tiên sinh.

Tên tiểu nhị khom mình hai tay đón lấy thật vô cùng cung kính.

Không biết hắn lễ phép với người hay là vì khối ngọc khiến cho hắn phải cúi đầu.

Tên quản lý quay lại lừ mắt :

- Cẩn thận, đừng có cho lấm bụi đó nghe.

Và gã quay lại ngay với gã công tử :

- Tiểu nhân hãy còn chưa thỉnh giáo…

Gã công tử chậm đáp :

- Không dám, tại hạ họ Hàn…

Làm như quen từ đời nào, tên quản lý vồn vã :

- A, thì ra đây là Hàn công tử, thất kính, thất kính…

- Chẳng hay quý phủ…

Gã công tử họ Hàn cười cười :

- Tệ gia ở tận vùng Quan ngoại, vì thích chơi đồ cổ nên thường hay đi đó đi đây…

Tên quản lý gật gật :

- Đọc vạn quyển sách cũng hãy còn sót, có một bộ óc thông minh mới có thể nhìn thấu triệt sự vật, công tử quả đã đi nhiều thấy rộng…

Ngay lúc đó tên tiểu nhị mang ra một cái hộp màu đen bóng loáng đặt lên mặt bàn, hắn đặt không mạnh tay, nhưng vì hộp cứng chạm vào mặt bàn thuộc loại gỗ quí nên có tiếng khua.

Tên quản lý trừng mắt :

- Một ngày dặn đi dặn lại năm lần bảy lượt mà cũng cứ không cẩn thận. Lỗ tai của người để ở chỗ nào? Đã bảo vật quí là phải nhẹ tay có biết không?

Tên tiểu nhị cóm róm lui ra sau không dám ngửa mặt lên.

Viên quản lý quay lại, bộ mặt hằn học của lão biến thành tươi cười còn nhanh hơn máy :

- Dám xin Hàn công tử lượng thứ cho.

Gã công tử họ Hàn cười :

- Không dám, tiên sinh thật là con người thận trọng.

Vừa nói hắn vừa lơ đãng móc một cái ống điếu gõ gõ trên tay.

Viên quản lý vẫn cứ cười cười :

- Công tử nói thế là rộng lượng, chớ thật ra làm cái nghề này thiếu thận trọng một chút là không thể tha thứ được…

Lão ngưng ngang và nhìn chằm chằm vào cái ống điếu trên tay gã công tử, cái cười của hắn căng gần toét đến mang tai :

- A… thì ra công tử là người từ kinh sư tới…

Gã công tử nhướng nhướng mắt :

- Sao tiên sinh lại biết?

Tên quản lý chớp chớp mắt :

- Tiểu nhân tuy già nhưng mắt vẫn còn chưa hoa, cái ống điếu của công tử dùng là vật sản xuất tại hiệu "Đồng Gia" phía tây thành, khắp thiên hạ không còn nơi nào có thể làm được. Hơn một trăm năm nay, Đồng Gia không có một món đồ nào mất uy tín với khách hàng và cố nhiên nghề nghiệp đó cũng không bao giờ cho người ngoài biết được, không một hiệu nào nhái nổi kiểu của Đồng Gia, người sành chỉ nhìn qua là biết. Và đặc điểm của Đồng Gia là khách hàng của họ toàn là các quan của kinh thành.

Gã công tử họ Hàn gật gật :

- Tiên sinh quả là người có mắt thật tinh.

Hắn mỉm cười và chầm chậm đứng lên từ giã…

◦ ◦ ◦

Trăng thật sáng và gió đêm nhè nhẹ.

Ánh trăng trải lên đồng cỏ, rừng cây bàng bạc, đêm đã khuya cảnh vật càng êm ả nên thơ.

Cảnh nên thơ nhưng người làm mất hứng, một đội quân hàng ngũ chỉnh tề băng mình thật nhanh và tự nhiên là khí giới sáng ngời.

Họ gồm hai mươi lăm người tất cả. Phía trước bốn tên khiêng kiệu. Trước nữa, sáu người mặc áo màu lam, phía sau bốn người áo đỏ và trên kiệu là lão già mập thù lù, nước da trắng như bột, là lão già áo đỏ tự xưng là người của Đông Xưởng đã gặp gã thầy bói của Tàn Khuyết môn hôm trước.

Khiêng kiệu là bốn tên áo vàng lực lưỡng, tất cả bọn họ đều mang binh khí, nhưng chỉ có bốn tên áo đỏ là đeo kiếm, còn lại mang đao.

Họ đi nhanh trong đêm vắng giữa cánh đồng hoang, chân họ không nghe tiếng động chứng tỏ họ đều là hạng võ công không phải tầm thường.

Độ hơn mười dặm, đoàn người dừng lại trước một khu rừng rậm. Lúc bấy giờ xa xa có tiếng mõ điểm canh hai.

Đưa mắt nhìn vào cánh rừng, lão già áo đỏ trầm giọng :

- Cát Trường Giang, lên tiếng đi.

Cát Trường Giang nhích tới quay mặt về phía rừng cao giọng :

- Tàn Khuyết môn, đại nhân của chúng ta đến theo lời ước, ai là người túc trực ở đây?

Như một cánh dơi đêm, từ trong rừng rậm một bóng đen bắn vọt ra. Cặp mắt giang hồ rất dễ nhận ra đó là tên thầy bói.

Chỉ có điều đêm nay có khác, tay hắn không còn cầm cờ hiệu của thầy bói nữa, thân pháp cũng không phải trông dáng điệu mò đường, thân pháp của hắn thật nhanh, chỉ một cái nhón lên là đã vòng tay trước kiệu :

- Phí đại nhân, tệ Môn chủ hầu giá đã lâu, xin thỉnh Phí đại nhân nhập lâm.

Đúng là khẩu khí giang hồ có khác. Người ta thường thường thỉnh khách nhập đại sảnh, hoặc tiền đường, ở đây họ lại thỉnh "nhập lâm".

Hắn nói bằng giọng điệu và dáng sắc cực kỳ nghiêm chỉnh.

Cát Trương Giang lùi lại một bước, hắn khoát tay ra hiệu.

Đội ngũ của hắn rẽ hàng tư và chuẩn bị tiến lên.

Lão già họ Phí chưa nói gì thì gã thầy bói đã tràn mình qua cản lại :

- Trong rừng này chỗ gặp nhau rất hẹp không thể chứa đông người, dám xin đại nhân lượng thứ.

Lão già họ Phí cười gằn :

- Quí Môn chủ có vẻ hòa khí quá thế? Sao, hãy cho biết chứa được bao nhiêu?

Gã thầy bói đáp :

- Bẩm đại nhân, đây là bạn chứ không phải là địch, tệ Môn chủ rất thành tâm thật ý.

Lão già họ Phí nhướng nhướng mắt :

- Nói như thế có nghĩa là càng ít càng tốt phải không?

Lão vỗ vỗ thành kiệu, bốn tên khiêng kiệu lập tức quỳ xuống. Vừa nhẹ nhành bước xuống kiệu, lão già họ Phí vẫy tay :

- Bao Phẩm Trung, Khu Luân, hãy theo ta.

Lão nói và ngẩng mặt lên bước thẳng.

Hai trong bốn người mặc áo đỏ bước nhanh theo.

Tên thầy bói vòng tay :

- Tiểu nhân xin dẫn lộ.

Hắn quay mình sau câu nói và phi thân thẳng vào khu rừng rậm.

Trong đời kể thật cũng kỳ. Người sáng đi mà kẻ đui lại dẫn đường. Nhưng quả xứng với danh xưng, gã thầy bói đi nhanh còn hơn người sáng.

Dẫn đường, nhưng trong rừng vốn lại không có đường, cỏ hoang ngập tới lưng quần, nhưng thật lạ, không biết tự bao giờ, đã có người dùng liềm cắt sạch một khoảng vừa một người đi và thẳng như căng chỉ.

Đi hết khoảng đường đó khá xa, nhờ vào hai cái lồng đèn được hai người áo đen đứng giơ cao, bên trong nhìn được một gian nhà đá trông như một tòa giả sơn thật lớn.

Lão già họ Phí nhìn rất rõ, nhưng mặt lão cũng thật thản nhiên không để lộ một vẻ gì.

Gã thầy bói bước lên hai bước thật nhanh và dừng lại vòng tay :

- Bẩm cáo Môn chủ, Phí đại nhân giá đáo.

Hai cánh cửa giữa của gian nhà đá mở toác ra, ánh đèn xanh rờn rợn chiếu hắt ra ngoài. Chính giữa gian nhà, một người lùn mập, mặt phủ khăn đen đang ngồi xếp bằng, bốn bên bốn cây đèn màu xanh lân tinh như lửa quỉ.

Người bao mặt khẽ nghiêng mình :

- Thảo dân cung nghinh Phí đại nhân.

Lão già họ Phí đưa tay lên như vẩy và mỉm cười :

- Các hạ là chủ tòa một môn phái, không có gì phải khách sao như thế ấy.

Vừa nói, lão vừa bước thẳng vào gian nhà đá.

Bao Phẩm Trung, Khu Luân không theo, họ đứng bên ngoài.

Cửa nhà đá rất hẹp, đứng bên ngoài không thấy rõ bên trong. Khi bước vào lão già họ Phí mới thấy có bốn lão áo đen nữa, họ ngồi vào bốn góc nhà, mặt họ cũng phủ lụa đen. Cả bốn người ngồi rất thẳng, bất động. Nếu trong một gian nhà đá giữa hoang vu như thế này, có người giới thiệu đó là bốn pho tượng bằng đất thì chắc chắn ai cũng phải tin. Vì thường thường, cũng có người bất động như thế, nhưng họ chỉ bất động về cơ thể, chớ bên trong của họ thật động, đó là một nguyên tắc không ai làm khác được vì một khi muốn

thân hình "coi như" bất động thì với con mắt của người thường chớ với những kẻ đã nhìn bằng mắt mà lại con "nhìn" cả bằng tai thì cái chuyện "bất động" của họ chỉ là giả tạo.

Bốn còn người này thì lại khác, họ giả tạo là chuyện đã hẳn rồi, nhưng khi "nhìn" bằng thính giác, người ta bỗng phát giác ra rằng họ không giả tạo một chút, nội lực của họ đã tan như tảng băng trước một sức nóng, họ không có vận chuyển nín hơi, họ như những cái xác không hồn.

Lão già họ Phí bỗng hơi cau mặt. Lão biết họ là những con người sống, nhưng "sống" trong tư thế ấy thì trình độ nội lực của họ đã đến mức có cũng như không có, như những nhà tu nhập định.

Chỉ cần nhìn vào bốn người thuộc hạ là có thể hiểu được vị Môn chủ của họ ra sao. Đây là màn "giới thiệu" coi như sáng giá.

Lão già họ Phí lấy lại bình tĩnh thật mau, lão vén tà áo rộng ngồi xuống. Lão cũng ngồi xếp bằng tròn như những người kia và quay lưng về phía cửa.

Người bao mặt lại khẽ nghiêng mình :

- Đại nhân y ước đến đây, điều đó khiến cho thảo dân muôn vàn vinh hạnh. Thật ra thảo dân đã có ý trước hết phải bái kiến đại nhân, chỉ hiềm vì Tàn Khuyết môn đã nhiều năm bặt tích…

Lão già họ Phi điềm đạm :

- Lão phu đã có nói rồi, các hạ là chủ tòa một môn phái thì không có chi phải khiêm nhường, có chuyện xin cứ nói thẳng ra.

Người bao mặt đáp :

- Cung kính bất như tòng mạng, thảo dân xin mạo muội…

13. Chương 13: Một Mạng Thành Chín Mạng

Hai bên cùng lặng thinh một lúc khá lâu, người bao mặt nói tiếp :

- Dám hỏi đại nhân phụng chỉ xuất Kinh để tìm kiếm Triệu Đức Chính?

Lão già họ Phí lắc đầu :

- Lão phu xuất Kinh quả thật để tìm kiếm họ Triệu, nhưng không phải phụng lịnh Hoàng thượng.

Người bao mặt nói :

- Đa tạ đại nhân đã lấy lòng thật mà đãi thảo dân, lời nói của đại nhân thảo dân đã hiểu….

Ngừng một giây hắn nói tiếp ngay :

- Và chắc đại nhân cũng đã biết Triệu Đức Chính hiện trong tay của Tàn Khuyết môn?

Lão già họ Phí gật đầu :

- Đúng, chính thuộc hạ của Môn chủ đã cho lão phu biết chuyện đó.

Người bao mặt nói :

- Thảo dân có ý đem Triệu Đức Chính giao lại cho đại nhân….

Lão già họ Phí đáp :

- Lão phu hết sức vui mừng tiếp nhận.

Người bao mặt cười hỏi :

- Nhưng chắc đại nhân sẽ có thưởng?

Lão già họ Phí như đã đoán trước nên vội nói ngay :

- Có điều kiện gì, các hạ cứ nói thẳng ra đi..

Người bao mặt nói thật chậm :

- Thảo dân cần chín anh em của Lương Thiên Long..

Lão già họ Phí cau mày :

- Ai là Lương Thiên Long?

Người bao mặt cười nhạt :

- Vừa rồi đại nhân đã từng lấy lòng thật mà đãi thảo dân….

Lão già họ Phí trầm ngâm :

- Các hạ cần những anh em của Lương Thiên Long để làm gì?

Người bao mặt đáp :

- Đó là chuyện riêng của thảo dân….

Lão già họ Phí gật đầu :

- Được rồi, lão phu không hỏi về chuyện đó, thế nhưng lão phu muốn biết các hạ dự định đối phó với chín anh em của Lương Thiên Long như thế nào?

Người bao mặt đáp :

- Thảo dân sẽ phế bỏ võ công của họ, sẽ giam họ vào một nơi mà không người lui tới và cứ để mặc họ chết dần..

Lão già họ Phí mím môi gục gặc :

- Hình phạt đó còn khổ sở hơn là giết chết ngay….

Tia mắt lão vụt sáng lên và hỏi lại :

- Lão phu cần biết thêm chuyện nữa, đó là chuyện tại sao các hạ lại bắt cóc họ Triệu? Vả lại các hạ bắt Triệu Đức Chính trước, lão phu tróc nã anh em họ Lương sau, như vậy chứng tỏ các hạ bắt họ Triệu không phải vì muốn đòi anh em Lương Thiên Long?

Người bao mặt đáp :

- Sở dĩ thảo dân bắt cóc Triệu Đức Chính là vì muốn hãm hại anh em họ Lương, bởi vì nhất định sau khi họ Triệu mất tích, truy tội bắt đầu là phải từ Lương gia huynh đệ….

Lão già họ Phí cau mày :

- Lão phu đã lấy lòng thành thật mà đãi các hạ, mong các hạ hãy nên đem lòng thành thật mà đối lại.

Người bao mặt trầm ngâm :

- Thật không dám giấu đại nhân, thảo dân vào Triệu Đức Chính có một mối thù, đối với Lương gia huynh đệ cũng có thù. Nhưng nay họ Triệu đã có đại nhân trừng trị, sớm muộn gì cũng chết, thảo dân thấy tốt hơn hết là nên đem cái mạng chết đó để đổi lấy chín mạng của họ Lương.

Lão già họ hí mỉm cười :

- Đúng là một sự tính toán tinh minh. Được lắm, ta có thể đem bọn họ Lương để giao cho các hạ…

Người bao mặt lại nghiêng mình :

- Đa tạ đại nhân.

Lão già họ Phí ngồi thẳng mình lên :

- Khoan, ta cũng có điều kiện.

Người bao mặt hơi khựng lại nhưng hắn vội cười ngay :

- Xin đại nhân cứ dạy.

Lão già họ Phí nói :

- Đông Xưởng có thể giết dùm Triệu Đức Chính cho các hạ. Vì các hạ mà rửa một mối thù, tuy nhiên, cái món nợ đó phải được đặt lên vai của Tàn Khuyết môn. Ta nói thể chắc các hạ đã biết rồi chứ?

Người bao mặt lặng thinh một lúc khá lâu, giọng hắn hơi thấp xuống :

- Dám xin đại nhân cho biết rõ hơn?

Lão già họ Phí nói :

- Triệu Đức Chính thượng nhiệm, dọc đường bị Tàn Khuyết môn bắt cóc, chuyện đó đã thành chuyện mà ai cũng biết cả. Sau này quan quân có thể phái người xâm nhập giang hồ để truy tra, lúc bấy giờ, các hạ tuyệt đối không được tiết lộ cuộc hội kiến để trao đổi hôm nay. Tùy ở các hạ, muốn nói sao cũng được, nhưng không được phép nói đã giao cho Đông Xưởng. Các hạ biết điều đó chứ?

Người bao mặt đáp :

- Vâng, thảo dân đã biết.

Lão già họ Phí dặn lại :

- Nghĩa là các hạ tiếp nhận điều kiện đó?

Người bao mặt trả lời thật chậm :

- Thật không dám giấu chi đại nhân, hành động của chúng thảo dân chúng thảo dân quả thật không muốn mang vào mình cái tội danh là đã hãm hại đại quan của triều đình….

Lão già họ Phí hỏi lại :

- Nhưng nếu ta không bằng lòng đem anh em họ Lương trao đổi thì Tàn Khuyết môn không mang cái tội danh đó hay sao?

Người bao mặt ngập ngừng :

- Về việc đó… Thôi, được rồi, thảo dân xin tiếp nhận điều kiện của đại nhân.

Lão già họ Phí mỉm cười :

- Ta cũng xin nói trước, nếu đến lúc đó mà các hạ không giữ lời, thì cũng đừng trách sao ta lại đem chuyện tàn hại anh em họ Lương của các hạ mà truyền ra cho bằng hữu của họ biết, các hạ nên nhớ rằng bằng hữu của họ trong giang hồ cũng không phải ít….

Người bao mặt chặn ngang :

- Đại nhân, chúng ta coi như đêm nay bằng một lời nhất định.

Lão già họ Phí đứng lên :

- Bao giờ các hạ đem Triệu Đức Chính đến để giao dịch cho ta?

Người bao mặt đáp :

- Điều đó cũng còn tùy xem bao giờ thì đại nhân có thể giao chín anh em họ Lương cho thảo dân.

Lão già họ Phí hỏi :

- Các hạ muốn trao đổi tận tay hay không?

Người bao mặt nghiêng mình :

- Xin đại nhân thứ cho thảo dân về chuyện cần như thế!

Lão già họ Phí gật đầu :

- Chuyện trao đổi trong giang hồ là cần như thế. Bao giờ?

Người bao mặt đáp :

- Xin để đại nhân quyết định.

Lão già họ Phí vẫy tay ra sau :

- Bao Phẩm Trung, bảo Nhạc Võ Dương cùng với vài người đưa phạm nhân đến đây, nhớ phải cẩn thận đó nghe.

Bên ngoài có tiếng "dạ" nho nhỏ và sau đó là tiếng động của nhiều người.

Người bao mặt nghiêng mình :

- Đa tạ đại nhân.

Lão già họ Phí nói :

- Ta và các hạ làm một cuộc trao đổi có tính cách riêng tư, không có gì phải khách sáo cả.

Người bao mặt nói :

- Từ đây đến Đại Danh phủ vừa đi vừa về cũng phải mất một tiếng đồng hồ, xin thỉnh đại nhân hãy tạm ngồi lại nghỉ ngơi.

Vốn không phải là con người dễ tính, nhưng đặt mình trong một hoàn cảnh như thế này, lão già họ Phí cũng phải tùy hòa, lão thong thả ngồi trở lại và liếc về phía bốn người ngồi chung quanh :

- Bốn vị này là....

Người bao mặt đáp nhanh :

- Họ là tứ vị Hộ pháp của Tàn Khuyết môn.

Lão già họ Phí gật gù :

- Họ đều là những tay nội công hảo thủ.

Người bao mặt nghiêng mình và nói với bốn người trong bọn :

- Đại nhân đã khen tặng, hãy tạ ơn đi.

Y như người máy được bấm nút, bốn vị Hộ pháp Tàn Khuyết môn khẽ nghiêng một lượt nhưng không ai nói tiếng nào.

Lão già họ Phí đưa tay ra hiệu đáp lễ và hỏi luôn :

- Các hạ họ gì?

Không nói tiếng thỉnh giáo cũng không dùng quý tính mà lại hỏi thẳng như thế, đối với lễ mạo giang hồ quả là lớn lối, nhưng bằng vào thân phận của lão già họ Phí, quả cũng không đáng gọi là vô lễ, có lẽ người bao mặt cũng biết như thế nên hắn không bất mãn.

Phí Sở Thiên, tuy không phải là Đô đốc của Đông Xưởng nhưng vốn là một trong ba người cầm đầu của tổ chức này, luận về võ công lại cao hơn hẳn hai người kia, vì thế, vị Đề đốc Đông Xưởng đã xem như cánh tay mặt. Đối với triều đình văn võ, ông ta là người có quyền sinh sát tuyệt đối, không phải chỉ về quyền hạn của vua ban mà còn vì thế của Cơ Mật viện. Chẳng những giang hồ khiếp sợ mà còn oán hận thấu xương. Ông ta là một nhân vật không một ai không biết.

Người bao mặt lại nghiêng mình :

- Thảo dân họ Thân.

Phí Sở Thiên gật gật :

- Thân môn chủ.

Người bao mặt nghiêng mình lần nữa :

- Thảo dân không dám.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Chẳng hay Môn chủ là vị Môn chủ đời thứ mấy của Tàn Khuyết môn?

Tàn Khuyết môn chủ đáp :

- Thảo dân thuộc đời thứ hai của bản môn.

Phí Sở Thiên nói :

- Tàn Khuyết môn quật khởi hồi sáu mươi năm về trước nhưng chỉ trong vòng ba năm lại bặt tích giang hồ, chẳng hay Thân môn chủ có thể cho biết nguyên nhân?

Tàn Khuyết môn chủ trầm ngâm không nói.

Phí Sở Thiên mỉm cười :

- Đó cũng thuộc về chuyện riêng, nếu có chỗ bất tiện, Thân môn chủ có thể không phải nói.

Tàn Khuyết môn chủ hơi cúi đầu :

- Đa tạ Phí đại nhân khoan dung.

Phí Sở Thiên nhịp nhịp đầu ngón tay trên bắp về trầm ngâm, sau đó lão lại cho tay vào lưng để lấy một vật gì nhưng rồi lại sững sờ cau mặt…

Tia mắt như điện, Tàn Khuyết môn chủ có vẻ ngạc nhiên :

- Đại nhân.

Phí Sở Thiên lắc đầu :

- Không có chi, lão phu chỉ rơi mất một món tùy thân nhỏ mọn….

Tàn Khuyết môn chủ nói :

- Vật tùy thân của đại nhân nhất định phải là quí trọng nếu đã rơi rớt đâu đó, thảo dân xin cho người đi tìm lại?

Hắn nói như thế, nhưng vẫn ngồi im không có ý truyền sai thuộc hạ.

Phí Sở Thiên khoát tay :

- Không cần, không cần, vật dụng tầm thường không đáng giá bao nhiêu, không nên làm phiền quý thuộc hạ, vài ngày sau về Kinh lão phu sẽ cho gia nhân mua cái khác.

Cả một tiếng đồng hồ trôi qua, hai người chỉ nói bấy nhiêu câu chuyện và cũng chỉ có hai người, bốn vị Hộ pháp của Tàn Khuyết môn không biết câm hay điếc, trước sau họ chỉ một lần cúi đầu khi Tàn Khuyết môn chủ bảo đáp lễ với Phí Sở Thiên rồi ngồi một chỗ như bốn pho tượng đất.

Quả đúng như Tàn Khuyết môn chủ dự liệu, trên dưới một tiếng đồng hồ, bên ngoài có tiếng xe khua.

Phí Sở Thiên đứng lên :

- Khu Luân.

Từ bên trái cánh cửa gian nhà đá, Khu Luận bước tới cúi đầu :

- Bẩm đại nhân thuộc hạ có mặt.

Phí Sở Thiên nói :

- Con đường vào đây quá hẹp, xe ngựa không thể tới, ngươi hãy bảo chúng dẫn bộ bọn Lương Thiên Long vào đây.

Khu Luân ứng tiếng tuân lệnh ra ngoài.

Phí Sở Thiên quay lại :

- Môn chủ hãy cùng lão phu ra nhận số.

Nói xong ông ta bước ra khỏi gian nhà đá.

Tàn Khuyết môn chủ đứng lên theo. Hai trong số bốn tên Hộ pháp cũng đứng lên thật nhanh kèm theo hai bên tả hữu.

Nhiều tiếng bước chân tạp loạn, Bào Phẩm Trung, Khu Luân song song đi trước, tay hờm trên đốc kiếm, theo sau chín tên mặc áo màu lam, mỗi tên bồng xốc một người, không nói cũng biết đó là chín anh em "Lương gia huynh đệ".

Cả chín người toàn thân mềm nhũn, mắt nhắm khít, huyệt đạo toàn thân đã bị phế.

Bào Phẩm Trung ra lệnh cho chín tên buông bọn Lương Thiên Long xuống bãi cỏ trước gian nhà đá và hắn quay lại vòng tay :

- Bẩm đại nhân, chín anh em họ Lương đã đủ.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Đại Danh phủ có động tịnh gì không?

Bào Phẩm Trung đáp :

- Bẩm đại nhân, thuộc hạ không nghe Nhạc Võ Dương nói về chuyện đó.

Phí Sở Thiên gật gật đầu và quay lại nói với Tàn Khuyết môn chủ :

- Thân môn chủ, bọn chín anh em Lương gia đã đủ, hãy xem lại.

Tàn Khuyết môn chủ vòng tay :

- Đa tạ đại nhân, không cần xem lại. Chín anh em họ cho dầu cháy thành tro, thành đất, thảo dân liếc qua cũng đã nhận ra không hề sai chạy.

Giọng nói của hắn thật lạnh lùng, chứng tỏ mối thù của hắn đối với anh em họ Lương quả sâu như biển.

Phí Sở Thiên gật gật đầu :

- Như thế thì tốt lắm, vậy ta giao họ lại cho Môn chủ đó.

Tàn Khuyết môn chủ vòng tay :

- Đa tạ đại nhân.

Hắn quay mình ra sau trầm giọng :

- Hãy đưa tất cả bọn chúng vào nhà.

Hai tên bao mặt đứng sau và cả tên thầy bói bước lên.

Phí Sở Thiên đưa tay chặn lại :

- Thân môn chủ, Triệu Đức Chính….

Tàn Khuyết môn chủ đáp nhanh :

- Chỉ tạm đem vào gian nhà đá này chứ không phải đưa đi hẳn, vả lại thảo dân còn đứng sát bên đại nhân đây thì đâu khi nào có chuyện nuốt lời.

Phí Sở Thiên cười :

- Cũng được.

Ba người trong bọn Tàn Khuyết môn lần lượt đưa bọn Lương Thiên Long vào trong gian nhà đá.

Tàn Khuyết môn chủ vẫy tay :

- Đưa Triệu Đức Chính ra đây.

Từ phía sau, một tên áo đen bao mặt chầm chậm bước ra, trên tay hắn có thêm một người, cũng áo đen, cũng bao mặt nhưng tay chân bất động.

Tàn Khuyết môn chủ bước tới giật mảnh khăn để lộ mặt một lão già mặt thon mũi dài, đôi mắt tuy nhắm lại nhưng thần sắc vẫn bộc lộ uy nghi.

Phí Sở Thiên "a" một tiếng nho nhỏ và gật gật đầu :

- Triệu Đức Chính, khá lắm, Môn chủ hành sử thật là chu đáo.

Tàn Khuyết môn chủ cười :

- Đại nhân quá khen cho, xin đại nhân xem lại.

Phí Sở Thiên cười gằn :

- Hắn có thành tro thành đất, lão phu nhìn qua là đã nhận ra ngay, không cần phải xem đi xem lại.

Và ông vẫy tay :

- Hãy đưa hắn ra ngoài.

Bao Phẩm Trung, Khu Luân bước tới nắm lấy Triệu Đức Chính, tên áo đen của Tàn Khuyết môn lui lại.

Tàn Khuyết môn chủ vòng tay :

- Thảo dân xin cung tiễn đại nhân.

Phí Sở Thiên khoát tay :

- Môn chủ cứ tự nhiên lo xử lý ở đây….

Ông ta hất hàm ra hiệu cho Bao Phẩm Trung và Khu Luân hai tên này lại vẫy tay, chín tên vừa áp giải bọn Lương Thiện Long bước tới tiếp nhận Triệu Đức Chính đưa thẳng ra ngoài.

Phí Sở Thiên vẫn đứng yên. Bao Phẩm Trung và Khu Luân cũng đứng sát hai bên, thái độ của họ rõ ràng vẫn đề phòng Tàn Khuyết môn trở mặt.

Chờ cho thuộc hạ đưa Triệu Đức Chính ra xa, Phí Sở Thiên liếc một vòng vào trong nhà đá và qua nhìn thẳng vào mặt Tàn Khuyết môn chủ :

- Thân môn chủ, ta không thể lưu lại tại Đại Danh phủ này lâu hơn, vì phải hồi kinh phục mạng, rất mong Môn chủ đừng quên chuyện giao ước đêm nay.

Ông ta chấm dứt câu nói bằng một cái hất tay, thân cây tùng già cách đó hơn một trượng bỗng có dấu bàn tay ấn lún vào hiển hiện, thế nhưng thân cây vẫn không hề lay động.

Tuy không thấy sắc diện, nhưng toàn thân của Tàn Khuyết môn chủ như rúng động vì nội lực có một không hai của Phí Sở Thiên, hắn lại lật vòng tay :

- Thảo dân không dám thế.

Phí Sở Thiên nhếch môi những cười thành tiếng và cũng không tỏ vẻ kiếu từ cứ ngẩng mặt chầm chậm đi ra.

Tàn Khuyết môn chủ bước tới một bước vòng tay :

- Thảo dân xin cung tiễn đại nhân.

Phí Sở Thiên như không nghe thấy, lão ta lặng thinh đi thẳng.

Tàn Khuyết môn chủ ngẩng mặt lên nhìn đăm đăm vào thân cây có dấu chưởng của Phí Sở Thiên, dáng cách của hắn có chiều khiếp đảm.

Người áo đen cao lớn bao mặt đã đưa Triệu Đức Chính ra khi nãy cất giọng lạnh lùng :

- Đó là Âm Sát thủ trong Vô Hình Âm Sát thủ của Phí Sở Thiên đó.

Tàn Khuyết môn chủ trút bỏ luôn cung cách Môn chủ quay lại vòng tay :

- Bẩm vâng!.

Cách bố trí của họ thật là thận trọng, đã bao mặt mà vẫn phải thay người.

Tên cao lớn vừa ra đó mới chính là chủ não.

° ° °

Ánh mặt trời gay gắt rọi thẳng.

Giữa trưa.

Một gã thanh niên dáng cách hào hoa tuấn tú tay cầm quạt khảm ngọc thong thả bước vào khách sạn.

Hai tên tiểu nhị gần như giành nhau chạy tới mọp mình :

- Công tử chắc cần ngơi nghỉ? Dạ thưa, ở đây có nhiều phòng thanh tĩnh.

Gã công tử lắc đầu :

- Không, ta chỉ vào để tìm người.

Tên tiểu nhị tuy mất hứng, nhưng vẫn còn… vớt vát :

- Dạ thưa… chẳng hay công tử định tìm….

Gã công tử đáp :

- Trước đây một ngày, có mấy vị khách nhân từ Kinh Sư tới…

Vốn nghề nghiệp dạy phải cho nhanh lẹ mới hy vọng làm vui lòng khách, tên tiểu nhị không đợi dứt lời đã vội nói ngay :

- Dạ thưa… chắc công tử muốn tìm chư vị khách nhân đã bao trọn hai giải phòng này mấy bữa trước? Dạ thưa… đâu phải mấy vị, mười mấy hai mươi vị lận….

Ánh mắt gã công tử sáng lên, hắn gật gật :

- Đúng rồi, có phải họ ở hai gian sau cùng chăng?

Tên tiểu nhị đáp :

- Thưa vâng, ở hai gian sau cùng, nhưng công tử đến chậm, họ đã đi rồi.

Gã công tử cau mặt :

- Đi rồi, họ đi bao giờ?

Tên tiểu nhị hỏi lại :

- Có phải công tử tìm số người mặc áo hồng và cả áo lam chăng?

Gã công tử gật đầu :

- Tiểu ca, chẳng hay họ có mang người theo chăng? Ý tôi muốn hỏi xem họ có áp giải người nào không?

Vừa hỏi gã công tử vừa nhét vào tay gã tiểu nhị một nén bạc khá nặng. Tên tiểu nhị cười cười :

- Thật không giấu chi công tử, họ vào đây khí thế uy nghiêm lắm, cho đến người mang trà cũng không cho vào phòng, vì thế… chỉ thấy có đưa theo tám chín người ăn vận quần áo giang hồ, sau đó, họ lại cho xe chở đi vào đêm tối….

Gã công tử chỉ buông hai tiếng cám ơn và quay nhanh ra cửa…

14. Chương 14: Cô Gái Họ Triệu

Ra khỏi khách sạn một đỗi xa xa, gã công tử chợt đi chậm lại.

Từ trong một ngõ hẽm có một cỗ xe một ngựa lốc cốc chạy ra, trước hiên xe, một lão già lưng gù, mặc áo vải, đội nón rộng vành sụp xuống gần nửa mặt.

Vừa thấy lão đánh xe lưng gù là gã thanh niên công tử khựng lại ngay.

Đúng lúc lão đánh xe cũng ngẩn mặt lên bắt gặp gã công tử, lão ta vụt ghìm chặt dây cương và quay đầu nói vọng vào xe. Lão nói thật nhỏ nên gã công tử không nghe thấy.

Chỉ thấy sau đó, cửa sổ xe hé mở, một mớ tóc đen mượt bồng bềnh ló ra, gã thanh niên công tử càng thêm sửng sốt, cô gái áo trắng, mặt không phấn son mà thật quí phái. Cô gái họ Triệu, con của Tuần phủ Triệu Đức Chính.

Nàng kêu lên bằng một giọng như mừng rỡ :

- Hàn tam thiếu!

Hàn Ngọc Trác - gã thanh niên công tử quay đầu hẳn lại vòng tay :

- Thảo dân xin kính chào Triệu tiểu thư.

Lần thứ nhất khi gặp Hàn Ngọc Trác tại Lương gia tiêu cục, vị Tiểu thư họ Triệu mặt lạnh như băng giá, nhưng lần này thì khác. Lần này nàng cười thật rạng rỡ, thái độ y như bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Vừa nhoẻn miệng cười chào, Triệu tiểu thư vừa hỏi vồn vã :

- Tam thiếu gia có chuyện chi đến đây? Nếu không có gì trở ngại xin dừng lại để tiểu nữ được hàn huyên giây lát, chẳng biết có nên chăng?

Trong óc Hàn Ngọc Trác làm một bài toán thật nhanh. Hắn nhớ câu chuyện của Triệu Song Thành. Cứ theo đó thì Triệu đại nhân vốn là con rể của Âm bà bà và nên thế thì cuộc gặp gỡ này cũng là một điều hay, có lẽ nên lợi dụng tình thế để làm quen, để tìm hiểu ngọn nguồn cho rõ. Hắn vội vòng tay lần nữa :

- Tiểu thư đã có lòng chiếu cố, thảo dân đâu dám không tòng mạng. Xin tiểu thư cứ đi trước thảo dân nối bước theo sau.

Vừa nói, hắn vừa nhích ra sau một bước để tránh nhường cho xe đi trước.

Triệu Tiểu thư mỉm cười :

- Nếu Tam thiếu gia không ngại nhiễm bụi dơ của quan trường, thì xin thỉnh cùng lên xe cho tiện.

Hàn Ngọc Trác sửng sốt, hắn do dự nói :

- Điều đó…

Triệu Tiểu thư chậm nói :

- Nếu Tam thiếu gia sợ mùi quan lại làm cho mất phẩm cách thanh cao thì tiểu nữ cũng không dám ép.

Một người con gái, lại là một vị tiểu thư khuê các mà người ta không ngại thì chẳng lẽ mình là trai lại làm cho cục diện trở thành ngượng ngập hay sao?

Hàn Ngọc Trác vội vòng tay :

- Cung kính bất như tòng mạng, thảo dân xin đa tạ tiểu thư.

Hắn bước lên hai bước và bằng một dáng điệu hết sức tự nhiên nhún chân nhảy lên trước hiên xe.

Triệu tiểu thư vội đưa tay ngăn lại :

- Tam thiếu, hiên che chật lắm, xin thỉnh Tam thiếu vào trong xe, nhờ đó cũng dễ nói chuyện hơn.

Hiên xe quả có chật, nhưng trong xe cũng không rộng vì đó là cỗ đơn xa, hai người ngồi là vai đã sát vào nhau, cỗ xe xốc lên là hai thân va chạm…

Hàn Ngọc Trác có phần áy náy, nhưng Triệu tiểu thư vẫn tự nhiên như không để ý.

Trong xe quá tối, Hàn Ngọc Trác cũng chỉ thấy dáng chứ cũng không nhận rõ mặt nàng lúc đó ra sao, vì thế hắn cũng khó đoán ra tâm ý.

Chờ cho Hàn Ngọc Trác ngồi yên, Triệu cô nương nói với ra phía trước :

- Ta đi, lão gia.

Không nghe lão già lưng gù trả lời, chỉ nghe tiếng roi và cỗ xe chuyển động.

Triệu tiểu thư quay lại, mặt nàng vẫn không dấu phấn nhưng mùi hương ngào ngạt lạ lùng. Tại Trường Bạch thế gia, a hoàn tỳ nữ người nào không vấng phấn son, hơi hương của những người con gái không phải xa lạ đối với Hàn Ngọc Trác, nhưng phải nói đây là lần thứ nhất trong đời hắn ngồi kế một người con gái và mới cảm giác được như thế nào là mùi thơm da thịt của người khác phái.

Triệu tiểu thư nói :

- Tôi đã đến Lương gia tiêu cục tìm Tam thiếu gia nhưng không ngờ đến đó thì không gặp được một ai.

Hàn Ngọc Trác buồn buồn :

- Lần này Lương gia huynh đệ ngộ nạn một cách bất ngờ, chính thảo dân cũng đang đi tìm tông tích họ.

Triệu Tiểu thư trầm ngâm :

- Tam thiếu gia, tại đây có lẽ cũng nên nói chuyện thật tình, mẹ con chúng tôi tuy bị ràng buộc vào gia thế quan trường nhưng vốn không khi nào có ý nghĩ phân cao thấp với giang hồ nhân vật. Quan trường, đối với mẹ con tôi không có nghĩa lý gì đâu, mong Tam thiếu gia biết cho như thế.

Hàn Ngọc Trác cúi dầu :

- Thảo dân không dám.

Triệu tiểu thư chép miệng :

- Tam thiếu, đây là lòng thành thật của tôi, mong Tam thiếu gia đừng xưng hô tiểu thư như thế.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đa tạ cô nương.

Trong bóng tối, hắn không thấy được nụ cười sau lối đổi cách xưng hô của hắn. Nụ cười của nàng có quá nhiều ý nghĩa.

- Tam thiếu gia, tôi tên Triệu Hoàng Anh.

Hàn Ngọc Trác lại cúi đầu :

- Hân hạnh được biết Triệu cô nương.

Triệu Hoàng Anh hỏi :

- Tôi có nghe danh Trường Bạch tam long nhưng mãi dịp này mới được gặp thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Ba anh em chúng tôi thật là dung tục, danh diệu đó là có lẽ do bạn bè thương mà gọi đùa thế thôi, thật sư thì hai anh của thảo dân thì còn kha khá chứ thảo dân thì thật không dám nhận danh hiệu “Tam Long”.

Như để câu chuyện đừng quá đi vào nghiêm cách, hắn cười cười nói tiếp một câu đùa :

- Tôm còn không biết được không thì làm sao lại dám nói là rồng!

Triệu Hoàng Anh cũng cười, giọng cười của nàng thật ngọt :

- Tam thiếu gia khéo nói quá, nói đến Trường Bạch thế gia đâu có một ai không biết Tiểu Mạnh Thường? Không luận võ công, chỉ riêng phần cầm kỳ thi họa, cũng đủ ngồi trên thiên hạ. Nếu không có thực tài thì ai người ta lại tôn là "Thất Tuyệt"?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu cười :

- Triệu cô nương nói làm cho tôi thêm đỏ mặt, chẳng qua vì món nào tôi cũng thích và quả thật cũng có học qua nhưng không nghề nào thành tựu cả.

Triệu Hoàng Anh lắc đầu :

- Tam thiếu gia khách sáo quá, trong những môn học thuật về văn mặc, chính tôi cừ lâu muốn học được một vài, thế nhưng vẫn ngại vì mình ngu muội quá không ai dám thu làm đồ đệ.

Ý của nàng thật rất rõ ràng là muốn kết thân với Hàn Ngọc Trác và chính hắn đâm lúng túng trước sự thân mật quá nhanh của cô ta.

Triệu Hoàng Anh vụt hỏi :

- Tam thiếu gia, những loại như cầm, kỳ, thi, họa, thư, tửu, tôi đều có nghe có biết, chỉ tromg số văn nhân mặc khách còn có một môn nghệ thuật nữa gọi là "hoa", tôi nghĩ hoài không hiểu ý nghĩa của nó là sao?

Hàn Ngọc Trác vừa nhếch môi thì lão già lưng gù chợt nói vọng vào :

- Tiểu thư, thời gian cũng đã không còn sớm nữa, chắc Tam thiếu gia còn đang phải lo chính sự…

Đang muốn nói về chuyện nghệ thuật với Triệu Hoàng Anh, câu nói có tính cách nhắc chừng của lão già lưng gù làm cho Hàn Ngọc Trác nín luôn.

Triệu Hoàng Anh cười :

- Tam thiếu gia đừng ngại, thật tình thì cũng vì đến Lương gia tiêu cục, chúng tôi thấy có mười mấy người âm thầm xâm nhập, nhưng không biết họ có liên hệ đến chuyện mất tích của chư vị huynh đệ họ Lương hay không nên không dám nói.

Hàn Ngọc Trác điềm nhiên :

- Đa tạ cô nương…

Như biết Hàn Ngọc Trác muốn cáo thừ, Triệu Hoàng Anh vội nói :

- Không, Tam thiếu gia đừng vội, chúng ta đang đi về hướng Lương gia tiêu cục, muốn nhân tiện đưa Tam thiếu gia một khoảng đường, đồng thời cũng cần muốn nói với Tam thiếu gia về mục đích đến đó của chúng tôi, nhưng muốn cho được kín đáo nên mời Tam thiếu gia lên xe cho tiện.

Hàn Ngọc Trác gật gù :

- Cô nương chu đáo quá nhưng chẳng hay cô nương tìm tới…

Triệu Hoàng Anh chận nói :

- Nghe nói trước đây vài hôm, Âm bà bà có đến Lương gia tiêu cục để đòi người. Mẹ tôi vốn không muốn Lương gia huynh đệ bị một tổn thất nào, mà cũng không muốn Tam thiếu gia cùng với Âm bà bà tôn thương hòa khí, cho nên sai tôi tìm trao cho Tam thiếu gia một vật, khi nào gặp Âm bà bà thì xin Tam thiếu gia đưa vật ấy ra để làm vật giải hòa. Tôi tin rằng khi thấy vật này, Âm bà bà nhất định sẽ bãi can qua.

Vừa nói, Triệu Hoàng Anh vừa đưa tay lên đầu lấy một vật trao cho Hàn Ngọc Trác.

Trong xe tối quá, mải cho đến khi cầm vật đó vào tay rồi Hàn Ngọc Trác mới biết cây Phụng xoa, hắn có hơi suy nghĩ một giây nhưng rồi cũng cúi đầu :

- Đa tạ cô nương hảo ý, chẳng hay giữa cô nương và Âm bà bà có phải là chỗ cựu giao?

Triệu Hoàng Anh gật đầu :

- Có quen, quen với mẹ tôi ngày trước.

Hàn Ngọc Trác không tiện hỏi ngay, hắn nói :

- Như vậy Triệu phu nhân và Âm bà bà vốn là chỗ cựu giao, thật là chuyện tôi không ngờ tới…

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Cũng không có chi, gia phụ tuy là người đặt mình vào chốn quan trường nhưng năm xưa cũng thường hay giao vãng với những nhân vật giang hồ.

Hàn Ngọc Trác hỏi.

- Đã như thế, sao Âm bà bà lại muốn tìm bắt Triệu đại nhân?

Triệu Hoàng Anh hơi ngập ngừng :

- Điều đó… thật ra mẹ tôi và Âm bà bà cũng đã ngót hai mươi năm không gặp mặt, có lẽ bây giờ bà ta cũng không biết mẹ tôi lại là… Triệu phu nhân.

Hàn Ngọc Trác hỏi luôn :

- Nếu thế thì chắc Triệu phu nhân lại có biết nguyên nhân mà Âm bà bà muốn bắt Triệu đại nhân?

Triệu Hoàng Anh lắt đầu :

- Điều đó thật tình không nghe mẹ tôi nói đến, nhưng chắc cũng như Tam thiếu gia đã nói có lẽ ngày trước trong khi tiêu trừ bọn Hắc đạo cường khấu giang hồ, cha tôi đã vô tình giết phải người của Âm bà bà nên sinh ra thù oán.

Hàn Ngọc Trác lại hỏi :

Nếu phu nhân và Âm bà bà vốn là chỗ quen biết cũ thế sao người lại không ra mặt nói chuyện…

Triệu Hoàng Anh lắc đầu :

- Mẹ tôi cũng có cái khó xử trong lòng, hiện tại chưa tính chuyện hội kiến với Âm bà bà, tuy nhiên, Tam thiếu cứ đưa cây trâm này cho bà ta nhìn thấy thì cũng không khác gì chính mẹ tôi có mặt.

Hàn Ngọc Trác chưa kịp nói gì thì lão lưng gù phía trước đã lên tiếng :

- Tiểu thư, đã đến Lương gia tiêu cục.

Ông ta nói xong thì cỗ xe cũng được cho ngừng.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Xin Tam thiếu hãy xuống xe, tôi không tiện đến gần hơn nữa.

Hàn Ngọc Trác vừa nhảy xuống xe thì Triệu Hoàng Anh thò đầu ra nói với :

- Số người đó không biết đã thoát đi hay chưa, xin Tam thiếu gia cẩn thận :

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Đa tạ cô nương, tại hạ xin cáo từ.

Nhìn theo dáng đi của Hàn Ngọc Trác, đôi mắt của Triệu Hoàng Anh lóe lên những tia sáng long lanh, đôi mắt chứa đựng thật nhiều bí ẩn…

Lão già lưng gù thở ra :

- Phu nhân cho lão nô theo tiểu thư để nhắc chừng…

Ánh mắt chớp ngời của Triệu Hoàng Anh tắt ngay sau câu nói đó và lão lưng gù tiếp luôn :

- Chỉ có điều lão nô không nỡ làm chuyện đó…

Triệu Hoàng Anh vẫn làm thinh, nhưng trong đôi mắt của nàng đã nói đầy đủ những gì cảm kích…

Lương gia tiêu cục vẫn trống trơn, bốn phía không thấy có gì động tĩnh.

Bóng tối trầm không đèn, không một bóng người mà cũng không nghe tiếng động Hàn Ngọc Trác cẩn thận đi từ trước ra sau, nhưng chưa tới hậu viện thì thình lình có tiếng.

- Đứng lại!

Trong bóng tối, tiếng người vừa phát lên thì có năm sáu bóng lao ra vây Hàn Ngọc Trác vào chính giữa.

Hàn Ngọc Trác dừng lại, nhưng hắn không lên tiếng.

Tiếng quát khi nãy tiếp theo :

- Đốt đèn lên!

Trong một gian phòng ngay chỗ Hàn Ngọc Trác đứng, ánh sáng phut lên rọi thấu ra ngoài.

Tiếp theo là từ bốn bên xông ra mười mấy người nữa. Họ cùng vận kình trang và nhìn qua biết ngay cách phục sức của nhân vật giang hồ.

Những ánh mắt quét ngang quét dọc, chứng tỏ họ đều là ngững kẻ không phải tầm thường, nhất là thân pháp của họ vô cùng nhanh nhẹn.

Hàn Ngọc Trác đứng đối diện với một gã mắt to mày rậm, hắn hất mặt lạnh lùng :

- Đến đây làm gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại hạ chính đang muốn hỏi chư vị điều đó…

Gã đại hán mày rậm trầm giọng :

- Chúng ông là người từ Kinh sư đến đây tra án, biết chưa? Hãy trả lời mau.

Hàn Ngọc Trác gật gù :

- Ạ…. thì ra chư vị là quan nha, thất kính…

Hắn vòng tay nói tiếp :

- Tại hạ vốn là bằng hữu của Lương gia huynh đệ.

Gã đại hán nhướng đôi mày rậm :

- Vậy thì hay lắm, chúng ông cũng đang mong đợi. Bắt hắn cho ta.

Hai bên phải trái của Hàn Ngọc Trác như đã sẵn sàng, gã đại hán vừa nói dứt thì co hai tên ào ra chụp ngay vào Kiên Tĩnh huyệt của Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Động thủ ngay như thế hay sao? Chư vị làm chuyện đó không được đâu…

Chân hắn vẫn đứng y một chỗ nhưng cánh quạt đã đưa lên, hai tên đại hán rú lên và ôm cánh tay nhảy thối ra sau…

Gã đại hán mày rậm tái mặt :

- Thật là to gan, người dám đánh cả quan nha của triều đình thì đúng là bọn cấu kết cùng cường đạo để bắt mất khâm mạng đại thần…

Hắn khoa tay nhích tới, nhưng ngay lúc ấy từ trong phòng chợt có tiếng quát :

- Vương thống lãnh, không được lỗ mãng như thế ấy.

Cùng với tiếng quát, một người từ trong phòng chấp tay sau đít bước ra, dáng dấp thật uy nghi, vẻ mặt sáng rỡ.

Gã họ Vương lật đật cúi mình vòng tay khúm núm lui ra bên sau, thái độ thật là cung kính.

Hàn Ngọc Trác liếc qua, thấy đó là một người đàn ông mặc áo xanh, tướng mạo vừa uy nghi vừa phong nhã, nhất là những ngón tay trắng muốt thon nhỏ, khiến cho càng dễ nhận đó là một bậc văn nhân.

Người áo xanh nhìn Hàn Ngọc Trác đăm đăm :

- Các hạ là bằng hữu của Lương gia huynh đệ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tại hạ họ Hàn.

Người áo xanh nói :

- Những vị này vì nóng lòng trong vụ án quan trọng nên có thái độ thất thố, xin các hạ thứ cho.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Không dám, thảo dân vốn không làm chuyện phạm gian, cũng không hề tổn thương vương pháp, bất đắc dĩ phải tự vệ dám xin Trưởng quan mở lượng hải hà.

Đã là quan nha của triều đình, nhưng Hàn Ngọc Trác không thể gọi hai tiếng "đại nhân" hắn đã thận trọng vô cùng, hình như đối với hắn hai tiếng đại nhân chỉ có thể để dành tôn xưng những người xứng đáng, hoặc trong trường hợp tối ư cần thiết...

Và hai tiếng "Trưởng quan" cũng không phải là vô lễ, cho nên người mặc áo xanh chỉ mỉm cười :

- Các hạ có thể chưa làm gì tổn thương vương pháp, nhưng Lương gia tiêu cục lại cấu kết với thổ phỉ bắt cóc khâm mạng đại thần, trong khi đó, giữa lúc tình hình nghiêm trọng, các hạ vào đây giữa đêm hôm tăm tối, đứng về mặt quan nha làm sao lại khỏi hiềm nghi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thảo dân cũng cần phải báo cho Trưởng quan biết rằng hôm Lương gia tiêu cục xảy ra chuyện không may thì thảo dân đã có mặt tại Đại Danh phủ và cho đến bây giờ vẫn chưa lìa khỏi Đại Danh phủ bao giờ. Có lẽ cũng phải nói thêm rằng chính vì chuyện đó mà đã vô cùng cực nhọc, vả lại Lương gia tiêu cục vốn là chỗ ngụ của thảo dân chớ đâu phải mới đến đây.

Người áo xanh "à" một tiếng nho nhỏ :

- Nếu như thế thì lại càng hay biết bao nhiêu bởi vì nếu quả như thế thì câu chuyện từ đầu đến cuối chắc chắn các hạ biết rõ ràng, có phải thế không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có thể nói như thế?

Người áo xanh nhìn sâu vào mắt Hàn Ngọc Trác :

- Các hạ có một nhân phẩm hiên ngang, khí độ cũng không phải tầm thường, ta nhìn không giống như những nhân vật giang hồ mà ta thường thấy, vì kính nể nhân tài, ta xin lấy lễ mà tương đãi, xin thỉnh các hạ vào trong.

Ông ta bước trái vào phòng và đưa tay làm một cử chỉ mời khách thật là nhã nhặn.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Đa tạ.

Hắn bước vào một cách đường hoàng trong tư thế của một người khách được mời.

Người áo xanh mỉm cười và bước theo sau.

Hai người vào trong rồi thì đám đại hán dưới sự chỉ huy của gã mày rậm họ Vương, chia nhau bố trí vây chung quanh thật là chặt chẽ.

Đáng lý nên nói một câu về chuyện "lầy lễ đãi khách" của họ, nhưng Hàn Ngọc Trác thấy họ đề phòng cũng không đến đỗi là quá đáng, nên hắn làm thinh như không hề hay biết.

Ngồi xong, người áo xanh lên tiếng trước :

- Có lẽ tình thế không cho phép chúng ta khách sáo, vậy xin đi thẳng vào chính đề. Bản chức phụng chỉ xuất kinh, đại nội đã có giao đưa Triệu đại nhân trở về, rất mong được các hạ giúp đỡ cho.

Vừa nói, ông ta vừa đưa hai tay trong tư thế thủ lễ khi hãy nhớ người, nhưng chỉ thoáng hơi chớ không hẳn cúi mình.

Và bây giờ, dưới ánh sáng trong phòng, Hàn Ngọc Trác cũng đã nhìn rõ con người đối diện.

Ông ta là một con người khoảng trên ba mươi tuổi, nhưng chắc chưa đến bốn mươi. Một con người vóc dáng tầm thước, mũi cao mắt sáng, dưới cằm có chòm râu ngắn thật đen, thật mướt, nhìn vào con người đó, Hàn Ngọc Trác có đôi chút cảm tình, mặc dù chưa biết chắc chân tướng của ông ta.

Hắn vội nghiêng mình :

- Không dám. Trưởng quan nói như thế cũng phải, người trong giang hồ thì cũng là thần tử của quốc gia, nếu khi cần thì cũng có nhiệm vụ đưa thân ra gánh vác chớ không phải chờ nhờ vả.

Người áo xanh mỉm cười và cũng khẽ vòng tay :

- Đa tạ. Trước hết xin thỉnh các hạ cho biết chuyện Lương gia tiêu cục cấu kết với cường đạo bắt cóc Triệu đại nhân, theo báo cáo của địa phương là chuyện có thật hay không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin Trưởng quan đừng quên thảo dân vốn là bằng hữu của họ Lương.

Người áo xanh gật đầu :

- Bản chức không quên, nhưng lời nói của các hạ, bản chức vẫn tin.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Trưởng quan đã xem trọng như thế thì thảo dân xin nói thẳng.

Ngưng lại một giây, như để vấn đề thêm được phần chú ý. Hàn Ngọc Trác nói tiếp ngay.

- Lương gia tiêu cục bằng vào đôi tay, nhờ vào lao lực để tạo lấy chén cơm manh áo, cùng với Triệu đại nhân, vốn không thù oán, họ không bao giờ dám làm đến chuyện phiền phức đối với quan trường, vì chuyện đó có thể làm cho chén cơm của họ không thể nào nguyên vẹn. Thêm vào đó, trong chuyện của Triệu đại nhân, họ Lương đã chết mất một người thứ hai trong gia đình, bao nhiêu đó, Trưởng quan xem họ có thể cấu kết với hung phạm để làm chuyện đó hay không?

Người áo xanh gật gật đầu :

- Bản chức cũng nghĩ như thế…

Nhìn quanh khắp phòng, người áo xanh vụt hỏi :

- Các hạ có thể cho biết anh em nhà họ Lương hiện tại ở đâu không?

Hàn Ngọc Trác chớp mắt :

- Xin Trưởng quan hải hàm cho thảo dân hỏi trước, chẳng hay Trưởng quan đây là…

Người áo xanh chậm đáp :

- Bản chức đưa người vận thường phục xuất kinh mục đích là để tiện việc điều tra, nhưng với các hạ, bản chức không muốn giấu. Bản chức họ Vệ, thọ phong Đô thống Cẩm Y Vệ nội cung.

Hàn Ngọc Trác vội vòng tay :

- Trước mặt Vệ đô thống mà thảo dân không biết, thật vô cùng thất lễ…

Vệ đô thống khoát tay :

- Không nên khách sáo, bản chức chỉ muốn biết các hạ hiện tại đã có thể cho bản chức biết được chưa…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đô thống đã chẳng giấu thảo dân thì thảo dân cũng không dám giấu Đô thống, Lương gia huynh đệ đã mất tích một cách lạ lùng trong đêm vừa qua, và theo tin tức mà thảo dân vừa nhận được, chín anh em họ Lương đã bị Đông Xưởng đến bắt đi.

Vệ đô thống cau mặt :

- Người của Đông Xưởng? Nhưng… làm sao các hạ biết được?

Hàn Ngọc Trác thuật lại chuyện điều tra của mình và sau cùng trưng ra cái ống điếu ngọc xanh.

Vệ đô thống cầm cái ống điếu lật qua lật lại và gật gật đầu :

- Trong ba người lãnh đạo Đông Xưởng, chỉ có một mình Vô Địch Sát Thủ Phí Sở Thiên là dùng ống điếu và cái ống điếu này bản chức cũng nhận ra chính là của ông ta…

Ngưng một chút, Vệ đô thống mỉm cười :

- Như vậy là ông ta mệt ngất, nếu không có cái ống điếu này ở bên mình, tuy nhiên…

Ông ta cau mày lặng thinh một lúc nữa rồi nói :

- Thật là lạ, tại sao Đại Nội đã phái bản chức mang Cẩm Y Thị Vệ đi điều tra mà lại còn phái thêm Đông Xưởng?…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chỉ e rằng người của Đông Xưởng đến đây mục đích không giống như Đô thống.

Vệ đô thống hơi biến sắc :

- Cũng có thể lắm, bởi vì một khi Đại Nội đã ban lịnh cho Đông Xưởng thì không khi nào lại phái thêm Cẩm Y Thị Vệ? Như thế thì thật rất khó lòng. Bản chức không thể để cho họ đưa Triệu đại nhân về trước…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu và mỉm miệng cười.

15. Chương 15: Những Chuyện Lờ Mờ Trong Bóng Tối

Thấy thái độ hơi lạ của Hàn Ngọc Trác, Đô thống gặn lại :

- Sao? Các hạ nghĩ sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chuyện chắc không đơn giản như thế, Lương gia huynh đệ là những người vì oan đến thình lình nên họ cũng đang nỗ lực tìm kiếm Triệu đại nhân. Đông Xưởng bắt họ không lợi mà còn có hại.

Vệ đô thống nhìn sững Hàn Ngọc Trác :

- Các hạ đã biết tổ chức bắt cóc Triệu đại nhân?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Đô thống chắc có biết Tàn Khuyết môn, một tổ chức giang hồ quật khởi hồi mười năm về trước chứ?

Vệ đô thống gật đầu :

- Bản chức có nghe nói qua, nhưng là…

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Tàn Khuyết môn quật khởi khá mạnh nhưng chỉ trong vòng không đầy một năm là biệt tăm. Nay họ lại lộ diện, và chỉ một hành động đầu tiên là họ kinh động võ lâm, họ đã bắt cóc Triệu đại nhân.

Vệ đô thống hỏi :

- Làm sao các hạ lại biết Tàn Khuyết môn bắt cóc Triệu đại nhân?

Hàn Ngọc Trác lại thuật chuyện, Tần Đức Nghĩa và chính mình đã gặp người của Tàn Khuyết môn, hắn không giấu một điểm nào, chỉ có chuyện Âm bà bà là hắn không đề cập.

Vệ đô thống cau mày :

- Cứ như thế thì quả là Tàn Khuyết môn đã bắt Triệu đại nhân, chỉ có điều không biết nguyên nhân có phải là chuyện ân oán quan trường hay vì một lẽ gì khác nữa...

Hàn Ngọc Trác nói :

- Người trong quan trường muốn thanh toán đồng liêu, không thể nào dễ dàng lộ diên, nên cần phải mãi thông với hắc đạo giang hồ, đó là chuyện không phải lạ, một chuyện đã có từ trước đến nay.

Vệ đô thống gật gật :

- Triệu đại nhân là con người cương trực trung can, tự nhiên trong triều có rất nhiều kẻ thù, chỉ có điều đối với chuyện Đông Xưởng...

Hàn Ngọc Trác nói :

- Sợ rằng đó lại là một chuyện khác nữa.

Vệ đô thống thở ra :

- Gần đây quả thật có nhiều chuyện trong quan trường vô cùng rắc rối.

Hàn Ngọc Trác cũng gật đầu :

- Đúng như thế, quan trường đã có người cần đến cái mạng của Triệu đại nhân, giang hồ lại cũng có nhiều phe phái cùng một mục đích, chuyện đó quả không phải là dễ giải quyết.

Vệ đô thống ngó Hàn Ngọc Trác :

- Các hạ, trong giang hồ nhiều phe phái muốn xâm phạm Triệu đại nhân nữa sao?

Nghĩ đến Âm bà bà có thể đã không thành là lực lượng hăm dọa nên Hàn Ngọc Trác nói :

- Một vị quan tốt, thanh liêm cương trực như Triệu đại nhân vốn là khắc tinh của hắc đạo giang hồ, họ đã coi Triệu đại nhân như một cái gai ở sau lưng, một cái đinh trong mắt.

Vệ đô thống gật đầu :

- Đúng như thế, chỉ có điều Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục, cứ theo lý thì Lương gia có trách nhiệm lo cứu Triệu đại nhân. Các hạ lại là bằng hữu của Lương gia, giúp Lương gia một tay cũng là thế bất dụng từ, trong khi các hạ đã biết Triệu đại nhân trong tay của Tàn Khuyết môn mà lại khoanh tay ngồi ngó như thế hay sao?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Vệ đô thống, chuyện ân oán quan trường, Lương gia thật đành bất lực mà cũng không khi nào lại dám nhúng tay vào.

Vệ đô thống cau mày :

- Các hạ đáng là một võ lâm tuấn kiệt mà sao lại nói ra những lời như thế? Ngồi trên xe của Lương gia, tự nhiên Lương gia phải lo vấn đề bình yên cho Triệu đại nhân là một, cứu một vị đại thần gặp nạn là hai, nếu không kể vào chuyện ấy đi nữa, một thần tử của quốc gia có thể ngồi nhìn gian thần hãm hại trung lương khuynh đảo xã tắc như thế hay sao? Nếu một vị rường cột của triều đình, một vị được xứng đáng gọi là coi dân như phụ mẫu như thế bị hại, bậc thần tử có lẽ tọa thị điềm nhiên mà yên ổn lương tâm hay sao?

Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Vệ đô thống nói rất phải, chỉ có điều đối với thế lực quan trường, những người có quyền sinh sát như Đông Xưởng chẳng hạn, người trong giang hồ thảo dân nào có nghĩa lý gì? Đặt vấn đề chống cự thì chẳng khác

nào mang trứng ra chọi đá. Vả lại, một người dân nếu cần đến lòng trung nghĩa, đem lương tâm ra để hành sự, nhưng đến khi họ bị một thế lực của quan trường đè ép như Đông Xưởng đối Lương gia huynh đệ thì ai là người cứu trợ? Nghe đại làm càn là chuyện rước họa vào thân mà thôi.

Vệ đô thống nhướng mắt :

- Người như các hạ mà lại đi sợ quyền thế hay sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Xin Đô thống xét lại, trong đời này có một ai lại không sợ quyền thế đâu?

Vệ đô thống đứng lên cười lạt :

- Cái gọi là võ lâm hiệp nghĩa, hóa cũng chỉ là những kẻ co đầu rút cổ, úy tử tham sinh, thật khiến cho người chứng kiến phải nhiều thất vọng. Như vậy thì làm sao gọi là công lý? Làm sao gọi là hiệp nghĩa? Phải chăng cũng chỉ là chuyện giả trá ở đầu môi chót lưỡi? Rất tiếc là ta đã nhìn lầm. Người không cùng một ý chí nói chuyện cũng chỉ là vô ích. Con người họ Vệ của ta, cho dầu mất Đô thống, cho dầu cái mạng phải lâm nguy, cũng quyết phải cứu cho kỳ được Triệu đại nhân chứ không thể sống mà cứ khoanh tay vòng gối. Xin mời các hạ đi ra.

Hàn Ngọc Trác cười đứng dậy bước ra.

Vừa tới cửa, Vệ đô thống vụt quát :

- Đứng lại!

Hàn Ngọc Trác dừng bước nhưng không quay đầu mà cũng không tỏ vẻ gì rúng động.

Vệ đô thống gằn gằn :

- Giết ngươi kể cũng dơ tay, hãy đi đi cho khuất.

Hàn Ngọc Trác vùng quay lại :

- Xin Đô thống đừng quên rằng sản nghiệp của Lương gia còn đây, thảo dân lại vốn là bằng hữu của họ mà cũng là chỗ trú của thảo dân ở tại đây.

Vệ đô thống cười khuẩy :

- Thanh danh của Lương gia huynh đệ từ trước đến nay khá lắm, anh em của họ xưng danh là hiệp nghĩa anh hùng và như thế là các hạ không đáng gọi là bằng hữu của họ, bắt đầu từ giờ này, Lương gia tiêu cục bị niêm phong, không một ai được léo lánh đến đây.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Bằng vào lẽ chi mà Đô thống lại niêm phong sản nghiệp của Lương gia tiêu cục?

Vệ đô thống gằn gằn :

- Vì ta là Đô thống của Cẩm Y Thị Vệ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cho dầu là Đô thống của Cẩm Y Thị Vệ cũng không thể vô duyên vô cớ…

Vệ đô thống trầm giọng :

- Cho dầu như thế nào? Như thế nào gọi là vô duyên vô cớ? Bằng vào báo cáo của địa phương, Lương gia tiêu cục cấu kết với cường đạo bắt cóc Triệu đại nhân là đủ để toàn gia tru lục chứ đâu chỉ niêm phong như thế không đâu? Phương cách này là hãy còn nhẹ đó.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cứ nói bằng cách đó thì có lẽ thảo dân xin cảm tạ Đô thống.

Vệ đô thống quát :

- Không cần, người có thể đi đi.

Hàn Ngọc Trác nhún nhún vai :

- Đô thống thấy chưa? Hội thảo dân bé nhỏ làm sao lại có thể cãi lý được với người có quyền cao thế lớn như vị Đô thống của Cẩm Y Thị Vệ!

Hắn quay mình đi thẳng ra ngoài.

Số Thị vệ vây chung quanh phòng người nào cũng gương mặt hầm hầm, nhưng không một ai có ý ra tay.

Hàn Ngọc Trác chấp tay sau đít ung dung đi ra, ánh mắt ngời ngời của hắn như những tia sao sáng.

Vừa ra khỏi sân, hắn chợt nghe vó ngựa khua đề và có tiếng bánh xe lăn văng vẳng, vụt nhớ đến Triệu Hoàng Anh.

Phải chăng nàng đã chẳng yên lòng? Phải chăng nàng nghĩ đến sự an nguy của hắn cho nên thấy hắn trở ra rồi nàng mới chịu đi?

Thật là một mối lo ngại không đâu, trong thiên hạ làm sao có người chế ngự được Tiểu Mạnh Thường của Trường Bạch thế gia?

Nhưng lo là vẫn lo, chuyện có đáng lo hay không là một chuyện mà vấn đề quan tâm lại là chuyện khác.

Bình thủy tương phùng, duyên gặp gỡ chưa quá hai lần, sao nàng lại quan tâm như thế?

Nhưng bây giờ thì cũng không phải là lúc có thể nghĩ về chuyện đó nhiều hơn, trước mắt là phải tìm lại cho được Triệu đại nhân và Lương gia huynh đệ. Hàn Ngọc Trác lầm lũi bước đi, hắn càng nghĩ càng thấy vấn đề mỗi lúc thêm phức tạp.

Sự việc lần lần càng đi vào nguy kịch, nếu Triệu đại nhân bị chuyển tới tay kẻ thù chính thì chắc chắn mạng sống rất khó lòng đảm bảo và có như thế thì sự tổn thất của triều đình cũng không sao lường được.

Càng nghĩ, Hàn Ngọc Trác càng cảm thấy rung rinh, hắn bước đi thật nhanh và suy nghĩ thật kỹ cho con đường sắp tới.

° ° °

Thẳng thốt một hơi không dám nghĩ, Hàn Ngọc Trác đi được năm sáu dặm thì đêm đã về khuya, cảnh vật tứ bề vắng vẻ, hắn dừng bước lại trầm ngâm.

Bây giờ thì không có cách nào để hỏi thăm và thật chẳng biết hỏi thăm ai, Hàn Ngọc Trác chỉ mong trên con đường này tìm ra dược một dấu vết để phăng lần, nhưng sự thật thì đêm tối trầm trầm như thế này đâu phải dễ dàng tìm kiếm?

Dấu xe, dấu ngựa nếu có cũng khó thể nhìn ra.

Vả lại, trên con đường cái này, đâu phải chỉ có một cỗ xe hay vài ba con ngựa? Cũng không phải xe ngựa đi có một chiều, làm sao có thể đoán được ngựa nào, xe nào của đám Đông Xưởng còn in dấu?

Hàn Ngọc Trác dứng trong bóng tối của màn đêm cau mày tư lự. Thình lình, hắn chợt thấy phía trước mặt xa xa có một ánh đèn.

Hắn đưa mắt nhìn về bên trái, cách con đường cái một khoảng xa, có một khu rừng rậm và giải núi không cao lắm nhưng nối tiếp liền nhau chạy xéo về hướng Tây nam. Trong đêm tối trông y như một con khủng long uốn mình giữa vùng hoang dã.

Ánh đèn chóp lên cách gần trăm trượng ở vùng phụ cận giải núi và có lẽ lẩn khuất trong đám rừng sâu.

Hàn Ngọc Trác nhìn vào địa thế, nơi đó chắc chắn không phải sơn thôn, cũng không phải những túp chòi của dân miền núi, nhưng tại làm sao lại có ánh đèn.

Mối nghi ngờ dâng lên, Hàn Ngọc Trác có linh cảm biết đâu nơi đó lại không tìm ra dấu vết, hắn bèn nhắm hướng có ánh đèn phi thân đi tới.

Thừa biết đó là một phương pháp không phải là hay nhưng ngay trong hoàn cảnh bây giờ, ngoài cách đó ra không còn có cách nào khác hơn nữa.

Đã có dược một nội gia chân lực, sức khinh công của Hàn Ngọc Trác đối với khoảng cách đó chỉ là việc đến trong nháy mắt, hắn đứng thật yên và cố lắng nghe bốn phía vì ánh đèn khi nãy đã mất rồi.

Ánh đèn đó từ đâu mà có? Là ánh lửa xẹt ngang hay là ánh đèn báo hiệu của kẻ dạ hành?

Ngay lúc Hàn Ngọc Trác còn đang hoang mang, hắn chợ thấy cách đó chừng bốn năm mươi trượng, ánh đèn lại chớp lên, cũng chỉ chớp lên rồi lặn mất.

Không để chậm mất, Hàn Ngọc Trác nhún chân tung mình lao tới thật nhanh.

Tại chỗ ánh đèn sau này là một khu rừng rậm, nhưng hoàn toàn không có một động tĩnh nào. Không có một bóng khả nghi, cũng không thấy bóng chim thay đổi chỗ ngủ như những trường hợp có biến động thông thường.

Thật là vô lý, nhưng không chỉ một giây sau, khi Hàn Ngọc Trác lắng tai nghe thì từ trong ven rừng chợt có tiếng động thật nhẹ và thật lạ.

Là người đã từng làm khách dạ hành, Hàn Ngọc Trác nhận ra ngay đó là tiếng áo khua trong gió, tuy thật nhỏ nhưng đối với thính giác của hắn thì cũng thật rõ ràng.

Hình như có người đang phi thân qua lại trong rừng.

Nhưng nếu đúng thì họ là ai? Và họ đang thi thố chuyện gì? Không lẽ họ lại vào đây để luyện công giữa đêm khuya khoắt?

Chuyện luyện công giữa rừng vào lúc đêm khuya để cho không người biết, không người thấy cũng không phải là chuyện lạ, chỉ là ở chỗ là tại làm sao lại có ánh đèn, vì đó là việc kỵ nhất của những ai đã có biết qua qui tắc giang hồ.

Đột nhiên, tiếng áo khua trong gió biến đổi, từ vị trí qua lại trong rừng dẫn lần ra phía ngoài, gần trước Hàn Ngọc Trác đang đứng nấp.

Thụp mình phía sau một gốc cây to, Hàn Ngọc Trác cẩn thận đưa mắt quan sát. Người từ trong rừng lướt ra thật nhanh. Nhanh đến mức thiếu chút nữa là hắn không nấp kịp.

Bây giờ thì bóng người đã ra tới ngang chỗ Hàn Ngọc Trác đứng khi nãy hắn nhìn thấy khá rõ, đó là một người choàng áo đen, tóc xập xõa tới lưng.

Nhân vật giang hồ, có nhiều người dáng mạo thật kỳ dị, nhưng với dáng người này kỳ dị đến mức đáng gọi là "quái nhân".

Bóng người đứng quay mặt về hướng tây, đúng vào hướng mà Hàn Ngọc Trác đang nấp, vì thế, hắn không thấy mặt, nhưng chỉ bằng vào khổ áo đen rộng thùng thình và với mớ tóc chảy dài xuống lưng, cũng đủ làm cho những ai yếu bóng vía phải rùng mình.

Người mặc áo choàng đen vút ra không xa, chỉ cách ven rừng hơn một trượng là đứng lại, Hàn Ngọc Trác lặng yên quan sát.

Hình như người mặc áo choàng đen đang đợi một người nào khác, ánh lửa khi nãy rất có thể do người ấy phát ra để làm báo hiệu.

Quả nhiên, một lúc sau đó từ xa xa có một vệt đen vút đến, trong đêm tối vệt đen đó y như một nùi khói, nếu không có kinh nghiệm nhất định không lam sao nhận ra đó là một bóng người.

Chỉ trong nháy mắt, trước mặt Hàn Ngọc Trác có hai người. Cả hai giống y như nhau. Người mới đến cũng áo choàng đen thùng thình, cũng tóc xõa nửa lưng.

Chỉ có thể phân biệt được là người đến sau vừa ốm vừa cao hơn người đến trước và vì quay mặt lại nên Hàn Ngọc Trác nhìn thấy dễ dàng hơn.

Hắn là một người tuổi trạc trung niên, vóc thân tong teo, chỉ thấy da bọc xương chứ không thấy thịt và con mắt trái của hắn là một lỗ đen ngòm, con mắt còn lại chớp ngời như ánh sao đêm.

Cái lạ thứ hai của con người đó là hai cánh tay áo rộng phải dài xuống tận đầu gối, hai bàn tay đều khuất cả vào trong.

Khi người một mắt đến trước mặt, người choàng áo đen đứng đợi nhè nhẹ lắc đầu.

Lạ quá, rõ ràng họ xuất hiện xa vắng và cũng trong khi ấy, người một mắt chiếu con mắt còn lại về phía chỗ nấp của Hàn Ngọc Trác hai lần nhưng không nói một tiếng nào.

Như vậy, ánh sáng khi nãy không phải là của họ.

Hàn Ngọc Trác tính toán thật nhanh, cái liếc nhìn của người một mắt không phải vì phát hiện ra hắn, vì ánh mắt chỉ lướt qua thường lệ chứ không tỏ ra chú ý và như thế là công lực của họ không thể hơn mình.

Người mặc áo choàng đen nói tiếp :

- Nếu không phải chúng ta hoa mắt thì do họ có nhiều cơ trí, có lẽ họ đã thấy động cho nên đã chạy cả đi rồi.

Hàn Ngọc Trác lắng nghe giọng nói của người áo choàng đen quay lưng về phía hắn thật lạ lùng, hắn nói tiếng người mà hơi hám nghe như ma quái.

Người một mắt nói :

- Đứng hoài ở đây vô ích, hãy về bẩm báo sự tình cho Môn chủ.

Hai tiếng "Môn chủ" làm cho Hàn Ngọc Trác giật mình, cách ăn vận và người một mắt đã giống người cũa Tàn Khuyết môn rồi, bây giờ hai tiếng "Môn chủ" nữa đã đủ để xác nhận cho điều nghi ngờ của hắn.

Một ý nghĩ thoát qua, hắn vội rời chỗ nấp bước ra lên tiếng :

- Xin nhị vị hãy dừng lại.

Người quay lưng về phía hắn quay nhanh trở lại Hàn Ngọc Trác mím môi ớn lạnh khi nhìn vào mặt hắn.

Da mặt trắng bệch như thây ma, cái miệng rộng gần tới mang tai với cặp chân mày chữ bát đã làm cho hắn không giống… loài người, nhưng cái đáng ghê của hắn là… không có lỗ mũi, đúng hơn là không có trái mũi, chỗ trái mũi của hắn là một lỗ sâu hoắm đem ngòm. Bên trong cái hố đó cả hai cái lỗ nhỏ, lông hắn ra tua tủa.

Hắn quắc mắt ngó Hàn Ngọc Trác và cất giọng lạnh lùng :

- Hừ, giỏi lắm, che được tai của ta là giỏi lắm.

Người một mắt cười gằn :

- Thảo nào chúng lại chẳng dám mạo chiêu bài của Tàn Khuyết môn để làm chuyện mua bán ban đêm, hãy làm đúng theo lời Môn chủ, sống cũng tốt, chết cũng hay, hãy mang hắn về phục lệnh.

Giọng nói của người này cũng giống như người mất mũi, họ nói chuyện với nhau thì không có gì đáng chú ý nhưng khi họ nói với "đối phương" là nghe như tiếng quỷ chứ không phải tiếng người.

Vừa rồi, từ trong tay áo rộng bàn tay của hắn như năm cái móc sắt thò ra chụp thẳng vào vai Hàn Ngọc Trác.

Cùng một lúc, người mất mũi cũng vung tay, bàn tay của hắn phạt ngang tạo thế gọng kềm.

Đã từng biết qua ngón nghề của hắc đạo giang hồ, vừa thấy họ ra tay là Hàn Ngọc Trác nhận ra cả hai bàn tay tấn công thảy đều có độc.

Không thể nói được lời nào vì cả hai người tấn công đều chớp nhoáng và cũng nhắm vào hiểm địa, Hàn Ngọc Trác vung cánh quạt theo thế quay mình điểm tới thật nhanh hắn chỉ điểm một lần nhưng lại chia ra đúng vào Uyển Mạch của đối phương, khiến cho hai người áo đen hoảng hốt rụt tay về nhảy lùi mấy bước.

Ba con mắt xanh rờn bắn vào mặt Hàn Ngọc Trác vừa khiếp đảm mà cũng vừa căm hận.

Gã áo đen mất mũi gằn gằn :

- Giỏi, nhưng có phải vì ỷ vào tài nghệ của ngươi như thế là muốn mạo bản hiệu Tàn Khuyết môn bao giờ cũng được hay sao?

Chụp lấy cơ hội, Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Nhị vị bảo ai mạo danh Tàn Khuyết môn để làm chuyện mua bán chuyện chi?

Người mắt mũi hừ hừ :

- Ngươi đừng có đóng kịch. Đã có người mạo danh Tàn Khuyết môn để làm một cuộc mua bán tại đây, chính người của ta đã truy tra rõ ràng, họ ẩn khuất rong vùng này đã hai ba ngày nay để làm chuyện đó và cho đến bây giờ ta bắt gặp ngươi thế mà ngươi định chối phải không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Nhị vị đã hiểu lầm, chính tại hạ vì thấy có hai ánh sáng phát ra nơi đây nên mới tới xem chứ không hề dính líu vào chuyện đó.

Người mất mũi cười lạt :

- Sao mà có chuyện tình cờ hay ho như thế? Bộ ngươi xem bọn ta như những đứa trẻ lên ba đó à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chính nhị vị đến đây cũng không tìm thấy được dấu vết gì và vừa rồi đã định đi có phải thế không? Như vậy nhị vị không suy nghĩ lại nếu tôi là người mà nhị vị định tìm thì dại gì tôi lại ra mặt gọi nhị vị trở lại như thế hay sao?

Người một mắt nhìn đồng bọn ra vẻ công nhận lời đối phương là hữu lý, hai người ra hiệu cho nhau rồi quay mặt bỏ đi.

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Khoan, xin nhị vị nán lại một chút.

Hai người áo đen quay lại :

- Ngươi còn muốn gì nữa? Người của Tàn Khuyết môn có thể buông tha một kẻ khả nghi như thế là chuyện chỉ có lần thứ nhất trong vòng hơn sáu chục năm nay, ngươi nên biết rõ điều đó, nghe chưa?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cứ theo thái độ của nhị vị thì quả có giống người của Tàn Khuyết môn hơn là những người mà tại hạ đã từng gặp.

Cả hai người mặc áo choàng đen đều sửng sốt :

- Sao? Ngươi đã thấy những người tự xưng là Tàn Khuyết môn?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế, chính tại hạ đã có gặp rồi.

Người mất mũi hỏi :

- Họ giống như phe phái giang hồ nào?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không biết được, vì tất cả đều bao mặt.

Người một mắt hỏi :

- Ngươi gặp họ ở đâu?

Hàn Ngọc Trác không đáp mà hỏi lại :

- Nhị vị muốn kiếm họ phải không?

Người mất mũi bĩu môi :

- Ngươi hỏi câu đó quá thừa, câu chuyện nãy giờ không lẽ ngươi điếc hay sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tại hạ thấy nhị vị nên nói chuyện lễ độ một chút, bằng không nhị vị sẽ không được cái lợi nào đâu.

Người mất mũi quắc mắt :

- Nhưng ngươi hỏi bọn ta như thế để làm chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không có chi, nhưng trước hết nhị vị càn phải cho tại hạ biết họ đã giả mạo Tàn Khuyết môn để làm chuyện mua bán như thế nào đã?

Người mất mũi do dự một lúc rồi nói :

- Bọn chúng đã bắt cóc một viên quan Tuần phủ, ngươi thấy chuyện làm ăn đó có phải lớn không?

Người một mắt nói tiếp theo :

- Nhưng không cần bàn đến chuyện làm ăn của họ lớn hay nhỏ, cho dầu chúng bắt cóc nhà vua đi nữa cũng chẳng ăn nhằm gì với bọn ta, chỉ có điều đáng nói là chuyện giả mạo Tàn Khuyết môn, ngươi biết trọng tội đó rồi chứ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Nhị vị đã nói thật rõ ràng thì có lý đâu tại hạ lại không thống hiểu…

Người sứt mũi gật gật :

- Hiểu được thì tốt lắm, nói đi, ngươi gặp họ tại đâu?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Chỗ tại hạ gặp không phải là sào huyệt của họ, đó là chỗ họ dừng chân trong một lúc nào đó thôi, bây giờ thì nếu các vị có đến cũng không thể gặp được.

Người sứt mũi nói :

- Chuyện đó ngươi không cần phải lo, giả như có phải bỏ công thì bọn ta mệt chứ ngươi đâu có mệt, hãy nói ngay đi.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Nhờ người ta thì đâu phải có lối nói như thế ấy được, tác phong của Tàn Khuyết môn lạ quá, bây giờ muốn đi thì hãy đến phía đông thành Đại Danh phủ, trong một tòa miếu cổ, nhưng gặp hay không thì tại hạ không bảo đảm.

Hai người áo đen nhún chân nhưng họ chưa kịp tung mình thì Hàn Ngọc Trác đã giơ tay cản lại :

- Khoan, chẳng hay Môn chủ của quí vị đâu, hãy cho tại hạ diện kiến rồi đi cũng không muộn lắm.

Người một mắt cau mày :

- Sao? Ngươi lại muốn gặp Môn chủ của ta?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế.

Người một mắt nhún vai :

- Ngươi mà lại muốn được gặp Môn chủ của chúng ta sao? Ngươi mà xứng được hưởng đặc ân như thế đó lận à?

Hắn phất tay áo rộng và quay mặt bỏ đi trong dáng cách y như nghe một tên dân áo rách muốn đòi bái kiến "Thiên Nhan".

Hàn Ngọc Trác nhích lên một bước, cây ngọc cốt phiên trên tay hắn chận ngang :

- Không một chuyện gì ta muốn phiền hà, nhưng đặc biệt các người phải đưa đến gặp Môn chủ, nếu không thì kể như các người không thể rời khỏi nơi đây.

Con mắt một vụt lóe lên như đóm lửa, tên thuộc hạ của Tàn Khuyết môn trầm giọng :

- Ngươi dám lớn lối như thế à? Ngươi có thể cản được bọn ta sao?

Vừa nói, hắn vừa phất cánh tay áo rộng, một luồng hơi lạnh của độc công vụt tới như một cây gió thốc.

Cánh quạt từ trên tay của Hàn Ngọc Trác nhẹ hất lên, hắn cười khinh thị :

- Sao lại cứ dở cái trò vô dụng đó hoài như thế…

Kình lực của người một mắt dội ngược trở lại, hắn hự lên một tiếng thối lui.

Hàn Ngọc Trác xếp cây quạt lại mỉm cười :

- Bây giờ thì các hạ đã tin được hay chưa?

16. Chương 16: Người Con Gái Áo Đen

Không có thêm một tiếng, người một mắt nhún mình phóng vọt lên, cánh tay đen thùi lùi của hắn vươn ra chụp thẳng vào diện môn của Hàn Ngọc Trác.

Biết đối phương đã liều mạng, Hàn Ngọc Trác mỉm cười không đưa đầu quạt mà lại đưa thân quạt, có lẽ không muốn nặng tay, chỉ làm cho đối phương dội lại…

Thình lình, ngay lúc người một mắt hoảng hốt bật ngửa ra sau lỡ trớn thì từ phía bên trái một tiếng rít xé gió, tiếp theo Hàn Ngọc Trác phát hiện một đường sáng nhỏ như sợi chỉ lân tinh từ chỗ phát ra tiếng rít xẹt tới cuốn vào cây quạt.

Đang đà đưa tới, Hàn Ngọc Trác nhích người lên luôn nữa bước lên xoay chiều cho cánh tay xuôi lại, đồng thời xòe ngay cánh quạt kéo tạt qua một bên, tay trái đặt vào Uyển Mạch của người một mắt, tay phải phất nghiêng cánh quạt hất lùi đường chỉ bạc của đối phương.

Khi sức tấn công của đối phương bị dội lại, Hàn Ngọc Trác mới có thì giờ nhìn về phía bên trái, nơi đây không biết bao giờ đã có thêm năm người nữa. Cả năm người đều mặc áo choàng đen, thành ra không làm sao biết được bên trong đường chỉ bạc như lân tinh chính ở người con gái đó phát ra.

Hai người áo đen giao đấu với Hàn Ngọc Trác vừa thấy người con gái là lật đật lao mình tới cúi đầu cung kính.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Phương giá là…

Người con gái không lên tiếng, bàn tay cô ta đặt nhẹ đường chỉ bạc thay vì cuốn vào cây quạt của Hàn Ngọc Trác, vụt thẳng lên và đầu dây ghim thẳng vào giữa mặt của hắn.

Tưởng đối phương đã dừng tay không ngờ cô ta lại tấn công thình lình. Hàn Ngọc Trác vội nghiêng mình đưa ngang cây quạt…

Sợi chỉ bạc của cô gái như thun lại thật nhanh, không thấy cuốn lại mà đã thụt mất vào cánh tay áo rộng.

Giọng của cô gái lạnh như băng :

- Thảo nào ngươi lại chẳng dám mạo danh Tàn Khuyết môn để tạo ra vụ án, trong thiên hạ này chưa một kẻ nào đón được Linh Điện Phi Sương của ta… Ngươi là…

Hàn Ngọc Trác đáp ngay :

- Hàn Ngọc Trác

Người con gái bao mặt sửng sốt :

- Hàn Ngọc Trác?

Hàn Ngọc Trác như đã thấy cái lạ về sự sửng sốt của cô gái nhưng hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên.

- Đúng, tại hạ tên Hàn Ngọc Trác.

Cô gái bao mặt cau mày như nói một mình :

- Hàn Ngọc Trác… Cái tên quen quá, hình như đã có nghe…

Và cô ta bỗng giật mình :

- Các hạ và Trường Bạch thế gia có quan hệ thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chủ nhân Trường Bạch thế gia là phụ thân của tại hạ và tại hạ là người con thứ ba trong gia đình đó.

Cô gái buột miệng kêu lên :

- Tiểu Mạnh Thường!

Hàn Ngọc Trác không gật đầu cũng không phủ nhận hắn chỉ bảo lại :

- Hàn Ngọc Trác.

Người con gái bao mặt :

- Thảo nào mà ta nghe qua quen tai… Tiểu Mạnh Thường Hàn Ngọc Trác danh chấn trong thiên hạ, chẳng những văn võ kiêm toàn mà nhân phẩm lại cái thế…

Cô ta cười nhẹ và nói luôn bằng một giọng nói nửa đùa nửa thật.

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng!

Đã ngưỡng mộ từ lâu câu nói tuy là sáo ngữ, nhưng cũng được thường dùng trong trường hợp đối với người mình ngưỡng mộ thật tình, nhưng từ cửa miệng của cô gái này, Hàn Ngọc Trác cảm nghe như có chút gì như ngạo mạn. Hắn nói :

- Tùy thiên hạ muốn gọi sao cũng được, nhưng người được mang danh diệu đó chưa bao giờ dám tự xưng.

Cô gái cười lạt :

- Nghe danh không như gặp mặt, từ lâu vốn đã ngưỡng mộ nhưng không ngờ Tiểu Mạnh Thường cũng chỉ là kẻ mạo danh người để làm chuyện mờ ám vô sỉ như thế ấy.

Tuy nghe lời lẽ thật là vô lễ, nhưng nghĩ rằng đây chỉ là chuyện hiểu lầm, nên hắn vẫn một mực điềm đạm :

- Phương ái mở miệng là đã mắng người chớ không chịu hỏi kỹ càng câu chuyện, như thế không sợ người ta bảo mình là kẻ hồ đồ. Vả lại, khi đặt một vấn đề đáng lý cô nương cũng nên nghĩ đến thanh danh của kẻ khác, cái thanh danh đó không phải mua bằng tiền mà có.

Người con gái bao mặt lạnh lùng :

- Tòa hạ Nhị sứ phụng lịnh của ta truy kẻ mạo nhận danh xưng Tàn Khuyết môn để làm chuyện tồi bại, bây giờ các hạ lại cùng Nhị sứ của ta gây sự tại đây, làm sao ta lại không quả quyết các hạ là bọn đã mạo phạm danh nghĩa của ta?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế tại sao cô nương lại không chịu hỏi Nhị sứ của cô nương rồi hãy hành động?

Cô gái bao mặt quay lại hỏ nhỏ người sứt mũi, hắn trả lời cũng nhỏ nên Hàn Ngọc Trác không nghe.

Cô gái quay lại hỏi :

- Các hạ bảo đã có gặp bọn người mệnh danh Tàn Khuyết môn?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế.

Người con gái bao mặt gặn lại :

- Làm sao ta có thể biết lời lẽ của ngươi không phải là hoa ngôn xảo ngữ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Vừa rồi, Nhị sứ của cô nương đã sục sạo khắp trong khu rừng này vẫn không ra được một vết tích gì, khi hai người sắp sửa bỏ đi, chính tại hạ đã mời dừng lại, điều đó chẳng lẽ Nhị sứ của cô nương lại không nói lại hay sao?

Người con gái lạnh lùng :

- Có nói, nhưng bao nhiêu đó đâu đủ để chứng minh…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Con người không sợ sai lầm, chỉ sợ thấy biết sai lầm mà không chịu sửa. Tại hạ không cần biết cô nương có tin hay không, bởi bì chính tại hạ đang tìm kiếm Tàn Khuyết môn, đối với Tàn Khuyết môn là địch chớ không phải là bạn.

Người con gái bao mặt hỏi :

- Các hạ tìm Tàn Khuyết môn có chuyện gì? Tàn Khuyết môn cùng với các hạ đã có chuyện ân oán với nhau chăng?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không có ân oán gì với tôi cả, tôi chỉ vì bằng hữu mà hành động. Bởi vì Tàn Khuyết môn đã bắt cóc Tuần phủ Hà Nam Triệu đại nhân khi đang ngồi trên xe của Lương gia tiêu cục, hãm hại trung lương, giá họa cho người lành, chuyện đó, đối với ta cũng đã được coi như có điều ân oán.

Người con gái bao mặt nhích lên một bước :

- Hàn Ngọc Trác ngươi không được ngậm máu phun người, chẳng lẽ ngươi không nghe ta vừa nói rằng bọn ta chính đang đi tìm cái bọn giả danh Tàn Khuyết môn đó hay sao?

Hàn Ngọc Trác chầm chậm gật đầu :

- Nghe thì đã có nghe rồi, nhưng làm sao tại hạ có thể biết đó lại chẳng phải là một lối hoa ngôn xảo ngữ để mà bắt người khác?

Người con gái bao mặt khựng lại :

- Ngươi… ngươi muốn lặp lại lời nói của ta phải không?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cô nương đã có thể nói như thế được, tại hạ lại bị cấm hay sao? Một khi mình nói oan cho người khác thì chắc chắn mình cũng phải được thưởng thức cái oan uổng là mùi vị như thế nào mới được chớ.

Người con gái bao mặt giận run :

- Hay lắm, Hàn Ngọc Trác, ăn miếng trả miếng như thế là hay lắm, nhưng ngươi là kẻ trượng phu, ngươi không sợ làm hoen ố thanh danh Tiểu Mạnh Thường của ngươi sao.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Người ta vô cớ nói oan cho mình, chẳng lẽ mình lại cúi đầu nhận mạng chịu thua hay sao?

Cô gái bao mặt gặn lại :

- Các hạ không chịu nghĩa là bảo ta phải chịu thua phải không?

Thiếu chút nữa đã bật cười. Cô gái này coi dáng cách khá hung hăng, nhưng lối nói chụp lên đầu người lại giống như một cô bé không hơn không kém…

Hắn cố nhịn cười nghiêm mặt :

- Tại hạ cần được nói chuyện nghiêm chỉnh với cô nương.

Cô gái hất mặt :

- Không ai có thừa thì giờ để đi nói chuyện đùa với ngươi cả.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Tại hạ xin thỉnh giáo, chẳng hay cô nương đây là…

Cô gái bao mặt nói dặt một :

- Ta là ai, chuyện đó không can hệ đến ngươi.

Hàn Ngọc Trác chưa kịp nói thì cô ta lại nói luôn :

- Ngươi không cần nói gì nữa cả, ta cũng không cần biết ngươi đại diện cho ai mà ra mặt, ta chỉ nói Tàn Khuyết môn của chúng ta không hề bắt cóc Hà Nam tuần phủ. Nếu muốn tìm thì ngươi hãy tìm cái số người đã làm chuyện đó mà hỏi. Nhưng ta cũng khuyên, muốn tìm thì hãy cố gắng tìm cho được trước bọn ta, bằng không để cho bọn ta tìm được họ rồi thì ngươi có gặp cũng không làm sao thấy được một cái thây nguyên vẹn chớ đừng nói chuyện truy cứu cho mất công. Và sau cùng ta cũng cho ngươi biết rằng Tàn Khuyết môn của chúng ta đã ẩn mật thì không bao giờ chúng ta ra mặt. Xong rồi đó ngươi có thể đi đi.

Hàn Ngọc Trác làm thinh.

Cô gái này kể ra cũng khá lanh lợi, từ chỗ bị dộng biến thành chủ động. Hàn Ngọc Trác cũng biết đối đáp hơn người nhưng câu nói của cô gái khiến cho hắn sững sờ :

- Có trước được hay không thì tại hạ cũng không dám chắc.

Nói xong, hắn quay mình đi thẳng.

Cô gái bao mặt quát :

- Hãy khoan!

Hàn Ngọc Trác quay lại :

- Cô nương cần chuyện chi?

Cô gái trầm ngâm :

- Các hạ có thể tin ta à?

Hàn Ngọc Trác gặn lại :

- Cô nương muốn chỉ về chuyện chi?

Cô gái bao mặt nói :

- Tàn Khuyết môn hãm hại trung lương, giá họa hào kiệt đã từ trong tay của Lương gia tiêu cục bắt cóc Tuần phủ Hà Nam.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Dáng vẻ của chư vị có hơi giống người của Tàn Khuyết môn mà tại hạ đã có nghe, lại có phần hơn những người mệnh danh Tàn Khuyết môn mà tại hạ đã gặp, cả về thái độ và công lực, thêm vào đó tình hình tìm

kiếm của chư vị chính mắt tại hạ cũng đã thấy, tại hạ có thể tin dược chuyện thật là như thế. Cô nương có thỏa mãn lời nói của tại hạ hay không?

Cô gái bao mặt có hơi thay đổi thái độ, giọng cô ta cũng bớt lạnh lùng :

- Đa tạ.

Giọng nói thật nhỏ, nhưng Hàn Ngọc Trác vẫn nghe và thật rõ ràng.

Hắn nhận ra sự thay đổi thái độ của cô gái và hắn cũng dịu giọng :

- Xin cô nương không nên khách sáo, nếu cả đến chuyện thị phi mà cũng không thể phân biệt được thì làm sao tại hạ dám xưng mình là tử đệ của họ Hàn.

Cô gái bao mặt cúi đầu :

- Vừa rồi tôi có thất ngôn, xin Tam thiếu gia lượng thứ.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cô nương nói hay quá, tại hạ đâu dám như thế. Hồi nãy cô nương đã có bảo dầu gì tôi cũng là bậc trượng phu kia mà.

Cô gái như cười, nhưng vì tấm lụa đen không làm cho ai nhìn thấy.

Hàn Ngọc Trác vòng tay định nói nhưng cô gái đã đưa tay :

- Tam thiếu gia có thể nán lại một chút được chăng?

Hàn Ngọc Trác ngạc nhiên :

- Cô nương còn có điều chi dạy bảo?

Cô gái bao mặt nói :

- Có một chuyện, tôi muốn thỉnh giáo cùng Tam thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Kính trọng là tuân lịnh, nếu có điều chi thì xin cô nương cứ nói, trừ trường hợp không thể biết, ngoài ra tại hạ không hề dám che giấu bất cứ một điều nào.

Cô gái bao mặt nói :

- Xin đa tạ Tam thiếu gia. Nơi đây, giữa đồng hoang núi vắng, nhà cửa cũng không, một cái ghế xiêu vẹo cũng không thể tìm ra, vậy xin phiền Tam thiếu gia đã nghĩ tình lưu lại thì cũng niệm tình tạm ngồi... ở tại đây.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương ngồi được thì tại hạ sao không ngồi được, tại hạ là kẻ giang hồ chớ đậu phải vương hầu khanh tướng chi đâu.

Không thấy được vẻ mặt của cô gái bộc lộ ra sao, nhưng chắc chắn là nàng cảm kích, bởi vì bất cứ người nào cũng đều thích được nghe những lời như thế, nhất là lời nói đó phát xuất từ của miệng của vị Tiểu Mạnh Thường của Trường Bạch thế gia.

Hai người vừa ngồi xuống thì sáu người mặc áo choàng đen bước tới.

Cô gái bao mặt đưa tay ra hiệu :

- Sáu vị hãy ra mắt Tam thiếu gia.

Sáu người mặc áo choàng đen bước tới vòng tay.

Hàn Ngọc Trác nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám, tại hạ xin kính chào chư vị.

Cô gái bao mặt nói :

- Tam thiếu gia, đây là Lục sứ của Tàn Khuyết môn và cũng là những người trong bản Môn còn lại đến ngày đó.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tuy chỉ có sáu người nhưng mỗi người mà võ công đã cao lại đầy kinh nghiệm thì cũng bằng phân nửa giang hồ nhập lại.

Cô gái bao mặt cười ra tiếng :

- Tam thiếu gia quá khen, sau này nếu còn may mà gặp nhau trên bước giang hồ, chúng tôi vẫn còn mong được Tam thiếu gia giúp đỡ.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương khách sáo quá.

Cô gái bao mặt đưa tay vuốt tóc, bàn tay như ngọc chuốt của cô ta thật không ai có thể nghĩ đó là một nhân vật có vết tích đáng tiếc theo nguyên tắc nhập môn của tổ chức này.

Hàn Ngọc Trác bỗng có ý muốn nhìn được mặt, hắn rất biết những con người của Tàn Khuyết môn không làm sao còn nguyên vẹn, nhưng không hiểu sao hắn bỗng thấy muốn đây là trường hợp… ngoại lệ.

Như đoán được ý người đối diên, cô gái bao mặt nói :

- Vì qui củ của bản môn nên tôi không thể để mặt thật tiếp kiến Tam thiếu gia, mong Tam thiếu gia lượng thứ.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Không dám.

Cô gái bao mặt nói :

- Môn quy đã như thế từ lâu, người Môn chủ khi lấy tư cách Môn chủ mà gặp người thì không có quyền để mặt thật, trừ trường hợp lấy tư cách khác. Tuy nhiên, đã là người Tàn Khuyết môn thì chắc chắn mặt thật chẳng đẹp gì đâu. Không dùng mặt thật để tiếp người như thế mà có lẽ là hay.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Ban đầu tôi cũng có phần nghi và quả thật bây giờ chính cô nương đây là Môn chủ của quý môn, tại hạ có lời xin lỗi vì thất kính.

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Tam thiếu gia không nên khách sáo. Đã đành tôi là Môn chủ của Tàn Khuyết môn, nhưng làm sao lại có thể so sánh với Trường Bạch thế gia.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương mới bảo tại hạ đừng khách sáo thế mà bây giờ cô nương lại cũng khách sáo hơn ai hết.

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Không phải khách sáo mà đó là lời nói thật tình của tôi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu thật tình thì đó chẳng qua là cô nương quá tự khiêm.

Cô gái bao mặt lại lắc đầu :

- Tôi không tranh biện với Tam thiếu gia về chuyện đó. Trước khi thỉnh giáo Tam thiếu những điều mà tôi muốn biết, tôi xin báo cho Tam thiếu hiệp một chuyện mà tôi tin chắc Tam thiếu cũng như nhiều người

khác nếu không muốn biết thì cũng mang nhiều thắc mắc. Đó là chuyện tại sao Tàn Khuyết môn đột nhiên tuyệt tích giang hồ và tại sao ngày hôm nay lại thình lình xuất hiện trở lại…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Mấy năm trước, tại sao quí môn xuất hiện điều đó tại hạ có thể đoán được đôi phần, còn như chuyện đột nhiên ẩn khuất thì thật tình cả giang hồ cũng đều thấy là chuyện đến ngày nay vẫn còn hoàn toàn bí mật.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Và ngày nay, Tàn Khuyết môn lại đột nhiên xuất hiện thì Tam thiếu gia nghĩ…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Có thể nói vì có người mạo danh quí môn để làm chuyện bất minh, như cô nương đã nói?

Cô gái bao mặt cười :

- Cũng có đúng nhưng đó chỉ là đúng một phần.

Hàn Ngọc Trác "a" một tiếng ngăn ngắn :

- Thế còn phần mà tại hạ chưa biết?

Cô gái bao mặt nói như gằn từng tiếng :

- Một phần nữa về nguyên nhân xuất hiện của Tàn Khuyết môn là tôi cần phải tìm kiếm thân phụ của tôi.

Hàn Ngọc Trác mở tròn đôi mắt :

- Cô nương cần kiếm lệnh tôn?

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Nói tắt như thế thì không một ai hiểu nổi, muốn cho Tam thiếu gia biết rõ thì có lẽ phải kể từ đầu, nhưng chỉ ngại câu chuyện lòng vòng quá dài làm cho Tam thiếu ngồi đến mỏi.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương có muốn cho nghe thì nói bằng không thì thôi, chớ được một biết chuyện quan trọng trong giang hồ, dính líu đến một môn phái lạ lùng thì dẫu phải mất ba ngày đêm ngồi như thế này, không riêng về tại hạ, mà tin chắc ai cũng bằng lòng.

Cô gái bao mặt nói :

- Nếu đã là cần như thế thì mong Tam thiếu cố nghe, nhưng nhớ rằng đây không hoàn toàn là chuyện riêng rẽ của gia đình tôi, cũng không phải hoàn toàn quan hệ đến võ lâm, của hai phương diện chỉ dính líu ít nhiều.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương không nói, tại hạ cũng đã biết điều đó. Không có một thế gia võ lâm nào sống đơn thuần cả, vì đã là người trong võ lâm thì cuộc sống của họ phải có dính líu đến võ lâm, nhiều hay ít là tùy từng trường hợp, thế thôi.

Cô gái bao mặt nói :

- Trong giang hồ ai cũng nghĩ rằng Tàn Khuyết môn sáng lập hơn sáu mươi năm về trước và chỉ hoạt động đôi ba năm rồi ẩn mất. Sự thật không phải là như thế. Tàn Khuyết môn hoàn toàn ly khai võ lâm nay mới chỉ hai mươi mấy năm thôi…

Hàn Ngọc Trác trố mắt :

- Hai mươi mấy năm? Thế tại sao…

Cô gái bao mặt nói :

- Nhưng sự hoạt đông của Tàn Khuyết môn sau đó đã thay đổi phương thức, từ ngày sáng lập cho đến khoảng ba năm sau đó là rút vào bí mật. Năm mươi năm trước, đệ nhất Đại môn chủ là Ngoại bà của tôi, và sau đó, đệ nhị đại Môn chủ là mẹ của tội. Nhưng vì phạm giới tính nên mẹ tôi bị Ngoại bà của tôi triệu hồi, từ đó Tàn Khuyết môn mới hoàn toàn xa lánh võ lâm.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Trong câu nói của cô nương có mấy tiếng "phạm giới tính" làm cho tôi lấy làm lạ, vì Tàn Khuyết môn đâu phải là một tôn giáo.

Cô gái bao mặt mỉm cười :

- Phải, Tàn Khuyết môn không phải là một tôn giáo, nhưng lại có giới luật, giới luật do Ngoại bà của tôi đặt ra khi chấp chưởng ngôi vị Môn chủ. Bà đã không cho phép bất cứ người nào trong Tàn Khuyết môn, nhất là vị Môn chủ được tư tình với người ngoài. Thế nhưng sau khi chấp chưởng Môn chủ chưa được bao lâu thì mẹ tôi lại gặp cha tôi, chung tình của hai người đã gây ra hậu quả cực kỳ nghiêm trọng cho đến khi mẹ tôi bị triệu hồi thì người đã mang thai và đứa bé của mối tình ngang trái ấy là tôi.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Xin cô nương cho thứ tại hạ đường đột. Cứ vào sự mô tả của cô nương thì tuy mối tình giữa lệnh tôn và lệnh đường tuy chưa được sự chấp thuận của gia đình, nhưng hai người đã tư tình dẫn đến nghĩa vợ chồng, do đó đáng lý bậc là cha mẹ phải thấy chớ lý đâu lại đang tâm chia cách như thế?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Tam thiếu còn có chuyện chưa biết. Năm mươi năm trước đây, khi còn đang chấp chưởng Môn chủ Tàn Khuyết môn, chính Ngoại bà của tôi đã gặp một biến cố, đó cũng là lý do kiến cho Tàn Khuyết môn phải rút hoạt động vào bí mật và cũng chính vì biến cố đó đã làm cho Ngoại bà của tôi thay đổi tánh tình, gần như cổ quái. Ngoại bà của tôi đã cho rằng tất cả đàn ông trên thế gian này đều là giống bạc tình, ác nhân ti tiện…

Hàn Ngọc Trác cắn môi gục gật đầu :

- Tại hạ biết rồi, như thế phải chăng vì lệnh Ngoại bà đã có một tâm sự bị thương…

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng như thế, tâm sự bi thương đó đã làm cho Ngoại bà của tôi chịu thống khổ suốt đời, mang chứng bệnh trầm kha ngót mười năm… bao mặt.

Ngọc Trác cau mặt :

- Như thế cũng chẳng trách vì người đã chán ngán về chuyện tình ái trong nhân thế và dĩ nhiên chỗ thống hận tất cả đàn ông. Chỉ có điều rất tiếc là vì quá đau khổ nên người lại không nhận thấy rằng con người không phải rập khuôn, có người thiện kẻ ác…

Cô gái bao mặt thở dài :

- Tam thiếu yên lòng, đó là chuyện thuộc về dĩ vãng. Tôi cũng biết đó chỉ là vì quá đau buồn nên phát sinh tâm tánh như thế chớ không phải cả dòng họ tôi đều có thiên kiến…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế còn lệnh đường hiện nay…

Cô gái bao mặt đáp :

- Chuyện đó xảy ra, đã khiến cho mẹ tôi đau khổ mang bệnh, và ẩn mặt vào tận thâm sơn cùng cốc. Sau đó, hình như Ngoại bà của tôi cũng có ăn năn vì chuyện làm của mình làm cho con phải khổ. Chỉ có điều thói quen đã biến thành cố tánh, bà đã không chịu vãn hồi tình thế. Cho đến bây giờ, bổn phận làm con, không nỡ ngồi nhìn mẹ mình phải chịu dằn vặt suốt đời, nên nhân cơ hội, tôi cho Tàn Khuyết môn tái xuất giang hồ để cố gắng tìm kiếm cho được cha tôi, chỉ mong phân nửa cuộc đời còn lại của mẹ tôi được có chút đền bù.

Hàn Ngọc Trác chắc lưỡi :

- Cô nương thật đã làm cho người cảm động vì lòng hiếu kính. Tại hạ tin rằng với tất cả lòng thành đó, cô nương nhất định sẽ tìm gặp được lệnh tôn ông.

Cô gái bao mặt đáp.

- Đa tạ Tam thiếu, thật sự thì tôi và Tam thiếu gia chỉ mới có một lần diện kiến, mà người ta lại thường nói "quen hãy còn quá ít không thể nói nhiều". Thế nhưng bằng vào trực giác, tôi biết Tam thiếu là con người có nhiều nghĩa cử. Tôi chỉ mong trên bước đường gian lao trong chốn giang hồ mờ mịt, sẽ được Tam thiếu đem cái hiểu nhiều biết rộng mà giúp đỡ đôi phần…

Hàn Ngọc Trác cúi mặt làm thinh.

17. Chương 17: Chút Duyên Bèo Nước

Thấy sắc mặt trầm tư của Hàn Ngọc Trác, cô gái bao mặt vội nói :

- Thật là vô cùng đường đột, nhưng tôi nghĩ đối với mọi người hành hiệp trong giang hồ, trừ những việc có phương hại đến người lành, còn thì chắc không ai từ chối những chuyện khốn khó gian nan của kẻ khác. Vả lại, tôi cũng không hiểu tại sao, khi bắt đầu nuôi ý tìm cha, tôi đã thề sẽ tự mình gánh vác chứ không bao giờ nhờ vả kẻ khác, nhưng khi gặp Tam thiếu, tôi bỗng nhận ra rằng chuyện tìm người phải có hiểu biết nhiều, giao thiệp sâu rộng trong giang hồ và chắc chắn Tam thiếu rất sẵn lòng…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chỉ bằng vào hiếu tâm của cô nương, chẳng những tại hạ, mà cho dầu ai cũng không từ chối. Huống chi, đối với con người của tôi, từ lâu tôi có tâm nguyện cho tất cả những cặp tình nhân trên đời đều được hoàn toàn hạnh phúc. Tâm nguyện đó xuất phát vì chứng kiến quá nhiều cuộc tình lỡ dở. Cho nên chẳng những không từ chối mà còn cố hết sức để giúp cô nương đắc thành sở nguyện. Nhưng chẳng hay lệnh tôn là…

Cô gái bao mặt chặn nói :

- Thật là đáng buồn, tôi chỉ biết được cha mình là người phủ Tế Nam, và là người chuyên kinh sử đèn sách chứ không phải là nhân vật võ lâm. Ngoài ra tôi không còn được biết thêm gì nữa cả!

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Lệnh đường không cho cô nương biết hay sao?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Nói ra thi sợ Tam thiếu khó lòng tin. Năm xưa, khi bị Ngoại bà dùng lệnh triệu hồi, từ đầu chí cuối mẹ không chịu nói một lời. Không chỉ riêng tôi mà cả Ngoại bà của tôi cũng thế. Mẹ tôi tính tình cương nghị lắm, người đã cắn răng chịu đựng sự đau khổ mà không chịu hé môi.

- Đúng là người đàn bà đáng thương.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Thế còn chuyện lệnh tôn là người Tế Nam phủ…

Cô gái bao mặt đáp :

- Cha tôi là người ở đâu, theo đời nghiên bút như thế nào và con người phong lưu tuấn tú đó là do Ngoại bà tôi nói cho tôi biết và cũng chỉ được có bao nhiêu đó thôi. Ngoài ra không còn manh mối nào hơn.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Như thế thì khó lắm, trên đời, biết bao người theo đuổi sự nghiệp bút nghiên? Nhất là Sơn Đông, riêng ở Tế Nam phủ cũng đã có hàng ngàn hàng vạn, nếu chỉ biết được có bao nhiêu sự kiện đó thì tìm kiếm thật không phải dễ.

Cô gái bao mặt nói :

- Tôi cũng biết như thế, nhưng còn một sự việc nữa có thể dựa vào để phăng lần. Vì hai mươi mấy năm về trước, những người ở ngoài mà kết giao với phái nữ võ lâm thì chỉ có một mình cha tôi, chớ chưa từng nghe có trường hợp nào như thế.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Nói thì như thế, nhưng cô nương cũng còn sơ hốt một điểm năm xưa. Khi lệnh tôn và lệnh đường gặp nhau cũng chưa chắc phải là ở Tế Nam. Nếu bây giờ mình cứ trên phần đất đó mà phăng tìm thì chắc chắn chỉ là chuyện mò kim đáy biển!

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng như thế, Tam thiếu nói đúng. Năm xưa cha mẹ tôi gặp nhau quả thật không phải tại Tế Nam mà là tại vùng Đông Hồ ở Hà Bắc, vì lúc đó cha tôi đang trên đường đến Kinh ứng thí qua miệt Đông Hồ…

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Lệnh tôn lên kinh ứng thí? Nhưng chẳng hay chuyến ứng thí đó lệnh tôn có trúng tuyển hay chăng?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Điều đó thì tôi không được rõ, không nghe thấy Ngoại bà của tôi nói về chuyện đó.

Hàn Ngọc Trác chợt lóe lên tia hy vọng :

- Giá như lệnh tôn trúng tuyển thì bây giờ trong hàng ngũ quan lại triều đình. Nếu tại quan trường tìm một người Tế Nam thì dễ hơn là đến Tế Nam tìm một vị học trò nhiều năm trước. Nhưng nếu lệnh tôn không trúng tuyển hoặc không theo nghiệp quan trường thì phải gặp khó khăn.

Cô gái trầm ngâm :

- Cứ theo Tam thiếu gia vừa nói thì hy vọng tìm kiếm cha tôi thật là…

Hàn Ngọc Trác chặn nói :

- Không lẽ cô nương không biết thêm những điểm nào đặc biệt về con người của lệnh tôn sao?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Không nghe…

Nhưng cô ta chợt nhớ ra mừng rỡ kêu lên :

- Đúng rồi, Ngoại bà của tôi có nói cha tôi rất giỏi về cầm kỳ thi họa, nhất là nét chữ thì tuyệt diệu vô cùng. Ngoại bà có đọc thơ của cha tôi và đã không tiếc lời khen ngợi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đặc điểm đó tuy hãy còn quá phức tạp nhưng có vẫn còn hơn không. Trong khi đi tìm tông tích của Triệu đại nhân, tại hạ nguyện sẽ vì cô nương mà đặc biệt lưu ý.

Cô gái bao mặt nghiêng mình :

- Đa tạ Tam thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác lật đật nghiên mình đáp lễ :

- Cô nương không nên như thế, đó chẳng qua chỉ là chuyện thuận tiện… Vả lại, bằng vào hiếu tâm của cô nương, tôi tin rằng không ai có thể phụ lòng.

Trong màn lụa che mặt, ánh mắt của cô gái lóe lên :

- Chỉ mong trời cao đừng phụ lòng người cho tôi tìm được cha tôi. Để cho mẹ tôi trong khi luống tuổi còn được an ủi đôi phần, thì cho tôi gặp phải gian lao hiểm trở trong cuộc đời tôi cũng cam tâm.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nhân sanh bá hạnh hiếu vi tiên, lòng hiếu của người tôi tin sẽ cảm động đến trời xanh, nhất định chuyện tìm tông tích lệnh tôn của cô nương sẽ có thành tựu.

Có lẽ vì hi vọng có nhiều nỗi vui mừng làm cho cô gái bao mặt bật cười thành tiếng và nàng vội nói :

- Thật là thất thố, xin Tam thiếu lượng thứ cho.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không đâu, con người là phải có khi buồn khi vui, đó là chuyện nhất định. Bất cứ ai có tình là phải bộc lộ và đó cũng là điểm chứng tỏ lòng thành thật của cô nương, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ.

Cô gái bao mặt nói :

- Tam thiếu gia lại khách sáo nữa rồi.

Như nhớ ra chuyện của chính mình, nàng vội hỏi :

- Tam thiếu đã gặp những người mệnh danh là Tàn Khuyết môn, nhưng chẳng hay Tam thiếu thấy họ là người thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật khó mà ước định, tuy nhiên muốn tìm họ cũng không phải khó. Vì tại hạ đã gặp được một vài người của họ không bao mặt mà cũng chẳng hóa trang, như gã thầy bói và Tần Đức Nghĩa, người thân tín của Triệu đại nhân. Chỉ cần tìm hai người đó thì sợ gì không ta được bọn người kia.

Cô gái bao mặt nói :

- Tần Đức Nghĩa và tên thầy bói hiện tại…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Họ không có chỗ ở nhất định.

Cô gái bao mặt trầm ngâm :

- Người thân tín của Triệu đại nhân lại làm chuyện như thế, tất nhiên chúng đã có sự an bày…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Lương gia huynh đệ đều là người kinh nghiệm giang hồ, nếu chúng không an bày như thế thì khó lòng bắt cóc được Triệu đại nhân.

Cô gái bao mặt nói :

- Triệu đại nhân là một vị quan tốt, trung can lương trực, hơn nữa đang trên đường phó nhậm mà mất tích, dân chúng ở Hà Nam như rắn không đầu. Nếu chẳng may Triệu đại nhân có mệnh hệ nào thì chẳng những bá tánh mà cả triều đình cũng bị tổn thất. Xin Tam thiếu cố gắng tìm cho kỳ được.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương nói đúng, chính tại hạ đã ăn ngủ không yên về chuyện đó.

Cô gái bao mặt nói :

- Tam thiếu gia hôm nay đến đây mục đích có chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chư vị Lương gia tiêu cục bị người bắt mất một cách bí ẩn. Theo chỗ biết của tôi thì chuyện đó do Đông Xưởng làm và nhờ theo dấu nên đến đây tìm kiếm, hi vọng tìm được những vị đó trước.

Cô gái bao mặt hỏi dồn :

- Tại sao Đông Xưởng lại bắt chư vị Lương gia huynh đệ?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chỉ bằng vào một cái tội "cấu kết với cường đạo" trong vụ Triệu đại nhân mất tích là cũng đủ cho triều đình buộc tội rồi. Huống chi, Đông Xưởng vốn là một cơ quan hành động vô cùng bá đạo, họ không khi nào chịu nghe lẽ phải. Chuyện đó chắc cô nương cũng đã có nghe? Mãn triều văn võ còn phải sợ họ thì đối với bọn thảo dân, họ đâu có coi ra nghĩa lý gì?

Cô gái bao mặt do dự một chút rồi thấp giọng :

- Tôi có một chuyện cần nói nhưng không biết có nên nói ra không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin cô nương cứ tự nhiên, tại hạ nguyện nghe và nếu có gì cần thiết tại hạ sẽ thật tâm báo lại.

Cô gái bao mặt nói :

- Chuyện Tam thiếu gia tìm cứu chư vị Lương gia tiêu cục, thật tình tôi không dám cản ngăn. Tuy nhiên theo thiên kiến, so với Triệu đại nhân thì chuyện đó phải được coi là thứ yếu. Và nếu Tam thiếu có thể tin được thì xin hãy giao nhiệm vụ ấy lại cho tôi, tôi sẽ tìm Đông Xưởng để đưa chư vị Lương gia trở về.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Bất tiện lắm, vì nếu cô nương thay tại hạ làm chuyện ấy thì cái tội danh cấu kết với kẻ bất lương của chín anh em họ Lương vô tình lại thành sự thật thì sao?

Cô gái bao mặt nói :

- Chuyện đó tôi cũng đã có nghĩ qua, nhưng hành vi của Đông Xưởng từ trước đến nay đâu phải vì trung lương của triều đình hay dân thứ? Điều đó chắc chắn Tam thiếu gia cũng đã biết dã tâm của họ. Huống chi chuyện cấu kết phỉ đồ của anh em họ Lương bây giờ dưới mắt họ cũng đã thành như đinh đóng, có hơn hay kém cũng chỉ thế thôi. Cứu chư vị Lương gia tiêu cục nhất định không phải có thể làm chuyện "minh oan" bằng lời nói, chắc Tam thiếu gia cũng đâu phải không thông chuyện đó.

- Đa tạ cô nương chỉ giáo. Chính tôi cũng đã từng nghĩ có thể Đông Xưởng đã cùng với Tẫn Đức Nghĩa cấu kết bắt Triệu đại nhân, cố phao tin Tàn Khuyết môn để che mắt người khác và nhất là cố gán cái tội đó cho Lương gia huynh đệ. Vả lại, trước kia tôi cũng được nghe Tần Đức Nghĩa nói đây là thuần về chuyện ân oán quan trường. Cho nên bây giờ cứ lần theo Đông Xưởng thì chắc chắn sẽ có nhiều manh mối.

Cô gái bao mặt gật gật đầu :

- Đúng rồi, Tam thiếu gia nghĩ được cách đó quả là cơ trí. Như thế để cùng một lúc cho nên việc vậy. Tam thiếu gia cứ theo dõi Đông Xưởng, còn tôi sẽ nỗ lực tìm Tần Đức Nghĩa và bọn người kia. Cả hai hợp lại chắc chắn sẽ mau có thành tựu, Tam thiếu gia thấy như thế có tiện không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đó là chuyện tại hạ không biết nhờ ai, chỉ có điều như thế sợ phải phiền đến cô nương và chư vị đây nhiều quá.

Cô gái bao mặt nói :

- Thiếu gia không nên nói như thế, tôi cũng là phần tử của quốc gia, góp công được với triều đình trong hành động có lợi cho dân cho nước thì đâu phải là chuyện vô ích và cũng không thể cho đó la chuyện phiền hà.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương đã nói thế, tại hạ không dám có ý kiến thêm. Vậy tại đây xin tạm cáo từ.

Hắn đứng dậy vòng tay. Cô gái bao mặt cũng vòng tay :

- Đại sự không nên chậm trễ, tôi không dám làm mất thì giờ Tam thiếu. Bọn Đông Xưởng người nào thân thủ cũng không phải tầm thường, tuy đối với Tam thiếu không phải là chuyện đáng ngại, nhưng cũng mong Tam thiếu thận trọng.

Hàn Ngọc Trác nghiên mình :

- Đa tạ cô nương, xin cô nương dọc đường cũng phải bảo trọng lấy mình.

Hắn vừa quay đi nhưng sực nhớ chuyện Cẩm Y Thị Vệ nên quay trở lại :

- Còn một việc nữa may chút đã quên. Triều đình đang phái sáu Đô thống mang Cẩm Y Thị Vệ tra cứu chuyện Triệu đại nhân mất tích. Vị Đô thống đó họ Vệ, hình như là con người minh chính, võ công cũng không phải tầm thường. Mục tiêu của họ là nhắm vào Tàn Khuyết môn, xin cô nương hãy để ý hành vi của họ.

Cô gái bao mặt vòng tay :

- Đa tạ Tam thiếu, tôi sẽ hết sức lưu ý và thận trọng.

Hàn Ngọc Trác đi xa rồi mà cô gái bao mặt vẫn đứng nhìn theo, bên trong làn vải che mặt không biết đã có biến đổi gì, nhưng thân hình cô ta bất động…

° ° °

Dương Cốc huyện thuộc Hoàng Hà phụ cận, muốn ngược về Bắc là phải theo ngõ Vận Hà. Vận Hà không rộng như Hoàng Hà nhưng nước chảy khá mạnh, từ đó nhìn qua tả ngạn là thuộc Sơn Đông tỉnh. Đứng tại bến Vận Hà nhìn ra khơi, buổi sáng cũng như buổi tối chỉ nhìn thấy cánh buồm lố nhố, nhất là tại đầu bến người tấp nập. Sự mua bán về thương thuyền ở đây thật là phồn thịnh, vì từ miệt Sơn Đông đổ về hướng Bắc, trục giao thông vận chuyển đổ dồn cả về đây.

Hàn Ngọc Trác đứng trên bờ nhìn chăm chăm vào một chiếc đại thuyền đang đậu cách bờ ba bốn trượng. Dưới sông, khoảng cách giữa đại thuyền và trên bờ lại có một chiếc thuyền nhỏ, có lẽ nó dùng để vận chuyển người cũng như hàng hóa.

Vì hai chiếc thuyền lại có một tấm đòn dài bắt liền nhau.

"Đòn dài" là môt tấm ván khá rộng, người đi rất vững vàng. Phía đầu thuyền chỗ cây đòn dài đó có một người trung niên ăn vận theo lối thương buôn, chỉ có điều đôi mắt của hắn thật sáng và láo liên. Thỉnh thoảng hắn ném tia nhìn lên bờ, ngay chỗ Hàn Ngọc Trác.

Từ phía sau Hàn Ngọc Trác chợt có một gã trung niên lùn mập xớn xa đi tới, khi ngang qua thình lình Hàn Ngọc Trác chụp lấy tay hắn và kêu nho nhỏ :

- Lưu lão đại!

Gã họ Lưu hơi khựng lại, nhưng rồi hắn cười :

- Phải, phải… tiểu ca…

Hàn Ngọc Trác nhìn chiếc đại thuyền và hỏi tiếp :

- Chiếc thuyền đó của anh phải không?

Gã trung niên lùn mập chớp mắt :

- Phải, phải… tiểu ca là…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Có phải thuyền đến kinh sư không?

Thấy Hàn Ngọc Trác có vẻ uy phong, gã họ Lưu chưa biết hắn là người gì nên vội gật :

- Phải rồi, chẳng hay…

Không để hắn hỏi, Hàn Ngọc Trác hỏi dồn luôn :

- Bao giờ đi vậy?

Gã họ Lưu đáp :

- Trời tối là bắt đầu rời bến.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Tối! Tại sao lại không đi ban ngày?

Gã họ Lưu ngập ngừng :

- Cái đó… à, tại vì khách thuê cần vào thành mà chưa trở lại, vì thế nên phải đợi…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Họ bao thuyền này à?

Gã họ Lưu gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng nếu tiểu ca muốn đi thì tôi sẽ giới thiệu cho thuyền khác.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Thấy thuyền anh là tôi không muốn đi thuyền nào nữa. Anh cứ bảo có người họ Hàn thân thích của Đề đốc Đông Xưởng bảo họ nhường thuyền một chuyến.

Gã họ Lưu nhìn sững :

- Vị họ Hàn đó ở đâu?

Hàn Ngọc Trác chỉ vào ngực mình :

- Tôi đây.

Gã họ Lưu tái mặt :

- Dạ… dạ… tôi sẽ đi ngay.

Vừa nói hắn vừa cóm róm dông tuốt xuống thuyền. Hàn Ngọc Trác nhìn theo, thấy hắn xuống thuyền nói chuyện với gã đại hán áo xám đứng chỗ đầu cây đòn dài khi nãy. Tên này vừa nói vừa quắc mắt lên bờ.

Hàn Ngọc Trác thong dong phe phẩy cây quạt trên tay, cứ tên áo xám nhìn hắn thế nào, hắn cũng nhìn lại thế ấy làm như cả hai người cùng một bọn với nhau.

Sau mấy câu nói với gã họ Lưu, tên đại hán áo xám quày quả trở vô khoang. Hàn Ngọc Trác biết hắn vào thỉnh thị cấp trên. Quả nhiên chỉ một phút sau, gã đại hán từ trong khoang trở ra. Gã họ Lưu lại được hắn nói mấy câu rồi mới trở lên bờ.

Hàn Ngọc Trác vẫn không ngó tới, cho đến khi hắn bước tới trước mặt vòng tay mới quay lại, gã họ Lưu thở dài nói :

- Hàn thiếu gia, xin thỉnh xuống thuyền.

Hàn Ngọc Trác trao cho hắn một đĩnh bạc và nói :

- Thuyền chưa đi ngay bây giờ, vậy phiền anh vào thành mua giùm cho tôi hai cái rương, còn lại bao nhiêu anh lấy nhậu chơi nghe.

Một đĩnh bạc có hơn một lượng mà chỉ mua một vật có mấy tiền, đúng là mười năm mới gặp người rộng rãi. Gã họ Lưu hai tay tiếp lấy quay đầu đi thẳng. Mệt một chút mà có được số bạc to, giá như ngày nào cũng mệt như thế nhất định hắn cũng chẳng chối từ.

Hàn Ngọc Trác nhìn theo dáng dấp lam lũ làm ăn của gã họ Lưu và khẽ mỉm cười. Hắn đâu có cần chi hai cái rương, nhưng lửa đã sắp cháy đến bên thành rồi, những con cá vô tội cũng nên cho thoát trước. Những con người chỉ biết bỏ mồ hôi ra để đổi lấy bát cơm như thế ấy, không nên để dây họa lây.

Chờ cho gã họ Lưu đi xa rồi, Hàn Ngọc Trác xếp cây quạt lại và chầm chậm bước xuống đòn dài. Hắn đi thật thong dong và cũng không thèm ngó tới tên đại hán đang chăm chú nhìn mình, cho đến khi bước xuống mũi thuyền rồi hắn mới đưa mắt nhìn xung quanh.

Hàn Ngọc Trác vừa ước lượng được phương hướng thì tên đại hán áo xám cũng đã bước tới vòng tay :

- Kính chào Hàn thiếu gia.

Hàn Ngọc Trác vẫy nhẹ cây quạt và không thèm nói với tên đại hán câu nào, cứ thong dong đi thẳng vào khoang thuyền. Đây là loại thuyền lớn hai buồm, khoang sau đã rộng lại dài, từ trước đến sau ván cầm đánh bóng không một chút bụi, đừng nói ngồi mà cho dù có nằm cũng còn sạch hơn những ngôi nhà không lát gạch.

Bên cạnh bậu cửa sổ bên trái, có lót một cái bàn. Bên cạnh có một người mặc áo hồng đang ngồi bưng chén trà nhấm nháp. Bình trà, chén trà toàn bằng sứ Giang Tây, mùi trà bay ngạt mũi. Hàn Ngọc Trác bước vào, người ngồi uống trà không hề ngước mắt, chỉ có tên đứng bên là chiếu tia mắt âm thầm theo dõi.

Tên này cũng mặc áo xám như tên ở ngoài kia.

- Ngươi họ Hàn?

Lão già áo đỏ vẫn không ngẩng mặt lên, giọng hỏi của ông ta thật nặng.

Không đáp mà Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Các hạ là "Vô Địch Sát Thủ" Phí Sở Thiên?

Đôi mảy rậm của Phí Sở Thiên cau lại :

- Ngươi biết ta?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tại hạ có nghe nói, một trong ba người cầm đầu Đông Xưởng là "Vô Địch Sát Thủ" quyền thế lớn, võ công cao, tính cách thâm độc, mãi đến hôm nay mới có dịp gặp mặt, phải nói là hạnh ngộ.

Phí Sở Thiên biến sắc, nhưng lão lấy lại bình tĩnh thật nhanh, lão cười cười :

- Bao nhiêu năm nay, có lẽ ngươi là người thứ nhất dám nói ta như thế. Bằng vào một điểm đó, ta cho ngươi một chỗ ngồi.

Lão hất tay lên :

- Mời.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Đa tạ!

Hắn bước tới ngồi xuông bên chiếc ghế dựa ngay cửa sổ, phong cách của hắn vẫn ung dung từ trước đến sau.

Chờ cho Hàn Ngọc Trác ngồi xong, Phí Sở Thiên lên tiếng :

- Cát Trường Giang, châm trà.

Tên áo xám đứng bên ứng tiếng và mang chén rót ra đặt trước mặt Hàn Ngọc Trác.

Liếc nhanh vào chén trà của Hàn Ngọc Trác, Phí Sở Thiên tự tay rót cho mình một chén nâng lên uống :

- Uống một chén rồi nói chuyện.

Hàn Ngọc Trác dùng ngón tay cái và ngón tay giữa nhón nhẹ chung trà, trên mặt gỗ lim thật cứng của cái bàn có một vòn tròn giống như thợ chạm dùng vật bén chạm sâu xuống cả phân. Công lực của Cát Trường Giang quả thật kinh người, hắn bất quá là một viên Trưởng đội của Đông Xưởng, thế mà khi đặt chung trà xuống, mặt gỗ lim cứng gần như sắt bị khu chén ấn sâu. Chén trà hắn rót thật đầy, cho dầu người có công lực nhấc lên được nhẹ nhàng vẫn không làm sao cho nước khỏi trào ra, nhưng Hàn Ngọc Trác thì không.

Hắn chỉ dùng hai ngón tay nhón nhẹ, cái chung y như chưa bị ấn dính vào, nước phẳng lặng như không.

Cát Trường Giang tái mặt. Cái làm cho hắn khủng khiếp, không phải vì nội trong việc đó.

Khi đặt cái chung xuống, Cát Trường Giang đã ngấm ngầm vận công bóp cái chén nứt ra, bất luận người nào, có nâng cái chén được nhẹ nhàng cũng không làm sao giữ cho nguyên vẹn. Vậy mà Hàn Ngọc Trác chỉ bằng hai ngón tay đã không làm cho nước trào ra mà lại còn giữ cho cái chén được nguyên vẹn, không chỉ bằng vào nội lực mà còn bằng vào sự thông minh nhìn thấy trước khi nâng chén.

Đó là cái làm cho Cát Trường Giang khiếp đảm. Nhấp một ngụm trà nhỏ, Hàn Ngọc Trác mỉm cười, bây giờ hắn mới tỏ ra lễ độ :

- Đa tạ Phí đại nhân.

Chung trà được đặt trở xuống mặt bàn như một cái chén chưa từng bị hai lần vận kình lám cho nứt rạn, cả đến những đường nứt do Cát Trường Giang làm ra bây giờ cũng bị ép lại khít rịt, không thấy nước rịn ra ngoài.

Cát Trường Giang lại thêm một lần tái mặt.

18. Chương 18: Bức Đối Phương Nhượng Bộ

Nhìn chầm chập vào mặt Hàn Ngọc Trác, Phí Sở Thiên gật gật đầu :

- Khá lắm, thảo nào ngươi lại chẳng to gan mạo nhận thân thích của Đề đốc để xông thẳng vào thuyền của ta. Hãy nói mục đích đến đây?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tôi có nghe Phí đại nhân là con người rất khó nói chuyện, không ngờ lại cũng rất là bình dị, bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ lời đồn đại khó tin…

Ngưng một giây như để cho câu truyện được chú ý nhiều hơn, hắn nói tiếp chầm chậm :

- Phí đại nhân, anh em Lương gia tiêu cục vốn là bậc trưởng bối của thảo dân.

Phí Sở Thiên mỉm cười khinh thị :

- Ngươi đã lầm rồi, ta thừa nhận có đến Lương gia tiêu cục, cũng thừa nhận rằng mục đích đến đó để bắt người, nhưng chỉ tiếc là ta đến chậm một bước, vì trước đó họ đã bị người khác bắt mất rồi.

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Cứ như thế thì lời đồn đại lại sai mất nửa rồi!

Phí Sở Thiên gặng lại hỏi :

- Lời đồn đãi như thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo như ta thấy thì chính đại nhân đã cho người vào Lương gia tiêu cục bắt chín anh em họ Lương đưa đi.

Phí Sở Thiên nói :

- Như vậy là lời của ta ngươi không tin?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thảo dân không dám, chỉ mong Phí đại nhân nương tay cho một bận.

Phí Sở Thiên bật ngửa lưng vào ghế mỉm cười :

- Ngươi còn trẻ quá và ta cũng có phần mến lòng cương trực, cho nên vốn không muốn sinh ra phiền phức, nhưng bây giờ thì không thể bỏ qua được. Những lời lẽ đã qua, ta có thể bỏ không xét đến, nhưng chuyện dám không tin lời nói của ta thì quả là từ mấy mươi năm nay chỉ có một mình ngươi…

Cát Trường Giang bắt đầu nhích bước, hình như hắn đã quen lối của chủ nhân. Nhưng ngay lúc đó, Phí Sở Thiên vạt đằng hắn, làm cho hắn chớp mắt thối lui. Phí Sở Thiên nói tiếp :

- Ta đã nói nhiều thế nhưng ngươi vẫn không thông và chính ta cũng có chỗ không thông. Ngươi họ Hàn, bọn Tiêu cục họ Lương, thế sao ngươi bảo bọn họ là "trưởng bối"? Ngươi và họ có quan hệ ra sao?

Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Chuyện nói ra sợ dài dòng, họ là trưởng bối của thảo dân nhưng lại không phải là con giòng họ, tuy không quan hệ nhưng lại mật thiết còn hơn thân thích, vì anh em họ Lương vốn đã theo bên cạnh nội tổ thảo dân gần đến hai đời, tình thân còn hơn anh em ruột thịt.

Phí Sở Thiên gật gật đầu :

- Có lý, lão phu đã hiểu khá rõ ràng. Ngươi và "Trường Bạch thế gia" Hàn Quân Dật quan hệ ra sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Phí đại nhân quả đã rõ, chủ nhân Trường Bạch thế gia chính là gia phụ của thảo dân.

Phí Sở Thiên nói :

- Ta có nghe nói Hàn Quân Dật có ba người con, người nào cũng có tài, ngươi vào hàng thứ mấy?

Hàn Ngọc Trác nghiêng mình :

- Đa tạ đại nhân có lòng thăm hỏi, thảo dân đứng vào hàng thứ ba.

Phí Sở Thiên gật gật :

- A.. a... cầm, kỳ, thi, tửu, thư, họa, hoa... có phải đó là "Thất tuyệt" và tặng cho ngươi biệt hiệu đó phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không dám, đó chẳng qua là bạn bè gọi đùa thế cho vui thôi.

Phí Sở Thiên gật đầu :

- Ta có nghe Hàn gia tam long, chỉ có "Tiểu Mạnh Thường" Hàn Ngọc Trác là người phong tư tài mạo, nhân phẩm xuất chúng, sở học đã vượt hẳn Hàn gia tam đại, bây giờ gặp mặt hình như danh phú kỳ thực đó phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đại nhân quá khen, thảo dân không dám nhận.

Phí Sở Thiên nhìn sững vào mặt Hàn Ngọc Trác :

- Ta còn nghe nói ngươi từng sử dụng thanh "Vô Nhân đao" và thanh đao ấy không hề làm vấy máu người, có thật thế không?

Câu hỏi của Phí Sở Thiên, của một lão cáo già hiển nhiên là có nhiều dụng ý, nhưng "Tiểu Mạnh Thường" cũng cơ trí, không thua hắn :

- Chuyện đó cũng không nhất định, cũng cần phải căn cứ vào thực tế. Một thanh sắt không mũi nhọn, nhưng có người ỷ sứ mạnh dám đâm vào thì tự nhiên da thịt nào cũng không thể không bị thủng, cho nên thanh Vô Nhân đao ấy thật sự không từng vấy máu, không muốn vấy máu nhưng nếu gặp kẻ đại gian đại ác, nhất là gặp phải cảnh nguy cấp đến sinh mạng của chủ nhân, thanh đao không mũi nhưng vẫn có thể giết người.

Phí Sở Thiên lại gật gật đầu :

- Như vậy thì cũng là lời đồn đại không chính xác. Hàn Ngọc Trác!

Hàn Ngọc Trác lên tiếng :

- Thảo dân có mặt.

Phí Sở Thiên nói chậm rãi :

- Ta vốn không từng nói chuyện vô ích với bất cứ ai, nhưng với ngươi, vì mến tài ta muốn đánh cược với ngươi một chuyện, ngươi có bằng lòng hay không?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chẳng hay Phí đại nhân định đánh cuộc về chuyện chi?

Phí Sở Thiên đáp :

- Ngươi quả quyết là bọn ta đã bắt bọn Lương gia tiêu cục, nhưng ta bảo là không. Bây giờ khó mà phân biện. Vả lại, ta và Hàn Quân Dật vốn cùng bối phận ngang nhau, ta không muốn mang tiếng cưỡng từ đoạt lý đối với kẻ hậu sinh, vì thế ta muốn dùng thái độ ôn hòa để giải quyết chuyện không hay này.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Phí đại nhân rộng lượng như thế, thảo dân vô cùng cảm kích, xin đại nhân cho biết rõ hơn.

Phí Sở Thiên đưa ngón tay lên chỉ chung quanh thuyền :

- Bây giờ ta cho ngươi lục soát khắp thuyền này, nếu ngươi tìm được bọn Lương gia huynh đệ hoặc vật gì dính líu đến họ, ta sẽ bằng lòng giao hoàn bọn họ lại cho ngươi, không để tổn thất đến một chéo áo. Trái lại, nếu ngươi không tìm được ta sẽ áp giải ngươi về Đông Xưởng để xử trí, ngươi có dám đánh cuộc không?

Biết chủ tâm gian hoạt của lão hồ ly này, Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Phí đại nhân nói thế là đã làm khó thảo dân rồi đó.

Phí Sở Thiên cau mặt :

- Ta làm khó ngươi ở chỗ nào? Ta đã cho ngươi biết bọn Lương gia tiêu cục không có trong tay ta, nhưng lại không tin. Đáng lý ta đã có thái độ khác với ngươi rồi, nhưng vì nghĩ ngươi hãy còn quá nhỏ nên ta đã rộng dung. Ta đã cho phép ngươi như thế là coi như quá mức dễ dàng rồi, ngươi còn muốn hơn như thế nữa sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đã đành lý thì như thế, nhưng nếu Phí đại nhân đã giam giữ bọn anh em họ Lương ở một nơi khác hoặc bày cách nửa mờ nửa sáng thì làm sao thảo dân biết được?

Phí Sở Thiên xạm mặt, lão đập mạnh tay xuống mặt bàn :

- Ngươi nói như thế nghĩa là sao? Bảo rằng bọn họ Lương có mặt trên thuyền của ta cũng là ngươi, bây giờ bảo không có cũng lại là ngươi, trước mặt ta không phải là chỗ để ngươi tráo trở như thế ấy…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Xin Phí đại nhân bớt giận, thảo dân đâu có bao giờ khẳng định rằng anh em họ Lương có mặt tại đây. Sở dĩ thảo dân liều mạng đến diện kiến đại nhân là chỉ cầu xin đại nhân nới tay cho người vô tội. Bất cứ một người nào, nếu đã từng xông xáo giang hồ cũng đều rất dễ dàng hiểu rằng chuyện này không cần phải tìm kiếm mất công, chỉ cần gặp được Phí đại nhân thì câu chuyện sẽ rất dễ dàng giải quyết.

Phí Sở Thiên gằn giọng :

- Nể tình Hàn Quân Dật, ta đã cho ngươi một cơ hội dễ dàng, chỉ một lần thôi chứ không có hai. Cát Trường Giang, hãy đưa hắn rời thuyền.

Cát Trường Giang nhích tới hất hàm :

- Đứng lên!

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Phí đại nhân….

Cát Trường Giang trầm giọng :

- Đứng lên!

Hàn Ngọc Trác không nhìn hắn, nhưng lại phất tay :

- Dang ra chỗ khác, không được vô lễ khi ta đang hầu chuyện với Phí đại nhân.

Cái phất tay của Hàn Ngọc Trác coi nhẹ như một cử chỉ ra hiệu, thế nhưng Cát Trường Giang bỗng nghe một luồng tiềm lực ập tới thình lình, hắn chưa kịp phản ứng thì chợt nghe mất thăng bằng dội ngược ra sau.

Vừa muốn lấy thế xông lên, nhưng Phí Sở Thiên vụt đằng hắng hai ba tiếng liên tiếp, Cát Trường Giang nuốt hận thối lui. Phí Sở Thiên trầm giọng :

- Hán Ngọc Trác, ta vốn không muốn làm mất hòa khí với hạng hậu sanh, nhưng ngươi cũng đừng để cho ta nổi nóng. Ngươi hãy liệu giữ mình, nếu không ta sẽ bắt ngươi đưa về Trường Bạch để vấn tội Hàn Quân Dật về gia huấn đó nghe.

Hàn Ngọc Trác điềm nhiên :

- Phí đại nhân, gia giáo của Trường Bạch là dạy con phải biết trung hiếu, nếu khi gặp chuyện cần đến lòng trung hiếu thì dầu phải băng vào lửa cũng không được chối từ. Người của Trường Bạch thế gia một khi đã cần phải đến đâu thì phải đến minh bạch và phải đứng thẳng mình chứ không bao giờ cúm rúm.

Phí Sở Thiên nhướng nhướng đôi mày nhưng Hàn Ngọc Trác đã nói luôn :

- Phí đại nhân, thảo dân còn đang nói.

Phí Sở Thiên trừng mắt :

- Nói đi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Thảo dân chỉ mong đại nhân có thể thay đổi câu nói vừa rồi.

Phí Sở Thiên cau mặt :

- Sao, ngươi không muốn ta đưa ngươi vé Trường Bạch để vấn tội, ngươi muốn ta đưa ngươi về Đông Xưởng để xét xử phải không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không phải, thảo dân chỉ mong thay vì nói tìm kiếm những vật gì dính líu đến anh em họ Lương bằng "những chuyện gì có dính líu đến" thôi.

Phí Sở Thiên quắc mắt :

- Ngươi định "chơi chữ"với ta đó phải không? Ta bảo cho ngươi tìm kiếm nếu nhủ có bọn họ Lương, hoặc những vật gì có dính líu đến họ, thế ngươi bảo sửa thành "những chuyện gì có dính líu đến" thì đâu khác nhau gì?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Có khác, những vật gì, có nghĩa như quần áo chẳng hạn. Còn "những chuyện gì" nó có nghĩa rộng hơn.

Phí Sở Thiên quát lên :

- Ngươi định muốn hơn ta từng tiếng đó phải không?

Hàn Ngọc Trác vẫn điềm nhiên :

- Không dám, thảo dân chỉ cầu xin chứ không dám thế. Huống chi muốn hơn người là phai tri kỷ tri bỉ, nhưng đối với Phí đại nhân thì trên đời này có một kẻ nào dám nói là tri kỷ tri bỉ.

Câu nói sau có vẻ hơi tâng bốc va quá tự nhiên, sau một lúc giận dữ, Phí Sở Thiên gật gật đầu :

- Được rồi, ta cũng rộng lượng bằng lòng theo ý của ngươi, nhưng ta cũng cần lặp lại rằng nếu như không có…

Hàn Ngọc Trác chặn nói :

- Thảo dân xin cúi đầu tuân theo sự xử trí của đại nhân. Hàn gia từ trước đến nay nói một câu là tính một câu. Cá nhân của thảo dân là nhỏ mà danh dự của Trường Bạch thế gia mới là lớn, xin nói chuyện với Phí đại nhân.

Phí Sở Thiên gật đầu :

- Tốt!

Ông ta vẫy tay :

- Cát Trường Giang, hãy dẫn đường.

Cát Trường Giang cúi đầu tuân lệnh và quay bước, nhưng Phí Sở Thiên đã đưa tay ngăn lại :

- Hãy cho hắn xem ở đây trước đã.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không cần, Phí đại nhân, xin cứ cho quí thuộc hạ đi chỗ khác.

Phí Sở Thiên khoát tay, Cát Trường Giang lườm mắt về phía Hàn Ngọc Trác và quay mình đi trước.

◦ ◦ ◦

Rời khỏi khoang trước là tới khoang sau, chiếc thuyền thật lớn, đi trong khoang mới thấy còn lớn hơn cả lúc ở ngoài nhìn vào. Cả một khoang sau, từng thùng đồ chất tràn lan, những vật dụng nhà bếp, những thức ăn, gạo muối, cá khô, thịt khô dự trữ gần lấp đầy cả một khoang. Khoang kế tiếp là củi nước. Sau cùng là những vật dụng linh tinh của chiếc thuyền như dây neo, những cánh buồm cuốn lại, cây ván, búa kềm chất tới sau lái và phòng lái là chỗ ngồi của tài công.

Từng cái thùng, từng cái rương, từng bó buồm, từng bó củi, bao gạo, thùng nước tương, thùng muối, thùng chén đũa… nhất nhất đều được phanh phui, nhưng tất cả cũng chỉ là vật dụng chớ không có một người nào.

Phí Sở Thiên từ nụ cười đắc ý chuyển sang mặt nặng. Cát Trường Giang ném tia mắt vào mặt Hàn Ngọc Trác như vừa giựt được một con cá trong tay.

Ba người đảo vòng tới mũi thuyền, Phí Sở Thiên cất giọng lạnh lùng :

- Cát Trường Giang, còn chỗ nào bỏ sót không?

Cát Trường Giang cung kính cúi đầu :

- Bẩm đại nhân, tất cả đã kiếm soát thật thật kỹ càng.

Vừa nói, hắn lại vừa liếc Hàn Ngọc Trác, ánh mắt của hắn lộ đầy ngạo nghễ.

Phí Sở Thiên hất mặt :

- Sao?

Tự nhiên đó là câu hỏi đối với Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Thảo dân hãy còn một chuyện vẫn còn chưa thông suốt, kính xin đại nhân chỉ giáo?

Phí Sở Thiên nhướng mắt :

- Chuyện gì?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nghe nói đại nhân từ kinh sư ra đi đến Đại Danh phủ, thuộc hạ gồm đến hai mươi mấy người, nhưng bây giờ tại đây kể cả đại nhân nữa là chưa được bốn, vậy chẳng hay số còn lại ở đâu?

Phí Sở Thiên đáp :

- Vào thành có chuyện chưa về.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Thảo dân nghe nói vào thành chỉ có hai người.

Phí Sở Thiên cười gằn :

- Ngươi điều tra khá quá há.

Hàn Ngọc Trác thủ lễ :

- Thảo dân không dám.

Phí Sở Thiên trầm giọng :

- Hàn Ngọc Trác, ngươi đã có nói rồi, cần tìm trên thuyền này…

Hàng Ngọc Trác chận nói :

- Thật ra thì cho đến bây giờ thảo dân vẫn chưa kiếm được khắp thuyền.

Phí Sở Thiên nhướng mắt :

- Cho đến bây giờ ngươi vẫn chưa kiếm được khắp thuyền? Ngươi….

Hàn Ngọc Trác cười :

- Người ta thường nói Nam Thuyền Bắc Mã, thảo dân tuy sinh trưởng từ miền Bắc nhưng cũng đã lặn lội qua miền Nam, đáng lý quí thuộc không nên qua mắt như thế.

Cát Trường Giang lên tiêng :

- Họ Hàn kia, ngươi nói sao? Ai đã qua mắt ngươi?

Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Các hạ đừng vội nóng chứ! Phí đại nhân đã có một căn bản tu dưỡng trấn tĩnh như thế ấy, theo bên mình hầu hạ, sao các hạ lại không chịu học theo? Tại hạ đâu có nói oan, sự thật thì các hạ đâu đã đưa tại hạ xuống khoang hầm? Có đúng thế không?

Cát Trường Giang biến sắc :

- Họ Hàn ngươi… ngươi… chắc ngươi cũng biết bất cứ chiếc thuyền nào khoang hầm cũng là khoang trống….

Hàn Ngọc Trác cười :

- Khoang hầm trống, đó là lẽ tất nhiên, cần phải trống thì mới phong nước được. Nhưng nếu có người ở dưới thì ai lại cấm?

Cát Trường Giang xạm mặt, hắn quay phắt lại :

- Đại nhân…

Da mắt màu trắng nhớt của Phí Sở Thiên càng xuống màu xạm ngắt, ông ta trầm giọng ngắt lời :

- Chuyện gì cũng phải công bình, đưa hắn đi.

Cát Trường Giang cúi đầu rồi ngẩng mặt lên khoát tay, đôi mắt hắn trừng trừng như muốn nuốt sống Hàn Ngọc Trác. Như không thèm đếm xỉa đến thái độ của hắn, Hàn Ngọc Trác vòng tay nói với Phí Sở Thiên :

- Phí đại nhân có cần theo để thị sát hay không?

Phí Sở Thiên gật đầu :

- Tự nhiên!

Nói đi, nhưng lão vẫn đứng y một chỗ, Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Chắc đại nhân còn phải đề phòng…

Phí Sở Thiên mím môi, nhưng Hàn Ngọc Trác đã bám sát theo Cát Trường Giang…

∘ ∘ ∘

Bất cứ thuyền rộng đến đâu, khoang hầm cũng không thể cao quá đầu người khi xuống ở cầu thang. Cát Trường Giang được lệnh xuống trước khi nắp hầm vừa được mở. Hắn lom lom bước xuống, Hàn Ngọc Trác nhìn theo mỉm cười. Ở đây không phải chỗ giao đấu đông người, nếu có thể chỉ là bất phòng đánh lén. Ngón đó hắn có thừa ứng phó.

Xuống khỏi cấu thang, ván sạp bên trên còn phải mộ với tay mới tới. Chiếc thuyền này có đáy thật sâu. Đáy đã sâu, tự nhiên phải rộng, bóng tối thâm trầm. Kế Hàn Ngọc Trác là Bao Phẩm Trung, sau rốt là Phí Sở Thiên. Cả bốn người đều đứng yên dưới đáy.

Phí Sở Thiên lên tiếng :

- Bao Phẩm Trung, đốt đèn lên.

Ngọn đèn hơi nhỏ, ánh sáng mập mờ. Khoang hầm được chia làm đôi, chính giữa có một tấm vách ngăn. Khoang đầu trống rỗng. Khác hơn ở trên, dưới khoang hầm khỏi cần phải lục lạo, chỉ cần đưa mắt nhìn quanh một lượt là thấy hết mặc dù hầm rộng và chiếc đèn tù mù, vì từ trước tới sau trống rỗng.

Cát Trường Giang hất mặt :

- Sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Không có gì cả.

Hắn lại hất mặt lần nữa :

- Đi lên.

Hàn Ngọc Trác lại cười :

- Đã hết đâu?

Cát Trường Giang hỏi :

- Còn gì nữa?

Hàn Ngọc Trác chỉ khoang sau :

- Mới phân nửa khoang đầu.

Cát Trường Giang gắt giọng :

- Khoang hầm sau thì phải đi cầu thang mới xuống được.

Hàn Ngọc Trác nhìn Phí Sở Thiên mỉm cười :

- Đại nhân vừa mới nói, ở đây phải xử sự công bình, các hạ định làm trò quỷ hay sao?

- Khoang sau có một khâm phạm tại Sơn Đông, ta đã được Thánh chỉ đưa hắn về Kinh sư đối chất.

Hàn Ngọc Trác cười hỏi :

- Một khâm phạm hay bao nhiêu khâm phạm?

Phí Sở Thiên đáp :

- Một!

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhưng nếu thảo dân không thấy thì làm sao biết được?

Mặt của Phí Sở Thiên chùng nặng xuống, hai quai hàm của ông ta nhảy từng vòng và thình lình, ông ta hất mặt cho Cát Trường Giang :

- Mở cửa.

Cát Trường Giang bước tới nhịp đầu ngón tay vào mặt ván ba tiếng, hai thừa một nhặt. Có tiếng nghiến của ván nghe kèn kẹt, một khoang trống được dạt ra. Bên trong có ánh đèn, tự nhiên ánh đèn cũng không sáng nhưng có vẻ rõ hơn ở bên ngoài. Cát Trường Giang bước vào. Hàn Ngọc Trác cũng bước theo.

Bao Phẩm Trung bám sát. Phí Sở Thiên cũng ở sau cùng.

Khoang hầm sau cũng trống trơn, chính giữa có trải một chiếc chiếu, trên chiếu có một người nằm. Hàn Ngọc Trác liếc qua biết ngay người đó đã bị khống chế huyệt đạo. Cạnh bên có hai người, một người mặc áo xanh, một áo hồng, cả hai khoảng ba mươi tuổi và cùng mang đao trần. Vừa thấy mặt Phí Sở Thiên, cả hai cúi đầu thật thấp.

Phí Sở Thiên hất mặt nói với Hàn Ngọc Trác :

- Khâm phạm của triều đình đó.

Hàn Ngọc Trác hơi khựng mất một giây, nhưng sau đó hắn vụt sáng mắt lên :

- Làm sao biết chắc đó là khâm phạm?

Phí Sở Thiên gặng lại :

- Không phải khâm phạm thì ai?

Ném tia mắt thật nhanh về con người đang nằm dưới chiếu, Hàn Ngọc Trác cười :

- Nếu đó là Triệu đại nhân thì sao?

Phí Sở Thiên tái mặt, nhưng ông ta bình tĩnh lại thật nhanh :

- Ngươi biết Triệu Đức Chính?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Là hạng thảo dân, làm sao lại được vinh hạnh như thế ấy.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Nếu không biết thì tại sao ngươi lại cho rằng đó là ông ta?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bây giờ khó lòng cãi lẽ, chỉ có một cách là ổn nhất.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Cách gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Giải huyệt cho người đó, để chính ông ta tự nói.

Da mặt từ trắng bệch của Phí Sở Thiên vụt như muốn tím bầm, sát khí xông ra hừng hực. Sắc diện đó rất rõ ràng, ông ta luyện "Âm Sát thủ", chỉ khi nào ngấm ngầm vận công da mặt mới chuyển màu như thế đó.

Giọng nói của ông ta thật nặng nề :

- Được lắm, ngươi hãy giải huyệt cho hắn đi.

Hàn Ngọc Trác làm như không thấy thái độ của Phí Sở Thiên, càng làm như không để ý đến những kẻ xung quanh. Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh người nằm trên chiếc chiếu...

Và ngay khi đó, một tiếng rú lên.

19. Chương 19: Tuần Phủ Hà Nam Gia

Sự việc xảy ra thật nhanh, nhanh đến mức không ai nhìn thấy.

Khi Hàn Ngọc Trác vừa dợm ngồi xuống thì Phí Sở Thiên gắt nhỏ :

- Bao Phẩm Trung!

Là người được vận áo đỏ, Bao Phẩm Trung chỉ dưới ba người chỉ huy của Đông Xưởng. Chức vụ của hắn cao mà võ công cũng thật cao. Ba tiếng gắt nhỏ của Phí Sở Thiên là lệnh.

Hàn Ngọc Trác vừa ngồi xuống thì thanh đao trong tay của Bao Phẩm Trung đã nhoáng lên. Người ta đồn rằng có một bận đi trong vùng lau sậy rậm rì, một con rắn chậm quay từ sau phóng tới. Khi đầu rắn chạm vào ống quần của Bao Phẩm Trung thì Phí Sở Thiên đi sau mới thấy và ông ta vội kêu lên. Trong khi đó, thanh đao của Bao Phẩm Trung còn nằm trong vỏ, nhưng đầu rắn vẫn rơi và mỏ rắn không làm sao chạm được tới da mặc dầu vải quần đã rách rồi.

Tay đao của Bao Phẩm Trung thật là vừa nhanh và thật chính xác. Bây giờ thanh đao của hắn là thanh đao trần. Thanh đao được gài trong sợi dây đai da. Hắn rút đao không theo từ thế dưới rút lên, hắn rút ngang. Nghĩa là thanh đao tiện sợi đai da và đi luôn vào lưng Hàn Ngọc Trác, và tiếng rú tiếp cùng một lúc.

Là một người nhãn lực không phải tầm thường, nhưng Phí Sở Thiên cũng chỉ thấy được từ lúc Bao Phẩm Trung rút đao đâm xuống, sau đó là không kịp thấy. Sau tiếng rú, ông ta mới thấy thanh đao của Bao Phẩm Trung rơi xuống đat, hắn ôm bàn tay thụt tuốt ra sau.

Trên tay Hàn Ngọc Trác có thêm một thanh đao: "Vô Nhân đao".

Và bây giờ hắn mới đứng lên. Mu bàn tay của Bao Phẩm Trung sưng lên một cục tím bầm. Vô Nhân đao quả nhiên chưa vấy máu. Thanh Vô Nhân đao không ai thấy rút ra, cả Phí Sở Thiên một cao thủ trong hàng tuyệt thủ cũng không làm sao kịp thấy.

Hàn Ngọc Trác thắng Bao Phẩm Trung không phải bằng chiêu thế mà là bằng sức nhanh của thanh đao. Hàn Ngọc Trác ngó Phí Sở Thiên, hắn cười :

- Phí đại nhân, không sợ thanh danh của Đông Xưởng mất hay sao?

Phí Sở Thiên định thần, đôi mày rậm của ông ta cau lại. Da mặt còn tím hơn hồi nãy. Tên áo đỏ đứng gần máy động, nhưng thanh Vô Nhân đao đã ghim sát yết hầu của hắn.

Hàn Ngoc Trác gằn giọng :

- Tuy không có mũi nhọn. nhưng thanh đao này vẫn có thể xuyên thấu ra sau cổ của ngươi. Đi đi, đừng để ta nổi nóng.

Tên áo đỏ xuôi tay, chúc mũi dao xuống đất và sau một giây ngần ngừ, hắn quay mình lùi tuốt lại phía cầu thang. Phí Sở Thiên gầm lên một tiếng, bàn tay của ông ta đẩy tới thật nhanh. Hơi lạnh bốc nghe buốt cả khoang thuyền.

Hàn Ngọc Trác chuyển thanh đao sang tay trái thật nhanh, bàn tay phải dựng lên theo :

- Đây là Dương Cương thủ.

"Âm Sát công" gặp "Dương Cương thủ" không cần phải nói, chỉ cần chạm vào nhau là đã biết ngay. Phí Sở Thiên tái mặt nhảy tránh lui ba bước. Hàn Ngọc Trác rút tay về đứng yên một chỗ mỉm cười. Cao thủ gặp nhau, nhất là chạm phải "khắc công", họ không cần phải phí sức thêm, vô ích.

Phí Sở Thiên tuy phải nhảy tránh lui nhưng vẫn chưa phải mang thương. Tuy nhiên đánh nữa cũng chẳng có ích gì mà còn bất lợi. Đông Xưởng có mặt nơi đay có hai ưu thế. Một là chiêu thế cộng với cái nhanh của đám thuộc hạ, nhất là Bao Phẩm Trung, thêm vào đó là nội lực của Cát Trường Giang. Thứ hai, ngón

chưởng âm độc của người thủ lãnh. Cả hai thứ đó đã cùng được trưng bày và cùng được thu dọn cả hai. Cục diện bị "đông" lại một cách rất rõ ràng.

Phí Sở Thiên nạt lớn :

- Hàn Ngọc Trác, ngươi dám manh tâm cướp khâm phạm của triều đình…

Hàn Ngọc Trác khoát tay :

- Phí đại nhân, rất mong là vì danh dự của một người cầm đầu Đông Xưởng, đại nhân đừng chụp lên đầu của thảo dân cái nón quá rộng như thế. Đây là chuyện đánh cuộc công bình do chính đại nhân đề xướng mà.

Phí Sở Thiên trừng mắt :

- Nhưng Triệu Đức Chính đâu phải là người của Lương gia tiêu cục?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Không phải là người của Lương gia tiêu cục, nếu Triệu đại nhân là người của Lương gia thì làm sao anh em họ lại phải dầm sương dày nắng để kiếm lấy bát cơm khốn khó một đời như thế?

Phí Sở Thiên chộp ngay :

- Đánh cuộc là công bằng, không phải là người của Lương gia tiêu cục thì không dính líu gì đến họ.

Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Có chớ sao không. Triệu đại nhân ngồi trên xe của Lương gia mà bị bắt mất, cái tội danh "cấu kết với thổ phỉ bắt cóc đại thần" đang tròng lên đầu của họ, làm sao lại nói không dính líu đến.

Phí Sở Thiên mím môi :

- Hàn Ngọc Trác, ngươi có tài lợi khẩu, nhưng ngươi nên nhớ rằng ở đây có ta, trên kia còn có bay tên đầu lãnh và chín tên võ sư của Đông Xưởng, liệu ngươi có thoát được hay không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Biết chớ sao không! Thảo dân còn biết đại nhân là người sinh trưởng ở vùng phương Bắc nữa. Vì thế cho nên đại nhân không quen thủy chiến, và hơn nửa người ở đây cũng giống như Phí đại nhân.

Hắn vừa nói vừa dộng đầu Vô Nhân đao xuống ván thuyền. Nước từ dưới bắn lên như một cái vòi thật lớn.

Phí Sở Thiên tái mặt. Quả không hổ với danh của Trường Bạch thế gia, chẳng những võ công cao mà hành động của hắn lại được nghiên cứu điều tra thật kỹ. Thảo nào người ta đồn rằng, khi đến một vùng nào, đối phó với phe phái nào, Trường Bạch thế gia đã nắm chắc trước về lai lịch và sở trường sở đoản của đối phương như nắm những tên thuộc hạ của chính họ.

Phí Sở Thiên giận run nhưng không còn cách nào khác hơn, ông ta đành phải lui về phía cầu thang. Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Phí đại nhân, ở đây bất tiện. Tốt hơn hết là chúng ta nên lên trên rồi nói chuyện nhiều hơn.

Hắn cúi xuống đưa tay bồng Triệu đại nhân, nhưng hắn vùng khựng lại. Vừa cắt phăng một thân áo của Triệu đại nhân để nhét bít chỗ nước vô, Hàn Ngọc Trác vừa gọi với :

- Phí đại nhân, nếu không phải đại nhân lừa thảo dân thì chính đại nhân đã mắc lừa. Người này không phải Triệu đại nhân đâu.

Phí Sở Thiên dừng ngay lại. Hàn Ngọc Trác cúi xuống lòn tay ra phía sau ót của "Triệu đại nhân" giật phăng một cái. Từ nơi đó một mảnh da mỏng dính lọt lăn ra phía trước: một cái mặt nạ. Nhưng Hàn Ngọc Trác vụt sững sờ. Phí Sở Thiên có thể không biết con người đó, nhưng hắn nhận ra: Tần Đức Nghĩa!

Phí Sở Thiên mở tròn đôi mắt, cái miệng của ông ta há hốc trông thấy đến thảm thương.

Sắc diện đó không qua được mắt của Hàn Ngọc Trác, hắn cười cười :

- Bằng vào sự việc như thế này, quả đúng là Phí đại nhân đã bị lừa.

Da mặt của Phí Sở Thiên hết tím nhưng hoàn toàn tái mét.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Thôi, chúng ta nên đi lên trên là hay hơn.

Hắn cúi xuống bồng xốc Tần Đức Nghĩa, một tay cầm thanh Vô Nhân đao. Phí Sở Thiên giận run nhưng rồi cũng phải đi lên.

◦ ◦ ◦

Lên khỏi cầu thang, không biết bao giờ bên trên gần hai mươi người dao kiếm tuốt trần vây chặt lấy.

Hàn Ngọc Trác vẫn làm như không có gì, hắn bồng Tần Đúc Nghĩa và cầm thanh đao cười nói :

- Phí đại nhân, nếu đại nhân muốn bắt thảo dân, thì ít nhất cũng trở lại ngồi yên trên ghế, cầm một chén trà rồi nói chuyện cũng đâu có muộn.

Phí Sở Thiên tức gần ói máu. Ông ta nói không ra tiếng, chỉ khoát tay về phí thuộc hạ và dậm chân bước thẳng về phía trước. Cây trụ cầu thang thật lớn, bị cái dậm mạnh của Phí Sở Thiên làm cho nát vụn rơi lộp độp xuống khoang thuyền. Hàn Ngọc Trác bước theo. Hắn mỉm cười, biết lão cáo già đang tức lắm.

Đám thuộc hạ Đông Xưởng thấy chủ nhân không ra lệnh, nên chúng đành phải dang ra, nhưng cũng không giải tán, cứ theo Phí Sở Thiên ra khoang trước.

Hàn Ngọc Trác vẫn biết còn trong thế bị bao vây, nhưng hắn làm như không thấy, cứ ung dung đi theo Phí Sở Thiên. Khi ông ta ngồi vào ghế thì hắn cũng buông Tần Đức Nghĩa xuống đất dựa dưới chân ghế và ngồi vaog chỗ cũ.

Phí Sở Thiên không nói một tiếng nào. Hơi thở của ông ta dồn dập, chứng tỏ cơn tức giận vẫn còn nặng lắm. Là một con người thanh danh chẳng những chấn động triều đình mà còn chấn động cả võ lâm, thế nhưng bây giờ lại bị thiên hạ chơi một vố quá đau, làm sao còn bình tĩnh cho nổi. Cái tức hơn hết là nếu giá như không có Hàn Ngọc Trác khám phá, để mang cái tên già này về Đông Xưởng, đối với vị chỉ huy của lão mới phải làm sao?

Hàn Ngọc Trác soi thấu tim đen của lão cáo già, hắn cười cười :

- Phí đại nhân, trước khi về đến Đông Xưởng mà khám phá ra chuyện giả mạo này, đáng lý phải được coi là trong cái rủi có cái may.

Phí Sở Thiên hừ hừ hai tiếng và vùng ngay chân đạp mạnh lên đầu Tần Đức Nghĩa. Cây trụ khá lớn ở cầu thang mà còn bị ông ta dẫm nát, cái đầu của Tần Đức Nghĩa chắc chắn không thể cứng hơn. Nhưng cũng may, chân của Hàn Ngọc Trác lẹ hơn chân lão. Hắn khều một cái, thân hình của Tần Đức Nghĩa văng tuốt ra ngoài. Bàn chân của Sở Phi Thiên ấn xuống mặt ván làm gãy nát một tấm rơi xuống đáy thuyền. Cơn giận của ông ta vẫn còn ngùn ngụt.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phí đại nhân, giết hắn vô ích. Để hắn lại không chừng còn để kiếm Triệu đại nhân.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Tên thất phu này là ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Hắn tên là Tần Đức Nghĩa, vốn người thân tín của Trần đại nhân.

Phí Sở Thiên sửng sốt :

- Hắn chính là thuộc hạ thân tín của Triệu Đức Chính? Và cũng là người của Tàn Khuyết môn?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không phải, cái mà bọn đại nhân gặp không phải là Tàn Khuyết môn đâu. Chính thảo dân đã gặp Tàn Khuyết môn chân chính, họ cũng đang tìm kiếm cái bọn hạ lưu giả danh giá họa cho họ đó.

Phí Sở Thiên thiếu điều ói mật. Lão ngồi trân trân không nói được tiếng nào. Nếu phải thua trí một môn phái có danh thì cũng còn đỡ dở, đằng này lại đi thua một đám hạ lưu giang hồ, quả thật tức tối không làm sao chịu nổi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phí đại nhân, bây giờ thì cả thảo dân và Phí đại nhân cũng đều không biết Triệu đại nhân hạ lạc phương nào, mà bọn cướp bắt người cũng không biết trốn nơi đâu. Chắc chắn chỉ có vị thuộc hạ thân tín của Triệu đại nhân là biết rõ mà thôi.

Khu Luận và Nhạc Võ Dương cùng bước lên, họ định chụp lấy Tần Đúc Nghĩa, nhưng thanh Vô Nhân đao của Hàn Ngọc Trác đã đưa ra cản lại :

- Phí đại nhân, ngay bây giờ mà mình trở mặt với nhau thì lại càng bất lợi, xin đại nhân hãy giữ gìn quý thuộc hạ đừng vọng động.

Phí Sở Thiên khoát tay, bọn Khu Luận lui bước trở lại.

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Tình hình bây giờ quả thật đã quá rõ ràng. Phí đại nhân rất cần người này mà thảo dân cũng không tha hắn. Tốt hơn hết là cứ theo phương sách "ôn hòa" của Phí đại nhân để làm một chuyện ôn hòa hơn mà cũng vừa rất công bình. Giải khai huyệt đạo của tên này, buộc hắn phải cung chiếu. Sau đó chúng ta chia ra, ai đưa được Triệu đại nhân thoát hiểm thì công thuộc về người ấy. Thảo dân thấy rằng như thế là không có công bằng nào hơn nữa, không biết Phí đại nhân có thấy thế không?

Phí Sở Thiên móm miệng một lúc khá lâu, sau cùng ông ta xầm xì :

- Được rồi, ta nhường ngươi lần nữa. Khu Luận.

Khu Luận dợm bước tới nhưng Hàn Ngọc Trác đã chặn nói :

- Thảo dân còn một điều, mong Phí đại nhân cho hạn.

Phí Sở Thiên quắc mắt :

- Điều gì?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Bây giờ anh em họ Lương đã thành thứ yếu, mong đại nhân cho thảo dân biết chỗ ở của họ?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Phí Sở Thiên nói :

- Ta đã đem họ đổi lấy tên Triệu Đức Chính giả này.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Chẳng hay Phí đại nhân chủ động hành sự hay là do đối phương đề nghị?

Phí Sở Thiên đáp :

- Tự nhiên là họ đề nghị trao đổi và ta cần là Triệu Đúc Chính chứ đâu phải bọn họ Lương. Thế nên đề nghị của chúng được ta chấp nhận rất dễ dàng.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Bây giờ thì chuyện đã rõ ràng. Bọn người đó chẳng những có thù với Triệu đại nhân mà lại có thù cả với Lương gia huynh đệ. Nếu không thì chúng không khi nào dám ghẹo đến Đông Xưởng, nhất là đối với Phí đại nhân.

Sự đề cao lúc này đồng nghĩa với bị sỉ nhục, nhưng Phí Sở Thiên cũng không thể giận Hàn Ngọc Trác, lão gầm gầm :

- Không nói gì nữa, đáng trách là tại ta hành sự hồ đồ. Bây giờ hãy giải khai huyệt đạo cho tên này rồi hẵng hay.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Xin đại nhân cho thảo dân hỏi thêm câu nữa. Chẳng hay chúng có thái độ sẽ đối phó với bọn anh em họ Lương như thế nào không?

Phí Sở Thiên đáp :

- Theo cách nói của chúng thì có lẽ chúng sẽ phế bỏ võ công của họ rồi giam vào một chỗ cho đến chết.

Hàn Ngọc Trác rúng động, nhưng bên ngoài hắn vẫn cố thản nhiên :

- Hành vi thật là độc ác, giả như họ giết phứt một lượt còn dễ chịu hơn.

Phí Sở Thiên cười gằn :

- Nếu được như thế thì chúng đâu còn lợi hại nữa.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế, người đã ác thì không thể có lòng nhân được. Thôi bây giờ giải quyết vụ này đi.

Không đợi Phí Sở Thiên ra lệnh, Khu Luận bước tới vỗ liên tiếp vào người của Tần Đức Nghĩa. Như đang nằm mơ giật mình tỉnh dậy, Tần Đức Nghĩa mở mắt ra ngơ ngác. Nhưng khi chạm phải đôi mắt của Hàn Ngọc Trác là lão nhắm mắt lại ngay.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tần lão hãy còn nhớ vãn bối chứ? Tính ra từ ngày ở Lương gia tiêu cục đến nay chỉ có mười mấy hôm thì lý nào quên được.

Tần Đức Nghĩa làm thinh.

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Tần lão, bây giờ ở đây không phải là Lương gia tiêu cục, ngoài vãn bối ra còn có Đông Xưởng "Vô Địch Sát Thủ" Phí đại nhân. Chắc Tần lão biết cực hình của Đông Xưởng rồi chứ? Theo vãn bối biết thì dù mình đồng da sắt, một khi đã vào đến Đông Xưởng rồi thì cũng phải mềm như bún thiu. Vì thế cho nên không dám để cho Phí đại nhân mất công, vãn bối xin báo trước cho Tần lão biết để liệu mà nói rõ.

Tần Đức Nghĩa nhắm mắt làm thinh như không nghe không thấy.

Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt nhìn Phí Sở Thiên lắc đầu :

- Phí đại nhân, thảo dân coi như bất lực.

Phí Sở Thiên trầm giọng :

- Khu Luận.

Không nghe lên tiếng, nhưng Khu Luận đã đi sát bên mình Tần Đức Nghĩa. Một chân của hắn đặt ngay vào gáy. Không thấy hắn vận công, cũng không thấy hắn lộ một vẻ gì. Hắn làm mà như chính hắn cũng không hay.

Gân mặt Tần Đức Nghĩa giật giật liên hồi, toàn thân run bắn như thằn lằn đứt đuôi, thế nhưng lão ta vẫn không mở mắt và cũng không hề há miệng. Hàn Ngọc Trác chợt rùng mình, hắn thấy dưới bàn chân của Khu Luận đã có máu rỉ ra, đầu ngón chân của hắn đã lún vào da thịt của Tần Đức Nghĩa.

Thật là khủng khiếp, lối trân tấn đó không chết người nhưng cơn đau không làm sao chịu nổi. Hàn Ngọc Trác bất nhẫn, hắn không thể làm chuyện ấy. Hắn có thể bỏ chuyện khảo cung để tìm cách khác, nhưng hắn cũng không thể ngăn cản. Bởi vì đại cuộc, cần phải biết sào huyệt của bọn bắt cóc Triệu đại nhân.

Một mạng của vị đại thần liêm chính và chín mạng của đám hào kiệt họ Lương không thể không hành động.

Tần Đức Nghĩa vẫn không hề hé môi. Bàn chân của Khu Luận càng ấn mạnh. Thình lình, Hàn Ngọc Trác vụt nhổm dậy, một tay gạt Khu Luận, một tay điểm nhanh vào trọng huyệt của Tần Đức Nghĩa.

Phí Sở Thiên chưa kịp hỏi thì Hàn Ngọc Trác đã ngẩng mặt lắc :

- Phí đại nhân, vô ích. Bọn chúng đưa cho ta một người nhưng cũng như trao một xác chết.

Phí Sở Thiên trừng mắt :

- Chúng đã phế hủy tên đó rồi phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Chẳng những chúng đã cắt lưỡi mà toàn thân tử huyệt cũng đã phế cả rồi. Bây giờ người này đã chẳng nói được mà một ngón tay cũng không cử động được. Chúng liệu khi đại nhân phát hiện đây là Triệu đại nhân giả thì cũng chẳng tra cứu được gì.

Phí Sở Thiên hai tay run bắn, lão phóng xuống ghế đá một đá vào đầu của Tần Đức Nghĩa, một tiếng dội khô khan y như trái dừa khô bị bổ làm đôi. Đầu của Tần Đức Nghĩa không bể nát mà lại nứt ngay chính giữa. Chuyện giết người của Đông Xưởng là một chuyện như cơm bữa, Hàn Ngọc Trác đã biết từ lâu nhưng bây giờ chính mắt hắn mới chứng kiến. Hắn rùng mình quay đi chỗ khác.

Phí Sở Thiên quát lớn :

- Ném hắn xuống sông.

Nghe tiếng động của bước chân Khu Luận, Hàn Ngọc Trác mới quay lại đúng vừa thấy được Tần Đức Nghĩa được xách lên và có một vật rơi ngay chân của Hàn Ngọc Trác. Không một ai nhìn thấy, không ai thèm nhìn đến cái thây của Tần Đức Nghĩa. Hàn Ngọc Trác nhặt lấy vật đó và bằng tất cả khôn ngoan hắn cất cái vật đó vào lưng một cách dễ dàng.

Hơi giận vẫn cành hông, Phí Sở Thiên đập mạnh tay xuống bàn. Bình trà, chén trà bật lên nát vụn.

Hàn Ngọc Trác thở phào :

- Cứ theo tình hình này thì Phí đại nhân cũng như thảo dân chỉ còn cách nhắm mắt mà mò.

Phí Sở Thiên vụt cười gằn :

- Nếu cần mò thì là bọn ta chứ trong đó không có ngươi.

Nhìn sát khí hừng hực trên mặt Phí Sở Thiên. Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Sao? Phí đại nhân muốn giải quyết thế nào?

Phí Sở Thiên quắc mắt :

- Ngươi còn định tìm kiếm Triệu Đức Chính phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Chuyện ở đây tuy thất bại nhưng cũng chưa phải là tuyệt vọng. Chỉ cần cố sức thì chắc chắn không đến nỗi phải bí đường, Phí đại nhân có thấy thế không?

Chỉ có một câu đầu, chỉ bằng vào sát khí trên mặt lão, Hàn Ngọc Trác thừa biết lão định làm gì. Nhưng hắn cứ ngây thơ để xem thái độ của lão trắng trợn đến đâu. Người của Đông Xưởng không bao giờ nghĩ về phương tiện. Bất cứ việc gì, nếu cần giết hàng vạn người để thu lấy một kết quả nhỏ nhoi nào đó thì họ vẫn xem hàng vạn người đó là phương tiện.

Phí Sở Thiên nhìn thẳng vào mặt Hàn Ngọc Trác bằng cặp mắt rực lửa :

- Ngươi điếc rồi sao? Ta đã bảo chuyện tìm Triệu Đức Chính tới đây không có mặt ngươi nữa.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Phí đại nhân có con đường của Phí đại nhân, còn thảo dân có con đường của thảo dân. Tự nhiên trong lực lượng của Phí đại nhân không có mặt thảo dân rồi.

Phí Sở Thiên bĩu môi :

- Tưởng ngươi thông minh không ngờ ngu quá. Ta muốn nói là bắt đầu từ giờ phút này ta sẽ giúp cho ngươi thoát khỏi cuộc sống phiền toái ở thế gian này, biết chưa?

Hàn Ngọc Trác làm bộ ngơ ngác :

- Ủa, không tra được gì ở Tần Đức Nghĩa thì tại sao Phí đại nhân lại định hành hung thảo dân?

Phí Sở Thiên bật cười ha hả ngửa vào thành ghế, vừa cười lão vừa đập tay trên thành ghế như vừa khám phá ra một chuyện lạ vui quá. Nhưng khi đang cười thì thân hình lão vụt bắn lên, hai gót chân lão tông ngay vào giữa ngực Hàn Ngọc Trác.

Thật là một cú đánh bất ngờ mà thế đánh cực kỳ hiểm ác. Một tiếng dội rung rinh cả chiếc thuyền, cái ghế Hàn Ngọc Trác đang ngồi bị hai chân của Phí Sở Thiên làm nát ra thành từng mảnh văng bắn khắp nơi.

Da mặt của Phí Sở Thiên tím bầm vì giận giữ, Hàn Ngọc Trác ngồi vắt vẻo trên thành cửa sổ nhe răng cười chọc tức. Nhiều tiếng binh khí khua lên, cả đám Đông Xưởng ào ào như một bầy thú dữ. Phía sau lưng Hàn Ngọc Trác là sông, hắn chỉ còn phía trước, mà phía trước thì màn lưới thép của binh khí sáng ngời.

Khu Luận xông lên trước nhất. Thanh Vô Nhân đao của Hàn Ngọc Trác ngoáng lên.

Cộc!

Không biết bằng chiêu thế gì, cũng không ai biết lộ số của đường đao. Người ta chỉ thấy thanh đao của Khu Luận rơi xuống, mu bàn tay của hắn u lên một cục đỏ bầm.

Nhiêu tiếng lốp cốp nổi lên, Hàn Ngọc Trác vọt ngang qua đầu bọn Đông Xưởng, hắn lướt tới đâu hai chân của hắn khua tới đó. Bọn Đông Xưởng tốp ngã ngửa, tốp ngã nghiêng, đầu tên nào cũng u lên một cục.

Phí Sở Thiên quát lớn :

- Bắt hắn cho ta.

Lão giận giữ dậm gãy nát hai tấm ván sàn, nhưng Hàn Ngọc Trác đã không còn ở đó, hắn đã lên bờ và mất hút về xa. Tội nghiệp cho gã lái thuyền họ Lưu, chuyến này hắn phải gọi thợ sửa chữa chiếc thuyền, vì mui, ván đá gáy hư khá bộn. Nhưng cũng không sao. Đĩnh bạc hơn một lượng của Hàn Ngọc Trác cho hắn cũng hãy còn thừa. Cùng lắm hắn chỉ tốn tiền sửa chữa độ vài quan…

20. Chương 20: Người Con Gái Lầu Hồng

Khai Phong thành là chỗ cố đô. Cũng như Kinh sư có Thiền Kiều, Khai Phong có Tướng Quốc tự. Đó là chỗ ngọa hổ tàng long, chỗ tập trung các sắc các dạng sinh hoạt ồn ào nhất, vui vẻ nhất, mà cũng là chỗ dễ gây thù oán nhất.

Bên ngoài, trước Tướng Quốc tự không có gì đặc biệt cũng quán ăn, cũng những sạp trái cây tươi, có tìm đường có, còn lại thì những song bạc nho nhỏ và những ông thầy bói thầy xem tướng. Quang cảnh náo nhiệt thật bình thường như bao nhiêu chỗ ăn chơi khác thế thôi.

Nhưng nếu là người đã từng quen lui tới, người ta khám phá ra sau ngõ hẻm dẫn sâu vào trong hãy còn những non mê người.

Thứ nhất là phải kể đến Nghinh Xuân viện.

Chưa vào tới nơi là nghe tiếng sênh tiếng trúc, những giọng oanh vàng tiếp nối nhiều khúc du dương huyền hoặc, chỉ cần có chút màu "nghệ sĩ" là hồn dễ dàng lâng lâng lên chín tầng mây khi thoáng nghe làn hơi ngọt sớt của "những người em gái nhỏ".

Ban ngày, ở đây như cảnh chết. Các cánh cửa đóng im lìm, đọc giả hành lang không một bóng người qua lại, người ta có thể tưởng chừng như đó là giải hậu hêu của những bậc chân tu. Thanh tịnh đến mức đứng cả buổi không nghe một tiếng động nào. Nhưng cụ thể màu trời xẩm lại, khi mà đèn đã bắt đầu lên thì y như được một phép màu biến hóa, không khí im lìm của đất chết ấy bỗng hồi sinh.

Không phải sống lại một cách từ từ mà là một thế giới được lật ngược sang bề trái. Đèn lên là tiếng rộn lên theo.

Tiếng đàn, giọng hát, những chuỗi cười đang hưởng tận cùng hoan lạc của thiên đường, làm như tất cả những hạnh phúc trần gian đã gom cả về tụ họp tại đây.

Tiếng hát du dương của những người con gái, mùi hương hoa toát ra từ mảnh lụa hồng, những cái cười nghiêng nước đổ thành, những cái nhìn bủn rủn tay chân, không một người đàn ông nào, kể cả những bậc đạo đức nhất trên đời mà có thể nhắc nỗi cặp dò để bỏ đi khi ngang qua cửa đó.

Đó là những cánh cửa luôn được khép hờ, không bao giờ mở rộng mà lại có một sức mời mọc vô phương từ chối. Nhưng khuôn mặt, những gồ ngực không bao giờ được phép hằn ra ngoài, nhưng chính vì cái chập chờn kín kín hở hở đó đã làm cho những con mắt nào ăn thịt sống phải đứng trông một chỗ.

Có nhiều người đàn ông có một dáng dấp thật là đạo mạo, lúc họ còn đi trước cửa chùa Tướng Quốc, nhưng khi mà thân hình của họ lược khuất sau ngỏ hẻm đó, bao nhiêu đạo mạo đã dày công tu luyện nên người suốt mấy mươi năm bỗng không cánh mà bay mất hết. Những người đàn ông "đạo đức đầy mình" đó bỗng trở thành như những cậu choai choai toét miệng cười đời đẫn trước làn da thịt trắng phao thơm phức của chị em ta.

Những cậu choai choai mê gái là chuyện tầm thường, nhưng nếu những nhà đạo đức sồn sồn mà giương đôi mắt đam mê hau háu, giương đôi tay thái má lập cập quơ quáo thì trông thật thảm thương!

Tại nơi đây, nên "văn minh nhân loại" được phát triển đến tột cùng, bao nhiêu "Quân tử", đại nhân "tai to mặt lớn" đều được ném tuốt xuống gầm giường, nhường nệm gấm chăn bông lại cho những bậc trần truồng hưởng thụ.

Bao nhiêu mũ cao áo rộng được cẩn thận đặt sâu vào xó tối trong phòng, để dành khi hơi nóng hừng hực trong người hạ xuống, những bậc tu mi sẽ cẩn thận mặc vào để ngang nhiên bước ra đường đá giáp phun râu.

Đây là một thế giới "siêu" xã hội, vào tới chỗ này rồi cùng đinh hay vương tước, thông minh hay đần độn đều trở thành một giống như nhau, tất cả đều úp mặt vào những vùng đất phì nhiêu để cho linh hồn bay lên tận thiên đường khoái lạc.

Những triết lý nhân sinh, nhưng đầu óc ưu thời mẫn thế, đã hoảng hồn hoảng vía chui tọt xuống dưới lớp nệm cao để tránh chỗ cho những con người… hiện thực.

Tiếng cười rung rúc hòa với tiếng vàng tiếng bạc đổ ra trong phòng kín, tạo thành cung bậc lâng lâng, địa ngục hay niết bàn, giang sơn gấm vóc hay gông xiềng nô lệ chẳng một ai cần biết.

Đó là cánh cửa bên trong Nghinh Xuân viện.

Dưới ánh đèn nữa tối nữa sáng bên thềm, bỗng có một gã công tử mày thành mắt sáng, tuấn tú khôi ngô phe phẩy chiếc quạt đi vào.

Khi hắn vừa đặt bước lên thềm Nghinh Xuân viện thì lập tức có hai người, một mụ sồn sồn đấp lớp phấn dày lên mặt và một gã đàn ông có nước da bủn bủn beo beo xáp lại.

Cả hai giống y như hai chú mèo đói gặp một cậu chuột lang thang.

Mụ sồn sồn toét miệng cười, làm như gã công tử đó là…. bà con khít nút :

- Trời ơi, sao lâu quá vậy? Công tử, em nó tương tư đến bỏ cơm bỏ nước mấy ngày rày.

Gã đàn ông có bộ mặt bủn xỉ sát lại :

- Nó không thèm tiếp ai hết, cứ bảo chờ công tử?

Gã công tử khôi ngô móc ra hai nén bạc. Ở đây, vàng bạc đã thay thế cho lời nói, nó đã làm giàu cho nền ngôn ngữ của loài người, hai nén bạc vừa lọt vào tay thì hai cái miệng Tú bà Ma cô toét ra, giá như không có hai vành tay cản lại thì khóe miệng của họ dám banh tuốt ra sau ót.

Tự nhiên là sau đó, gã công tử gần như được "lôi" lên một gian lầu nhỏ ở bên sau.

Tại đây là một gian phòng đặc biệt, chỉ có hạng khách sang biết vung tiền không nháy mắt, biết "mật hiệu" thì mới được vào.

Như vậy chắc chắn gã công tử này rất rành đường đi nước bước. Những người có tiền, nếu không phải là sành sỏi thì chỉ được ở bên dưới với những cô em "nửa xạc".

Cánh cửa phòng được hé ra, gã công tử được nhét vào, mụ sồn sồn ghé mắt theo :

- Tiểu thơ, có công tử đến thăm đó.

"Em út" biến thành "tiểu thơ" cũng thật là nhanh và vị "tiểu thơ" này không có tương tư đến bỏ cơm bỏ nước, nàng đang ngồi nơi bàn, tay cầm cọ chăm chú vẻ.

Chưa thấy mặt, chỉ thấy phía sau.

Suối tóc thật đen, mướt mượt cháy tỏa xuống cái lưng thon thon được bó sát bằng thân áo lụa mong manh, nhìn vào, người ta tưởng chừng như ai đó chỉ là lớp giấy quyến được nhún nước, chỉ cần đưa bàn tay vuốt nhẹ một cái lá rách toang bên trong, làn da căng thẳng ửng hồng.

Người con gái "tiểu thơ" bất động, nàng đang đặc biệt tinh thần vào bức họa, làm như nàng chẳng bao giờ có sự… đợi chờ.

Mụ sồn sồn đằng hắng :

- Biết rồi, mắc cỡ phải không? Thôi, để tôi lui. Phải chờ cần phải vắng vẻ để cho người ta kề nhau trút cạn nỗi lòng.

Mụ ta quay ra và không quên khép cánh cửa và cô cẩn thận.

Gã công tử không lên tiếng. Hắn bỏ trái cầu thêu ngũ sắc mà vừa rồi hắn đã đưa ra làm ám hiệu để được gặp người đẹp "giá cao" này và chưa muốn làm người em mất hứng.

Thật sự, hắn cũng chưa biết đó là vì đáng say mê nét hao đến xuất thần, nay chỉ là một trong những cách treo cao giá ngọc. Nhưng hắn không cần, hắn chỉ cần diện kiến người chủ trái cầu thêu.

Đưa mắt từ bức họa này đến bức họa khác treo đầy trên vách, hằn thay dưới mỗi bức họa đều có dấu son nhỏ in hai chữ "Di Hồng", cuối cùng, hắn dừng lại bức họa "người thiếu nữ trong mưa" và chép miệng :

- Thật là sống động, bút pháp tuyệt vời, chỉ tiếc mới được tám phần sắc thái của phái họa Cừu Thập Châu mà thôi…

Người con gái quay lại nhìn hắn thật nhanh. Hắn cũng "thấy" nàng trong một thoáng thật nhanh, nhanh nhưng đủ để thu hút cả dung quang vào màn óc. Miệng nhỏ môi hồng mặt to đen trong khuôn mặt thon dài và màu da thật trắng.

Nàng nhếch mép nhưng không cười :

- Còn hai phần nữa, công tử hãy thêm vào cho đủ.

Gã công tử bước ngay lại giá vẻ. Bức tranh "tố nữ" hãy còn lỡ dở và hắn không khách sáo, hắn buông cây quạt ngọc trên bàn, cầm lấy cây cọ vung tay điểm xuyết… Chỉ một thoáng sau, bức tranh tố nữ hoàn thành, nét vẽ của cô gái đã hay, hắn chấm phá càng linh động. Hắn buông cọ, cầm lại cây quạt mỉm cười :

- Bút pháp của Cừu Thập Châu không dễ học như nét vẽ của Đường Bá Hổ, nhiều người đã bỏ Cừu theo Đường có lẽ vì cái dễ đó, nhưng tôi thì không thích nét vẽ của Cừu hơn.

Cô gái nhìn hắn đến sững sờ, hắn nói dứt thật lâu, nàng mới định thần kéo ghế :

- Xin thỉnh công tử, chẳng hay quý danh…

Hắn mỉm cười :

- Tại hạ họ Hàn, tên Ngọc Trác

Cô gái nhướng mắt kêu lên :

- Trường Bạch thế gia - Hàn tam thiếu.

Hàn Ngọc Trác lại mỉm cười :

- Cái tên thật nhỏ của tôi lại có được ở đây sao?

Cô gái nhoẻn miệng cười, dáng dấp rụt rè chứ không ngạo mạn như lúc vừa mới gặp :

- Không, thiếp chỉ nghe những khách văn nhân đến mua vui nơi này kể lại với nhau. Họ rất hống hách, ba hoa, không đáng bậc cao nhân, chỉ có một đức tính mà thiếp bằng lòng đó là sự chịu nhún mình để ca tụng một người không có mặt. Người họ thường nhắc đến và khen tặng là tài hoa đó là Hàn tam thiếu.

Hàn Ngọc Trác gật gật :

- Hân hạnh cho kẻ hèn này biết bao?

Vẻ mặt cô gái có nhiều kích động, giọng cô ta như khẩn khẩn :

- Từ nhỏ, thiếp đã yêu thi họa, đã học đòi nhưng thô thiển đến thảm thương nếu Hàn tam thiếu mà không câu chấp.

Hàn Ngọc Trác hỏi một câu không khiêm tốn, nhưng giọng điệu hết sức thật tình :

- Cô nương muốn học phải không?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, nhưng chắc là không được cơ hội tốt?

Tiếng hỏi của nàng tha thiết quá, khiến cho Hàn Ngọc Trác nhìn người đẹp thật sâu :

- Không khó, nhưng riêng tôi thì cần phải có điều kiện đổi trao.

Cô gái mắt ngời hy vọng :

- Tiện thiếp nguyện hết mình

- Chỉ sợ điều kiện quá cao, đòi hỏi cô nương phải cho vất vả...

Cô gái mở tròn đôi mắt bồ câu nhìn người trai đối diện, thoáng vẻ lạ lùng...

Hàn Ngọc Trác vội mỉm cười :

- Mong cô nương chớ hiểu lầm. Xin mời ngồi, ngồi rồi ta cùng nói chuyện lâu hơn.

Cô gái kéo vạt áo e dè ngồi xuống.

Phong cách này không giống gái lầu xanh. Dưới con mắt của Hàn Ngọc Trác, đây không phải là "ngón nghề" mà là dáng nết thật tình.

Phải chăng nàng không đối diện với khách làng chơi, mà đang đối mặt với bậc cao nhân tài tử và vì thế cho nên nàng không còn giữ được cái gì giả tạo, nàng đã trở về đầy đủ với bản chất thuần nhất của nàng?

Hàn Ngọc Trác cho tay vào ống tay áo lấy trái cầu ngũ sắc đưa ra. Trái cầu chỉ lớn hơn đầu ngón tay một chút, nhưng thêu thật đẹp. Bên dưới trái cầu có một chùm tuốt nhỏ cũng năm màu.

Cô gái mỉm cười :

- Như vậy công tử đã có đến đây rồi?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, đây là lần thứ nhất tại hạ đặt chân đến đất Khai Phong.

Và nói tiếp :

- Xin lỗi, chẳng hay nên gọi là chi?

Di Hồng Cô gái ửng đôi má hồng, nàng gật đầu nhè nhẹ :

- Thưa vâng, Di Hồng là tên thiếp, công tử à không, Hàn tam thiếu, cái tên cục mịch quá phải không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, Di là vui lòng, Hồng là rực rỡ. Cái tên quả đúng như người.

Cô gái cúi đầu e ấp :

- Hàn tam thiếu quá khen, làm tiện thiếp thẹn đến không dám ngẩng đầu.

Nói không dám ngẩng đầu, nhưng tia mắt nàng lại chớp lên :

- Hàn tam thiếu bảo mới đến đây lần đầu, vậy thì trái cầu này…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, trái cầu này không phải của tôi.

Di Hồng "à" nho nhỏ :

- Như vậy Hàn tam thiếu mang trái cầu này đến hỏi…

Hàn Ngọc Trác chận đáp :

- Hỏi thăm chủ nhân của nó.

Di Hồng chớp mắt như ngơ ngác, nhưng rồi nàng lại mỉm cười :

- Nếu thế thì Hàn tam thiếu đã lầm, trái cầu này không phải do tiện thiếp đưa ra.

Bây giờ đến phiên Hàn Ngọc Trác sững sờ :

- Không phải của cô nương?

Di Hồng đáp :

- Hàn tam thiếu mang trái cầu này đến đây, đáng lý ta phải hiểu rõ nguồn cội của nó chứ?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Khai Phong phủ "Nghinh Xuân viện" có một nàng tên là Di Hồng, nàng là một kỹ nữ, cũng là tại tứ chốn lầu xanh, mắt nàng thật cao mà cũng là thật thấp, ưng ý, thì cho dầu cùng đinh trống túi, cũng vẫn được người đẹp ân cần, không bằng lòng, thì cho dẫu công tử vương tôn cũng không thèm để mắt, nàng có một thông lệ, người nào được nàng tiếp một đêm, nàng sẽ tặng cho một trái cầu thêu gọi là chút kỷ niệm phong trần tương hội…

Di Hồng chận nói :

- Tam thiếu, ngưng lại đi. Tam thiếu nói thật đúng nhưng người đẹp đó là 'Ỷ Hồng' chớ không phải cô gái xấu xa 'Di Hồng' đang đối diện cùng Tam thiếu. Tuy nhiên, Ỷ Hồng có một thông lệ thì Di Hồng cũng có 'cái ý' giông giống như thế, chỉ có điều cầu của Ỷ Hồng ngũ sắc, còn cầu của Di Hồng thì đến bảy màu, cầu của Ỷ Hồng đã ném ra rất nhiều, còn cầu của Di Hồng thì cho đến nay vẫn chưa có người đón nhận, vì thế, chỉ được coi là "cái ý" chứ không phải là "thông lệ" như Ỷ Hồng.

Hàn Ngọc Trác "à" một tiếng nhỏ mà dài, hắn gật gù không nói :

- Hay quá, câu nói thật hay, cho dầu thật cũng vẫn động lòng người 'Cầu của Di Hồng thì cho đến nay vẫn chưa có người đón nhận'.

Chưa có người đón nhận hay là chưa có người xứng đáng cho người đẹp tung cầu? Chưa có người đón nhận, hay là đông đào nguyên vẫn còn nguyên khóa vườn xuân?

Nàng lấy ra một cái hộp bằng cây Đàng Hương phưng phức trong hộp có năm trái cầu thêu, cũng nhỏ cũng xinh, nhưng quả thật bảy màu.

Nàng nhón lấy một trái trao tận tay Hàn Ngọc Trác :

- Xin Tam thiếu hãy xem kỹ, hai trái cầu này hoàn toàn khác biệt.

Hàn Ngọc Trác trao trả lại cho nàng trái cầu bảy sắc và khẽ vòng tay :

- Xin lỗi, tại hạ đã khuấy rầy…

Di Hồng không nhận lại trái cầu của mình, nàng mở nụ cười buồn :

- Xin trao tặng Tam thiếu để đánh dấu ngày trái đầu tiên rời khỏi cái hộp này.

'Cái ý' khi đã có rồi sẽ trở thành "thông lệ" nếu đã trao cho ai một trái cầu là đã tiếp người đó một đêm. Vậy thì…

Hàn Ngọc Trác cắn môi suy nghĩ…

Di Hồng lại mỉm cười :

- Tam thiếu đừng vội hiểu lầm, tấm thân ô trọc phong trần này lại dám làm nhơ thân cao quý của Hàn tam thiếu, chẳng qua, vì ngưỡng mộ tài cao, nên trao kỹ vật để bộc lộ lòng thành khẩn thế thôi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Không phải, Hàn Ngọc Trác này vô cùng cảm kích, xin đa tạ hảo ý của cô nương…

Hắn cất trái cầu vào mình rồi ngẩng mặt lên :

- Dám xin cô nương cho biết Ỷ Hồng…

Di Hồng mỉm cười :

- Tôi có thể cho Tam thiếu biết, sự thật thì ở đây chỉ có mỗi mình tôi biết chỗ Ỷ Hồng mà thôi…

Nàng nhoẻn miệng cười thật đẹp và nói :

- Nhưng cũng như Tam thiếu, tôi cần có điều kiện trao đổi.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương là một nữ tài tuyệt sắc, được ra cho điều kiện thì dầu cho phải đổi cả tính mạng chắc cũng không ai từ chối.

Câu nói có vẻ đùa, nhưng cũng rất thật tình của Hàn Ngọc Trác làm cho cô gái sáng mắt, nàng biết mình có tài, nàng biết mình xinh đẹp, nhưng được người khen lại là chuyện khác, nhất là người khen đó không phải hạng tân bốc tầm thường.

Nàng nói :

- Tam thiếu thật là con người cố chấp, tiện nữ đa tạ…

Nàng nghiêng mình thật dịu và hơi thấp giọng :

- Chỉ tiếc rằng thuyền tình chưa cập bến thì bông hồng đã bay bổng tuyệt mù khơi…

Giọng nói của nàng như than như oán, không phải nói riêng cho Ỷ Hồng, cũng không phải nói riêng thân phận của nàng, mà đó là tiếng than não ruột của sự vô duyên giữa tài tử giai nhân.

Hàn Ngọc Trác chợt thấy nao nao và hắn vội vàng đính chính :

- Không không, tại hạ không hề có xa vọng, chỉ vì người được trái cầu này là hạng giang hồ vô loại hắn đã chết rồi nhưng hãy còn đồng bọn nhiễu hại người lành, tại hạ vì người mà mong tìm ra sào huyệt chúng và hy vọng Ỷ Hồng cô nương sẽ là người có thể giúp cho.

Di Hồng gật đầu :

- Ạ à… rất tiếc. Ỷ Hồng đã rời Nghinh Xuân viện, chưa biết đã chọn được người để tính chuyện hoàn lương, hay là trôi nổi phương nào…

Hàn Ngọc Trác cau mày…

Di Hồng nói tiếp :

- Tuy nhiên, vẫn còn có chút mỏng manh, vì khi ra đi, Ỷ Hồng ngồi xe của một tiêu xa gần đây…

Hàn Ngọc Trác vội hỏi :

- Cô nương có thể…

Di Hồng chận đáp :

- Đó là Biện Lương tiêu xa ở xế đại lộ Cổ Lâu…

Nàng ngưng lại và lắc đầu :

- Tuy nhiên, tiện thiếp nghĩ cho dầu Hàn tam thiếu có tìm được Ỷ Hồng, cũng chưa chắc đã hỏi ra, khách quen nhiều quá, làm sao cô ta nhớ được? Vả lại, người ấy khi đến gì với Ỷ Hồng, lại chẳng cải trang chứ chắc gì để nguyên vóc dáng giang hồ như Hàn tam thiếu đã nói…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương có lý, thế nhưng dẫu sao tại hạ cũng phải thử hy vọng.

Di Hồng nói :

- Vậy thì Tam thiếu hãy đến Biên Lương tiêu xa hỏi thử. Nhưng…

Nàng có vẻ ngập ngừng, nhưng cuối cùng vẫn nói :

- Ỷ Hồng quả là một kỹ nữ thanh lâu, nhưng nên bây giờ nàng đã chọn được chỗ hoàn lương thì cầu xin Tam thiếu hãy để cho nàng yên ổn…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Xin cô nương hãy yên lòng, tại hạ không phải hạng người hay mang chuyện phiền hà cho kẻ khác, nếu thẳng may thấy có gì bất lợi cho người mình thăm hỏi thì tại hạ tình nguyện buông bỏ chuyện tìm tới.

Di Hồng nhìn vào mặt hắn thật sâu :

- Vốn biết Hàn tam thiếu là người luôn luôn nghĩ đến tha nhân, nên tiểu nữ mới chỉ đường, đã thế, xin không dám làm mất thời gian của Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác đưa tay là một cử chỉ lưu tình :

- Khoan, khi nãy cô nương đã có ra điều kiện đổi trao, bây giờ tại hạ xin lắng tai nghe…

Di Hồng đáp :

- Chỉ cần Tam thiếu nhớ cho lời yêu cầu về sự an toàn của Ỷ Hồng thì tôi đã mãn nguyện rồi… Đến như chuyện giữa chúng ta, sau khi đi rồi, nếu chưa rời khỏi Khai Phong, có thời gian thỉnh Tam thiếu trở lại đây đàm đạo, lúc bấy giờ, nếu quả Tam thiếu quyết giữ lời thì tôi sẽ nói rõ điều kiện đổi trao cũng không phải muộn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Vạn nhất mà tại hạ không làm sao trở lại?

Di Hồng nhìn sâu vào mắt hắn :

- Như thế thì kể như duyên gặp gỡ chỉ một đêm nay, có muốn gì hơn cũng không thể được, giá như duyên phận không phải chỉ có một đêm nay thì dẫu cho chân trời góc biển, ngày nào đó rồi cũng lại gặp nhau, Tam thiếu nghĩ có phải không?

Bằng trực giác, Hàn Ngọc Trác cảm thấy cô gái này không phải hạng tầm thường, hắn đứng dậy vòng tay :

- Tại hạ mong rằng không chỉ một đêm nay, nhất định Hàn Ngọc Trác này phải giữ lời, bây giờ xin phép cáo từ. Món nợ này xin hẹn ngày mai…

Di Hồng không đưa xa, nàng đứng trên đầu cầu thang nhìn theo, mặt nàng không lộ rõ một nét gì để có thể từ đó mà phán đoán.

Quả đoán như Hàn Ngọc Trác đã nghĩ, người con gái mang tiếng thanh lâu này có nhiều điểm lạ thường…

∘ ∘ ∘

Đại lộ Cổ lâu là con đường lớn nhất của Khai Phong phủ.

Ba ngày xe ngựa nối nhau không dứt, khi đèn đã lên thì lại đông hơn.

Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe phu, tiếng người cực kỳ huyên náo, người đi đường không thể phân biệt, chỉ nghe tiếng ồn ồn.

Hàn Ngọc Trác kiếm ra "Biện Lương tiêu xa", vì khi đến Đại lộ Cổ Lâu thì thấy ngay bản hiệu của họ ở ngay sở đường.

Bảng hiệu hẳn còn mới quá, chứng tỏ hiệu xe đưa khách chỉ có hai người, hắn cảm nhớ Lương gia tiêu cục, sự nghiệp của anh em họ Lương đồ sộ bao nhiêu thì "tiêu xa" này khiêm tốn bấy nhiêu.

Lão quản lý ngồi ở quầy hàng là một gã trung niên đã trắng bệt, mập thù lù, hắn lách tách bàn toán trong tay và khách đến vẫn không ngẩng mặt.

Trước quay tiền có một cái trường kỷ, bên trường kỷ có một gã đại hán trung niên ăn vận theo lối tiền thị. Hắn là con người lực lưỡng xứng đáng với nhiệm vụ nặng nề xốc vác, đúng tư cách của người dân dùng bạo lực để đổi lấy bát cơm.

Gã trung niên đại hán nghinh đón Hàn Ngọc Trác bằng cái cười cởi mở :

- Chắc công tử định thuê xe? Như thế là công tử đã tìm đến đúng chỗ rồi. Đại giang Nam Bắc chỉ có mỗi một tiêu xa của chúng tôi là thông thuộc đường xá, đi mau lẹ nhất, giá tiền phải chăng nhất và nhất là bảo đảm khách an toàn. Chẳng hay công tử định đi đâu?

Hàn Ngọc Trác… thờ ra. Đúng là "Diêm Vương thoái vị, tiểu quỷ đương triều". Lương gia tiêu cục vừa gặp họa suy vong thì cái đám "cắc ké" này nổi lên hạng thứ "nhất".

Còn chuyện làm ăn thường thường là phải nắm vững thời cơ, những kẻ "dựng nghiệp" thường thường là đánh hơi nhạy lắm. Tiêu xa này dựng lên chứng tỏ tin tức về Lương gia tiêu cục gặp nạn đã lan đi khắp nơi rồi.

Hàn Ngọc Trác lên tiếng :

- Tại hạ đến đây để hỏi thăm một chuyện.

Gã đại hán tử "tươi" bỗng xuống mau cu xụ, thế nhưng nghề nghiệp buộc hắn nắn phải gượng cười :

- Chẳng hay công tử muốn hỏi thăm…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Sau chùa Tướng Quốc có một vị cô nương tên gọi Ỷ Hồng. Cách nay mấy ngày rời Khai Phong phủ bằng xe của quí tiêu xa, tại hạ đến đây thăm hỏi xem nàng đến nơi nào?

Gã đại hán bây giờ không còn cười nổi nữa, hắn nhăn nhó coi bộ trả lời thật khó khăn :

- Cái đó… chuyện ấy…

Bây giờ thì tên quản lý mới chịu ngẩng bộ mặt đầy thịt của hắn lên :

- Ai hỏi cô nương Ỷ Hồng?

Tia mắt láo liêng của hắn chiếu thẳng vào mặt Hàn Ngọc Trác như muốn ngấm ngầm tra cứu hơn là chờ câu đáp lại.

Tên đại hán quay đầu lại :

- Vị công tử đây….

Cũng có thể do phẩm cách ngang nhiên của Hàn Ngọc Trác, cũng có thể do quần áo sang trọng trong mình, gã quản lý nhìn một cái từ trên xuống dưới là toét miệng cười ngay :

- Công tử muốn tìm Ỷ Hồng cô nương hả?

Vừa cười vừa hỏi vừa bước ra khỏi quầy tiền, lưng hắn khom khom cung kính. Người chủ tiêu xa lựa một tên quản lý thật có thừa tư cách.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi, xin…

Gã quản lý nhanh nhẩu :

- Dạ, tiểu nhân là quản lý của tiêu xa.

Biết hắn muốn "chưng sơ", Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- A…. quản lý tiên sinh

Gã quản lý cong cái lưng thêm chút nữa :

- Không dám, không dám… Chẳng hay công tử quý danh?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi họ Hàn

Làm như bà con lâu ngày gặp lại, gã quản lý toét miệng cười mừng rỡ :

- Như vậy đây là… Hàn công tử, chẳng hay Hàn công tử là chi của Ỷ Hồng?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bằng hữu, tại hạ từ Hà Bắc đến thăm, không ngờ Ỷ Hồng đã đi rồi.

Gã quản lý gật lịa :

- Vâng, vâng… Ỷ Hồng cô nương đã rời Khai Phong hai ngày nay. Nhưng chẳng hay công tử nghe ai nói cô ta ngồi xe của tiêu xa của chúng tôi vậy?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Di Hồng cô nương tại Nghinh Xuân viện cho tôi biết.

Gã quản lý à à :

- Đúng rồi, đúng rồi… cũng không ai xa lạ, Di Hồng cô nương cũng là khách quen, đi đâu là đến gọi xe của chúng tôi…

Hắn cười cười nói tiếp :

- Hàn công tử chắc biết, làm cái nghề của chúng tôi khó lắm, có nhiều người khách không muốn ai biết tông tích, vì thế tiểu hiệu không khi nào dám tiết lộ hành tung của khách nhưng đã có Di Hồng cô nương giới thiệu thì lại khác. Bây giờ công tử đến An Lạc Oa ở Lạc Dương hỏi thăm, có hay không thì không dám chắc, chỉ biết chồng của cô ta là giáo thư tại đó, họ Tề, công tử hỏi người ấy là biết ngay.

Hàn Ngọc Trác vòng tay định kiếu từ nhưng chợt nghĩ ra một chuyện, hắn quay mình lại…

21. Chương 21: Theo Dõi Cánh Đồng

Từ Khai Phong đến Lạc Dương tự nhiên là không thể đi bộ, tính theo những kẻ thông thường, như vậy là phải có xe, Hàn Ngọc Trác thoáng thấy bộ mặt tên quản lý hơi khó coi khi hắn từ giã là hiểu ngay chuyện đó.

Hắn quay lai mỉm cười :

- Quản Lý tiên sinh có còn trong xe chớ?

Vẻ mặt tên quản lý vừa xụ đã tươi :

- Vâng vâng, nhất định là phải có, công tử cần ngay?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cho tôi một cỗ ngựa hay để đến Lạc Dương

Chỉ một cái vẫy tay sao đó, cỗ xe một ngựa đã đến cạnh thềm.

Lòng nóng như lửa đốt, tuy không cho lộ ra ngoài, nhưng Hàn Ngọc Trác cũng không thể chần chừ hơn nữa, hắn lên xe và ra hiệu cho gã đánh xe.

Tên đánh xe là gã đại hán có mặt khi Hàn Ngọc Trác mới tới, hắn là con người lanh le, không cần nghe dặn, chỉ thấy ra hiệu là ra roi. Cỗ xe chao qua rồi lao tới khả nhanh.

Hàn Ngọc Trác có vẻ hài lòng...

◦ ◦ ◦

Lạc Dương.

Là một trong sáu cố đô trải qua bảy triều hưng thịnh, Lạc Dương ngày nay trở thành sầm khuất, nhưng vẫn nổi tiếng là đất văn vật phong lưu..

An Lạc Oa là một thắng cảnh ngoại ô, nơi đây cảnh trí thật đúng danh xưng, đồng ruộng bao la, vườn cây xanh mượt, từ cổng làng dẫn vào giữa thôn, những con đường đất phẳng bằng rợp bóng tre xanh.

Hàn Ngọc Trác xuống xe tai tây thôn, sau khi nhận tiền, gã đai hán quay trở lại.

Suốt một đêm mệt nhọc, bây giờ hương lúa ban mai của ruộng đồng bát ngát đã làm cho Hàn Ngọc Trác tươi tỉnh lại hắn hít một hơi dài và xâm nhập đi thẳng vào làng.

Đi được một đỗi, gặp một gã nông phu vác cuốc từ xa đi lại, Hàn Ngọc Trác vội vòng tay :

- Xin lỗi, tôi là người ở xa đến đây, xin làm ơn cho tôi hỏi thăm...

Tuy là môt nông phu, nhưng đã là người ở tại An Lạc Oa quê hương của nhiều bậc văn hào, quả là đất sản xanh lễ giáo, gã nông phu đặt cuốc xuống vòng tay :

- Không dám, chẳng hay tôn giá muốn hỏi ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại hạ muốn hỏi thăm Tề tiên sinh, người đang làm giáo thọ ở đây.

Người nông phu chớp mắt :

- Chẳng hay vị Tề tiên sinh đó là...

Hàn Ngọc Trác chận đáp :

- Tề tiên sinh là bằng hữu của tại hạ.

Người nông phu liếc nhanh Hàn Ngọc Trác từ trên xuống dưới và cũng nói nhanh :

- Xin tôn giá hãy theo tôi.

Hắn vác cuốc lên vai và quay trở lại.

Hàn Ngọc Trác bước theo :

- Thật không dám làm phiền, xin cho biết...

Người nông phu nói :

- Tề tiên sinh ở chỗ khó đi lắm, vả lại tôi cũng thuận đường.

Tuy biết không phải "thuận đường", vì người nông phu phải trở lại, nhưng thấy người đã quyết tâm, Hàn Ngoc Trác đành phải nói xuôi :

- Đã thế, tại hạ xin đa tạ.

Hai người kẻ trước người sau, Hàn Ngọc Trác nhìn dáng đi của người nông phu bất giác cau mày…

Đầu đội nón lá, mình vận áo vải thô đã trổ xám và đã có nhiều chỗ vá, nhưng thật sạch, không như những người nông phu mặc áo đóng quần bởi mồ hôi quyên nắng.

Vóc người mảnh khảnh, không gân guốc lắm nhưng thật chắc chắn, làn da sạm nắng càng lộ vẻ kiện khang, nhưng với vẻ mặt thì hơi lạ…

Với đôi mắt to và sáng, với sống mắt thẳng và vành môi như luôn luôn chực hở nụ cười. Hàn Ngọc Trác cảm thấy cái chất "nông phu" trong con người này quá ít.

Còn đang băn khoăn về con người thì gã nông phu chợt dừng bước và khẽ nói :

- Đã tới rồi…

Hắn chỉ tay vào gian nhà tranh cửa trúc khang trang, trước sân những nhánh liễu la đà đưa gió, quang cảnh ngôi nhà mộc mạc mà thanh tú, chỉ có vắng vẻ. cửa nhà hai cánh mở toang nhưng không thấy bóng người mà cũng không nghe tiếng động Hàn Ngọc Trác chợt cảm thấy lời dặn của Di Hồng quả đúng, Ỷ Hồng có được một người chồng vừa dạy học vừa vui thú với cảnh ruộng vườn như thế này, quả thật không nên mang đến cho nàng những chuyện phiền hà.

Gã nông phu dựng cuốc vào giậu trúc, lột nón cầm tay và nói :

- Tôn giá hãy vào đây.

Hắn mở cửa rộng hơn chút nữa rồi bước thẳng vào trong.

Cảm giác đầu tiên của Hàn Ngọc Trác là vị Tề tiên sinh này nhất định là người hiếu khách và lại còn hòa nhã, vì luôn cả người láng giềng này cũng vào nhà một cách tự nhiên, tự nhiên đến mức gần như bước vào cửa nhà mình.

Cũng chính người nông ohu mời Hàn Ngọc Trác ngồi, rồi cũng chính tay hắn châm trà tiếp đãi.

Nông thôn xa chợ, đến trà cũng không còn đủ hương vị, rất mong tôn giá không hiềm đạm bạc.

Thái độ đã khiêm cung, lời lẽ lại còn trang nhã, nhưng Hàn Ngọc Trác chợt nhận ra điều lạ…

Hắn chưa kịp hỏi thì người nông phu đã ngồi xuống ân cần.

- Tại hạ họ Tề, chẳng hay tôn giả tìm đến có chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác sững sờ.

Vị tiên sinh họ Tề này này quả là trầm tĩnh, mãi khi vào nhà rồi mới chịu nói ra.

Hắn lật đật vòng tay :

- Thì ra đây là Tề tiên sinh, tại hạ vô cùng thất kính.

Người nông phu nghiêng mình :

- Không dám, nhưng thật tình các hạ chưa biết tại hạ lần nào cả sao?

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Chỉ hân hạnh diện kiến lần thứ nhất, rất mong tiên sinh thứ cho sự mạo muội này.

Người nông phu lại nghiêng mình :

- Không dám chẳng hay tôn giá chỉ dạy bảo?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật không dám đâu tiên sinh, tại hạ đến đây là để tìm hỏi quí phu nhân.

Người nông phu a à nho nhỏ nhưng không hỏi tiếp.

Hàn Ngọc Trác thật tình :

- Tại hạ đến Khai Phong trước, nhưng được Di Hồng cô nương cho biết rằng quí phu nhân đã không còn ở đó, người lại chỉ đến Biện Lương tiêu xa để hỏi thăm..

Người nông phu chận ngang :

- Tôi biết rồi, ví khi nãy nghe có tiếng xe khua, chắc tôn giá lại đến đây bằng xe của Biện Lương tiêu xa và chính nơi đó lại chỉ đường?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Và cũng may mà vừa xuống xe lai gặp tiên sinh.

Người nông phu cười nửa miệng :

- Chuyện may đó thật là ít có..

Và hắn lại hỏi luôn :

- Tôn giá và hiền nội là kẻ quen biết cũ?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, tại hạ và quí phu nhân vốn không hề quen biết, nhưng sở dĩ mạo muội đến đây là vì mong nhờ quí phu nhân để hỏi thăm một chuyện…

Người nông phu hỏi :

- Chẳng hay tôn giá muốn hỏi điều gì?

Hàn Ngọc Trác móc cái cầu thêu ngũ sắc ra và hỏi :

- Các hạ biết vật này?

Người nông phu thật thản nhiên và gật đầu nhè nhẹ :

- Tôi biết, tôn giá chưa từng quen biết đến tiện nội, tự nhiên vật này không phải của mình?

Con người gã nông phu đã tuấn tú, thái độ lại an tường. Hàn Ngọc Trác đã có nhiều kính nể, hắn e dè nghiêm túc trả lời :

- Tiên sinh nhận xét rất đúng vật này không phải của tại hạ, thật không dám giấu tiên sinh, vật này tại ha nhặt được trong người của một kẻ giang hồ bại hoại, chúng đã câu kết bắt cóc Triệu đại nhân, một vị quan liêm khiết của triều đình, lại còn giá họa cho người khác chính vì để tra việc đó tại hạ đành phải mạo muội…

Người nông phu hỏi :

- Tại sao tôn giá lại không hỏi thẳng người có trái cầu này?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ngưòi đó chết rồi, sau khi chết trái cầu này mới rơi ra.

Trầm ngâm một lúc thật lâu, người nông phu mới hỏi :

- Tôn giá bảo là do Di Hồng co nương cho tôn giá biết manh mối đến đây?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế.

Người nông phu chậm rãi nói :

- Tại hạ không bao giờ nghĩ về quá khứ của hiền nội, thật sự về lần gặp gỡ và quen biết ban đầu, tại hạ đã biết nàng đang làm công việc gì rồi. Trong con mắt của tại hạ, hiền nội là một kỳ nữ rất ít có, một tài nữ khó gặp, trong yêu đương của tại hạ đối với nàng có một niềm kính mến, thế nhưng tại hạ không mong nàng tiếp xúc trở lại những gì thuộc về quá khứ, cũng có nghĩa là tại hạ kgông bằng lòng một sự việc gì làm

phiền phức đến cái sinh hoạt yên lành của vợ chồng tại hạ. Tuy nhiên vợ chồng tại hạ đã có chịu ân của Di Hồng cô nương, việc Di Hồng cô nương đã dẫn đường chỉ lối, đó là chuyện không được liệt kê là khuấy nhiều, chỉ mong tôn giá có được một tín vật nào đó của Di Hồng cô nương, để chúng tôi có thể lấy đó làm tin.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Tại sao phải đòi tín vật của Di Hồng cô nương mới được?

Nhưng sực nhớ ra trái cầu thêu bảy sắc, hắn lật đật trưng ra và nói :

- Tại hạ và Di Hồng cô nương kết giao với nhau chỉ thuần về đạo nghĩa, tuy nhiên nàng vẫn có tặng cho tại hạ vật này, không biết có thể được xem là tín vật hay chăng?

Đôi mắt của người nông phu hơi mở lớn và hắn gật đầu :

- Trái cầu bảy màu này, tại hạ có biết, tôn giá đã có vật này. Đủ thấy chuyện Di Hồng cô nương giới thiệu đến đây là thật, xin tôn giá hãy thu hồi rồi tại hạ sẽ thỉnh hiền nội ra mắt.

Hàn Ngọc Trác cầm lại trái cầu và thờ một hơi nhẹ nhõm.

Người nông phu đứng lên dợm bước vào trong nhưng hắn vùng quay lại :

- Đúng rồi, tại hạ còn quên thỉnh giáo…

Hàn Ngọc Trác đáp ngay :

- Tại hạ họ Hàn, tên là Ngọc Trác.

Đôi mắt của người nông phu lai mở lớn ra lần nữa hắn hỏi :

- Có phải Trường Bạch thế gia "Tiểu Mạnh Thường" Hàn tam thiếu gia phải không?

Hàn Ngọc Trác sửng sốt đứng lên vòng tay :

- Không dám, nhưng.. tiên sinh hình như không chỉ theo dõi sách đèn?

Người nông phu làm như không nghe hỏi lại :

- Vừa rồi Hàn tam thiếu gia có bảo vị quan của triều đình bị bắt cóc, nhưng chẳng hay người đó là ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Hà Nam tuần phủ, Triệu Đức Chính Triệu đại nhân.

Người nông phu hơi biến sắc :

- Thế bọn bắt người lại giá họa cho…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đó là những vị trưởng bối của tại hạ, chín anh em họ Lương gia tiêu cục của Đại Danh phủ.

Người nông phu nhìn chăm chăm vào Hàn Ngọc Trác :

- Chẳng hay Tam thiếu gia có thể cho nghe được chuyện từ đâu?

Đã đến cầu người thì không lý do gì để che giấu, Hàn Ngọc Trác gật đầu gọi thuật lại đầu đuôi.

Sắc mặt của người nông phu chợt nghiêm một cách lạ thường, hắn lặng một lúc rồi nói :

- Xin Tam thiếu hãy ngồi nán lại đây, tại hạ vào thỉnh hiền nội.

Nhìn theo dáng đi của người nông phu, Hàn Ngọc Trác nhiều tư lự…

Cố nhiên không phải là nông phu, nhưng cũng không phải như những kẻ đọc sách tầm thường, không phải chỉ chuyên nghề dạy học như những ông thầy đồ khác…

Cuối cùng hắn đành kết luận mơ hồ: Tề tiên sinh là người vừa đọc sách vừa luyện kiếm.

Thế nhưng cũng chỉ là câu kết luận lắm tạm chớ không hoàn toàn thỏa mãn, nhất định có một kết định khác hơn nhưng bây giờ thì đành không thể nào nghĩ ra cho được.

Hàn Ngọc Trác lại băng khoăn về chuyện khác.

Từ phòng khách vào nhà gọi hay "thỉnh" một người gì cũng thế, đâu còn làm sao lại lâu đến mức độ đó hay sao? Và dầu có dùng lễ tương đài, ngồi ngoài gọi một tiếng mời cũng đủ quá rồi, chồng gọi vợ sao lại quá trang trọng đến thế ấy?

Chợt nghe bên trong có tiếng động hơi lạ và tiếp theo là tiếng bước chân cũng hơi lạ...

Hàn Ngọc Trác nói thầm "chắc đã ra rồi"!

Quả nhiện tấm rèm trúc khẽ động, người nông phu vịn đỡ một người thiếu phụ chầm chậm bước ra.

Hàn Ngọc Trác vừa thấy là đã sinh nghi và kế đến là rúng động.

Người thiếu phụ có nước da trắng bệt, những đường gân xanh nho nhỏ nổi đầy.

Mới thấy làm như quá mập nhưng nhìn kỹ thì đang bị phù thủng, làn da phù đến căng lên như bọt nước, nhìn có cảm tưởng chỉ cần đụng nhẹ là bể ra ngay.

Nhìn qua trông thật dễ sợ, nhưng nếu nhìn kỹ, người thiếu phụ có một vẻ đẹp lạ lùng, bây giờ đã mất màu lại phù thủng mà vẫn còn nhận ra vẻ đẹp mặn mà, giá như bình thường chắc chắn là một tuyện sắc giai nhân.

Nàng có vẻ hơn lớn hơn Di Hồng về tuổi tác, nhưng bằng vào dáng sắc này, nhất định phải là hơn.

Người thiếu phụ gần như vô lực, đã được vịn đỡ mà bước đi trông thật khó khăn.

Ra khỏi cửa phòng, nàng nghiêng mình làm lễ với Hàn Ngọc Trác, giọng nói của nàng cũng thật yếu ớt.

- Vợ chồng của chúng tôi đã nghe danh "Tiểu Mạnh Thường" của Trường Bạch thế gia đã lâu, hôm nay được diện kiến Tam thiếu gia thật là cực kỳ vinh hạnh.

Hàn Ngọc Trác vội nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám... tiên sinh, phu nhân hình như...

Đôi mày của người nông phu phát chậm của Miêu Cương, tuy không làm hại đến sinh mạng nhất thời, nhưng nó sẽ làm cho ngày một hao mòn.

Hàn Ngọc Trác rung động :

- Phu nhân đã trúng độc.

Người thiếu phụ nó :

- Chuyện này nói ra dài lắm, xin thỉnh Tam thiếu gia hãy ngồi rồi vợ chồng tôi sẽ chầm chậm phụng cáo. Xin lỗi Tam thiếu gia cho tôi ngồi trước.

Người nông phu cẩn thận từ chút mệt trong việc nâng đỡ người vợ và khi nàng ngồi rồi, hắn vẫn đứng sát một bên chăm sóc.

Ngồi xong người thiếu phụ ngẫn mặt lên nhìn chồng.

- Ngọc Phi, hãy thuật chuyện cho Tam thiếu gia nghe đi.

Tề Ngọc Phi đưa tay ra nói với Hàn Ngọc Trác :

- Xin Tam thiếu gia hãy cho tại hạ xem lại trái cầu thêu bảy màu của Di Hồng.

- Tam thiếu gia hãy chú ý trái cầu.

Hàn Ngọc Trác nhìn xuống đất và Tề Ngọc Phi cầm dùi gõ vào khánh luôn ba tiếng.

Ba tiếng khánh vừa dứt thì chuyện lạ xảy ra.

Trái cầu bảy màu như bị một vật gì cắn bể, từ bên trong ruột trái cầu một con sâu hình dạng kỳ dị bò ra.

Màu da của con sâu bóng lưởng xanh như ngọc bích.

Hàn Ngọc Trác nhìn con sâu trăn trối, hắn là con người rất bình tĩnh, nhưng bây giờ thì đã điếng hồn.

Tề Ngọc Phi dùng giày chà nát trái cầu, sâu cũng cùng chung số phận.

Trái cầu nhẹp lép, con sâu chỉ còn là một chất nước xanh xanh, nhưng ngay liền sau đó chưa nháy mắt màu xanh chất nước đó bỗng biến thành đen bầm và từ nơi đó một làn hơi nhè nhẹ bốc lên như khói.

Hàn Ngọc Trác kêu lên :

- Sâu độc!

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đó là một trong nhiều thứ độc trùng của Miêu Cương. Tại hạ không biết gọi tên là gì, chỉ biết nó độc vô cùng, bất cứ ai bị nó cắn, không qua nửa canh giờ sau sẽ mang chứng bệnh như hiền nội. Thứ độc trùng này có một tính lạ, bình thường mang trái cầu đó trong người bao lâu cũng được, không cho ăn cho uống gì cả, nhưng nó vẫn sống mạnh như thường, cho đến khi nghe tiến khánh đặc biệt này, nó sẽ tự cắn trái cầu chui ra và cắn ngay kẻ nào mang nó. Giá như trước khi lấy trái cầu này ra khỏi mình Tam thiếu gia mà tại hạ khõ ba tiếng khánh thì hậu quả…

Hàn Ngọc Trác nghe lạnh từ xương sống, hắn rúng động :

- Tề tiên sinh, tại sao lại…

Tề Ngọc Phi vẫn bằng một giọng trầm trầm :

- Lúc hiền nội còn ở tại Khai Phong, có quen với vị Tân Đức Nghĩa, người mà Hàn tam thiếu bảo là chết rồi. Lúc đó, chỉ vì Tân Đức Nghĩa quá hâm mộ tài nghệ, hiền nội mới tặng cho một trái cầu. Bọn của họ phát giác ra chuyện đó, nhân cơ hội muốn tiêu trừ hậu loạn, họ cố ý cứ để cho Tân Đức Nghĩa giữ trái cầu để chờ người bắt gặp. Họ biết rõ, người ta sẽ do từ trái cầu ấy mà truy ra, tự nhiên kẻ nào truy ra, đối với họ là địch thủ. Họ buộc vợ chồng tại hạ phải ẩn tại đây sau khi phóng độc vào hiền nội, họ buộc phải giết bất cứ ai đến đây có trái cầu bảy màu quả nhiên Tam thiếu gia đã tìm tới và đúng ý như họ đã an bài.

Hàn Ngoc Trác cau mặt :

- Như vậy vị cô nương Di Hồng và Biện Lương tiêu xa đều là…

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đều là bè đảng của họ.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Thế tại sao chúng không hạ thủ ngay khi tại khai phong.

Tề Ngọc Phi mỉm cười :

- Tam thiếu gia đừng quên hành động của nhóm người này là luôn luôn phi tang để đổ tội cho người khác.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhưng làm sao họ lại có thể tin rằng Tề tiên sinh…

Tề Ngọc Phi chận nói :

- Hàn tam thiếu gia quên rằng hiền nội đang bị độc trùng hoành hành và đang cần được bình phục hay sao?

Hàn Ngọc Trác gật đầu và chợt nhìn thẳng vào mặt Tề Ngọc Phi :

- Thế tại sao…

Tề Ngọc Phi nở nụ cười buồn :

- Cứu hiền nội là điều quan trọng, nhưng nếu vì muốn cứu mình mà phải hại người nhất là người đó chính là vị "Tiểu Mạnh Thường" của Trường Bạch thế gia, trong khi Tam thiếu gia đang còn có nhiệm vụ lo giải cứu một trụ cột triều đình.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Thế nhưng tính mạng của phu nhân đang…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Hiền nội bằng lòng hy sinh tất cả chớ không thể để cho Hàn tam thiếu và Triệu đại nhân mất mạng, vả lại tại hạ cũng nghĩ đây là một vinh hạnh cho người được hy sinh.

Hàn Ngọc Trác mím miệng đứng lên :

- Nhị vị, Hàn Ngọc Trác này vô cùng cảm kích, nhưng sinh mạng của phu nhân là quan trọng…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Tam thiếu gia và Triệu đại nhân mới trọng, Triệu đại nhân là lương tống triều đình, Tam thiếu gia đã vì đại nghĩa mà bôn ba, vợ chồng tại hạ sao lại không góp một phần sức lực

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Nhưng sự hy sinh quá lớn…

Tề Ngọc Phi nghiêm mặt :

- Tam thiếu không nên nói thêm điều gì nữa cả, chuyện không được chậm trễ vì trễ là có biến. Bây giờ muốn tìm sào huyệt của chúng, chỉ có người con gái giả dạng làm người con gái Di Hồng mới có thể phăng ra. Tam thiếu hãy gấp rút trở lại Khai Phong càng sớm càng tốt.

Hàn Ngọc Trác nghe lòng bất nhẫn, hắn cúi đầu thấp giọng :

- Hiền phu phụ không nên để cho Hàn Ngọc Trác này suốt đời gánh nặng ơn sâu…

Nhưng hắn vụt ngẩng mặt lên hỏi nhỏ :

- Có phải chỉ có thuốc của bọn họ mới giải được độc trùng?

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đúng như thế, nhưng Tam thiếu gia không cần…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười ngắt ngang :

- Hiền phu phụ hãy yên lòng. Hàn Ngọc Trác này sẽ cấp tốc trở lại nơi đây.

Tề Ngọc Phi vội nói :

- Tam thiếu, Triệu đại nhân là trọng.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Mỗi một việc đều có sự quan trọng như nhau, vả lại chuyện này có sự dính liền chớ không mau thuẫn gì cả. Sau khi tại hạ đi rồi…

Tề Ngọc Phi đáp ngay :

- Trong phòng này có một cái hầm bí mật, mỗi khi đi đâu, tại hạ đều giấu hiền nội trong đó, vả lại tại hạ cũng không hề đi xa.

Hàn Ngọc Trác vừa hé miệng chợt nín thinh.

Hắn chớp mắt nhưng đã bất động, vì Tề Ngọc Phi đã động.

Cái dùi trên cánh tay hắn bay ra.

Ngoài cửa có tiếng người ngã xuống.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tề tiên sinh giấu mãi, nhưng tại hạ lơ đi nên buộc phải lòi ra.

Tề Ngọc Phi cũng cười :

- Giấu gì tại hạ cũng phải cho Tam thiếu yên lòng rằng tại hạ có khả năng tự bảo vệ thân.

22. Chương 22: Phăng Lần Dấu Cũ

Gã đại hán mất mạng trước cửa vốn là người quen.

Hắn đưa đi bây giờ lại phải đưa hắn trở về.

Tên đánh xe có mặt tại đây, cổ xe nhất định cách đó không xa.

Hàn Ngọc Trác mím môi, đi có xe, trở lại cũng có xe, kể ra cũng có sòng phẳng.

Bây giờ, thì hắn thấy thêm một việc.

Tại sao bọn này lại giá họa cho Lương gia tiêu cục? Tại làm sao Lương gia tiêu cục vừa dẹp tiệm thì "Biện Lương tiêu xa" lại dựng lên.

Có thể đó không phải là nguyên nhân duy nhất, nhưng ít ra nó cũng là một lý do. Cỗ xe một ngựa trở lại con đường cũ, nhưng người đánh xe đã được thay.

Người khách thành kẻ đánh xe, người đánh xe biến thành vị khách.

Chỉ có điều vị khách này không ngồi mà lại nằm, không thức mà lại ngủ.

Giấc ngủ ngàn thu.

Cỗ xe trở lại và khi vào Khai Phong thì trời đã tối, Hàn Ngọc Trác cho xe rẽ vào Nghinh Xuân viện.

Không cần gọi ai, cũng không chờ ai dẫn lối, Hàn Ngọc Trác xuống xe vút thẳng lên lầu.

Bên bàn, một cô gái ngồi quay mặt vào trong.

Hàn Ngọc Trác xô cửa, gài cửa và lên tiếng.

- Cô nương duyên phận chưa hết, tại hạ trở lại để nối lại lời hứa hẹn hôm qua.

Cô gái giật mình quay phắt lại :

- Ngươi... ngươi...

Hàn Ngọc Trác sững sờ.

Không phải Di Hồng.

Cô gái này tuổi còn nhỏ hơn và dáng sắc cũng lém hơn.

Hắn định thần trầm giọng :

- Di Hồng đâu?

Cô gái đáp :

- Chị ấy đã đi rồi.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Đi bao giờ?

Cô gái đáp :

- Hôm qua.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Bảo đi đâu?

Cô gái đáp :

- Không biết.

Hàn Ngọc Trác quay mình phóng thẳng xuống lầu chớ không theo lối cầu thang.

Cô gái đứng nhìn theo ngơ ngác.

- Mê đến mức nhảy bừa như thế hay sao?

Hình như cô ta lải nhải trong miệng, nhưng cũng chỉ một mình nghe, vì Hàn Ngọc Trác đã nhảy vào xe và con ngựa được tra roi phi nước đại.

Di Hồng đi là phải, nhiệm vụ của nàng chỉ đến đó thôi.

Nhưng "Biện Lương tiêu xa" chắc chắn phải còn mở cửa, nhiệm vụ của họ còn nhiều.

Đúng như Hàn Ngọc Trác đã nghĩ, "Biện Lương tiêu xa" vẫn còn mở cửa, bên trong đèn vẫn sáng choang.

Chỉ có một tên đại hán sớ rớ nên ngoài, gã quản lý vẫn cắm đầu trên bàn toán.

Những con toán nhảy nghe lộc cộc.

Hàn Ngọc Trác xuống xe đi thẳng vào trong.

Tên đại hán nhìn há hốc mồm, chắc không còn kêu ra tiếng.

Tên quản lý vẫn trong tư thế lần dò theo con số, không ngóc đầu lên.

Đến lúc Hàn Ngọc Trác bước tới gần, hắn vẫn gầm đầu nhưng miệng hỏi :

- Sao, thằng nhỏ đó nằm rồi chớ?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Người có nhiệm vụ nằm, không nằm, kẻ không có bổn phận nằm, lại phải nằm.

Tên quản lý ngẫn mặt lên biến sắc, hắn đứng phắt lên nhưng rồi lại cười ngay :

- Công tử đã về tới, đường xa có mệt lắm không? Tìm được Ỷ Hồng rồi chớ?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bây giờ đổi ý, không tìm Ỷ Hồng nữa, ta chỉ muốn gặp Di Hồng.

Tên quản lý híp híp mắt :

- Công tử không hỏi tiểu nhân không dám nói, người ta đã hoàn lương rồi. Cần gì, Khai Phong thành hạng tài hoa như Di Hồng nào có thiếu chi. Đến đó nhanh đi, không khéo người ta kẹt khách đó nữa nghe.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đã đến rồi nhưng cũng đã trễ rồi, hãy nghĩ cách khác cho ta đi.

Tên quản lý cười hà hà :

- Đùa hoài, Nghinh Xuân viện đâu phải của tiểu nhân? Cũng không phải của bà con dòng họ với Di Hồng tiểu nhân cũng đâu có tài gì chỉ ra cách cho công tử? Tánh tình của Di Hồng cô nương chắc công tử thừa biết rồi mà.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Ta xem giữa ta và ngươi không cần phải nói nhiều. Di Hồng đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hãy còn lại các ngươi. Ngươi nghĩ cách cho ta hay là chò ta phải dạy?

Tên quản lý xoa xoa hai bàn tay mập thù lù, hắn cười đã mất tự nhiên :

- Cái đó thật tình khó quá. Thật không ngờ công tử trở lại đây? Tại công tử xui xẻo đó chớ, đã xui mà còn muốn trách ai…

Hắn chưa dứt câu là hai tay đã động, hắn chụp lấu cái bàn toán, Hàn Ngọc Trác đã nhanh hơn.

Đưa tay chận bàn toán, Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Hình như đây là cái bàn toán sắt. Người trong giang hồ sử dụng bàn toán không nhiều, để ta nghĩ xem…

Thấy tên quản lý lén di động cặp giò, Hàn Ngọc Trác quát lên :

- Đứng yên, khi ta chưa ra lệnh mà ngươi cử động thì cái bàn toán này sẽ xắn gãy cặp giò đó nghe chưa.

Tên đại hán đứng ngoài vừa định chuồn im, nhưng câu nói đó không biết nói ai, hắn vẫn khựng lại không dám nhúc nhích.

Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào tên quản lý :

- Ta nhớ rồi, vùng Trung Châu có một người tên Thương Cửu biệt hiệu là "Gia Quái", người đó sử dụng bàn toán sắt. Vị Thương Cửu đó là một người rất tinh minh, hành nghề chưa bao giờ lỗ vốn. Quản lý tiên sinh chắc là bạn đồng nghề thì có biết người đó chớ?

Tên quản lý biến sắc nhưng hắn cố gượng cười :

- Có nghe, có nghe, chỉ có điều vị Thương Cửu đó đã rời khỏi Trung Châu, đã thoái xuất giang hồ từ lâu rồi..

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đâu có, Thương Cửu là con người mà tại hạ biết khá rõ, chĩ trừ khi giang hồ không có sơ mũi gì nữa, chớ bằng không thì không khi nào hắn lại chịu rút lui đâu. Cứ theo tình hình này thì nhất định hắn chưa thoái xuất giang hồ, chẳng qua là rút vào bí mật, câu kết với bọn nào đó để tính chuyện làm ăn lớn đó thôi.

Tên quản lý chớp mắt :

- Công tử nghĩ như thế nào?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tự nhiên, nhưng không biết quản lý tiên sinh thấy thế nào?

Tên quản lý lắc đầu :

- Không biết thí phải chịu không biết, chứ không dám đồng ý đại như thế đâu.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đồng ý hay không thật tình không dám ép, chỉ có điều chuyện này thì chắc tiên sinh không thoái từ…

Tên quản lý nói :

- Chuyện này hay chuyện nào tại hạ không cần biết, ví chắc công tử đã nhắm lầm người, chúng tôi ở đây làm ăn có qui cũ hẳn hoi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chuyện gì khác không thể, chỉ kể cái chuyện bàn toán này để làm ăn thì trí óc phải hết sức minh mẫn, nếu không chén cơm sẽ đổ. Chẳng hay nguyên tắc tính toán làm sao hé?

Tên quản lý cười :

- Dễ, nguyên tắc chỉ là chớ không cho lỗ.

Hàn Ngọc Trác bật cười :

- Hay, chỉ lời không cho lỗ, thật là hay. Có một người quản lý cao minh ngồi quầy tiền như thế. Biện Lương tiêu xa sẽ hết sức bình an, nhất bổn thu vạn lời, tiền của sẽ vô như nước. Chỉ có điều, quản lý tiên sinh cũng nên cho người khác kiếm chút cháo với chớ!

Hắn nói chuyện mà bàn tay hằn cứ lún dần, cái bàn toán sắt lún sâu xuống mặt quầy hàng gần mất, cho đến khi hắn nói xong thì mặt quầy tiền bằng phẳng y như khi đóng cái quầy tiền này đến giờ chưa thấy cái bàn toán sắt nằm trên lần nào.

Tên quản lý cười, cái miệng cười méo xẹo :

- Công tử định hủy bỏ chén cơm của tôi đó hay sao?

Hàn Ngọc Trác vut trầm giọng :

- Thương Cửu ngươi là người ít nhiều thể diện tại Trung Châu, ngươi cần phải biết sự nhẫn nại của ta có giới hạn.

Tên quản lý đáp :

- Tam thiếu gia đã lật bản hiệu của tại hạ thì tại hạ đành phải nhận vậy. Bây giờ xin Tam thiếu gia nghĩ lại, vì thiếu gia cũng đâu ngoài khu vực giang hồ?

Trường Bạch thế gia mấy đời có xa giang hồ nửa bước?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ý của các hạ đã biết, nhưng các hạ cũng cần hiểu rằng Triệu đại nhân đáng được coi là bậc phụ mẫu chi dân, vả lại tình hình hiện tại đã kéo lần đến chỗ vô cùng phiền toái chớ không phải chỉ một mình Triệu đại nhân không đâu.

Gã quản lý Trương Cửu lắc đầu :

- Tôi nói thẳng một điều để Tam thiếu gia được rõ ràng hơn, còn chuyện tin hay không thì tùy Tam thiếu. Theo tôi biết thì bằng một Trường Bạch thế gia sợ e rất khó làm yên tâm được việc này, và rất có thể sẽ rước vào mình một cái họa không nhỏ. Ân oán của thiên hạ, hãy để cho thiên hạ tự lo liệu, Tam thiếu gia là người thông minh có lẽ nên dừng lại ngay thì phải.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Tại hạ đang muốn nghe thử Trường Bạch thế gia sẽ gặp nhân vật lợi hại như thế nào đây.

Thương Cửu lắc đầu :

- Xin lỗi điều đó tại hạ không thể nói cho Tam thiếu gia biết. Tam thiếu gia có lẽ cũng đã nghĩ đến người có thể làm cho Thương Cửu này cúi đầu tuân mạng thì chắc không phải hạng có thể dễ đùa đâu.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tại hạ là co người bình sinh không ưa gây chuyện với bất cứ những ai, chỉ có điều riêng đối với những nhân vật lợi hại nhất thì lại cứ muốn được hân hạnh gặp.

Thương Cửu nói :

- Sỡ dĩ hiện tại, tại hạ phải nói thật tình với Tam thiếu gia là vì tại hạ và Tam thiếu gia vốn không thù không oán, và nhất là từ trước đến nay tại hạ vô cùng ngưỡng mộ Trường Bạch thế gia, nhưng nếu Tam thiếu không xem chuyện quan trọng đó vào đâu thì tại hạ cũng không còn gì để nói.

Hàn Ngọc Trác gằn giọng :

- Các hạ là người thức thời, đáng lý không nên để tại hạ nói nhiều hơn nữa.

Thương Cửu lắc đầu :

- Cho dầu Tam thiếu gia không nghĩ mà bức giết tại hạ, câu chuyện cũng không thể có được gì hơn. Tại hạ rất biết Triệu Đức Chính, anh em Lương Thiên Long đến có thù với họ, thế nhưng tại hạ lại không biết được nội tình. Tại hạ chỉ biết Triệu Đức Chính và anh em Lương Thiên Long đang đối đầu với những nhân vật lợi hại, thế nhưng tại hạ lại chẳng biết họ là ai, nếu Tam thiếu gia không tin thì tại hạ cũng đành chịu chớ không biết làm sao nữa.

Hàn Ngọc Trác nhìn Thương Cửu đăm đăm :

- Đã thế tại hạ sẽ không hỏi về Triệu đại nhân, cũng không hỏi về anh em họ Lương hiện đang đối đầu với người nào tại hạ chỉ cần nói cô gái Di Hồng.

Thương Cửu đáp :

- Việc đó tại hạ có thể nói cho Tam thiếu gia biết, cô ta là người từ Tổng đàn được phái đến đây chuyên về việc chờ đón Tam thiếu gia, bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành và nàng đã trở lại Tổng đàn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Tổng đàn đặt ở đâu?

Thương Cửu đáp :

- Tại hạ nói ra chắc Tam thiếu gia nhất định không tin, tất cả mấy người trong Phân đàn chúng tôi không một ai biết Tổng đàn đặt ở đâu.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Thật thế sao?

Thương Cửu đáp :

- Tại hạ nói thật tình, tin hay không là do Tam thiếu gia lượng xét.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Đây là một chuyện chưa từng nghe thấy bao giờ, không một trường hợp nào mà tất cả những người của Phân đàn lại không biết Tổng đàn. Thế thì, trong khi có chuyện xảy ra tại đây, các ngươi làm sao liên lạc với Tổng đàn?

Thương Cửu đáp :

- Chúng tôi không có chuyện liên lạc với Tổng đàn, chỉ khi nào Tổng đàn có chỉ thị đến tận nơi ban lịnh.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Họ tới thuờng là vào lúc nào?

Thương Cửu đáp :

- Chuyện đó không có thời gian ước định, khi nào cần thì họ đến.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Làm cái chuyện buôn bán này mục đích là để kiếm lời, vậy khi nào đã có lời, Phân đàn giải quyết làm sao?

Thương Cửu đáp :

- Ý của Tam thiếu gia tại hạ rất biết, không thật sự thì không có chuyện đó, vì khi đã có thu lợi thì Tổng đàn đã biết ngay. Họ tự đến để chỉ thị và cũng tự đến để thu lời.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Các hạ đã hoàn toàn không biết về Tổng đàn, vậy thì khi khai lập Biện Lương tiêu xa, các hạ làm sao được ngồi vào chiếc ghế quản lý này?

Thương Cửu đáp :

- Điều đó xin Tam thiếu biết rằng Thương Cửu này vốn là kẻ chuyên mong được lơi, chỉ cần là chuyện có lợi thì tại hạ không hề có chuyện đắn đo. Trước đây mấy ngày, có người đến tìm tại hạ thương lượng giao nhiệm vụ với một số lương khá cao, công việc lại nhàn hạ, tự nhiên là tại hạ ngồi vào ghế ăn lương. Những chuyện gì khác tại hạ không cần biết mà cũng không thể nói.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Những lời nãy giờ của các hạ đều có thể tin được, sự thật thì cũng không có một manh mối gì có thể căn cứ vào đó để phăng. Chỉ có mỗi một câu là không làm sao tin được, đó là chuyện Tiêu Xa nhỏ hẹp, không

đến được ba cỗ xe như thế này nhất định không phải chỗ cho một con người luôn tính chuyện làm ăn lớn như "Giả Quái", cho nên ngồi vào chiếc ghế quản lý này là phải có một nguyên nhân khác nữa.

Thương Cửu biến sắc :

- Tam thiếu nếu biết một khi họ đã cần thì họ có nhiều phương cách..

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Ta biết, có hay không có nguyên nhân nào khác thì các hạ tự biết, ta cũng không muốn hỏi. Tuy nhiên, còn có một câu ta không thể không nói. Triệu đại nhân là trụ cột của Triều đình, là chỗ nương cậy cần thiết của lương dân. Lương gia tiêu cục là những kẻ quang minh chính đại, có thể gọi là những kẻ anh hùng, những kẻ kết oán nhất định phải là do hành vi mờ ám và những kẻ a tòng nhất định là bất lương, một người như tại hạ lại đi trợ tru vi ngược như thế tương lai có thể yên ổn được lương tâm hay không? "Giả Quái" Thương Cửu là một nhân vật có nhiều thể diện tại Trung Châu, nếu để cho bị lôi kéo vào vòng hắc ám như thế thì quả là một điều đáng tiếc. Bây giờ, ta có một câu sau cùng cần cho các hạ biết là chuyện đi tìm Triệu đại nhân không chỉ có một vài người những người khác không phải ôn hòa và rộng nghĩ như ta, không biết đến khi các hạ gặp họ rồi các hạ có được dễ dàng như thế này không? Điều đó là chuyện các hạ nhiều suy nghĩ.

Hắn chấm dứt câu nói bằng cách đập mạnh bàn tay lên quày tiền, cái bàn toán sắt văng trở lên và hắn quay mình bỏ đi thẳng ra trước cửa.

Da mặt của Thương Cửu từ trắng bệch trổ màu xanh tím, hắn nhìn sững vào bàn toán như đang có những con số nát ốc bày ra trước mặt.

Tên đại hán bước lai e dè :

- Cửu gia, họ...

Thương Cửu không ngẩng mặt lên, hắn khoát tay :

- Ngươi hãy vào trong mà kiếm chỗ nghĩ đi. Đóng cửa lại.

Tên đại hán do dự một hơi rồi bỏ đi vào trong.

Ánh đèn lắc lay nhè nhè, rọi vào mặt Thương Cửu mập mờ. Hắn gầm đầu trên bàn toán, không biết hắn đang tính toán những con số vốn lời hay là đang tính về số phận của mình.

Một cái bóng hiện ra kéo dài trên mặt quày hàng, Thương Cửu cũng vẫn không ngẩng mặt :

- Ta đã bảo ngươi đóng cửa vào trong mà nghỉ, tại sao còn đứng đó?

Không có tiếng trả lời, cái bóng thu ngắn lần lần chứng tỏ người mang cái bóng đó bước lai gần hơn.

- Ta đã bảo mà ngươi điếc...

Hắn không nói được hết câu, còn lại mấy tiếng sao cùng hắn nuốt lại trở vào và cổ họng như nghen lại.

Trước mặt hắn không phải là tên đại hán đánh xe mà là một người vận khăn đen, bao mặt bằng khăn đen.

Thương Cửu đứng lên :

- Tôn giá...

Người bao mặt trầm giọng :

- Ngồi xuống, ta cho ngươi ngồi nói chuyện.

Thương Cửu ngời trở xuống như một cái máy được người nhấn nút.

Người bao mặt hỏi :

- Hàn Ngọc Trác đã đế đây phải không?

Không trả lời, Thương Cửu hỏi lại :

- Tôn giá là…

Người bao mặt móc ra một vật loáng nhoáng lại trước mặt Thương Cửu, da mặt chợt tái xanh và giọng nói của hắn giống như một cái bóng xí hơi :

- Thưa vâng, hắn vừa mới đi ra.

Người bao mặt gập đầu :

- Ta thấy rồi, hắn không đi thì làm sao ta lại vào đây? Hay quá, các ngươi hành sự hay quá, chuyện như thế mà để lộ cho người ta biết tới ổ.

Thương Cửu hơi rung :

- Thuộc hạ…

Người bao mặt gằn giọng :

- Ta biết, nhất định là Ỷ Hồng làm lộ chuyện. Hừ, có lẽ y thị đã không muốn sống nữa thì phải.

Ngưng một chút hắn hỏi :

- Hàn Ngọc Trác đã hỏi những gì?

Thương Cửu đáp :

- Hắn hỏi chỗ của Di Hồng.

Người bao mặt hỏi :

- Ngươi trả lời sao?

Thương Cửu đáp :

- Thuộc hạ chỉ nói Di Hồng cô nương hết nhiệm vụ trở về Tổng đàn ở tại đâu thì tại hạ không biết. Sự thật thì tại hạ cũng đâu có biết.

Người áo đen bao mặt gằn lại :

- Nếu biết thì ngươi đã nói rồi phải không?

Thương Cửu rung giọng :

- Thuộc hạ không dám.

Người bao măt hừ hừ lai hai ba tiếng :

- Ta nghĩ ngươi không dám. Ta cần cho biết là lúc nào, tại nơi đâu cũng có người giám thị, nhất cử nhất động của ngươi không làm sao qua mắt được Tổng đàn. Ngươi cố mà ngoan ngoãn tuân lệnh chấp hành, nếu ngươi biết giữ một lòng thì tương lai Tổng đàn sẽ dành cho ngươi nhiều chỗ tốt, ngược lại, hừ hừ… chắc ngươi đã biết kỹ luật nghiêm minh của Tổng đàn rồi chớ?

Thương Cửu càng run hơn :

- Thuộc hạ biết… thuộc hạ không dám.

Người bao mặt nói :

- Không dám là tốt. Ta đến đây cũng đễ cho ngươi biết bao nhiêu đó, ngươi hãy cẩn thận mà hành sự. Hôm nay như thế là xem tạm ổn, ngày mai cứ như thế mà chiếu lệ làm ăn. Chuyện Hàn Ngọc Trác sẽ có người lo liệu.

Nói xong hắn quay nhanh ra cửa, nhưng khi đi được mấy bước, hắn vụt quay trở lại.

Hắn đứng yên trước mặt Thương Cửu và Thương Cửu lại rung và không dám ngẩng lên.

Y như một kẻ tử tội đứng trước phán quan, con người một thời nổi tiếng tại Trung Châu bổng trở thành một con gà chết nước…

Người bao mặt nhìn Thương Cửu một lúc rồi hừ hừ một tiếng trong miệng quay bước chầm chậm đi ra.

Lần này hắn đi luôn ra cửa.

Thương Cửu vẫn ngồi y một chỗ.

Mặt hắn vẫn cúi gầm trên bàn, tay hắn đầy những con toán lach cạch, nhưng chắn chắn không phải hắn đang tính toán những con số chi thu trong ngày, và da mặt hắn ba hồi đỏ ba hồi xanh, chứng tỏ hắn đang làm một bài toán gay go hơn...

Có lẽ hắn tính toán về con người với danh của hắn đã qua và con người chỉ biết cúi đầu tuân theo mạng lệnh của những con người mà hắn chỉ biết qua ám hiệu.

Hắn không biết hắn đang làm thuộc hạ cho ai!

23. Chương 23: Sát Nhân Diệt Khẩu

Một bóng người loáng thoáng như một bóng ma vượt tường ra phía sao của Biện Lương tiêu xa.

Bóng người theo con đường lớn mà lại rẽ vào hẻm nhỏ, chỉ mấy phút sau đã lọt về phía Tây thành.

Phía Tây thành có một tòa trang viện đồ sộ, chỉ nội cửa cổng không cũng đũ thấy đó là trang viện của người hào phú nếu không phải là quan viên.

Cửa cổng vào rất cao, trên đó có hai ngọn đèn lồng.

Đèn rất sáng chừng mười trượng chu vi vẫn còn được thấy rõ ràng.

Bóng đen đi về phía đó.

Dưới ánh sáng tỏ ra xa, thấy rõ bóng người đó là người bao mặt vưa đi ra từ Biện Lương tiêu xa lúc nãy.

Hắn đi đến gần trang viên, hắn không đến trước cổng, hắn nhảy vút qua đầu tường.

Hắn nhún chừng rất nhẹ nhàng, chưng tỏ khinh công của hắn khá cao, thế nhưng khi vừa đến đầu tường thì thân hắn bỗng như một con diều giấy đứt dây, hắn quay ngang như mất thăng bằng và rơi luôn xuống đất.

Hắn rơi xuống và bất động.

Ngay lúc đó, từ phía góc tường bên trái. Một bóng người nữa vút lên.

Vừa chí đầu tường vụt quay ngang và như một cánh chim ăn đêm, bóng đó bỗng bay thẳng về phía người bao mặt vừa rơi xuống thật nhanh.

Chân vừa cham đất, bóng đèn trước cổng hắt lại rõ mặt người: Hàn Ngọc Trác.

Đứng cách khoảng chừng ba bước, Hàn Ngọc Trác nhìn sững vào người bao mặt. Không nghe hắn lên tiếng, cũng không thấy hắn động đậy.

Chỉ một thoáng qua như đã đoán được tình hình. Hàn Ngọc Trác bước lai ngồi xổm xuống đưa tay rà qua mũi người bao mặt mấy lượt. Hắn đã đứng hơi.

Kéo nhanh tấm khăn bao mặt, ngay giữa trán của hắn có một giòng máu, vết thương nhỏ như hột đậu.

Hàn Ngọc Trác nghiến răng :

- Sát nhân diệt khẩu, đúng là một thủ đoạn vô cùng tàn độc.

Chuyện xảy ra thật quá rõ ràng.

Lúc ra khỏi Biện Lương tiêu xa, Hàn Ngọc Trác đoán chắc bọn chúng sẽ đến điều tra Thương Cửu, nhưng chờ cho người bao mặt trở ra hắn mới theo dõi, quyết định khám phá cho ra sào huyệt không ngờ đối phương quả có nhiều cơ trí, khi biết bị theo dõi liền lập tức phi tang.

Giết đồng bọn để cho đối phương không theo dấu được là một phương pháp khôn ngoan nhưng cũng thật tàn nhẫn. Tên bao mặt không đời nào có thể nghĩ rằng mình chết bởi tay của đồng bọn như thế ấy.

Cho đến bây giờ, sau khi chết rồi, chắc chắn hắn cũng không thể biết mình chết bởi tay ai.

Không thể chần chừ, Hàn Ngọc Trác tung mình vào trang viện.

Tòa trang viện coi như một đại hào phú của Khai Phong thành, bên ngoài đèn hãy sáng choang, thế nhưng bên trong không còn có một bóng người.

Nhất định không phải là tòa nhà hoang phế, nhất định chúng đã thấy động nên đã thoát đi

Tòa trang viện mênh mông, nhưng ngoài nữa ngọn bạch lạp hắt hiu trên bàn, bốn phía trống trơn, đến một cái ghế ngồi cũng không có.

Hàn Ngọc Trác không làm sao có thể suy đoán tại sao?

Không làm gì được Thương Cửu, cố gắng theo được người bao mặt nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn bít lối, không còn một chút gí có thể phăng ra.

Cái có thể gọi là thu hoạch là người đã bắt Triệu đại nhân, bắt bọn Lương gia huynh đệ đúng như Thương Cửu đã nói là một nhân vật vừa hiểm ác vừa gian xảo không sao lường được.

Có thể không phải chỉ một người mà là một tập đoàn tổ chức vô cùng nghiêm mật.

Con người danh chấn thiên hạ như Tiếu Mạnh Thường của Trường Bạch thế gia đã phải gian lao cực khổ đeo riết tới đây, thế mà cuối cùng y như giựt được một con cá lên khỏi mặt nước rồi dây câu đứt tuốt.

Hắn chầm chậm bước đi, trong lòng tuy không bi quan nhưng thật đã có phần chán nản, thình lình hắn vấp phải một viên đá bay đụng chân tường..

Không đá làm sao có thể khua như kim khí?

Hàn Ngọc Trác đưa mắt nhìn theo, vật hắn đá trúng nằm chóp nhoáng sát bên tường. Ánh đèn đã phản chiếu phát quang.

Hắn bước lại nhặt lên và sửng sốt.

Đó là một đầu lâu bằng bạc lớn chừng bằng hai ngón tay cái ruột trống, nhẹ hều.

Trầm ngâm một lúc, ánh mắt Hàn Ngọc Trác từ từ sáng lên.

Bây giờ thu hoạch tương đối đáng mừng.

Đi nhiều, biết rộng hắn biết ngay cái đầu lâu bạc này là ám hiệu của một môn phái Miêu Cương.

Nhưng hắn chưa biết môn phái đó gọi là gì, vì cho dầu đó là một môn phái đã sáng lập từ lâu nhưng cũng rất khó mà biết được vì những môn phái Miêu Cương từ trước đến nay rất ít xâm nhập Trung Nguyên Hắn không biết nhưng hắn đã đoán chắc môn phái này phãi là tổ chức thần bí và rất đáng sợ.

Từ cái đầu lâu bằng bạc này, Hàn Ngọc Trác nhớ lại trái cầu bảy màu mà Di Hồng đã tặng cho mình chính Tề Ngọc Phi đã nói độc trùng trong đó là thứ sanh sản tại Miêu Cương.

Bây giờ thì hắn đã có thể đã quyết đoán được một điều cái môn phái thần bí, đáng sợ này từ Miêu Cương xâm nhập Trung Nguyên và họ đang có một âm mưu rộng lớn.

Bây giờ thì phãi đi theo cái mối mà mình đang có, Hàn Ngọc Trác cất cái đầu lâu bạc và tung mình đi thẳng.

Hàn Ngọc Trác vừa khuất bóng thì một bóng khác xẹt tới sà xuống chỗ cái xác chết, lại một người bao mặt.

Hắn cúi mình đưa tay mò mẫm vào xác chết, hình như đang tìm kiếm một vật

Một lúc sau hắn ngẩng lên tay không.

Hắn phát một chuỗi cười tuy nhỏ, tuy ngắn nhưng cũng đủ lạnh mình và cũng như Hàn Ngọc Trác tung mình đi thẳng.

Tại Lạc Dương có một tòa Thượng Dương cung.

Nói đến Thượng Dương cung người ta nhớ lại giai thoại.

Người ta truyền rằng đời Đường Hà Tông có người Vu Hựu vốn là một bậc tài hoa, có một hôm dưới dòng nước từ Thượng Dương cung chảy ra hắn vớt một chiếc lá hồng, trên đó có đề một bài thơ của người cung nữ. Tự nhiên đó là một bài thơ tình mơ mộng có ngày thoát khỏi cuộc đời cung cấm để có được một tấm chồng xứng đáng..

Vu Hựu lại đề thơ và thả lá. Nhưng tuế nguyệt lưu, chuyện đó cũng theo thời gian mà phai mờ trong tâm trí của người trong cuộc.

Mãi về sao nhân có một cuộc biến loạn nội cung, đám cung nữ bị tản lạc trong nhân gian và Vu Hựu phải có vợ.

Nhưng một hôm nào đó, nhân đến bàn trang điểm của vợ, hắn phát hiện trong hộc tủ có một chiếc lá đã khô, trên chiếc lá ấy bài thơ mà nét bút của hắn, của nàng hãy còn rành rạnh.

Chừng đó, Vu Hựu mới biết vợ mình bây giờ chính là người cung nữ đã thả lá xưa.

Từ đó người ta được thêm một bài đáng gọi là "tuyệt cú": Nhất liên giai thoại tùy lưu bút, thập tài u tư mãn tố hoài, kim nhất khước thành loan phụng hữu phương trị hồng điệp thị lương môi.

Lá thắm đề thơ và lá thắm trở thành một bà mai mối tốt. Câu chuyện xem chừng nội dung có vẻ bịa nhưng nếu có bịa cũng là chuyện thứ dung, vì câu chuyện đẹp quá, tình quá!

Đêm nay là một đêm trăng.

Trăng sáng quá, giòng nước long lanh thật hữu tình.

Cung cấm ngày xưa không còn nữa, chỉ còn vết tích. Không biết bây giờ, tại Thượng Dương cung còn có nàng cung nữ nào không?

Thượng Dương cung ngày xưa chắc là đẹp lắm, bây giờ thì tường xiêu cột đổ. cỏ dại lên hoang, nếu có người đẹp thì không ai dám "thả giòng lá thắm" vì người ta rất sợ những cổ thành. Người ta bảo rằng những nơi hoang vu đó dễ sanh ra giống… hồ ly

Sợ nhưng thỉnh thoảng, những đêm trăng tỏ trời thanh, những thi nhân say hương vị cổ, vẫn có người đến đó để thưởng trăng. Chắc chắn lúc bấy giờ có một người đẹp kề vai gợi hứng thì cho dầu người đẹp đó là "hồ ly" các bậc thi nhân cũng không bao giờ từ chối.

Đêm trăng, trăng tỏ lâu lâu, dưới một cột rồng ngày xưa, chỉ có dây leo chằng chit nơi đó, nơi điêu tàn bỗng sáng lên. Sáng vì trăng cũng có mà chính vì nhờ có người ngọc đang cùng tình nhân thủ thỉ.

Đàn ông là một nho sinh, áo trắng, đầu xanh, bao nhiêu tình anh hình như hát cả lên đôi mắt. Đôi mắt thật sáng và dáng dấp thật tài hoa.

Đàn bà là một thiếu phụ hãy còn nhỏ tuổi, mặc áo màu lam, mớ tóc óng mượt được cuộn làm lộ cần cổ thon nhỏ trắng ngần. Không phấn không son, thêm chiếc áo màu lam làm cho con người trở nên mộc mạc nhưng cũng không vì thế mà làm át đi ngọc cốt băng cơ.

Nàng đẹp quá, dáng cách trang nhã quá, nhưng ánh mắt lại cũng quá đa tình.

Họ đứng trên bậc thềm hoang, người đàn ông chỉ chỉ nói nói, người thiếu phụ nghiêng mặt cười cười.

Người thư sinh áo trắng nói :

- Hồng muội, ngày xưa đã có người thả lá đề thơ, bây giờ thì tàng cây quá nhiều và chắc lá rụng cũng không ít, nhưng không biết có ai còn làm chuyện đó hay không?

Người thiếu nữ mỉm cười :

- Chỉ tiếc bây giờ là không phải ngày thu, nên lá chắc không có dịp rụng nhiều, nếu không em sẽ chọn vài ba lá..

Người thư sinh áo trắng nói :

- Dừng xe tại nơi này để nhìn lá hồng, có lẽ sẽ có nhiều thư tứ..

Giọng người thiếu phụ hình như có chen tiếng thở ra :

- Không biết đến bao giờ chàng có thể đưa thiếp ngồi xe đến đây để nhặt lá hồng!

Hình như đó không phải là một câu hỏi mà là một tiếng than!

Người thư sinh áo trắng mỉm cười, mắt hắn như chìm sâu vào mắt nàng :

- Hồng muội, rồi cũng phải có cơ hội chớ, giá như đừng gặp phải chuyện này, đêm trăng chúng ta đã có thể mướn một tiểu thuyền thuận giòng viếng lại cảnh đẹp ngày xưa.

Người thiếu phụ mỉm cười, nàng lắc đầu nhè nhẹ :

- Hai cái tiếng tương tư đã làm cho con người phải hao mòn từ ngàn xưa, thiếp chỉ mong chàng sớm trở về..

Người thư sinh áo trắng cũng cười :

- Hồng muội cho rằng anh không biết tương tư là gì sao? Anh chỉ mong chuyện xong rồi sớm trở về.

Người thiếu phụ chớp mắt, giọng nàng hơi thấp xuống :

- Thiếp sợ..

Thư sinh áo trắng đặt tay lên người thiếu phụ giọng nói thật như vỗ về :

- Đừng sợ, Hồng muội, nhị vị lão nhân vốn là con người tùy hỏa không có một người đàn bà nào có mặt trong phủ Kiếm Quốc công, giòng họ Mộc đã mấy đời không hề có chuyện mẹ chồng làm khổ nàng dâu đâu.

Người thiếu phụ dựa mình vào người thư sinh áo trắng, giọng nàng nũng nịu :

- Coi kìa, chàng làm như thiếp chưa từng biết như hay sao? Thiếp sợ là sợ lai lịch xuất thân..

Người thư sinh áo trắng cau mày :

- Xuất thân? Dòng họ Mộc nhà anh, toàn là người xuất thân trong chỗ quyền quý hay sao? Thái Tổ Hồng Võ Đế đã chăng có lần lạ nạn bôn ba đó hay sao, nếu không nhờ vào những kẻ bần nhân hạ tiện thì làm sao mà sống, huống chi bậc tài nữ như Hồng muội.

Người thiếu phụ mỉm cười :

- Đừng nói hai tiếng tài nữ làm cho em thêm thẹn..

Người thư sinh áo trắng nói :

- Không, anh nói thật tình, cho dầu mấy đời Mộc gia mấy đời văn võ song toàn, nhưng nếu luận về tài thì chưa có một người nào dám sánh cùng Hồng muội cả.

Người thiếu phụ cười :

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, bây giờ hãy nói chuyện hiện tại. Anh xem họ có thể đến hay không, trong thơ anh đã nói rõ ràng, chính phụ bút của em cũng không hề giấu thân thế lai lịch, nếu như họ đến thì chứng tỏ nhị vị lão nhân gia không niệm phận bọt bèo..

Người thư sinh áo trắng gật đầu :

- Được rồi, cứ đợi ở đây.

Người thiếu phụ cười :

- Nhưng em nói trước, không phải em dám phụ giòng họ Mộc, nhưng nhớ rằng khi gặp anh, em chỉ biết một vị tài tử Tề Ngọc Phi mà thôi đó nghe.

Người thu sinh áo trắng gật đầu :

- Anh biết, giá như anh lấy tư cách "Vương Tước Thiếu Gia" Mộc Xương Tô ra để cầu hôn thì em đâu đã bằng lòng.

Người thiếu phụ cười :

- Cũng chưa biết chừng, giá như buổi đầu em biết anh là Vân Nam Mộc gia thì không chừng còn khỏi phải thử tài nữa đó.

Người thư sinh áo trắng hỏi :

- Không cần thử tài nghĩa là sẽ đuổi gấp ra khỏi cửa phải không?

Người thiếu phụ dựa hẳn vào mình người yêu, miệng nàng nở nụ cười thật ngọt.

- Chưa chưa, không cần thử tài nghĩa là cuốn gói theo mau đó, biết không?

Người thư sinh áo trắng mỉm cười, mắt hắn chợt mơ màng đến Vân Nam..

Người đầu tiên của giòng họ Mộc đã từng là con nuôi Chu Nguyên Chương. Sau khi được đất, giòng họ Mộc ba đời thế tập trấn thủ Vân Nam. Ngày nay, "Kiến Quốc Công" vẫn còn là giòng họ xem như Khai Quốc Công Thần.

Hình như giòng họ, huyết thống có liên quan đến nhân tài, đời nào, giòng họ Mộc cũng có người tài tuấn.

Vị Thiếu vương gia Mộc Xương này là một.

Chỉ có điều hiện hắn đang vận thường phục, giả thường dân để làm một cuộc viễn du và tình cờ dung ruõi được hội ngộ với người đẹp mà luân lạc, người ca kỹ Ỷ Hồng.

Nàng nói :

- Chuyện gì cũng được, chỉ có chuyện nói dối với Hàn Ngọc Trác là em cảm thấy không yên ổn, hắn là người quá tốt. Anh thấy không, bên mình hắn vẫn còn quá nhiều gánh nặng thế mà hắn vẫn còn lo thuốc giải cho em..

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Anh có chỗ khó của anh nên bất đắc dĩ đành phải dối hắn, Tiểu Mạnh Thường là con người thông minh lắm, lúc tên đánh xe của Biện Lương tiêu xa hắn định ám toán, sinh mạng trong đường tơ kẽ tóc thế mà hắn vẫn điềm nhiên buộc anh phải ra tay, vì chính hắn đã khám phá được võ công chưa lộ của anh, nếu cho lòi ra thêm nữa, chẳng hạn như cho hắn biết anh tự giải độc trùng Miêu Cương thì nhất định hắn sẽ biết ngay anh là người của Vân Nam vương phủ. Cũng không phải có gì đáng sợ, nhưng trong chuyến viễn du này anh không muốn gây chuyện phiền hà..

Ỷ Hồng nói :

- Dầu sao đi nữa, làm cho hắn lo lắng cho mình là điều mà em không muốn

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Hồng muội, con người của Tiểu Mạnh Thường không chấp nê chuyện nhỏ nhặt ấy đâu. Vả lai bây giờ anh chưa về Vân Nam, lo gì lại không gặp hắn, chứng tỏ sẽ có cơ hội để giãi bày. Chuyện chúng ta phải chia tay, anh phải ở lại đây phụ với hắn một tay cũng đủ để cho hắn thấy lòng thành…

Ỷ Hồng hỏi :

- Nhưng sao lúc đó anh không chịu nói thẳng ra đi có phải hay hơn không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Có hai việc không thể nói thẳng trong lúc ấy, thứ nhất, thật tình anh cũng chưa có quyết định can thiệp mà chỉ muốn cùng em sớm về Vân Nam, thế nhưng sau đó lại nghĩ lại thấy như thế là bất nghĩa. Triệu Đức Chính hiện đang là một trụ cột của triều đình, giòng họ Mộc lại mấy đời thụ ân của Hoàng gia không thể khoanh tay bỏ về khi nghe ông ta gặp nạn. Thứ nữa, lòng trung tính can trường của Hàn Ngọc Trác đã làm cho anh cảm động, không đành để hắn xông xáo một mình.

Ỷ Hồng gật đầu :

- Nếu anh có thêm một bằng hữu như Hàn Ngọc Trác thì dầu chúng ta tạm thời chịu tương tư em cũng vui lòng.

Tề Ngọc Phi cau mặt nhìn ra ngoài rồi nói :

- Hồng muội, đoàn quân hộ vệ của Mộc gia đã tới..

Ỷ Hồng nhón gót :

- Đâu?

Tề Ngọc Phia ấn nhẹ vai người yêu và cười nói :

- Chưa đến đâu, còn ít nhất là nửa dặm.

Ỷ Hồng lắc đầu :

- Không hiểu sao thính giác của những người luyện võ nhạy quá, người không biết võ y như đui điếc, phải dè như thế hồi nhỏ em luyện kiếm chớ không thèm học chữ.

Tề Ngọc Phi nói :

- Bây giờ cũng đâu có muộn, Mộc gia người nào cũng đều giỏi võ.

Hắn nín ngang và bây giờ Ỷ Hồng mới thoáng qua nghe thấy tiếng ngựa tiếng xe.

Ỷ Hồng vụt cúi mặt thở dài..

Biết tâm trạng người yêu, Tề Ngọc Phi nâng mặt người yêu nói nhỏ :

- Tạm biệt tạm thời và ngắn hạn, Hồng muội đừng làm như thế anh bứt rứt không yên.

Ỷ Hồng thấp giọng :

- Em biết, nhưng em đâu phải là con người có nhiều nghị lực…

Nàng lại làm thinh vì xe ngựa đã tới Thượng Dương đài.

Tiếng xe vừa dừng lại thì từ bên ngoài năm người lực lưỡng đi vào

Đứng cách của họ thật là nhanh nhẹn. Người nào cũng đầy đủ uy phong.

Tề Ngọc Phi vẫy tay :

- Long thống lãnh, chúng tôi đợi ở đây.

Một lão già quắc thước dẫn đầu bước đến cúi mình :

- Xin tham kiến Tiểu vương gia.

Tề Ngọc Phi đưa tay lên miệng :

- Suỵt coi chừng có người rình nghe, ta hiện đang cần đối phó với một bọn gian manh đang âm mưu khuynh đảo Trung Nguyên.

Tề Ngọc Phi chỉ Ỷ Hồng và nói :

- Đây là người mà ta nhờ chi vị hộ tống an toàn đến Vân Nam.

Có lẽ họ đã được lệnh khi Mộc vương phủ nhận được thơ, nên cả năm người cùng bước tới nghiêng mình :

- Thuộc hạ xin bái kiến Thiếu Gia Vương Tử.

Ỷ Hồng đỏ mặt cúi đầu đáp lễ và đưa mắt nhìn người yêu e thẹn…

Tề Ngọc Phi giới thiệu :

- Ngoài Long Tại Thiên thống lãnh ra, bốn vị này là Hải Minh, Nhạc Tuấn, Xa Lôi và Khang Anh, tất cả đều là tướng tài nhất của Mộc gia, nhị vị lão nhân gia đã thương anh chấp nhận nên mới cho họ biết trước và phái toàn những vị đủ tài bảo hộ Hồng muội đó.

Hải Minh cười :

- Thiếu chủ khen làm anh em chúng tôi đỏ mặt, chẳng hay bao giờ thì cho anh em chúng tôi "uống rượu mừng" đây?

Tề Ngọc Phi cũng cười :

- Gấp dữ vậy? Ta về sẽ có ngay.

Vừa nói hắn vừa vung tay, những viên ngọc lónh lánh bay vào tay Hải Minh và cười nói tiếp :

- Tân nương mừng trước chư vị để đi đường dùng nước đó nghe.

Cả năm người cùng nghiêng mình :

- Đa tạ thiếu gia và nương tử.

Tề Ngọc Phi hỏi Long Tại Thiên :

- Nhị vị lão nhân gia vẫn an khang?

Long Tại Thiên đáp :

- Vương gia và phu nhân đều mạnh, chỉ có điều đợi thiếu gia dữ lắm.

Hải Minh nói liền theo :

- Nhất là sau khi được thơ, nhị vị càng nóng lòng muốn làm sao rước nương tử về cho nhị vị an lòng.

Câu nói của Hải Minh thật tình và thật có an ủi khá nhiều đối với Ỷ Hồng, nàng cúi đầu e lệ...

Tề Ngọc Phi nói :

- Chư vị về bẩm lại dùm rằng có lẽ lâu lắm là nữa năm không thì ba tháng ta sẽ về tới Vương phủ.

Hải Minh trố mắt :

- Sao? Đến ba tháng...

Tề Ngọc Phi đáp :

- Miêu cương hiện tại đang gây sự đến Trung Nguyên có thể là do người của lão bà ấy, vì thế ta cần ở lại để xem sao.

Hải Minh nhướng mắt :

- Thì thiếu gia cứ về phủ rồi sai người đón bà ta tới hỏi chuyện có đỡ công hơn không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Sự tình không đơn giản thế đâu, ngày nay nó đã lôi kéo nhiều nhân vật võ lâm dính liền, vả lại ta cũng chỉ đoán chừng chớ chưa biết có phải người của lão thái bà ấy đến Trung Nguyên hay không nữa.

Long Tại Thiên nói :

- Vương gia đã có lệnh không cho Miêu Cương bát động đến Trung Nguyên thuộc hạ nghĩ chắc Kim bà bà không dám.

Tề Ngọc Phi đáp :

- Ta cũng nghĩ như thế, nhưng cần phải ở lại xem cho rõ thực hư.

Hải Minh vội nói :

- Như vậy bốn người chúng tôi xin ở lại với thiếu gia.

Tề Ngọc Phi cau mặt :

- Bộ ta còn bé lắm hay sao mà các người phải ở lại coi chừng?

Hải Minh nói :

- Không có người ở lại với thiếu gia, chúng tôi không thể yên lòng.

Tề Ngọc Phi nói :

- Có gì mà lại không yên lòng? Chớ không phải muốn ở lại Trung Nguyên để chơi cho thỏa lòng mong muốn đó à?

Hải Minh đỏ mặt ấp úng :

- Đâu có, đâu có…

Tề Ngọc Phi cười :

- Trong bốn người bạn trẻ này chỉ có một mình ngươi là ham nói mà cũng ham chơi nhất, cứ nghe về Trung Nguyên là trong bụng mừng rơn.

Hải Minh cố nài với Ỷ Hồng :

- Thiếu phu nhân, xin hãy nói dùm một tiếng, thiếu gia ở lại một mình buồn lắm..

Đúng là hắn đánh trúng ngay bốn chỗ nhược, quả thật Ỷ Hồng cũng đã không yên, nàng nói :

- Hay là chàng để bốn vị trẻ này ở lại..

Tề Ngọc Phi cười :

- Có lẽ em lo sợ rồi phải không?

Hắn quay qua thấp giọng :

- Hải Minh…

Vốn là tay lanh lợi, vừa nghe gọi Hải Minh đã vội cúi đầu :

- Đa tạ thiếu gia..

Tề Ngọc Phi bật cười :

- Sớm vậy, có ai đã gật đầu đâu?

Hải Minh cũng không kém, hắn trả miếng ngay :

- Thiếu phu nhân đã bằng lòng.

Tề Ngọc Phi ngó Ỷ Hồng lắc đầu cười :

- Em thấy cái miệng hắn có đáng ghét không?

Ỷ Hồng biết người yêu đã vì lời yêu cầu của mình mà bằng lòng, sự sung sướng khiến cho nàng e thẹn. Nàng nhìn lại chàng và bỗng cúi mặt vân vê tà áo.

24. Chương 24: Biến Đầu Lâu Thành Lục Lạc

Nghe giọng nói vui vui của Tề Ngọc Phi, bọn Hải Minh biết đã thành điều mong mỏi từ lâu đã được dao cân! Trung Nguyên bây giờ đã được, họ lật đật cuối đầu tấn công thêm cho chắc :

- Đa tạ thiếu phu nhân. Nếu không có thiếu phu nhân thì thiếu gia chắc không chấp thuận, mà nếu thiếu gia ở lại chỗ xa xôi một mình thì chắc thiếu phu nhân cũng không thể yên tâm.

Tề Ngọc Phi liếc Ỷ Hồng :

- Em thấy hắn lợi khẩu ghê

Ỷ Hồng cười :

- Những người trẻ tuổi cũng cần thế mới được. Và em thấy bốn vị này ở lại, chàng cũng đỡ buồn hơn.

Hải Minh lại vòng tay :

- Đa tạ thiếu phu nhân.

Ỷ Hồng cười và nhìn Tề Ngọc Phi :

- Chàng cứ để bốn vị đó ở lại đi.

Tề Ngọc Phi hỏi Long Tại Thiên :

- Đường đi Long lão thấy có gì nguy hiểm lắm không?

Long Tại Thiên đáp :

- Bẩm thiếu chủ, đường đi có chút khó khăn khi qua mấy ngọn đèo, nhưng nguy hiểm thì không, có lẽ không cần phải đông người cho lắm.

Câu nói của Long Tại Thiên ngầm muốn bốn người của Hải Minh ở lại nhưng vốn là người thận trọng nên ông ta chỉ nói thế thôi.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngoài xe có những ai?

Long Tại Thiên đáp :

- Phó vệ binh.

Tề Ngọc Phi vẫy tay :

- Chúng ta đi ra.

Bọn Long Tại Thiên cúi đầu quay lưng đi trước. Tề Ngọc Phi nắm tay Ỷ Hồng chầm chậm bước theo.

Hai người đi sát vào nhau mà không ai nói một tiếng nào.

Trai tài gái sắc, họ mến nhau rồi yêu nhau đáng lý phải cấp tốc về Vân Nam bái kiến song đường để xin phép thành hôn, vì họ yêu nhau và đã gần gũi bên nhau nhưng chưa dám vượt qua nghi lễ.

Thế nhưng sự việc bất ngờ xảy đến, họ gặp Hàn Trác và Tề Ngọc Phi đã lâm vào cái thế "nghĩa bất dung từ" Hàn không thể bỏ "Tiểu Mạnh Thường" gánh vác một mình cái trọng trách quá nặng nề và nhất là khi hắn biết tin Triệu Đức Chính, một trưởng đống của triều đình đang lâm đại nạn.

Chính Ỷ Hồng, tuy không bao giờ có thể chịu rời người yêu, nhưng cảm tình đối với lẽ phải, đối với con người đôn hậu của Hàn Ngọc Trác, đã làm cho nàng nhất quyết khuyên chàng ở lại.

Nhưng bây giờ sắp đến phút chia tay, nàng chợt thấy đất Giang Nam biền biệt xa xăm, con Lạc Dương thành thi chàng cô quạnh một mình….

Tuy nàng vững tin vào tài sức của chàng, tin vào tài sức của Hàn Ngọc Trác, tin vào con đường chính nghĩa của họ sẽ thành công, nhưng nguy hiểm trùng trùng vì kẻ địch nhiều âm mưu hiểm ác đang giăng mắc khắp cùng trong bóng tối, chỉ chờ cơ hội là xập bẫy, liệu chàng và đám người của Hàn Ngọc Trác có chống cự được với chúng hay không?

Trong lòng nàng nhiều nỗi ưu tư, cho nên tuy thân dựa sát vào thân nhưng nàng không nói được tiếng nào.

Riêng về Tề Ngọc Phi cũng nghe nhiều ray rứt. Chưa cùng nhau vui trọn, bây giờ đã phải chia tay. Đã đành con đường về Vân Nam không nguy hiểm và về tới nơi rồi là nàng được yên vui vì cha mẹ đã bằng lòng nên cho người đến rước, nhưng một mình nàng sẽ chơ vơ nơi chốn lạ, trong khi chồng thì đang biền biệt đường xa.

Đối với bọn hiện đang khuấy nhiễu, tuy chưa biết chắc là ai nhưng hắn vân không nao núng, vì ngoài sức của hắn ra, còn có Hàn Ngọc Trác và tự nhiên còn có nhiều người hào hiệp khác sẽ vì lẽ phải mà tiếp tay, nhưng làm sao nàng lại không phải sợ? Khi về đến Vân Nam, đã một mình thui thũi, lại còn nhạp phòng không đợi tin chồng, làm sao nàng được yên vui?

Càng nghĩ càng thấy tội nghiệp ho nàng hết sức, nhưng bây giờ thì muốn hay không muốn cũng vẫn để cho nàng về đất lạc Dương, phủ Khai Phong không phải cho người con gái yếu đuối như nàng trú ngụ.

Nghe thân nàng như mềm lã trong vòng tay, Tề Ngọc Phi không dám hé môi, hắn rất sợ giọng mình phải run và lòng nàng thêm khổ….

Đến bên ngoài chỗ đậu xe, một tên đại hán măc áo màu lam tới cúi đầu chào tiểu chủ. Hàn Tề Ngọc Phi vẫy vẫy tay :

- Long lão và Phó vệ cố gắng vất vả, để cho bọn Hải Minh ở lại với ta nghe.

Long Tại Thiên bước tới vòng tay :

- Xin thiếu gia yên lòng, cái đáng lo nếu có, là do chỗ công việc tại đây của thiếu gia chớ còn đường với, chúng thuộc hạ chắc chắn đã có thừa sức để bảo hộ thiếu phu nhân yên ổn.

Hàn Ngọc Trác quay laị cố nở nụ cười nói với Ỷ Hồng :

- Em về với cha mẹ, người đang trông đợi và đừng có mặc cảm gì cả, trễ lắm nửa năm là anh về tới.

Nước mắt Ỷ Hồng chợt trào ra, nhưng chợt nhớ cương vị hiện tại của chồng nàng cố nuốt nước mắt để cười điềm tĩnh :

- Không sao được em về Vân Nam là kể như đã yên ổn lắm rồi, chàng cố vững tâm để lo cho xong chuyện. Em trông chờ là chuyện tự nhiên, nhưng không phải vì thế mà chàng lại để cho tinh thần bị ít nhiều chi phối.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Anh biết, là một con nhà võ anh biết điều nguy hiểm khi đối địch mà bị phân tâm. Em hãy cố bảo trọng tức là không làm anh phân tâm đó.

Long Tại Thiên thấy hai người bịn rịn, ông ta nhắc khéo :

- Bẩm thiếu chủ, đoạn đường chỉ khu vực Lạc Dương còn một khoản xa và cần phải đi khỏi được trước khi trời sáng.

Hàn Ngọ Trác gật đầu và siết tay mình chặt thêm vào vòng lưng của người yêu :

- Anh đỡ em lên xe…

Ỷ Hồng ngẩng mặt nhìn chồng, nàng phải cố gắng lắm mới khỏi bật thành tiếng khóc.

Không dám để cho cảnh chia biệt phải kéo dài, Tề Ngọc Phi lật đỡ nàng lên xe, tay hắn siết nàng thật mạnh…

Cỗ xe đã cuốn bụi từ xa, nhưng Tề Ngọc Phi vẫn đứng nhìn theo bóng trăng lờ mờ, hắn vẫn còn thấy thấp thoáng mảnh màn lụa trắng của nàng.

Trên khoảng đường cát cong lộ vắng tênh, Hàn Ngọc Trác vừa đi vừa suy nghĩ.

Tất cả manh mối có thể phăng được thì chúng đã khôn ngoan chặt đứt cả rồi, muốn tìm cho được một đầu dây để phăng, đối với hoàn cảnh hiện tại không khác mò kim đấy biển.

Khu rừng hai bên dày bịt gai gốc mọc dầy con đường quanh co nhiều khúc chỉ cách vài trượng mà không thấy trước mặt, cũng khôn nhìn được sau lưng.

Nhiều con đường nhỏ từ trong rừng sâu dẫn ra, có đường mòn lán như có nhiều người qua lại, nhưng cũng có những con đường cộ xe hai ngựa có thể đi lọt, nhưng bây giờ thì có chỗ đã bít, có lẽ lâu rồi không còn ai đi nữa….

Mắt nhìn lơ đểnh bốn bên, Hàn Ngọc Trác chợt vấp phải viên đá nhỏ, viên đá bay thẳng tới trước chạm phải phiến đá chắn ngang phát một tiếng động không khốc, khiến cho hắn hơi giật mình đứng lại và liền đó mắt hắn bỗng sáng lên.

Cho tay vào lưng lấy ra một cái đầu lâu bằng bạc dấu hiệu của tên bao mặt đã bị giết, Hàn Ngọc Trác bỏ vào chỗ trông nơi con mắt cái đầu lâu hắn dùng ngón cái và ngón trỏ lắc, tiếng sỏi chạm vào cái đầu lâu trống ruột khua y như lục lạc…

Hàn Ngọc Trác đắc ý, hắn biết tuy không chắc lắm, nhưng vẫn là một cách dùng để gọi cho họ ra mặt, nếu quả thật đó là ám hiệu thì chuyện hắn lắc lúc này nhất định không thể là chuyện bỏ công.

Làm sao người trong bọn lại không nhận ra ám hiệu? Cho dầu ám hiệu không phải là như thế, nhưng tiếng khua nấy chắc chắn là họ biết phải biết hơn ai hết.

Hắn vừa đi vừa lắc và mỉm cười một mình, hắn nhớ những người đi bán thứ con nít khoái ăn nhất mà chúng thường gọi là "lẻng kẻng".

Hắn không đi bán "lẻng kẻng" và chắc chắn là con nít không bao giớ chạy theo, nhưng hắn tin chắc có một số người nghe là phải chạy theo…

° ° °

Hắn đoán đúng, nhưng hắn đoán cũng trật.

Quả thật có người chận đó nhưng không phải là người hắn mong, không phải tốp đồng bọn của người bao mặt mà là… Âm bà bà.

Cũng với chiếc kiệu trần, với đám thị tỳ hộ vệ. Âm bà bà lộ ra ngay một ngõ quanh vào rừng ngay trước mặt hắn, không biết bà ta vứa tới hay nghe tiếng "lục lạc" của hắn nên đứng đợi.

Vì ngay chỗ đó khi trở tới thì mới thấy, chỗ khúc quanh thật nhặt.

Hàn Ngọc Trác lật đật vòng tay, nhưng hắn chưa kịp mở miệng thì Âm bà bà đã cười :

- Ngươi định gọi ai thế?

Hàn Ngọc Trác lật đật cất cái đầu lâu và cúi đầu :

- Vãn bối không dè Bà bà lại có mặt nơi này, xin Bà bà thứ cho tội tháo thứ.

Âm bà bà nhìn hắn trừng trừng :

- Ta không hỏi chuyện đã qua, ta chỉ khuyên ngươi nên bỏ chuyện đi tìm Triệu Đức Chính đi, nghe chưa.

Ánh mắt Hàn Ngọc Trác liếc nhanh sang mặt Triệu Song Thành và Cao Tiểu Ngọc trong bụng hắn hết sức hoang mang, không hiểu tại sao Âm bà bà lại thay đổi thái độ lạ lùng như thế ấy…

Hắn không tìm thấy được gì trên gương mặt của hai người đệ tử nên quay qua vòng tay :

- Vãn bối thật lấy làm khó hiểu, trước kia chính Bà bà cũng muốn tìm Triệu đại nhân, thế nhưng nay bỗng không lại thay đổi ý kiến, phải chăng Bà bà đã…

Âm bà bà ngắt ngang :

- Không cần biết nguyên nhân như thế nào, ta chỉ hỏi ngươi có bằng lòng nghe ta hay không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Xin Bà bà lượng thứ, vãn bối không thể tuân theo…

Âm bà bà vụt đứng phắt lên :

- Như vậy thì chỉ có mỗi một cách là bà ta và ngươi bây giờ phải giao đấu, nếu ngươi thắng được cây Long Đầu trượng trong tay ta, ta sẽ lập tức trở tay tự vận, mặc cho ngươi muốn tìm Triệu Đức Chính hay là ai ai nữa mặc kệ ngươi, bằng ngược lại, nghĩa là ngươi không thắng thì ngươi phải nghe lời ta, đừng bỏ giờ tính chuyện nhúng tay vào nữa.

Hàn Ngọc Trác nhìn rất rõ gương mặt ưu lự của Cao Tiểu Ngọc càng lúc nàng càng đậm, chứng tỏ nàng hết sức lo sợ chuyện phân tranh…

Hàn Ngọc Trác vòng tay lắc đầu :

- Bà bà chuyện giao đấu giữa vãn bối và Bà bà chắc không thể nào thành tựu được…

Âm bà bà gặn lại :

- Tại sao không được: có phải ngươi đã bằng lòng nghe theo lời ta rồi phải không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không phải, vì vãn bối đã hứa với một người là không xem Bà bà là địch thủ, người đó cũng xin Bà bà đừng xem vãn bối là đối phương.

Âm bà bà sửng sốt :

- Ngươi hứa với một người là sẽ không xem ta là kẻ địch, và ngươi cũng yêu cầu ta đừng xem ngươi là kẻ địch?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, đúng như thế.

Âm bà bà cau mặt :

- Con người đó là ai? Bằng vào cái gì…

Hàn Ngọc Trác rút cây Phượng xoa của Triệu Hoàng Anh bước lên một bước hai tay trao tới.

- Người ấy bảo là khi gặp Bà bà thì hãy trao vật này, chỉ cần trao thì Bà bà sẽ biết ngay.

Một tỳ nữ theo bàn tay ra hiệu của Bà bà bước tới lấy hai tay dâng lên sát trước kiệu.

Cầm chặt trong tay Âm bà bà đã hỏi ngay :

- Hàn Ngọc Trác, đây là cây trâm hình chim phượng phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thưa phải, đúng đó là cây Phượng xoa.

Âm bà bà cười lạt :

- Chẳng lẽ chỉ bằng vào cây Phượng xoa này mà ngươi tưởng…

Nhưng bà ta cũng biến sắc, hai tay mò lia trên cây trâm và lật đật hỏi :

- Hàn Ngọc Trác, người trao cây Phượng xoa này là trai hay gái?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đó là một vị cô nương trẻ tuổi.

Âm bà bà gặn lại :

- Cô gái trẻ tuổi tên gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo vị cô nương đó nói thì là người họ Triệu, tên Triệu Hoàng Anh.

Âm bà bà lặp đi lặp lại :

- Triệu Hoàng Anh… Triệu Hoàng Anh…

Bà ta vụt hỏi :

- Ngươi gặp người con gái này tại đâu?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại Đại Danh phủ.

Âm bà bà cau mặt :

- Đại Danh phủ là nơi nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thuộc vùng phụ cận chỗ Lương gia tiêu cục.

Âm bà bà hơi suy nghĩ và hỏi tiếp :

- Có phải ngươi đi theo cô ta không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Triệu cô nương đi cùng với mẹ là Triệu phu nhân, ngoài ra còn có một lão già lưng gù đánh xe, nhưng khi Triệu cô nương giao cây Phượng xoa này cho vãn bối thì không có Triệu phu nhân người bận lo chuyện giải cứu Triệu đại nhân.

Âm bà bà khoát tay :

- Đủ rồi đừng có Triệu đại nhân, Triệu phu nhân gì gì rầy tay lắm, hãy cho ta biết cái ả mà gọi là Triệu cô nương đó còn nói người những gì nữa không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo Triệu cô nương thì chủ của cây Phượng xoa này cùng với Bà bà có quan hệ mật thiết, chỉ cần Bà bà thấy được cây trâm này thì nhất định sẽ không bao giờ xem vãn bối là kẻ địch và không bao giờ cản trở vãn bối cứu Triệu đại nhân.

Âm bà bà cười gằn :

- Tự tin dữ thế, ta tức là không gặp để đập cho nó một hèo…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Có thể giữa Bà bà và Triệu đại nhân có chút hiềm khích, nhưng với Triệu cô nương…

Âm bà bà chận ngang :

- Ta không nói Triệu Hoàng Anh ta chỉ nói chủ nhân cũa cây trâm này. Ta chỉ căm hận người đó với Triệu Đức Chính, còn Triệu Hoàng Anh vô tội, nếu cây trâm này do chính tay của Hoàng Anh trao cho ngươi thì ta không nỡ phụ chút lòng thành đó…

Hàn Ngọc Trác chớp mắt :

- Bà bà….

Âm bà bà khoát tay :

- Hàn Ngọc Trác ngươi đừng có nói gì cả, ta hỏi, con nhỏ đó tên thật là gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tên chỉ có một là Triệu Hoàng Anh…

Âm bà bà lại hừ hừ :

- Được cái tên được… Hàn Ngọc Trác, dáng sắc của nó ra sao? Có đẹp không? Có thanh nhã không?

Hàn Ngọc Trác lúng túng :

- Bà bà muốn hỏi…

Âm bà bà trầm giọng :

- Hãy trả lời câu hỏi của ta. Nói mau!

Hàn Ngọc Trác kinh nghi nhìn sững bà ta rồi gật gật đầu :

- Bà bà nói thật đúng. Triệu cô nương con người thật xứng với tên, con người như hoa tợ ngọc….

Vành môi da mặt của Âm bà bà giật giật trong cái cười vui mừng rỡ, bà ta giật giật liên hồi :

- Tốt lắm, tốt lắm… Hàn Ngọc Trác, bằng cách nào… Hoàng Anh của ta. Lần này ta không xem ngươi là kẻ địch, nhưng chỉ một lần này thôi nghe, lần sau tốt hơn là hãy tránh đừng bao giờ cho ta gặp mặt… Đi!

Tiếng sau cùng tự nhiên là tiếng ra lệnh cho đám tỳ nữ, cho nên khi nghe tiếng đi và khi bà ta ngồi xuống là chiếc kiệu đã được bồng lên.

Chỉ trong nháy mắt, đoàn người của Âm bà bà mất hút vào rừng.

◦ ◦ ◦

Cầm cây Phượng xoa trong tay, Hàn Ngọc Trác đứng ngẩn ngơ.

Cây trâm này quả đúng như lời của Triệu Hoàng Anh nó có hiệu nghiệm ngay đối với lão bà nổi tiếng khó lòng nói chuyện.

Ít nhất là ngay hôm nay Âm bà bà đã không xem hắn là kẻ địch, một trận ác đấu không nên có khỏi phải xảy ra.

Nhưng không phải Âm bà bà chỉ vì thể diện của Triệu Hoàng Anh chớ không phải vì thể diện của người chủ chiếc Phượng xoa. Điều đó đã làm cho Hàn Ngọc Trác như sa vào biển sương mù.

Như vậy nghĩa làm sao?

Cứ theo Triệu Hoàng Anh nói thì chủ nhân của cây Phượng xoa này có quan hệ mật thiết với Âm bà bà, nhưng "mật thiết" có nghĩa là sao?

Tình sư đệ? Thân thích hay bằng hữu?

Âm bà bà hận Triệu đại nhân và cũng căm hận Triệu phu nhân, thế nhưng lại nói Triệu Hoàng Anh vô tội, Đã thế, hình như bà ta đã dành cho nàng nhiều hảo cảm….

Như thế nghĩa là sao?

Bao nhiêu nghi vấn cứ xoay tròn trong óc của Hàn Ngọc Trác nhất thời hắn không làm sao tự mình giải đáp cho ỗn thoả. Hắn lẫm lũi bước đi mà tâm trí cũng vẫn vơ theo những huyện mà hắn vừa nghe thấy ớ Âm bà bà…

Hắn vừa mới bước tới được mấy bước vừa đến chỗ ngừng kiệu của Âm bà bà lúc nãy, hắn chớt thấy một cuốn giấy nho nhỏ ngay chỗ chân của Cao Tiểu Ngọc. Dấu giày của cô ta hãy còn in rõ ràng.

Hàn Ngọc Trác nhặt lên, thấy có mấy dòng chữ dịu mềm "Tiểu Ngọc có việc cần gặp mặt, xin Tam thiếu gia cứ len lén đi theo kiệu gia sư, đêm đến, Tiểu Ngọc sẽ tìm cách gặp"…

Thêm một nghi vấn nữa. Nàng có chuyện gì cần gặp?

Cao Tiểu Ngọc vốn là người tình của Lương Phi Hổ, chuyện của nàng không thể bỏ qua. Hàn Ngọc Trác bóp nát mạnh giấy và âm thầm lần theo dấu đi của đoàn người khiêng kiệu.

25. Chương 25: Âm Bà Bà Ngộ Độc

Đêm vào giữa tháng, vầng trăng tròn vành vạnh.

Bầu trời xuống nhân gian một màu bàng bạc, lờ mờ.

Đêm càng về khuya, cảnh vật càng thanh tịnh, không khí càng trong lành, đứng xa có thể thoáng nhìn cả một dặm xa…

Không dám theo gần quá, vì Hàn Ngọc Trác vốn biết thính giác của Bà bà nhạy lắm, hắn chỉ đi xa xa và cũng chính vì thế mà hắn không nắm chắc vì trong vòng một dặm còn thấy được, vẫn không nhận ra dấu vết của đoàn người khiêng kiệu.

Cho đến phương hướng hắn cũng không biết có đúng không.

Hắn cảm thấy trong lòng e ngại, người đi phương đông, người kiếm phương tây, quay lưng lại với nhau, càng lúc càng vô phương gặp mặt.

Hắn không thể hình dung thính giác của mình để bám cho chắc, vì thính giác của hắn chắc gì hơn được thính giác của Âm bà bà. Hắn nghe thấy được thì bà ta cũng sẽ dễ dàng phát giác.

Hàn Ngọc Trác không dám đi xa hơn nữa, hắn quyết định chỉ tới lui trong vòng trăm dặm, hắn tin Tiểu Ngọc sẽ tìm ra.

Trong lúc Hàn Ngọc Trác còn đang tần ngần lui tới ngắm cảnh trăng đêm, hắn chợt nhận ra một vệt sáng từ phương đông, ngay chỗ dải núi thâm thấp xẹt lên.

Có phải Cao Tiểu Ngọc đó hay không?

Không có gì bảo đảm cả, nhưng cũng không thể bỏ qua. Hàn Ngọc Trác lao mình phóng tới.

Thân pháp của Hàn Ngọc Trác thật nhanh, chỉ trong vòng mấy lượt chấm chân, hắn đã đến sát chỗ có nhoáng lên ánh sáng.

Trên đồi núi thấp thoáng có một bóng người.

Bằng vào trăng sáng về khuya, bằng vào nhãn quang của Hàn Ngọc Trác, hắn nhận ra rất dễ dàng, hắn còn chưa biết làm sao nói ám hiệu cho nàng.

Nhưng hắn không dám thi triển thì Tiểu Ngọc đã dám. Nàng che tay lên miệng hú một hơi dài.

Hàn Ngọc Trác nhoáng tay lên và Tiểu Ngọc hỏi ngay :

- Có phải Tam thiếu gia đó không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cao cô nương, tôi đây!

Hắn tung mình đến gần hơn và Cao Tiểu Ngọc lật đật vòng tay :

- Tam thiếu, đã làm Tam thiếu phải mất thì giờ quá!

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Không nên khách sáo. Cao cô nương, chúng ta không phải người ngoài…

Cao Tiểu Ngọc lại vòng tay :

- Tam thiếu bấy lâu vẫn khỏe?

Hàn Ngọc Trác đáp lễ :

- Đa tạ cô nương…

Tiểu Ngọc cười cười, Hàn Ngọc Trác thấy có gì gượng gạo. Nàng nói :

- Chắc Tam thiếu cũng đã nhận ra, tiểu nữ có nhiều u uất…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cao cô nương cần gặp tôi có chuyện chi cần gấp lắm không?

Cao Tiểu Ngọc gật đầu :

- Tiểu nữ có phập phồng lo sợ Tam thiếu không nhận thấy mảnh giấy của tiểu nữ lưu lại…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Có chuyện chi cần xin cô nương cứ nói, nếu cần phải dùng đến sức, tôi quyết cũng không từ chối.

Cao Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Đáng lý chuyện này tiểu nữ không nên làm phiền đến Tam thiếu vì đây là chuyện của gia sư…

Hàn Ngọc Trác gặn lại :

- Chuyện của lệnh sư?

Cao Tiểu Ngọc gật đầu :

- Vâng, tiểu nữ vốn không có ý làm phiền đến Tam thiếu nhưng bây giờ ngoài Tam thiếu ra không còn một ai để tiểu nữ cầu xin giúp đỡ…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Lệnh sư có biết chuyện này không?

Cao Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Không, chắc Tam thiếu cũng biết tính tình gia sư khó lắm, người rất cố chấp, cho dù là bằng hữu, người cũng không bao giờ chịu thọ ân, huống chi dưới mắt người, Tam thiếu là địch chớ không phải là bạn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chuyện chi đó, cô nương?

Cao Tiểu Ngọc thận trọng :

- Chuyện này tiểu nữ nói cho Tam thiếu biết, nhưng gia sư mà hay được thì mạng sống của tiểu nữ sẽ không còn. Thế nhưng vì để cứu gia sư, tiểu nữ đành phải đánh liều, không thể nghĩ xa hơn được về hậu quả…

Ngưng một giây, nàng nói tiếp :

- Sở dĩ gia sư thay đổi chủ ý về Triệu đại nhân không cho Tam thiếu can thiệp là vì người ta bức bách…

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Bị người bức bách? Ai lại có thể bức bách được lệnh sư? Khắp võ lâm ngày nay ai là người có thể bức bách được "Ám Mục Thần Xu"!

Cao Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Tiểu nữ không biết ai là người bức bách gia sư, chỉ biết cách đây mấy ngày, đang đêm có người đàn ông bao mặt đến cần gặp mặt. Người ấy bảo rằng có chuyện cơ mật cần gặp riêng để trình bày, xin gia sư cho lui tả hữu. Tam thiếu gặp cũng biết bằng vào võ học của gia sư, người đâu có gì phải sợ, vì thế nghe nói là người cứ cho tả hữu lui ra tức khắc. Tiểu nữ tuy tin vào tài sức của tỷ Song Thành cùng bọn người tỳ nữ thân tín ra cách đó xa xa rồi bu lại nghe ngóng. Y như là tiểu nữ nghe câu đầu người bao mặt đã nói ngay: "Bà biết đã bị trúng độc vào người hay chưa?" Ban đầu tiểu nữ không thể tin được, vì làm sao gia sư lại trúng độc một cách dễ dàng như thế!

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Có thể hắn chỉ nói để khủng bố tinh thần…

Cao Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Không, hắn nói đúng, hắn nói thật. Quả là gia sư đã bị trúng độc. Nhưng ban đầu gia sư cũng không tin, người bao mặt bảo gia sư thử vận công, quả nhiên sau khi vận công và ở ngoài tiểu nữ nghe thấy gia sư kêu, tiểu nữ và mấy chị em nhảy vào định vây bắt người bao mặt, nhưng gia sư khoát tay không cho. Chúng tôi lui ra nhưng vẫn còn nghe hai người trò chuyện. Người bao mặt buộc gia sư tìm gặp Tam thiếu, bảo Tam thiếu nghe thì thôi, bằng không nghe, họ buộc gia sư phải giết ngay Tam thiếu. Người đó cho biết chỉ cần làm được chuyện đó là ắt có người mang thuốc giải đến. Bằng không, sinh mạng của gia sư sẽ bị hủy diệt vì chất độc. Hắn đi rồi, tiểu nữ thấy gia sư đờ đẫn thất thần…

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Cô nương có hỏi lệnh sư không?

Cao Tiểu Ngọc đáp :

- Có, làm sao lại không hỏi được. Thế nhưng tiểu nữ chưa hỏi gì thì gia sư đã nói ra, nào những chuyện mà tiểu nữ vừa nghe là sự thật không cần phải hỏi gì nữa làm chi.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cứ như thế thì lệnh sư quả thật đã trúng độc rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Cao Tiểu Ngọc đáp :

- Sau đó gia sư có nói rằng đã vận công xem thử, quả thật đã trúng độc rồi.

Cao Tiểu Ngọc buồn buồn :

- Xin Tam thiếu lượng thứ, gia sư đang bị thương trong trường hợp bất khả kháng, nếu như gia sư có chỗ đắc tội với Tam thiếu, xin Tam thiếu nghĩ chút tình của Cao Tiểu Ngọc mà…

Hàn Ngọc Trác chận ngang :

- Cao cô nương đừng nói như thế, từ bắt đấu cho đến bây giờ tôi chưa hề trách cứ lệnh sư. Tôi vốn biết chuyện Triệu đại nhân bị bắt có nhiều điều phức tạp, vòng ảnh hưởng rất rộng lớn, vả lại người chớ đâu phải thánh thần, làm sao lại tránh khỏi những chuyện lâm vấp. Triệu đại nhân tuy là người lương đống của triều đình, tuy là bậc phụ mẫu chi dân, nhưng trách gì đã tránh khỏi một vài điều sơ suất…

Cao Tiểu Ngọc cảm kích :

- Đa tạ Tam thiếu, Cao Tiểu Ngọc này coi như chính mình thọ lấy ơn sâu…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Cô nương đừng khách sáo như thế, chúng ta đã xem nhau không phải như người xa lạ, ngày nào đó, nếu được sự chấp thuận của trưởng bối thì chúng ta chẳng phải là một nhà hay sao? Chuyện của lệnh sư cũng như chuyện của nhà họ Lương và đối với riêng tôi, không có gì phân biệt gì ra.

Cao Tiểu Ngọc cúi đầu :

- Đa tạ Tam thiếu, câu chuyện giữa tiểu nữ và Phi Hổ, sau này mong nhờ Tam thiếu nói cho một tiếng, nhưng thật thì thế sự như bức tranh vân cẩu, nào có dám chắc được chuyện ngày mai…

Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt Cao Tiểu Ngọc :

- Vấn đề căn bản là phải do tình cảm giữa Phi Hổ và cô nương còn về bậc trưởng bối thì tôi nguyện sẽ làm hết sức mình để được bề trên chấp thuận. Xin cô nương cứ yên lòng.

Cao Tiểu Ngọc ửng mặt :

- Đa tạ Tam thiếu giáo huấn, ý của Tam thiếu, tiểu nữ đã rõ, chỉ có điều từ nhỏ đã được gia sư nuôi dưỡng, dạy dỗ, nếu như sau này mà lão nhân gia không chịu gật đầu thì tiểu nữ cũng không dám bội phản sư môn.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tôi biết, nhưng cô nương hãy yên lòng, về phương diện lệnh sư, tôi xin bảo đảm, vì tuy có khó tránh, nhưng lệnh sư cũng không phải hạng người không biết nhân tình, không phải là con người không thông lẽ phải, việc đó đã được chứng minh qua thái độ buông thả của Phi Hổ.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Bất luận chuyện đó ra sao, hiện tại tiểu nữ thành tâm bái tạ ân sâu của Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cô nương lại khách sáo nữa rồi, tôi chỉ mong làm sao cho tất cả những kẻ yêu nhau trên đời đều được đủ đầy hạnh phúc theo ý muốn, đừng bao giờ để họ yêu nhau mà lại phải ôm hận lìa nhau… Vì thế cho nên nếu được đóng góp phần công lao của mình trong đó, tôi cũng sẽ rất vui mà ưng chịu.

Ngưng đi một chút, Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt Cao Tiểu Ngọc khẽ hỏi :

- Cao cô nương, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Có chuyện chi Tam thiếu cứ nói, tiểu nữ đâu dám không vâng.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Căn cứ theo lời của cô nương vừa nói thì lệnh sư và cô nương đều không biết tại nơi nào và lúc nào bị người ám toán.

Cao Tiểu Ngọc gật đầu :

- Sự thật là như thế, tiểu nữ đã suy nghĩ thật nhiều, thật kỹ, vì đâu có khi nào gia sư mà lại không có tiểu nữ và chị Song Thành, thế nhưng không thể nghĩ ra gia sư làm sao bị người ám toán. Vả lại từ bao lâu nay gia sư cũng không thường hay gặp những người lạ và tiểu nữ nghĩ không ra ở chỗ là phàm khi đầu độc là phải ở gần, nếu không có tiếp xúc thì làm sao lại có thể đoán định được nguyên nhân. Nhất là không là như Tam thiếu đã biết, gia sư thính giác cực kỳ tinh nhuệ.

Hàn Ngọc Trác gật gật đầu :

- Quả đúng như thế, một con người khi đã mất ánh sáng thì khi thị giác tập trung vào thính giác, vì thế thông thường là vốn đã mẫn cảm huống chi lệnh sư lại có một trình độ võ công quá cao, là được coi như nhất nhì trong võ lâm hiện tại, không ai có thể ngờ rằng lệnh sư lại bị trúng độc đối phương một cách không hay biết như thế ấy.

Cao Tiểu Ngọc trầm ngâm :

- Tam thiếu là người học nhiều biết rộng, tự nhiên có biết nhiều trường hợp sử độc, những phương pháp làm cho người bị đầu độc không hề hay biết, Tam thiếu thử ước đoán trường hợp của gia sư.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Về độc thì tại hạ vốn là người rất dốt, tuy nhiên bao nhiêu năm xông xáo giang hồ, cũng có biết qua đôi chút, có những trường hợp gián tiếp đầu độc không hay biết mà khi biết rồi cũng không làm sao truy tra ra thủ phạm.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Bao nhiêu năm nay, thường thường thức ăn thức uống của gia sư đều do bốn người thị tỳ thân cận lo liệu, thêm vào đó cứ mỗi lần dọn lên cũng do bốn tỳ nữ thân tín đó nếm qua, những thức phải mua ở ngoài thì lại phải được thử bằng ngân châm. Bốn người tỳ nữ thân tín đó đã theo phục dịch gia sư đã mười mấy hai mươi năm rồi chính tiểu nữ cũng biết lòng trung thành của họ, như vậy thì chuyện thi độc gián tiếp như Tam thiếu nói rất khó thi hành.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Còn có trường hợp bưng dọn, dời đổi cũng có thể là cơ hội để cho họ sử độc dược nữa chớ.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Tam thiếu cũng đã từng thấy, bất cứ vật gì do người ngoài đưa tới đều cũng chuyền qua tay của bốn người tỳ nữ đó rồi mới tới tay của gia sư.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm.

Chuyện đó chính mắt hắn cũng đã thấy, cây trâm mà hắn trao ra cũng phải qua tay của bốn ả thị tỳ, ngoài mặt thì gọi là cho đúng lễ nhưng ẩn ý cũng đã rõ ràng là phòng bị.

Hắn do dự một giây rồi nói :

- Nếu gián tiếp không đầu độc được thì có thể họ dùng cách trực tiếp...

Cao Tiểu Ngọc hỏi :

- Nếu trực tiếp thì phải đến gần chớ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tự nhiên rồi, nhưng cũng không phải nhất thiết đứng sát một bên, những tuyệt thủ chuyên môn thi độc, chỉ cần một khoảng cách nào đó là có thể thuận theo hướng gió mà thi hành.

Cao Tiểu Ngọc nói :

- Nhưng như tiểu nữ đã trình bày, từ bao lâu nay chưa hề có người nào được tiếp xúc với gia sư…

Hàn Ngọc Trác thở ra :

- Đúng là chuyện thật không làm sao có thể nghĩ ra.

Như chợt nhớ ra, Hàn Ngọc Trác vụt nói :

- Trong bao nhiêu ngày gần đây, cô nương có nghe lệnh sư bị sâu bọ gì cắn hay không?

Cao Tiểu Ngọc sửng sốt :

- Tam thiếu muốn nói chuyện có người phóng độc….

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Bắt cóc Triệu đại nhân có liên hệ đến đám người thuộc Miêu Cương, họ là người chuyên sử độc, trước đây mấy ngày, nếu không có bậc cao minh chỉ giáo thì chính tôi cũng đã bị họ phóng độc lâm nguy.

Cao Tiểu Ngọc kinh ngạc :

- Có chuyện đó nữa hay sao? Nhưng tiểu nữ không nghe gia sư nói chuyện bị sâu bọ gì cắn cả…

Hàn Ngọc Trác thở ra :

- Cao cô nương, thật đáng buồn, trừ phi phải tìm buộc họ trao thuốc giải, chớ không có cách gì khác cả, vì độc trùng Miêu Cương là độc môn công phu của họ, không làm sao mình giải được.

Cao Tiểu Ngọc chảy nước mắt :

- Như thế thì biết phải làm sao? Mục đích thi độc của họ là buộc gia sư bức hại Tam thiếu, trước khi họ đạt được mục đích làm sao họ lại chịu trao thuốc giải.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Tôi nói câu này không biết cô nương có tin hay không sự thật thì cho dù chúng đã đạt được mục đích, nghĩa là cho dù lệnh sư có trừ được tôi, cũng chưa chắc họ đã chịu trao thuốc giải.

Cao Tiểu Ngọc gật đầu :

- Thật không giấu Tam thiếu chính tiểu nữ cũng lo ngại về chuyện đó.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Ngay bây giờ chỉ có mỗi biện pháp là tôi sẽ tìm ra họ để buộc họ trao thuốc giải nhưng trước khi có được, tôi vẫn phải cần tránh gặp lệnh sư. Cũng may họ chỉ dùng lệnh sư để đối phó với tôi chứ chưa phải nhằm đối phó với lệnh sư, cho nên chưa có gì đáng ngại cho lệnh sư cho lắm.

Cao Tiểu Ngọc buồn rầu gật đầu.

- Cô nương đừng nói như thế, như tôi đã nói vừa rồi, giữa chúng ta không phải như người ngoài nữa, sư môn của cô nương với Lương gia đã thành là một. Bây giờ tôi còn một chuyện xin thỉnh giáo cô nương chẳng hay tại sao lệnh sư lại có vẻ quá bất mãn với người chủ của chiếc phượng xoa và vị chủ nhân của chiếc phượng xoa đó quan hệ với lệnh sư như thế nào. Chẳng hay cô nương có thể cho biết được chăng?

Cao Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Thật là điều không phải, thật là có lỗi với Tam thiếu, nhưng thật tình thì tiểu nữ không được biết về chuyến ấy. Có nhiều lúc tiểu nữ cũng muốn hỏi lệnh gia sư, nhưng cứ vừa mở miệng thì đã bị người mắng át không cho hỏi, vì thế nên tiểu nữ không dám tìm hiểu về vấn đề đó nữa.

Hàn Ngọc Trác cau mày.

Thật không ngờ chuyện như thế mà một đồ đệ thân ái bên mình cũng không được Âm bà bà cho biết!

Trầm ngâm một chút, ánh mắt của Hàn Ngọc Trác vụt lóe sáng lên và trầm giọng :

- Chẳng hay vị cao nhân nào ẩn sau núi để nghe chuyện của chúng tôi như thế?

Phía bên phải của dải núi thấp, có tiếng người con gái lanh lảnh :

- Tôi đây!

Cao Tiểu Ngọc tái mặt…

Ngay trong lúc đó, từ phía sau núi một người con gái bước ra, đúng là Triệu Song Thành.

Hàn Ngọc Trác biết ngay là tình thế bất ổn, vì lối rình mò như thế là nhất định không phải vì ý tốt, hắn vòng tay nhướng mắt gật gù :

- À, thì ra lại là cô nương…

Triệu Song Thành cứ nhìn Cao Tiểu Ngọc và chợt toét miệng cười :

- Sư muội báo hại chút nữa là chị đã rụng cặp giò, sư phụ bảo đi tìm, hãy về cho mau đi!

Cao Tiểu Ngọc đáp nho nhỏ và cúi đầu quay bước.

Hàn Ngọc Trác lên tiếng :

- Cao cô nương, chờ tại hạ một chút.

Cao Tiểu Ngọc chậm lại nhưng nàng cũng vẫn chưa quay đầu thì Triệu Song Thành cười hăng hắc :

- Sao? Giờ này mà Tam thiếu cũng vẫn chưa cho Cao muội muội của tôi về nữa hay sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Triệu cô nương, xin cô nương biết cho rằng Cao cô nương đã vì lệnh sư mà lo lắng.

Triệu Song Thành vẫn cười, đôi mắt nàng như háy :

- Tôi biết, trong chúng tôi, không một người nào lại không lo lắng cho thầy mình, không một người nào không muốn cho thầy mình sớm thoát khỏi cảnh khó khăn, nhưng đồng thời cũng không một ai dám không nghe lời của sư môn.

Không để cho Hàn Ngọc Trác nói gì thêm, nói vừa dứt câu thì Triệu Song Thành quay mình đi thẳng.

Cao Tiểu Ngọc cúi đầu không nói…

26. Chương 26: Con Lằn Xanh Đầu Đỏ

Thấy Cao Tiểu Ngọc cúi gầm mặt không dám ngó mình mà cứ lầm lũi đi theo Triệu Song Thành, Hàn Ngọc Trác gọi lớn :

- Cao cô nương cứ việc về đi. Âm bà bà không phải là người không biết tình cảm. Nhất định lệnh sư sẽ không bao giờ trách cô nương về việc đó đâu! Khi đã có thuốc giải trong tay rồi tôi sẽ đến gặp lệnh sư.

Câu nói hắn dứt thì Cao Tiểu Ngọc đã theo Triệu Song Thành khuất sau núi, hắn tung mình lên và tất cả đều mất hút vào màn đêm.

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng Hàn Ngọc Trác rất lo ngại cho Cao Tiểu Ngọc. Tánh tình của Âm bà bà nóng như lửa đốt, biết đâu có thêm vào lời lẽ không do thiện ý của Triệu Song Thành rồi nàng sẽ phải mắc tội oan.

Hắn phải tìm cho ra được thuốc giải sớm chừng nào tốt chừng ấy, vừa giải cứu Âm bà bà vừa giải ơn cho Cao Tiểu Ngọc và chính hắn cũng sẽ không còn bị bức bách vì thế không dừng được của Ám Mục Thần Xu.

Đồng thời Hàn Ngọc Trác cũng nhớ đến Lạc Dương thành, nơi đó còn có một cô gái đáng thương là Ỷ Hồng. Đối với hắn, Tề Ngọc Phi và Ỷ Hồng đã trở thành ân nhân cứu mạng, hắn phải tìm cho ra được thuốc giải để đáp tạ phần nào.

° ° °

Năm con tuấn mã, một trước bốn sau cuốn dậy bụi hồng trên con đường đất đỏ.

Vó ngựa vang lên nhịp điệu dập dồn.

Tề Ngọc Phi và bọn Hải Minh.

Bụi đỏ bám đầy mình càng làm tăng thêm nét phong trần trên mặt vị Tiểu vương gia đất Vân Nam và càng làm tăng thêm dáng dấp uy mãnh của bốn tên kiện tướng.

Đang cho ngựa phi nước đại, Hải Minh vụt ghìm cương cho chậm lại và hô lớn :

- Có rồi!

Trên dưới trăm trượng hai bên bờ đường, nhiều gốc cây to, tàng che rợp mát, trong giữa đám cổ thụ đó, có dựng lên một ngôi quán khá lớn có tấm bảng đề "Quán rượu".

Tấm bảng thật lớn, được căng lên thật cao, từ xa đã nhìn thấy rõ ràng, trước quán lại còn có một cỗ xe hai ngựa.

Trên con đường xa xôi vắng xóm mà có một ngôi quán đồ sộ thế này, chủ nhân của nó nhất định là con người có đầu óc khai thác về thương mãi.

Tề Ngọc Phi như đang có nhiều suy nghĩ nên không đáp lời, Hải Minh vội nói tiếp :

- Khó lắm đó nghe, dọc đường gió bụi khó mà kiếm được một chỗ nghỉ chân hay đến thế này. Thiếu chủ, chúng ta hãy nghỉ lại vài giây cho ngựa đỡ mệt.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngươi khát rượu hay là ngựa mệt?

Hải Minh toét miệng cười :

- Thuộc hạ đói quá mà ngựa cũng thấm mệt rồi…

Tề Ngọc Phi cố nín cười :

- Nếu đói, ngươi hãy trở về mang đến cho ta một hũ rượu ngon, ở nhà ngươi nhớ hãy còn một hũ "Trúc Diệp Thanh" trăm ngày vừa mới đào lên đó chớ.

Hải Minh nhăn mặt :

- Thiếu chủ, chẳng lẽ thiếu chủ lại không biết lòng dạ của Hải Minh này hay sao?

Tề Ngọc Phi bật cười :

- Sao lại không? Ta biết trong bụng ngươi hiện đang có bầy sâu rượu hoành hành dữ lắm…

Tề Ngọc Phi nói :

- Muốn nghỉ để uống rượu cũng được, nhưng ngươi hãy chịu trước một trăm roi ngựa rồi vào quán có được không?

- Chẳng thà chịu một trăm roi còn hơn thấy quán mà lại bỏ đi luôn thí không làm sao chịu nổi.

Tề Ngọc Phi chợt thấy có một người áo vàng đội nón là từ bên trái cỗ xe vòng qua đi thẳng vào quán, bèn quay lại nói với Hải Minh :

- Chịu một trăm roi là chính miệng ngươi nói đó nghe.

Hải Minh thấy chủ nói mà không cười, hắn đâm ái ngại, hắn hỏi :

- Thiếu chủ định đánh trước rồi uống sau…

Tề Ngọc Phi đáp :

- Không vội, để đó rồi lát nữa sẽ tính. Nhớ nghe, sau khi vào quán không được lộn xộn, nghe không!

Y như bắt được vàng, Hải Minh gật lia lịa :

- Nhớ, nhớ, nhớ kỹ mà thiếu chủ.

Hắn nhảy xuống ngựa trước nhất và nói luôn :

- Nếu Hải Minh này mà có la lối tiếng nào, xin thiếu chủ tăng thêm năm mươi roi nữa.

Nhưng thấy mình hơi vội, ví quán hãy còn xa, Hải Minh lại nhảy trở lên phi trước kiệu.

Khi đến gần quán, Tề Ngọc Phi nói nhỏ :

- Xuống chầm chậm…

Năm người chống tay lên yên từ từ tụt xuống, thái độ của họ thật êm đềm, y theo lệnh của người thiếu chủ.

Vừa xuống ngựa là Hải Minh dợm chân trước nhất, nhưng khi nghe tiếng hừ nho nhỏ của Tề Ngọc Phi là hắn lật đật co vòi.

Tề Ngọc Phi xuống ngựa sau cùng và thật chậm rãi buộc ngựa vào vòng rào rồi nhẹ bước đi vào trước.

Năm người vào quán, mặc dù họ cố giữ cho im lặng, bao nhiêu ánh mắt của thực khách trong quán đều ném về phía họ.

Quán rượu khá rộng, thực khách không đông lắm, coi có vẻ thưa thớt. Bên trong, chỗ gần cửa sổ có một cái bàn, nơi đó có một cô gái thật đẹp và một lão già lưng gù, mặc áo vải thô.

Xích bên ngoài một chút, cách một chiếc bàn là một người đàn ông trung niên mặc áo vàng, đầu đội nón rộng vành, mắt to mày rậm, nước da ngâm đen, vóc dáng thật là khỏe mạnh.

Chỉ có ba người đó và cả ba người đều nhìn về bọn năm người của Tề Ngọc Phi. Họ chỉ nhìn một cái rồi thu ánh mắt lại ngay, chỉ riêng cô gái nhìn Tề Ngọc Phi hơi quá, mắt nàng lộ vẻ hơi kinh ngạc.

Có lẽ Tề Ngọc Phi cũng nhìn nàng mấy lượt vì vẻ đẹp mà không trang điểm của nàng. Bọn bốn người của Hải Minh thì mở tròn đôi mắt.

Họ là những kẻ ít hay về kinh sư, con gái Vân Nam không phải là không có người đẹp, nhưng ở vào chỗ đất rộng người đông như Trung Nguyên, tự nhiên người đẹp có nhiều hơn. Có nhiều hơn và dễ gặp hơn vì thế, phần đông những kẻ bên ngoài, từ Vân Nam trở ra vùng Quan ngoại đều truyền ra rằng chỉ có kinh sư là có gái đẹp mà thôi.

Chẳng qua đó chỉ là tính hiếu kỳ, tính của con người thích những gì xa lạ, họ quên rằng ở những vùng xa xôi hẻo lánh trái lại cũng có nhiều đóa hoa khôi mà những vương tôn công tử kinh thành cũng đã từng say đắm.

Hải Minh bước nhích tới kêu nho nhỏ :

- Thiếu chủ không ngờ tại nơi đây mà lại có…

Tề Ngọc Phi chọn một cái bàn đối diện với người áo vàng, năm người vây tròn một bàn xem chừng rộn đám hơn tất cả. Chủ quán là một gã trung niên, kiêm luôn chuyện chạy bàn, hắn đang lo bưng dọn cho người áo vàng, vừa thấy bọn Tề Ngọc Phi là lật đật chạy cười đon đả :

- Xin lỗi, phiền năm vị đợi một chút là tiểu nhân sẽ đến hầu ngay.

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Không vội, chúng ta còn nghỉ ngơi một chút rồi ăn uống cũng không sao?

Chủ không gấp nhưng tớ gấp, Hải Minh dòm chừng, chén rượu đặt trong góc quán nuốt nước bọt nghe ừng ực.

Chủ quán có con mắt nhà nghề, hắn theo cái nhìn nhỏ dải của Hải Minh và cười hỏi :

- Chẳng hay chư vị dùng chi?

Hải Minh luôn luôn là nhanh miệng, hắn chỉ chén rượu :

- Món đó trước đi!

Tề Ngọc Phi gắt :

- Sao mà mau miệng mau mồm quá thế, sợ ông chủ quán tưởng câm à?

Hải Minh mỉm cười ngượng ngập và háy háy mắt cho chủ quán.

Lão chủ quán cũng cười.

Tề Ngọc Phi nói :

- Một cân rượu và bốn món ăn, thong thả mà làm không gấp lắm đâu nghen.

Lão chủ quán cúi mình vâng dạ bước lẹ ra sau.

Hải Minh ngó Tề Ngọc Phi :

- Thiếu chủ hà tiện quá mức, một cân rượu không đủ một mình tôi giải khát…

Tề Ngọc Phi nói :

- Nhắm nháp chút chút thôi, chớ vô được ở đây là quý lắm rồi.

Hải Minh cười :

- Thiếu chủ đừng quên, tiệc này Hải Minh phải đổi đến một trăm roi chớ không phải chơi đâu!

Tề Ngọc Phi nói :

- Ai ép đâu, nếu không bằng lòng thì bây giờ có thể ra đi.

Hải Minh lật đật kêu lên :

- Đâu có, đâu có, cam tâm tình nguyện mà thiếu chủ.

Chủ tớ của họ có phần vui vẻ bông đùa, có lẽ nhờ thiếu chủ chưa lớn tuổi và dễ dãi cho nên họ không e ngại.

Rượu thịt dọn lên, cũng Hải Minh là người ra tay trước, tự nhiên là hắn chộp ngay bầu rượu.

Tề Ngọc Phi chận bàn tay hắn lại hỏi :

- Hải Minh, ngươi có muốn được uống nhiều không?

Hải Minh khựng lại, nhất thời hắn không biết câu chuyện thật giả như thế nào nên lúng túng làm thinh.

Tề Ngọc Phi nói :

- Ta hỏi thật mà, cứ nói nghe coi!

Hải Minh đáp ngay :

- Tự nhiên là muốn, chớ sao lại không!

Tề Ngọc Phi cười :

- Bây giờ ngươi làm cho ta một việc, nếu làm thành công hoàn mỹ, chẳng những ta bằng lòng cho ngươi uống nhiều, mà còn có thể trừ luôn một trăm roi vừa giao ước nữa.

Tinh thần của Hải Minh vụt lên ngang, chân mày hắn nhướng nhướng như hai con sâu rợm nhảy cà tưng, hắn nói :

- Cứ sai, thiếu chủ cứ việc sai…

Tề Ngọc Phi nói chậm rãi :

- Khoan, chuyện phải nói trước, mất lòng trước được lòng sau, nếu chuyện này làm hư thì chẳng những một trăm roi bị gia bội, mà không còn được uống một nhỏ rượu nào nữa đó nghe chưa!

Hải Minh gật lia :

- Được rồi, được rồi, nhất định là phải được, Hải Minh mà…

Tề Ngọc Phi cầm chiếc đũa viết lên bàn một hàng chữ và nói :

- Cứ theo đó mà làm cho được đi!

Hải Minh tái mặt, bao nhiêu hứng thú vì nghe nói tới rượu vừa rồi bỗng héo tan.

Cả bốn người trong bọn Hải Minh không một người nào còn cười được nữa.

Thấy Hải Minh nhớm lên, Tề Ngọc Phi đưa chiếc đũa cản lại và cau mặt hỏi :

- Đi làm việc ngay như thế đó à?

Hải Minh nhăn nhó :

- Đã đến mức này thì cũng không còn cần gì nữa…

Tề Ngọc Phi cười :

- Khoan đã, "dĩ thực vi tiêu", ngồi ăn uống cho đàng hoàng rồi hẵng hay…

Năm người im lặng ngồi ăn không ai nói một tiếng nào, dáng sắc của họ không phải đói quá mà lại giống như người quê ra tỉnh, ngơ ngơ ngác ngác…

Người áo vàng tự nhiên còn im lặng hơn đám năm người này, vì hắn chỉ một mình ngó qua ngó lại nhâm nhi, có muốn nói chuyện cũng chẳng có người. Khách mới vào ngồi đối diện đến năm người người mà họ lại lầm lì không nói thì dầu hắn có định làm quen cũng không thể ngỏ lời.

Nhưng chưa chắc hắn đã thích làm quen, vì vẻ mặt của hắn lúc nào cũng đăm đăm.

Nhưng khi hắn nâng chén rượu lên thì không hiểu vật chi từ trong tay áo của hắn vụt xẹt ra một đốm hồng hồng chừng bằng hột đậu xanh, điểm hồng hồng đó bay ra và xẹt thẳng về phía cửa sổ, nơi chỗ cô gái đẹp và lão già lưng gù đang ngồi ăn uống.

Hải Minh kêu :

- Ối cha, ông chủ quán, chỗ sạch sẽ như thế này làm sao lại có thể có lằn xanh đầu đỏ ghê quá vậy…

Vừa nói hắn vừa "bay" theo cái vật hồng hồng từ chỗ người áo vàng xẹt ra khi nãy.

Không nói nhảy mà phải nói "bay" là vì thân pháp của Hải Minh thật nhanh, nhanh như một cơn gió thốc.

Người áo vàng đã kê chén rượu vào sát miệng, nhưng hắn có vẻ sửng sốt. Không biết sửng sốt vì câu nói hay vì thân pháp như gió của Hải Minh.

Cũng trong khoảnh khắc đó, Hải Minh đã trở bàn tay hộ pháp của hắn quạt ngang một cái, vật hồng hồng nho nhỏ mà hắn bảo là con lằn xanh đầu đỏ đó dính vào tay hắn.

Ném mạnh vào lò lửa nghe một cái xèo, Hải Minh xoa xoa tay và hứ hé luôn miệng :

- Tôi là tôi ghét nhất cái thứ ruồi lằn, càng ghét dữ nữa là thứ lằn xanh đầu đỏ đó…

Hắn nói làm xàm không nhắm ai, làm như nói chuyện một mình :

- Mà trời sanh cũng ngộ, cái thứ mình ghét thì mình lại bắt cái một, học từ hồi nhỏ chứ phải chơi sao, chuyên môn bắt ruồi mà.

Hắn vừa phủi phủi tay và dòm quanh khắp nơi như tìm kiếm xem có con nào lẳng vẳng nữa không rồi mới chịu thong thả bước trở về bàn.

Vị cô nương xinh đẹp và lão già lưng gù nhìn Hải Minh, mặt họ vô cùng kinh ngạc. Y như là từ hồi nào đến giờ họ không thấy ai bắt ruồi tài tình như thế!

Hải Minh ngó thêm một vòng nữa và hỏi trổng :

- Kỳ hè, rượu thịt mới dọn lên mà sao lại có ruồi cà?

Không biết người áo vàng đã đứng dậy từ bao giờ, câu nói sau cùng của Hải Minh chưa hết thì hắn đã phóng nhanh ra cửa.

Hải Minh nói hơi lớn :

- Bậy cả, bạn chạy rồi rượu đâu tôi uống…

Cũng như hồi "bay" theo bắt con lẳn, Hải Minh vừa nói vừa tung mình bay theo gã áo vàng. Thình lình từ bên ngoài một bóng đen nhoáng lên, rồi nhiều bóng nữa nhoáng lên đến chừng họ đứng yên mới thấy đó là một đám người mặc áo màu lam, họ không lộ cử chỉ nhưng họ đứng dí chắn ngang khoảng giữa Hải Minh và người áo vàng vừa chạy, chứng tỏ họ có ý định rõ ràng cản Hải Minh đứng lại.

Hải Minh khựng lại :

- Cái gì đó? Các ngươi muốn gì? Tránh ra!

Hắn vừa vung tay ra thì Tề Ngọc Phi vùng kêu giật lại :

- Hải Minh, trở vô!

Hải Minh quay lại nói :

- Thiếu chủ, hắn dông mất rồi.

Tề Ngọc Phi nói :

- Không chạy mất được đâu!

Hải Minh nhăn mặt :

- Như thế thì rượu…

Tề Ngọc Phi gắt :

- Bảo trở vô!

Hải Minh chần chừ một chút rồi chầm chậm quay vào.

Hắn vừa ngồi xuống thì bọn người áo lam tràn vào, sau họ còn có mấy người áo đỏ.

Khi đám người này vào hết rồi, người ta mới thấy thêm một lão già mắt thù lù, nước da trắng bệch đi ở sau cùng, nếu có người ở từ kinh sư, nhất định dễ dàng nhận ra đó là một trong những người cầm đầu Đông Xưởng, "Vô Địch Sát Thủ" Phí Sở Thiên.

Lão lưng gù chợt hơi biến sắc, lão thu cặp mắt lại thật nhanh và quay qua hướng khác, hình như lão cố làm cho Phí Sở Thiên không thấy mặt.

Đám người áo lam và áo đỏ vừa vào trong quán là lập tức dạt ra hai bên như dàn hầu cho Phí Sở Thiên.

Khi đi ngang qua bàn của bọn Tề Ngọc Phi, Phí Sở Thiên liếc nhanh hai ba lượt.

Đến ngang bàn của cô gái và lão lưng gù, Phí Sở Thiên vụt cười :

- Thật là khó khăn hết sức mới theo gặp được, Triệu cô nương, chúng ta đi!

Cô gái tương đối khá bình tĩnh, cô ta nhìn thẳng vào mặt lão Phí :

- Tôi không hiểu ông đang nói những gì.

Phí Sở Thiên cười ha hả :

- Dễ lắm, sau khi về đến kinh sư là Triệu cô nương sẽ biết ngay!

Cô gái gặng lại :

- Ông biết tôi?

Phí Sở Thiên đáp :

- Tự nhiên, nếu không thế thì lão đâu có đưa người đuổi theo hộ giá.

Cô gái có vẻ ngạo nghễ :

- Xin lỗi, tôi chưa được biết...

Phí Sở Thiên cười :

- Triệu cô nương khách sáo quá, lão phu là "Đông Xưởng" Phí Sở Thiên.

Cô gái nhướng mắt :

- "Vô Địch Sát Thủ"?

Phí Sở Thiên không tỏ chút khiêm nhường, lão gật đầu :

- Đúng rồi, cô nương.

Cô gái mỉm cười :

- Thất kính!

Lão lưng gù từ nãy giờ cứ nhìn ngoài cửa sổ, bây giờ bỗng lên tiếng, giọng lão lạnh băng :

- Gì mà làm bộ dềnh dàng thế, ưng khuyển cũng lên mặt làm người.

Phí Sở Thiên xạm mặt :

- Tang Du, nên nhớ rằng người nào khác thì sợ cái "Đà Long" của ngươi chớ Phí Sở Thiên này không xem vào đâu cả, biết chưa!

Lão lưng gù vụt đứng phắt lên quay nhanh mặt lại, râu tóc ông ta chừng như muốn dựng lên :

- Phí Sở Thiên ta hỏi Triệu đại nhân với ngươi có thù oán gì? Chẳng lẽ ngươi không muốn cho người tốt xuất đầu lộ diện.

Phí Sở Thiên cười sằng sặc :

- Phí mỗ phụng mạng mà hành sự, câu nói đó, ngươi chờ gặp mặt Đề đốc rồi hẳn nói ra. Bây giờ ta hỏi một câu các ngươi tự mình lên ngựa hay là nhờ người của ta dẫn đi?

Lão lưng gù hừ hừ hai ba tiếng, gân xanh nổi lên mặt lão từng vòng, nhưng lão chưa kịp nói thì chợt nghe có người lên tiếng :

- Phí Sở Thiên, lại đây!

Phí Sở Thiên quay lại nhướng mày :

- Kẻ nào dám hài tên tộc của ta?

Lão quay sang bên trái, nhưng bên phải có tiếng cười gằn :

- Đây chớ, đừng nói cái tên của ngươi, mà cho dù có Tư Đồ Quang tại đây, ta cũng gọi tên tộc như thường.

Phí Sở Thiên tái mặt quay trở lại.

Hải Minh đang nhìn lão toét miệng cười.

27. Chương 27: Đại Phá Âm Sát Thủ

Thấy một tên vô danh tiểu tốt lại dám chọc tức mình như thế, Phí Sở Thiên cả việc đấn đo, lão quát lớn :

- Tên nào gọi ta?

Hải Minh ưỡn ngực :

- Ta đây!

Phí Sở Thiên trừng gần rách khóe mắt :

- Ngươi dám gọi danh tánh của Đề đốc đại nhân?

Hải Minh đáp :

- Chi mà làm như hoảng hồn hoảng vía lên như vậy? Ta đã nói rồi, ngươi điếc hay sao, ta bảo có Tư Đồ Quang ở đây ta cũng gọi như thường.

Phí Sở Thiên hình như có hơi lựng khựng trước vẻ cứng rắn của Hải Minh, lão cau mặt hỏi :

- Ngươi là... là người nào?

Hải Minh nhướng mắt cười cười, hắn đưa tay chỉ Tề Ngọc Phi :

- Lão hỏi ta đó à? Ta là tay sai của thiếu gia ta đây, được không?

Phí Sở Thiên cố dằn, có lẽ lão biết câu chuyện không phải đơn giản, lão hỏi :

- Ngươi gọi ta có việc gì?

Hải Minh lắc đầu :

- Gọi thì là ta gọi, nhưng không phải tự ý ta, thiếu gia của ta sai ta gọi.

Phí Sở Thiên đưa mắt nhìn Tề Ngọc Phi, ban đầu, khi mới bước vào, lão đã có chú ý rồi, nhưng đó chẳng qua lão thấy con người của Tề Ngọc Phi nhân phẩm khác thường chớ lão cũng không mấy quan tâm, bây giờ lão đã biết họ là một chủ bốn tớ, lão nghĩ đó là một trang gia võ lâm nào đó, chớ lão không thể ngờ rằng người đang đối diện với lão là một vị Tiểu vương gia dòng họ Mộc tại Vân Nam.

Lão hất mặt :

- Ngươi gọi ta phải không?

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đúng, ta gọi.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Chuyện gì?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Ta muốn hỏi vài câu chuyện.

Phí Sở Thiên hỏi :

- Ngươi muốn hỏi lão phu chuyện gì?

Tề Ngọc Phi đưa mắt nhìn về phía cô gái :

- Vị cô nương đó có phải là con gái của Triệu đại nhân?

Phí Sở Thiên gật đầu :

- Đúng rồi, con gái của Triệu Đức Chính, rồi sao?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Triệu đại nhân đã phạm pháp như thế nào? Và Triệu cô nương đã phạm tội gì?

Phí Sở Thiên đáp :

- Đó là chuyện quan nha.

Tề Ngọc Phi lắc đầu nhè nhẹ :

- Ta vốn là một người không thích vấy vào chuyện gì cả nhưng đặc biệt chuyện quan nha thì lại rất ưa.

Phí Sở Thiên gằn giọng :

- Bây giờ ngươi muốn gì?

Tề Ngọc Phi chỉ ngoài ra sân :

- Ngươi hãy dẫn cái đám ưng khuyển đó về kinh ngay và nhắn nói với Tư Đồ Quang rằng ta bảo hãy vứt bỏ cái dã tâm sát hại trung lương đi, nghe chưa.

Phí Sở Thiên vụt cười ha hả :

- Ngươi bằng vào gì mà lớn lối như thế?

Tề Ngọc Phi chỉ tay thành một cái vòng tròn chung quanh mình :

- Bằng vào năm người của bọn này có được không?

Phí Sở Thiên cười sằng sặc :

- Như vậy thì ta phụng mệnh bắt gia đình Triệu Đức Chính dẫn về kinh đâu phải là chuyện oan, hắn đã cấu kết với phường bại hoại giang hồ để âm mưu phản nghịch…

Hải Minh quát lớn :

- Giang hồ bại hoại? Coi chừng ta sẽ rút cái lưỡi của ngươi đấy!

Vừa nói hắn vừa đứng phắt lên…

Nhưng Tề Ngọc Phi đã gắt :

- Hải Minh!

Hải Minh hầm hầm nhìn Phí Sở Thiên :

- Nếu không có thiếu chủ, ta sẽ rọc cái miệng của ngươi ra đó.

Hắn hậm hực nói và hậm hực ngồi trở xuống, dáng cách như muốn ăn tươi nuốt sống Phí Sở Thiên.

Cơn giận làm cho da mặt của Phí Sở Thiên trắng bệch, lão cười gằn muốn sập luôn cái quán, nội lực của lão thật kinh người :

- Từ ngày sung chức vào Đông Xưởng đến bây giờ, chưa khi nào có người dám nói với ta như thế, hãy báo danh tính cho ta nghe!

Tề Ngọc Phi cười :

- Tề Ngọc Phi, ngươi có nghe chưa.

Phí Sở Thiên gầm lên tiếng như dã thú :

- Vô danh tiểu tốt, hãy bắt nó cho ta!

Cát Trường Giang bái lãnh bốn tên thuộc hạ tràn tới…

Tề Ngọc Phi ngồi yên một chỗ.

Bốn người của Hải Minh cũng không động đậy.

Cả năm người làm như không thấy bọn Cát Trường Giang.

Bốn tên áo lam mỗi người nhắm người của bọn Hải Minh chụp tới nhanh như gió.

Y như cái máy, bốn người của bọn Hải Minh cũng nhấc tay lên một lượt, họ không đánh vào người của bốn tên Đông Xưởng mà là nhắm vào bàn tay vừa chụp tới và tiếp theo là một tiếng dội, cũng không phải tiếng

dội vì trúng chưởng mà tiếng dội từ trong lồng ngực của bốn gã áo lam, chúng loạng choạng thối lui hai bước.

Hải Minh nhún vai :

- Cái chụp của những con gà như thế mà cũng định đem ra để bắt người à? Giỡn sao bạn!

Hắn nâng chén rượu lên nốc cạn và đánh khà một tiếng như để thưởng thức cú đánh của mình.

Phí Sở Thiên đỏ mặt tía tai trợn trừng đôi mắt :

- Bào Phẩm Trung, chém!

Tám tên áo đỏ, mười hai tên áo lam cùng tuốt binh khí ra một lượt…

Lão già lưng gù đứng phắt lên.

Tề Ngọc Phi đưa mắt mỉm cười :

- Xin Tang lão anh hùng cứ để chúng vãn bối thu xếp bọn này, chủ tớ vãn bối có thể không mệt nhọc.

Bọn Đông Xưởng xầm xầm tràn tới, bọn Hải Minh đứng dậy tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Đứng gác chân lên ghế, Hải Minh cười hì hì :

- Bốn người của bọn ta có dư, nhưng đã có mặt thì không lẽ ngồi không cũng buồn, các ngươi cẩn thận đó nghe!

Mười hai thanh đao của bọn Đông Xưởng tung lên ánh thép chớp ngời ngời…

Bốn thanh trường kiếm của bọn Hải Minh cũng đưa lên, họ nhích tới một bước, bốn thanh kiếm bỗng cuốn dẽo như bốn con rắn bạc và cũng chỉ trong một cái chớp, bốn tên trong bọn Đông Xưởng đã buông binh khí, máu từ nơi tay chúng đã đổ ra…

Tề Ngọc Phi nâng chén uống cạn một hơi, thái độ rất an nhàn.

Bào Phẩm Trung hét lớn :

- Bọn thảo khấu to gan, dám gây thương tích cho quan nha của triều đình.

Hắn vừa thét vừa vung đao xốc tới.

Hắn xốc tới là bảy tên áo đỏ của Đông Xưởng ào theo. Số áo đỏ tự nhiên là địa vị và võ công cao hơn số áo lam, áp lực đối với bọn Hải Minh thêm nặng.

Từ ngày bước vào ngưỡng cửa của Mộc gia, võ công của bọn Hải Minh đã được ngày một trui luyện theo sở truyền của Vương phủ Vân Nam, đối với bọn áo lam của Đông Xưởng nếu có đông hơn cũng chẳng thấm vào đâu, nhưng bây giờ trước áp lực của đám áo đỏ, tuy chưa có gì nao núng nhưng trận thế cũng đã chuyển thành ác liệt…

Tiếng thép chạm nhau chát chúa, Hải Minh gầm lên một tiếng vừa tăng cường nội lực vừa ra hiệu cho đồng bọn, bốn thanh trường kiếm bỗng đổi thay lộ số…

Bây giờ mới đúng thật là chính tông kiếm pháp của Mộc gia.

Mười hai tên áo lam và tám tên áo đỏ, kể cả Bào Phẩm Trung bị bức bách lui lần…

Lão lưng gù đưa mắt nhìn Triệu Hoàng Anh :

- Kiếm pháp thật hay, vừa tinh diệu vừa mạnh mẽ, họ đủ sức một chống mười.

Hải Minh đúng là gã thanh niên tinh mắt mà cũng thính tai, hắn quay lại toét miệng cười :

- Đa tạ Tang lão có lời khen, những môn đó thiếu chủ chúng tôi truyền dạy đó.

Tề Ngọc Phi gắt :

- Hải Minh, không sợ Tang lão cười cho đó à.

Bị bức bách một cách quá dễ dàng bọn Bào Phẩm Trung vừa tức vừa sợ Phí Sở Thiên quở trách, chúng cùng thét rập lên một tiếng, nhún chân lao trở lên một lượt.

Phí Sở Thiên vùng thét :

- Lui lại cả cho ta!

Bọn Bào Phẩm Trung ứng tiếng hoành kiếm ngang ngực bước lui trở lại, chống kiếm chiu đầu.

Tề Ngọc Phi mỉm cười :

- "Âm Sát Thủ" của Phí đại nhân không phải tầm thường đâu, các ngươi hãy lui lại nghỉ đi.

Bọn Hải Minh cũng như bọn Đông Xưởng, vừa nghe chủ mình ra lệnh là tất cả tháo lui tra kiếm vào vỏ và cùng ngồi xuống, mặt họ không đổi sắc.

Đúng như lời lão lưng gù vừa nói, họ quả có sức một chống với mười.

Tuy ngoài miệng thì nói thế nhưng Tề Ngọc Phi vẫn cứ ngồi yên, không thấy hắn có vẻ gì là chuẩn bị.

Phí Sở Thiên xạm mặt như tím bầm vì giận, lão chầm chậm đứng lên và bàn tay dựng đứng từ từ đẩy tới…

Bất cứ người nào, khi nội lực đã vượt mức tầm thường, sự tấn công càng chậm chạp, nhưng cái chậm đó đưa ra có một sức nặng như ngọn Thái Sơn.

Nhưng đó là chỉ kể về sức mạnh "Âm Sát Thủ" của Phí Sở Thiên, ngoài nội lực phi thường, còn có âm ba gần như độc khí, người nào nội lực thấp hơn trúng vào là toàn thân tê buốt và sau đó là các động mạch đều đông cứng lại.

Một thứ võ công quả là tàn độc vô cùng.

Tề Ngọc Phi nhướng mắt :

- Hải Minh, đó là Âm Sát Thủ, thứ đó nguy hiểm lắm, các ngươi hãy ngồi yên.

Câu nói của Tề Ngọc Phi chưa dứt thì bọn Hải Minh đã nghe hơi lạnh đến bên mình, hắn đưa tay nâng chén rượu.

Tề Ngọc Phi quát :

- Ngừng lại!

Hải Minh vừa ngưng chén rượu thì bàn tay của Tề Ngọc Phi cũng đã tạt ngang, thế đánh của hắn cũng giống như người ta đưa tay quạt tắt ngọn đèn.

Và tiếp liền theo, một tiếng hự phát ra từ cửa miệng của Phí Sở Thiên, lão lắc lắc đôi vai thối lui ba bước.

Hải Minh cảm thấy hơi lạnh tan dần, hắn nhún nhún vai :

- Dữ thật, quả không thẹn danh "Vô Địch Sát Thủ".

Tề Ngọc Phi cười cười ngó Phí Sở Thiên :

- Phí đại nhân có cần thử lại không hay là đưa người đi cho sớm.

Trong mắt của Phí Sở Thiên gân máu nổi lên đỏ rần như hai cục lửa, giọng lão cũng đã lạc luôn :

- Ngươi… ngươi phá Âm Sát Thủ của ta?

Tề Ngọc Phi cười :

- Chuyện trước mắt Phí đại nhân chớ có giấu dúi chi đâu mà hỏi.

Phí Sở Thiên gằn lại :

- Ngươi tên là Tề Ngọc Phi?

Tề Ngọc Phi cười :

- Không lẽ mới đây mà Phí đại nhân đã quên sớm thế sao?

Phí Sở Thiên cau mặt như suy nghĩ :

- Không quên!

Tề Ngọc Phi nghiêm giọng :

- Tốt hơn hết là Phi đại nhân đừng cho tôi gặp mặt, thật sự thì tôi không muốn giết người, nhưng nếu tôi phái một kẻ về kinh thì luôn cả Tư Đồ Quang cũng khó bảo toàn được đó.

Hải Minh vụt nói :

- Thiếu chủ, Phi đại nhân phụng lệnh hành sự, không thể tự chủ được, thiếu chủ cũng nên ban cho ông ta một vật làm tin để về phục mạng.

Tề Ngọc Phi trầm ngâm :

- Cũng được…

Hải Minh đứng lên, lấy trong mình ra một vật hai tay đưa ra phía trước :

- Hãy mang vật này về, nhất định Tư Đồ Quang không dám làm khó dễ gì đâu.

Phí Sở Thiên trố mắt nhìn vật đó và hai bàn tay ông ta chợt run run…

Đó là một khối gỗ, không biết là gỗ gì, nhưng nhìn vào ai cũng biết là gỗ quí, trên mặt có chạm một cái đầu cọp thật là sống động và dưới đầu cọp có ba chữ "Vân Nam Mộc".

Phí Sở Thiên tái mặt :

- Người… là…

Hải Minh chân nói :

- Người là thiếu chủ của ta, khỏi phải dài dòng, hãy cầm lấy mà đi về phục mạng.

Phí Sở Thiên mặt như chàm đổ, lão hai tay cung cung kính kính tiếp lấy mộc bài, lưng lão khom xuống trông vô cùng thảm hại :

- Ty chức có mắt không tròng, không biết nên tháo thử, xin Tiểu vương gia rộng dung cho…

Tề Ngọc Phi khẽ cau mày và khoát tay nhè nhẹ :

- Ta không có ý làm khó dễ gì cả, hãy về đi. Nhớ đừng có lang thang ở đây và nhớ bảo với Tư Đồ Quang rằng ta không bằng lòng bất cứ một ai đụng chạm đến thân thuộc của Triệu đại nhân, không phục thì cứ đến Vân Nam tìm ta nói chuyện.

Phí Sở Thiên vâng dạ liền miệng và không dám nói thêm câu nào, lão khúm núm lui tuốt ra ngoài quên cả chuyện ra lịnh cho thuộc hạ.

Đám Bào Phẩm Trung rung rẩy lùi theo sau.

Lão già lưng gù và Triệu Hoàng Anh cùng đứng lên nhìn Tề Ngọc Phi trân trối.

Tề Ngọc Phi chắc lưỡi :

- Hải Minh, ngươi đã làm một chuyện phiền hà rồi đó.

Hải Minh thấp giọng :

- Thuộc hạ muốn thay thiếu chủ tìm cho thiếu phu nhân một người bạn…

Tề Ngọc Phi trừng mắt gắt nho nhỏ :

- Đừng có hàm hồ.

Triệu Hoàng Anh và Tang Du cũng song song bước tới và lão lưng gù lên tiếng trước :

- Xem thử cho Tang Du bạo gan hỏi một câu, chẳng hay có phải chủ bộc chúng tôi đang được diện kiến Mộc gia thiếu chủ.

Tề Ngọc Phi đáp :

- Không dám, tôi tên Mộc Xương Tô.

Triệu Hoàng Anh nghiêng mình thi lễ :

- Tiện nữ Triệu Hoàng Anh xin bái kiến Tiểu vương gia, xin đa tạ Tiểu vương gia đã ra tay giải cứu.

Tề Ngọc Phi lật đật đáp lễ :

- Không dám, xin Triệu tiểu thơ không nên khách sáo thật sự thì có mặt Tang lão ở đây, không có tôi, Phí Sở Thiên cũng không dám làm gì.

Tang Du nói :

- Tiểu vương gia muốn phết vàng lên mặt lão nô, chớ lão nô đâu phải là đối thủ của Phí Sở Thiên.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tang lão khiêm nhượng quá, chúng ta hãy ngồi xuống đây nói chuyện có lẽ tiện hơn.

Tang Du vòng tay :

- Xin thỉnh Tiểu vương gia.

Sau câu nói của Tề Ngọc Phi, bọn Hải Minh cùng đứng dậy, họ nhường bàn cho khách.

Tang Du đưa tay ngăn lại, nhưng bọn Hải Minh đã dọn chén đũa của họ sang bàn kế cạnh.

Lão chủ quán lật đật chạy lại lau bàn.

Tề Ngọc Phi nói :

- Xin Tang lão hãy để cho anh em họ tự nhiên, họ cần phải sống tự do, ngồi đây họ ngại thành ra không thỏa thích.

Tang Du và Triệu Hoàng Anh đành phải để cho bọn họ đi.

Hải Minh cúi đầu :

- Xin phép thiếu chủ.

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Cứ tự nhiên đi, nhưng không được uống nhiều đó nghe chưa.

Hải Minh toét miệng cười vâng dạ, nhưng hắn đã thừa lúc Tề Ngọc Phi bận thù tiếp bên kia ngoắc lão chủ quán lại dặn nhỏ cho lên thêm mười cân rượu nữa.

Tề Ngọc Phi liếc thấy nhưng không cản. Chủ tớ của họ ngoài miệng tuy có vẻ nghiêm khắc như thế, nhưng bình thường đối xử không khác anh em, họ rất dễ dàng thông cảm với nhau.

Tang Du nhìn bốn người và mỉm cười :

- Bốn vị tùy thân của Tiểu vương gia quả đúng là hảo hán.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Tang lão đừng khen họ, họ chỉ là những con sâu trườn đó.

Và hắn quay qua nói chuyện với Triệu Hoàng Anh :

- Triệu đại nhân ngộ nạn, giang hồ hào kiệt người nào cũng nóng lòng ra mặt, họ nguyện vì Triệu đại nhân mà chết sống với kẻ dã tâm. Trái lại triều đình đã không hết lòng hết sức với một người tôi lương đống, lại giao cho bọn Đông Xưởng ngấm ngầm giả bịa, đáng lý tôi phải có lời xin lỗi Triệu tiểu thơ.

Triệu Hoàng Anh nghiêng mình :

- Tiểu vương gia nói thế thật tiểu nữ không dám nhận gia phụ bị nạn, tiểu nữ chỉ bất an chứ không dám nghĩ đến điều chi khác nữa, nhất là không khi nào dám oán trách triều đình.

Tề Ngọc Phi nói :

- Triệu đại nhân là một vị đại thần thác thổ phong cương, Triệu cô nương không nên khiêm nhường như thế. Tiểu thơ cần phải giữ thái độ của một vị ái nữ của đại thần.

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Đáng lý không nên nói, nhưng tiểu nữ thấy không nên giấu Tiểu vương gia, thật sự thì gia mẫu vốn không phải là chánh thất.

Tề Ngọc Phi sửng sốt :

- Xin lỗi Triệu tiểu thơ, thật tình tôi không biết điều đó.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Hai mươi năm trước đây, khi gia phụ còn trấn nhậm Tương Dương, tình cờ trong một cuộc nhàn du gặp gỡ cùng gia mẫu, sau đó, gia phụ bị cha mẹ buộc về quê cưới vợ, mẹ con tiểu nữ không được đoái hoài, cũng không được chấp nhận làm thứ thiếp. Gia mẫu đau lòng lắm, bèn đưa tiểu nữ về ẩn cư tại Đại Hồng sơn và hai mươi năm nay gia mẫu đã phải tảo tần nuôi dưỡng cho tiểu nữ trưởng thành.

Tề Ngọc Phi cau mặt :

- Chẳng lẽ Triệu đại nhân cũng…

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Sau đó gia phụ lại phụng lịnh triều đình thượng kính từng phái người đến dọc dải Mộng Vân để tìm mẹ con tiểu nữ, thế nên gia mẫu không muốn gia phụ bị phiền phức vì chữ hiếu, nên gia mẫu không chịu trở về. Giá như lần này gia phụ không bị nạn thì chắc mẹ con tiểu nữ cũng vẫn còn ẩn mãi trong dãy Đại Hồng sơn.

Tề Ngọc Phi thở ra :

- Hai mươi năm nay, lệnh đường cắn răng cách bức Triệu đại nhân như thế quả là một chuyện đáng phục mà cũng đáng thương tâm. Xin Triệu tiểu thơ hãy yên lòng, gánh nặng về chuyện hàn gắn này, xin tiểu thơ cứ để cho tôi được hân hạnh đảm đang.

Triệu Hoàng Anh nghiêng mình :

- Đa tạ Tiểu vương gia ban ân, thật ra thì gia mẫu cũng không dám xa cầu, chỉ cần gia phụ được thoát hiểm bình an thì người đã yên lòng.

Tề Ngọc Phi gật gật :

- Một kỹ nữ như lệnh đường thật đáng cho người kính phục, nhưng bất luận ý chí của lịnh đường như thế nào, vì lòng kính phục đó, tôi nguyện góp chút công cho nhị vị lão nhân gia và tiểu thơ được đoàn viên.

Như nhớ ra, Tề Ngọc Phi hỏi nhanh :

- Chẳng hay lệnh đường hiện tại…

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Gia mẫu cứ tưởng chuyện gia phụ bị nạn là do ân oán quan trường nên người lật đật về kinh để tìm cách giải cứu thế nhưng nay phát hiện đây gia phụ vốn không phải đang lọt trong tay của đám tham quan, vì thế tiểu nữ đã cho người mang thơ về kính cho gia mẫu, chắc có lẽ nay mai người sẽ quay trở lại.

Tề Ngọc Phi nói :

- Như vậy tôi thật là bạc phước, nhưng chắc chắn rồi đây tới cũng sẽ tìm cơ hội để bái kiến lịnh đường.

Ngưng một giây, Tề Ngọc Phi lại nói :

- Theo Triệu tiểu thơ thì Triệu đại nhân có thể lọt vào tay của kẻ nào?

Triệu Hoàng Anh cúi mặt trầm tư…

28. Chương 28: Tử Thi Của Gã Áo Vàng

Thật lâu, nàng ngập ngừng hỏi lại :

- Tiểu vương gia muốn hỏi…

Tề Ngọc Phi chưa hiểu được ý của nàng, hắn hỏi :

- Chỉ vì một công thần cột trụ và vì sự hưng vong của triều và nhất là vì lòng dân đối với một vị quan liêm chính mà ra sức giải thoát cho Triệu đại nhân.

Triệu Hoàng Anh nghiêng mình :

- Đa tạ Tiểu vương gia, nhưng làm sao gia đình họ Triệu chúng tôi lại dám…

Tề Ngọc Phi chận nói :

- Tiểu thơ không dám nói như thế, giải cứu cho một vị đại quan chính trực, đó là nhiệm vụ của tất cả mọi người, trách nhiệm của bất một ai cũng đều phải như thế, huống chi Mộc gia chúng tôi lại còn có trách nhiệm nặng hơn.

Triệu Hoàng Anh vừa muốn nói thì Tề Ngọc Phi đã chận lại :

- Cứ theo tôi thấy trong những ngày gần đây thì chuyện của Triệu đại nhân đã lôi kéo khá nhiều phe phái, kể cả những nhân vật Miêu Cương, nếu tôi không can thiệp thì hào kiệt giang hồ chẳng những rất khó cứu được Triệu đại nhân mà không chừng những người có nhiệt tâm lại sẽ gặp nhiều tổn hại.

Triệu Hoàng Anh kinh ngạc :

- Tiểu vương gia bảo chuyện này có liên hệ cả đến nhân vật Miêu Cương sao?

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Tiểu thơ có nhớ vừa rồi tôi đã bảo Hải Minh bắt con lằn đầu đỏ đó không? Người áo vàng mà Hải Minh đuổi chạy đó chính là thủ hạ đám Miêu Cương và cái mà Hải Minh bắt đó cũng không phải ruồi lằn chi cả, mà nó là một loại "Hấp Huyết Trùng" người nào bị nó cắn, chỉ trông chốc lát sẽ bị ngứa nổi đầy mình.

Triệu Hoàng Anh hoảng hốt :

- Ban đầu tiểu nữ thấy gã áo vàng cũng có chỗ khả nghi, đã nghĩ rằng hắn muốn gây sự, nhưng không ngờ hắn lại phóng độc trùng. Thật ơn sâu của Tiểu vương gia, tiểu nữ không làm sao còn dám nói lên hai tiếng đa tạ tầm thường được nữa.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tôi kính Triệu đại nhân là một đại quan liêm chính trung trực, cũng như đối với nhị vị tại đây, không hề có ý nghĩ như người ngoài mong tiểu thơ đừng nói đến điều ơn nghĩa.

Tang Du nói :

- Như vậy thì Tiểu vương gia rất am tường về trùng độc của Miêu Cương?

Tề Ngọc Phi cười :

- Cũng không có gì cho lắm, nói rõ ra thì chuyện rất tầm thường, bất cứ một ai nếu trên cương vị của Mộc gia thì cũng đều như thế cả, bởi vì trấn thủ Vân Nam đã mấy đời, chuyện quản trị Miêu Cương đã thành là chuyện ăn cơm bữa, vì thế cho nên những cái mà người khác có thể thấy là kinh dị và lợi hại của Miêu Cương, nhưng đối với người của Mộc gia thì không có gì đáng kể.

Tang Du quay lại nhìn Triệu Hoàng Anh, lão chợt cảm nhận đây là một cái may trong cái rủi.

Nếu đã dính líu với Miêu Cương, mà cái người ta sợ Miêu Cương là chính bởi độc trùng, bây giờ gặp được người vừa có thế lực triều đình, vừa giỏi về độc trùng của Miêu Cương thì chuyện giải cứu Triệu đại nhân đâu còn vấn đề bất lực?

Tuy nghĩ rằng cần phải cầu viện với Tề Ngọc Phi, một người đã sẵn lòng như thế, nhưng Tang Du vẫn còn nhóng xem ý kiến nữ chủ của mình, ông ta nhìn nàng như dọ hỏi.

Triệu Hoàng Anh cũng biết thứ độc trùng của Miêu Cương là thứ mà võ lâm Trung Nguyên nghe qua là biến sắc nàng cũng hiểu rõ như lời nói vừa rồi của vị Tiểu vương gia Vân Nam, nếu người ấy không nhún tay vào thì muốn cứu được cha nàng chắc chắn phải nhiều xương máu mà cũng chưa chắc đã cứu được hay không nữa.

Đã không cứu được người mà thêm nhiều người mang họa diệt vong thì tại làm sao lại không chịu cầu cứu với kẻ đã sẵn lòng?

Trầm ngâm một lúc, Triệu Hoàng Anh nói :

- Nói ra thì thật là e thẹn, cha mình bị nạn mà chính mình lại không hiểu được nhiều, nhất là năng lực lại không thể giúp ích gì cho công cuộc giải cứu, trái lại, người hiểu nhiều hơn hết trong vụ này lại là người không dính líu gì đến họ Triệu hay chốn quan trường.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Triệu tiểu thơ muốn nói ai?

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Không biết Tiểu vương gia đã có nghe người này hay chưa, vì người ấy ở từ Quan ngoại, vốn thuộc Trường Bạch thế gia "Tiểu Mạnh Thường"…

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tam thiếu Hàn Ngọc Trác?

Triệu Hoàng Anh gật đầu :

- Vâng, đúng là người đó, Tiểu vương gia cũng biết nữa sao?

Tề Ngọc Phi cười :

- Một người vang danh trong thiên hạ, nếu tôi chẳng biết nữa thì hóa ra thô thiển lắm sao? Thật ra thì không những biết mà mới cách đây mấy ngày tôi còn có được diễn biến giữa chúng tôi đã có một tình cảm đậm đà.

Triệu Hoàng Anh trố mắt :

- Tiểu vương gia mới gặp người ấy mấy ngày nay?

Tề Ngọc Phi gật gật đầu, hắn thuật rõ lại nguyên nhân gặp gỡ từ khi Hàn Ngọc Trác đến Lạc Dương.

Trong câu chuyện kể lại, thái độ và lời lẽ của hắn tỏ ra rất tôn kính và thương mến con người tài hoa tuổi trẻ, nhất là lòng hào hiệp vì đại nghĩa xã thân của họ Hàn.

Càng nghe, Triệu Hoàng Anh càng cảm thấy vui mừng, cảm kích như nghe người khác khen tặng một thân nhân của chính mình.

Và cho đến khi Tề Ngọc Phi nói dứt là nàng đã buột miệng nói liền theo.

- Nếu như thế thì hay biết chừng nào, đúng như Tiểu vương gia đã nói, chúng ta không phải… người ngoài.

Câu "không phải người ngoài" có ý nghĩa thật chân tình, cũng như Hàn Ngọc Trác đã nói với Cao Tiểu Ngọc, vì nàng vốn là tình nhân và người vợ tương lai của Lương Phi Hổ, Lương gia và Trường Bạch thế gia lại là như ruột thịt với nhau. Như vậy "không phải người ngoài" có nghĩa là đông song, hoặc là thân gia,

nhưng trường hợp của Triệu Hoàng Anh kèm theo Hàn Ngọc Trác thì bề ngoài chưa được coi đến mức như thế ấy, nàng đã nói theo tình cảm của mình.

Tề Ngọc Phi có phần ngạc nhiên về thái độ đó, hắn hỏi :

- Triệu tiểu thơ và Tiểu Mạnh Thường có quen biết với nhau sao?

Bây giờ thì Triệu Hoàng Anh mới chợt nhận ra mình thất thố, nàng đỏ mặt và nói tránh đi :

- Không, tiểu nữ... chỉ có gặp người được mấy lần ở Đại Danh phủ mới đây...

Là con người thông minh, lẽm sao Tề Ngọc Phi không bắt gặp ẩn tình đó của nàng? Hắn cười cười gật đầu :

- Tiểu Mạnh Thường là con người bất luận về nhân phẩm hay sở học cũng đều là bậc nhất trong thiên hạ, văn là bậc hào hoa phong nhã, võ thì đáng được coi là cái thế anh hùng, con người tình cảm lại nhiều, can trường cũng lắm được kết giao với một người bằng hữu như thế thật là xứng đáng, nếu Triệu tiểu thơ mà là hồng nhan tri kỉ với Tiểu Mạnh Thường thì quả thật giữa chúng ta không còn nên đối xử với nhau như người ngoài nữa.

Triệu Hoàng Anh đỏ mặt, nàng thẹn đến mức muốn chạy trốn chớ không dám ngó mặt ai.

Tang Du cười ha hả :

- Thật không ngờ nhãn quan của Tiểu vương gia thật là sắc bén...

Hay, y như là ông ta đã thay mặt Triệu Hoàng Anh mà thừa nhận tình cảm giữa nàng và Hàn Ngọc Trác.

Là một người con giòng giỏi võ lâm, Triệu Hoàng Anh tuy có thẹn nhưng nàng cũng không đến nỗi không nhận thấy đó là vấn đề chính đáng nên nàng ngồi một lúc rồi nghiêm mặt nói :

- Thật không dám giấu chi Tiểu vương gia, thật tình tiểu nữ cũng mong được là hồng nhan tri kỷ với Tiểu Mạnh Thường, nhưng chuyện người đối với tiểu nữ thì chưa làm sao biết được.

Tề Ngọc Phi đáp ngay :

- Nhất định không bao giờ Triệu tiểu thơ chọn lầm, xin cho tôi nói thẳng, trên này không thể có một Triệu tiểu thơ và chắc chắn của Tiểu Mạnh Thường cũng không phải là nhãn quan của hạng phàm phu tục tử.

Triệu Hoàng Anh lại ửng mặt :

- Đa tạ Tiểu vương gia đã thương tình mà nghĩ cho như thế.

Như gặp điều hứng trí, Tề Ngọc Phi nâng chén nói với Tang Du :

- Tang lão, xin hãy cùng tôi cạn chen này để mừng trước cho cặp tài tử giai nhân!

Hắn ngửa cổ nốc một hơi cạn chén.

Tang Du cùng đưa chén lên môi, một già một trẻ đã làm cho cô gái họ Triệu vừa mừng vừa thẹn cúi mặt dụt dè :

- Tiểu vương gia, tiểu nữ xin kính Tiểu vương gia một chén này gọi là thành kính tri ân.

Tề Ngọc Phi tự rót vào chén mình và nâng lên nói :

- Không dám, tôi cũng xin kính Triệu tiểu thơ một chén gọi là niềm mong ước nhất định đạt thành.

Nói thêm mấy tiếng để gọi là khõa lấp cho cô tiểu chủ của mình rồi Tang Du vụt hỏi :

- Tiểu vương gia, nếu bọn này do bọn Miêu Cương chủ động thì mình tìm họ là có thể tìm được Triệu đại nhân?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Cho dầu không trọn vẹn thì không ai chạy là bao, thật không giấu Tang lão, chỉ chút nữa đây, sau khi chúng ta chia tay, tôi sẽ đuổi theo để bắt gã áo vàng khi nãy.

Tang Du chắc lưỡi :

- Bậy quá, như vậy nãy giờ chính chúng tôi đã làm mất thì giờ cần thiết của Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không sao, bốn người hộ vệ của tôi có tài đặc biệt theo dấu, nhất là theo dấu của người của Miêu Cương thì lại càng có chủ tâm đắc từ lâu, chỉ cần không quá một tiếng đồng hồ, không quá ngoài trăm dặm thì nhất định hắn không làm sao thoát khỏi.

Uống thêm mấy chén nữa với Tang Du, Tề Ngọc Phi đúng dậy cáo từ :

- Thật tình tôi cũng chưa muốn đi, thế nhưng không đi lại không được, vả lại, nghĩ rằng sau này cơ hội chắc phải còn nhiều, nên xin tạm chia tay tại nơi đây.

Hắn cho tay vào lưng lấy ra một tấm Hắc Mộc Bài trao cho Tang Du và nói tiếp :

- Đây là phù hiệu của Mộc gia chúng tôi, tại võ lâm Trung Nguyên thì thật chẳng có tác dụng gì, nhưng đối với gian thần tại triều đình, nó có thể làm thứ để dọa họ phải có chút nể nang, xin Tang lão giữ theo mình đề phòng hờ khi có việc cần dung. Tuy nhiên, cũng xin Tang lão cẩn thận cho một điều là đừng cho bọn Miêu Cương biết Mộc gia đang có mặt tại đây, vì nếu chúng biết như thế thì chuyện tìm kiếm chúng tôi sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Tang Du lật đật hai tay tiếp lấy :

- Đa tạ Tiểu vương gia ân tử, lão nô nguyện sẽ vô cùng thận trọng.

Tề Ngọc Phi vòng tay :

- Triệu tiểu thơ, Tang lão, tôi không còn có thể ngồi lâu ngày sau nhất định sẽ còn nhiều gặp gỡ, nếu trên đường có gặp Tiếu Mạnh Thường xin cho tôi có lời thăm hỏi và xin người cũng đừng tiết lộ cái tên Mộc Xương Tô cho người nào biết.

Triệu Hoàng Anh đưa bọn Ngọc Phi ra đến tận ngoài cửa quán quyến luyến và ân cần từ giã.

Tang Du nhìn theo bóng ngựa của năm người lắc đầu chép miệng :

- Thảo nào Mộc gia đời dời không lụn bại, bất cứ đến đời nào họ cũng đều có bậc tài ba.

Triệu Hoàng Anh gật gật :

- Cũng mong đừng bao giờ Mộc gia tuyệt mất người tài…

∘ ∘ ∘

Hơi rượu hừng hực trong người, Hải Minh lắc đầu thở ra.

- Tưởng đâu tìm được cho thiếu phu nhân một người bạn, không ngờ lại cũng hoài công!

Tề Ngọc Phi lừ mắt :

- Tại làm sao cứ nghĩ cho mình mà không chịu cho người khác chút nào cả thế? Vả lại có được đông người bộ hạnh phúc lắm sao?

Hải Minh toét miệng cười :

- Nhưng thiếu chủ cũng phải thấy rằng chuyến nghỉ chân này Hải Minh có công lắm đó chớ?

Tề Ngọc Phi cười :

- Biết rồi, chính vì có công cho nên mới hết gần chén rượu? Nếu ngươi có công chứng mười bận như thế thì chắc cái quán đó không còn giọt nào dự trữ!

Không để cho hắn nhiều chuyện nữa, Ngọc Phi gắt :

- Bây giờ cố đi kiếm cái gã thả Hấp Huyết Trùng khi nãy chớ ở đó kể công hoài sao?

Hải Minh đáp :

- Vâng, thiếu chủ, đúng rồi, để hắn đi xa thì càng mất công chớ cũng chẳng trốn đâu nổi mà phòng sợ!

Vừa nói, hắn vừa thúc mạnh vào hông ngựa.

Con tuấn mã cất cao bốn vó phi nước đại như bay.

Tay cương của Hải Minh thật cứng, vì đây không phải phi ngựa đường trường mà là theo dấu, cho nên có khi đang nhắm hương đông, hắn vụt ngoặt cương cho rẽ sang nam, có khi từ phương nam hắn cho lộn về hướng bắc, thế nào không khi nào thấy ngựa gị giật dội, hắn điều khiển thật tài tình.

Mộc gia quả thật nhiều kẻ tài, không chỉ riêng Hải Minh mà luôn cả bọn cùng phi ngựa nhanh vừa quanh lộn y như thế, nhất là ngồi trên lưng ngựa bay đi như gió mà vẫn có thể "đánh hơi" kẻ địch như dã thú theo mồi thì quả là không ai sánh kịp.

Cứ như thế chạy lòng vòng hơn mười dặm, trước mắt có một cánh rừng và sâu vào trong là núi, trước mặt một vùng cỏ hoang bằng phẳng, nhưng cỏ thì cao quá đầu người, Hải Minh thình lình ghịt mạnh tay cương.

Tề Ngọc Phi xuất lãnh bọn Nhạc Tấn, Khang Anh và Xa Lôi tràn tới :

- Sao, có gì không?

Hải Minh đáp :

- Trước mắt và trong chu vi năm mươi trượng.

Tề Ngọc Phi vẩy tay. Bọn Khang Anh hè nhau phi ngựa ra làm bốn cánh.

Họ quần đúng trong chu vi năm mươi trượng.

Sau cùng, cả bốn người vòng vòng thu nhỏ.

Thình lình, Xa Lôi chống tay lên yên tung mình phóng tới trước chừng hai trượng, bọn Hải Minh, Nhạc Tấn và Khang Anh nhất loạt phóng theo.

Bốn người xà xuống trong vòng tròn một trượng và đứng yên một chỗ.

Tề Ngọc Phi giục ngựa phóng tới và hắn thấy chính giữa, chỗ vòng vây của bọn Hải Minh có một người nằm. Tên áo vàng ném Hấp Huyết Trùng trong quán rượu.

Da mặt hắn tím bầm, cái nón rộng vành của hắn văng cách đó non một trượng, toàn thân hắn không có một vết thương nhưng hơi thở của hắn không còn.

Tề Ngọc Phi cau mặt :

- Chúng đến sớm hơn ta một bước, đuổi theo!

Tiếng của Tề Ngọc Phi vừa dứt thì bốn người của bọn Hải Minh đã tót lên yên và cũng chỉ trong chớp mắt, cả năm con tuấn mã cất đầu lên phi nước đại.

Vượt khỏi nơi đó chừng hơn hai dặm, bọn Hải Minh vụt rẽ ngựa sang hướng tây, Tề Ngọc Phi lên tiếng :

- Hải Minh, chúng theo hướng tây phải không?

Hải Minh đáp :

- Vâng, thiếu chủ, tên này có vẻ giảo hoạt hơn gã áo vàng, mà thân pháp có vẻ cao hơn, vết tích của hắn rất mong manh.

Nhạc Tấn nói :

- Thiếu chủ, theo thuộc hạ thấy theo tên này khó hơn theo tên áo vàng nhiều lắm...

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Bằng vào ở chỗ nào?

Nhạc Tấn đáp :

- Vừa rồi, gã áo vàng không biết có người đuổi theo, nên vết tích lưu lại rõ ràng, còn tên này biết chúng ta theo sát…

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Làm sao hắn biết có bọn ta theo đuổi?

Nhạc Tấn đáp :

- Nếu không nghe thì làm sao hắn lại hạ sát tên áo vàng?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Giết tên áo vàng có thể không nhằm vào vấn đề diệt khẩu, có thể vì hắn làm hư chuyện, không thể ám toán được Triệu cô nương, vì thế hắn nghiêm luật đồng bọn, nếu đoán như thế là đúng thì nhất định không phải hắn biết có bọn ta theo đuổi.

Nhạc Tấn gật gật đầu :

- Cũng mong như thế…

Ngay lúc đó, phía trước ngựa Hải Minh vùng dừng lại, hắn chỉ đưa mắt nhìn bốn phía chờ không đi tới nữa…

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Sao đó, Hải Minh?

Hải Minh đáp :

- Lạ quá, không hiểu sao tới đây là mất dấu…

Tề Ngọc Phi cau mặt làm thinh…

29. Chương 29: Nông Phu Tung Ám Khí

Nhìn quanh bốn phía, Tề Ngọc Phi hỏi :

- Mất dấu tại đâu?

Hải Minh đáp :

- Ngay tại chỗ này.

Tề Ngọc Phi giục ngựa tới sát chỗ Hải Minh, cau mặt nhìn về hướng Tây nam.

Chỗ của họ đứng là mọt cánh đồng ruộng, phía bên trái xa xa có một đám cánh rừng, cách bên phải độ trăm trượng là một ngọn núi nhỏ, vắng lặng không có một tiếng động, một bóng người.

Tề Ngọc Phi nhìn xuống phía trước, nơi đám cỏ rậm có một vài dấu nhỏ và cũng chỉ có bấy nhiêu đó rồi mất luôn.

Hải Minh nói :

- Thiếu chủ, dấu vết chỉ đến đây rồi mất, luôn cả đám hơi hám cũng không còn nghe thấy.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không thể có chuyện như thế được. Dấu vết có thể mất nhưng hơi hám thì nhất định không làm sao mất được, trừ phi hắn nhảy xuống sông. Thế nhưng gần đây không có sông suối gì cả, mà cho dầu có thì cũng chỉ tạm thời che lấp chứ không làm sao mất được lạ như thế đâu?

Nhạc Tấn nói :

- Đúng rồi, Thiếu chủ nói đúng lắm. Người từ Miêu Cương tới mùi vị trong người của họ khác hẳn với người ở tại đây, cho dầu họ có trú ngụ bao lâu cũng không làm sao mất được.

Hải Minh cau mặt :

- Thế nhưng tại làm sao đến đây mất cả một lượt hai thứu như thế này hả?

Khang Anh trầm ngâm :

- Mình đuổi theo thuận gió, hơi hám của hắn, không làm sao mất được, trừ phi hắn không phải là người Miêu Cương.

Hải Minh lắc đầu :

- Nói bậy không, cả khoảng đường đuổi theo toàn là dấu tích đặc biệt của Miêu Cương bát động, làm sao lại không phải là người của họ được.

Khang Anh nhún vai :

- Như thế thì chịu thua…

Ngay lúc đó, từ trong đám rừng bên trái có một người thong thả đi ra, đó là một nông phu đội nón lá, vai vác cuốc, tay áo vo tròn lên tới gần cánh chỏ, dáng dấp trông thật là vạm vỡ.

Xa Lôi kêu :

- Thiếu chủ, xem kìa.

Tề Ngọc Phi cũng vừa thấy hắn nói :

- Đến xem.

Hải Minh giục ngựa phi tới trước nhất.

Tiếng vó ngựa nện vang làm cho người nông phu giật mình ngẩng mặt, hắn chỉ ngẩng lên rồi lại vác cuốc lầm lũi bỏ đi.

Ngựa tự nhiên phải nhanh hơn người, gã nông phu có lẽ không thích nhìn người lạ, nhưng họ đã quyết chạm mặt hắn thì hắn cũng khó lòng tránh được.

Những người đồng quê chuyên dùng đôi tay để kiếm ra hạt gạo, họ luôn luôn tằn tiện, cho đến cái áo mặc trong mình cũng sử dụng tận cùng. Gã nông phu này áo rách mà lại còn bó chặt, xem chừng có thể thay áo khác được từ lâu rồi nhưng hắn vẫn cứ mặc như thường.

Hải Minh quay ngựa chặn đầu :

- Xin lỗi, làm phiền tiểu ca một chút, cho tôi hỏi thăm một chuyện.

Người nông phu mau mắn :

- Không sao, khách nhân cứ hỏi.

Hải Minh hỏi :

- Chẳng hay từ nãy giờ tiểu ca có thấy một người chạy ngang đây không?

Người nông phu gặn lại :

- Người nào? Người đó ra làm sao?

Hải Minh ấp úng :

- Cũng không rõ… vì chúng tôi đuổi theo phía sau xa.

Người nông phu nói ngay :

- Có một người áo đen chạy nhanh lắm, ở xa nhìn thấy giống như một luồng khói đen…

Hắn đưa tay chỉ về hướng tây và nói tiếp :

- Thấy chạy về hướng đó nhưng không biết có phải là người mà chư vị định kiếm hay không?

Hải Minh gật đầu :

- Đa tạ...

Và hắn đưa mắt nhìn Tề Ngọc Phi như ngầm xin ý kiến.

Tề Ngọc Phi nhìn chằm chằm vào người của gã nông phu và chậm chậm nói :

- Khang Anh hãy vào trong đó.

Theo tay chỉ của Tề Ngọc Phi, Khang Anh giật cương cho ngựa quay đầu vào hướng đó. Tự nhiên đó là phía rừng chứ không phải là hướng mà gã nông phu vừa chỉ. Phía rừng là phía mà hắn vừa từ đó đi ra.

Gã nông phu tái mặt, thật nhanh, gã vung cả hai tya.

Hai vừng ánh sáng li ti như bụi kim khí bay ra hai phía, một nhắm vào Tề Ngọc Phi, Xa Lôi, và Hải Minh, còn một nhắm về phía Khang Anh.

Tề Ngọc Phi trầm giọng :

- Hải Minh!

Nhanh như cắt, Khang Anh không quay đầu ngựa lại nhưng ngựa hắn vụt tạt ngang, đám bụi kim khí về phía hắn bị vuột vào khoảng không.

Tề Ngọc Phi vừa gọi vừa phất tay áo rộng, vừng ánh sáng ở phía này bị dội ngược, bay trở lại gã nông phu.

Bấy giờ thì dáng điệu của gã nông phu không còn khù khờ nữa, hắn nhún chân nhảy vọt lên và quay đầu bỏ chạy về phía đông.

Chống tay lên yên ngựa, thân hình Hải Minh như chiếc pháo thăng thiên, hắn vút lên và sà xuống chụp ngay trên đầu gã nông phu đang chạy.

Tề Ngọc Phi gọi lớn :

- Hãy để hắn sống.

Mũi kiếm trên tay của Hải Minh hạ xuống thấp hơn, khoảng cách giữa hai đầu vai của tên nông phi đổ máu, cái cuốc trên vai hắn văng tuốt ra xa hơn một trượng.

Mũi kiếm của Hải Minh chĩa ngay vào yết hầu tên nông phu.

Hắn đứng khựng như trời trồng, da mặt tái nhợt.

Tề Ngọc Phi thúc ngựa bay tới :

- Cái tên Miêu Cương bát động áo vàng do chính tay ngươi giết phải không?

Khang Anh từ trong rừng giục ngựa chạy ra :

- Thiếu chủ, trong rừng có một cái xác bị lột cả áo quần.

Hải Minh tra kiếm vào vỏ và vung cả hai tay tát liên hồi vào mặt gã nông phu.

- Ngươi đúng là một tên tàn ác và giảo hoạt, nếu thiếu chủ của ta không cao minh thì đã bị ngươi lừa dông mất rồi. Ta hỏi cái tên Miêu Cương áo vàng đó có phải do ngươi giết hay không?

Gã nông phu gật đầu :

- Đúng ta giết.

Tề Ngọc Phi nói :

- Ngươi không phải là người Miêu Cương bát động?

Tia mắt của tên nông phu bắn ra thật dữ dằn, giọng hắn cũng vô cùng hằn học :

- Phải, vốn không phải Miêu Cương.

Khang Anh lên tiếng :

- Thấy chưa Hải Minh?

Hải Minh có vẻ không phục, hắn gằn giọng hỏi tên nông phu :

- Ngươi bảo không phải là người của Miêu Cương bát động, thế tại sao trong người của ngươi lại có mùi Miêu Cương bát động?

Gã nông phu hất mặt :

- Mùi gì? Thối hay thơm?

Hải Minh nhướng mắt, giang tay tát thêm mấy cái. Da mặt trắng bệch của gã nông phu đã bị tím bầm.

Tề Ngọc Phi đưa tay cản lại và hỏi :

- Ngươi và Biện Lương tiêu xa có quan hệ như thế nào?

Gã nông phu vẫn bằng một giọng kỳ khôi :

- Cái gì là Biện Lương tiêu xa? Ta không biết cái đó.

Hải Minh gằn giọng :

- Ngươi muốn cứng phải không?

Hắn vươn năm ngón tay như móc sắt bấu cứng vào vai trái của gã nông phu.

Gã nông phu hự lên một tiếng, ngã ngửa ra sau, mồ hôi trên trán tuôn ra có hột.

Hải Minh thét lớn :

- Cho ngươi biết như thế là ta đã có nương tay đó, nếu ngươi còn ương ngạnh ta sẽ gia tăng một chút nữa là xương vai của ngươi sẽ gãy lìa. Nói mau, ngươi và Biện Lương tiêu xa có quan hệ như thế nào?

Gã nông phu đã bắt đầu run rẩy, nhưng hắn vẫn lắc đầu :

- Ta không biết…

Hải Minh bóp thêm một chút, gã nông phu giật nảy mình lên :

- Không biết, thật ta không biết.

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Hãy buông hắn ra, Hải Minh.

Hải Minh buông tay, thế nhưng toàn thân gã nông phu vẫn còn run bắn.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Những người từ Miêu Cương đến đây ngươi biết được bao nhiêu?

Gã nông phu lắc đầu :

- Ta hoàn toàn không biết.

nông phu hỏi :

- Ngươi có biết từ Miêu Cương đến đây là hạng người nào không?

Gã nông phu lắc đầu :

- Không biết.

Tề Ngọc Phi gặng lại :

- Thế thì, ta hỏi, sào huyệt của ngươi ở đâu? Những người từ Miêu Cương đến đây hiện ở chỗ nào?

Gã nông phu ngần ngừ :

- Cái đó… cũng không biết.

Hải Minh trầm giọng :

- Xem chừng như thế cũng chưa đủ cho ngươi nói chuyện thật tình phải không?

Năm ngón tay của hắn vẫn còn bấu mạnh nhưng bây giờ thì gã nông phu đã ngấm đòn, hắn vừa thấy Hải Minh chụp vào vai là đã hoảng hồn la lớn :

- Tôi nói… để tôi noi… Miêu Cương hiện đang ở…

Hắn ngưng ngang và thân hắn vùng nảy mạnh, hai mắt trợn trừng.

Hải Minh trố mắt, hắn lật đật đỡ gã nông phu ngồi dậy và chặn tay lên ngực gã để dằn tử huyệt…

Gã nông phu vụt giật mạnh một cái nữa rồi ngoẻo đầu tắt thở.

Máu từ miệng, từ mùi, từ lỗ tai của hắn rỉ ra.

Da mặt tên nông phu từ đỏ sang bầm Hải Minh lắc đầu :

- Độc trùng… Thiếu chủ…

Tề Ngọc Phi cũng lắc đầu :

- Không kịp, ta không ngờ trong người hắn lại bị khống chế như thế.

Hải Minh giậm chân :

- Tức thật là tức. Chúng nó lại dám làm trò trước mặt Mộc gia.

Tề Ngọc Phi gắt :

- Hải Minh!

Hải Minh ngậm miệng lại, nhưng tay chân hắn còn run hậm hực.

Nhưng hắn chợt cúi mặt nhìn vào mặt gã nông phu. Từ trong lỗ mũi của nạn nhân có một con sâu nhỏ đỏ tươi bò ra.

Hải Minh kêu lớn :

- Kim Ty Trùng, Thiếu chủ!

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đúng là người của Kim bà bà rồi.

Khang Anh nói :

- Cái lão bà này thật to gan, bà ta dám cãi lệnh của Lão vương gia cho người xâm nhập Trung Nguyên, Thiếu chủ, có cần tìm phủ quan gần đây để phái người phi ngựa mang tin về Đại phủ hay không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không cần, người của Kim bà bà đã đến Trung Nguyên, bà ta cũng có thể không có tại Miêu Cương nữa, chúng ta cứ kiếm ở đây thôi.

Khang Anh nhăn mặt :

- Thế nhưng bây giờ…

Tề Ngọc Phi chặn lại :

- Chỉ riêng về bọn Miêu Cương bát động không thì tìm cũng chẳng khó chi lắm, nhưng bây giờ thành chuyện phức tạp rôi, đã dính líu quá nhiều nhân vật Trung Nguyên, cho nên chuyện tìm kiếm có phần khó khăn hơn một chút…

Nhìn xuống thây gã nông phu, Tề Ngọc Phi ra lệnh :

- Lục xem hắn có dấu vết gì dùng được hay không?

Khang Anh khom mình xuống mò kiếm. Hắn chợt dừng lại nơi thắt lưng của ga nông phu và sau đó lấy ra hai vật. Một là cái đầu lâu bạc y như cái của Hàn Ngọc Trác nhặt được, một cái là tấm ngân phiếu năm mươi lượng, hắn đứng lên trao cho Tề Ngọc Phi.

Tề Ngọc Phi cầm cái đầu lâu bạc trầm ngâm :

- Kim Ty Trùng, Ngân Khô Lâu, hai vật này đủ để chứng mình Kim bà bà đã bất tuân thượng lệnh của lão Vương gia tự ý xâm nhập Trung Nguyên, lại còn liên can đến vụ bắt cóc đại thần, đúng là bà ta thật to gan.

Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ, chúng ta nên kiếm nơi nào?

Tề Ngọc Phi nhướng mắt :

- Họ đã đến Trung Nguyên, tự nhiên là họ có manh tâm thực hiện âm mưu đen tối, chúng ta cứ cố tình, nhất định gặp ngay. Vì tuy bí mật nhưng họ đã hoạt động đều khắp rồi.

Hải Minh không đợi Thiếu chủ ra lệnh, hắn tung mình lên ngựa.

Tề Ngọc Phi trao tấm ngân phiếu và cái đầu lâu bạc cho Khang Anh và dặn :

- Hãy giữ cho cẩn thận đừng để rơi mất.

Khang Anh hai tay tiếp lấy…

Nhưng Tề Ngọc Phi vụt giữ lại, hắn đưa mắt nhìn sững vào tấm ngân phiếu lầm bầm :

- Trịnh Châu, Thông Ký ngân hàng…

Khang Anh nhướng mắt :

- Thiếu chủ, tấm ngân phiếu này phát ra từ Thông Ký ngân hàng ở Trịnh Châu…

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Đúng rồi…

Khang Anh nói :

- Vậy thì tại sao mình không thể đến Trịnh Châu?

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Ta cũng đang có ý đó…

Hắn nhét tâm ngân phiếu và cái đầu lâu bạc vào tay Khang Anh và tung mình lên ngựa.

Hải Minh và Nhạc Tấn dẫn đầu.

° ° °

Hoàng hôn sậm màu.

Tất cả tửu lâu, trà quán đều đã lên đèn, không khí về đêm bắt đầu huyên náo khắp phía tây thành Linh Bảo.

Nhưng ồn ào nhất phải kể đến Túy Tiên lâu.

Muốn đến Đồng Quan, phải qua Linh Bảo, những khách thương, những phu xe chuyên chở đường xa, trước khi nhập Đồng Quan, cũng như trước khi rời Đồng Quan không một ai không tạt ngang Linh Bảo, vì ở đó có Túy Tiên lâu.

Nếu chỉ có rượu không thì nơi nào cũng có nhưng Túy Tiên lâu không chỉ có rượu mà lại còn nhiều thứu khác ở bên sau. Những thứ đó mới thật là câu khách.

Túy Tiên lâu là một tòa kiến trúc hai tầng, tần bên dưới không một chỗ trống, bên trên không một bàn thừa, cứ đêm về, khách đến trễ là kể như phải đi bách bộ bên ngoài để đợi.

Bây giờ thì đã chật ních cả rồi.

Đặc biệt có một cái bàn gần cửa sổ bên trong, xem chừng có thể chứa được năm mươi nhưng bây giờ chỉ có một người.

Đó là một người đàn ông trung niên, con người quá ốm, ốm đến mức thấy như chỉ có da bọc lấy xương, nước da đen thui, đen chiếu bóng. Đã thế, hắn lại còn mặc áo choàng đen, cho nên đứng xa có thể lầm tưởng là một chân cột nhà bếp.

Tay hắn cầm một cây quạt, không biết làm bằng thứ gì, xếp lại thấy đen như màu da của hắn, nhưng bên trong thì trắng phau, trên mặt có mấy hàng chữ, nét bút như rồng bay, phượng múa.

Cây quạt, nét chữ, với con người thật không xứng một chút nào.

Cái con người đó tướng mạo thật lạ lùng, hai con mắt hắn tròn tròn, như lồi hẳn ra ngoài, hai lỗ mũi quắp xuống chút nữa đã chạm môi. Môi trên hắn có chừa hàm ria như cước, hàm dưới mấy sợi lưa thưa, ngắn ngủi giống như râu dê.

Nhìn toàn khuôn mặt hắn, người ta dễ liên tưởng đến con chim cú, trầm trầm lạnh ngắt, hắn nhìn ai, đôi mắt như có hai luồng điện lạnh bắn ra.

Hắn độc chiếm một cái bàn và trước mặt hắn còn có một cái chén và một đôi đũa nữa, như vậy là hắn đang chờ.

Chờ thì chờ, kể cả hắn nữa thì mới chỉ có hai, vậy mà hắn ngồi trong tư thế "chiếm hữu", cả dáng cách, cả đôi mắt hắn đã nói lên rằng không bằng lòng cho một ai bén mảng.

Đối với thực khách chưa có chỗ ngồi, có lẽ người ta cũng bực mình không bằng chủ quán. Giờ này là giờ kiếm cơm thịnh nhất vậy mà hắn lại chiếm mất ít nhất là ba chỗ. Ba chỗ tính ra thu lợi từng giờ thật không phải ít ỏi gì.

Mặc dầu là thế, từ quản lý đến đám tiểu nhị, không một ai dám đến thu xếp cho vài người ngồi ké, những người khách đến muộn cũng bằng lòng đứng đợi chứ không một ai dám nhích đến chỗ hắn đang ngồi.

Bộ mặt và dáng cách của hắn, dầu có ngồi vào chung được, chắc ăn uống cũng chẳng thấy ngon.

Đến quán là để ăn uống cho thoải mái, không một ai muốn đến để chuốc lấy sự phiền hà, vì thế, dầu có bực nhưng không ai tỏ ra bằng thái độ.

Sau một lúc, từ thang lầu bước lên hai người nữa.

Người đi trước là một lão già khoảng năm mươi, dáng dấp cao ráo, tinh thần quắc thươc, ông ta mặt áo màu tro, đôi mắt ngời ngời.

Người đi sau, cũng là một lão già, người này lùn, đứng chỉ chừng tới ngực lão đi trước.

Ông ta mặc áo đen, gương mặt hồng hồng.

Thường thường, những người thấp, không được uy phong như những người tầm thước, nhưng lão già lùn này có khác, tuy lùn nhưng bước đi thật gọn và chắc nịch, nhìn vào dáng đi, nhất là đôi mày dài, đôi mắt sáng quắc của ông ta, chưa chắc là có một ai là không có chút nể nang.

Hai lão già vừa bước lên lầu là tên tiểu nhị đã chạy tới cúi mình cung kính :

- Lục đại gia, xin lỗi, đông quá, chật cả rồi.

Lão già cao khoát tay :

- Không cần, ta đã có bằng hữu đợi.

Ngay lúc đó, người trung niên cầm quạt đứng lên :

- Lão Lục, huynh đệ đã đợi ở đây.

Lão già cao và lão già lùn không ứng tiếng nhưng cùng xăm xăm đi lại…

30. Chương 30: Song Nghĩa Tiêu Cục

Hai lão già đi thẳng lại bàn của người cầm quạt, tên tiểu nhị nhìn theo tỏ vẻ ngạc nhiên, hắn lầm bầm trong miệng:

- Mẹ, Lục lão tiêu đầu này sao lại có bằng hữu như thế vậy à…?

Hắn nói một mình hắn nghe, không ai biết cái mà hắn cho là lạ đó.

Hai lão già đến bàn, người trung niên cầm quạt vòng tay mỉm cười :

- Lục lão đã có lòng chiếu cố, huynh đệ thật nở mày nở mặt vô cùng.

Lão già cao giới thiệu :

- Đây là bát huynh đệ của tôi, họ Mân.

Người trung niên cầm quạt mỉm cười, nụ cười của hắn trầm trầm.

- A… thì ra đây là bằng hữu của Lục lão, xin mời, mời ngồi rồi gọi thêm chén đũa.

Hắn quay lại vẫy cây quạt gọi tên tiểu nhị, nhưng lão già họ Lục đã đưa tay cản.

- Thịnh tình của các hạ, huynh đệ chúng tôi cảm ơn, anh em chúng tôi đến đây chỉ để phúc đáp lại câu chuyện mà các hạ đã đề ra mấy ngày trước đây thôi.

Người trung niên cầm quạt có vẻ hơi sửng sốt, nhưng rồi hắn lại cười :

- Nhị vị có chi mà phải gấp thế, rượu thịt đã gọi rồi, cho dù có đại sự đi chăng nữa thì cũng phải nhâm nhi đôi chén rồi hãy nói chuyện cũng được mà.

Lão già họ Lục làm như không nghe thấy, lão nghiêm mặt nói :

- Các hạ đã bằng lòng bỏ ra số bạc lớn để mua đứt tiêu cục của chúng tôi, thế nhưng chúng tôi không thể tòng mạng, vì chúng tôi chỉ nhờ có bấy nhiêu đó để sống qua ngày.

Người trung niên cầm quạt chặn lại :

- Hôm nọ huynh đệ có nói, sợ rằng lão nghe chưa rõ, huynh đệ bằng lòng bỏ ra cái số lớn mà trước đây Lục lão dựng nghiệp, lại còn gia bộ coi như để tính phần lời, nhưng còn chuyện làm ăn, thì cũng còn nhờ vào lão Lục đứng ra làm chủ kia mà.

Lão già họ Lục đáp :

- Nghe rõ, lão phu nghe rất rõ, nhưng Minh Bảo thành này địa khu rất rộng, nhà cửa thiếu chi…

Trung niên cầm quạt cười :

- Biết, cái đố thì tại hạ có biết, thế nhưng tại hạ chỉ thích mỗi một chỗ Tiêu cục của Lục lão đó thôi, xin Lục lão niệm tình nhân nhượng.

Lão già lùn vụt cười :

- Lão phu đã từng gặp nhiều người nhưng chưa thấy ai có chuyện buôn bán bá đạo như thế.

Người trung niên cầm quạt cười khà :

- Vị bằng hữu của Lục lão nói mau mà cũng thẳng thắn lắm, đã đến tuổi đó sao hãy còn nóng thế?

Lão già lùn xạm mặt, nhưng lão chưa có thái độ gì thì lão già họ Lục đã vội vòng tay :

- Vị lão đệ của tại hạ tính cương trực nhưng lại không hay dè dặt, nên có lỗi nào, tại hạ xin thay mặt cáo tạ.

Người trung niên cầm quạt cười cười :

- Hay lắm, thật ra Mân lão chưa gặp người như tại hạ vì Mân lão đi còn ít quá, giá như đi được nhiều hơn chút nữa, Mân lão nhất định sẽ gặp được nhiều lắm lắm.

Lão già họ Mân vỗ bàn đứng dậy, nhưng lão họ Lục đưa tay cản lại :

- Nhị đệ, ở đây không phải chỗ vả lại đang còn nói chuyện buôn bán với nhau, không nên làm cho người ta cười chê, bán hay không là do ở nơi mình, không nên nóng giận. Chúng ta đi thôi.

Vừa nói, ông ta vừa kéo tay bạn bước ra.

Người trung niên cầm quạt bắn tia mắt ngời ngời và cười ha hả :

- Mua bán không thành nhưng vẫn còn tình nghĩa mời nhị vị đến đây là tại hạ, vậy tại hạ xing cung tống nhị vị lên đường.

Vừa nói hắn vừa vòng tay cúi mình phía sau lưng hai lão già họ Lục và họ Mân.

Cũng trong lúc mà hắn vòng tay đó, một điểm hồng hồng từ trong ống tay áo của hắn bay ra.

Điểm hồng đó bay rất nhanh, xẹt đúng vào sau cổ áo lão già họ Mân, nhưng lão không hay biết.

Cả hai lẳng lặng song song bước thang xuống lầu.

Xuống lầu, vừa bước ra tới cửa, lão già họ Mân chợt lảo đảo ngửa ra sau, lão già họ Lục lật đật đưa tay vịn đỡ :

- Nhị đệ, làm sao thế?

Lão già họ Mân nhắm nghiền đôi mắt, da mặt vốn hồng hào của lão cười biến màu vàng, lão dựa ngửa ra sau, nói không ra tiếng nữa.

Lão già họ Lục hoảng hồn đưa tay nắm lấy uyển mạch của bạn, ông ta tái mặt vì mạch của lão họ Mân càng lúc càng yếu dần.

Ngay lúc đó, bọn tiểu nhị trong quán ào ra, lão họ Lục vẫy tay gọi một tên tiểu nhị lại đỡ lão họ Mân, còn ông ta thì quay trở lên lầu.

Nhưng một tên tiểu nhị từ trên lầu chạy xuống trao cho một phong thư.

- Lão tiêu đầu, vị bằng hữu đó bảo tiểu nhân trao lá thư này…

Cầm lấy lá thư đọc qua một lượt, lão họ Lục run bắn chân tay, lão hỏi tên tiểu nhị :

- Hắn… hắn đi?

Tên tiểu nhị gật đầu :

- Vâng, vừa mới đi.

Lão họ Lục hừ hừ hai tiếng, hai tay lão vò nát lá thư đến khi quay lại, lão thấy có một người đang điểm lia lại vào ngực bạn mình, lão chồm tới quát :

- Làm cái gì?

Vừa nói, lão họ Lục vừa vung tay đánh tới.

Cơn giận dồn nén hai lần làm cho chưởng lực của lão như được gia tăng, người ta nghĩ rằng kẻ nào trúng ngay ngọn chưởng đó nhất định sẽ không sống nổi.

Thế nhưng người điểm huyệt lão họ Mân chỉ khẽ phất tay, chưởng lực nghìn cân của lão họ Lục tan biến và người đó lên tiếng :

- Xin lão tiền bối đừng hiểu lầm, đây chẳng qua là lòng tốt của tôi thôi.

Thấy người đó bắt tay mình một cách quá dễ dàng, lão họ Lục giật mình khựng lại.

Bấy giờ lão mới nhận ra đó là một thanh niên tuấn tú, uy nghi.

Một con người vó vóc dáng thư sinh như thế mà lại đỡ được chưởng lực quá mạnh như thế thì quả là hy hữu, tự nhiên, lão họ Lục biết ngay mình đã gặp bậc cao nhân hơn.

Lão khựng lại ngập ngừng :

- Các hạ…

Gã công tử cầm cây quạt chỉ vào lão họ Mân :

- Vị bằng hữu của tiền bối đã bị trúng độc, nếu không phong bế mấy trọng huyệt thì độc sẽ công tâm, nếu có gặp đươc thuốc chữa cũng thành tàn phế.

Lão họ Lục vòng tay :

- Đây là người em kết nghĩa của lão phu, vừa rồi bị người ám toán, xin công tử thứ cho lầm lỗi.

Gã công tử lắc đầu :

- Lão tiền bối không cần phải nói thế, chuyện nguy cấp sinh ra hiểu lầm vốn là chuyện thường tình. Nơi đây là chỗ nhiều người lui tới bất tiện, xin lão tiền bối đưa lệnh đệ về nhà.

Lão họ Lục lại vòng tay :

- Đa tạ công tử, chẳng hay lão phu có được hỏi thăm quý danh tính không?

Gã công tử mỉm cười :

- Cứ theo tình hình này thì lão tiền bối cũng cần có người trợ giúp một lúc, thôi thì vãn bối sẽ cùng đưa lệnh đệ về nhà, đi đường chúng ta sẽ nói chuyện tiện hơn.

Lão Lục vội nói :

- Chỉ mới gặp gỡ được một lần lại mang ơn giúp đỡ, thật tình lão phu ái ngại…

Gã công tử cười :

- Lão tiền bối không nên khách sáo như thế, tuy bình thủy tương phùng, nhưng đã là kẻ giang hồ, nếu đã đi cùng con đường chính đáng thì đâu đâu cũng chỉ một nhà. Lệnh đệ không thể để đây lâu, xin lão tiền bối hãy lo liệu cho nhanh.

Biết lời đó là chính đáng, ngay trong lúc này nếu không cần đến sự giúp đỡ thì quả là chuyện hiểm nguy, ông ta đành phải nói mấy lời cảm tạ rồi rùng với gã công tử đưa lão họ Mân ra cửa.

Đi được một khoảng khá xa, không còn nhìn thấy Túy Tiên lâu nữa, lão họ Lục không dằn được, nên vội hỏi :

- Lão phu xin thỉnh giáo…

Gã công tử cười cười :

- Lục lão tiêu đầu gấp quá…

Lão họ Lục sửng sốt :

- Công tử biết lão phu sao?

Gã công tử cười :

- Cả một giải thuộc vùng ba tỉnh Du, Lỗ, Hoàng này ai lại không biết Thiết Chưởng Kim Đao Lục Hạo Thanh? Chẳng lẽ vãn bối lại thô thiển không nghe biết được hay sao?

Thiết Chưởng Kim Đao Lục Hạo Thanh gượng cười :

- Đa tạ công tử, nhưng nói đến uy danh lại càng thêm thẹn, xông xáo giang hồ ngót hai mươi năm nay, thế mà bây giờ lão đệ bị người ám toán ngay trước mắt lại không biết…

Gã công tử nói :

- Những hành động ám muội của bọn hắc đạo giang hồ đâu có thể sánh ngang hàng với những bậc chính nhân quân tử, huống chi khắp giang hồ thường bị thọ hại vì bọn tà ma ngoại đạo đó cũng không riêng chỉ một Song Nghĩa tiêu cục của tiền bối, cũng đâu phải chỉ là một Mân lão đây thôi, xin tiền bối đừng xem chuyện này là quan trọng.

Lục Hạo Thanh càng sửng sốt :

- Chẳng lẽ gần đây giang hồ đồng đạo…

Gã công tử đáp :

- Chuyện này dài và phức tạp lắm, xin tiền bối để về đến tiêu cục rồi vãn bối sẽ phụng cáo tường trình. Có lẽ vì đại cuộc còn phải nhờ tiền bối giúp một tay.

Lục Hạo Thanh trố mắt :

- Công tử bảo tình hình..

Gã công tử đáp :

- Vâng tình hình nghiêm trọng lắm…

Và hắn chỉ tay về phía trước nói luôn :

- Kìa, đã đến tiêu cục rồi.

Lục Hạo Thanh bấy giờ mới giật mình, gã công tử này chẳng những biết rõ tình hình mà lại còn biết cả địa điểm của tiêu cục nữa, bao nhiêu đó đủ thấy khi đến đây, hắn chắc đã điều tra kỹ càng…

Bây giờ thì Lục Hạo Thanh không còn lấy làm lạ nữa.

Nếu đã là Trường Bạch thế gia Tiểu Mạnh Thường thì chuyện hiểu thấu tình hình Song Nghĩa tiêu cục không còn là lạ.

Những tiêu sư từ trong cửa chạy ra hớt hải :

- Tổng tiêu đầu, Nhị gia…

Lục Hạo Thanh khoát tay :

- Hãy đưa nhị gia vào trong.

Đàm Tiêu Su, đầu mục không dám hỏi thêm, chúng lật đật tiếp đưa lão họ Mân vào hậu đường và ngay lúc đó ba gã thanh niên chạy ra nghênh tiếp.

Đi đầu là một gã thanh niên áo trắng, trạc khoảng ba mươi tuổi, theo sau hai gã áo xanh, cả ba thấy đều hiên ngang tuấn tú. Chắc chắn họ đều là những hảo thủ của tiêu cục. Trong qua dáng dấp là biết ngay họ đã được trui luyện kỹ càng.

Gã thanh niên áo trắng bước lên trước nhất, hắn vòng tay cung kính :

- Sư phụ, nhị thúc đã bị gã thất phu đó…

Lục Hạo Thanh gật đầu không nói :

Gã thanh niên chớp mắt ngời ngời :

- Mấy anh em đệ tử xin đi thì sư phụ cứ không cho…

Lục Hạo Thanh trầm giọng :

- Đi thì bỏ trống tiêu cục cho ai? Nhưng thật ra, đã là ám toán thì bọn người đi theo cũng chẳng tiện lợi gì.

Chợt nghe có tiếng cất lên như trâu rống :

- Sư phụ, hãy để cho chúng con theo giết tên giặc ấy.

Thấy hai gã áo đen vạm vỡ bước ra, người thanh niên áo trắng hỏi :

- Sư phụ, hắn vẫn còn ở Túy Tiên lâu?

Lục Hạo Thanh lắc đầu :

- Không, đã đi rồi.

Gã thanh niên áo trắng giậm châm, viên đá xanh lót ở sân thêm nát ra từng mảnh.

Lục Hạo Thanh quay lại nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu gia, đây là ba tên đồ đệ của lão phu.

Ông ta định gọi đồ đệ giới thiệu nhưng Hàn Ngọc Trác đã cười :

- Song Thương Đổng đại ca, Thiên Thủ Di Đà Hồng nhị ca và Tích Lịch Cương Tin Tào tam ca, vãn bối đã từng nghe biết, xin lão tiền bối không nên khách sáo làm chi.

Lục Hạo Thanh vẫy vẫy tay :

- Đổng Bình, Hồng Bá Khí, Tào Côn, hãy ra đây ra mắt Tam thiếu gia, người là Trường Bạch.

Tào Côn hấp tấp :

- Tiểu Mạnh Thường.

Lục Hạo Thanh trừng mắt :

- Không được vô lễ.

Đổng Bình lật đật đưa mắt ra hiệu cho hai người sư đệ, cả ba bước tới nghiêng mình ra mắt Hàn Ngọc Trác.

Hàn Ngọc Trác đưa tay mỉm cười :

- Chư vị ca ca đừng thủ lễ, tôi đã đến đây thì không đặt mình là khách nữa đâu. Bây giờ cũng không phải là lúc khiêm tốn suông như người lạ, tôi khuyên ba vị nên ngóng đợi tình hình, vì sự thật không phải trừ một tên đó mà hãy còn nhiều rắc rồi…

Tào Côn cúi đầu :

- Tam thiếu gia dạy phải lắm, chỉ có điều tên thất phu đó…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không cần chư vị phải đi tìm hắn, cho dầu chư vị có đi tìm thì cũng chưa chắc đã tìm ra, chỉ chờ đến lúc là hắn sẽ tự dẫn xác đến, không tin chư vị cứ hỏi Lục tiền bối là biết ngay.

Tào Côn nhìn Lục Hạo Thanh :

- Sư phụ…

Lục Hạo Thanh nhìn Hàn Ngọc Trác, ông ta có vẻ ngạc nhiên :

- Sao Tam thiếu gia lại biết.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đối với số người đó, vãn bối tương đối hiểu rõ, nó đã nhắm vào Song Nghĩa tiêu cục của tiền bối thì họ không khi nào chịu buông trôi, hắn ám toán Mân lão tiền bối trước rồi sau đó lại cho tiểu nhị trao thơ, bằng vào hai chuyện đó, vãn bối thấy rõ hắn dùng Mân lão để bức tiền bối, chỉ trong vòng mấy ngày tới đây, thế nào hắn cũng có mặt để nhận sự phúc đáp của tiền bối.

Lục Hạo Thanh lẳng lặng gật đầu :

- Tam thiếu gia đoán việc thật sát. Chính hắn đã hẹn giờ tý đêm nay sẽ đến tiêu cục để chờ lão phu phúc đáp hắn nói rõ là nếu không bằng lòng thì chẳng những bái đệ của lão phu phải chết mà hắn vẫn dùng sức mạnh để đoạt tiêu cục.

Tào Côn giận dữ nói :

- Được lắm, để đến lúc đó đệ tử xem hắn bằng vào cái gì mà hành động.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Những cái gì khác thì chưa vội nói, chỉ bằng vào sinh mạng của Mân lão cũng đủ để uy hiếp tiêu cục rồi.

Tào Côn biến sắc, hắn cau mặt ngập ngừng…

Lục Hạo Thanh đưa tay mời :

- Xin thỉnh Tam thiếu gia vào trong đàm đạo.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Bây giờ mà uống trà thì ngon lắm, cả ngày nay lão Lục cũng đã mệt nhoài.

Lục Hạo Thanh quay lại nói với Đổng Bình :

- Hãy cho tất cả cẩn thận đề phòng, những người không quen biết tuyệt đối không được vào đây, đến lúc cần thiết thì cứ việc ra tay ngăn cản.

Căn dặn xong, ông ta đưa tay mời Hàn Ngọc Trác và đi trước.

Chỉ có hai người trong đại sảnh mênh mông, bọn Đổng Bình đưa tất cả anh em ra ngoài bố trí, một lúc sau hắn dẫn Hồng Bá Khí và Tào Côn trở vào nói nhỏ với Lục Hạo Thanh :

- Con đã cho bố trí chu đáo, tăng viện cho các trạm canh, nhưng chắc chắn từ đây đến giờ Tý không có chuyện gì.

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Được rồi, bây giờ Tam thiếu đây đã không xem như là khách vậy ba anh em hãy vào đây nói chuyện cho vui.

Ba anh em Đổng Bình thi lễ rồi vào.

Lục Hạo Thanh chờ uống tuần trà rồi mới nói :

- Vì trong lúc bất phòng, xin Tam thiếu chớ tị hiềm, uống vài tuần trà rồi…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Lão tiền bối sao lại nói thế, vừa rồi chính chúng ta cùng nhận không thành vấn đề chủ khác, một chén trà thôi, nửa chén cơm hẩm, nhưng nếu là đồng thanh tương ứng thì vẫn là ngon, cin tiền bối cứ tự nhiên. Điều cần bây giờ là sự tình của tiêu cục chớ không thể vì những chuyện nhỏ nhặt như thế ấy.

Lục Hạo Thanh vòng tay :

- Tam thiếu đã nói thế thì xin thỉnh Tam thiếu dùng chén trà thôi, lão phu sẽ tường trình mọi việc.

Ngừng một giây để cho Hàn Ngọc Trác nhấp một ngụm trà, Lục Hạo Thanh nói tiếp :

- Cách đây mấy ngày, lúc vào chính Ngọ, có một người xưng họ Ba đến xin ra mắt, lão phu cũng tưởng thượng khách đến thuê xe như thường lệ, nên cùng với bái đệ ra nghênh tiếp, cái gã họ Ba chính là cái tên hẹn đến Túy Tiên lâu ngày nay. Hắn nói không hề tiếc món tiền lớn để mua đứt cái tiêu cục này, nhưng hắn chỉ mua để làm chủ thôi, chứ tình hình sinh hoạt làm ăn vẫn để nguyên cho chúng tôi quản lý như trước.

Hàn Ngọc Trác chặn nói :

- Chắc lúc đó Lục lão và chư vị đây ngạc nhiên lắm?

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Không những ngạc nhiên mà còn y như nằm mộng, ngày hôm đó hắn nói chuyện lễ phép lắm, hắn không chờ trả lời ngay mà bảo để cho anh em tôi suy nghĩ và hẹn đến Túy Tiên lâu uống chơi một bữa rồi sẽ bàn kỹ và quyết định dứt khoát. Hắn còn cho biết thêm là tại vì hắn muốn lập nghiệp chơi thế thôi, chứ không

phải muốn có lợi cho nhiều, thành ra hắn có thể giao trọn cho chúng tôi mà không cần phải tính toán so đo từ chối.

Hàn Ngọc Trác cười cười, nhưng Lục Hạo Thanh đã nói thêm :

- Cuối cùng, trước khi từ giã, hắn bảo đó là chuyện làm ăn, ngoài ra còn là để làm quen với nhau nữa. Được hay không thì không quan hệ, tình bạn mới là đáng quý.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Bằng hữu kiểu đó thật là nguy hiểm, hôm nay chuyện làm ăn không thành thì hắn đã muốn thu lấy sinh mạng của người ta.

Lục Hạo Thanh thở ra :

- Anh em chúng tôi cũng có đoán trước chuyện không hay, nhưng không đoán nổi chuyện ám toán, vì thấy hắnn nói chuyện cũng đường hoàng. Ban đầu lão phu muốn đi một mình nhưng bái đệ không yên lòng cứ nằng nặc đòi theo, khi thấy câu chuyện hơi căng, nhị đệ đã muốn hành động, nhưng lão phu ngăn cản, tưởng hắn không thể làm chuyện mờ ám, giá như biết trước thì đâu có cản làm chi, vì một khi đã giao đấu thì chưa chắc đã ám toán được.

Hàn Ngọc Trác cúi mặt trầm ngâm…

31. Chương 31: Tình Cờ Tái Ngộ

Một lúc sau, Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Cũng may là lão tiền bối không cho Mân lão tấn công, nếu không, e rằng bị ám toán không chỉ là một mình Mân lão.

Lục Hạo Thanh nhướng mắt :

- Diện đối diện giao đấu, tự nhiên là khó ám toán hơn chứ?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đó là cách ám toán thông thường trong võ lâm Trung Nguyên, đối diện khó bề ám toán, nhưng nếu gặp một là độc, hay là trùng thì ngược lại, đối diện vẫn có thể thi triển được bình thường. Nhất là trùng độc, nó lợi hại hơn chất độc trăm lần. Nó có thể đối diện mà vẫn không hay biết.

Đổng Bình giật mình :

- Tam thiếu, nhị thúc của tôi đã bị…

Hàn Ngọc Trác chặn nói :

- Mân lão bị động trùng, thứ này người Trung Nguyên ít biết.

Đổng Bình tái mặt :

- Tam thiếu, Trung Nguyên rất ít nghe…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Chẳng những ít mà còn gần như không có. Trùng độ sản tinh từ Miêu Cương chỉ có người Miêu Cương mới biết sử dụng.

Đổng Bình càng thất sắc :

- Như thế cái tên họ Ba đó là…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Hắn là người của Miêu Cương bát động.

Đổng Bình cau mặt :

- Thật là khó hiểu, người Miêu Cương tại sao lại đột nhiên đến Trung Nguyên, nhất là họ lại lộ diện công nhiên định chiếm đoạt Song Nghĩa tiêu cục…

Hàn Ngọc Trác thuật lại tất cả những vụ diễn biến từ Triệu Chính Đức mất tích cho đến sau này phát giác độc trùng của Miêu Cương. Lục Hạo Thanh im lặng ngồi nghe cho đến hết và ông ta gật gật đầu tỏ ra thấu hiểu ẩn khuất của vấn đề.

Chuyện quả thật đã dính líu quá lớn rồi, từ Triệu đại nhân mất tích, đến Lương gia tiêu cục bị tan, cả đến Ám Mục Thần Xu mà cũng vẫn bị chúng ám toán bằng độc trùng thì Song Nghĩa tiêu cục này có ý nghĩa gì đâu.

Nhưng như thấy vấn đề còn chỗ tối tăm, ông ta hỏi lại :

- Tam thiếu, chuyện Miêu Cương xâm nhập Trung Nguyên để tranh đoạt về quyền lợi làm ăn thì dễ hiểu, nhưng chuyện bắt cóc Triệu đại nhân thì mục đích của chúng nghĩa làm sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- CHuyện thắc mắc của tiền bối cũng có lý và vãn bối cũng đã nghĩ qua, chuyện bắt cóc Triệu đại nhân và tàn hại Lương gia tiêu cục là hành động của nhân vật võ lâm Trung Nguyên chúng ta, đó là vấn đề oán thù riêng, nhưng dã tâm của họ một khi đã làm rồi thì lòng tham lại càng dâng cao, họ đã thông đồng với Miêu Cương với ý định cuốn trọn võ lâm Trung Nguyên vào một tay của họ, họ mong độc bá.

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Có lý, đúng là phải như vậy, nếu không, họ không bao giờ có chuyện cấu kết với nhau như thế. Chỉ bằng vào một số nhân vật võ lâm Trung Nguyên không thì nhất định họ không có gan bắt cóc đại quan của triều đình, chắc chắn là họ đã có một âm mưu to lớn lắn.

Đang nặng lo về chuyện độc trùng trong người nhị thúc, nên Tào Côn xen hỏi :

- Cứ như thế thì chính Tam thiếu cũng không thể trừ được độc trùng của Miêu Cương?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng như thế, để giải trừ độc trùng thì chính người sản sinh mới có thuốc giải, vì nó không phải như những môn độc dược của võ lâm Trung Nguyên. Chuyện dùng độc thông thường thì tại hạ cũng có biết qua, nhưng nói đến độc trùng thì thật là mù tịt. Tuy nhiên, đối với Mân lão thì vẫn chưa có gì đáng ngại, vì chính tại hạ đã bế trọng huyệt và tâm khẩu, độc trùng không thể công tâm, tuy khó mà tỉnh lại nhưng vẫn không nguy hiểm đến tính mạng.

Tào Côn hỏi :

- Tam thiếu dự định đi Miêu Cương, có phải là với mục đích tìm thuốc giải độc trùng?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Sự thật thì không phải đó là mục đích chính, nhưng nếu cái môn phái thần bí của họ bị phá vỡ thì chuyện lấy thuốc giải chẳng còn là chuyện khó khăn nữa.

Tào Côn trầm ngâm :

- Sự tình đáng phải như thế nhưng nhị thúc của chúng tôi…

Lục Hạo Thanh cau mặt :

- Tam đồ chuyện quan tâm lớn lao của cả võ lâm Trung Nguyên và của cả triều định chứ không phải là chuyện riêng cho một mình nhị thúc.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Xin Tào huynh cho tôi nói thẳng, chuyến đi này tuy không phải mục đích tìm thuốc giải là chính nhưng sau khi tìm được Triệu đại nhân và chín vị huynh đệ Lương gia, nhất định là phải lấy vấn đề thuốc giải lên hàng đầu, thế nên vì thành thật, tại hạ mới không công nhận là đi tìm thuốc giải thế thôi, chứ nhất định lúc trở về, những vị bị động trùng phải coi như là công việc cần kíp.

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Tam thiếu nói đúng, tuy cả hai công việc đều trong một chuyến đi, nhưng phải lấy chuyện lớn hơn làm chính yếu.

Tào Côn nói :

- Hay là như thế này, tôi sẽ đi cùng với Tam thiếu sang Miêu Cương, sau khi tìm được thuốc giải, tôi sẽ quay về.

Lục Hạo Thanh gắt :

- Tam đồ, Tam thiếu gia đã vì đại cuộc, vì Triệu đại nhân, và vì võ lâm Trung Nguyên, chửng lẽ ngươi chỉ vì một mình nhị thúc không sao?

Tào Côn sợ sệt cúi đầu…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lục lão tiền bối không nên trách Tào huynh, lòng lo lắng cho trưởng bối lâm nguy cũng là chuyện chính đáng, tại hạ tuy không có khả năng giải độc nhưng tại hạ đảm bảo sinh mạng của Mân lão an toàn cho đến khi có thuốc giải. Bây giờ chuyện chính trước mắt là phải làm sao đảm bảo cho Song Nghĩa tiêu cục được an toàn, chứ có thuốc giải từ Miêu Cương mang về mà ở đây có gì bất trắc thì thuốc đó cũng chẳng giúp ích được gì.

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Đủng rồi, nhưng theo Tam thiếu thì bây giờ kế an toàn cho Song Nghĩa tiêu cục phải nhờ vào đâu mới đảm bảo?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Câu hỏi của Lục lão rất phải, nhưng chắc có lẽ phải đợi quá cuộc hẹn giờ Tý đêm nay rồi mới có thể bàn đến được.

Lục Hạo Thanh ngạc nhiên :

- Tam thiếu muốn nói đến kế hoãn binh sao?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có lẽ phải như thế, vì kế sách trong đêm nay hay nhất là làm sao kéo dài được thời gian an toàn cho tiêu cục.

Tào Côn chen vào :

- Nhưng một khi mình thỏa mãn, biết hắn có bằng lòng trao thuốc giải hay không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tào huynh nghĩ chúng nó là người thủ tín như thế hay sao?

Tào Côn biến sắc :

- Chẳng lẽ tên thất phu đó lại định thi hành gian kế nữa sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chắc chắn là không tránh khỏi, nhưng theo tôi nghĩ thì có lẽ hắn cũng làm cho Mân lão tỉnh lại, có thể làm cho Mân lão có thể nói năng hành động như thường, thế nhưng tôi cả quyết rằng hoặc trong cơ thể Mân lão hoặc trong cơ thể vị nào đó ở đây, hắn chắc chắn phải phòng hờ, vì chúng không khi nào chịu tin tưởng ở người mà chúng đã dùng độc kế để bắt buộc.

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Tam thiếu nói phải lắm, làm sao chúng tại dám tin mình một khi mình bị bắt buộc thảo nghe chứ đâu phải đã trung thành với chúng? Cho nên có lẽ phải nghe theo lời của thiếu gia, hãy để cho chúng thỏa mãn một phần.

Tào Côn đứng phắt lên :

- Sư phụ…

Lục Hạo Thanh nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Thầy biết con không bằng lòng, thế nhưng trước tình thế này, con cũng đâu có biện pháp nào hơn?

Tào Côn khựng lại. Hắn muốn nói mà không làm sao nói được, vì quả thật hắn cũng không có biện pháp gì.

Ngay lúc đó, có tiếng bước chân gấp rút đi vào, một đại hán trong hàng đầu lĩnh của tiêu cục cúi đầu trước Lục Hạo Thanh :

- Bẩm Tổng tiêu đầu, bên ngoài có một người đàn ông trung niên và một người đàn bà xin diện kiến.

Lục Hạo Thanh ngạc nhiên :

- Một nam một nữ? Nhưng họ là ai?

Gã đầu lĩnh đáp :

- Bẩm Tổng tiêu đầu, thuộc hạ không biết mặt, người đàn ông tự xưng là họ Long.

Đổng Bình hỏi :

- Người đàn ông và người đàn bà đó hình dáng như thế nào?

Tên đầu lĩnh đáp :

- Người đàn ông trạc năm mươi tuổi, người dong dỏng cao, mặc áo chẽn màu lam, ngoài choàng áo đen, dáng dấp uy nghi, hình như có nhiều nộ gia chân lực. Người đàn bà khoảng ngoài hai mươi tuổi, thật đẹp và có vẻ không biết võ công. Theo người đàn ông họ Long nói thì có việc ngang qua Linh Bảo, nghe tiêu cục chúng ta có người bị ám toán độc trùng nên muốn đến đây quan sát.

Lục Hạo Thanh trầm ngâm :

- Sao lại có chuyện lạ vậy à…

Tào Côn hừ hừ :

- Rất có thể là đồng bọn của tên thất phu đó đến đây tìm cách hãm hại…

Vừa nói đến đây, hắn vừa quay ra ngoài.

Lục Hạo Thanh đưa tay cản lại và hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu hiệp thấy thế nào?

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Gã họ Ba đó hẹn giờ tý đêm nay, chiếu lẽ thì chắc không có phái người đến trước, chúng ta cứ việc ra xem.

Lục Hạo Thanh gật đầu đứng dậy.

◦ ◦ ◦

Có hai việc mà Hàn Ngọc Trác không dám nghĩ người thiếu phụ đó là Ỷ Hồng.

Thứ nhất, khi gặp nàng tại Lạc Dương, nàng đang bị trúng độc của Miêu Cương hành hạ, toàn thân phù thũng coi như gần chết đến nơi, thế mà bây giờ người thiếu phụ này tuy giống nàng như đúc nhưng không thấy có vẻ gì gọi là bệnh cả.

Thứ hai, nếu là Ỷ Hồng thì nhất định phải có Tề Ngọc Phi ở sát một bên, chứ sao lại đi cùng với lão gia?

Hắn đứng nhìn người thiếu phụ quên cả chuyện lễ nghi cần thiết của người đàn ông đối với một người đàn bà lạ như thế.

Nhưng người thiếu phụ đã kêu lên :

- Hàn tam thiếu!

Đúng là Ỷ Hồng, nếu không phải nàng thì làm sao mà có thể gọi đích danh hắn như thế.

Vậy mà Hàn Ngọc Trác vẫn chưa dám chắc, vì sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Chừng hắn giật mình, cảm thấy dáng điệu của mình thất thố, hắn ngập ngừng hỏi lại :

- Có phải Ỷ... Tề phu nhân đó hay không?

Ỷ Hồng cười :

- Thật không ngờ tại nơi đây mà được hội diện Tam thiếu gia. Thật đúng là ý trời và ý người. Như thế kể ra tâm tình của Ngọc Phi đã được trọn vẹn lắm rồi.

Lục Hạo Thanh hỏi :

- Vị phu nhân đây cùng với Tam thiếu gia có quen sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vị phu nhân đây là người mà trong câu chuyện về độc trùng khi nãy tôi có kể qua, chính là phu nhân của người bạn sơ giao nhưng rất nặng tình nghĩ Tề Ngọc Phi đó.

Ỷ Hồng lật đật giới thiệu :

- Đây là Lãnh binh Long Tại Thiên và đây là Hàn tam thiếu.

Long Tại Thiên bước tới thi lễ và Hàn Ngọc Trác sững sờ :

- Long lãnh binh...

Ỷ Hồng cười :

- Long lãnh binh là người của Vân Nam Mộc vương gia, chuyện thật không dám đấu giấu Hàn tam thiếu, Tề Ngọc Phi chính là Tiểu vương gia Mộc Xương Tô.

Hàn Ngọc Trác càng sửng sốt :

- Thảo nào tại hạ đã nghi ngờ nhân cách của Mộc tiểu vương gia thật là thất kính.

Hắn vội vòng tay nghiêng mình thi lễ với Ỷ Hồng.

Ỷ Hồng đáp lễ và nói bằng một giọng trách móc thân mật.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phu nhân...

Ỷ Hồng chắt lưỡi :

- Nữa như thế là Tam thiếu đã phụ lòng của Ngọc Phi rồi đó. Huống chi Tam thiếu đã biết tâm tình của vợ chồng tôi rồi mà.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cung kính không bằng tuân lệnh, như vậy rôi xin tuân lời mạo muội gọi Tề đại tẩu, nhưng sau này thì...

Ỷ Hồng cười :

- Đã là bạn mà lại cũng có gây giờ và sau này nữa hay sao. Chính vì vạn bất đắc dĩ phải giấu Tam thiếu, nên lòng của Ngọc Phi rất là bất an đó.

Lục Hạo Thanh vội đưa mắt cho ba người đệ tử bước tới làm lễ ra mắt :

- Chúng thảo dân vì không biết trước Thiếu phu nhân quang lâm nên chậm nghênh tiếp, xin Thiếu phu nhân rộng lòng lượng thứ.

Ỷ Hồng vội vàng đáp lễ :

- Lão tiêu đầu không nên khách sáo, tiện thiếp cũng là con nhà dân dã, thêm vào đó bên ngoại cũng có gốc tích giang hồ, rất mong lão tiêu đầu hãy lấy tình giang hồ mà đối xử với nhau.

Lục Hạo Thanh cúi mình :

- Đa tạ Thiếu phu nhân chiếu cố, thảo dân không dám.

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Lục tiền bối, Mộc tiểu vương gia tuy sinh trưởng trong quan trường, nhưng chuộng võ nghiệp và vì lòng tỏa sáng nên không khác chi người trong giang hồ chúng ta. Thiếu phu nhân đây cũng là một bậc kỳ nữ, có lẽ đúng như Thiếu phu nhân nói, chúng ta nên lấy lễ giang hồ mà đối xử với nhau.

Lục Hạo Thanh vòng tay cảm tạ.

Vẻ vui mừng hiện ra trên nét mặt, Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao Tề đại tẩu đột nhiên giải được độc trùng. Vân Nam vốn mấy đời chế ngự Miêu Cương tự nhiên về độc trùng các loại phải tinh thông và như vậy cũng là may mắn lắm, có Long lãnh binh tại đây, thì chuyện giải độc cho Mân lão chắc không thành vấn đề nữa. Bắt đầu từ giờ phút này, Song Nghĩa tiêu cục cũng không còn sợ bị uy hiếp nữa.

Lục Hạo Thanh dang rộng hai tay :

- Xin mời chư vị vào trong uống trà đàm đạo.

Y Hồng hỏi :

- Lão tiêu đầu, vị nào trùng độc đâu, hãy đưa Long lãnh binh đến xem trước, vì cứu bệnh như cứu hoả, sớm chừng nào tốt chừng đó.

Lục Hạo Thanh vòng tay :

- Đa tạ thiếu phu nhân, nhưng cũng xin thỉnh tất cả vào trong dùng chén trà rồi sẽ giúp cho bát đệ…

Ỷ Hồng đáp :

- Tôi và Long lãnh binh đến đây tự nhiên là không tránh khỏi chuyện quấy rầy về trà nước, nhưng vấn đề cấp cứu không thể chần chừ được. Chúng ta lo chuyện đó trước đã.

Lục Hạo Thanh nói :

- Lục lão, Thiếu phu nhân đã nói như thế, vậy thì nên đưa đi xem Mân lão trước rồi hãy hay.

Lục Hạo Thanh quay lại gọi Đổng Bình :

- Lão đại, hãy cho khiêng nhị thúc đến đây.

Long Tại Thiên khoát tay :

- Lão tiêu đầu, người bị trúng trùng độc không nên di động nhiều, chúng ta nên đến tại chỗ có lẽ tiện hơn…

Lục Hạo Thanh có phần e ngại ngọc lòng cứu người, nhưng đã được lời như thế, ông ta lật đật vòng tay :

- Đã thế thì phiền Lãnh binh chịu nhọc đến chỗ bái đệ.

Ông ta ra lệnh cho bọn Đổng Bình dẫn đường rồi tất cả theo sau.

Tất cả vào một gian tịnh xá, Mân lão thoi thóp mặt như giấy vàng, đôi mắt nhắm nghiền bất động.

Long Tại Thiên giở chăn ra xem, ông ta đưa tay giải khai tam huyệt và quay lại hỏi :

- Vị nào phong bế tâm khẩu vậy?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đương thời tôi sợ độc trùng công tâm nên tạm phong bế tâm khẩu, không biết còn cách nào hay hơn…

Long Tại Thiên gật gật đầu :

- Đúng rồi, tôi cứ quên mãi, chỉ nhớ môn phái kỳ bí của họ mà quên mất cái tên Miêu Cương bát động.

Hắn lấy cái đầu lâu bạc ra cầm nơi tay và nói tiếp :

- Long lãnh binh, đây có phải là ám hiệu của Miêu Cương bát động không?

Long Tại Thiên gật đầu :

- Đúng rồi, Tam thiếu bắt được cái thứ đó ở đây vậy?

Hàn Ngọc Trác thuật lại chuyện có người của họ bị giết và nhặt được trong mình người ấy, Long Tại Thiên quay lại nói với Ỷ Hồng :

- Thiếu phu nhân, như vậy thì thiếu chủ đã đúng rồi. Kim Tỵ Trùng và Trường Bạch khô lâu đã xuất hiện thì rõ ràng là Kim bà bà đã phái người xâm nhập Trung Nguyên, chứng tỏ bà ta đã kháng lệnh lão Vương gia rồi đó.

Y Hồng thận trọng :

- Chuyện này quan hệ trọng đại, hãy đợi điều tra cho chắc hãy hay.

Lục Hạo Thanh bước tới nói :

- Long lãnh binh, đã có lò lửa đến rồi.

Long Tại Thiên nói :

- Hãy đem lò lửa đặt gần giường cho, vị nào đó hãy đỡ Mân lão ngồi lên đi.

Tào Côn bước lại đỡ Mân lão, Long Tại Thiên cúi xuống xem xét phía trước rồi vòng ra sau vạch đúng ngay cổ áo.

Long Tại Thiên cau mày :

- Kim bà bà bây giờ lại có hạng thủ hạ ám toán phía sau lưng người một cách quá ti tiện.

Lục Hạo Thanh hỏi :

- Long lãnh binh, như vậy thứ trùng độc đó đã…

Long Tại Thiên gật đầu :

- Đây là Kim Tỵ Trùng, khi đã xâm nhập vào người rồi thì nó tìm Hồi Huyết quản để rút thẳng vào tim, nhưng nhờ Tam thiếu phong bế kịp thời, hiện tại nó chỉ theo đường gân máu nhỏ lần ra khoảng mi tâm, chứ chưa vào sâu được.

Bọn Hàn Ngọc Trác bấy giờ mới chú ý ngay trên khoảng chân mày của Mân lão có một đường gân máu nhỏ như chỉ, nếu không đặc biệt chú ý thì không làm sao thấy được.

Lục Hạo Thanh hoảng hốt chỉ vào đó hỏi :

- Đây là hướng đi của Kim Ty Trùng sao?

Long Tại Thiên gật đầu, ông ta cho tay và túi lấy ra một cái bình, trong đó có những viên thuốc màu hồng lóng lánh.

Chỉ một chút sau, tất cả đều thấy chuyện lạ phát sinh, sau khi chất thuốc được bôi vào mũi Mân lão thì đường gân máu nhỏ trên trán của ông ta cũng bắt đầu máy động.

Tuy không nổi lên nhưng thấy rất rõ là đường gân máu đó lần lần chạy xuống dưới…

32. Chương 32: Lấy Độc Trị Độc

Nhìn vào sự di động của đường gân máu, Long Tại Thiên đưa tay chỉ cho mọi người xem :

- Thứ thuốc khi nãy là loại thực phẩm của Kim Tỵ Trùng, bây giờ thì nó đã đánh hơi thấy và đi lần xuống, lát nữa nó sẽ ra ở mũi Mân lão.

Mọi người theo tay chỉ của Long Tại Thiên, quả nhiên, đường gân máu lần đi xuống và cuối cùng, từ trong mũi của Mân lão nhung nhúc bò ra một con sâu nhỏ màu hồng.

Mọi người nhìn theo nín thở, ai cũng thấy trùng độc của Miêu Cương quả không phải là vấn đề xem thường được.

Chờ cho Kim Ty Trùng bò hẳn ra ngoài, tay của Long Tại Thiên vung ra nhanh như gió, ông ta dùng hai ngón tay kẹp lấy con sâu và ném nhanh vào lò lửa đánh xèo một tiếng, từ trong đó, một làn khói xanh mỏng xông lên.

Vừa ném con sâu vào lò, Long Tại Thiên vừa quát lớn :

- Đặt Mân lão xuống ngay.

Tào Côn lật đật đặt Mân lão nằm xuống giường, tay của Long Tại Thiên vừa nhanh vừa có vẻ điêu luyện, ông ta bóp cứng quai hàm của Mân lão và cho ngay vào mấy trọng huyệt trên ngực mà Hàn Ngọc Trác đã phong bế, sau cùng điểm vào thuỵ huyệt của Mân lão xong rồi xoa tay, thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Động tác và thái độ của Long Tại Thiên chừng cho mọi người thấy rằng không phải chỉ có thuốc trị không mà được, trong đó còn có vấn đề thủ pháp, phải thật nhanh và chính xác vì giống Kim Tỵ Trùng một khi bị động, nó sẽ phản ứng thật là nhanh và một khi nó đã thâm nhập vào người bệnh một lần nữa thì vô phương giải cứu.

Lục Hạo Thanh vòng ta cảm kích :

- Long lãnh binh, ân đức này toàn thể Song Nghĩa tiêu cục không bao giờ dám quên.

Ba người đệ tử của Song Nghĩa tiêu cục quỳ xuống khấn đầu bái tạ.

Long Tại Thiên lật đật tránh qua một bên và nói :

- Lục lão không nên làm như thế…

Lục Hạo Thanh vòng tay :

- Ân đức của Long lãnh binh ban cho sánh ngang với trời đất, một lạy của chúng tiểu đồ chỉ để tỏ lòng hiếu kính với nhị thúc thế thôi, mong Lãnh binh nhận cho điều đó.

Long Tại Thiên nói :

- Long mỗ vốn là người của phủ Vân Nam, có nhiệm vụ quản trị Miêu Cương, thì đây thuộc về bổn phận, mà dầu cho không thế đi nữa thì chuyện cứu người là chuyện không ai có quyền làm ngơ được. Xin Lục lão và chư vị đừng nói đến điều ơn nghĩa.

Ông ta cho tay và lưng lấy ra một cái bình màu đen và nói tiếp :

- Vì vâng mạng Thiếu chủ bảo hộ Thiếu phu nhân hồi phủ nên không thể nán lại ở đây lâu, vậy xin lưu lại thứ thuốc này, nó là chất kỵ độc trùng của Miêu Cương, mỗi vị hãy giữ trong mình nửa hoàn là đủ làm cho trùng độc không tài nào xâm nhập được.

Ông ta trao bình thuốc cho Lục Hạo Thanh và dặn chia ra cho tất cả mọi người.

Ỷ Hồng nói :

- Chuyện đã xong rồi, chúng tôi xin cáo từ vì đường còn xa mà lệnh từ Vương phủ đã thúc chúng tôi phải quay về gấp gấp…

Nàng quay lại nói với Hàn Ngọc Trác :

- Vì cần phải đối phó với đám Miêu Cương cho có hiệu quả nên Ngọc Phi phải giấu danh phận, hôm nay vì để cứu người và nơi đây lại có mặt Tam thiếu nên tôi tiết lộ, nay mai, chắc chắn là Tam thiếu sẽ gặp Ngọc Phi và chuyện sẽ được nói rõ hơn và mong ngày nào công chuyện xong xuôi, mời Tam thiếu quá bước đến Vân Nam, chớ chuyến đi này, chắc tôi không có nhiều thì giờ nữa…

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Tề đại tẩu yên lòng, tôi gặp Ngọc Phi và nhất định phải đến Vân Nam, vì còn phải uống rượu mừng nữa chứ.

Tiễn Ỷ Hồng và Long Tại Thiên khuất rồi, Lục Hạo Thanh và Hàn Ngọc Trác quay vào đại sảnh.

Lục Hạo Thanh nói :

- Tam thiếu, Song Nghĩa tiêu cục bây giờ xem như không còn sợ độc trùng của Miêu Cương nữa, vậy chúng ta hãy bàn lại kế sách đối phó với gã họ Ba.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Theo thiển kiến của tại hạ thì vấn đè này chỉ nên kiến cơ hành sự, cần mưu hơn là cần sức.

Tào Côn cau mặt :

- Bây giờ đã không còn sợ độc trùng nữa thì có gì mà phải đắn đo…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tào huynh nên biết rằng, muốn cứu được Triệu đại nhân, muốn đuổi bọn Miêu Cương ra khỏi Trung Nguyên, giết một gã họ Ba không có lợi ích gì đâu…

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Ý của Tam thiếu, tôi biết, bây giờ con đường tiến thoái của Song Nghĩa tiêu cục xin Tam thiếu rộng lòng dẫn dắt, cố làm sao có lợi cho đại cuộc là chúng tôi nguyện hết lòng.

Lúc bấy giờ chưa đếnn giờ Tý nhưng chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân gấp rút, một tên đầu lĩnh tiêu cục vào phi báo :

- Bẩm Tổng tiêu đầu, hắn đã đến.

Lục Hạo Thanh hỏi :

- Bây giờ hắn đâu rồi?

Vị đầu lĩnh tiêu cục đáp :

- Đang chờ trước cửa.

Lục Hạo Thanh hỏi :

- Hắn đến một mình hay có người theo?

Vị đầu lĩnh tiêu cục đáp :

- Chỉ có một mình.

Tào Côn hậm hực :

- Đúng là hắn đã xem dưới mắt không có người.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tự nhiên hắn đã có độc trùng thì đâu còn sợ gì ai nưa.

Lục Hạo Thanh vẫy tay :

- Đưa hắn vào đây.

Tên đầu lĩnh tiêu cục quay ra, Hàn Ngọc Trác nói với Đổng Bình :

- Đổng đại ca, bây giờ ba vị nên ra ngoài bố trí bốn mặt đề phòng hắn có viện binh.

Bọn Đổng Bình lui ra thì người của tiêu cục cùng vừa đưa ra họ Ba vào tới.

Hắn vòng tay lên tiếng trước :

- Lục tổng tiêu đầu, tại hạ đã đến đúng giờ hẹn.

Lục Hạo Thanh cười gằn :

- Các hạ đúng là con người thủ tín. Mời ngồi.

Gã họ Ba nhìn Hàn Ngọc Trác thật nhanh và nói ngay :

- Không cần, tại hạ đến đây để nhận tìm sự phúc đáp, với tại hạ sinh ra vốn có tính hành sự chuẩn bị bạc cho đủ, bằng không tại hạ xin cáo từ, thế thôi, không có chuyện gì cần phải dài dòng.

Hàn Ngọc Trác điềm đạm :

- Không thể nói các hạ là con người vội vàng, mà có thể nói là các hạ đang ỷ thế.

Gã họ Ba toét miệng cười và gật đầu lia lịa :

- Đúng, đúng... có thể nói như thế, chẳng hay các hạ...

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nói ra chắc các hạ có hơi ngạc nhiên, tại hạ chính là chủ nhân của tiêu cục này đây.

Quả thật, gã họ Ba hơi sửng sốt, nhưng hắn lại cười khà khà :

- Đúg là tại hạ có phần bất ngờ, thế nhưng tại hạ cũng hiểu được nghĩa của câu nói ấy.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Chuyện rất đơn giản, sản nghiệp của tiêu cục này do tay tại hạ xây dựng nên, Lục lão chỉ là người mướn trông coi quán xuyến thế thôi.

Gã họ Ba à à :

- Lại có chuyện như thế mà tại sao tại hạ... lại không hay biết thế...

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lục lão là một người có thân danh khá lớn trên giang hồ, đâu có phải người đi làm mướn? Tại hạ chỉ nói cho quá một chút thôi, thật thì khi đến mướn cái tiêu cục này để khai thác thì Lục lão đã có nói trước rằng ông ta và tôi không có quyền phanh phui chuyện ấy với một người nào.

Gã họ Ba cười :

- Như thế chẳng hóa ra là các hạ bị thua thiệt lắm sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Co gì mà thua thiệt? Mỗi tháng đến nhận đủ tiền, hợp đồng đã có quy định rõ ràng, làm sao lại sợ người chiếm đoạt được?

Hắn quay qua hỏi Lục Hạo Thanh :

- Có phải như thế không, Lục lão?

Không ngờ Hàn Ngọc Trác lại đi nước cờ đó, ông ta thạt chưa thông câu chuyện sẽ đi đến đâu, nhưng tin chắc là kế sách chu toàn, nên vội gật đầu :

- Đúng như thế, và vì vậy cho nên chuyện mua bán này Lục mỗ không làm chủ được, nhưng trong trường hợp này lại không bán không được, tình thề bức bách, Lục mỗ đành phải thỉnh người chủ chính thức đến đây chứ không có cách nào hơn.

Gã họ Ba nói :

- Lục lão đã thừa nhận thì tại hạ không thể không tin, nhưng chẳng hay Lục lão đã thương lượng với vị chủ nhân đây như thế nào rồi?

Hàn Ngọc Trác đáp ngay :

- Không có gì phải thương lượng, Lục lão đã không phải chủ thì bán cũng do tại hạ mà không bán cũng do tại hạ, các hạ có gì muốn nói thì cứ nói với tại hạ là xong.

Gã họ Ba gật đầu :

- Được được, như vậy cũng được, vậy thì bây giờ tại hạ nói chuyện ngay với các hạ. Nhưng tại hạ xin nói trước, tại hạ sẽ không nói đến Lục lão nữa và ngược lại cũng như thế, cho nên Lục lão có gì thì cũng không được kiếm tại hạ đó nghe.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi, cứ một lời như thế là giữ cho y như thế, các hạ cứ yên lòng.

Gã họ Ba chợt có vẻ hồ nghi, hắn dòm Lục Hạo Thanh một cái và hỏi lại :

- Lục lão không có quên chuyện gì chứ?

Hàn Ngọc Trác đáp ngay :

- Lục lão vốn muốn thỉnh Mân lão ra đây nói chuyện chơi, chỉ vì Mân lão vốn tính quá nóng nảy như mọi người đều biết, nếu mời ông ta có mặt tại đây thì chuyện mua bán này sẽ không thể thành được.

Vẻ hồ nghi trên gương mặt của gã họ Ba càng đậm, thế nhưng hắn vẫn cười cười :

- Phải, phải, tính tính của Mân lão thì tại hạ đã có lãnh giáo qua rồi, chỉ chưa được vài câu là Mân lão đã xô ghế đứng dậy, tánh đó thì chắc không thể làm chuyện mua bán gì được cả.

Hắn đưa mắt qua nhìn thẳng vào mặt Lục Hạo Thanh :

- Những lời lẽ của vị chủ nhân đây, Lục lão đều nhận cả rồi chứ?

Lục Hạo Thanh gật đầu :

- Sản nghiệp vốn của người ta thì lão phu có làm sao được.

Gã họ Ba nhìn vào mắt Lục Hạo Thanh một cái thật sâu và gật đầu nói :

- Vậy là tốt, nếu Lục lão đã đưa người có thể làm chủ đến đây thì tại hạ phải nói chuyện với người có thẩm quyền chứ biết làm sao.

Hắn quay qua nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tại hạ muốn mua cái sản nghiệp này, chẳng hay các hạ có chịu bán không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cái đó thì còn cần xem các hạ có thể bỏ ra bao nhiêu rồi mới định.

Gã họ Ba cười :

- Tư cách này quả đúng là chủ rồi. Hình như có vẻ thẳng thắn hơn lão Lục, thật thì tại hạ cũng đã nói với Lục lão rồi, tại hạ không bao giờ có số tiền bạc lớn đâu.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lớn cách mấy cũng phải có con số.

Gã họ Ba hỏi lại :

- Sao các hạ không nói giá ra có phải hơn không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- CHuyện đó không khó, nhưng trước khi nói giá, tại hạ có hai chuyện cần nói trước. Nếu các hạ đáp ứng hai điều kiện này thì tại hạ có thể tính bớt đi một chút nhưng nếu các hạ không đáp ứng được…

Gã họ Ba chặn hỏi :

- Thì giá sẽ cao hơn?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng thế, các hạ quả là bậc cao minh.

Gã họ Ba cười :

- Đã nói điều kiện bao hàm sự thương lượng, vậy các hạ cứ nói rồi chúng ta thương lượng coi sao.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng thế, các hạ quả là bậc cao minh.

Gã họ Ba cười :

- Đã nói điều kiện là bao hàm sự thương lượng, vậy các hạ cứ nói rồi chúng ta thương lượng xem sao.

Hàn Ngọc Trác cũng nhướng mắt :

- Xin các hạ nghe cho kỹ…

Gã họ Ba cười :

- Cũng may là tại hạ không điếc lác, xin các hạ cứ nói tự nhiên.

Hàn Ngọc Trác nghiêm mặt :

- Thứ nhất, tại hạ cần lấy vàng chứ không nhận bạc, vàng ròng.

Gã bọ Ba gật đầu ngay :

- Đó là chuyện nhỏ, bằng lòng. Điều kiện thứ hai?

Hàn Ngọc Trác nhếch môi cười :

- Vàng khối đó, phiền các hạ đưa vào rương cẩn thận, sau khi soát lại đủ rồi, phiền các hạ cho người đưa đến một nơ, các hạ nhớ cho rằng phải đưa đến tận nơi đó rồi mới tính là xong.

Gã họ Ba có phần hơi ngạc nhiên nhưng hắn lại gật đầu :

- Chuyện đó không khó, tại hạ bằng lòng nhưng chẳng hay các hạ muốn đưa đi đến đâu?

Hàn Ngọc Trác nói như nhai từng tiếng một.

- Vân Nam, Mộc vương gia phủ.

Tuy chưa nhổm dậy nhưng toàn thân của gã họ Ba rúng đông, hắn hỏi gặng :

- Các hạ bảo đến đâu?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Thấy không, tại hạ đã dặn trước là nghe cho kỹ, nói lại đây: Vân Nam, Kiến Quốc Công Mộc vương gia phủ.

Gã họ Ba nhìn như ghim vào mặt Hàn Ngọc Trác và gượng cười :

- Tại hạ muốn nghe cho kỹ để rồi khỏi bị đưa lộn chỗ… các hạ bảo đưa đến Vân Nam, Kiến Quốc Công phủ à?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Phải rồi.

Gã họ Ba hỏi :

- Các hạ là người…

Hàn Ngọc Trác chặn nói :

- Tiểu vương gia Vân Nam vốn là bằng hữu của tại hạ, người sắp đến ngày thành hôn nên ta muốn dùng số vàng của các hạ để dâng chút lễ.

Gã họ Ba vội vòng tay :

- Thì ra các hạ đây là bằng hữu của Tiểu vương gia, thật là thất kính, thất kính…

Hắn vòng tay một lượt và hỏi luôn :

- Xin các hạ cho thỉnh giáo…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại hạ họ Hàn.

Gã họ Ba tái mặt :

- Trường Bạch…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Trường Bạch thế gia là cái danh mà bạn bè thân thích gọi chơi, tại hạ tên là Hàn Ngọc Trác.

Da mặt đen thui của gã họ Ba bỗng xuống màu bầm :

- Vâng tại hạ đã nghe danh và ngưỡng mộ từ lâu, hai điều kiện của các hạ tại hạ xin chấp nhận, vậy các hạ xin ra giá cho.

Hàn Ngọc Trác dựng đứng bàn tay :

- Năm ngàn lượng.

Gã họ Ba gật ngay :

- Cũng không đắt, tại hạ xin về thu xếp, sáng sớm sẽ cho người chở đến.

Hắn đứng dậy vòng tay, hai điểm hồng thật nhỏ xẹt ngay vào giữa ngực Hàn Ngọc Trác và Lục Hạo Thanh.

Thế nhưng chỉ được nửa chừng, hai điểm hồng đó như đụng phải một bức tường dội ngay trở lại.

Hàn Ngọc Trác làm như khong biết :

- Vâng, các hạ cứ về, sáng sớm tại hạ chờ ở đây.

Gã họ Ba tái mặt, hắn không nói thêm nửa tiếng, hai tay buông xuôi và cầm dù chạy tung ra cửa.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Võ công thì chư vị đã đủ sức, trùng độc thì chắc chắn không khi nào còn dám tới đây, tại hạ xin cáo từ.

Lục Hạo Thanh ngạc nhiên đứng dậy :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác khoát tay :

- Hắn chạy là tại hạ phải theo, xin Lục lão cho có lời thăm hỏi và xin cáo biệt.

Nhanh hơn gã họ Ba khi nãy, Hàn Ngọc Trác vừa vòng tay là đã khuất ra ngoài mất rồi.

33. Chương 33: Cuộc Chạm Trán Tại Tiêu Sơn

Sau khi hỏi gã gác cửa của Song Nghĩa tiêu cục để biết hướng đi của gã họ Ba, Hàn Ngọc Trác thi triển khinh công phóng đi một mạch năm sáu dặm vẫn không thấy tăm hơi gì cả.

Thật là lạ bằng vào thân pháp của Tiểu Mạnh Thường không gấp năm lần hơn thì cũng gấp ba lần sức đi của gã họ Ba, chỉ bằng vào dáng cách Hàn Ngọc Trác cũng nhận chắc như thế đó, vậy mà cả năm, sáu dặm mà cũng không đuổi được nghĩa là sao?

Một ý nghĩ thoáng qua trong óc và Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt nhìn quanh và nhún chân nhảy phóc lên nóc của một tòa trang viện nằm ở trung tâm của thành Linh Bảo.

Từ nơi đây hắn có thể nhìn bao quát khắp bốn mặt thành.

Đúng theo ước lượng của Hàn Ngọc Trác, gã họ Ba thật quỷ quyệt, hắn không theo đường thẳng mà lại chui luồn theo những hẻm nhỏ, chui luồn qua những mái nhà dân chúng để cuối cùng vượt qua vòng thành hướng nhanh về phía Bắc.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười. Hắn thấy rất rõ khinh công của lão họ Ba, bằng vào sức đó Hàn Ngọc Trác vừa đi vừa nghỉ cũng còn thừa sức theo kịp.

Y như một con mèo rình chuột Hàn Ngọc Trác chầm chậm im hơi lặng tiếng bám theo gã họ Ba.

Vừa phi thân vừa nhìn bốn phía, nhưng gã làm sao thấy được Tiểu Mạnh Thường, cứ như thế gã đi luôn mười mấy dặm, phía trước có một dãy núi đen nghịt nằm chắn ngang.

Hàn Ngọc Trác nhận ra đó là Tiêu Sơn.

Gã họ Ba lẩn vào trong đó.

Sợ vùng núi ban đêm làm mất dấu Hàn Ngọc Trác gia tăng tốc độ thu ngắn cự lý, khoảng cách được thu ngắn từ năm mươi trượng xuống còn không hơn ba mươi trượng.

Cả hai vừa phóng vào một thung lũng núi thì Hàn Ngọc Trác chợt cắn môi tính toán.

Gã họ Ba quả thật đã biến mất rồi.

Không như Hàn Ngọc Trác nghĩ, phía trong thung lũng không tối tăm nhưng vắng hoe, không biết gã họ Ba đã ẩn vào một ngách nào.

Đứng ngay cửa khẩu, Hàn Ngọc Trác đâm ra lúng túng, chu vi thung lũng núi không quá bốn mươi trượng, ở đây toàn là đá cuội một ngọn cỏ cũng không mọc được, Hàn Ngọc Trác có nghe người ta đồn Tiêu Sơn sau này có thể biến thành núi trọc nhưng bây giờ chứng kiến tận mắt hắn mới tin là thật.

Cứ theo đà này, đá cuội nổi lên tiêu diệt tất cả cây cỏ cả dãy Tiêu Sơn này sẽ trở thành trọc lóc.

Nhưng bây giờ Hàn Ngọc Trác không còn tâm tình đâu để nhận xét về địa lý, hắn còn đang lo lắng tìm kiếm dấu vết của gã họ Ba.

Thung lũng này tuy không rộng nhưng địa thế cực kỳ hiểm trở, chỉ trừ cửa khẩu nhỏ hẹp mà Hàn Ngọc Bách vừa tiến vào còn thì ba bên vách núi dựng ngất trời, những mỏm đá nhô ra y như lưỡi búa có răng cưa lởm chởm, rêu xanh lớp lớp mọc chồng lên nhau thành một thứ nhờn nhờn có thể một con thằn lằn bò lên cũng trượt xuống chứ đừng nói chi giống khác.

Cái làm Hàn Ngọc Trác không hiểu nổi là gã họ Ba đã đi đâu?

Hắn không có vuốt để chui xuống đất, hắn cũng không có cánh để vượt khỏi vách núi chọc trời này, như vậy hắn biến đi đâu?

Không, nhất định phải có một ngõ hoặc do thiên nhiên hoặc do con người tạo ra chứ không thể có chuyện "truyền thuyết" biến mất hay mọc cánh như thế được.

Và đúng như Hàn Ngọc Trác nghĩ không bao giờ có chuyện thần thoại vì hắn thấy có một người từ trong vách núi bước ra.

Từ trong vách núi nhưng không phải biến cũng không phải có vuốt chui như Xuyên Sơn Giáp, họ có cơ quan bí mật của họ.

Hắn là một người mặc đồ đen như gã họ Ba nhưng không phải là gã họ Ba. Hắn là người có tầm vóc trung bình không ốm cũng không cao như gã họ Ba.

Người áo đen đi ra từ vách núi đối diện với Hàn Ngọc Trác, hắn đi thật nhanh và bây giờ đã đến giữa thung lũng núi.

Hàn Ngọc Trác theo dấu cũng giỏi mà ẩn thân cũng hay, hắn lập tức dấn mình vào sát vách và phập phồng lo ngại.

Hắn không sợ gã mặc áo đen này mà hắn sợ cái thần bí của người Miêu Cương, hắn biết họ không có phép, nhưng họ có cách, mà cách đó hắn chưa biết, hắn chỉ biết rõ ràng họ đi ra từ trong vách núi liền trơn, đó là điều đáng lo.

Hắn đã theo đến đây rồi, cứ tạm cho đây là sào huyệt, nhưng nếu sào huyệt ở trong vách núi không có một kẽ hở như thế này thì tìm được cũng như không.

Người áo đen ra gần đến cửa cốc chợt nhún chân và sau đó lại… mất tiêu.

Hàn Ngọc Trác nín hơi lao mình phóng tới, hắn nhắm ngay cái chỗ vách núi mà người áo đen từ trong đó bước ra.

Chỉ một các phóng thôi, không tiếng động, không tiếng gió, Hàn Ngọc Trác đã đến sát bên vách đá, suýt chút nữa hắn phải bật cười.

Hắn đã tận mắt thấy một người Miêu Cương dung trùng độc một cách tài tình và cũng thật tình, nhưng xuyên núi mà đi thì hoàn toàn không thể được.

Hắn đã thấy một tấm vách đá mỏng mỏng dựng đứng sát bên vách núi đứng xa thì thấy y như liền nhau, nhưng lại gần thì đó là một tấm vách rời.

Rời nhưng không cách quá xa, chỉ đủ để một người nghiêng mình chen lọt vào bên trong, dưới chân vách núi có một miệng hang. Miệng hang cao và rộng cũng chỉ đủ để một người đi.

Miệng hang đen ngòm thăm thẳm.

Người áo đen đã từ đó chui ra.

Gã họ Ba cũng có thể đã chui vào nơi đó.

Hàn Ngọc Trác đã thấy đã biết rõ rồi nhưng có một điều gã không thể biết được đó là hang đó sâu hay cạn, đi thẳng hay quanh co, bên trong có người canh gác hay không?

Nếu lòng hang đi thẳng và trong đó có người canh gác thì chỉ cần đến sát tấm vách cản ngoài là sẽ có người thấy ngay và như thế không thể nào ẩn kịp.

Không thể mạo hiểm vòng theo tấm vách cản nhưng nhất định phải vào trong đó.

Bây giờ lại nảy sinh một chuyện mới, đó là Hàn Ngọc Trác không còn sợ mất dấu gã họ Ba, vì dấu đã có rồi, những hắn lại bắt đầu lo không biết người áo đen vừa rồi đi đâu?

Giả như hắn không đi xa mà chỉ lẩn quẩn gần đâu đó rồi trở lại, lúc bấy giờ, tiến không vô mà thối cũng không kịp, chuyện khám phá sào huyệt đã không có kết quả mà còn bị bại lộ.

Hàn Ngọc Trác rất biết xử cảnh của mình cũng như thời gian bây giờ là hết sức quý báu, hắn cố nín hơi tập trung thính giác lắng nghe.

Cuối cùng là hắn đã nghe.

Hắn nghe tiếng hơi thở của một người.

Tiếng thở trong lòng hang cách đó chừng trên dưới một trượng.

Hàn Ngọc Trác còn biết chắc đó là hơi thở của đàn ông, vì hơi thở của đàn bà không nặng như thế đó.

Bên trong như vậy là đã có người canh giữ, đi vào trong trường hợp này là hành động hết sức liều lĩnh mà lại không gặt hái được kết quả gì.

Muốn vào mà không ai hay biết thì trước hết phải dụ tên canh cửa đi ra bên ngoài và thủ tiêu hắn, nhưng cái khó thứ hai là dầu cho làm được như thế thì cái xác phải giấu đi đâu?

Chung quanh trống trải nếu để hắn nằm chình ình ra đó chẳng khác kêu người đến, vì nhất định tên áo đen khi nãy sẽ quay trở lại.

Biện pháp duy nhất chỉ là…

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng hắn cho tay vào lưng lấy cái đầu lâu bạc ném lên lưng chừng vách núi.

Chất kim khí va chạm vào đá tạo nên một tiếng khua rất lạ tai.

Hàn Ngọc Trác chờ tiếng ngân vừa dứt là phóng mình nấp vào bên trái tấm vách ngăn, vì hắn ném đầu lâu bạc về phía bên phải.

Đúng như ước đoán hắn vừa nấp mình sang bên trái thì trong hang ló ra một người lánh mình sang bên phải.

Một người đàn ông to lớn có bộ mặt chằn vằn như quỷ sứ, hàm râu quái nón bao cằm giống hệt dã nhân.

Tự nhiên, người đàn ông đó không thấy gì cả và hắn quay trở lại vào hang.

Bên trong cánh cửa hang chừng hai trượng, lòng hang thẳng hơn.

Qua khỏi nơi đó lại quành bên trái, đi vào chừng hai trượng nữa ngửa bàn tay không thấy gì.

Nhưng đến đây Hàn Ngọc Trác thấy có ánh đèn.

Đó là thứ đèn trong vách không phải là đèn treo, người ta đục một lỗ trên vách cho dầu vào mà đốt.

Cứ cách khoảng hai trượng là có một ngọn đèn như thế.

Ánh đèn thật yếu ớt, nhưng trong hang tối, những ngọn đèn như thế cũng trở thành những vầng trăng. Ánh sang tuy lờ mờ nhưng cũng đủ thấy xung quanh, đủ để quan sát những gì chuyển động.

Lòng hang bắt đầu quanh co không thể nhìn xa được, có lẽ là sâu lắm, vì Hàn Ngọc Trác đã ngưng thần lắng nghe mà không nghe được tiếng động nào.

Hai bên vách đá trừ những ngọn đèn leo lét đó ra không còn một vật gì.

Đường đi tương đối bằng phẳng đều đều, không có một chỗ cho con chuột lấp chứ đừng nói chi là con người.

Tự nhiên Hàn Ngọc Trác nhận ra đó là một hang động tự nhiên chứ không phải do sức người.

Quả đúng là hiểm địa.

Nhưng hiểm thì hiểm, đã quyết bắt cọp phải vào hang cọp, vì trụ cột của triều đình, vì sự hăm dọa quấy dối của đám Miêu Cương, Hàn Ngọc Trác đã hạ quyết tâm.

Hắn nghiến răng vận công phòng vệ và hạ quyết tâm đi tới.

Cứ như thế trong lòng hang quanh co, Hàn Ngọc Trác đi sâu vào mười mấy trượng, rồi vài mươi trượng vẫn không nghe thấy tiếng động nào.

Cánh cửa chỉ khép hờ hờ, không có then cài, theo khe hở dòm vào không thấy được gì.

Hàn Ngọc Trác cầm cây ngọc phiến án ngữ trước ngực từng bước chầm chậm tiến vào.

Qua khỏi cánh cửa bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì.

Bên trong không có động tĩnh gì nhưng Hàn Ngọc Trác càng thất vọng hơn là có biến, vì đó chỉ là một khoảng trống vuông vuông trên vách có một ngọn đèn để đủ cho thấy trước mắt còn một cánh cửa nữa, cánh cửa này đóng cứng.

Hàn Ngọc Trác cứ bước vào, hắn định thử xem cánh cửa bên trong này có hy vọng mở được hay không?

Nhưng vừa bước qua cánh cửa ngoài dưới chân hắn vụt động, đó là sự lún xuống. Không biết là toàn bộ đều lún xuống hay chỉ lún xuống nơi chân hắn.

Hàn Ngọc Trác biết bắt đầu của nguy cơ, hắn định nhảy ra ngoài nhưng tất cả đều đã trễ rồi…

Tiếng động dội khá mạnh cánh cửa ngoài đóng lại.

Tự động đóng lại.

Hàn Ngọc Trác quay phắt người tay phải vận toàn lực nội công tống thẳng ra.

Tiếng dội rung rinh vách đá nhưng cánh cửa vẫn trơ trơ.

Hàn Ngọc Trác nhảy tới nhưng hai cánh cửa bên trong cũng như cánh cửa bên ngoài, không có chốt, không có khoen, trơn lùi… như vách đá.

Hàn Ngọc Trác biết đã kết rồi, chưa bắt được cọp nhưng đã kẹt cứng trong hang cọp. Cả cửa trong lẫn cửa ngoài đều do cơ quan khống chế, không phải đóng mở bằng tay.

Thình lình có tiếng nói phát ra :

- A… Hàn Ngọc tam thiếu đó à?

Giọng nói của người con gái nửa như giật mình, nửa như mừng rỡ từ bên trái phát ra.

Hàn Ngọc Trác rung động quay mình.

Hắn khựng người sửng sốt.

Trên vách đá bên trái, cao cỡ đụng đầu người có lộ ra một cái lỗ vuông vuông, một bộ mặt hiện ra nơi đó. Bộ mặt của người con gái thật đẹp, thật thùy mị, yêu kiều, bộ mặt của người con gái mà một hôm nào đã tặng hắn… một con sâu.

Bộ mặt của Di Hồng.

Bây giờ gương mặt của nàng vẫn như hôm nào, cũng với vẻ đẹp đoan trang pha lẫn chút u buồn của người con gái đa tài bạc mạng, y như hôm hắn gặp tại Nghinh Xuân viện, nhưng bây giờ nàng không còn phải là lạ nữa, nàng đang diễn tả y như giọng nói vừa rồi, nửa giật mình, nửa mừng vui!

Là con người có được tính trầm tĩnh thật cao, trong trường hợp như thế Hàn Ngọc Trác vẫn mỉm cười như không :

- Hân hạnh biết bao, không ngờ ở một chỗ như thế này mà lại gặp được cố nhân.

Đôi mắt đen láy của Di Hồng đảo qua đảo lại, nàng ư ư trong miệng :

- Tôi biết rồi chắc chắn Tam thiếu đã theo Ba Thanh Sơn mà đến đây chứ gì? Đúng là tên vừa đui vừa điếc, con người to lớn như Tam thiếu chứ có phải ruồi muỗi gì đâu, vậy mà theo ở sau lưng vẫn không hay biết, tài quá. Tam thiếu lại có thể qua mặt luôn được con quái vật ở ngoài cửa động để lọt vào đây, nhưng tiếc là tiếc ở chỗ Tam thiếu chưa biết chừng, bọn tôi ở đây khi bước vào cửa bước thiệt dài, giả như mà Tam thiếu cũng bước thật dài thì đâu dẫm phải cơ quan? Nhưng cũng may nếu Tam thiếu bước dài như thế ấy tránh được cơ quan, thì mình đâu có cơ hội ngộ! Tam thiếu quả là giữa chúng ta có nhiều duyên phận.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Bây giờ thì tôi đã biết, chỉ tiếc là biết thì quá trễ rồi…

Hắn lắc đầu nhè nhẹ rồi nói tiếp :

- Lúc tôi đi tìm cô nương thì cánh chim xanh biền biệt mây ngàn, vết ngọc mùi hương mất dấu, đến lúc mà tôi không có ý dõi theo thì bóng hồng lại ở ngay trước mặt, thật là một điều không biết nói làm sao!

Di Hồng nhoẻn miệng cười thật đẹp :

- Vừa rồi Ba Thanh Sơn có nói cho tôi biết là tại Đông Nghĩa tiêu cục có một người gọi là Hàn tam thiếu, tôi lại cứ nghĩ là mình đã nghe nhầm, không ngờ chỉ trong nháy mắt lại nhìn tật mặt Hàn tam thiếu. Tôi cứ tưởng trọn đời sẽ không còn mong gặp lại, vậy mà Hàn tam thiếu vẫn sống sàn sàn như thường, câu chuyện như thế thật cũng không phải biết nói làm sao!

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Nhưng không biết cô nương muốn nghe về chuyện đó hay không?

Di Hồng cũng nhướng mắt :

- Tự nhiên là cũng muốn nghe lắm rồi, nhưng không biết Tam thiếu có sẵn lòng nói hay không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi rất bằng lòng nói để cô nương nghe.

Di Hồng gật gật :

- Xin rửa tai để lắng nghe lời vàng ngọc.

Hàn Ngọc Trác nhếch môi :

- Cô nương khách sáo quá, tại hạ bây giờ chỉ là một tên tù.

Di Hồng đáp :

- Chúng tôi luôn hậu đãi tù nhân, cứ đem cái vị "dân chi phụ mẫu" Triệu đại nhân và chư vị Lương gia huynh đệ ra mà làm ví dụ thì cũng thấy rõ ràng, họ sống cuộc sống thật là thư thích.

Hàn Ngọc Trác "à" một tiếng nho nhỏ :

- Thật thế hay sao!

Di Hồng hỏi :

- Chắc Hàn tam thiếu rất muốn biết tình huống của mấy vị đó gần đây chớ?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin mượn lời cô nương vừa rồi để nói rằng tự nhiên là rất muốn nghe, nhưng còn phải xem cô nương có bằng lòng nói hay không?

Di Hồng cười :

- Tôi cũng mượn lời Tam thiếu để nói rằng rất muốn nói để Tam thiếu nghe chuyện đó.

Hàn Ngọc Trác cũng mỉm cười :

- Vậy tôi cũng xin rửa tai lắng nghe lời vàng ngọc.

Di Hồng nói :

- Không vội, Tam thiếu chuyện còn có trước có sau, bây giờ xin Tam thiếu cho tôi được nghe những chuyện mà tôi muốn nghe, sau đó tôi sẽ nói những chuyện mà Tam thiếu cần muốn biết.

Hàn Ngọc Trác gật gật :

- Rất là công bình, tôi nói, tôi đã đến Lạc Dương "An Lạc Oa" tìm kiếm cô nương Ỷ Hồng, vợ chồng của người đó lòng dạ quá mềm, nên không nỡ giết tôi, họ đã hủy diệt trái cầu thêu của cô nương để cứu tôi, chuyện chỉ có thế thôi.

Di Hồng nhướng nhướng mắt :

- Chuyện đơn giản đến thế sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Sự thật có khi còn đơn giản hơn thế nữa.

Di Hồng nhếch nhếch môi :

- Tam thiếu là người ít nói, nên câu chuyện mà Tam thiếu muốn nghe chắc cũng chỉ cần vài ba câu tóm lược đại khái thì phải?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương lợi hại quá, nhưng sự thật thì cô nương cũng chỉ muốn biết tại làm sao tôi lại không chết và tôi đã nói rõ nguyên nhân, như thế là quá đủ rồi chứ?

Di Hồng đáp :

- Nói thì nghe cũng phải, tôi muốn biết điều chi, Tam thiếu đã nói cho nghe điều ấy, như thế đáng lẽ tôi nên biết đến "trí túc" chứ không nên đòi hỏi gì hơn.

Hàn Ngọc Trác gật gật :

- Cô nương quả là người thông tình đạt lý.

Di Hồng nhìn hắn một cái thật sâu :

- Con người của Tam thiếu thật càng đáng cho người bội phục.

Hàn Ngọc Trác như ngạc nhiên :

- Cô nương nói thế…

Di Hồng chặn ngang :

- Tam thiếu đã bị khốn tại nơi này, sự hung hiểm không nói cũng biết, thế mà Tam thiếu vẫn nói cười như không, hoàn toàn không xem sự nguy khốn đó ra làm sao cả, như thế đâu phải ai cũng có được một tình thế như thế?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Thì ra cô nương nói về chuyện đó, thật sự thì cái gan của tôi cũng không lớn hơn cái gan của người khác bao nhiêu đâu, chẳng qua tôi có thể thẳng thắn hơn người khác, một khi đã thấy sự tình nôn nóng sợ sệt, không đem lại lợi ích gì thì không cần phải như thế làm chi. Chẳng lẽ bây giờ tôi khóc lóc than thở thì cô nương có thể thả tôi được sao?

Di Hồng cười :

- Cũng chưa biết những đâu, trong con mắt của đàn ông khi thấy một người đàn bà đầm đìa nước mắt, mặt ủ mày chau thì rất động lòng, cũng cùng một quan niệm như thế, người đàn bà khi thấy một người con trai tuấn tú kinh hoàng thất khổ, sợ sệt lo âu thì cũng động lòng, cho nên nếu Tam thiếu có thể làm cho lòng tốt có thể mềm lại, biết đâu chừng rồi tôi sẽ tìm cách thả Tam thiếu ra khỏi chỗ hang hùm miệng cọp!

Hàn Ngọc Trác điềm đạm mỉm cười :

- Tôi cũng muốn làm sao cho lòng cô nương bất nhẫn chỉ hiềm vì tôi rất biết có những chuyện làm ra người ta không thương mà lại còn thấy ghét, sợ e vẽ hoàng oanh không được mà lại chim cú thì sao?

Di Hồng cười ngặt nghẽo :

- Người ta thường nói một người đàn ông tuấn tú khôi ngô mà nói chuyện lại có duyên thì sẽ làm cho nhiều cô gái say mê, cho đến bây giờ tôi mới tin là thật.

Hàn Ngọc Trác hơi nghiêng mình :

- Đa ta cô nương, tại hạ cảm thấy thật thẹn vì không được như thế ấy.

Di Hồng chợt xoay câu chuyện :

- Tam thiếu đã cho tôi biết tìm được hai vợ chồng Ỷ Hồng tại An Lạc Oa, nhưng bây giờ chắc hai người không còn ở đó?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đúng rồi, cũng không phải vì họ không còn ở đó mà tôi dám nói với cô nương. Tôi không khi nào sợ cô nương đến tìm giết họ, bởi vì tôi biết cô nương không thể đụng đến họ được đâu.

Di Hồng nhướng mắt :

- Thật thế sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ba Thanh Sơn đã cho cô nương biết đã gặp Hàn Ngọc Trác tại Song Nghĩa tiêu cục thì chắc hẳn cũng nói cho cô nương biết rằng tôi vừa kết giao với một người bằng hữu chứ?

Di Hồng hỏi :

- Có phải Tam thiếu muốn nói tới Tiểu vương gia ở Vân Nam?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi.

Di Hồng hỏi :

- Tam thiếu đến Vân Nam bao giờ thế?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi không có đến Vân Nam tại Lạc Dương An Lạc Oa tình cờ gặp được Mộc tiểu vương gia chỉ có điều lúc đó vị Tiểu vương gia đã thay tên đổi họ.

Di Hồng mở tròn đôi mắt :

- Chẳng lẽ lại là Tề Ngọc Phi…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Kể ra cô nương cũng không đến nỗi kém thông minh.

Di Hồng biến sắc :

- Như vậy Ỷ Hồng cô nương là một cô gái thiện lương, là một kỳ nữ tử, tự nhiên rất xứng đáng được như vậy.

Di Hồng gật đầu :

- Thật không ngờ Ỷ Hồng ngày nay lại bay lên chót vót phượng hoàng, đúng là lý ngư đã vượt Long môn! Đáng tiếc đáng tiếc… Giá như mà tôi sớm đến Khai Phong thì ngày nay tôi lại chẳng là thiếu phu nhân của Mộc gia rồi sao!

Hàn Ngọc Trác điềm đạm :

- Cũng không thể nào là không được như thế ấy.

Di Hồng thở ra :

- Con người sống trên đời thật y như đánh những nước cờ, có lẽ không nên đi chậm hơn người ta một nước.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cứ theo như hơi hóm mỉa mai của cô nương thì y như cô nương chẳng xem cái chức vụ thiếu phu nhân Vân Nam ra cái gì thì phải?

Di Hồng gật đầu :

- Tự nhiên sợ Vân Nam Mộc gia là Kim bà bà, nhưng nay thì Kim bà bà đã chết, Miêu Cương bát động của chúng tôi không bằng lòng làm thứ hơi trong bong bóng, vả lại chuyện không cho Miêu Cương bát động tiến nhập Trung Nguyên, đó là câu nói giữa Mộc gia và Kim bà bà, nay Kim bà bà đã chết rồi thì coi như câu nói đó cũng chết theo luôn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cô nương là người của Miêu Cương bát động?

Di Hồng đáp :

- Đúng như thế.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Tôi không nhận ra điều đó.

Di Hồng nói :

- Cũng không sao, người Miêu Cương của chúng tôi so với người Trung Nguyên cũng không có gì khác, cũng không phải chúng tôi có cái lỗ mũi mọc ngược lên, cũng không phải có năm ba con mắt, khi cần chúng tôi mặc y phục Trung Nguyên thì cũng như người Trung Nguyên có thể nói thông tiếng Trung Nguyên thì người Trung Nguyên làm sao có thể phân biệt.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cô nương với Kim bà bà là...

Di Hồng chặn ngang đáp :

- Bà ta là Động chủ của Miêu Cương bát động.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế bây giờ Động chủ là ai?

Di Hồng hỏi lại :

- Thế Tam thiếu hỏi điều đó làm chi vậy?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nhân nói chuyện thì tôi hỏi cho biết thế thôi, nếu thấy không tiện thì cô nương cũng không cần phải nói.

34. Chương 34: Một Cuộc Đấu Trí

Trầm ngâm một lúc Di Hồng nói :

- Động chủ của Miêu Cương bát động hiện tại là Kim Hoa cô nương, người sư muội của Kim Hoa bà bà.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Như thế thì thật khó hiểu, Kim bà bà cũng thế, Kim Hoa nương cũng thế, Miêu Cương các vị đâu có thù oán gì với Triệu đại nhân của anh em Lương gia tiêu cục.

Di Hồng nói :

- Ai nói Miêu Cương bát động và Triệu đại nhân với anh em Lương gia tiêu cục có thù oán? Tôi nói như thế nào?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu đã không có thù oán thì tại sao Miêu Cương bát động của chư vị lại bắt giữ Triệu đại nhân và anh em họ Lương?

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Chẳng lẽ lại không phải?

Di Hồng hỏi :

- Theo cuộc điều tra ban đầu của Tam thiếu thì ai đã bắt giữ Triệu đại nhân và anh em Lương gia tiêu cục?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tàn Khuyết môn Di Hồng nói :

- Như thế là đủ rồi, vậy thì sao bây giờ Tam thiếu lại nói Miêu Cương bát động làm chuyện đó. Chuyện có quan hệ trọng đại Tam thiếu không nên gán bừa như thế.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cô nương không nên che lấp như thế đó, theo tôi biết thì kẻ bắt Triệu đại nhân và anh em họ Lương là Tàn Khuyết môn, chỉ có điều đó chỉ là chuyện mạo nhận của một đám giang hồ bại hoại, đám người đó lại câu kết với Miêu Cương bát động, họ bắt Triệu đại nhân và anh em họ Lương, là Miêu Cương…

Di Hồng chặn ngang :

- Khoan, chuyện quan hệ lớn lao Tam thiếu không nên nói bừa như thế. Tam thiếu bằng vào cái gì để chứng minh rằng Miêu Cương bát động đã câu kết với đám giang hồ đó?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Nhớ rằng vừa rồi cô nương đã từng định nói cho tôi biết tình trạng của Triệu đại nhân và anh em Lương gia tiêu cục cơ mà.

Di Hồng gật gật :

- A a, thì ra Tam thiếu căn cứ vào điều đó, như thế chưa đủ đâu, có thể nói là tôi chỉ biết chuyện đó, chỉ biết tình trạng của Triệu đại nhân và chư vị họ Lương thôi, chớ đâu đã nói Miêu Cương bát động câu kết với ai.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nếu Miêu Cương bát động không cùng câu kết với số người đó thì làm sao cô nương lại biết…

Di Hồng cười :

- Chuyện đó hả, chẳng hạn như tôi nghe nói có được không?

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Cứ cho là cô nương nghe nói đi, vậy thì chuyện Tần Đức Nghĩa mang trong mình trái cầu năm sắc và tôi theo vật ấy đến Khai Phong, bị cô nương trao trái cầu bảy mầu ám hại, chuyện Ỷ Hồng bị bức, chuyện người áo đen khống chế Biện Lương tiêu xa có cái đầu lâu bạc thì sao?

Di Hồng lắc đầu :

- Không Tam thiếu không nên nói những chuyện ấy, là người thông minh, tự nhiên Tam thiếu cũng thừa biết những chuyện lặt vặt đó ai cũng có thể làm được, nó đâu có chứng tỏ cái gì.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cái gì cũng không chứng minh được cả, vậy thì, giữa tại hạ và Miêu Cương bát động thù chi?

Di Hồng nói :

- Không thù không oán, nhưng Tam thiếu cũng thừa biết rằng một khi Miêu Cương bát động tiến nhập Trung Nguyên, Tam thiếu tự nhiên sẽ là một trở ngại.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Thật thế sao?

Di Hồng đáp :

- Ít nhất Miêu Cương bát động nhận như thế.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Thế thì, Miêu Cương bát động dung độc trùng khống chế Âm bà bà, không cho tìm kiếm Triệu đại nhân, bắt buộc bà ta ngăn chặn, về chuyện ấy cô nương giải thích làm sao?

Di Hồng sửng sốt, có lẽ nàng không ngờ Hàn Ngọc Trác lại có thể biết chuyện ấy, nàng hỏi :

- Ai nói cho Tam thiếu biết chuyện đó, có phải Âm bà bà không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cần gì phải Âm bà bà nói tôi mới biết? Cô nương xem nhẹ Hàn Ngọc Trác này rồi.

Di Hồng gặng lại :

- Như thế thì tại sao Tam thiếu biết?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương quên Hàn Ngọc Trác còn có đôi mắt sáng hay sao?

Hắn cố hết sức để buộc đối phương phải thừa nhận chuyện câu kết với nhân vật giang hồ Trung Nguyên, nhưng hắn cũng không cố gây họa cho Âm bà bà, trong khi hắn vẫn chưa có thuốc giải trùng độc cho bà.

Di Hồng trầm ngâm một lúc lâu, ánh mắt nàng có nhiều thay đổi.

- Thật không ngờ chúng tôi lại có những sơ hở cho Tam thiếu biết để phòng.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Sơ hở thì chắc không chỉ một vài chỗ đâu, chỉ có điều những chuyện khác thì cô nương cứ dung lý lẽ để tránh né, chứ thật sự thì bất cứ ai cũng đều thấy được chuyện câu kết giữa nhóm giang hồ bại hoại Trung Nguyên và Miêu Cương bát động của cô nương.

Di Hồng cười :

- Nếu đã biết thì cũng nên để Tam thiếu biết, thật ra thì Tam thiếu bây giờ mà có biết thì cũng chẳng hại chi…

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Vì chắc chắn là tại hạ phải chết trong hang động này chớ làm sao ra được phải không?

Di Hồng nhoẻn miệng cười thật đẹp :

- Tam thiếu quả là người minh bạch và thẳng thắn, vì Tam thiếu được xem là cái đinh trong con mắt Miêu Cương bát động của chúng tôi, trên con đường tiến thủ, làm sao chúng tôi lại không cố sức nhổ cái đinh ấy cho kỳ được.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đã thế thì cô nương còn tiếc chi không nói cho biết để khi chết tôi không đến nỗi làm một con quỷ tối tăm.

Di Hồng cau mặt :

- Đừng nói như thế có được không? Tam thiếu nói như thế làm tôi khó chịu vô cùng.

Hàn Ngọc Trác lại cười :

- Cô nương có tấm lòng Bồ Tát như thế thật tôi vô cùng cảm kích, chỉ bằng một câu nói đó thôi thật cũng quá đủ rồi.

Di Hồng nghiêng mặt nói :

- Đủ cái gì?

Hàn Ngọc Trác ấp úng :

- Thì… đủ để chứng tỏ con người phúc hậu của cô nương.

Di Hồng gặng lại :

- Chỉ thế thôi sao? Chỉ để chứng tỏ tấm lòng phúc hậu không thôi à?

Nhưng cảm giác câu chuyện đã lạc đề nàng vụt hỏi lại :

- Tam thiếu hiện muốn biết chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương hãy còn thiếu nợ…

Di Hồng hỏi :

- Tôi đem tình trạng của Triệu đại nhân và anh em họ Lương nói cho Tam thiếu nghe có được không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương là con người minh bạch, tự nhiên phải biết nợ là phải có lời

Di Hồng hỏi :

- Lời cỡ mấy phân?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Là chủ nợ thì luôn luôn hy vọng lời càng nhiều càng tốt.

Di Hồng cười :

- Tam thiếu hay ghê đó, nhưng một khi mong muốn có lời nhiều, người chủ nợ quả đã làm một chuyện không những ăn thịt mà còn uống huyết con nợ, như vậy coi chừng có ngày mất cả vốn lẫn lời đó nghe.

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Nhưng tôi biết chắc cô nương không phải là hạng người hay giật nợ.

Di Hồng cười hăng hắc, và nhìn hắn một cái thật dài :

- Tam thiếu nói một câu đó dẫu tôi là con người có muốn giật cũng không còn giật nổi. Thôi, được rồi, bây giờ tôi nói cho Tam thiếu biết tình trạng của Triệu đại nhân và chư vị Lương gia tiêu cục…

Nàng ngưng lại một chút rồi ngó Hàn Ngọc Trác nhoẻn miệng cười :

- Các vị đó đều được bình an.

Hàn Ngọc Trác bật cười :

- Vừa rồi cô nương nói câu chuyện tôi nói có vẻ đại khái bây giờ cô nương tính trả lại như thế có phải không?

Di Hồng hỏi :

- Điều Tam thiếu muốn biết không phải thế sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tự nhiên là như thế, nhưng ít nhất cũng cần có được thêm, chẳng hạn như các vị đó bây giờ ở đâu? Như thế không biết có phải là đã quá hay chăng?

Di Hồng lắc đầu :

- Xin lỗi Tam thiếu điều đó thật tôi không thể nói.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chẳng lẽ cô nương nghĩ tôi còn có thể thoát khỏi nơi đấy sao?

Di Hồng đáp :

- Tuy biết rằng là không thể, nhưng dẫu sao cũng phải đề phòng vạn nhất chớ, phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có lý, bất cứ chuyện gì cũng phải cẩn thận từng ly từng tý, được rồi, bây giờ xin cô nương cho biết chẳng hay Triệu đại nhân và chư vị Lương Gia tiêu cuộc đối với nhóm người đó có thù hằn chi không?

Di Hồng đáp :

- Vấn đề đó thì đáng lý tôi có thể nói cho Tam thiếu biết được, nhưng hiềm vì tôi lại không hiểu rõ.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Xem chừng những câu hỏi đó y như là lỗ vốn.

Di Hồng đáp :

- Vấn đề đó cũng cần xem Tam thiếu muốn hỏi chuyện chi?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Tại sao nhóm người ấy lại đi cấu kết với Miêu Cương, cái đó thì cô nương có biết hay không?

Di Hồng đáp :

- Cái đó thì biết, nhóm người đó bắt Triệu đại nhân và chư vị Lương gia tiêu cục, tự họ biết đã rước họa vào thân trong khi đó họ lại biết sức họ không thể làm nổi chuyện chuyên ngồi trên lưng cọp, họ đành phải liên kết cầu trợ Miêu Cương chúng tôi, nhân dịp Động chủ lại đang định phát triển thế lực Miêu Cương sang Trung Nguyên, hai vấn đề trúng vào một mối, chuyện dễ dàng như thế đó.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đa tạ cô nương nhưng những người trong nhóm đó đều là võ lâm Trung Nguyên, cái đó chắc cô nương đã biết họ là ai.

Di Hồng hỏi :

- Tôi nghĩ rằng Tam thiếu muốn hỏi kẻ cầm đầu đó là ai?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tự nhiên đó là tối cần thiết.

Di Hồng lắc đầu :

- Nói ra chắc Tam thiếu không tin, con người đó thì tôi đã thấy qua, nhưng chỉ thấy con người chứ không thấy mặt, tôi cũng khó biết là ai, vì tôi mới chỉ đến Trung Nguyên lần thứ nhất, đã làm sao biết được các nhân vật võ lâm, nhất là những người họ không muốn tiết lộ tên tuổi.

Câu nói này phải nói là thật tình. Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Họ muốn độc bá võ lâm, còn quý Động chủ lại muốn phát triển thế lực sang Trung Nguyên, sự hợp tác này có thể tin được nhau sao?

° ° °

Di Hồng cúi đầu :

- Động chủ đã có độc trùng vào người của tiểu muội rồi mà tam sư ca còn phải sợ nữa sao?

Người áo vàng sửng sốt :

- Phải rồi… phải rồi… trừ phi không sợ Kim Ty trùng công tâm, còn thì… hừ hừ…

Hắn xô mạnh một cái làm Di Hồng chúi nhúi và bỏ mặt quay đi. Di Hồng té nhùi vào bên chiếc ghế đá, người áo vàng không them ngó nàng một cái, hắn hầm hầm bỏ đi luôn. Di Hồng ngẩng mặt lên, càng không thèm chảy một giọt nước mắt, nàng đứng lên đi ngang lại phía chiếc giường đá lấy ra một cái rương và đem lại đặt lên ghế đá. Ngồi xuống tấm da thú lót bên ghế đá, nàng mở rương và lấy ra một chiếc gương nhỏ và lấy phấn lấy son bắt đầu trang điểm. Vừa trang điểm, nàng vừa đưa mấy ngon tay như ngọc vuốt nhè nhẹ lên những dấu ngón tay bầm tím còn in trên cổ, trên má, nước mắt nàng vụt trào ra… Nhưng chỉ thoáng một giây, mặt nàng chợt hiện lên một sự cương nghị lạ thường. Nàng trang điểm thật kỹ, cố nhiên là sự

trang điểm đó làm cho vẻ đẹp mà vốn sẵn có của nàng them lộng lẫy. Nhìn vào trong gương, vành môi như hai cánh đào khép lại của nàng vụt hé ra, nếu có ai nhìn vào trong lúc đó, chắc chắn sẽ tan hồn lạc phách... Không phải vì mê cảm mà còn thêm một sự hãi hùng. Nụ cười của nàng, nụ cười không thành tiếng nhưng y như có những mũi nhọn túa ra, những mũi nhọn xuyên vào không khí để chuẩn bị xuyên thủng lòng người...

° ° °

Hàn Ngọc Trác chấp tay sau đít đi qua đi lại trong thạch thất. Thình lình sau lưng hắn, từ trong vách đá phát ra những tiếng kèn kẹt như đá nghiến vào nhau. Hắn quay phắt lại, vách đá chầm chậm hé ra một khe hở, mùi hương từ bên ngoài hắt vào, mùi hương của người con gái, mùi hương ngây ngất. Di Hồng yểu điệu bước vào. Hàn Ngọc Trác sửng sốt lắc đầu :

- Cô nương luôn có hành tung không một ai có thể đoán nổi.

Di Hồng chớp chớp mắt, hàng mi cong vút của nàng giống như cánh bướm.

- Sao thế Tam thiếu?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật không ngờ cô nương lại dám bước vào đây.

Di Hồng nhoẻn miệng cười :

- Gian thạch thất này cũng đâu phải đang nhốt một con cọp dữ thì tại sao tôi lại không dám bước vô?

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Tôi tuy không phải là con cọp dữ, thế nhưng có lúc lại còn hơn cọp dữ nữa đó.

Di Hồng lắc đầu :

- Tôi không bao giờ nghĩ thế, tôi có thể nói là người hiểu biết Tiểu Mạnh Thường hơn ai hết.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Bất luận là ai, trong hoàn cành này chỉ nuôi trong lòng một ý niệm làm sao thoát hiểm mà thôi, tình thế buộc con người phải đến mức liều, không ai không thể không vì mình mà tính toán thanh danh, hay lòng vị tha không còn thành quan trọng. Chắc cô nương cũng thừa hiểu vì lẽ đó.

Di Hồng mỉm cười :

- Không ai không thể không nghĩ đến mình trên hết trong hoàn cảnh như thế này, nhưng vẫn có một người, người đó là Tiểu Mạnh Thường.

Hàn Ngọc Trác thở ra :

- Ngay bây giờ nếu tôi bắt cô nương làm con tin uy hiếp chắc chắn lệnh huynh cũng không thả tôi ra có phải không?

Di Hồng cười :

- Tam thiếu là người thông minh, nếu không phải như thế thì làm sao sư huynh tôi lại dám để cho tôi bước vào đây.

Hàn Ngọc Trác nhìn sững vào mặt Di Hồng :

- Cứ như thế thì chẳng những lệnh huynh đã hạ quyết tâm mà lại làm một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Di Hồng lắc đầu :

- Không Tam thiếu đã lầm rồi, hạ quyết tâm, người hạ quyết tâm đó chính là tôi, vì trên đời này có lẽ chỉ có mỗi một mình tôi mới có thể nghĩ đến sự an nguy tính mạng của bản thân tôi mà thôi.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Nghĩa thuộc đồng môn, tình đồng thủ túc, hắn làm sao lại...

Di Hồng chặn nói :

- Tam thiếu nghĩ còn chưa tới một điểm, ngoài nghĩa thuộc đồng môn còn tình như thủ túc ra, giữa tôi và tam sư ca của tôi ra còn có được hơn một mức nữa là đã ước định phu thê.

Hàn Ngọc Trác thật tình không ngờ tới hắn sững sờ :

- Thật quá, tôi không bao giờ nghĩ đến…

Di Hồng mỉm cười :

- Động chủ của chúng tôi có sáu người đệ tử, ba trai ba gái, tại Miêu Cương được gọi là Lục Kim Đồng Ngọc Nữ, sáu Kim Đồng Ngọc Nữ này khi vừa nhập môn là đã được Động chủ an bày từng cặp một, vì thế khi nhập môn là chúng tôi đã được ước định phu thê, bình thường chúng tôi chung đụng với nhau, bản môn không bao giờ ngăn cấm dục tình, thế nhưng qui định rất nghiêm là phải tòng thi nhi chung, không được nay đổi mai thay trong tình chồng vợ, nếu không thì sẽ bị cực hình tàn khốc nhất của Miêu Cương là cho Kim Ty trùng tán phá tâm can, hơn nữa làm vợ phải tuyệt đối phục tùng chồng, phụng sự chồng đúng mực theo ý chồng mình muốn, không được quyền có một tiếng nào chống lại, phải trọn đời làm trâu ngựa, chịu đánh chịu mắng bất chấp có công bằng hay không, không công bằng cũng không được có một tiếng phàn nàn.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Thật quả là một việc mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ, chẳng hay cô nương ở cương vị nào trong Kim Đồng Ngọc Nữ ở Miêu Cương?

Di Hồng đáp :

- Tôi vào hàng thứ sáu.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thế còn lệnh sư huynh?

Di Hồng đáp :

- Vào hàng thứ ba tức tam sư ca của tôi.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Lệnh sư huynh quả là một con người nhiều phước đức.

Di Hồng đáp :

- Tự nhiên là có phước rồi, chỉ có riêng tôi là khổ mạng vô cùng!

Hàn Ngọc Trác nhường mắt :

- Thật như thế sao? Cô nương không sợ lệnh sư huynh nghe thấy hay sao mà dám nói như thế ấy?

Di Hồng đáp :

- Không làm sao nghe thấy được, hắn đã đi ra ngoài rồi, không như thế thì làm sao tôi dám vào đây.

Hàn Ngọc Trác gật gật đầu :

- Cứ như cô nương nói thì tôi có cảm giác cô nương thật đã hạ quyết tâm làm một chuyện cực kỳ mạo hiểm.

Di Hồng gật đầu :

- Tam thiếu biết rõ như thế là tốt rồi.

Hàn Ngọc Trác nhìn như xói vào mắt cô ta :

- Hình như cô nương đã cố ý trang điểm lắm phải không?

Không phủ nhận mà Di Hồng còn hỏi :

- Sao? Tam thiếu thấy như thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương là người quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại, cho nên chuyện trang điểm đậm nhạt thế nào đều đẹp cả.

Di Hồng nhếch môi nghiêng mặt, tất cả những gì trên mặt cô ta đều thể hiện nét cười :

- Tam thiếu nói hay quá, tam sư ca của tôi từ trước đến nay chưa từng nói mà cũng chưa từng biết chuyện ấy bao giờ, tối ngày tôi ở bên cạnh anh ta mà anh ta làm như không hề thấy gì cả.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Thật làm cho người ta không làm sao chịu nổi, càng làm cho người nghe cũng phải tức tối lây, một người con gái đẹp như thế ấy, một người đẹp như hoa tựa ngọc như thế ấy, mà ở gần bên để xem hoa, hay cùng nhau bồi rượu, hoặc cùng nhau đánh cờ xướng họa thì quả là tiên cảnh nhân gian ngàn vàng cũng không đổi được.

Sắc diện của Di Hồng chợt đậm màu u oán, vẻ tươi cười của nàng đã đủ làm xiêu ngả lòng người, vẻ u oán của nàng lại càng làm cho bất cứ ai nhìn vào cũng đâm ra mê mẩn não nề… Nàng nói :

- Hắn mà chừng được phân nửa của Tam thiếu, chỉ cần được phân nửa lòng thương hoa tiếc ngọc thì dầu cho tối ngày tôi bị đánh bị mắng, cho dầu suốt đời tôi phải đem thân làm trâu làm ngựa tôi cũng cam tâm. Trái lại, hắn đã không hề có một chút tư cách của con người phong nhã mà thân tôi lại cứ bị giày vò, bị hành hạ. Tam thiếu thấy như thế đã đủ để nói lên cái mạng khổ của tôi chưa.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Cô nương hạ quyết tâm, mạo hiểm đến gian thạch thất này chắc chắn không phải tìm một con người ngoại cuộc như tôi để tố khổ đó chớ?

Thần sắc của Di Hồng càng thêm ảm đạm :

- Sao Tam thiếu không tin phải không, thế thì tôi sẽ làm cho Tam thiếu được tin…

Nàng cúi mình xuống vén quần lên, chân nàng thon thon đều đặn trắng phau như ngọc không gợn tỳ vết, làn da trắng mịn không hề thấy được một lỗ chân lông gợn lên, trên cái chân như ngọc đó từng đường roi ngang dọc đỏ tím, bầm đen, bất cứ người nào nhìn vào chân của nàng, nhìn vào đùi của nàng cũng phải đau lòng. Hàn Ngọc Trác cau mày nhưng rồi hắn lại điềm đạm mỉm cười :

- Lịnh sư huynh thật là nhẫn tâm, đối với cô nương, cho dù một con người có trái tim bằng đá cũng không thể nào đủ can đảm để xuống tay như thế.

Di Hồng nói :

- Tam thiếu chưa biết đâu, còn nhiều nữa đó…

Nàng vén tay áo lên, cũng như bắp chân, bắp tay của nàng cũng y như ngọc chuốt, và cũng y như bắp chân từng đường roi vắt ngang vắt dọc tím bầm. Hàn Ngọc Trác cười :

- Có thể đây quả thật là dụng tâm của cô nương khi bước vào gian thạch thất này đó.

Di Hồng dường như không nghe câu nói đó, nàng cứ giữ y bộ mặt dầu dầu :

- Tam thiếu quả thật phải nói một câu là thân tôi bây giờ là thương tích khắp mình mới đúng…

Nàng đưa tay mở khuy áo và nói tiếp :

- Đây Tam thiếu hãy xem…

Hàn Ngọc Trác đứng yên, hắn mỉm cười :

- Cô nương Hàn Ngọc Trác này rất có thể đủ sức không bị động tâm, nhưng chỉ thương cho cô nương đã làm một chuyện gần như hành hạ mình.

Hắn nhấc tay lên, ngọn đèn trong vách đá liền vụt tắt. Trong thạch thất vốn đã tối, bây giờ ngọn đèn tắt ngang làm cho ngửa bàn tay không thấy. Hàn Ngọc Trác tránh mình qua ba bước. Ngay lúc đó một mùi hương từ trong hòm kín ùa ra, hắn cảm thấy mùi hương đó từ phía sau lùa tới. Và trong lúc đó, có tiếng kêu nho nhỏ :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương hao phí tâm cơ nhiều quá, nhưng tiếc một điều là Hàn Ngọc Trác này không để lọt vào bẫy mềm đó như thế đâu.

Chỉ nghe giọng nói của nàng thật thấp :

- Tam thiếu hãy cho gần một chút, tôi có câu chuyện quan hệ…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Có gì cô nương cứ nói đi, lỗ tai của tại hạ rất thính chứ không phải đã bị điếc.

Di Hồng nói :

- Tam thiếu, chuyện của tôi nói không thể để người ta nghe thấy.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Nếu chuyện như thế thì quả thật tại hạ không dám nghe đâu xin cô nương hãy giữ lại…

Di Hồng nói :

- Tam thiếu, dụng tâm của tôi khổ lắm, tôi đến đây với mục đích giúp Tam thiếu trốn thoát, Tam thiếu nên hợp tác…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương hiện bây giờ, nếu tôi muốn trốn thoát khỏi gian thạch thất này cũng không phải là chuyện khó khăn lắm đâu.

Di Hồng nói :

- Không, Tam thiếu đã lầm…

35. Chương 35: Bức Bách Dụ Hàng

Di Hồng chợt nín ngang và Hàn Ngọc Trác cũng cảm thấy vấn đề thật là phức tạp…

Hắn chưa kịp nghĩ nhiều thì Di Hồng đã nói tiếp :

- Tam thiếu hiệp, vừa rồi tôi đã nói, nếu hắn sợ Tam thiếu dùng tôi để làm thế bức bách thì không khi nào hắn lại cho tôi mạo hiểm vào đây, bốn bên gian thạch thất này hắn đã bố trí đầy độc vật, chỉ khi nào hắn thấy có một điều lạ là hắn sẽ ra tay, trước nhất là toàn thạch thất này sẽ phát hỏa thiêu sống chúng ta, và sau đó xương của chúng ta sẽ được hắn làm thực phẩm để nuôi trùng độc.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương và hắn nghĩa thuộc đồng song, tình như thủ túc thêm vào đó lại còn có ước định vợ chồng…

Di Hồng nói :

- Tam thiếu, đó chỉ là những ngôn từ rỗng tuếch trên chót lưỡi, đầu môi, sự thật hoàn toàn có khác, bởi do lòng tham vọng của con người.

Hàn Ngọc Trác ngạc nhiên vì nghe lời nói của Di Hồng chất chứa một nỗi niềm như than oán. Chàng hỏi :

- Cô nương muốn nói gì thực tình tôi chưa được rõ.

Di Hồng cao giọng hơn :

- Tôi muốn nói với Tam thiếu, hắn chỉ là một con người tham vọng, luôn muốn cho mình được tước trọng, quyền cao, còn chuyện tình nghĩa thì hắn là sắt đá, không có một sắc đẹp nào lay chuyển được hắn cả.

Hàn Ngọc Trác càng thêm kinh dị :

- Ôi! Cô nương nói nghe lạ. Cô nương là một trang quốc sắc thiên hương, có ai nhìn cô nương mà không xiêu ngã, tại sao hắn lại có thể sắt đá với cô nương như thế?

Di Hồng khẽ giọng trở lại :

- Tôi đã nói với Tam thiếu rồi, hắn là một người say mê danh vọng, tâm trí của hăn luôn lúc nào cũng nghĩ tới chuyện công danh thì đâu còn thời giờ nói tới tình nghĩa cho dù đó là tình nghĩa gì. Hơn nữa…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Hơn nữa như thế nào?

Di Hồng đáp giọng oán than :

- Hơn nữa hắn coi tôi như món vật sở hữu đã cầm chắc trong tay của hắn rồi đâu còn gì phải quan tâm cho nhọc lòng. Người đàn ông nào cũng thế. Khi đã được rồi thì xem thường dù đó có là bảo ngọc, trân châu, nhiều lúc lại còn dùng tới bạo lực chẳng xót thương nữa là đằng khác.

Hàn Ngọc Trác càng thêm lạ lùng :

- Ờ! Lạ thật! Tôi chưa rõ chuyện này. Tôi rất lấy làm lạ như lời cô nương vừa nói. Nếu là tôi…

- Là Tam thiếu thì thế nào?

- Bình sinh tôi không xem trọng quyền cao tước trọng, tôi chỉ luôn nghĩ đến tình nghĩa của con người đối xử với nhau mà thôi, bằng hữu hay tình yêu tâm tư của tôi đều như thế.

Di Hồng chợt thở dài ai oán :

- Ôi! Nếu được như thế thì trong cõi đời này còn hạnh phúc nào bằng.

Chợt nàng nói :

- Tam thiếu, cũng vì như thế tôi muốn Tam thiếu hiểu cho một điều: Với tấm than tàn hoa bại liễu này, tôi đâu dám có sự xa cầu, tôi chỉ cầu mong được đem hết lòng thành của của mình nói cho Tam thiếu biết để Tam thiếu cố gắng hợp tác với tôi để tìm phương giải thoát cho Tam thiếu.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chỗ tôi đang hoài nghi là làm sao vị sư huynh của cô nương lại chịu nghe lời một cách quá điên rồ như thế ấy…

Di Hồng nói :

- Tam thiếu, trong ba người sư huynh của tôi, hắn là người bất đắc chí nhất, nếu không thì khi nào hắn lại bị đưa đến một chỗ mà quanh năm không thấy được mặt trời như thế này. Đại sư ca, Nhị sư ca của tôi là những con người có nhiều cơ trí, họ được đưa đến Trung Nguyên là lập được đại công, chẳng những đã được Động chủ vui lòng, mà lại còn được nhiều tưởng thưởng, cho nên sau này khi đã thâu tóm võ lâm Trung Nguyên, nhất định Đại sư ca và Nhị sư ca tôi ngồi trên hắn rất cao.

Hàn Ngọc Trác chặn hỏi :

- Cô nương, lại có cái ngày như thế hay sao?

Di Hồng đáp :

- Ít nhất thì họ cũng nhận là như thế, và nếu Tam thiếu không tin, không chịu cùng tôi hợp tác để tìm cách thoát hiểm thì cái thuận lợi của họ lại càng có nhiều hơn, họ có thể đạt được mục đích thật đấy.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương xem Hàn Ngọc Trác này nặng đến thế sao?

Di Hồng đáp :

- Danh "Tiểu Mệnh Thường" của Tam thiếu đã vang khắp võ lâm, "Trường Bạch thế gia" đã được võ lâm trọng vọng đúng mức, chỉ có Tam thiếu phất tay hiệu triệu thì không một ai mà chống lại không nghe, trong số cao thủ Trung Nguyên, Tam thiếu là một trong số ít người chưa bị Miêu Cương bát động khống chế, nếu Tam thiếu không thoát được nơi này thì có thể coi như Trung Nguyên võ lâm đã bị chìm sâu vào vòng thảm bại.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm, tự nhiên không thể tin một cách cẩu thả, nhưng hắn cũng phải công nhận lời của nàng không phải là vô ý.

Hắn nói :

- Thật tình, nghe những lời của cô nương, tôi cũng đã cảm thấy bắt đầu hơi đúng…

Di Hồng nói :

- Thế thì tại sao Tam thiếu không chịu gấp…

Hàn Ngọc Trác chặn ngang :

- Không vội, cô nương, tôi không gấp thì tại sao cô nương lại gấp?

Di Hồng kêu nho nhỏ :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác lại chặn :

- Tôi còn phải được một chứng minh rằng cô nương đến đây quả là vì mục đích cứu tôi.

Di Hồng nói :

- Vừa rồi tôi nói như thế hãy còn chưa đủ hay sao? Tam thiếu cũng phải nên suy nghĩ, Tam sư ca của tôi có thể đốt cho Tam thiếu thành tro trong gian thạch thất này, thế tại sao hắn lại chẳng làm?

Hàn Ngọc Trác đáp ngay :

- Hắn có thể còn có nhiều thì giờ để lôi kéo dụ hàng, để có được tay sai đắc lực.

Di Hồng nói :

- Đúng là hắn có ý đồ, chính tôi lợi dụng được cũng là nhờ hắn có ý đó, nhưng Tam thiếu có nghĩ điều này không? Nếu giả như tôi có ý muốn lừa Tam thiếu thì cũng chỉ uổng công, vì cứ cho lửa đốt thiêu hủy chẳng tiện hơn nhiều hay sao?

Hàn Ngọc Trác vốn là người có thừa thông minh, vừa nói chuyện, hắn vừa tính toán, hắn công nhận đúng như lời của Di Hồng đã nói, trong hoàn cảnh này nếu cái gã Tam sư ca của nàng muốn giết hắn thì thật quá dễ dàng…

Riêng trường hợp Di Hồng đến đây, Hàn Ngọc Trác cũng có suy tính. Nếu trường hợp vị Tam sư ca của cô ta cũng có thể muốn dụ hàng để có thêm người tay sai đắc lực, hắn có thể dựa vào cái giá trị thiên phú của nàng, dùng sắc để chiêu dụ địch nhân, vị cô nương Di Hồng này cũng có thể nói thật tình, có thể cô ta quả còn một chút lương tâm, lợi dụng cái kế của vị sư ca để vào đây cứu hắn.

Nếu như chuyện thật như thế thì không cần phải tính tới, nhưng nếu là không thật thì, đúng như Di Hồng vừa nói họ không có lợi gì, và hắn cũng chẳng có tổn thất nào thêm nữa, huống chi, ngoài chuyện gần gũi với một người con gái có sắc đẹp say người như thế này, lại có cơ hội bước ra khỏi thạch thất có gì đi nữa cũng vẫn là hơn.

Không thể nghĩ gì thêm nữa, Hàn Ngọc Trác chỉ còn đề phòng mỗi một việc là khi gần gũi nàng sẽ lợi dụng để phóng độc trùng…

Thật sự thì trong mình hắn đã có nửa viên thuốc ngừa của Long Tại Thiên, hắn cũng không sợ điều ấy cho lắm, hắn cần phải thử một nước cờ…

Nghĩ thật tận cùng, Hàn Ngọc Trác chầm chậm gật đầu :

- Cô nương nói rất phải, xem chừng tôi cũng chỉ có cách là phải tin vào cô nương mà thôi.

Di Hồng nói :

- Thế thì Tam thiếu đừng động đậy, tôi sẽ đến gần.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Bây giờ cô nương cần phải đến gần chứ không còn nói chuyện nữa phải không.

Di Hồng đáp :

- Bất cứ ai cũng đều có thể biết rằng muốn thu phục được Tam thiếu chỉ có chuyện mơ mộng, thế nhưng tôi đã nói với Tam sư ca của tôi rằng Tam thiếu có gì đi nữa cũng chỉ một người đàn ông, mà người đàn ông nào cũng có một nhược điểm như nhau chỉ cần tôi bố trí cho chu đáo thì chỉ cần một vài câu nói là đủ để cho Tam thiếu phải nghe theo nhưng nếu không có sự bố trí cho có dịp gần gũi thỉ cả ngàn lời cũng chưa chắc có kết quả.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Như thế cô nương định.

Di Hồng đáp ngay :

- Tôi chuẩn bị diễn kịch, nguy hiểm hay không thì cũng phải làm thế mới được.

Hàn Ngọc Trác hơi rung, nhưng hắn cũng phải cắn răng gật đầu :

- Được rồi, cô nương đã thấy không làm không được thì tại hạ cũng tình nguyện nghe theo.

Hắn vừa nói dứt câu thì hơi hướng đã đập ngay vào mũi tiếp theo là một vóc thân mềm mại đã dựa sát vào thân hắn. Trong lúc thân nàng ngả vào lòng hắn, hắn cảm nghe toàn thân nàng run rẩy. Cái run rẩy của nàng đã kéo lây sang hắn và liền theo nữa là bên tai hắn chợt nghe hơi thở nóng hổi của nàng :

- Tam thiếu, cố mà diễn cho thật giống nghe không, hãy ôm chặt lấy tôi đi.

Hàn Ngọc Trác lại phải nghiến răng vòng tay ôm chặt lấy lưng nàng…

Vóc than thật mềm thật trơn và Hàn Ngọc Trác cảm thấy nàng run nhiều hơn nữa.

Làn lụa mỏng trong mình không che nổi làn da căng mát lạnh hòa trong hơi nóng vừa mới tỏa ra trong sự cọ sát giữa hai người, hắn cảm nghe như từng thớ thịt của nàng rung động theo nhịp thở dập dồn…

Y như từng thớ thịt của nàng có những luồng điện cực kỳ tinh diệu, nó không giật cho người đứng tim, mà lại có thể làm cho huyết quản của người bị dồn ứ như sắp sửa nổ tung.

Bây giờ thì Hàn Ngọc Trác đang lắng nghe cái run rẩy của mình.

Chính hắn cũng đang nghe hơi nóng trong người hắn tuôn ra hừng hực, hơi nóng thật nhiều nhưng con người không có mồ hôi.

Hắn chợt nhớ đến lời của Di Hồng vừa nói bất cứ người đàn ông nào cũng có một nhược điểm như nhau. Không một ai gần người làn da đẹp, nhất là không một ai khi hai thân mình cọ sát mà không rung động.

Nhưng cái hơn của Hàn Ngọc Trác là ở chỗ hắn vừa bị động tâm nhưng vẫn cố dùng nghị lực để đối kháng, hắn có động tâm nhưng không sa ngã, hắn vẫn còn có đủ sức để chống chọi với những gì sôi động cơ hồ như không còn kìm hãm được trong lòng.

Thật lâu, Di Hồng tự động nhích dang ra, nàng thở ra nho nhỏ :

- Thân phận liễu bồ một khi đã bị tàn rữa đi rồi, tôi không dám có những gì xa vọng, có thể dựa được vào lòng Tam thiếu trong khoảng khắc, tâm nguyện của tôi coi như đầy đủ lắm rồi, bây giờ nếu có chết đi, tôi

cũng vui lòng nhắm mắt. Tam thiếu, kiếp này phận tôi quá mỏng, Tam thiếu, tôi nguyện kiếp sau, bây giờ lời đã cạn rồi, Tam thiếu, tôi phải đi ra.

Câu nói của nàng, giọng thê thiết của nàng đã làm cho Hàn Ngọc Trác thêm rung động.

Hắn đã hiểu rõ ràng rồi, không phải đóng kịch, nàng đã "dĩ công vị tư", nàng đã lợi dụng mưu kế của vị sư ca để thỏa mãn tâm nguyện của mình.

Hắn buộc miệng kêu lên :

- Di cô nương, chuyện chi mà cô nương phải khổ tâm như thế…

Di Hồng đáp :

- Tam thiếu, thật không có cách nào giải thích được đâu, nội chỉ có thể hiểu được bằng nội tâm chứ không thể nói bằng lời, lòng tôi hiện tại thật vô cùng mâu thuẫn, tôi nghĩ đáng lý rồi không nên gặp biết Tam thiếu, hay đúng hơn ta không nên gặp quá muộn màng… Nhưng thôi, bây giờ tâm nguyện đã hoàn thành, bất luận như thế nào, từ nay trở đi, Tam thiếu cũng vẫn là Tam thiếu, tôi vẫn là của Tam sư ca tôi, Tam thiếu cũng không cần phải nói gì hơn nữa, tôi gọi họ mở cửa…

Hàn Ngọc Trác không thấy được nàng đã làm gì, nhưng tai hắn nghe có tiếng động lạ, ánh sáng vụt bật lên.

Một ngọn đèn được đưa qua từ một lỗ hổng, có lẽ là cái lỗ hổng mà Di Hồng thò mặt nói chuyện lúc Hàn Ngọc Trác vừa mới bị lọt vào đây, từ nơi đó, bây giờ ló ra một bộ mặt đen thui, hai con mắt lồi ra như hai con ốc đầy gân máu, thứ gân máu trong mắt của người uống rượu nhiều, một cái miệng táng hoạt gần tới mang tai.

Cái miệng quá rộng ấy phát ra một giọng khàn khàn hậm hực :

- Lục sư muội, ai tắt ngọn đèn trong đó?

Di Hồng chỉ Hàn Ngọc Trác :

- Hàn tam thiếu tắt.

Đôi mắt lồi của hắn nhìn qua mặt Hàn Ngọc Trác :

- Tại sao lại tắt đèn?

Hàn Ngọc Trác suy nghĩ thật nhanh và đáp cũng thật nhanh :

- Chắc các hạ cũng biết cái câu "phi lễ" là không nên nhìn đó chớ?

Đôi mắt lồi của người đứng ngoài lại chuyển qua Di Hồng :

- Lục sư muội đã làm gì?

Di Hồng đáp :

- Tiểu muội định để cho Hàn tam thiếu nhìn qua thân thể thiếp nhưng hắn nhỏ gan quá không dám để đèn.

Người áo vàng lại trợn đôi mắt ốc nhồi :

- Như thế là tốt, nếu không thì ta sẽ móc đôi mắt hắn.

Di Hồng cười :

- Tam sư ca, Hàn tam thiếu hiện tại là người của mình rồi, Tam sư ca không nên nói như thế.

Người áo vàng hơi khựng lại :

- Lục sư muội, sao lại…

Di Hồng chặn nói :

- Nếu Hàn tam thiếu không gật đầu thì tiểu muội làm sao dám nói quả quyết như thế ấy. Xin Tam sư ca hãy mở cửa đi.

Người áo vàng ngó Hàn Ngọc Trác :

- Hàn Ngọc Trác, ngươi quả thật muốn đầu nhập Miêu Cương bát động?

Hàn Ngọc Trác điềm đạm :

- Điều đó cũng cần phải xem thái độ của các hạ như thế nào mới có thể trả lời.

Người áo vàng gặn lại :

- Ngươi nói như thế là có ý nghĩa gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vừa rồi ta đã có đưa điều kiện với vị sư muội của các hạ, chỉ khi nào các hạ gật đầu, thì ta tức khắc đầu nhập Miêu Cương bát động, nếu không, ta thà bị chết trong gian thạch thất này thôi.

Người áo vàng hỏi :

- Điều kiện như thế nào?

Hàn Ngọc Trác chỉ Di Hồng :

- Ta cần vị tiểu sư muội của ngươi.

Di Hồng kinh ngạc, nhưng nàng không dám ngó Hàn Ngọc Trác.

Người áo vàng gặn lại :

- Sao? Hàn Ngọc Trác, ngươi bảo sao?

Hàn Ngọc Trác nói chầm chậm :

- Ta cần vị sư muội của ngươi.

Người áo vàng giận dữ :

- Không, chuyện đó không khi nào, nàng là của riêng ta.

Hàn Ngọc Trác nhún vai :

- Như vậy thì xin phiền các hạ cứ giam ta ở đây cho đến chết.

Di Hồng hoảng hốt :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác vẫn thản nhiên :

- Cô nương, chuyện này từ xưa đến nay đã trở thành thông lệ, bất cứ người nào bị dụ hàng cũng đều phải có hưởng lợi, bất cứ người nào thay đổi khí tiết cũng chỉ vì được lợi, Hàn Ngọc Trác này vốn không ưa lợi mà chỉ thích người đẹp thôi.

Di Hồng càng hoảng hốt, người áo vàng gân xanh nổi từng vòng trên mặt…

Hàn Ngọc Trác quay lại nhìn gã áo vàng nhưng hắn vội nói ngay không đợi hỏi :

- Ta không sợ ngươi trá hàng, bởi vì đây là chuyện mà đôi bên đều có lợi, nhưng cũng cần cho ngươi biết rằng Lục sư muội của ta đã phóng độc trùng vào người của ngươi rồi, nếu ngươi mang tâm gian trá thì ngươi phải chết.

Gã áo vàng vừa nói vừa cười bằng một cách đanh ác, cố nhiên dẫu có thuốc ngừa của Long Tại Thiên, Hàn Ngọc Trác cũng phải giật mình, hắn hỏi :

- Sao? Nàng đã phóng độc vào người ta? Bao giờ?

Người áo vàng chưa kịp nói thì Di Hồng vội đáp :

- Ngay chính lúc mà tôi dựa vào lòng Tam thiếu đó. Tam thiếu không nhớ lúc Tam thiếu hôn tôi đó hay sao? Chính cái lưỡi của tôi đã đưa độc trùng vào người Tam thiếu. Nhưng xin Tam thiếu đừng buồn, không một ai mà không thể đề phòng.

Hàn Ngọc Trác len lén thở phào, hắn biết chuyện không có xảy ra, vì chính hắn không có hôn nàng.

Bây giờ tình hình quả đúng như Di Hồng đã nói, đúng là một màn kịch rất tự nhiên, hắn phải "đóng" cho thật đúng với vai trò, cho nên hắn vội tỏ ra thất vọng, hắn nhếch mép cười gằn :

- Lợi hại, như thế này về sau, gần cô chắc là tôi phải hết sức đề phòng…

Câu nói của hắn thật thừa, nhưng cũng thật linh động với "vai tuồng" của hắn, phải có một câu nói, một thái độ tỏ ra nhất thời lung túng như thế…

Di Hồng cười :

- Một lần như thế đã đủ lắm rồi, sau này Tam thiếu có thể yên lòng cùng tôi…

Nàng cười cười và ngưng ngay chỗ đó.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Người ta thường nói sai một nước là mất hẳn một bàn, đây tuy không phải là chuyện đánh cờ, nhưng tôi vẫn thấy các người cao tay lắm. Được rồi, ta cũng chẳng sợ gì, vì thật sự thì ta đâu có lòng giả trá. Có độc trùng hay không có độc trùng cũng chẳng có gì quan hệ.

Vừa ngó qua người áo vàng, Hàn Ngọc Trác cười cười :

- Thôi bây giờ nếu xét đã được thì cũng cho ăn cơm đi chớ, người ta đâu phải là sắt đá gì sao mà nhịn mãi như thế này!

Người áo vàng gật đầu :

- Yên chí, ta sẽ lo cho ngươi chu đáo. Mở cửa.

Hai tiếng ra lịnh cuối cùng của hắn vừa dứt thì cánh cửa chỗ Di Hồng bước vào khi nãy bật dội ra. Di Hồng đưa tay với tất cả tư thái yểu điệu dịu dàng nhưng giọng nàng thật nhỏ :

- Tam thiếu, bây giờ thì coi như đại nạn đã qua rồi, vận may đang chờ trước mặt, xin mời Tam thiếu đi ra.

Hàn Ngọc Trác nhìn nàng và nói hơi lớn :

- Bản lãnh của cô nương thật cao minh, "nữ sắc hại nhân" bốn tiếng đó, đối với tại hạ quả thật là một bài học quý.

Di Hồng cũng cười lớn :

- Thế nhưng trên đời này, cho dầu có học đến ngàn bài học, cũng có mấy ai mà không vui long ngã vào cành hoa để chết, phải không?

Nàng vụt bước nhanh tới sát bên Hàn Ngọc Trác và giọng nàng thật thấp :

- Làm sao Tam thiếu có được thuốc Tỵ trùng như thế.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Cô nương quả thật đã có phóng độc trùng hay sao?

Di Hồng nhìn hắn bằng đôi mắt như trách móc :

- Câu hỏi của Tam thiếu như một mũi kiếm đâm thủng tim người, bất cứ người con gái nào của Miêu Cương, trong thân thể cũng đều có độc trùng, vừa phòng thân mà cũng vừa để hại người, nhưng lúc đứng gần Tam thiếu, tôi nghe trùng độc trong người của tôi bấn loạn, tự nhiên tôi biết Tam thiếu đã có thuốc chống không cho xâm phạm.

Hàn Ngọc Trác làm thinh.

Ra khỏi thạch thất là gặp con đường hầm, con đường dài khoảng chừng ba trượng, tận đầu có một cánh cửa, trên khoảng đường tuy không dài nhưng lại không có một bóng người đó, Hàn Ngọc Trác lợi dụng thời gian nói nhỏ với Di Hồng :

- Cô nương nói đúng, trong người tôi quả có thuốc ngừa trùng độc, chính do Lãnh binh của Vân Nam phủ là Long Tại Thiên trao tặng cho tôi.

Di Hồng sửng sốt :

- Như vậy là quả thật Tam thiếu có quen biết với Tiểu vương gia của Vân Nam phủ?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tôi không có gạt Ba Thanh Sơn, hắn cũng không có gạt cô nương, vì quả thật tôi là bằng hữu của Mộc tiểu vương gia.

Di Hồng biến sắc :

- Nếu quả thật như thế thì tôi không thể giấu Tam thiếu một chuyện, tôi mong Tam thiếu hãy nói lại với Mộc vương phủ là phải hết sức đề phòng, không nên ỷ y thế lực của Mộc gia như từ trước, vì bên sau Miêu Cương bát động còn có nhân vật cực kỳ lợi hại, sợ rằng Mộc gia không phải là đối thủ của họ đâu.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Bên sau Miêu Cương bát động còn có người lợi hại nữa sao? Cô nương…

Cánh cửa tận đầu con đường ngầm vụt mở ra, người áo vàng đứng chắn ngang.

Di Hồng mỉm cười :

- Tam thiếu hãy đến ra mắt Tam sư ca của tôi, từ đây Tam thiếu hãy gọi người là Tam điện hạ.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Điện hạ?

Di Hồng gật đầu :

- Miêu Cương bát động có danh xưng như Hoàng tộc, huynh muội chúng tôi, đàn ông thì gọi Điện hạ, đàn bà thì gọi là Công chúa, còn Độc chủ được tôn xưng là Thánh mẫu.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tôi quả thật có nhiều duyên phận, tự nhiên đã được thành Phò mã của Miêu Cương.

Di Hồng cười thật tươi :

- Chứ còn gì nữa, Phò mã hãy đến ra mắt Tam điện hạ đi.

Hàn Ngọc Trác nhích tới trước mặt người áo vàng và nghiêm chỉnh vòng tay :

- Kính chào Tam điện hạ.

Người áo vàng nhìn Hàn Ngọc Trác rồi lại ngó Di Hồng, hắn cười nhưng có vẻ không được tự nhiên :

- Lục sư muội, giỏi quá!

Hàn Ngọc Trác bước tới thêm bước nữa, hắn nắm lấy bàn tay lông lá như dã nhân của người áo vàng và cười cười :

- Tam điện hạ quên rồi sao? Nàng đã là người của tôi rồi mà.

Người áo vàng dựng đôi mày sâu róm, tay hăn run run chuẩn bị há hoác cái miệng rộng của hắn ra, nhưng Di Hồng đã vội dùng Miêu ngữ nói một tràng với hắn, nàng nói thật nhanh và thái độ thật tha thiết…

Người áo vàng nhìn Hàn Ngọc Trác lom lom, trái cổ to bằng nắm tay của hắn chạy lên chạy xuống, hắn nuốt nước bọt nghe ừng ực và hậm hực bỏ đi.

Hàn Ngọc Trác đưa mắt ngầm hỏi Di Hồng, nàng cười nói nhỏ :

- Hãy cố nhịn những cái phải nhịn "tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu", chân lý đó chắc Tam thiếu đã thuộc nằm lòng và bây giờ chính là lúc phải mang ra áp dụng, nếu muốn thành việc lớn thì Tam thiếu cần phải cố hết sức đem nghị lực trầm tĩnh, kiên nhẫn ra thi thố trong lúc này đây.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cái vị Tam điện hạ đó hình như rất biết chọn đúng về vấn đề danh lợi đó nghe.

Di Hồng đáp :

- Cũng không đáng trách, Động chủ đã thiên vị hai người đồ đệ lớn, thật ra thì cũng không phải thiếu công bình vì cả hai người đó đều có cái tài đáng trọng dụng của họ, họ chẳng những có cơ trí mà lại có chỗ rất hơn người, nếu Tam thiếu gặp bất cứ ai trong hai người đó, nhất định khó mà có được cơ hội thoát thân, sau này nếu gặp, Tam thiếu hãy cố mà ẩn thân.

Hàn Ngọc Trác nghiêng mình :

- Đa tạ cô nương, tại ạ sẽ cố ghi tâm.

Ngưng một chút, Hàn Ngọc Trác ngần ngừ rồi hỏi :

- Vừa rồi cô nương có nói đến nhân vật lợi hại, đứng đằng sau Miêu Cương bát động…

Nhưng ngay lúc đó người áo vàng đã từ một chỗ ngoặt lộ ra, Hàn Ngọc Trác phải ngưng ngang, Di Hồng cúi mặt nói nhỏ :

- Chờ có cơ hội tôi sẽ nói cho Tam thiếu biết…

Y như một dã thú tham mồi, tuy đã không thể nuốt ngay nhưng vẫn còn nhiều tiếc rẻ, hắn nhìn Hàn Ngọc Trác và Di Hồng bằng đôi mắt hầm hầm.

Di Hồng đưa Hàn Ngọc Trác vào một gian thạch thất, người áo vàng đứng ngay giữa cửa, Hàn Ngọc Trác lách mình bước qua, hắn cảm nghe sát khí từ con người áo vàng xông ra thật dữ dằn…

Đối với Hàn Ngọc Trác, chuyện đó thật chẳng nghĩa lý gì, nhưng với Di Hồng thì lại khác, nàng y như một con chim nhỏ mang thương, đã lâu ngày chịu sự hành hạ vô cớ của con người như thú đó, đã khiến cho nàng cứ nơm nớp, nàng cúi đầu thật thấp đi qua.

Vào trong rồi, Hàn Ngọc Trác nhìn quanh :

- Cô nương, đây là…

Di Hồng chặn đáp :

- Chỗ này vốn là chỗ ở của tôi và Tam sư ca của tôi, bây giờ Tam thiếu hãy tạm ngồi đây để tôi chuẩn bị chút ít thức ăn…

Nàng hấp tấp bước ra, Hàn Ngọc Trác nhìn theo và hắn chợt thở dài…

Người áo vàng quay vào ngồi ngay trước mặt hắn, đôi mắt ốc nhìn Hàn Ngọc Trác chầm chậm nhưng không nói một tiếng nào.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Tam điện hạ, bắt đầu từ đây chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, mong Điện hạ đừng dung thái độ thù địch mà đối xử với tôi.

Người áo vàng hừ trong miệng :

- Ta cho ngươi biết, tốt hơn hết là ngươi đừng có bao giờ đụng tới mình nàng.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Sao Tam điện hạ lại nói như thế? Nàng là người của tôi rồi mà.

Người áo vàng hằn học :

- Ngươi đừng quên tính mạng của ngươi hãy còn nằm gọn trong tay ta.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đâu có quên được, nhưng Tam điện hạ cũng cần phải nhớ kỹ rằng, đại kỳ công của Điện hạ cũng đang có ở trong con người của tôi, nếu chết, đại kỳ công của Điện hạ sẽ trở thành bọt nước, trong hai việc, trong hai món lợi, Điện hạ chỉ có thể chọn một chứ không thể có hai. Nếu Điện hạ bắt cá hai tay thì e rằng rốt cuộc còn lại là hai bàn tay trắng. Vả lại, tại sao Điện hạ không nghĩ rằng sau khi đã nắm chặt võ lâm Trung Nguyên trong tay, thì giang sơn hồng phấn này còn có thiếu chi?

Người áo vàng đáp :

- Ta biết, nhưng ta chỉ thích Lục sư muội của ta thôi.

Cả hai tuy chống chọi nhau, nhưng cả hai đều nói một cách thật tình, thẳng thắn.

Hàn Ngọc Trác nhìn người đối diện mỉm cười :

- Những tưởng nhường bể rộng cho người để chọn cho mình một bầu nho nhỏ, thế nhưng Điện hạ lại cũng quá chung tình đến thế, tại sao ban đầu Điện hạ lại chọn cách này để làm chi?

Người áo vàng cười lạt :

- Lúc ban đầu ta chỉ vì không có cách gì hơn, đành phải để cho người cắn lấy câu mà thôi.

Hàn Ngọc Trác thản nhiên :

- Thì ra là như thế, Tam điện hạ, nếu Điện hạ nuốt lời thì tại hạ cũng có thể có chuyện hối hận vậy.

Người áo vàng cười đanh ác :

- Bây giờ mà ngươi có hối cũng không kịp nữa, Lục sư muội của ta đã phóng độc trùng vào mình của ngươi rồi.

Hàn Ngọc Trác chớp mắt :

- Nhưng nếu như bây giờ tại hạ đột nhiên ra tay thì sao?

Người áo vàng gằn giọng :

- Không phải ta sợ, nhưng ta cũng cần cho ngươi biết chỉ trừ ngươi không còn muốn sống, và ngươi cũng còn cần phải nắm chắc rằng có thể giết được ta không.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Ngay bây giờ tại hạ vẫn còn chưa muốn làm chuyện mạo hiểm. Dù cho đến thế nào, nếu Tam điện hạ vẫn còn giữ mất Di Hồng cô nương thì tại hạ cũng không thể để cho nàng dùng sức để mà dụ dỗ nữa.

Người áo vàng nhìn Hàn Ngọc Trác đăm đăm :

- Không phải là ta quá tham lam nhưng nàng đã vì ta mà nghĩ ta cũng phải vì nàng mà nghĩ. Cho dù ta không được Động chủ xem trọng, nàng cũng sẽ là vợ của ta suốt đời, vì thế ta không thể không nghiến răng chọn lấy một con đường.

Hàn Ngọc Trác có hơi sửng sốt :

- Thật tôi không ngờ Điện hạ lại là con người như thế...

Người áo vàng đáp :

- Người cho rằng người Hán của các ngươi mới hiểu được về tình ái hay sao? Người Hán của các ngươi năm thê bảy thiếp, vợ chánh, vợ thứ đầy đàn, nhưng người Miêu Cương của ta chỉ trọn đời một chồng một vợ, tình ái không hề chia xẻ.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Điện hạ cho rằng Lục sư muội của Điện hạ vẫn cứ theo Điện hạ mãi sao.

Người áo vàng mắt mặt bằng tất cả dáng sắc của con người đắc ý cả :

- Tự nhiên, từ nhỏ đến lớn sống cạnh bên nhau, ta há chẳng hiểu được nàng hay sao? Nhưng chuyện đó không quan hệ bằng tâm lý hiểu được nàng sao? Bây giờ ta nói một chuyện này, nếu đổi lại, ngươi ở trong hoàn cảnh của ta ngươi có chịu như thế ấy không? Ngươi có thể làm được như thế ấy không.

Câu hỏi đó quả thật đã làm cho Hàn Ngọc Trác nghẹn ngang, hắn không làm sao có thể trả lời cho suông được.

Ban đầu, nghe sự tường thuật của Di Hồng, hắn hình dung con người của tên "Điện hạ" này chỉ biết có uống rượu và địa vị, hình dung đó là một con người không thiết gì đến tình cảm, một con người có thể đem người yêu mình để đổi lấy địa vị cao sang, bây giờ hắn cảm thấy con người của bộ tộc Miêu Cương này có một đặc tính rất gần với tự nhiên của con người thời cổ. Về chuyện vợ chồng hình như người chồng rất độc đoán nhưng cũng rất chung tình.

Trầm ngâm một lúc, Hàn Ngọc Trác nói :

- Điện hạ đã thương yêu người Lục sư muội đó có ý định với nàng trong cuộc trăm năm, thế thì tại sao Điện hạ lại cứ ngược đãi nàng quá mức như thế?

Người áo vàng tròn xoe đôi mắt :

- Tại làm sao ngươi lại biết ta ngược đãi nàng? Nàng nói với ngươi như thế phải không?

Hàn Ngọc Trác nghĩ thật nhanh và cũng đáp thật nhanh :

- Làm gì phải đợi cho nàng nói, vừa rồi, khi nàng dùng sắc để lung lạc ta, ta thoáng thấy những vết roi trong người nàng, trong khi Động chủ không có tại nơi đó, các hạ không đánh nàng thì còn ai vào đây nữa.

Người áo vàng hỏi phăng :

- Ngươi còn thấy chỗ nào trong mình nàng nữa?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Tiếp theo đó, hình như nàng còn có thể dụng mọi cách để dụ ta vào bẫy, nhưng vì ta vội tắt đèn nên không thấy được nữa, chỉ thấy dấu roi ở bàn tay, nhưng ta vẫn có thể đoán được là không phải bao nhiêu đó.

Người áo vàng thở phào :

- May cho ngươi đó, nếu ngươi còn có nhìn nữa thì ta sẽ móc hết hai con mắt của ngươi ra.

Ngưng một chút, hắn nói tiếp :

- Ta thật cũng không hiểu sao, ta thích nàng, ta không thể xa nàng, nhưng ta cứ vẫn đánh đập nàng, nhìn thấy nàng bị đánh, trong lòng ta nghe thư thái, nhưng cứ mỗi bận đánh rồi ta lại vô cùng hối hận, ta biết ta đã làm một chuyện sai lầm, thế nhưng rồi sau đó, gặp dịp là có thể đánh ngay.

Hàn Ngọc Trác chợt nghe rúng động, càng nói chuyện hắn càng thấy con người này rất lạ lung, một con người tâm tánh bất bình thường.

Thương yêu, nhưng lại thích nhìn thấy người mình thương yêu chịu đòn, lòng lại thấy khoái cảm, hắn đúng là một con người chẳng những tâm tánh bất bình thường mà còn có thể đi đến chứng bạo dâm.

Người áo vàng nói tiếp :

- Nhưng ta biết về sau này, tâm tánh của ta sẽ sửa đổi, ngay trong tình hình trước mắt mà nói, nó đã khiến cho ta thấy rằng ta rất cần nàng, ta phải nhờ nàng, thiếu nàng, chẳng những ta sẽ mất tình thương mà còn mất tất cả, cho dầu ta có thật nhiều quyền lợi trong tay, nhưng nếu không có nàng thì ta cũng sẽ mất ngay.

Hàn Ngọc Trác tin rằng hắn đang nói thật, nhưng đồng thời cũng biết rằng hắn không tài nào cải sửa được, hắn muốn làm một chuyện mà cải sửa được hay không lại là một chuyện khác. Hắn có quyết tâm, nhưng

hắn không thể khống chế bản năng của hắn, tình trạng của hắn bây giờ y như một con người có chứng bệnh nan y, đó là một "ma bệnh" không bao giờ hết được.

Hàn Ngọc Trác tính toán và suy nghĩ thật nhiều, hắn ngồi làm thinh không nói, nhưng đối với người áo vàng, chuyện không nói của Hàn Ngọc Trác, hắn cũng chẳng để ý rồi.

Cách một lúc sau, Di Hồng bên ngoài bước vào, nàng bưng trên tay hai cái tô, theo sau gã đại hán áo đen, một tay xách bầu rượu lớn, một tay bưng cái mâm trong mâm co mấy đĩa thịt đầy.

Đặt cái mâm và bầu rượu trên ghế đá xong, gã đại hán cúi đầu lui ra không nói một tiếng nào.

Di Hồng đặt một cái tô trước mặt người áo vàng, một cái trước mặt Hàn Ngọc Trác và cười nói :

- Người Miêu Cương chúng tôi không quen dùng đũa, cũng không dùng chén mà lại dùng tô, ăn thịt to miếng uống rượu bằng tô, xin Tam thiếu cũng nên dùng theo cách ấy.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Không sao, nhập gia tùy tục, ăn to uống lớn vốn là bản sắc của đàn ông.

Di Hồng mở nút bầu rượu lớn rót ra đầy hai tô.

Người áo vàng hình như là một con sâu rượu, vừa thấy rượu rót ra là mắt hắn sáng lên và chụp lấy cái tô đưa lên :

- Uống, chúng ta hãy uống mỗi người vài tô rồi nói chuyện, uống hết tô rượu này, ngươi đã thành là người của Miêu Cương rồi, ta cũng biết cách chiêu hiền đãi sĩ, mong người cũng hãy vì Miêu Cương bát động mà tận lực.

Đúng như phán đoán của Hàn Ngọc Trác, con người này thật bất bình thường, khi thì thô lỗ gần như bất chấp lễ phái, khi thì lễ nghĩa cũng đủ điều, cách nói năng của hắn bộc lộ cả sự bất bình thường của hắn.

Hắn nhìn người áo vàng mà gật gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ nhớ điều ấy.

Hắn vừa đưa tay bưng tô rượu thì Di Hồng đã vội bưng trước cười nói :

- Để chứng tỏ rằng trong rượu thịt này không hề có những gì bất phải, tôi xin uống trước cho Tam thiếu yên lòng và ăn uống cho ngon.

Nàng bưng tô rượu lên uống một hớp khẽ đầy.

Hàn Ngọc Trác bưng tô rượu lên đưa vào môi, hắn chợt thấy dưới đáy tô có một viên tròn tròn y như hoàn thuốc tê nhưng màu trắng giống như nước rượu cho nên nếu không kề gần thì rất là khó thấy.

Bấy giờ Hàn Ngọc Trác biết tại sao Di Hồng lại dành uống trước, hắn vội trút cạn tô rượu và cố giữ viên thuốc lại trong miệng mình.

Thấy Hàn Ngọc Trác đi một hơi cạn tô, người áo vàng càng sáng mắt, thứ ánh mắt của người gặp được bạn rượu, đồng tài, hắn vỗ nhè nhẹ trên mặt bàn ra hiệu cho Di Hồng rót thêm chén nữa.

Tửu lượng của người áo vàng quả mạnh, nhưng tửu lượng của Hàn Ngọc Trác cũng không kém, một bậu rượu ngót sáu tô, chỉ cạn trong khoảng khắc.

Người áo vàng cầm bầu rượu không trao cho Di Hồng, nhưng nàng vội nói :

- Tam sư ca, Hàn tam thiếu hãy còn có công việc không nên cho uống quá nhiều.

Người áo vàng nhướng mắt, đôi mắt của hắn bây giờ càng đỏ hơn khi có rượu vào, nhưng không phải là đôi mắt địch thủ mà là đôi mắt ân cần của người bạn rượu :

- Sao? Ông bạn có công việc gì chớ?

Di Hồng cười :

- Tiểu muội cho rằng một khi Hàn tam thiếu đã gia nhập Miêu Cương bát động của chúng ta thì không thể gia nhập bằng một lời nói suông như thế. Động chủ không bao giờ bằng lòng, cho dầu chúng ta đây là môn đệ, người cũng buộc phải chứng minh bằng hành động. Huống chi, trước mắt chúng ta bây giờ còn có một nhiệm vụ chưa được hoàn thành đó là thu phục Song Nghĩa Tiêu Cuộc của lão già họ Lục, tốt với chúng ta, tự nhiên trước sau gì rồi cũng phải làm cho được, nhưng đối với Tam thiếu, chuyện này không khó hơn chuyện lấy đồ trong túi, vì thế, ngụ ý của tiểu muội là nên nhường cho Tam thiếu chút công gọi là để làm cái lễ nhập môn.

Hàn Ngọc Trác hiểu ngay là nàng đang muốn cho mình sớm được lìa khỏi nơi này, thế nhưng hắn không hiểu rõ sao nàng lại định tìm cách cho hắn rời sớm như thế mà không để nán lại đây để quan sát tình hình…

36. Chương 36: Ngọc Nát Hương Tan

Tuy trong lòng luống băn khoăn, nhưng Hàn Ngọc Trác không tiện hỏi, hắn chỉ cười cười gật gật gọi là…

Người áo vàng vui đập mạnh tay xuống bàn cười lớn :

- Đúng, rất đúng, chuyện này ta giao cho bạn, công thành ta sẽ ghi tên bạn vào sổ đầu công, nghe rõ chưa? Chúc bạn mã đáo là công thành…

Hắn nâng tô rượu còn lại hất vào cái miệng toàn hoạt của hắn, cả hơn nửa tô rượu không trật ra ngoài một giọt.

Hàn Ngọc Trác cũng nâng tô :

- Xin Tam điện hạ hãy cứ yên trí ngồi chờ đợi tin thắng lợi, công việc này tuy không quan trọng đối với tại hạ, nhưng nó cũng chứng minh phần nào lòng thành đối với Miêu Cương bát động, tại hạ sẽ cố làm cho thật chu toàn.

Chờ cho hắn cạn xong tô rượu, Di Hồng tiếp nói :

- Tam thiếu cứ đi, trời đã sắp sáng rồi, một khi trời sáng, ra vào căn cứ rất bất tiện.

Hàn Ngọc Trác đứng dậy vòng tay :

- Tam điện hạ, tại hạ cáo từ.

Người áo vàng khoát khoát tay :

- Đi đi, ta chuẩn bị rượu thịt sẵn sàng để mừng sự thành công.

Nhưng nét mặt hắn vùng nặng xuống giọng hắn lạnh băng băng :

- Nhưng ngươi hãy nhớ nghe chưa, cái chết ở bên mình, đừng có sanh hạ lòng mà uổng mạng.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tam điện hạ yên lòng, tôi vẫn còn muốn sống thêm nhiều năm nữa chớ chưa muốn chết vội như thế ấy đâu.

Di Hồng vẫy tay :

- Đi, tôi sẽ đưa ra cửa để giới thiệu với lão quái vật để cho biết Tam thiếu đã là người nhà….

Hàn Ngọc Trác không thể nói gì hơn, chỉ cứ nghe theo, hắn biết nàng đã có sự an bày.

Người áo vàng ngồi một chỗ với bầu rượu lớn, hắn nói dõi theo :

- Nhớ đưa hắn tới cửa hang rồi trở lại nghe.

Di Hồng không trả lời, nàng biết bây giờ hắn đang cắm đầu vào tô rượu.

Đáng lý Hàn Ngọc Trác đã hỏi ngay Di Hồng khi rời khỏi phạm vi nghe thấy của người áo vàng, đáng lý hắn phải hỏi nàng về nhiều chuyện, nhất là chuyện tại sao nàng lại sắp đặt cho hắn rời khỏi nơi đây sớm như thế ấy.

Nhưng hắn làm thinh.

Có những vấn đề hỏi cũng không được phúc đáp, nhưng có những trường hợp không cần hỏi, vẫn được có người cho biết.

Quả nhiên, đã đến lúc Di Hồng phải nói, nàng nói :

- Chuyện bày cho Tam thiếu đi thu đoạt Song Nghĩa tiêu cục chỉ là cái cớ, chắc Tam thiếu cũng đã biết ý đó. Riêng về mọi việc khác thì khi lìa khỏi nơi đây, Tam thiếu hãy bóp hoàn thuốc khi nãy cho bọc sáp bể ra, trong đó có mảnh giấy tôi đã viết trong lúc vội vàng, nhưng cũng rất rõ ràng. Căn cứ theo đó, Tam thiếu có thể tìm ra được Triệu đại nhân và chư vị Lương gia huynh đệ.

Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Điều đó tại hạ có đoán biết, đại nghĩa của cô nương khiến cho tại hạ vô cùng cảm kích, chỉ có điều tại hạ không thể đoán ra là tại sao cô nương lại muốn cho tại hạ sớm lìa khỏi nơi đây mà không thể nán lại thêm thời gian cần thiết?

Di Hồng lắc đầu :

- Tam thiếu, tôi có cái lý của riêng tôi, thật ra thì cái Phân chi này của Miêu Cương bát động không có gì trọng yếu, thêm nữa là mỗi Phân chi đều hoạt động độc lập, nếu không có chuyện gì quan trọng thì không khi nào liên lạc với cấp trên, Động chủ cũng rất khi phải trả lời những câu hỏi như thế, cố tránh chuyện bại lộ, vì thế tôi đã ghi rõ, Tam thiếu cần tìm đến trong hoàn thuốc, xin thiếu hiệp đừng xem vào nơi đó.

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Cô nương đã ghi rõ.

Di Hồng chận đáp :

- Tôi là đồ đệ của Động chủ, địa vị tại hạ cũng không phải thấp, thế nhưng chuyện biết đã rồi cũng chỉ ở trong mức độ nào thôi, tôi chỉ có thể biết thế, những điều mà tôi biết, chỉ có thể theo hướng để truy tra, chớ không phải chỉ đích xác, như Tam thiếu cứ theo đó, cộng với sự thong minh xuất chúng của mình, tôi tin chắc không khó lắm.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Nhưng Miêu Cương bát động với Triệu đại nhân và chư vị ở Lương gia tiêu cục có thù chi?

Di Hồng đáp :

- Trong giấy tôi đã ghi thật rõ ràng điều đó, Tam thiếu cứ xem là rõ.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cái nhân vật lợi hại mà cô nương nói đứng sau lưng Miêu Cương bát động, cô nương cũng có ghi trong giấy?

Di Hồng lắc đầu :

- Tôi chỉ biết sau Miêu Cương bát động có người đứng chống lưng.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Có thể nói như thế, tuy nhiên nếu cô nương có ý bằng vào thân phận và công lực của cô nương, lúc nào cũng có thể ly khai Miêu Cương bát động, và tự nhiên bên ngoài tại hạ sẽ nguyện hết lòng hỗ trợ.

Sắc diện Di Hồng chợt thoáng đượm u sầu :

- Tam thiếu đã lầm rồi, phàm đã là người của Miêu Cương bát động thì muốn thoát ly cũng không phải chuyện dễ dàng, nhất là những người thân cận với Động chủ thì lại càng khó bội phần, càng cao địa vị càng như không còn hy vọng, thật không dám giấu Tam thiếu, người của Miêu Cương bát động đã hết chín phần mười bị cấp trên của mình hạ độc trùng, đó là qui luật của họ, cứ từng cấp một mà đi xuống, người càng cao độc trùng càng lợi hại, vì thế tôi mới nói càng cao càng vô hy vọng.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Chính cô nương cũng bị hạ độc trùng?

Di Hồng gật đầu :

- Độc trùng trong người của tôi là do Tổng động chủ, nghĩa là do chính tay sư phụ của tôi "ban cho", đó là một việc mà người Miêu Cương coi là "danh dự", và Tam thiếu cũng nên biết rằng thứ độc trùng của chính tay Động chủ luyện thành không phải tầm thường như độc trùng cấp dưới đâu.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Thật là lợi hại, nhưng nếu Miêu Cương dùng cách đó để giữ người tôi e rằng khó mà trường cửu….

Di Hồng lắc đầu :

- Không phải như thế, Miêu Cương bát động hàng mấy trăm năm nay quy luật vẫn là như thế, huống chi, đối với sáu sư huynh muội của chúng tôi thì có khác hơn Động chủ thong thường, chúng tôi đã được Động chủ xem như con đẻ, tự nhiên, thoát ly đã là chuyện khó, nhưng chủ yếu là chúng tôi không có ý thoát ly, không ai nỡ lòng bội phản đối với một sư phụ mà còn như một người mẹ, ân nghĩa của chúng tôi nặng hơn chuyện độc trùng.

Hai người nói chuyện tới đó thì đã đến cửa hang, con người mà Di Hồng gọi là "quái vật" đang đứng nhìn lom lom Hàn Ngọc Trác, trông hắn giống như một cái tháp chứ không phải con người.

Di Hồng không thèm nhìn hắn, nàng dẫn Hàn Ngọc Trác đi vòng qua bên trái ra ngoài cửa động.

Ra khỏi cửa hang, Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt Di Hồng và hỏi :

- Cô nương, có phải lịnh huynh có bệnh?

Đôi mắt Di Hồng lơ đãng nhìn vào khoảng trống rỗng, giọng nàng bỗng trở nên rời rạc :

- Có bệnh? Có thể gọi là bệnh được sao?

Hàn Ngọc Trác thuật lại nhận xét của mình qua cuộc đàm thoại với người áo vàng và cuối cùng, hắn nói :

- Theo tôi, cái thứ bệnh của lịnh huynh nếu không sớm chữa trị thì tương lai của cô nương….

Di Hồng cười, nụ cười của nàng khiến Hàn Ngọc Trác có cảm tưởng như nàng đang khóc :

- Tam thiếu nói đúng, quả thật anh ấy có bệnh, cái bệnh dù tôi biết rất rõ ràng, tôi và anh ấy đã cùng sống với nhau từ lúc nhỏ, cho đến bây giờ tôi vẫn còn là một cô gái chưa chồng, trong hoàn cảnh đó, anh ấy đã dùng mọi cách để giầy vò tấm thân tôi, đó là sự hưởng thụ duy nhất đối với đàn bà của anh ấy….

Nàng thở dài và hình như nước mắt đã dồn lên tận bờ mi :

- Còn tôi, tôi cũng đã chọn một con đường là sẽ mãi mãi chịu đựng. Tam thiếu có biết không, anh ấy thương tôi lắm, bất cứ địa vị hay quyền lợi nào ở trên đời này, cũng không làm cho anh ấy lòng đổi thay, thế nhưng gần tôi thì chỉ để nhìn và đánh đập mà thôi. Tam thiếu, tôi sẽ vì tình đối với anh ấy mà phụng sự anh ấy cho đến ngày chung cuộc.

Hàn Ngọc Trác hiểu ngay, hắn biết căn bệnh của người áo vàng rồi, hắn biết căn bệnh đó kể như suốt đời bất trị và hắn chợt nhìn Di Hồng rồi cúi mặt thở dài :

- Một người con gái có thể hy sinh một cách vô cớ như thế hay sao?

Nhưng rồi hắn lại nhớ ra, nàng đã nói là nàng sống với hắn từ lúc nhỏ, phải chăng căn bệnh của hắn mới sinh ra từ khi hắn lớn lên? Phải chăng tình thương trong tình bạn từ hồi còn để chỏm đã khiến cho nàng không thể dứt tình?

Hàn Ngọc Trác chợt cảm thấy rằng chuyện Di Hồng không muốn thoát ly Miêu Cương bát động có thể vì độc trùng, có thể vì ân nghĩa sư môn, nhưng cái gút chính chắc chắn là ở đây.

Thấy Hàn Ngọc Trác lộ vẻ trầm tư, Di Hồng lại cười :

- Đa tạ Tam thiếu có ý tốt lo nghĩ về tôi, nhưng Tam thiếu cũng đừng phung phí nhiều suy nghĩ, cuộc đời của tôi có lẽ sẽ vui nhiều về quá khứ.

"Vui nhiều về quá khứ" có nghĩa là không hề có tương lai, là một người thông minh và ý nhị, Hàn Ngọc Trác tự nhiên là phải hiểu câu nói một cách rõ ràng như thế và hắn bỗng cúi đầu.

Thình lình bên trong lòng núi có một tiếng động long trời, tiếng động gần như muốn nứt luôn trái núi, Hàn Ngọc Trác lật đật quay mình lại, từ hai bên tấm vách đá ngang miệng hang có hai ngọn gió thốc ra như trận cuồng phong từ trong hang động tối thoắt đã dồn hắn ra ngoài.

Hàn Ngọc Trác ngơ ngác :

- Cô nương….

Da mặt của Di Hồng trắng nhợt, nàng nói chầm chậm như từng tiếng :

- Tam thiếu, đó là nguyên nhân mà tôi muốn nói đời tôi sẽ vui trọn về quá khứ, cũng mong rằng Tam thiếu đừng buộc tôi phải giải thích nhiều hơn.

Hàn Ngọc Trác rúng động, hắn đứng cúi đầu không nói được ra lời.

Hắn đã hiểu rồi, trước đó hắn chỉ cảm nhận sơ qua bằng trực giác, nhưng bây giờ hắn hiểu rất rõ rang, hang động này đã bị tiêu hủy bằng chất nổ và người đã dùng chất nổ hủy diệt Phân chi Tiêu Sơn này chính là cô gái tuyệt vọng Di Hồng.

Nghĩ thật kỹ, hắn thấy công cuộc chuẩn bị này là từ lúc nàng đi dọn rượu thịt cho hắn và người áo vàng, nàng đã hạ quyết tâm và thực hành ngay.

Nhưng còn một việc mà Hàn Ngọc Trác không thể hiểu được là vừa rồi nàng có nói không thể phản bội sư môn, không thể thoát ly Miêu Cương bát động, nhưng rồi chính tay nàng đốt cháy nó để phá nát Phân Chi, tàn sát những người trong đó, như vậy chẳng hóa ra lời nói của nàng mâu thuẫn hay sao?

Hàn Ngọc Trác định thần quay lại nhìn Di Hồng, đột nhiên hắn thấy con người của nàng thay đổi lạ lùng, Hàn Ngọc Trác thốt lên :

- Cô nương.

Di Hồng lại cười, Hàn Ngọc Trác bỗng nổi gai ốc đầy mình, không phải vì cái cười của nàng trông thật dễ sợ, không phải cái cười điên loạn mà là cái cười của một kẻ đang đứt ruột :

- Tôi không nói cho Tam thiếu biết trước, bằng vào tâm tánh thuần hậu của Tam thiếu, công việc quyết định sẽ bị cản trở. Tam thiếu nên nhớ tôi có nói rằng thân của tôi đầy trùng độc do Động chủ "ban cho" đó chứ? Thứ trùng độc này là giống "Thư Hùng", có trống có mái, khi một người đang nuôi loại trống mà chết thì người nuôi trong mình loại mái phải chết theo, ngược lại cũng như thế.

Nàng lại lảo đảo nhiều hơn gần như sắp ngã, Hàn Ngọc Trác lật đật bước tới đưa tay ra đỡ, nhưng nàng đã vội thối lui và khoát tay kêu lớn :

- Tam thiếu, toàn than của tôi bây giờ là trùng độc, không phải thứ thường đâu, thuốc chống trong mình của Tam thiếu chưa chắc đã làm gì được nó….

Hàn Ngọc Trác chậc lưỡi :

- Tại sao cô nương làm như thế?

Di Hồng nhìn sâu vào mắt hắn, môi nàng vẫn cố điểm nụ cười :

- Tôi đã cố ý hủy diệt Phân chi này, như vậy là đã chọn cho mình một con đường, con đường đó để tạ nghĩa đối với ân sư, để tạ lỗi với Tam sư ca và cũng để tạ lỗi cùng Tam thiếu….

Mặt nàng càng lúc càng đỏ hơn, đôi mắt bây giờ cũng đỏ ngầu, hai chân nàng run rẩy và té ngồi xuống đất…

Hàn Ngọc Trác cắn răng bước tới…

Giọng của Di Hồng vụt thất thanh :

- Tam thiếu, đứng lại… Tam thiếu, nếu có lòng thương tôi, xin Tam thiếu hãy mau mau rời khỏi nơi này, vì khi độc trùng phát tác, thân thể của tôi trong ghê gớm lắm, tôi muốn Tam thiếu cứ giữ lấy hình bóng hiện tại của tôi, tôi không muốn Tam thiếu nhìn tôi khi chết, xin Tam thiếu niệm tình chấp thuận….

Hàn Ngọc Trác dậm chân :

- Cô nương….

Hắn nghẹn ngào không biết phải nói tiếp làm sao nữa.

Là một người có biết qua về độc trùng lợi hại, Hàn Ngọc Trác làm sao lại không biết nàng nói toàn lời lẽ thật tình và chính hắn, hắn cũng không đành lòng chứng kiến trong khi nàng chết.

Hắn biết thảm trạng của con người bị độc trùng tàn phá.

Tự nhiên, đã là thứ dữ thì không phải chỉ ói máu, tím mặt như những thứ thường.

Di Hồng nhìn hắn bằng đôi mắt khẩn cầu :

- Tam thiếu, xin hẹn kiếp lai sanh, Tam thiếu, xin cho thiếp được thỏa nguyện trước giờ sắp chết, đi đi.

Hàn Ngọc Trác nhìn nàng bằng tất cả sự xót thương, hắn cắn môi và bật cười :

- Di Hồng, hình bóng của nàng sẽ mãi mãi in đậm trong lòng tôi….

Di Hồng cố nở nụ cười và nước mắt nàng tuôn liền theo đó :

- Đa tạ, Tam thiếu, chàng hãy đi nhanh đi….

Hàn Ngọc Trác nhìn nàng một cái thật sâu và nghiến răng quay mặt…

Gần tới cửa thành Linh Bảo, Hàn Ngọc Trác bỗng nghe một tiếng nổ long trời, hắn biết đó là tiếng nổ cuối cùng do Di Hồng gây ra để tránh cái đau đớn vì độc trùng tàn phá.

Hắn dừng bước quay đầu nhìn lại, nước mắt của hắn trào ra.

Nhưng hắn không trở lại, hắn nguyện giữ lời hứa với nàng.

Hắn nguyện ghi vào lòng hình ảnh yêu kiều của một người con gái đáng thương…

37. Chương 37: Tấm Ngân Phiếu Giả

Trịnh Châu

Hà Nam trên hết là Bố Chính Ty, kế đó có Phủ đến Châu rồi là Huyện.

Trịnh Châu là một Châu trực thuộc tỉnh, Tri Châu thuộc Tống ngũ phẩm, ngang hàng Tri phủ. Trịnh Châu lớn bằng phủ Khai Phong.

Khu vực lớn, châu thành rộng, sự buôn bán phồn thịnh, sự ăn chơi cũng phồn thịnh tương đương.

Trịnh Châu còn là một trục lộ thương mãi quan trọng, kể cả nguồn thủy lộ, vì thế tửu quán, trà đình mọc lên càng ngày càng nhiều hơn, ngân hàng cũng lớn.

Đến Trịnh Châu là muốn gì có nấy chỉ cần phải có tiền.

Có tiền là muốn mua tiên cũng được.

Câu nói đó rất đúng trong nhiều chỗ và nói đến Trịnh Châu càng thấy đúng nhiều hơn.

Trà đình tửu điếm và bên sau của nó. Bên sau của nó là sòng bạc là thanh lâu.

Ở đây, kiếm tiền khó lắm, nhưng muốn tiêu tiền thì dễ lắm.

Vì thế, nhưng kẻ nhàn hạ tung tiền để mua vui, phần đông là những thương buôn giàu có, những ông chủ của hạng cung đình.

Có những người không phải là hào phú địa phương thì cũng là bậc hào phú từ nơi khác đến, những kẻ đó thường thì là nhưng kẻ ra vào nhiều nhất trong mấy ngân hàng.

Họ từ xa đến, họ không mang tiền, họ chỉ mang ngân phiếu, từ ngân phiếu đó, họ lấy tiền ra ở ngân hàng và tiêu từ ngân hàng được trải đều cho mọi giới.

Thông Ký Ngân Hàng.

Đó là một ngân hàng lớn nhứt của Trịnh Châu.

Bây giờ đang đúng Ngọ, từ ngoài vào tận cửa của Thông Ký Ngân Hàng có hai người chậm chậm đi vào.

Một người đại hán lực lưỡng, một người văn nhã trong chiếc áo trắng thư sinh.

Chắc phải là hai chủ tớ.

Hai người đi thẳng vào quày tiền.

Bây giờ là giờ cơm, chỉ có một tên tiểu nhị giữ quầy tiền.

Vừa thấy hai người khách bước vào là tên tiểu nhị đã nhắm đúng "mục tiêu". Hắn đã biết phải tiếp ai rồi.

Những người suốt năm suốt tháng chỉ lo chuyện đếm tiền, họ nhìn tiền đã hay mà nhìn kẻ có tiền cũng giỏi lắm.

Tên tiểu nhị nhìn người áo trắng và toét miệng cười :

- Khách quan cần chi xin dạy bảo?

Đúng là người "chẳng biết điều", người áo trắng đã không đón tiếp sự nồng hậu đó, hắn lại chỉ sang gã đại hán áo đen :

- Không, tiếp vị kia, tôi chưa gấp.

Không còn cách nào hơn, tên tiểu nhị đành phải quay sang gã đại hán áo đen.

Thật là lạ, cũng y con người đó nhưng bộ mặt tươi cười của hắn tắt thật nhanh, khi hắn đến trước mặt gã áo đen, mặt hắn nặng trầm trầm :

- Cái gì?

Gã đại hán "đáp lễ" ngay, hắn đập mạnh lên mặt bàn :

- Con mắt chó thì luôn thấp, cái này.

Hắn dằn tay lên mặt quày hàng một tấm ngân phiếu.

Là kẻ hàng ngày sống với đồng tiền vô ra như nước, tự nhiên là dễ dàng dính lại kẻ tay chút không khó lắm, nếu tỏ ra biết điều, chính vì thế nên hạng tiểu nhị ở kho bạc thường thường rất biết cái nào nuốt được cái nào nuốt không nổi, tùy theo đó mà có thái độ "thích nghi".

Tiếng mắng của người khách không lọt vào tai hắn, hình như loạt tiếng nói đó chỉ phớt qua màng tai rồi lắc đầu chạy luôn, nên hắn cầm tấm ngân phiếu lên rồi để xuống thản nhiên :

- Xin lỗi, tấm ngân phiếu này không thể lấy tiền được vì đã bôi sửa.

Chuyện thật quá rõ ràng, tấm ngân phiếu đề rõ năm mươi lạng, thế nhưng dưới hàng chữ sẵn có đó lại thêm một chữ "năm", chữ thêm này tuồng chữ hoàn toàn khác biệt không cần phải nghiên cứu so đo, chỉ nhìn qua là biết ngay chữ được "thêm".

Gã đại hán hỏi :

- Ai sửa?

Tên tiểu nhị đáp :

- Hỏi anh chớ sao lại hỏi tôi.

Gã đại hán thộp ngực tên tiểu nhị :

- Mẹ họ ai sửa? Lúc ta tiếp nhận ngân phiếu này thì nó như vậy đó, bây giờ muốn trận thượng hả? Mẹ, ta đập nát cái ngân hàng chuyên ăn thịt uống máu người này của chúng bây cho coi.

Tên tiểu nhị khiếp quá, mặt xanh như tàu lá, hai tay hắn ôm lấy cổ tay tên đại hán vẫn còn nắm chặt ngực áo hắn vì rung bần bật :

- Anh… Anh làm cái gì vậy? Làm cái gì vậy?

Nói gì thì nói, hai bàn tay của tên tiểu nhị cũng vẫn y như thằn lằn ôm cột đá đối với cánh tay của gã đại hán nói không được mà giựt cũng không ra, hắn lớ quớ như con gà chết nước.

Người nho sinh áo trắng bây giờ mới dừng hắn :

- Vị khách nhơn, có gì thì nói chứ nắm ngực người ta làm chi?

Tên đại hán nhìn tên tiểu nhị :

- Xin công tử đến xử giùm một tiếng, tấm ngân phiếu này lúc tôi nhận được đã là như thế này rồi, vậy mà hắn cứ nói là không chịu đổi…

Người nho sinh áo trắng nói :

- Tấm ngân phiếu này các hạ có được từ đâu?

Gã đại hán đáp :

- Ăn được trong một sòng bạc đó, lúc tên chết dầm đó trao cho tôi thì nó như thế ấy chứ tôi có sửa mẹ gì.

Người nho sinh áo trắng cười :

- Các hạ ăn bạc ở đâu? Người thua ấy là người như thế nào?

Gã đại hán đáp :

- Tại hạ Lục Dương, cái tên tiểu tử bị thua này tôi không có quen, cũng không biết tên tuổi gì cả, không biết hắn từ trong cái tổ nào chui ra cả. Công tử nghĩ coi cờ bạc mà, chỉ cần biết tiền chứ đâu có ai cần biết người làm coi cho mệt.

Người nho sinh áo trắng cười :

- Thật thì cũng phải, bây giờ tôi có một cách này không biết các hạ có đồng ý hay không. Như thế này nghe, cứ hỏi lại ngân hàng xem tấm ngân phiếu này của ai sau đó hỏi lại thêm cái chữ "năm" này là cái thêm hay là nó như thế. Nếu nó là như thế thì ngân hàng phải trả tiền cho đệ. Nhưng nếu có người thêm vô thì ngân hàng chỉ trả lại cho các hạ cái số đúng của nó, nghĩa là năm mươi lượng chẵn, như vậy không ai thiệt thòi được không?

Gã đại hán chớp chớp mắt :

- Công tử vốn là người đọc sách biết nhiều hiểu rộng, công tử đã nói thế thì tôi còn biết nói làm sao, chỉ có điều lỡ họ giựt nuốt mất tấm ngân phiếu của tôi rồi thì làm sao?

Người nho sinh áo trắng lắc đầu :

- Không đâu, Trịnh Châu là chỗ có vương pháp hẳn hòi với lại số năm mươi lượng đối với ngân hàng không có nghĩa lý gì đâu. Nhưng nếu vạn nhất có ai giựt của các hạ, thì tôi bảo đảm bồi thường cho.

Gã đại hán coi bộ quá mức bằng lòng, hắn nói :

- Như thế thì tốt quá vậy.

Người thư sinh áo trắng cười cười đưa tay ngoắc tên tiểu nhị :

- Ra đây, mời ra đây đi.

Tên tiểu nhị do dự, hắn có phần quá ngán gã đại hán đứng ngoài mà đôi mắt vẫn hầm hừ…

Người nho sinh áo trắng nhướng mắt :

- Những lời tôi nói vừa rồi anh không có nghe thấy hay sao.

Tên tiểu nhị gật đầu :

- Nghe, nghe rồi chứ.

Người nho sinh áo trắng cầm tấm ngân phiếu trên mặt quầy hàng và nói :

- Anh có biết tấm ngân phiếu này của ai không?

Tên tiểu nhị lắc đầu :

- Tôi không biết, cái đó phải hỏi quản lý.

Gã đại hán nói :

- Dễ quá, quản lý của ngươi chết xó ở đâu? Gọi hắn ra đây.

Hắn chưa dứt lời từ bàn sau ló ra một lão cao cao, có bộ râu dê dưới cằm, tay hãy còn chùi miệng lia lịa, có lẽ lão vừa mới buông đũa.

Tên tiểu nhị lật đật đón nói :

- Tam gia có người tìm…

Lão quản lý nhướng mắt "Ai?"

Nhưng vừa nhận ra có khách hàng bên ngoài, lão vội bước nhanh ra và hỏi :

- Nhị vị có chuyện chi?

Gã đại hán hầm hầm :

- Chuyện gì? Đập nát cái ngân hàng này chớ chuyện gì?

Lão ló đầu ra và mới hỏi một câu là đã bị thồn vào họng lão chu chu cái mỏ nhưng vẫn chưa biết làm sao.

Người nho sinh áo trắng nói :

- Quản lý, câu chuyện như thế này.

Hắn kể lại chuyện hắn vừa chứng kiến và cuối cùng là thêm ý kiến của hắn như để nói với gã đại hán vừa hỏi.

Lão quản lý im lặng lắng nghe, đôi mắt nghi ngờ của lão ném liên hồi về phía tên đại hán cuối cùng, lão móc cặp kính lão ra gắn lên mắt nhìn chằm chằm vào tám ngân phiếu.

- Cũng không cần xem kỹ, tôi làm cái nghề này đã mấy mươi năm rồi, nhìn qua là biết ngay cái chữ "năm" sau cùng này là có người mới thêm vào.

Gã đại hán đập mạnh tay lên quầy tiền, cái bàn toán trên mặt quầy văng tưng lên, hắn chụp luôn lấy cái bàn toán chồm tới xán vào đầu tên quản lý.

Người nho sinh áo trắng lật đật đưa tay cản lại và cười nói với tên quản lý :

- Quản lý biết chắc tấm ngân phiếu này là do người chủ của nó thêm vào một chữ đó chớ?

Lão quản lý gật liền :

- Chớ sao, mấy mươi năm trong nghề rồi mà qua mắt tôi sao được? Rõ ràng quá mà, nét chữ khác xa!

Người nho sinh áo trắng trầm ngâm :

- Không chừng người nhà của họ thêm vào…

Lão quản lý quả quyết :

- Không bao giờ, nếu chủ của nó hoặc người nhà của chủ nó có muốn thêm thì tự nhiên phải có ghi chú, chớ không khi nào lại thêm ngang như thế đó đâu.

Người nho sinh áo trắng hỏi :

- Quản lý không thể sai người mang đi hỏi lại chủ của nó sao?

Tên quản lý lắc đầu :

- Không cần phải hỏi, tấm ngân phiếu này có chủ ở vùng này mà. Đâu phải xa lạ gì mà làm cái chuyện thất công vô ích đó.

Nói xong là lão lôi kính xuống, quăng tấm ngân phiếu lên mặt bàn rồi quay vào trong.

Người nho sinh áo trắng gọi :

- Quản lý, cái chữ số sau cùng có thể là thêm vô, nhưng năm mươi lượng kia là đúng thì đáng lý…

Lão quản lý trừng trừng đôi mắt :

- Ngân phiếu mà thêm bớt sửa đổi thì trở thành vô hiệu, tự thêm sửa là đã phạm pháp rồi, ta không gọi quan là dễ dãi rồi đó.

Người nho sinh áo trắng mỉm cười :

- Nếu thế thì chuyện này tôi không xen vào nữa.

Gã đại hán trợn mắt thét lớn :

- Khoan, quản lý, bây giờ tiền của ta bây giờ phải đòi ai?

Lão quản lý hất mặt :

- Ai trao cho anh thì anh đi kiếm họ chớ hỏi ai?

Lão bỏ đi vào trong một nước.

Lão quản lý nói không sai, nhưng sai ở chỗ là lão nói không đúng chỗ, nói rõ hơn là lão nói không đúng với đối tượng.

Gã đại hán chống hai tay lên mặt quầy nhảy phốc vào trong hắn móc ngọn chủy thủ trong lưng ra chĩa thẳng vào người tên quản lý :

- Nói một câu, có đổi tiền cho ta hay không?

Đôi mắt lão quản lý chỉ quen nhìn bạc chứ không quen nhìn "thép" cho nên vừa thấy ngọn chủy thủ là lão chuồn ngay, nhưng lão làm sao nhanh hơn gã đại hán, hắn đã túm ngay lão như chụp ngay một con mèo.

Lão quản lý la lớn :

- Cái gì… làm gì kỳ cục vậy?

Tên tiểu nhị đứng xa hơn nên hắn lùi tuốt vào trong.

Gã đại hán quắt mắt :

- Đứng lại, thằng chết dầm, ngươi mà nhích chân là ta thọc ngươi trước đó.

Tên tiểu nhị há hốc miệng nhưng không kêu ra tiếng và chân hắn cũng dính luôn xuống đất.

Lão quản lý run lẩy bẩy :

- Công tử… xin công tử…

Người nho sinh áo trắng chậm rãi :

- Tôi đã có cách giải quyết hợp tình hợp lý, thế mà quản lý lại không chịu nghe thì tôi biết làm sao?

Lão quản lý lập cập :

- Chịu, chịu, chịu ngay, Đinh Quán hãy mang tấm ngân phiếu sang tây phòng tính cho Vân đại gia.

Gã đại hán hầm hầm :

- Đi ngã trước đây, ta nói đúng lý, nếu ngươi có manh tâm đi báo quan làm trở ngại cho ta thì ta…

Hắn đưa ngọn chủy thủ gí sát vào "hang lươn" của lão quản lý và gằn gằn :

- Ta nói trước kẻo nói ta làm hiểm, báo quan một cái là ta thọc cái này vào đó nghe chưa.

Không biết mũi thép lạnh tới mức nào, nhưng lão quản lý vừa nghe chạm vào da là lão phát rét :

- Đinh Quán, Đinh Quán không cho phép ngươi đi báo quan nghe chưa.

Tên tiểu nhị vâng dạ liên hồi và lùi tuốt ra ngoài.

Gã đại hán hầm hừ :

- Mẹ nó, thằng già chó chết, rượu mời ngươi cứ không chịu uống, nói chuyện phải cứ ngoan ngoãn cố không nghe…

Hắn xô một cái mạnh, lão quản lý lảo đảo thối lui và té ngồi xuống một cái ghế, cũng may là lão chụp kịp thành ghế gượng lai chớ không thì cũng đã nằm luôn dưới gạch.

Gã đại hán dùng ngọn chủy thủ xỉ vào mặt lão :

- Mẹ họ, ngồi im đó nghe, lộn xộn một cái ta cắt gân nhượng của ngươi đó nghe.

Lão quản lý bây giờ thì thật là ngoan ngoãn, bất lão không động là lão ngồi trơ trơ, nhưng nếu có bảo lão động thì chắc lão cũng không động được, vì tay chân của lão đã cóng cả rồi.

Gã đại hán quay lại cười ngay với người nho sinh áo trắng :

- Công tử, xin công tử nán lại đây làm chứng giùm tôi một chút.

Người nho sinh áo trắng gật đâu :

- Không đâu, chưa đi, tôi cũng không có chuyện gì gấp. Tôi định đem bỏ vào đây một số bạc để kiếm lời, nhưng xem tình hình này thì chắc phải tìm ngân hàng khác chắc hơn.

Lão quản lý vụt đứng phắt lên :

- Công tử ngân hàng của chúng tôi có số lời cao…

Gã đại hán trừng mắt :

- Mẹ họ, nghe đến bạc là cặp mắt sáng rỡ lên, ngồi xuống.

Ngọn chủy thủ trong tay hắn ngóc lên, lão quản lý quay trở lại, lão ngồi xuống mà gần như không dám làm lung lay chiếc ghế.

Một lúc sau, tên tiểu nhị hớt hải chạy vào, mồ hôi tuôn ra ngoài áo :

- Tam gia, không có Vân đại gia ở nhà…

Lão quản lý biến sắc.

Người nho sinh áo trắng hỏi :

- Tại sao ngươi biết người họ Vân không có ở nhà.

Tên tiểu nhị chưa kịp trả lời thì tên đại hán đã quát :

- Có phải ngươi đi chơi một vòng rồi về đây nói láo phải không?

Tên tiểu nhị lập cập :

- Không có, không có… tôi có đi thật, vừa định gõ cửa nhà Vân đại gia thì chợt có người nhà của Vân đại gia bước trở tới nói rằng Vân đại gia không có ở nhà, nghe nói Vân đại gia đến Phong Đô nào đó cả ngày mới trở về.

Người nho sinh áo trắng nhìn gã đại hán :

- Đã thế thôi thì hai ngày sau các hạ trở lại, vả lại ông quản lý đây cũng đã bằng lòng hỏi lại chủ của tấm ngân phiếu tưởng không có gì phản trắc đâu.

Gã đại hán giắt ngọn chủy thủ vào lưng, giọng hắn vẫn hầm hầm :

- Hôm nay vì có tiếng nói của công tử đây, ta tạm cho các ngươi được thong dong vài ngày nữa đó.

Hắn chống tay lên quày nhảy phóc ra ngoài giựt luôn tấm ngân phiếu trên tay của tên tiểu nhị và quay lại cúi mình vòng tay trước mặt người nho sính áo trắng rồi quay thẳng ra ngoài cửa.

Người nho sinh áo trắng quay lại nói với tên quản lý :

- Ông quản lý nè, tôi thật tình khuyên ông một câu, từ đây về sau, bất cứ người nào thái độ của ông cũng nên mềm mỏng hơn chút nữa nghe.

Nói xong, hắn chắp tay sau đít thong thả đi ra, cũng không thèm nói chuyện gởi tiền.

Lão quản lý đứng thộn người, trong óc như một núi chỉ rối, tự nhiên là lão bàng hoàng lo sợ, nhưng cái làm cho lão bị đứt ruột là người nho sinh áo trắng không chịu gởi tiền. Lão biết coi người lắm, nếu người nho sinh áo trắng mà chịu gởi, thì đó là một số lợi đối với lão không phải nhỏ…

° ° °

Ra khỏi cửa Thông Ký Ngân Hàng, người nho sinh áo trắng rẽ xuống hướng đông.

Quẹo thêm một ngả rẽ nữa, bên góc tường trở ra ba người: Hải Minh, Nhạc Tấn, Xa Lôi.

Vừa bước ra là Hải Minh đã toét miệng cười :

- Thiếu chủ, màn vừa rồi thiếu chủ thấy sao? Hải Minh có đường thành kép chánh rồi đó.

Tề Ngọc Phi cười cười :

- Một vở kịch cũng cần có nhiều vai, một vai có diễn hay cách mấy cũng đâu có thành vở kịch.

Đám Hải Minh cũng cười, mặt họ đầy vẻ thắng cuộc.

Tề Ngọc Phi quay lại hỏi Nhạc Tấn :

- Được mối chưa?

Nhạc Tấn đáp :

- Được chớ theo sát đuôi hắn mà không được là sao. Hắn vừa gõ cửa là thuộc hạ y theo lời thiếu chủ dặn, tới bảo vị Vân đại gia đã tới Phong Đô, không biết hai tên tiểu nhị đó có điều gì không?

Hải Minh biểu môi :

- Cái thằng chó đó mà biết cái con mẹ gì.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Khang Anh đâu?

Nhạc Tấn đáp :

- Hắn đang giữ cửa.

Tề Ngọc Phi vẩy tay :

- Đi ngay!

38. Chương 38: Một Tòa Trang Viện Bỏ Trống

Một tòa trang viện thật đồ sộ nằm gần cửa Tây thành.

Hai cánh cửa sơn màu đỏ chói, vòng tường cao vút bao quanh.

Nhạc Tấn chỉ chỉ :

- Thiếu chủ, tòa trang viện đó.

Khang Anh trờ tới :

- Thiếu chủ, từ nãy giờ không nghe bên trong động tịnh gì cả.

Tề Ngọc Phi nhìn vào tòa trang viện trầm ngâm, một thoáng nghi ngờ thoáng qua trong mắt hắn.

Hải Minh cau mặt :

- Không lẽ người đó quả thật đã đến… Phong Đô?

Câu nói đùa của hắn không ai cười, vì vẻ mặt trầm trầm của người thiếu chủ.

Tề Ngọc Phi nói :

- Hải Minh, Nhạc Tấn, thủ ngoài này, Khang Anh và Xa Lôi theo ta.

Cử chỉ và lời lẽ của hắn thật trầm trọng, hình như cầu trường bắt đầu có vẻ gay go.

Hắn dẫn Xa Lôi và Khang An đi vòng từ phía sau, bằng tường cao hậu môn, nhưng hoàn toàn im lặng.

Khang Anh nói :

- Thiếu chủ, có lẽ phải nhảy tường.

Tề Ngọc Phi nhún mình phóng lên trước nhất.

Khang Anh và Xa Lôi nhảy lên theo.

Sân sau rất lớn, vườn hoa rất rộng, từ sau dẫn tới trước mênh mông, nhưng trống rỗng.

Không một bóng người, không một tiếng động.

Tòa trang viện đồ sộ, khu vườn thênh thang, giống y một cái đình làng, hoang lạnh.

Nhạc Tấn cau mày nói nhỏ :

- Thiếu chủ, lạ quá, vắng tanh.

Tề Ngọc Phi nhìn quanh do dự :

- Có cẩn thận xem khắp mấy gian phòng.

Khanh Anh, Xa Lôi nhè nhẹ luồn vào trong mở cửa phòng trống rỗng.

Tề Ngọc Phi cau mày :

- Hãy vào trong nữa xem có dấu vết gì không?

Xa Lôi nói :

- Cẩn thận, coi chừng…

Tề Ngọc Phi bước vào, hai bên từ sau trước đều là phòng ngủ, trang hoàng khá đẹp, màn trướng sang trọng, mềm gối xếp ngay ngắn, sạch sẽ.

Tề Ngọc Phi nói :

- Hình như tất cả đều đi cả rồi.

Cả ba lần tới đại sảnh, ánh mắt của Tề Ngọc Phi gắn ngay trên một cái bàn, nơi đó có một phong thơ, không đó là một phong thơ đã bị đốt, còn lại một góc chưa cháy hết.

Góc của phong thơ đó còn lại có thừa mấy chữ.

Tề Ngọc Phi cầm lên thấy "Kính trình Trịnh Châu phân ty…"

Đáng lý phía sau còn nữa, nhưng đã bị cháy rồi.

Là một người lớn lên từ vương phủ, nhưng cho dầu là một người dân thường cũng có thể hiểu ngay rằng Trung Nguyên hiện nay có mười ba tỉnh, mỗi tỉnh đều có một cơ quan cao nhất là "Thừa Tuyên Bố Chính Sứ Ty", gọi tắt là "Bố Chính Ty" nhưng thật sự về công việc hành chính, dân gian đều tập trung vào một số quan Án Sát Đề Hình.

Hai cơ quan gần như ngang hang, Bố Chính Ty và Án Sát Đề Hình đều thuộc hàng "Tông Nhị Phẩm", chỉ kém Tể Tướng đương triều một bậc.

Dưới họ còn có những "Phân ty" trực thuộc, là thơ cháy còn một góc là gửi đến Phân ty nào đó.

Nhưng nếu là gửi cho Phân ty thì làm sao lại đến tay của vị hào phú họ Vân này?

Tề Ngọc Phi cầm góc thơ cháy trên tay cúi mặt trầm ngâm.

Khang Anh hỏi :

- Thiếu gia, sao lại có chuyện như thế này?

Tề Ngọc Phi ngẩng mặt lên nói :

- Hai người hãy tìm tòi ba gian còn lại phía trước, kế tiếp là lục soát cả mấy gian bên trái, nhớ tìm cho thật kỹ.

Khanh Anh và Xa Lôi cúi đầu vâng lịnh đi thẳng lên trên.

Mấy phút sau, hai người trở lại, Xa Lôi không tìm được gì, chỉ có Khanh Anh là được một mảnh giấy vo tròn, hắn nói :

- Thiếu chủ, chúng tôi tìm từng xó một, nhưng chỉ được có mảnh giấy đó, đây là dấu tay, dấu người đóng ấn xong rồi chùi tay vào mảnh giấy.

Tề Ngọc Phi đưa mảnh giấy lên mũi ngửi và nhét vào mình.

Khang Anh hỏi :

- Thiếu chủ, có phải…

Tề Ngọc Phi nói :

- Chưa có gì chính xác, bây giờ phải đến Án Sát phân ty xem lại.

Khang Anh sửng sốt :

- Thiếu chủ bảo chuyện này có dính liền đến Án Sát phân ty.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Không chắc là Phân ty, nhưng tất cả có thể người trong đó dính líu.

Khang Anh cau mày :

- Làm sao lại…

Tề Ngọc Phi đáp :

- Tại sao không thể, từ xưa đến nay chuyện ân oán trong quan trường vẫn có chuyện thông thường, chính đời Hồng Võ Đế cũng đã có một lần xáo trộn, khiến cho nhà Minh lúc đó suýt chút nữa đã đổ nghiêng rồi.

Xa Lôi thắc mắc :

- Nếu là chuyện ân oán quan trường thì tại làm sao lại có Miêu Cương và Tàn Khuyết môn gì đó dính vô?

Tề Ngọc Phi cười :

- Sao mà ngây thơ quá vậy? Thì khi muốn làm một chuyện gì người ta phải cấu kết mới hành động được chớ. Chẳng lẽ những tay to mặt lớn của triều đình không dám mượn tay thảo khấu giang hồ hay sao?

Khang An nói :

- Nhưng Miêu Cương bát động xâm nhập Trung Nguyên là rõ ràng mưu định tóm thâu...

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Trên đời là sự lợi dụng lẫn nhau, có thể đám gian nịnh triều đình cấu kết để mượn thế lực bên ngoài, tự nhiên đám giang hồ bại hoại, cũng như bọn Miêu Cương vẫn lợi dụng để hoàn thành âm mưu thôn tính võ lâm Trung Nguyên của họ, không kẻ nào dại hơn kẻ nào, chỉ có tình thế có lợi nhiều hay ít thế thôi.

Xa Lôi cau mặt :

- Tại làm sao lại không dùng sức của mình để giải quyết những gì cần thiết lại phải nhờ thế lực bên ngoài? Dầu mục đích có chính đáng hành động đó cũng không thể chấp nhận.

Tề Ngọc Phi cười :

- Các ngươi chỉ lo luyện võ mà không chịu đọc sách và quan sát thế tình, nếu cứ tự mình giải quyết thì từ xưa đến nay, làm sao có kẻ ngoại bang lợi dụng xâm chiếm nước người? Ở đời có nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, anh em một nhà có hiềm khích, người ta dám mượn tay ngoài để dứt tình cốt nhục như thường, điều đó lịch sử con người đã ghi bao trang đẫm máu thương tâm.

Hai tên thuộc hạ Mộc gia đứng lặng người, quả thật họ hiểu biết quá ít, chuyện tầm thường như thế mà họ nghe như chuyện từ trên... trời rơi xuống.

Khang Anh vụt nói :

- Như vậy thì chuyện cũng không khó giải quyết, bây giờ mình cứ đến Án Sát ty, bảo họ gọi Phân ty đến hỏi là xong.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Hỏi ai và hỏi cái gì?

Xa Lôi nói :

- Hỏi Phân ty của họ người nào họ Vân...

Tề Ngọc Phi cười :

- Ngươi biết chỗ nào có tên họ Vân?

Xa Lôi nói :

- Thiếu chủ không nghe bọn Thông Ký Ngân Hàng gọi Vân đại gia đó hay sao?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Sao dễ tin người quá vậy? Nhưng cứ cho là họ nói thật thì tại sao, làm sao họ lại không phải lừa, thiên hạ có cả trăm ngàn họ ai muốn nói họ gì lại không được?

Xa Lôi ngẩn ngơ, nhưng rồi hắn lại nói :

- Cũng dễ, bây giờ mình cứ đến Án Sát ty coi ở đây có người nào thuộc Phân ty...

Tề Ngọc Phi nói :

- Chắc gì hắn đã biết? Vả lại bên trong còn có nhiều uẩn khúc, thêm vào đó, nếu cần thì tại sao mình lại không tự điều tra mà lại phải đi chi cho đổ bể.

Xa Lôi gật đầu :

- Đúng rồi, ta bắt đầu…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không vội, ta cần phải làm một việc đặt bẫy rình mồi, nếu có thể ở tại đây đợi họ thì tốt hơn hết, ngươi hãy ra cho bọn Hải Minh biết là ta sẽ đợi ở đây cho đến canh ba, bảo chúng ở ngoài canh giữ, nếu có người đến thì đừng ngăn cản, cứ để cho họ vào, trong vòng một tiếng đồng hồ, các ngươi ra thay cho họ.

Xa Lôi vâng lịnh đi ra, Khanh Anh bước tới hỏi :

- Thiếu chủ, phong bì cháy đó…

Tề Ngọc Phi nhìn xuống chiếc phong bì trong tay và nói :

- Rõ ràng là thơ này gửi cho một người Án Sát phân ty.

Khanh Anh nói :

- Nếu gửi cho một người nào đó ở Phân ty, thì chắc phải là Phân ty Án Sát Trịnh Châu.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Có rất nhiều cơ quan trực thuộc Phân ty, nhưng mấy chữ sau đã cháy mất thành ra không biết thuộc về cơ quan nào.

Khanh Anh nói :

- Cứ moi hết những người thuộc Phân ty này thì nhất định cũng phải lòi ra.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không cần phải làm như thế, chỉ vài người cũng đã đủ rồi.

Khang Anh hỏi :

- Thế nào mảnh giấy trắng?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Ấn Sắc cũng có nhiều thứ, màu tuy không khác nhau, nhưng cài mùi dầu có thứ đắt tiền, có thứ tùy từng quan lớn nhỏ, ban đầu thì do giá tiền, cấp dưới không dám xài thứ tốt vì nếu không là phạm thượng, nhưng ngửi mùi không cũng chưa chắc lắm, cần phải có sự đối chiếu mới chắc chắn.

Khang Anh nhìn vào mảnh giấy và vụt kêu :

- Kìa, thiếu chủ, trên mảnh giấy có dấu ngón tay, như là dấu ngón tay phải, nếu gọi những người thuộc Án Sát phân ty đọ dấu tự nhiên nhận ra ngay.

Tề Ngọc Phi cười :

- Ta đã có lưu ý chuyện đó rồi, chính ta giữ mảnh này lại cũng vì chuyện đó, nhưng tập trung tất cả lại đó là chuyện không nên, cứ đợi ở đây là được.

Khang Anh trầm ngâm :

- Thiếu chủ nghĩ họ đi đâu? Và chắc họ có trở lại đây không?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Đi đâu thì chưa biết, nhưng chắc là họ sẽ trở lại.

Ngưng một giây, Khang Anh vụt nói :

- Thiếu chủ, thuộc hạ mới nghĩ được một cách, thiếu chủ nghĩ xem có nên không?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Chuyện chi?

Khanh Anh đáp :

- Thuộc hạ thử vòng chung quanh đây hỏi thăm xem tòa trang viện này của ai có được không?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Nhưng này, nếu họ mướn thì sao?

Khanh Anh :

- Tìm được chủ thì lo gì không ra người mướn.

Tề Ngọc Phi lại trầm ngâm :

- Phương pháp đó thật hay, chỉ có điều khi hỏi thăm phải hết sức cẩn thận, tốt hơn hết là suy nghĩ thật kỹ rồi hãy nói.

Khang An nói :

- Nghe rồi, bây giờ thuộc hạ xin đi.

Vội xong là hắn quay mình.

Ngay lúc đó, Xa Lôi trở vào, hắn hỏi :

- Anh đi đâu đó?

Khanh Anh đáp :

- Ra ngoài có chuyện?

Vừa đáp, hắn vừa lao khuất ra ngoài.

Xa Lôi nghi ngờ, bước lại hỏi Tề Ngọc Phi :

- Thiếu chủ, hắn đi đâu thế?

Tề Ngọc Phi nói lại chuyện của Khanh An và Xa Lôi vụt cười :

- Tưởng hắn đi đâu, chuyện đó tại sao không đến Thông Ký Ngân Hàng hỏi có phải nhanh hơn không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Gã quản lý Thông Ký Ngân Hàng chưa chắc đã biết, cho dầu họ Vân quả đúng là thân chủ của hắn, thì cũng phải là thân chủ ruột, có hỏi, hắn cũng không chắc đã chỉ hay nói cho mình biết, làm như thế sẽ không ổn ngay.

Xa Lôi nói :

- Nhưng nếu Khang An hỏi dân cư thì…

Tề Ngọc Phi đáp :

- Hắn đi hỏi tòa trang viện này chứ không phải hỏi người, chuyện đó có thể làm, không hại.

Xa Lôi cau mặt :

- Nhưng lòng vòng hắn cũng phải hỏi đến người.

Tề Ngọc Phi nói :

- Cũng không sao, cứ theo cung cách này thì gã họ Vân chắc chắn cũng không có lai vãng với dân cư, họ không thể đi báo tin cho hắn biết được đâu.

Xa Lôi trầm ngâm :

- Cứ theo tình hình hiện tại, chỉ bằng một điểm có nhiều tiền gửi ngân hàng và ở trong một tòa trang viện như thế này, đủ thấy gã họ Vân nhất định phải có chuyển ẩn khuất rồi.

Tề Ngọc Phi đáp :

- Chắc chắn không lầm.

Xa Lôi hỏi :

- Thiếu chủ có thấy có thể hỏi dân cư được không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không chắc lắm, hy vọng Khang An khôn khéo và gặp may.

Một lúc sau, Khang An từ bên ngoài hấp tấp bước vào, Xa Lôi thận trọng hỏi :

- Có kết quả gì không?

Khang Anh lắc đầu và nói với Tề Ngọc Phi :

- Thiếu chủ, tòa trang viện này người chủ họ Trần, nửa năm trước đây dời đi, giao lại cho người bà con xa họ Vân cai quản, nghe nói gã họ Vân này không có vợ con gì cả, hắn chỉ có một mình nhưng cửa này ra vào rất nhiều người, già có trẻ có, dân cư không biết người họ Vân là ai.

Xa Lôi hỏi :

- Anh không hỏi gã họ Vân này làm nghề gì sao?

Khang Anh nhăn mặt :

- Luôn cả họ Vân là ai mà họ còn không biết thì làm sao biết được hắn làm gì?

Xa Lôi nói :

- Chắc chắn tên quản lý Thông Ký Ngân Hàng biết.

Khang Anh lắc đầu :

- Không biết họ không biết gì cả, không tôi nói lộn, có thể biết nhưng hỏi hắn vô ích, hắn phải bảo vệ cho thân chủ hắn.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Người họ Trần dời đi đâu?

Khang Anh lắc đầu :

- Không biết không ai biết cả, dời đi vào lúc nào chính họ cũng không biết cả.

Xa Lôi hỏi :

- Sao hồi nãy anh bảo dời đi khoảng nửa năm?

Khang An nói :

- Họ chỉ độ chừng thế thôi, chứ họ cũng không thấy chuyện dời đi đó.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Họ nghe ai nói? Làm sao họ biết họ Trần giao cho người bà con họ Vân?

Khanh Anh đáp :

- Chuyện như thế này, có một hôm có người dân cư đi ngang qua đây, thấy có người lạ đi vào, người dân cư bèn hỏi người đó cho biết như thế.

Xa Lôi hỏi :

- Người đó như thế nào?

Khang An đáp :

- Người dân cư nói đó là một lão già.

Xa Lôi hỏi :

- Không phải họ Vân?

Khang Anh lắc đầu :

- Họ không hỏi nên đến bây giờ vẫn không biết họ Vân giả trá như thế nào.

Xa Lôi nhún vai :

- Như vậy kể như chuyến đi của anh... trớt hơ!

Khang Anh sừng sộ :

- Ai nói trớt hơ?!

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Ngồi xuống đi, cứ để câu chuyện tuần tự, có được phần nào hay phần đấy, bằng không qua canh ba rồi tính cách khác.

Khang Anh và Xa Lôi ngồi xuống và Khang Anh nói với Tề Ngọc Phi :

- Thiếu chủ, mình định cứ như thế này chờ đợi hay là cần biết để theo?

Tề Ngọc Phi hỏi lại :

- Nghĩa là làm sao?

Khang Anh đáp :

- Nếu chờ thì nên chờ ở ngoài, còn theo thì phải làm cách nào cho hắn trở tay không kịp.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Cứ đợi thêm một chút cũng không sao, nếu trở lại, nhất định hắn sẽ nhảy tường chớ không mở cửa, hai người nhớ đừng động tĩnh gì cả.

Thấy Xa Lôi gật đầu làm thinh, Khang Anh đập vai hắn :

- Nghĩ gì đó?

Xa Lôi ngẩng mặt :

- Nghĩ xem cái chuyện này như thế nào, có phải họ Vân là bà con với họ Trần không? Tại làm sao có phong thơ cháy? Nếu hắn là người của Án Sát phân ty thì sao dân cư lại không biết.

Tề Ngọc Phi cười :

- Hãy để cho bộ óc nghỉ ngơi, chuyện hỏi của Khang Anh chưa tin được đâu.

Khang Anh hỏi :

- Thiếu gia nghĩ họ dối sao?

Tề Ngọc Phi gật gật nhưng không nói...

39. Chương 39: Lu Mắm Người

Xa Lôi nhìn người thiếu chủ một chút rồi hỏi :

- Thiếu chủ, chỉ nghĩ rằng câu chuyện họ Văn họ Trần đều là chuyện bịa?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Đó cũng chỉ là chuyện ức đoán, nhưng người chủ cũ của tòa trang viên này họ Trần thì có thể là thật vì chính chuyện đó có nhiều người biết.

Xa Lôi cau mặt :

- Nhưng tại làm sao họ dời nhà mà không một ai ngó thấy? Chẳng lẽ cái chuyện như thế mà họ lại phải giấu diếm, lén lút dời nhà lúc nửa đêm.

Tô Ngọc Phi nói :

- Nhưng nếu nhà họ Trần cũng như bọn mình, họ ra đi chỉ mang theo chút vật dụng nhẹ nhàng thì phỏng xem dân cư có hay biết được gì hay không?

Xa Lôi gật gật :

- Thiếu chủ, tấm ngân phiếu đó có phải đã chuyển qua nhiều người? Ý thuộc hạ nghĩ…

Tề Ngọc Phi nói :

- Ý của ngươi ta biết, nếu quả như thế thì chúng ta đã toi công đến Trịnh Châu phải không?

Xa Lôi hỏi :

- Nhưng thiếu chủ cho rằng có thể như thế sao?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Bây giờ thì chưa có thể nói đúng hay không đúng, tuy nhiên, đối với gã họ Vân này có nhiều điểm khả nghi, một mình hắn ở trong tòa trang viện rộng, lớn, dân cư không ai biết hắn làm gì, hắn lại có tài khoản khá lớn tại Thông Ký Ngân Hàng, trong nhà có một phong thơ cháy còn một góc, thơ đó chứng tỏ khả nghi, từ nơi hắn có thể truy ra nhiều việc.

Khang Anh đứng lên nôn nóng :

- Không biết tại sao không thấy động tịnh gì cả…

Tề Ngọc Phi nói :

- Có thể hắn đi xa, cũng có thể hắn rất ít ở nhà này.

Hắn đứng lên và nói tiếp :

- Chúng ta ra ngoài, Khang Anh nói đúng, ở ngoài canh phòng có lẽ thuận lợi hơn.

Chưa đi được mấy bước. Xa Lôi vọt đứng lại cau mày hỉnh mũi :

- Sao có mùi hôi quá?

Khang Anh nói :

- Chắc gần cầu tiêu.

Xa Lôi lại hỉnh hỉnh lỗ mũi và lắc đầu :

- không phải, nhà tiêu ở phía sau, mùi hôi bốc từ trong nhà, vả lại mùi hôi không giống cầu tiêu.

Khang Anh vùng cản :

- Ôi, kệ cha nó, hôi thối gì cũng mặc, nhà của anh sao mà lo dữ vậy?

Vừa nói, hắn vừa đi thẳng ra phía cửa Xa Lôi nói :

- Không, hình như là…

Hắn bước thẳng vào vén cánh cửa gian phòng bên chái dòm vào…

Khang Anh nói :

- Khéo đi lo chuyện bao đồng…

Nhưng Xa Lôi đã leo trở ra, mắt hắn ngời ngời :

- Thiếu chủ, có mấy cái lu lớn thiếu chủ hãy vào xem.

Tôn Ngọc Phi cau mày :

- Có phải…

Xa Lôi đáp :

- Mỗi lu đều có thây người.

Khang Anh kêu lên :

- Đúng rồi, lỗ mũi của anh hay lắm.

Bây giờ thì hắn lao vào trước, Xa Lôi và Tề Ngọc Phi vội lao theo.

° ° °

Thường thường những nhà giàu, bên chái nhà đều là những cái lu lớn, họ dùng làm nhiều việc, hoặc chứa nước mưa, hoạc làm tương, làm mắm, chái nhà này cũng có nhiều cái lu lớn.

Một dãy năm lu

Chỉ năm cái lu thôi, nhưng cũng đã choán gần một gian, vì năm cái lu này quá lớn Mỗi lu đều có nắp đậy kín như lu mắm, Khang Anh với tay hé một nắp, hắn buông tay thối lui ụa khan mấy tiếng, mùi hôi thối không làm sao chịu nổi!

Xa Lôi chỉ cửa sổ ăn thông bên kia và nói :

- Ban đầu tôi cứ tưởng mùi hôi hối từ bên kia, không dè vô đây đụng mấy cái lu.

Tề Ngọc Phi vận công nín hơi, đưa tay dỡ một nắp lu, trong đó có nước vàng lềnh bềnh, không phân biệt được tuổi tác chỉ có thể nhận ra đây là thây của đàn ông.

Tề Ngọc Phi dở nắp thứ hai, lu này thây đàn bà, cũng không thể đoán tuổi, thây trần truồng co quắp.

Lu thứ ba có thể thấy, có lẽ là con nít mới nhét được hai như thế.

Lu thứ năm cũng là đàn bà, nhưng thân hình hơi nhỏ, có lẽ là con gái.

Lu thứ sáu là một lão già, vì còn thấy được râu.

Tề Ngọc Phi mím môi, đôi mắt hắn ngời ngời.

Khang Anh nói :

- Thiếu chủ, có phải…

Tề Ngọc Phi thở ra :

- Sợ rằng đây là toàn gia họ Trần

Khang Anh nói :

- Như vật là không có chuyện dời nhà, toàn gia thọ hại.

Tề Ngọc Phi chặc lưỡi :

- Vợ chồng chủ nhà và hai đứa trẻ thêm cặp nam nữ trẻ tuổi có thể là người làm công, không một người sống sót, và nữ chủ nhân và nữ công nhân đều bị hãm hiếp trước khi chết, hung thủ quả thật là tàn nhẫn.

Hắn thu lại vòng tay, nhìn năm cái lu to giọng thật buồn :

- Chư vị hãy yên nghỉ, Mộc Xương Tô đã chứng kiến cảnh này nguyện sẽ vì chư vị mà báo thù.

Hắn khoát tay cho Khang Anh và Xa Lôi quay trở ra ngoài.

Thấy vẻ mặt của chủ nhân hơi nặng, Hải Minh và Nhạc Tấn không dám hỏi, nhưng Khang Anh và Xạ Lôi cũng đã nói cho họ biết tình hình bên trong.

Mãi đến canh ba tòa trang viện vắng hoe

° ° °

Mỗi đêm, cứ chiều tối đèn đốt lên rồi lại tắt đèn, nhà nào cũng thê, không ai trông đợi thời gian. Vì thời gian là bất biến.

Nhưng đặc biệt đêm nay thì giờ quá chậm, có lẽ chỉ chậm với người trông đợi.

Phải khó lắm mới đến canh ba. Ngoài tòa trang viện vẫn lặng im phăng phắc.

Tề Ngọc Phi ngoắc bốn tên thuộc hạ tập trung :

- Cho đến bây giờ, ta cũng chưa dám xác định gã họ Vân và con người mang tấm ngân phiếu này có quan hệ gì không, nội cái cảnh hắn giết người nhận xác vô lu cũng đủ chứng tỏ hắn là kẻ tàn ác, như thế, chúng ta đã thấy thì không thể bỏ qua, bây giờ chuyện giăng bẫy chờ mồi kể không kết quả, phải thay đổi phương thức điều tra, năm người chúng ta chia làm hai hướng, Hải Minh, Nhạc Tân đến Thống Ký Ngân Hàng, cố bức bách tên quản lý xem có được manh mối gì không, Khang Anh và Xa Lôi theo ta đến Án Sát phân ty, coi thử họ Vân có phải người của họ hay không, trong một tiếng đồng hồ sau, tất cả tập trung tại chỗ mình để ngựa rồi quyết định.

Tề Ngọc Phi nhìn Hải Minh và Nhạc Tấn dặn dò :

- Phải nhớ, khi không cần thiết thì đừng làm tổn thương người bừa bãi, những chuyện khác không cần, chỉ hỏi xem hình dáng gã họ Vân ra sao, làm nghề gì là đủ, nghe chưa?

Hải Minh cúi đầu :

- Xin thiếu chủ hãy yên lòng, chúng tôi tự biết làm được việc.

Nhạc Tấn và Hải Minh vừa dợm bước đi thì Khang Anh vụt đưa tay ra hiệu :

- Đứng yên, thiếu chủ xem kìa Hắn đưa tay về phía cổng tòa trang viện.

Tất cả nhìn theo và cũng thấy một người áo đen đi nhanh vào cổng.

Hải Minh thiếu chút nữa đã nhảy lên :

- Tốt quá, hắn đã về, thật chẳng bõ công…

Người áo đen không nhảy tường như thầy trò Tề Ngọc Phi dự đoán, hắn mở cổng đi vào và khép lại ngay.

Xa Lôi kêu nho nhỏ :

- Thiếu chủ…

Tề Ngọc Phi thản nhiên :

- Thấy hết rồi phải không? Người đó như thế nào?

Khang Anh đáp :

- Người luyện võ.

Nhạc Tân trù trừ :

- Không có gì đặc biệt…

Tề Ngọc Phi cười :

- Có chớ, nhớ nghe, bên tay phải của hắn thiếu mất ngón tay út chỉ còn bốn ngón.

Khang Anh trố mắt :

- Trời tối quá mà Thiếu chủ thấy sao?

Tề Ngọc Phi cười :

- Con nhà võ mà hỏi chuyện thật ngớ ngẩn, trời tối hay sáng cũng thế, nếu không có một trình độ nội công đến một mức nào đó, có phải trời sáng từ đây đến đó cũng rất khó nhận ra.

Xa Lôi hỏi :

- Thiếu chủ, để yên cho hắn thật sao?

Tề Ngọc Phi lắc đầu trầm ngâm...

Xa Lôi nói :

- Chắc chăn trời sáng hắn mới trở ra.

Tề Ngọc Phi nói :

- Chúng ta chờ hắn đến sáng.

Hải Minh gãi gãi đầu :

- Tôi nghe ngứa răng quá hà.

Xa Lôi nói :

- Đâu phải một mình anh.

Khang Anh nói :

- Các anh có ai biết hắn vào để làm gì không?

Xa Lôi hừ một tiếng :

- Lăng ẳm, chỗ ở của hắn vào chỉ sợ bây giờ là hắn đã rút đầu vô mền rồi đó.

Nhạc Tân cười :

- Dám giết người làm mắm như thế thì hắn còn sợ cái quái gì.

Xa Lôi hừ hừ :

- Vái cho oan hồn hiện về bóp cổ hắn cho ngẹt thở.

Khang Anh lắc đầu :

- Thần thánh còn sợ kẻ ác huống hồ là quỷ, chỉ có chúng ta là họa may còn có thể, chắc đã đến lúc hắn nín thở chứ đừng nói đến nghẹt thở

Xa Lôi nói :

- Mình bốn, hắn một chưa chắc đến lúc rồi ai sẽ nhượng ai

Tê Ngọc Phi trầm giọng :

- Theo hắn

Chỉ chờ một tiếng đó thôi, bọn bốn người của Hải Minh chia ra bốn phía đuổi theo. Họ không tập trung vì sợ người áo đen rẽ sang ngõ khác.

Tề Ngọc Phi bám sát theo sau

◦ ◦ ◦

Trời hãy còn tối lắm và bốn phía lạnh tanh, chứng tỏ trời hãy còn khuya.

Người áo đen cắm đầu phi thân thật nhanh, hắn theo con đường lớn rồi lại quẹo qua hẻm, quanh đi quẩn lại một hồi rồi mới đứng trước một ngôi nhà nhỏ.

Hải Minh vội khoát tay ra sau, nhưng không cần cái đó, vì tất cả đều nhìn thấy.

Trước mặt người áo đen là hai cánh cửa nhỏ cũng sơn màu đỏ, ngay cửa có một chiếc đèn lồng.

Người áo đen xô cửa bước vào và khép trái cửa lại, bây giờ mới nghe thấy tiếng khua, có lẽ bên trong có chốt hoặc có khóa

Hải Minh nói :

- Thiếu chủ, hắn chui vào ổ rồi.

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Thấy rồi, chúng ta đợi ở ngoài.

Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ nghĩ rằng hắn sẽ trở ra vào buổi sáng?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Không biết giờ nào, nhưng nhất định hắn sẽ trở ra.

Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ định đợi hắn ra rồi theo nữa?

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Đứng, cần phải xem hắn đến đâu, coi hắn có phải đến Án Sát phân ty hay không?

Hải Minh băn khoăn :

- Nhưng không biết bên trong cánh cửa đó…

Tề Ngọc Phi nói :

- Tạm thời đừng kinh động đến hắn, không sợ hắn vuột đâu.

Thình lình, cả hai cùng nín bặt, từ trong một ngõ hẻm có một tên gánh cái gánh, trên gánh có ngọn đèn nhỏ, trong gánh khói lên nghi ngút.

Cái dáng của hắn là đi bán tàu hũ.

Không tầu hũ không bán khuya, có lẽ hắn bán chè thưng.

Tên bán chè thưng vừa lúc lắc bước đi, vừa lè nhè như ngái ngủ, khi đến trước cánh cổng đó, hắn đặt gánh xuống ngồi nghỉ.

Hải Minh cau mày :

- Mẹ, cái thằng chết bầm, nghỉ ở đâu không nghỉ, lại đúng chỗ đó mà nghỉ.

Tề Ngọc Phi nhìn vào chỗ đó đăm đăm :

- Không sao, đó là công việc buôn bán của họ, cũng chẳng trở ngại gì về chuyện của ta.

Có tiếng cửa khua, từ trong đó lộ ra một người. Một người mặc áo màu lam, tuổi khoảng trung niên.

Hải Minh gấp gáp :

- Như vậy là trong đó có rất nhiều người…

Tên bán chè thưng đứng dậy cúi mình :

- Lão gia, công việc bận lắm phải không? Đến hơn nửa đêm mà vẫn còn phải đi…

Người áo lam gật gật coi như đáp lời và lật đật bỏ đi.

Tề Ngọc Phi khoát tay ra hiệu cho bọn ba người của Nhạc Tấn theo người áo lam, và nói nhỏ với Hải Minh.

- Hải Minh ăn chè thưng chơi nè.

Hải Minh chưa hiểu hết ý, nhưng hắn vẫn lộ ra, hắn bước lại chỗ gã bán chè thưng.

Thấy có khách hàng, gã bán chè thưng vội vẫy tay :

- Khách quan, ăn chè vừa nóng vừa ngọt lịm.

Hải Minh đến trước gánh hắn khẽ ngồi xuống và có ngay một chén.

Hắn vừa ăn vừa lầm thầm nói chuyện và trả tiền bỏ đi, không lấy lại tiền thối.

Đến gần Tề Ngọc Phi, hắn lắc đầu :

- Nóng quá, húp muốn lột cả lưỡi.

Tề Ngọc Phi hất mặt :

- Sao?

Hải Minh đáp :

- Đúng y, tên vừa rồi là thám tử của Án Sát phân ty, hắn họ Quân, trong cánh cửa đó là chỗ làm việc riêng của hắn.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Vừa rồi thấy thái độ của tên bán chè thưng là ta đã nghi ngờ rồi, đi chúng ta theo.

Hải Minh vội nói :

- Thiếu gia, bên trong còn tên áo đen.

Tề Ngọc Phi cười :

- Gã thám tử họ Quân vừa ra, ta thấy hắn có bốn ngón tay trên bàn tay phải, vậy theo ngươi thì nên đợi hay nên theo?

Vừa nói hắn vừa quay bước đi nhanh theo hướng bọn Nhạc Tấn vừa theo khi nãy.

Hải Minh sửng sốt và lật đật đi theo.

40. Chương 40: Án Sát Phân Ty

Hai người theo riết một hồi là kịp bọn ba người của Nhạc Tấn, họ đang cách khoảng theo dõi tên áo lam.

Hải Minh nói :

- Thiếu gia, bây giờ thì kể như mình đã rờ sát gáy của hắn rồi đó nghe.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Chưa chắc, nhưng xem hắn đến chỗ nào nữa rồi mới biết.

Hải Minh nói :

- Thiếu gia, bọn thuộc hạ cảm thấy chuyện bắt đầu hơi khó, vì bây giờ đến hắn dùng cái mặt thật của hắn thì những chỗ hắn đến chắc không quan hệ đến chuyện cần thiết của mình.

Tề Ngọc Phi chớp mắt :

- Đúng rồi, ta đã sơ sót một số chuyện đó,. Được rồi, gọi bọn Nhạc Tấn trở lại đi.

Hải Minh vâng lịnh lao mình theo riết, một lúc sau, hắn dẫn bọn Nhạc Tấn trở lại.

Tê Ngọc Phi nói :

- Trở về, về chỗ mình gửi ngựa nghỉ ngơi.

Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ không đến Án Sát phân ty sao?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Bọn mình đều đã mệt đừ rồi, hãy nghỉ ngơi rồi mai sáng hẵng hay, thật ra thì hắn cũng không thể chạy đi đâu.

∘ ∘ ∘

Về đến khách sạn, Tề Ngọc Phi gọi cả bọn vào và hỏi :

- Theo các ngươi biết thì chuyện Triệu đại nhân bị bắt có quan hệ đến bọn quan trường tại kinh sư hay không?

Khang Anh đáp :

- Chắc chắn là phải có, như gã họ Quân chín ngón đó chẳng đã là quan hay sao.

Bọn Hải Minh làm thinh, hình như cả ba đều có một nhận xét với Khang Anh

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Theo các ngươi thì chuyện Triệu đại nhân bị bắt có quan hệ đến cánh nào trong triều đình?

Hải Minh đáp :

- Nói đến quan trường tại kinh đo là phải nghĩ trước hết về Đông Xưởng, nhất là đối với Triệu đại nhân, kẻ thù của một vị quan liêm chính như thế còn người nào khác hơn Đông Xưởng.

- Tôi cũng nghĩ thế

Tô Ngọc Phi trầm ngâm :

- Bất cứ ai cũng đều nghĩ như thế, nhưng cũng chưa chắc có phải đúng như thế hay không?

Hải Minh hỏi :

- Tại làm sao vậy, thiếu chủ?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngươi có nhớ khi mình gặp Phí Sở Thiên không?

Hải Minh gật đầu :

- Nhớ, chứ sao không. Nhưng theo thiếu chủ thì sao?

Tề Ngọc Phi nói :

- Mục đích của lão dẫn người xuất kinh...

Hải Minh nói :

- Trên danh nghĩa là đi tìm Triệu đại nhân, nhưng bọn Đông Xưởng nuôi cái quỷ quái gì trong bụng thật tình không ai có thể biết được. Nhưng chỉ một việc hắn muốn hạ thủ với Triệu cô nương thì đã thấy âm mưu của chúng.

Muốn chối cũng không làm được.

Tề Ngọc Phi nói :

- Sở dĩ tôi nói chưa chắc là vì chuyện đó, nếu họ đã bắt cóc Triệu đại nhân thì còn phái Phí Sở Thiên đĩ nữa làm gì? Thêm vào đó, bây giờ bọn này tại sao lại phải bận rộn như thế ấy? Căn cứ vào những chuyện như thế là có thể đoán câu truyện hãy còn nhiều phức tạp lắm.

Hải Mính có hơi sửng sốt, hắn khựng đi một chút rồi gật gật :

- Đúng rồi, nhưng nhu thế này nghĩa lý làm sao? Nếu bảo chuyện này không quan hệ đến quan trường, thì tại sao đám quan lại, đám Đông Xưởng lăng xăng lít xít? Còn nếu bảo là hộ thân.

Khang Anh vụt nói :

- Thiếu chủ, chẳng hay thiếu chủ có cảm thấy vụ án này còn có một mặt nào đó về ân oán quan trường?

Tê Ngọc Phi lắc đầu :

- Ta vẫn không nghĩ ra mặt đó.

Khang Anh hỏi :

- Nhưng nếu đó là một cá nhân trong quan trường thì sao?

Tề Ngọc Phi gật :

- Chuyện đó có thể, nhưng nếu một cao nhân thì thế lực đâu, thì giờ đây có thể khuấy động nhiều phe phái giang hồ, nhất là làm sao có thế câu kết với Miêu Cương bát động, làm sao có thể đưa đường dẫn lối cho họ xâm nhập Trung Nguyên? Người đó có một uy lực nào để cho đám giang hồ bại hoại, để cho đám Miêu Cương bát động dựa vào để mưu đồ chuyện lớn? Những điều đó thật ra ta nghĩ không ra.

Nhạc Tấn nói :

- Thiếu chủ, nghĩ đi nghĩ lại, thuộc hạ cảm thấy vụ án này có thế không dính líu chút nào về quan trường cả...

Hải Minh trừng mắt :

- Nói bậy không, ngay trước mắt cái gã họ Quân đó không phải là người của quan trường sao?

NHạc Tấn nói :

- Gã họ Quân quả thật là người trong quan trường, nhưng cá nhân trong quan trường lại không thể bị người ta dùng tiền mua chuộc hay sao? Và nếu thế thì không thể kể là vụ án quan trường.

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Có lý, tự nhiên là trong quan trường thường có phường bại hoại hạng đó rất có thể bị người mua chuộc, nhưng nếu gạt vấn đề ân oán quan trường ra thì bọn bại hoại giang hồ Trung Nguyên và đám Miêu Cương bát động bắt Triệu đại nhân với mục đích gì?

Nhạc Tấn đáp :

- Cũng có thể Triệu đại nhân đắc tội với một nhân vật, mọt phe phái nào đó, bằng vào một người quan tốt như Triệu đại nhân, đối với Hắc đạo giang hồ, chuyện đó rất có thể xảy ra.

Tề Ngọc Phi cau mày :

- Triệu đại nhân đã lọt vào tay họ, còn lại là vị Triệu phu nhân và Triệu cô nương, bất luận đám người đó đối phó với ai, với ai, với Triệu đại nhân hay Triệu phu nhân cũng thế, không khi nà lại phải huy động quá nhiều thế lực giang hồ, nhất là thế lực của Miêu Cương bát động?

Nhạc Tấn nói :

- Cái đó... cũng có thể họ biết đã lên ngồi trên lưng cọp, một làm thì ba bốn cũng làm, cũng có thể họ còn có một âm mưu bên cạnh, chẳng hạ như thiên cẩu đã nói, họ manh tâm thâu tóm giang hồ...

Tôn Ngọc Phi gật gật đầu :

- Cách nhận xét đó có thể gần được với sự thật, có điều phải như thế hay không còn phải chờ phối góp điều tra, chờ sáng ngaỳ này, sau khi đến Án Sát phân ty, hoặc có thể có chút ít gì tiến bộ, bây giờ nên nghỉ đã...

◦ ◦ ◦

Bất cứ một nha mồn nào, nhất là những nhan môn thuộc về quận, tỉnh, thuộc về án nặng như Án Sát phân ty không khí càng đến nặng nhọc

Án Sát phân ty phía trước không lớn... nhưng bên trong lại mênh mông, rộng nhưng không trống những giải thể kín mít dọc ngang, không biết chỗ nào thuộc chỗ làm việc, chỗ nào thuộc về chỗ giam tội phạm, đứng ngoài dòm vào sầm khuất trầm trầm.

Có lẽ người ta cố ý làm như thế để bộc lộ sự uy nghiêm.

Cửa của Án Sát phân ty vừa mở thì Hải Minh đã bước vào, hắn dừng lại tại cửa đưa ra tấm thiếp.

Hai tên nha dịch đứng gác cửa ném mắt vào người hắn vẻ hất mặt :

- Cái gì?

Hải Minh nhướng nhướng mắt :

- Cả hai đều không biết chữ sao?

Tên nha dịch đứng bên phải nhìn hắn như xoi mói :

- Chắc ngươi không biết đây là đâu chắc?

Hải Minh cười gằn :

- Nói xàm, không biết thì ai lại đến đây làm chi?

Hai tên nha dich nhìn nhau và tên đứng đầu phải lại hất mặt :

- Ngươi muốn gặp ai?

Hải Minh đáp :

- Phân tuần đạo

Tên nha dịch lại nhìn Hải Minh từ đầu đến cẳng :

- Ngươi mà muốn gặp Phân ty của ta?

Hải Minh nhướng mày :

- Không được sao? Cho các người biết không để Phân ty của các người đến đón tiếp đã là khách khí lắm rồi đó, đừng có lộn xộn, hãy vào báo đi, nếu không thì tự ta vào đó nghe.

Tên đứng bên phải phát hỏa, nhưng hắn chưa kịp hành động thì tên đứng bên trái lên tiếng :

- Người từ đâu đến đây?

Hải Minh không trả lời, hắn rút tay lại và bước thẳng vào trong.

Hai tên nha dịch trấn ngang ra cản, Hải Minh nhấc tay lên, cả hai tên nha dịch đều "ngồi" xuống, thiếu chút nữa đã lăn nhào xuống bậc thềm.

Không thèm nhìn đến chúng, bước thẳng vào cửa Nha.

Hai tên nha dịch lồm cồm đứng lên chạy theo báo động.

Tiếng la của họ kinh động bên trong. Bốn tên Nha dịch khác mang đao chạy xộc ra cản trước nmặt Hải Minh.

Một tên trong bọn quát :

- Muốn gì?

Hai tên Nha dịch bên người đuổi theo chỉ Hải Minh la lớn :

- Tên đó vào ngăn cản lại không được, hắn còn định hành hung

"Định hành hung" vì sĩ diện. Chúng giảm khinh ngang.

Một tên Nha dịch mang đao quát :

- Tên kia, đui rồi phải không, biết đây là chỗ gì…

Hắn nói chưa dứt tiếng thì chát. Tát tai của Hải Minh giáng xuống, hắn quay một vòng như bông vụ, mặt sưng vù và hai cái răng rớt ra khỏi miệng.

Như vật là quá lắm rồi. Xông ngang dinh Án Sát phân ty mà lại đánh người gẫy răng, từ bên trong bỗng có tiếng trầm trầm :

- Cái gì lộn xộn đó? Làm mất giấc ngủ của đại nhân là chết nghe chưa.

Tiếp theo là một lão xồn xồn mặt màu xám từ trong bước ra, hắn đi mà tay chắp sau đít, dáng thật kênh kiệu

Mấy tên Nha dịch quay lại cúi mặt thật thấp, một tên trong bọn thuật lại chuyện xảy ra, cố nhiên phần trọng tội hắn đã gắn thật nhiều.

Lão áo xám trừng mắt nhìn Hải Minh :

- Ngươi đến đây làm gì? Tại làm sao dám cả gan xông vào Án Sát phân ty đánh người như thế?

Hải Minh không trả lời mà hỏi lại :

- Ông là ai?

Lão già áo xám hất mặt :

- Tiêu Chánh võ sư của Án Sát phân ty.

Hải Minh cười :

- Được rồi, gặp người biết chuyến mới được chớ, Tiêu võ sư có lẽ cần hỏi lại hai anh chàng gác cửa này cho rõ sự tình.

Tiêu Chánh võ sư nói :

- Bất luận như thế nào, ngươi cũng không nên xông đại vào Nha phủ Án Sát như thế này.

Hải Minh chìa tấm danh thiếp ra trước mặt :

- Tiêu võ sư có lẽ lên xem tấm danh thiếp này rồi sẽ nói chuyện sau.

Tiêu võ sư không đưa tay :

- Hãy tiếp lấy ta xem.

Một tên Nha dịch bước lại chụp tấm thiếp rồi hai tay cúi mình trao tới trước mặt lão sư họ Tiêu.

Bây giờ hắn mới đưa tay ra lấy và giọng hắn lanh lảnh :

- Mộc Xương Tô? Ở đây không quen với tên này.

Hải Minh cười :

- Có thể ông không có quen, nhưng chắc có nghe, đó là người của Mộc gia ờ Vân Nam?

Lão sư họ Tiêu nhướng mày :

- Vân Nam Mộc gia? Đại nhân của ta đâu có bằng hữu xa như thế.

Nhưng rồi hắn lại nhìn Hải Minh :

- Có phải người... trong Vân Nam phủ?

Hải Minh cười :

- Đúng rồi, như vậy là võ sư đã nhớ rồi, vị này là Tiểu vương gia Vân Nam phủ.

Gã võ sư họ Tiêu tái mặt, nhưng hắn vẫn cố giữ vẻ điểm tĩnh, một tay còn chấp sau đít vột đưa tới trước vòng lại mỉm cười gượng gạo :

- Thỉnh vấn tôn giá.

Hải Minh cười :

- Tiền nộ hậu cung, sao Tiêu võ sư lại làm như thế tại hạ bất quá chỉ là một tên nô dịch, chỉ là một hộ vệ bên cạnh Tiểu vương gia thôi.

Thật là lối khiêm tốn chết người. Hộ vệ viên của Tiểu vương gia, có thể đã cao hơn cả vị Phân tuần đạo ở đây chứ đừng nói chỉ đến một gã võ sư của nha thự.

Gã võ sư họ Tiêu hoảng hốt mồ hôi vã đẫm tràn trên mặt, da mặt hắn tái xanh :

- Bọn nha dịch đó có mắt không tròng, tội thật đáng chết… Đại nhân bất chấp tiểu nhân, cầu mong tôn giả hải hàm thỉnh vấn, chẳng hay Tiểu vương gia…

Hải Minh nghe bước chân ngoài cửa, hắn nói :

- Có lẽ Tiểu vương gia đã tới.

Hắn nói dứt thì Tê Ngọc Phi đã dẫn bọn Nhạc Tấn ba người bước vào.

Hải Minh nói :

- Đây là Tiểu vương gia của chúng tôi.

Gã võ sư họ Tiêu sụp xuống lại dài.

Đám nha dịch thộn mặt quỳ theo, bây giờ thì có hỏi bọn chúng bao nhiêu tuổi, chắc chắn cũng quên tuốt luốt.

Tề Ngọc Phi nói :

- Lão tiên sinh niên kỷ đã cao, không nên thủ lễ như thế, Hải Minh, đỡ lão tiên sinh đứng lên.

Hải Minh đưa tay đỡ dậy và nói :

- Tiêu võ sư, Tiểu vương gia của chúng tôi không thích chuyện này, Tiêu võ sư hãy đứng lên.

Lão võ sư họ Tiêu dạ dạ liên hồi và cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên.

Tê Ngọc Phi nói :

- Thì ra đây là võ sư gia của Phân ty, thất kính, xin lão võ sư vào bẩm báo Mộc Vương Tô cầu kiến.

Lão võ sư cúi mình :

- Vâng, vâng, xin thỉnh Tiểu vương gia vào khách thỉnh…

Hắn quay lại và giọng hắn đổi ngay với bọn nha dịch đang sớ rớ :

- Còn chưa vào bẩm báo với đại nhân, đứng đó làm cái gì thê?

Bọn nha dịch cúi đầu lui hết vào trong.

Lão võ sư họ Tiêu quay lại cúi mình, vừa đổi lại giọng cung kính cũ :

- Xin phép Tiểu vương gia, tiểu đi trước đưa đường…

Nói đi trước, và đúng phép lẽ phải đi trước, thế nhưng hắn cứ dạt dạt ra ngoài, mà cũng không dám đi ngang, dáng cách của hắn trông vô cùng thảm hại.

Qua khỏi giãy hành lang là đến đại sảnh. Tề Ngọc Phi vừa ngồi xuống là đã có trà.

Lão võ sư họ Tiêu khôm rôm khoanh tay đứng một bên. Hải Minh ngẩng mặt hỏi :

- Tiêu võ sư, Phân ty hãy còn chưa thức dậy?

Lão võ sư họ Tiêu đáp :

- Dạ vâng… dạ không, hiện đang ở hậu đường kiểm duyệt công văn, dạ đúng rồi đang kiểm duyệt công văn.

Hải Minh nói :

- Như vậy thì Tiểu vương gia chúng tôi đã làm mất thì giờ công cán của Phân tuần đạo rồi!

Lão võ sư họ Tiêu cúi gâm mặt không biết trả lời làm sao, mồ hôi hắn vã ra.

Tề Ngọc Phi nói :

- Xin phiền Tiêu sư gia vào thôi thúc giùm một tiếng.

Y như tử tội được ân xá, lão võ sư họ Tiêu khúm núm vòng tay và lùi ra sau.

Tề Ngọc Phi ngay lại nói với Hải Minh :

- Lão chỉ là tay hầu cận dọa lão làm chi?

Hải Minh đáp :

- Thiếu chủ chưa thấy lão gian trá dữ lắm đó nghe, nói chuyện lôi thôi là lão gông đầu ngay đó. Thật không biết nếu lão là người có chút phẩm tước thì làm sao nữa chắc lão ăn thịt người ta quá!

Tề Ngọc Phi cười :

- Ngươi cũng thừa biết trong quan trường thượng áp hạ đã quen thành tật rồi, hơi đâu mà chấp bọn họ.

Hải Minh nói :

- Còn cái vị Phân tuần đạo này nữa ngủ tới bây giờ vẫn chưa dậy, nếu lão là đại thần chắc lão ngủ luôn quá.

Hắn vừa dứt tiếng thì từ phía sau đi ra, đó là một lão trạc ngũ tuần, mình vận áo xanh.

Hải Minh nói :

- Ra rồi, thiếu chủ, nhớ "tề" bớt dùm lão đó.

Lão già áo xanh bước vô tới cửa là đã khom minh :

- Ty chức là Tiêu Diễn, xin được tham kiến Tiểu vương gia.

Lại cũng là họ Tiêu, Hải Minh nghĩ thầm chắc ngoài cái tước vị võ sư, cai lão hồi nãy còn có dính chút bà con nên lão hống hánh không chụi nổi.

Tề Ngọc Phi mỉm cười :

- Xin thỉnh Tiêu đại nhân vào.

Tiêu Diễn lồm cồm bước vào và kéo vạt áo lên quỳ xuống...

Tề Ngọc Phi đưa tay đỡ ngang, không cho lão quỳ, hắn cười cười :

- Tiêu đại nhân đừng thủ lễ quá mức như vậy, nhân có chút chuyện, xin Tiêu đại nhân hãy ngồi lại đàm đạo dễ hơn.

Tiêu Diễn lại hai ba lần tạ ơn rồi mới khép nép kéo ghế ngồi dịch ra sau.

Sau một tuần trà, Tiêu Diễn ngập ngừng lên tiếng :

- Để Tiểu vương gia, Ty chức muốn biết Vương gia hạ cố tới đây có gi chỉ giáo không?

Tề Ngọc Phi với giọng bình thản :

- Có một vài câu chuyện ta mới thân hành tới đây cùng định làm phiền Tiêu đại nhân một chút.

Tiêu Diễn khúm núm :

- Xin Tiểu vương gia cho Ty chức biết rõ.

- Về chuyện Triệu Đại nhân mất tích đến nay Tiêu đại nhân đã làm sáng tỏ chưa?

- Bẩm Tiểu vương gia, Ty chức đã phái một số công sai đi tìm dấu vết vụ này nhưng mãi đến nay vân chưa ra tung tích.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Cứ như Tiêu đại nhân thì nhận xét vụ này thế nào?

Tiêu Diễn lúng túng :

- Bẩm Tiểu vương gia, chỉ vì Ty chức chưa tìm thấy ánh sáng, nên chưa dám có sự nhận xét như thế nào gọi là chắc chắn cả.

Ngưng lại rồi Tiêu Diễn tiếp :

- Có điều Ty chức nghĩ có lẽ Triệu đại nhân đã bị bọn cường đạo đón chặn ở dọc đường.

- Tiêu đại nhân muốn nói Triệu đại nhân đã bị bọn cường đạo, cướp của, giết người?

- Vâng. Bẩm Tiểu vương gia, có thể là như thế lắm.

- Tiêu đại nhân có biết tên cầm đầu bọn cường đạo danh hiệu là gì không?

- Bẩm Tiểu vương gia, thường thường tên tướng cướp này chỉ huy bọn thuộc hạ xuống núi ngăn chặn hành khách qua lại đánh cướp nhưng hắn không thấy xuất hiện nên các quan sở tại cũng không rõ danh hiệu của hắn.

- Nếu bọn cường đạo này cướp của giết người, thì tại sao chẳng tìm ra thi thể của Triệu đại nhân, bọn chúng mang thi thể đi làm gì?

Tiêu Diễn sửng sốt :

- Bẩm Tiểu vương gia, ty chức với mới nghĩ ra điều này, bắt đầu ty chức sẽ thẩm xét lại mọi việc.

Đến đây, Tề Ngọc Phi không hỏi nữa, gương mặt có vẻ trầm ngâm như đang nghĩ ngợi một điều gì đó quan trọng.

Tiểu vương gia không hỏi nữa thì Phân tuần đạo làm sao dám hỏi, nhưng mặt lão bắt đầu đổi sắc, lão gật gật :

- Thật to gan, chấp pháp mà phạm pháp, tội chết như chơi.

Ngay lúc đó, bên ngoài cửa có tiếng thì thâm, và lão võ sư họ Tiêu bước vào mọp mình nói nhỏ :

- Xin thỉnh đại nhân ra ngoài.

Tiêu Diễn nói :

- Trước mặt Tiểu vương gia, có chuyện gì cứ bẩm báo ngay.

Lão võ sư lại mọp mình :

- Bẩm đại nhân, Quân Võ chết rồi.

Tề Ngọc Phi rúng động

Quả thật là lợi hại, họ đã ra tay trước. Sát nhân diệt khẩu, bọn này đã có một lề thói, bất luận là thuộc hạ thân tín hay không.

Tiêu Diễn đứng lên :

- Tại làm sao? Quân Võ làm sao... ở đâu?

Lão võ sư họ Tiêu đáp :

- Bẩm đại nhân, ở tại nhà hắn.

Tiêu Diễn sắc mặt trầm ngâm.

Hải Minh đưa mắt cho Tề Ngọc Phi nhưng cả hai không lên tiếng.

41. Chương 41: Một Vụ Tự Tử

Một lúc lâu, Tiêu Diễn ngẩng mặt lên hỏi :

- Tại sao hắn chết?

Lão võ sư họ Tiêu đáp :

- Bẩm đại người, cứ theo người về báo thì sau khi giết một người rồi hắn tự tử

Tiêu Diễn cau mặt :

- Sao? Hắn lại còn giết người?

Lão võ sư họ Tiêu đáp :

- Bẩm đại người, đúng như lời báo cáo

Tiêu Diễn gằn giọng :

- Thật là to gan…. Hãy cho người đến phong nhà hung thủ lại, thông tri cho gia thuộc họ đến tẩn liệm thi thể.

Tề Ngọc Phi đưa tay chặn lại :

- Tiêu đại nhân, tôi muốn đến tận nơi quan sát.

Tiêu Diễn vòng tay :

- Tiểu vương gia thân phận tôn quý…

Tề Ngọc Phi cười :

- Tiêu đại nhân nói tôi là công tử bột hay sao, dòng họ Mộc mấy đời từng xong pha chiến địa, đã từng thấy cảnh thịt đổ máu rơi, tôi tuy chưa ra chiến trường nhưng trong chuyến đi này cũng đã trải qua nhiều hung hiểm, nếu chân yếu tay mềm thì làm sao đi xa được như thế này.

Tiêu Diễn do dự một chút rồi vòng tay :

- Đã thế thì xin Vương gia ngồi đợi ty chức cho người thắng xe…

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Không cần, chúng tôi có ngựa, xin đại nhân hãy theo sau.

Bọn Tề Ngọc Phi cho ngựa đi chầm chậm, nhưng Tiêu Diễn thì thúc kiệu thật nhanh, khi bọn Tề Ngọc Phi tới trước cửa nhà Quân Võ thì họ Tiêu cũng vừa theo bén gót.

Vừa xuống ngựa là Tiêu Diễn lật đật khúm núm trần tình :

- Mấy năm nay ty chức mang chứng phong thấp nên không làm sao di động cho nhanh được.

Nói không nhanh được chỉ là cách nói che, thật sự thì chuyện Tiểu vương gia đi ngựa còn lão thì đi kiệu khiến cho lão đâm ra áy náy.

Tề Ngọc Phi xua tay :

- Tiêu đại nhân không nên khách sáo, tôi đi ngựa đã quen và có cho ngồi kiệu cũng không chịu nổi.

Tiêu Diễn vòng tay :

- Đa tạ Tiểu vương gia không luận tội.

Ông ta quay lại sai đám thủ hạ lo đi mở cửa.

Đám Tề Ngọc Phi vội bước vào một lượt với Tiêu Diễn thấy thây của Quân Võ tòn ten trên xà nhà, dưới chân hắn còn cái ghế ngả nghiêng, lưỡi của hắn thè ra và mặt tím chấm vần.

Tề Ngọc Phi đưa tay rờ ngực vào thây hắn và nói :

- Tiêu đại nhân, Quân Võ mới chết thôi, thấy hãy còn âm ấm.

- Tiểu vương gia nói đúng, có lẽ khi ty chức phái người đến đây thì hắn mới vừa tự tử

Ông ta quay lại hỏi một tên Nha dịch :

- Còn người đàn bà đâu?

Tên Nha dịch chỉ ra phía sau lưng :

- Bẩm đại nhân, người đàn bà ở phòng bên đây.

Tiêu Diễn vòng tay nói với Tề Ngọc Phi :

- Xin thỉnh Tiểu vương gia.

Tề Ngọc Phi đứng lên dẫn bọn Hải Minh theo sang phòng bên, đó là gian phòng ngủ.

Gian phòng trang trí khiêm tốn, chứng tỏ Quân Võ cũng không có được khá giã cho lắm, trên bàn trang điểm, có mộ người đàn bà nằm phục trên mặt bàn. Nhìn phía sau thì thấy người đàn bà này cũng chưa lớn tuổi, trên lưng có một ngọn tiểu đao ngập gần phân nửa, đúng vào nơi trí mạng.

Không thấy dấu thương nơi nào khác, trên tay người đàn bà vẫn còn cầm cây lược, chứng tỏ hung thủ giết người trong lúc bất phòng.

Thân áo người đàn bà bung ra, có thể những hàng nút hãy chưa gài.

Tiêu Diễn nói :

- Một đao trí mạng, thật ác độc.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tiêu đại nhân cho rằng sau khi giết người rồi Quân Võ tự tử.

Tiêu Diễn trầm ngâm :

- Cứ theo ty chức thì rất có thể như thế.

Tề Ngọc Phi gặng lại :

- Sau khi giết người rồi tự tử?

Tiêu Diễn đáp :

- Chắc như thế, ty chức có chút căn cứ.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tiêu đại nhân căn cứ vào đâu?

Tiêu Diễn chỉ vào người đàn bà :

- Xin Tiểu vương gia hãy xem, người đàn bà ngồi quay vô tấm gương, lúc bị hại, cô ta không hề quay lại, không có dạng hình chứng tỏ chuẩn bị quay lại nữa, như vậy là chết trong lúc bất phòng, không vùng vẫy, không kháng cự, bao nhiêu đó chứng tỏ trong phòng này không có người lạ, nói đúng hơn là cô ta biết sau lưng mình vốn là người quen.

Tề Ngọc Phi làm thinh

Tiêu Diễn nói tiếp :

- Đàn bà trong lúc trang điểm trong phòng, nói chung đều tránh người ngoài, nếu có người vào phòng mà vẫn trong tình trạng áo quần trống trải như thế, chứng tỏ người đó đối với nạn nhân rất là mật thiết, người đó có thể là chồng của nạn nhân, và tại đây chỉ có mỗi một mình Quân Võ.

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Tiêu đại nhân phân tích rất hữu lý…

Tiêu Diễn cười :

- Tiểu vương gia quá khen cho, ty chức chấp pháp lâu năm, những vụ án loại này chứng kiến không ít.

Tề Ngọc Phi lại gật gật đầu :

- Tôi biết Tiêu đại nhân kinh nghiệm về tra xét rất phong phú, thế nhưng theo Tiêu đại nhân thì tại sao Quân Võ lại giết người?

Tiêu Diễn đáp :

- Tiểu vương gia, chuyện sát nhân rất nhiều nguyên tố, nhưng xem tình hình này thì đây có thể là một vụ án tình.

Tề Ngọc Phi gặn lại :

- Án tình?

Tiêu Diễn gật đầu :

- Có thể Quân Võ và người đàn bà này liên hệ không được công khai, có thể nàng không vì tình mà đeo theo Quân Võ, có thể nàng còn có điều lợi dụng, ban đầu, nàng bám vào Quân Võ, sau đó, cũng vì lợi dụng hoặc vì tình thật, nàng rất có thể bám theo người khác, thế nhưng Quân Võ lại đắm say nàng, khi biết người yêu của mình đã rời vào vòng tay kẻ khác, hắn quá đau khổ tìm lấy cái chết để hai người được thủy chung.

Lối phân tích nghe qua cũng thật hữu lý.

Càng hữu lý hơn đối với một người cầm đầu việc chấp pháp trong một Châu lớn như thế này.

Một cuộc kết hợp nam nữ không minh bạch như thế này thường thì rất ít nặng về tình nghĩa, nếu có cũng không vững, sớm muộn gì rồi cũng vỡ tan.

Chiếu tình hình trước mắt, chuyện Quân Võ giết người rồi tự tử, rất có thể chỉ có giả thuyết như thế là đúng.

Tề Ngọc Phi trầm ngâm :

- Tiêu đại nhân, cứ theo tình hình này, phải chăng họ đã có cãi nhau?

Tiêu Diễn đáp :

- Rất có thể

Tề Ngọc Phi nói :

- Thế nhưng trước mắt chúng ta bây giờ tuyệt nhiên không hề có biểu tượng tranh chấp hay cãi cọ, người đàn bà ngồi quay lưng ra, đúng như Tiêu đại nhân đã nói, nàng không hề phòng bị, không một chút vì tỏ ra cho thấy phòng bị hay phản kháng.

Tiêu Diễn nhìn sững vào cái thây :

- Cứ theo cách nói của Tiểu vương gia thì hình như đối với vụ án này, Tiểu vương gia có chỗ hoài nghi?

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Thật không dám giấu Tiêu đại nhân, vụ án này quả tình tôi có hoài nghi.

Hắn đem chuyện Triệu Đức Chính bị mất tích, chuyện theo dõi đến Trịnh Châu thuật lại...

Tiêu Diễn biến sắc :

- Chuyện Triệu đại nhân mất tích ty chức có nghe và cũng đã có phái người có tra dấu vết, thế mà không ngờ Quân Võ lại dính líu vào, thật là đáng chết, hắn chết vẫn còn dư tội...

Lão ta vụt cúi mọp mình :

- Ty chức thật đáng tội, chấp pháp bất nghiêm, hành pháp bất minh để quân nghịch lẻn vào hàng ngũ, tội thật quá nặng...

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Tiêu đại nhân không nên tự trách mình như thế, quí Châu địa khu quá rộng, nhân số quá đông, vả lại công việc nhiều bận rộn, cũng không thể canh từng người thuộc hạ, thêm vào đó suốt ngày hắn đều có mặt tại Phân ty, thì làm sao đại nhân có thể hồ nghi.

Tiêu Diễn cúi mình :

- Đa tạ Tiểu vương gia xá tội, thế nhưng chấp pháp không tính như thế, ty chức vẫn thấy mình thiếu sót, về nha, ty chức báo trình thượng ty để xin định phạt.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Lòng trung và tinh thần trách nhiệm của Tiêu đại nhân thật làm cho tội vô cùng khâm phục, nhưng tôi tin rằng thượng ty cũng phải nhận xét tình hình để mà thấu đáo cho đại nhân.

Tiêu Diễn nói :

- Tiểu vương gia nói thế, ty chức cũng thêm thẹn thùng nhưng chẳng hay vụ này Tiểu vương gia hoài nghi...

Tề Ngọc Phi đáp :

- Tôi hoài nghi đây là vụ sát nhân diệt khẩu.

Tiêu Diễn cau mặt :

- Dám xin Tiểu vương gia cho ty chức một nhận xét, theo ty chức thì cái chết của Quân Võ đối với chuyện đó rất có thể không quan hệ, vì theo Tiểu vương gia báo lên thì Trịnh Châu, hành động của Tiểu vương gia thật là cẩn thận, không bị người khám phá, thì làm sao lại có chuyện giấu Quân Võ để mà diệt khẩu?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tiêu đại nhân không cảm thấy Quân Võ chết trong thời gian quá trùng hợp hay sao?

Tiêu Diễn đáp :

- Cũng có thể đó là chuyện tình cờ trùng hợp. Tiểu vương gia thử nghị, nếu có người vào đây giết Quân Võ thì làm sao người đàn bà kia lại ung dung như thế ấy?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Người biết võ công, thân thủ nhanh lắm, nếu hung thủ đến đây với mục đích giết người, thì họ có đủ phương thức để che tai che mắt nạn nhân...

Tiêu Diễn nói :

- Tiểu vương gia, bên ngoài còn có Quân Võ không khi nào hắn tùy tiện để cho người xâm nhập vào nội phòng, nhất là trong đó có người đẹp của hắn, tự nhiên, người nào đó không thể giết người đàn bà này trong lúc bất phòng, còn nếu nói khi nào thì đã chế ngự được Quân Võ thì lại càng khó nghĩ, vì Quân Võ không phải tầm thường.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tiêu đại nhân, người đến đây nhất định phải là quen nhiều với Quân Võ, trong khi Quân Võ bất phòng thì đã bị hắn chế ngự, đó là chuyện chỉ trong chớp mắt và chỉ bằng một cái búng tay

Tiêu Diễn nhìn đăm đăm vào mắt Tề Ngọc Phi :

- Tiểu vương gia, Quân Võ không thấy có dấu tích thương thế gì cả.

Tề Ngọc Phi đáp :

- Dùng một ngón tay điểm vào tử huyệt, dư sức làm cho con người phải chết mà trong mình không có lấy một vết thương nào.

Tiêu Diễn sửng sốt :

- Dữ dằn như thế hay sao? Điều đó ty chức hoàn toàn không biết nhưng chắc Tiểu vương gia có thể tìm ra được trong người của Quân Võ, nếu quả có trường hợp đó?

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Có thể lắm

Hắn ra hiệu cho Tiêu Diễn theo ra ngoài và truyền lệnh mở dây đem thây Quân Võ xuống.

Tề Ngọc Phi cẩn thận xem từng trọng huyệt của Quân Võ, thế nhưng hoàn toàn không sờ, không tìm ra được một chút vết tích nào.

Tiêu Diễn hỏi :

- Tiểu vương gia có thấy được gì không?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Xem chừng tôi đã nghĩ quá xa sự thật…

Hải Minh chen vào :

- Người biết võ công nếu muốn chết thì rất có nhiều biện pháp, tại làm sao Quân Võ lại phải nghĩ đến cách chết treo.

Tiêu Diễn đáp :

- Có thể ban đầu không định chết, nhưng sau khi giết người đàn bà, càng nghĩ càng thấy sống vô vị, lúc bây giờ mới manh nha ý niệm quyên sinh, nhưng nếu muốn dùng đao thì cũng không thể có đủ tâm tình rút ngọn đang cắm trên lưng người yêu của mình…

Hải Minh nói :

- Hắn có thể tự điểm vào tâm huyệt, hoặc đập vỡ Thiên Linh Cái, hoặc là đoạn mạch, một người biết võ công mà lại tự tử bằng cách treo cổ thì tôi chỉ mới thấy lần đầu.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Bất luận như thế nào, bây giờ Quân Võ đã không còn dấu vết, miệng cũng không có dấu máu, từ hai việc đó, chứng minh hắn tự tử chớ không phải bị giết, mà nếu tự tử thì chỉ có thể hiệu theo cách của Tiêu đại nhân đã nói.

Tiêu Diễn nói :

- Nếu Tiểu vương gia không còn điểm cần thiết thì ty chức xin cho thanh toán những công việc…

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Xin Tiêu đại nhân cứ hạ lịnh cho quí thuộc hạ

Hắn đứng lên và bước ra cửa

Khang Anh vụt kêu :

- Thiếu chủ, khoan.

Tề Ngọc Phi dừng chân quay mặt lại

Khang Anh nhìn chăm chăm vào cái ghế Quân Võ dùng bước lên treo cổ, hắn nhìn đến xuất thần.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Gì đó Khang Anh?

Khang Anh chỉ cái ghế :

- Thiếu chủ trên ghế có dấu chân nhưng không phải dấu chân Quân Võ.

Tề Ngọc Phi lật đật bước lại quan sát, quả đúng như thế dấu chân trên ghế hơi nhỏ, đó là dấu chân mang giầy đế mỏng ai cũng có thể nhận rõ ràng.

Quân Võ mang trong chân là thứ giầy đế vải, thứ giầy thông dụng, dấu chân trên ghế đặc biệt khác thường, đó là thứ giầy nhẹ, mỏng và mềm.

Rất may là Khang Anh phát giác kịp, nếu không, sự kiện rõ ràng mà rất dễ bị bỏ qua.

Tiêu Diễn nói :

- Tiểu vương gia, dấu chân này có thể do đám hạ dịch vừa đứng lên để đưa thây Quân Võ xuống…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không, Tiêu đại nhân nhớ lộn, vừa rồi không có ai bước lên chiếc ghế này cả.

Tiêu Diễn hơi biến sắc :

- Nếu đã như thế thì vụ án đã có phát sinh sự kiện mới những phân tích của ty chức vừa rồi cũng bị đảo lộn, thế nhưng Tiểu vương gia, nếu Quân Võ bị giết thì tại sao trong mình lại không vết tích?

Tề Ngọc Phi cau mày :

- Tôi phải xem lại.

Tiêu Diễn truyền lệnh cởi hết y phục của Quân Võ. Tề Ngọc Phi xem xét từ đầu đến chân, hắn xem rất cẩn thận, thế nhưng vẫn không thấy có điểm khả nghi nào.

Tề Ngọc Phi đứng dậy cau mày….

Hải Minh vội nói :

- Thiếu chủ, rất có thể hắn bị chết mê, sau đó mới bị đưa lên treo cổ…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Cửa mở toang, không thể có chuyện ấy…

Hải Minh nói :

- Có thể thuốc mê trong thức ăn thức uống.

Tề Ngọc Phi vẫy tay :

- Tìm xem.

Hải Minh tìm một hồi trở lại lắc đầu :

- Trà hồi tối hôm qua còn lại, hình như buổi sáng hôm nay họ chưa ăn uống gì cả.

Tề Ngọc Phi cau mày :

- Thật là lạ, nếu nói hắn bị giết thì tại sao lại tìm không thấy, còn nếu bảo tự tử thì tại sao trên ghế có dấu chân lạ?

Tiêu Diễn lắc đầu :

- Bây giờ thì thật ty chức không dám phán đoán gì cả!

Tề Ngọc Phi làm thinh, đôi mắt đăm đăm nhìn vào thây của Quân Võ, hắn nhìn thật kỹ và tia mắt di động thật chậm…

Nhìn một hồi, hắn dùng ngón tay tay trỏ xoa xoa lên Thái Dương huyệt của nạn nhân và bây giờ thì chuyện lạ hiện ra.

Tại Thái Dương huyệt của Quân Võ bỗng dợn lên một đốm đỏ, nhỏ như mụt ruồi.

Tề Ngọc Phi xoa xoa lần nữa thì nốt đỏ biến mất, nhưng đầu ngón tay của hắn có dính chất nhờn nhờn.

Ngẩng mặt lên nhìn Tiêu Diễn, Tề Ngọc Phi gật gật :

- Tại chỗ này.

Tiêu Diễn biến sắc :

- Sao…

Tề Ngọc Phi nói :

- Tại Thái Dương Huyệt có một lỗ nhỏ bằng đầu mũi kim, đó là vết thương trí mạng.

Tiêu Diễn ngồi xuống nhìn vào, quả nhiên, nơi bàn tang bên phải của Quân Võ có một cái lỗ thật nhỏ, chỉ thấy rõ hơn là lỗ chân lông một chút, nếu từ trong đó không có rỉ ra một chút huyệt dịch thì nhất định không làm sao thấy được.

Tiêu Diễn đứng lên :

- Tiểu vương gia, đó là thứ chi?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Có lẽ là một thứ ám khí giống như Mai Hoa châm, loại kim có tẩm độc, bây giờ còn lại Thái Dương huyệt của hắn.

Tiêu Diễn nhìn quanh :

- Như thế này thì hung thủ từ ngoài vào…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Thứ ám khí này nhỏ lắm, nó không phải loại dùng ám toán từ xa mà phải đến gần…

Tiêu Diễn nói :

- Đến gần Quân Võ đâu phải dễ?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Hung thủ nhất định là người quen thân với Quân Võ, hắn ra tay khi Quân Võ không một chút phòng bị nào cả, cứ theo tôi nghĩ thì trong trường hợp này rất khó dùng tay, có thể họ đã trang bị kim độc này trong một cái ống.

Tiêu Diễn nói :

- Cứ như thế thì sự suy đoán của Tiểu vương gia chắc đúng rồi, chắc chắn Quân Võ đã bị chết trong trường hợp "Sát Nhân Diệt Khẩu", đúng là chuyện đáng lo, địa phương của ty chức chịu trách nhiệm từ trước đến nay thật hết sức hình lịnh, bây giờ thì đã đầy phong ba. Chuyện Quân Võ chết không quan trọng, vì tội hắn quá nặng, chỉ có ty chức là mang lấy hết mọi điều, chấp pháp trong tay quản hạt cả một vùng trách nhiệm, thế mà để chuyện xảy ra đến mức này, ngay bây giờ ty chức phải tiến hành…

Tề Ngọc Phi nói :

- Không phải tôi xem nhẹ lức lượng chấp pháp ở địa khu này, nhưng phải thật tình mà nó rằng vấn đề đã biến thành trọng đại, chuyện Triệu đại nhân bị bắt cóc đã bị lan rộng đến nhiều phe phái, ngay một người giết Quân Võ đây thôi đã khó đối phó lắm rồi, nhất định toàn thể thuộc hạ của đại nhân không phải đối thủ, xin đại nhân cứ làm những việc có thể làm được, còn lại những việc khác, chầm chậm rồi tôi sẽ liệu.

Tiêu Diễn nghiêng mình :

- Đa tạ Tiểu vương gia, trách nhiệm của ty chức thật quá nặng nề…

Tề Ngọc Phi nói :

- Chuyện Triệu đại nhân bị bắt cóc đã thông đạt triều đình, Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng thảy đều động, vốn không phải là chuyện của Phân ty Trịnh Châu này, và tại có muốn cũng không làm được, đại nhân cứ yên tâm, nếu thượng ty có trách cứ thì đã có tôi đây.

Tiêu Diễn lại nghiêng mình :

- Đa tạ Tiểu vương gia, xin nhờ Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi cười :

- Đại nhân và Mộc gia chúng tôi đều thực lộc triều đình, mỗi người đều có bổn phận, xin đại nhân đừng khách sáo, những việc khác không nên để trễ nãi, xin đại nhân hãy cứ trở về nhà, tôi còn phải ở lại xem thêm một vài việc nữa, đại nhân cứ để lại vài ba người lo chuyện thu liệm và niêm phong.

Tiêu Diễn cúi mình tuân lịnh và lui ra cho Nha dịch cắt đặt công việc rồi bái từ Tề Ngọc Phi về nhà.

Hải Minh mang ra một cái ghế, nhưng Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Ta không ngồi, ngươi hãy trở vào thu xét thêm cho kỹ, thử xem Quân Võ có lưu lại gì không?

Hải Minh cúi đầu vâng mạng quay lại vào trong.

Tề Ngọc Phi thấy bốn tay Nha dịch còn đứng lớ ngớ, hắn vẫy tay :

- Các vị không cần ở đây, làm xong việc rồi ra ngoài kiếm chỗ nghỉ, khi nào cần ta sẽ cho gọi.

Bốn tên Nha dịch mọp mình bái tạ lui ra.

42. Chương 42: Sóng Trước Chưa Tan Sóng Sau Đưa Tới

Có nhiều tiếng bình bình trong nhà, có lẽ do Hải Minh lục lạo. Xa Lôi hỏi :

- Thiếu chủ định sẽ điều tra nơi nào nữa?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Đợi Hải Minh ra rời hẵng hay.

Hắn nói mà không ngó Xa Lôi, tia mắt dán vào chiếc ghế.

Xa Lôi hỏi :

- Thiếu chủ đang tìm gì vậy?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Ta nghĩ mình hành sự không cẩn thận, cuối cùng rồi vẫn bị phát giác.

Xa Lôi cau mặt :

- Thiếu chủ, bọn chúng tôi vốn không nhận ra có sự theo dõi nào đối với mình…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không thấy là một chuyện mà có thật là một chuyện khác, nếu không bị phát giác thì tại làm sao Quân Võ lại chết?

Xa Lôi ngập ngừng :

- Cứ cho lẽ như thế nhưng… thiếu chủ mình lộ từ lúc nào?

Tề Ngọc Phi trầm ngâm :

- Có thể lúc đến Ngân Hàng, có thể lúc đi hỏi thăm tân sự của nhà họ Trần, cũng có thể lúc ăn chè nhưng…

Xa Lôi nói :

- Những lúc đó không thấy người nào khác đáng nghi…

Tề Ngọc Phi cười :

- Đó cũng là chuyện thật, vì ta biết bọn ngươi làm việc cẩn thận nhưng chuyện Quân Võ bị giết cũng là chuyện thật, chứng tỏ rằng bọn ta đã bị phát giác.

Khang Anh chen vô :

- Nếu không phải tại Ngân Hàng có người của chúng, nếu không phải tên bán chè thưng là người của chúng thì ngay Quân Võ cũng không biết được bọn ta… Nếu chúng ta bị lộ đêm hồi hôm này thì ngay trong đêm chúng đã hạ thủ chớ tại sao lại phải chờ đến sáng?

- Thiếu chủ thấy có phải thế không?

Tề Ngọc Phi nhìn sững Khang Anh :

- Câu nói sau cùng của ngươi có thể là cái gút chính đó. Đúng như thế, nếu lộ trước thì không khi nào chờ đến sáng…

Khang Anh lẩm nhẩm :

- Sáng ra là mình đến Nha môn, vừa hỏi tới hắn là hắn chết, chết chưa lạnh hết người, có chuyện ngẫu nhiên như thế được hay sau?

Nhạc Tấn vụt nói :

- Thiếu chủ, cứ tình hình này mà suy đoán, có thể khi mình đến Nha môn Phân ty cũng chính là lúc mà mình đã lộ.

Khanh Anh vỗ tay :

- Coi chừng… coi chừng mà cái gút tại Phân ty đó nghe.

Tề Ngọc Phi nói :

- Khi đến Phân ty, không ai biết mình đến làm gì, chỉ đến khi gặp mặt Tiêu Diễn ta mới đầu cáo, nói chuyện cũng không lớn, bên ngoài chắc chắn khó nghe, lúc đó cũng không có người nào đi…

Xa Lôi chận nói :

- Sao không Thiếu chủ? Tiêu đại nhân phái người đi gọi, có thể chúng đã cảnh giác có chuyện không lành.

Khang Anh nói :

- Coi chừng tên đi gọi Quân Võ..

Xa Lôi nói :

- Sao lại không thể, biết đâu cái vị Nha dịch nào đó lại không phải là người của chúng?

Nhạc Tấn vỗ tay :

- Đúng rồi, cái mối ở tại ngay nơi đó.

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Không phải, cứ theo hơi ấm trong thi thể Quân Võ thì hắn có thể bị giết sau khi chúng ta đến Phân ty, nhưng phải trước khi ta gặp Tiêu Diễn. Vì nếu trước hơn thì thây lạnh, nếu sau hơn thì thây hãy còn nóng hơn nhiều.

Khang Anh nói :

- Chúng ta bắt đầu từ Lạc Dương, truy tra riết tới Trịnh Châu, trong thời gian và lộ trình đó rất khó mà đảm bảo không lộ hình tích, chỉ sợ rằng chúng đã biết ta là ai rồi, nên thấy ta đến đâu là đề phòng đến đó.

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Chỉ có như thế nên khi vừa tới Phân ty là bể bạc vì thế chính khi chúng ta có mặt ở Nha môn là chúng giết ngay Quân Võ.

Hải Minh từ trong bước ra.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Có được gì không?

Hải Minh lắc đầu :

- Thuộc hạ thấy Quân Võ không thể giấu gì ở nơi đây, nếu có thì phải là tại ngôi nhà họ Trần phía tây thành.

Tề Ngọc Phi gật đầu nhưng lại làm thinh.

Khang Anh thuật lại câu chuyện nãy giờ, Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ, có thể cái mối bây giờ còn tại Phân ty không?

Tề Ngọc Phi hỏi lại :

- Ngươi có thấy giờ chết Quân Võ trùng hợp lạ lùng không?

- Có lẽ đúng như thế, tại sao hắn không chết sớm hơn hay muộn hơn? Chuyện đáng hoài nghi.

Hắn cau mày và vụt nói :

- Thiếu chủ, chúng gian hoạt lắm, sau khi giết Quân Võ chúng còn bố trí nghi án, chính vụ này đã làm cho Tiêu Diễn mắc lừa và xém chút nữa bọn ta cũng mắc lừa.

Tề Ngọc Phi nói :

- Nếu đề phòng cẩn thận hơn, đáng lý mình không để lộ mặt tại Phân ty, bây giờ thì có lẽ chúng đã cao bay xa chạy.

Khang Anh chắc lưỡi :

- Như vậy thì còn điều tra được gì ở Trịnh Châu nữa

Chợt có tiếng bước chân bên ngoài hấp tấp, Khang Anh hỏi :

- Ai đó?

Hải Minh nói :

- Ai thì cũng vì có việc mới vào...

Nhưng thấy bước chân không vào mà lại rẽ sang đông rồi, chỉ một phút sau rồi lại đi ra, tiếng bước gấp hơn.

Tề Ngọc Phi hất mặt và Hải Minh vội chạy ra, khi hắn trở vào thì mặc đổi sắc :

- Thiếu chủ, quả có chuyện rồi. Tiêu Diễn về đến Nha môn thì có một tên thừa phái trong Nha môn mất tích, một trong bốn tên ở đây là anh ruột của hắn nên có lệnh gọi về kiểm điểm.

Tề Ngọc Phi quay lại hỏi tên nha dịch vừa mới theo Hải Minh vào :

- Tên thừa phái mất tích bằng cách nào?

Tên Nha dịch đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, sau khi đại nhân chúng tôi về thì mới xảy ra chuyện đó.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Làm sao biết hắn mất tích?

Tên Nha dịch đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, những người sai vặt hậu nha không cho phép ra ngoài, cho đến phía trước cũng không được hẻo lánh, có việc cần đi đâu, dù cho lệnh trên sai khiến cũng phải bẩm lại hậu nha Quản sự, thế nhưng thừa phái Ngụy Phong mất dạng mà Quản sự lại không hay biết.

Tiếng bước chân bên ngoài lại nổi lên, võ sư họ Tiêu cùng với một tên nha dịch bước vào, chưa tới cửa là lão đã mọp mình gần sát đất.

Tề Ngọc Phi đứng dậy :

- Chuyện chi đó, võ sư gia?

Tiêu võ sư đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, Nha môn lại có chuyện quan trọng. Đại nhân chúng tôi kính thỉnh Tiểu vương gia trở về…

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Có phải chuyện mất tích đó không?

Tiêu võ sư cúi đầu :

- Vâng, đúng là chuyện đó.

Tề Ngọc Phi vẫy tay :

- Đi trước.

Tiêu võ sư vòng tay quay trở ra cửa.

Bọn Hãi Minh và Tề Ngọc Phi theo sau.

◦ ◦ ◦

Tiêu võ sư đi kiệu. Bọn Tề Ngọc Phi đến Nha môn trước hơn. Tiêu Diễn đã chực đón ngay ngoài cửa. Thấy Tiêu Diễn định mời vào phòng khách, Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Chuyện đó hơi gấp, xin đại nhân cho mời hậu nhân Quản sự ngay.

Lệnh của Tiêu Diễn vừa xuống là chỉ một phút sau viên Quản sự hậu nha đã có mặt.

Hắn là một gã trung niên, dáng dấp nhanh nhẹn, phong độ đầy đủ của một quản gia.

Tiêu Diễn nói ngay :

- Tiểu vương gia có chuyện hỏi, ngươi phải nói cho thật nghe không?

Tên Quản sự cúi mặt :

- Bẩm vâng, nô tài không dám nói càn.

Quay qua Tề Ngọc Phi, Tiêu Diễn cung kính :

- Trình Tiểu vương gia, hắn là Quản sự hậu nha, tên Lưu Côn.

Nhân lúc Tiêu Diễn nói chuyện, Tề Ngọc Phi quan sát Lưu Côn, hắn trạc ngoài ba mươi tuổi, dong dỏng cao và có bộ mặt khá sáng sủa. Và khi trả lời, đôi mắt hắn thật thẳng, mặc dầu cung cách vẫn giữ đúng lễ của một tên nha dịch.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Người mất tích tên gì và tuổi khoảng bao nhiêu?

Lưu Côn đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, hắn tên Ngụy Phong, đúng mười sáu tuổi.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Mất tích bao giờ?

Lưu Côn đáp :

- Nô tài không rõ, sáng sớm hôm nay vẫn còn thấy hắn.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ai phát hiện chuyện hắn mất tích?

Lưu Côn đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, chính nô tài phát hiện, khi đại nhân từ nhà Quân Võ trở về, nô tài gọi hắn phụ tra thi thì không thấy, hỏi không ai biết nên lật đật bẩm báo với đại nhân.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngụy Phong đến phục dịch tại Phân ty bao giờ và đến bằng cách nào?

Lưu Côn đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, hai năm trước đây Ngụy Phong vào hầu đại nhân, hắn có người anh nha dịch ở đây tên là Ngụy Lâm tiến dẫn, vì mẹ hắn vừa mới mất không nơi nương tựa nên đại nhân thương tình cho vào làm thừa phái, nhưng công chuyện cũng chỉ lặt vặt ở hậu nha mà thôi.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Nghe nói Ngụy Lâm đã về Phân ty rồi, hắn đâu?

Tiêu Diễn rướt đáp :

- Thấy câu chuyện quan hệ nên ty chức đã cho người gìn giữ.

"Gìn giữ" đồng nghĩa với bị giam, Tề Ngọc Phi mỉm cười :

- Cho vời Ngụy Lâm để tôi hỏi hắn vài câu.

Tiêu Diễn hỏi :

- Có thể tin được lời hắn sao?

Tề Ngọc Phi nói :

- Nếu có dính líu thì hắn đã chạy trước chứ làm gì còn trở về để nạp mình? Tuy nhiên, hỏi là một chuyện mà có tin được hay không lại là một chuyện khác, xin đại nhân cho vời hắn.

Tiêu Diễn gật gật :

- Bẩm vâng, ty chức thật hồ đồ…

Dáng cách của Ngụy Lâm thật là thảm não, vừa thấy Tề Ngọc Phi là hắn xùi thụp xuống mọp dài :

- Tiểu vương gia, oan uổng cho anh em tôi lắm…

Tiêu Diễn trầm giọng :

- Ngụy Lâm, ngươi làm cái gì thế, nếu không tội thì tự nhiên sẽ vô can, còn nếu ngươi có tội thì Tiểu vương gia cũng biết phải làm sao? Hãy đứng lên trả lời cho thật.

Ngụy Lâm lóp ngóp đứng lên, đôi mắt hắn đỏ hoe.

Con người của Tiêu Diễn thật đủ uy phong, lão hạ gục Ngụy Lâm, bây giờ lão kêu can là lão nóng mặt, lời lẽ của lão cũng có nhiều hăm dọa và ngầm tỏ uy thế của mình, lão muốn nói, nếu không tội lão không làm khó dễ, nhưng nếu có tội thì đừng nói Mộc gia, mà nhà vua cũng phải bó tay.

Con người chấp pháp này cũng khá lợi hại.

Bốn người của Hải Minh đổi sắc ngay sau câu nói của Tiêu Diễn, nhứt là Hải Minh, cặp chân mày sâu rọm của hắn nháy nháy liên hồi, gân mặt hắn nổi lên nhưng Tề Ngọc Phi đã láy mắt ra hiệu và nói với Ngụy Lâm :

- Tiêu đại nhân nói phải lắm, Thiên tử phạm pháp tội cũng được phán quyết như thứ dân, nếu phạm pháp thì không ai có thể cứu nổi, nhưng nếu ngươi vô tội thì ngươi hãy yên lòng, không một ai có thể chạm đến ngươi. Hãy có gắng trả lời cho bình tĩnh.

Ngụy Lâm cúi mặt không dám nói một lời nào.

Tề Ngọc Phi nói tiếp :

- Ta biết… có thể ngươi vô tội, nếu không thì ngươi đã chạy rồi, chỉ có điều tại sao ngươi lại biết người em của ngươi cũng bị oan.

Ngụy Lâm đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, hắn là em ruột của nô tài nên nô tài biết rõ, hắn chỉ mới mười mấy tuổi đầu…

Tề Ngọc Phi nói :

- Người trong giang hồ, mười mấy tuổi là đã quá đủ rồi.

Ngụy Lâm đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, em của nô tài không biết võ làm sao giết được Quân Võ?

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngươi biết hắn không biết võ?

Ngụy Lâm đáp :

- Nô tài và hắn đã lớn lên bên người mẹ, làm sao nô tài không biết được? Sau khi cha chết rồi, những chuyện nặng nhẹ trong nhà đều do mình hắn đảm đương, quanh năm suốt tháng đầu tắt mặt tối, làm sao hắn có thể học võ được? Mà cho dầu có học lõm bõm đôi miếng, cũng không thể làm chuyện động trời như thế.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Vậy ngươi giải thích chuyện hắn vắng mặt nơi đây?

Ngụy Lâm đáp :

- Điều đó tiểu nhân không biết, có thễ hắn có việc gì gấp quá nên không kịp bẩm báo.

Tề Ngọc Phi hỏi Lưu Côn :

- Trước Nha môn có ai thấy Ngụy Phong đi ra không?

Lưu Côn đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, nô tài hỏi hết rồi, không ai thấy cả, không biết hắn có đi ngõ khác hay không?

Ngụy Lâm vụt quay qua hỏi Lưu Côn :

- Quản sự gia, ông nói như thế là có ý nghĩa làm sao? Em của tôi là người như thế nào ông vốn thừa biết không lẽ hắn trổ nóc hay vượt tường được hay sao?

Tiêu Diễn trầm giọng :

- Ngươi to gan dữ thế, chỗ này là đâu mà ngươi tiện gây gổ với Quản sự? Kéo hắn xuống cho ta.

Hai tên Nha dịch xông vào.

Tề Ngọc Phi đưa tay cản lại :

- Khoan, Tiêu đại nhân, tôi muốn vì Ngụy Lâm mà cầu xin…

Tiêu Diễn ngắt ngay thịnh nộ :

- Ty chức không dám, Tiểu vương gia có lời, ty chức xin vâng mạng.

Tề Ngọc Phi quay qua Ngụy Lâm :

- Ngụy Lâm, ngươi không nên xung động như thế. Hậu nha có người mất tích, Quản sự có trách nhiệm, mỗi người có trách nhiệm mà có luận cứ khác nhau, vả lại ông ta chưa trách người thì người cũng không nên trách vội.

Ngụy Lâm cúi mặt làm thinh.

Tề Ngọc Phi nói với Tiêu Diễn :

- Đại nhân, tôi muốn đến chỗ ở của Ngụy Phong.

Tiêu Diễn nghiêng mình :

- Bẩm vâng, Lưu Côn dẫn đường xá thỉnh Tiểu vương gia.

Hậu nha là tư thất của Phân Tuần Đạo, không biết Tiêu Diễn có gia đình hay không, chỉ thấy một thân nha rộng lớn, nhưng có một ông ta và đám thuộc hạ thân tín thôi.

Hậu nha rất sạch sẽ, nhưng trong ngoài có vẻ đơn bạc, chứng tỏ Tiêu Diễn là con người cần mẫn và không thuộc loại quan tham.

Những chòm hoa tuy có đẹp nhưng không rầm rộ như những hậu viên của các dinh quan khác.

Tề Ngọc Phi chép miệng khen :

- Hoa ít mà toàn là hoa đẹp. Tiêu đại nhân cũng nhã trí lắm đó.

Tiêu Diễn đáp :

- Ty chức bình sanh không có nhiều ưa thích, chỉ có mỗi một món hoa là thường tự cây chăm nom để làm vui.

Tề Ngọc Phi cười :

- Xem như thế này biếu Tiêu đại nhân chẳng những là thanh quan mà còn là nhã sĩ.

Tiêu Diễn đáp :

- Không dám, Tiểu vương gia quá khen cho.

Phòng của Ngụy Phong nằm về hướng Tây bắc của hậu nha, nơi đó gồm có ba gian ăn thông nhau, dành cho người làm việc lặt vặt trong nhà trú ngụ, Ngụy Phong ở chung với hai người nữa.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tiêu đại nhân, xin cho người vào xem đồ vật của Ngụy Phong có nhiều không?

Tiêu Diễn sai hai người cùng ở chung với Ngụy Phong vào lục soát, đồ vật dụng cũng có nhiều, nhưng cũng có thể nói là không, vì những thứ đó không có lợi gì cho việc điều tra cả.

Ngụy Lâm bước lên hỏi :

- Nhị vị có thấy cái túi nhỏ buộc dây đỏ hay không?

Một người lục soát đáp :

- Có, trong gói đồ quần áo của hắn đây.

Ngụy Lâm quay lại nói với Tề Ngọc Phi :

- Bẩm Tiểu vương gia, em của nô tài nhất định không có đi, cái túi có dây đỏ đó là bùa hộ mạng. khi mẹ tôi sắp chết đã trao lại cho em tôi, bất cứ ai đi đâu, ra khỏi cửa là hắn đều đeo vào mình.

Tề Ngọc Phi gật đầu và hỏi hai tên ở chung với Ngụy Phong :

- Hai người hôm nay có thấy Ngụy Phong không?

Một người đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, sáng sớm hôm nay nô tài có thấy.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ngươi gặp hắn tại đâu?

Người đó đáp :

- Nô tài gặp hắn tại tây viện, lúc đó hắn đang cho chó ăn.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Sau đó có gặp lại nữa không?

Tên Nha dịch đáp :

- Bẩm không, sau đó nô tài xuống làm việc luôn tại nhà bếp.

Tề Ngọc Phi hỏi Tiêu Diễn :

- Tiêu đại nhân, hậu nha có nuôi chó nhiều lắm sao?

Tiêu Diễn đáp :

- Bẩm Tiểu vương gia, ty chức sợ trộm nên cũng nuôi một ít chó, ban đêm thả ra, ban ngày nhốt tại tây viện.

Tề Ngọc Phi nói :

- Xin cho đến tây viện.

Lưu Côn nói :

- Bẩm Tiểu vương gia, tây viện dơ quá.

Tề Ngọc Phi nói :

- Không sao, xin phiền Quản sự dẫn đường.

Lưu Côn vội cúi đầu đi trước.

Xuyên qua một dãy phòng là đến hai gian phòng thấp, cửa song có khóa, Lưu Côn lấy chìa khóa mở ra.

Bên trong phòng vuông vuông nhỏ, bên trái cỏ mọc lên cao, bên phải có ba chuồng chó, trước chuồng có ba trụ sắt, mỗi trụ cột một con.

Hải Minh chép miệng :

- Chó giống tốt quá!

Ba con chó giống nhau, đều là giống chó Tây Tạng cao khỏi gót người, ức nhô lên trông thật khỏe. Thấy có người vào ba con chó chồm lên trong hậm hực, Lưu Côn mắng một tiếng lớn, cả ba con đều mọp xuống vẩy đuôi.

Lưu Côn vội nghiêng mình :

- Chúng nó vì thấy lạ...

Tề Ngọc Phi cười :

- Đâu có sao, thấy người lạ là phát huy, đó là chuyện thường của chúng.

Tiêu Diễn bước tới :

- Giống chó này là do một người bạn của ty chức tặng cho, đã hơn ba năm rồi, lúc mới tới chúng hãy còn nhỏ lắm.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tôi có ý muốn nuôi giống chó này từ lâu, cũng đã có phái người sang Tây Tạng thế nhưng chó tốt khó kiếm quá, không ngờ Tiêu đại nhân có đến ba con.

Tiêu Diễn nói :

- Nếu Tiểu vương gia thích giống chó này thì ty chức...

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Không không, tôi không có ý đó, vả lại chó đã lớn rồi, nếu đại nhân có lòng tốt thì hãy đợi bao giờ có chó con đã, Tiêu Diễn nghiêng mình :

- Bẩm vâng, đến có ty chức sẽ phái người đưa đến Vân Nam ngay.

Tề Ngọc Phi cười :

- Xin đa tạ đại nhân.

Và hắn nghiêng mặt nói :

- Tiêu đại nhân, nếu có vụ án trọng đại thì ba con chó này hữu dụng lắm đó.

Tiêu Diễn đáp :

- Thật không Tiểu vương gia, ba con chó này cũng đã giúp ty chức nhiều vụ án.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Như thế thì hay quá, chuyện Ngụy Phong cũng không khó kiếm lắm đâu. Hải Minh, đến phòng Ngụy Phong lấy bộ áo cũ của hắn đến đây.

Hải Minh ứng tiếng quay nhanh trở lại.

Tiêu Diễn hơi sửng sốt :

- Đúng rồi, không hiểu tại sao ty chức quên bẵng vụ này…

Lưu Côn bước tới :

- Đại nhân, ba con chó này từ trước tới giờ do Ngụy Phong giữ, bây giờ không có Ngụy Phong không biết có thể được không?

Tề Ngọc Phi nói :

- Đáng lý là có thể thả ra, vừa rồi chúng đã chẳng nghe lời Quản sự đó sau?

Tề Ngọc Phi nói với Tiêu Diễn :

- Tiêu đại nhân phái một người dắt chó đi.

Tiêu Diễn quay lại bảo Lưu Côn :

- Mở chó ra.

Hải Minh trao bộ áo của Ngụy Phong cho Lưu Côn, thấy hắn làm thinh tiếp lấy và đi tới chỗ ba con chó.

Tề Ngọc Phi vẫy Hải Minh :

- Bọn ngươi hãy theo Quản sự.

Lưu Côn đã mở dây một con chó, một tay hắn cầm dây, một tay đưa bộ áo của Ngụy Phong cho nó.

Con chó chồm lên ngầm ngừ như muốn chạy ngay.

Lưu Côn chừng như sợ sút dây, hắn cuống đầu dây vào cổ tay ghim con chó lại.

Ngần ngừ một giây, Lưu Côn buông lỏng sợi dây. Con chó lại ngầu ngầu chồm ra phía sau chuồng, nhưng Lưu Côn đã thu dây lại và ngó Tiêu Diễn :

- Không được, không có Ngụy Phong nó làm dữ quá nô tài không dám thả, sợ cắn Tiểu vương gia…

Tiêu Diễn ngó Tiểu vương gia, vị Tiểu vương gia nhìn thẳng mặt Lưu Côn và trầm giọng :

- Thả ra!

Lưu Côn buông hẳn đầu dây, con chó chồm lên và phóng thẳng ra sau.

43. Chương 43: Con Chó Và Viên Quản Sự

Phía sau, cách chân tường vài dặm là vùng cỏ rậm.

Có lẽ vì không cần thiết lên người ta không cần dọn sạch nơi đây.

Con chó được thoát khỏi tay Lưu Côn, nó phóng thật nhanh về hướng đó.

Tề Minh vẫy tay :

- Hải Minh, theo!

Bọn bốn người của Hải Minh bám sát đằng sau.

Con chó băng ngang đám cỏ và men theo bức tường chạy tới.

Bọn Hải Minh bám theo, Tiêu Diễn và Ngọc Phi cũng bám theo.

Con chó đứng lại, đầu chíu vô chân tường, hai chân trước vừa moi vừa ngâu dữ dội.

Tề Minh hất tay :

- Hải Minh!

Con chó bươi toàn đất mới, trong đất còn cỏ lộn xộn, cỏ cũng mới nguyên, làm như mới moi lên lấp xuống rần rạng.

Tề Ngọc Phi nói :

- Lưu quản sự hãy dắt chó về chuồng.

Hải Minh đưa người đến đào nơi ấy.

Ngụy Lâm tái mặt nhào tới…

Tề Ngọc Phi cản lại :

- Ngụy Lâm nếu em có bề gì, có ta đây, ta sẽ thanh oan cho.

- Đừng có dao động.

Ngụy Lâm đứng lại, tay chưn hắn run bắn, đôi mắt hắn đỏ hực.

Làm một thám tử tại Phân ty Đề Hình Án Sát, hắn đã chứng kiến nhiều vụ án, hắn có linh cảm của nghề nghiệp, hắn biết rằng hắn đã chẳng lành rồi.

Tiêu Diễn nhìn quanh đám Nha dịch :

- Đem vài người phụ cho nhanh.

Lưu Côn đã giắt chó trở lại, đám người của Hải Minh bắt đầu moi.

Đám nha dịch cũng bươc tới, nhưng Hải Minh vụt đứng hẳn lên :

- Thiếu gia có thây người.

Ngụy Lâm tái mặt.

Tề Ngọc Phi chớp mắt ngời ngời.

- Ngụy Lâm bây đến mà xem.

Ngụy Lâm chạy tới như bay và hắn vụt quỳ xuống cái lỗ mà bọn Hải Minh vừa móc, vật mình khóc lóc.

- Tiểu Phong… Tiểu Phong em ơi!

Tề Ngọc Phi trầm giọng :

- Đỡ hắn dậy!

Bọn Hải Minh phải khó khăn lắm mới dìu được Ngụy Lâm đứng lên.

Tề Ngọc Phi nhìn Tiêu Diễn :

- Tiêu đại nhân.

Tiêu Diễn tái mặt cúi mình mọp xuống.

- Không ngờ hậu nha của ty chức lại phát sinh đại sự. Ty chức…

Tề Ngọc Phi chặn nói :

- Xin Tiêu đại nhân cho khiêng thi thể tới đây.

Không đợi ra lệnh, bọn nha dịch áp lại khiêng thây Ngụy Phong tới chỗ Tề Ngọc Phi.

Thật là thê thảm. Một cậu bé trắng trẻo khôi ngô, bên khóe miệng rỉ ra giòng máu.

Hải Minh cũng dìu Ngụy Lâm vừa tới, hắn thụp xuống khóc rằng :

- Tiểu vương gia, xin người than oan dùm em tôi… Em ơi, mẹ ơi!

Tề Ngọc Phi đưa vai vịn vào vai hắn :

- Ngụy Lâm, ta và Tiêu đại nhân sẽ minh oan cho…

Hắn quay qua vẩy tay.

- Hãy cởi hết y phục nạn nhân.

Phía trước ngực nạn nhân, ngay tâm mạch có dờn dợn dấu tay.

Tề Ngọc Phi nói :

- Tiêu đại nhân, trí mạng thương của Ngụy Phong không giống Quân Võ, hắn bị người ta dùng chưởng lực cực mạnh đánh vỡ tâm mạch mà chết.

Tiêu Diễn đáp :

- Vâng, vâng, lần này ty chức nhìn thấy được…

Tề Ngọc Phi nói :

- Có thể hắn đang cho chó ăn thì bị người hạ thủ.

Nói xong câu đó, Tề Ngọc Phi quay lại nhìn quanh :

- Sáng nay có ai nghe thấy chó sủa hay không?

Không ai trả lời, Lưu Côn bước lên.

- Bẩm Tiểu vương gia, nô tài có nghe chó sủa, vừa sủa gầm ghè ghê tợn.

Tề Ngọc Phi nói :

- Lúc đó Quản sự ở đâu

Lưu Côn đáp :

- Bẩm vương gia, lúc đó nô tài đang thu dọn trong phòng của đại nhân.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Chó đánh tiếng dữ như vậy thế mà Quản sự không ra xem sao?

Lưu Côn lắc đầu :

- Không có, vì ban ngày ban mặt nên nô tài cho rằng không có chuyên chi, thêm nữa vì nô tài đang bận thu dọn phòng đại nhân lên không có thì giờ.

Tề Ngọc Phi nhìn quanh :

- Ai nghe chó sủa nữa?

Không có tiếng trả lời.

Tề Ngọc Phi hỏi Tiêu Diễn :

- Đại nhân thấy sao về cái chết của Ngụy Phong?

Tiêu Diễn nghiêng mình :

- Cái chết của Quân Võ ti chức đã nhận xét sai lầm, bây giờ xin nhờ Tiểu vương gia chứ ty chức không dám hồ đồ…

Tề Ngọc Phi nói :

- Tiêu đại nhân thật trọng quá.

Tiêu Diễn nói :

- Nhân mạng bằng trời, ty chức không dám không thận trọng, thêm nữa; là một người chấp pháp, một tiếng nói sai lầm đi, chẳng những oan uổng cho người chết mà còn làm hại thêm người sống.

Tề Ngọc Phi gật gật đâu :

- Tiêu đại nhân nói đúng, là người chấp nhập, một ý nghĩ là có thể có mạng người không còn, phải hết sức thận trọng..

Ngừng một giây, hắn tiếp :

- Tuy nhiên, tôi có mấy nhận xét, mong có thể đóng góp với Tiêu đại nhân.

Tiêu Diễn vội nghiêng mình :

- Xin Tiểu vương gia chỉ thị, ty chức xin nghe.

Tề Ngọc Phi nghiêm mặt :

- Tôi nghĩ rằng ngay trong Phân ty Đề Hình Án Sát của đại nhân có đồng đảng của Quân Võ, họ đã giết Quân Võ để diệt khẩu và họ cũng là hung thủ giết Ngụy Phong.

Tiêu Diễn tái mặt :

- Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi chặn nói :

- Tôi có căn cứ, trước thì không dám xác định, nhưng sau cái chết của Ngụy Phong tôi có thể xác định dược rồi, tôi chỉ nhắc đại nhân một câu, Quân Võ chết là sau khi tôi đến Phân ty và trước khi diện kiến đai nhân, mà bị người ta giết cả diệt khẩu. Tôi có thể nói với đại nhân là sau khi tôi đến Trịnh Châu và trước khi tôi đến Phân ty, chúng tôi chưa hề bị bại lộ tung tích, người ta cũng không biết tôi đến Trịnh Châu để làm gì, nếu chúng tôi lộ trước đêm, thì đồng đảng của họ không chờ đến sáng mới giết Quân Võ, nghĩa là cho tới khi tôi đến Phân ty.

Tiêu Diễn ngập ngừng :

- Tiểu vương gia muốn nói cái chết của Quân Võ và cái chết của Ngụy Phong.

Tề Ngọc Phi chặn nói :

- Tiêu đại nhân, hai chuyện đó có dính líu với nhau, nhưng không thể giống nhau. Tin tức Mộc xưởng lọt đến Đề Hình Án Sát truyền đến hậu nha, đồng đảng cuả chúng lật đật phái người đi giết Quân Võ và bố trí đánh lạc hướng điều tra, lúc hung thủ từ nhà Quân Võ trở về, ngang qua tây viện, tình cờ dung rủi cho Ngụy Phong bắt gặp, hắn lại giết Ngụy Phong để diệt khẩu, một diệt khẩu đồng đảng, hai diệt khẩu người vô can, nhưng rủi thay hành tung của hắn. Vì sợ bại lộ nên hung thủ vội mang xác Ngụy Phong vùi dưới chân tường, Tiêu đại nhân, đó là nhận xét của tôi.

Tiêu Diễn tái mặt, ông ta lặng đi một lúc :

- Tiểu vương gia, có phải đồng đảng của Quân Võ lại bố trí quỷ kế…

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Tiêu đại nhân, đây không phải sự bố trí nghi án, hạ thủ ngay trước mặt, chứng tỏ quen nhau và không hề phòng bị, nhất là nếu người ngoài vào đây thì nhất định chó sẽ làm dữ lắm…

Tiêu Diễn nói :

- Tiểu vương gia, chính Lưu Côn có nói rằng nghe tiếng chó…

Tề Ngọc Phi nhìn xói vào mặt tên sai nha đã thấy Ngụy Phong cho chó ăn và hỏi :

- Sáng hôm nay ngươi có thấy Ngụy Phong phải không?

Tên sai nha xám mặt, hắn lắp bắp :

- Bẩm vâng, nhưng tiểu nhân không có…

Tề Ngọc Phi ngoắc tay :

- Ngươi đến đây với ta.

Tên sai nha không biết chuyện chi, hắn cóm róm đi theo, hai chân hắn run lẩy bẩy.

Tề Ngọc Phi đi trước, xợt ngang qua Lưu Côn và vụt đưa tay điểm nhanh vào huyệt Triên Cơ của hắn.

Lưu Côn hoảng hốt tràn qua, đồng thời hai ngón tay đưa lên điểm nhanh vào uyển mạch của Tề Ngọc Phi, thủ pháp của hắn vừa nhanh vừa chính xác.

Tề Ngọc Phi gắp mạnh cánh tay và thủ thế bật cười :

- Tiêu đại nhân, vị Quản sự hậu nhân của đại nhân giỏi quá, biết sử dụng cả Tiệp thủ pháp nữa đó thấy chưa?

Tiêu Diễn sửng sốt :

- Lưu Côn, ngươi biết võ công sao?

Lưu Côn tái mặt, hắn không trả lời và hớt hải phóng mình lên…

Tề Ngọc Phi trầm giọng :

- Hải Minh!

Hải Minh, Nhạc Tấn song song lướt tới.

Tề Ngọc Phi hét lớn :

- Coi chừng ám khí

Lưu Minh đang phóng mình lên lơ lửng, hắn vụt cả hai chân lại để tránh hai cú đánh của Hải Minh và Nhạc Tấn, đồng thời, tay phải hắn cho vào lưng rút một ống đồng đen bóng…

Nhưng hắn chưa kịp đưa lên thì cánh tay của Nhạc Tấn đã hất trước, chân phải của Lưu Côn vụt nghe như gẫy làm đôi, hắn choáng váng rơi luôn xuống đất, không làm sao gượng nổi.

Hải Minh nhích lên một bước, Lưu Côn ré lên một tiếng, bốn ngón tay ở bàn tay phải của hắn rụng xuống theo cái ống đồng.

Cơn giận còn đang hừng hực. Hải Minh giậm chân một cái, ống đồng đen trong tay Lưu Côn rơi xuống nát gẫy ra từng khúc.

Nhạc Tấn bước tới chụp vào Kiên Tỉnh huyệt của Lưu Côn, xách bổng hắn đi như xách một con gà.

Tiêu Diễn nổi gân xanh lên mặt, ông ta giận run :

- Lưu Côn… ngươi… ngươi… Bây đâu, nhốt hắn lại cho ta.

Tề Ngọc Phi ngăn tay :

- Khoan, Tiêu đại nhân, tôi xin hỏi hắn vài câu.

Tiêu Diễn nghiêng mình :

- Tiểu vương gia, Lưu Côn giết một lúc ba người, tội đã đáng chết.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Tôi biết, tôi chỉ hỏi hắn vài câu rồi sẽ giao lại cho đại nhân xử trí.

Hắn quay nhìn thẳng vào mặt Lưu Côn :

- Bây giờ ngươi còn nói gì nữa không, Lưu Côn, không ai nghe tiếng chó cả, chỉ có một mình ngươi nghe và nghe rồi thôi. Chắc ngươi biết một người không biết võ công như vị Quản sự, thì nhất định không làm sao ghịt nổi một con chó Tây Tạng đang lúc lồng lên như thế chớ? Bây giờ hãy trả lời cho ta, Triệu đại nhân hiện bị giữ tại đâu?

Lưu Côn nín lặng.

Nhạc Tấn bóp mạnh vào tay, Lưu Côn rú lên một tiếng mồ hôi vã đầm trên trán hắn, hắn ta bài hãi :

- Ta không biết, ta không biết…

Năm ngón tay của Nhạc Tấn lại nhích vô.

Mồ hôi của Lưu Côn nhỏ ra như hột hắn, hai chân hắn sụp xuống, hắn vẫn la :

- Ta không biết, có giết ta cũng không biết.

Hải Minh nhướng mày :

- Gan quá, giỏi lắm…

Bốp!

Một tát tai của Hải Minh như trời giáng, một bên mạt của Lưu Côn sưng tím, một dòng máu rỉ ra bên mép, hắn vẫn nghiến răng :

- Đánh đi, đánh chết đi…

Hải Minh nhóng tay lên, nhưng Tề Ngọc Phi cản lại :

- Thôi sẽ có quốc pháp giải quyết cho ngươi đánh chết người làm chi. Bây giờ ta hỏi những điều ngươi biết nghe. Nhà họ Trần ở phía tây thành gồm sáu nhân mạng do tay Quân Võ giết, phải không?

Lưu Côn đáp :

- Đúng, hắn giết.

Tề Ngọc Phi nói :

- Cái tên "Vân đại gia" cũng là Quân Võ phải không?

Lưu Côn đáp :

- Đúng, họ Vân đó là Quân Võ.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Quân Võ ký thác số tiền lớn trong Thông Ký Ngân Hàng, số tiền đó để phân phối cho bọn ngươi chi dùng phải không?

Lưu Côn đáp :

- Đúng như vậy.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tiền đó làm sao Quân Võ có?

- Hắn chiến đoạt tài sản của họ Trần thì lo làm gì không có tiền.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Khi hết tiền thì tìm nhà khác nữa để hạ thủ phải không?

Lưu Côn đáp :

- Đó là chuyện của hắn, nhưng nếu không thế thì không có tiền.

Tề Ngọc Phi gật gật đầu :

- Biện pháp của các ngươi hay lắm, tài nguyên của thiên hạ vốn là vô hạn, xài biết lời nào cho hết. Bây giờ trả lời cho ta biết, ai phái các ngươi tới Trịnh Châu? Triệu dại nhân đã lọt vào trong các ngươi, thế mà các ngươi vẫn còn hoạt động lung tung, như vậy là sao?

Lưu Côn làm thinh.

Hải Minh gằn giọng :

- Nói mau!

Lưu Côn đáp :

- Không có gì để nói, ta không biết.

Tề Ngọc Phi nói :

- Nếu ngươi không biết thì ta không tính làm chi, chẳng hạn như Triệu đại nhân hiện tại ở đâu, thân phận của ngươi thấp, có thể ngươi không biết, thế nhưng ngươi phụng mệnh của ai nếu hoạt đọng tại Trịnh Châu, chuyện đó ngươi không biết là không được. Tại làm sao bây giờ đồng bọn của ngươi hãy còn hoạt động tại các địa phương, cái đó ngươi phải biết. Nếu những cái đó có thể biết, nhứt định phải biết đó mà ngươi không chịu nói thì… Nhạc Tấn.

Năm ngón tay của Nhạc Tấn siết vô.

Kiên Tỉnh huyệt không phải là tử huyệt, nhưng là một trọng huyệt, bóp vào đó gan trời cũng không chịu nổi, nhất là một người biết bóp như Nhạc Tấn lại càng không ai chịu nổi.

Lưu Côn run tê tê như thằn lằn đứt đuôi, mồ hôi của hắn chạy ra ướt chỗ hắn ngồi.

Tiêu Diễn nghiêm giọng :

- Lưu Côn, ta coi người như nhà, ta đãi ngươi không bạc, ta chiếu cố đến gia thuộc của ngươi, ta làm sao ngươi lại có hành động phản bội ta như thế?

Lưu Côn vụt ngẩng mặt nhìn Tiêu Diễn và vụt nẩy mình, duỗi thẳng hai chân giẫy đành đạch như một con cá bị dập đầu.

Tề Ngọc Phi la lên :

- Bóp miệng hắn lại…

Nhạc Tấn vừa đưa tay lắm choàng qua quai hàm của Lưu Côn, nhưng rồi hắn bỏ ra ngay.

Máu từ nơi miệng Lưu Côn trào ra, hai mắt hắn trợn trừng.

Tiêu Diễn thất thanh :

- Tiểu vương gia, hắn cắn lưỡi rồi.

Tề Ngọc Phi làm thinh.

Nhạc Tấn đưa tay rờ ngực hắn và buông xuống lắc đầu :

- Chết rồi.

Hải Minh dậm chân tức tối.

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Đặt hắn nằm xuống và nhờ người của Tiêu đại nhân lo liệu.

Tiêu Diễn thở dài :

- Ty chức thật không ngờ… Tại ty chức nhiều chuyện và nói một câu làm cho hắn khó chịu…

Tề Ngọc Phi đáp :

- Không đáng trách đại nhân, vì đại nhân cũng muốn nói cho hắn thật tình.

Tiêu Diễn trầm ngâm :

- Xin thỉnh Tiểu vương gia vào trong dùng trà.

Tề Ngọc Phi không nói, hắn đứng lên định đi, nhưng lại vụt hỏi.

Tiêu Diễn đáp :

- Mấy năm rồi, Tiểu vương gia hỏi…

Tề Ngọc Phi chặn nói :

- Tùy tiện hỏi thế thôi. Chẳng hay gia quyến của hắn hiện ở đâu?

Tiêu Diễn đáp :

- Tại Phúc Kiến, Lưu Côn vốn người Phúc Kiến, Tiểu vương gia định tìm gia quyến của hắn sao?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Từ cửa miệng của gia quyến hắn, có thể may ra biết thêm ít nhiều, nhưng đường ta đây đến Phúc Kiến quá xa, không dễ gì đến sớm được…

Tiêu Diễn nói :

Sợ chuyện này gia quyến của hắn không biết. Lúc hai ngươi vào đến Tây viện, Tề Ngọc Phi vụt nói :

- Tiêu đại nhân, tôi không thể ở lại đây lâu, địa phương Trịnh Châu không còn có thể điều tra thêm gì được nữa. Tôi phải đi nơi khác.

Tiêu Diễn bước lên một bước :

- Tiểu vương gia từ lúc đến Trinh Châu cứ phải vì nhiều chuyện xảy ra mà không có thì giờ nghỉ ngơi, bây giờ coi như đã qua một vụ, xin Tiểu vương gia tạm nghỉ một vài hôm, vừa lấy lại sức mà cũng vừa để cho ty chức có được thì giờ để tỏ lòng phục thị.

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Tiêu đại nhân không nên khách sáo như thế, Triệu đại nhân lọt vào tay kẻ địch đã lâu rồi, kiết hung chưa biết, sanh tử không tường, một ngày chưa tìm được Triệu đại nhân là thiên hạ chưa được yên tâm. Triệu đại nhân là trụ cột của triều đình, nếu lỡ ra có mệnh hệ nào thì giang sơn tổn thất, chuyện trọng đại như thế, tôi không thể nào dám để cho chậm trễ xin đại nhân cho lại ngày sau, nhất định tôi sẽ đến làm khách khuấy rầy.

Tề Ngọc Phi dẫn bọn Hải Minh đi ra, Tiêu Diễn cũng dẫn bọn nha dịch thân tín đưa tận cổng rồi mới cung kính chào.

Đứng tận cổng nhìn theo bọn Tề Ngọc Phi, Tiêu Diễn đứng thộn mặt thẫn thờ.

Là một Phân Tuần Đạo, chấp pháp một châu, tay chân bộ hạ quá nhiều, tại sao cứ phải tiếp xảy ra không biết bao nhiêu việc, toàn là việc dính líu vào Phân ty. Phải chăng vì thế mà ông ta buồn bã?

Phải chăng vì sợ bị khiển trách hay vì sợ ngày mai sẽ có những chuyện tương tự như thế xảy ra?

Nếu trong mấy ngày này không có bọn Tề Ngọc Phi lại liệu Phân ty Đề Hình Án Sát sẽ ra sao?

Từ khoảng giữa chư mày của vị đại quan chấp pháp Trịnh Châu bỗng tối xầm, dưới khoản tối xầm đó, hai ánh sáng lóe lên rờn rợn, có lẽ ông ta đã hạ quyết tâm, đã thề với lòng là phải vùng lên, phải làm cho tất cả những gì hăm dọa phải lùi khỏi Trịnh Châu.

44. Chương 44: Manh Mối Bất Ngờ

Về đến khách sạn, Tề Ngọc Phi ngồi tỳ một chỗ cả buổi không nói một tiếng nào.

Hải Minh bồn chồn không chịu được, hắn xê lại hỏi :

- Thiếu chủ, chúng ta định đi thật sao?

Tề Ngọc Phi nhếch môi :

- Ngươi bảo phải làm sao? Cái mối dây đã đứt đoạn rồi.

Xa Lôi hừ hừ trong miệng :

- Thật không biết cái lão Tiêu Diễn từ sáng đến tối lão làm cái giống gì, hậu nha Quản sự vốn là thân tín như ruột thịt của lão, vậy hành tung của hắn lão không biết một chút gì!

Tề Ngọc Phi nói :

- Cũng không thể trách, Lưu Côn là con người cơ cảnh gian ngoan, cách che đậy của hắn lại quá khéo léo, Tiêu đại nhân công vụ quá nhiều, đâu còn có thì giờ chú ý, mà cũng không thể nào ngờ nổi, cả đến chúng ta thiếu chút nữa cũng đã buông trôi, thì làm sao trách ông ta được.

Hải Minh nói :

- Tự nhiên hắn là con người tinh minh, nếu không thì làm sao hắn làm được việc tày trời như thế?

Hắn vụt ngưng tay và nheo mắt nghiêng tai :

- Sao hắn lại đến đây cà…

Khang Anh hỏi :

- Ai?

Vừa nói hắn vừa dòm ra và kêu nên :

- Ngụy Lâm!

Tại làm sao hắn lại đến khách san, đã vậy khi đến hành lang hắn còn đứng lại và dòm quanh bốn phía bằng một cử chỉ dớn dác.

Hải Minh nói :

- Khang Anh, hỏi hắn thử xem có phải lão Tiêu lại có chuyện nên sai hắn đến tìm chúng ta?

Khang Anh đứng lên kéo cánh của rộng thêm và gọi :

- Ngụy Lâm, làm gì đó? Tìm ai vậy?

Vừa thấy Khang Anh nó đầu ra, Ngụy Lâm lật đật bước vào vòng tay :

- Tiểu vương gia có ở đây không?

Khang Anh đáp :

- Có nhưng có chuyện gì?

Tề Ngọc Phi ló ra :

- Ngụy Lâm vào đây.

Khang anh dẫn vào, Ngụy Lâm lật đật quỳ xuống :

- Dọc theo đường, tiểu nhân hỏi thật khó khăn vì không dám hỏi đích danh nên mãi đến bây giờ mới gặp được.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Có chuyện gì đó, Tiêu đại nhân sai ngươi đến phải không?

Ngụy Lâm lắc đầu :

- Bẩm Tiểu vương gia, không phải Tiêu đại nhân sai đến, nô tài tự đến đây thôi.

Tề Ngọc Phi nhìn hắn trân trân :

- Ngươi đến tìm ta có chuyện gì?

Ngụy Lâm đáp :

- Tiểu vương gia đã than oan giùm cho anh em tôi, tôi không có lấy chi đền đáp, nên liều đến đây báo với Tiểu vương gia một chuyện. Nhưng vẫn chưa biết đúng hay không đúng.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Chuyện gì?

Ngụy Lâm đáp :

- Cứ theo nô tài biết thì không phải sau khi đến Trịnh Châu rồi Tiêu đại nhân mới thu dụng Lưu Côn, mà là mang hắn từ một nơi khác đến.

Tề Ngọc Phi nói :

- Ngươi đến đây để cho ta biết một chuyện đó phải không?

Ngụy Lâm đáp :

- Còn nữa, có lúc nô tài uống rượu cùng với Lưu Côn, hắn nói hắn chưa lập gia đình, chỉ có một đứa em gái tại Kinh thế như không biết sao Tiêu đại nhân lại nói với Tiểu vương gia là gia đình hắn hiện đang ở tại Phúc Kiến?

Tề Ngọc Phi à à :

- Có chuyện như thế sao?

Ngụy Lâm đáp :

- Còn nữa, có lẽ Tiểu vương gia hãy còn nhớ hồi sớm mai này, sau khi Tiểu vương gia đến Phân ty, Tiêu võ sư cho người ra sau bẩm báo, trong đó có nô tài…

Hải Minh gật đầu :

- Đúng, ta cũng nhớ ra ngươi rồi, ngươi là một trong bốn nha dịch mang đao cùng ra một lượt với Tiêu võ sư.

Ngụy Lâm đáp :

- Lúc nô tài vừa vào hậu nha, Tiêu đại nhân bảo chúng nô tài ra trước và kế đó nghe gọi Lưu Côn.

Khang Anh cau mày :

- Có chuyện như thế sao ngươi không cho biết sớm?

Ngụy Lâm đáp :

- Ban đầu nô tài không nghĩ ra, sau đó có nghĩ, nhưng trước mặt Tiêu đại nhân, nô tài đâu dám nói, nô tài không dám nói Tiêu đại nhân cố che chở cho Lưu Côn, cũng không dám nói Tiêu đại nhân có chuyện không tốt nhưng thấy cần bẩm báo Tiểu vương gia những chuyện như thế để Tiểu vương gia định đoạt.

Hải Minh mở tròn đôi mắt :

- Thiếu chủ…

Tề Ngọc Phi nhìn như xói vào mặt Ngụy Lâm :

- Tiêu đại nhân là người chấp pháp một Châu, Ngụy Lâm ngươi có biết chuyện không nói có là mang tội gì chớ?

Ngụy Lâm đáp :

- Nô tài biết, những lời của nô tài toàn là sự thật cũng không kết tội một ai, vừa rồi nô tài đã có nói, không dám nghĩ gì về Tiêu đại nhân cả nô tài chỉ bẩm báo với Tiểu vương gia bấy nhiêu chuyện để Tiểu vương gia nghiệm xét thế thôi.

Tề Ngọc Phi mỉm cười :

- Ta không thể tin chuyện đó, Hải Minh, Nhạc Tấn, hãy áp giải Ngụy Lâm giao trả lại cho Tiêu đại nhân.

Hải Minh thảng thốt :

- Thiếu chủ…

Tề Ngọc Phi hất tay lên, Ngụy Lâm ngã xuống huyệt đạo hắn bị phong bế.

Quát mắt nhìn Hải Minh, Tề Ngọc Phi trầm giọng :

- Giải nó đi, những lời tố cáo của hắn, các ngươi hãy bẩm lại Tiêu đại nhân cho rõ, xong rồi về gấp, chúng ta còn phải lên đường.

Hải Minh nhướng nhướng mày :

- Thiếu chủ, sao thiếu chủ lại làm như thế, không tin hắn thì thôi.

Tề Ngọc Phi nói :

- Chuyện không nói có để hãm hại người lành, thứ đó phải được trừng trị.

Hải Minh mím môi định nói, nhưng Tề Ngọc Phi trầm giọng :

- Ngươi nghe ta hay là ta nghe ngươi?

Hải Minh cắn môi cúi đầu, hắn liếc Tề Ngọc Phi hai ba lần nữa nhưng thấy vị thiếu chủ của mình không đổi sắc đành phải cùng Nhạc Tấn áp giải Ngụy Lâm…

∘ ∘ ∘

Nhất định là không thỏa mãn hành động của Tề Ngọc Phi nhưng bọn Hải Minh cũng không thể bất tuân lệnh người thiếu chủ.

Hai người mang bộ mặt nặng nề áp giải Ngụy Lâm đến Phân ty.

Con người của Tiêu Diễn thật là trấn tĩnh, hắn không hề biến sắc khi thấy chuyện lạ xảy ra, lão mời Hải Minh và Nhạc Tấn vào khách thính.

Hải Minh nói :

- Ngụy Lâm tìm đến khách sạn tìm Tiểu vương gia để đầu cáo đại nhân, nhưng Tiểu vương gia chúng tôi bảo hắn đã manh tâm chuyện không nói có, mong lòng hãm hại đại nhân, vì thế nên sai chúng tôi áp giải hắn giao lại đại nhân xử trí.

Tiêu Diễn có vẻ ngạc nhiên :

- Sao lại có chuyện như thế cà? Nhưng chẳng hay hắn đầu cáo chuyện chi?

Nhạc Tấn đáp :

- Hắn bảo Lưu Côn không là người đại nhân thu dụng sau khi tới trấn nhậm Trịnh Châu, hắn bảo đại nhân mang từ đâu tới. Hắn còn nói Lưu Côn chưa lập gia đình, hiện chỉ có một người em gái hiện ở tại Kinh.

Bây giờ Tiêu Diễn mới biến sắc :

- Hắn, hắn nói bậy…

Nhạc Tấn nói :

- Hắn còn báo đại nhân khi nghe chúng tôi đến Nha môn thì đã vội cho gọi Lưu Côn, điểm đó, theo hắn thì rất khả nghi, hắn báo cáo và yêu cầu Tiểu vương gia của chúng tôi xét định.

Tiễu Diễn xạm mặt :

- Ty chức đã vì anh em hắn mà than oan, chính chuyện đó chư vị cũng có thấy, nhưng không biết sao hắn lại có thái độ đối ngược lại với ty chức như thế ấy…

Hải Minh đứng lên :

- Người đã giao lại cho Tiêu đại nhân rồi, công việc của chúng tôi kể như đã xong, Tiểu vương gia của chúng tôi đang đợi để lên đường cho kịp, chúng tôi xin phép cáo từ.

Hắn đưa tay vỗ vào vai Ngụy Lâm để giải huyệt cho hắn rồi vòng tay cáo biệt.

Tiêu Diễn nói :

- Xin nhị vị thay thế chuyển lời dùm rằng ty chức thậm cảm tình thương của Tiểu vương gia, ty chức nguyện cố gắng hết sức mình trong công vụ để gọi là đáp lại phần nào ân nghĩa đó.

Đúng là con người tiêu biểu cho sự chí công, lão thọ ân nhưng lão không hề đem sự riêng tư ra để làm liều đáp tạ như những kẻ thông thường, lão đã coi chuyện phục vụ trong chức nghiệp là một điều quan trọng trong sự vinh dự cho cược đời của lão.

Và chờ cho khách khuất rồi, Tiêu Diễn mới ngó đến Ngụy Lâm :

- Ngươi to gan lắm, Ngụy Lâm, còn chưa chịu quỳ xuống thọ tội phải không?

Ngụy Lâm cắn răng quỳ xuống :

- Đại nhân, nô tài…

Tiêu Diễn nói :

- Hai tên hộ vệ của Mộc tiểu vương gia đã cho ta biết tất cả còn gì nói nữa?

Ngụy Lâm vụt ngẩng mặt lên, đôi mắt hắn ngó Tiêu Diễn với tất cả sự căm hờn :

- Nô tài nói toàn là sự thật bây giờ đại nhân cứ việc trị tội bằng cách nào cũng được. Tức là chỉ tức cho nô tài mù mắt, xin đại nhân cứ cho người đến áp giải nô tài.

Hắn khoang ngược hai tay ra sau lưng và cúi gụt đầu xuống với tất cả thái độ của một con người bằng lòng chịu tội. Tiêu Diễn cười nhạt :

- Không vội, ta cần hỏi ngươi, tại làm sao ngươi biết Lưu Côn chưa lập gia đình và chỉ có một đứa em gái đang ở tại Kinh.

Ngụy Lâm đáp :

- Do Lưu Côn nói cho tôi biết.

Tiêu Diễn hỏi :

- Lưu Côn lại nói cho ngươi nghe chuyện đó? Ta không tin.

Ngụy Lâm nói :

- Nô tài nói toàn chuyện thực tình có lúc Lưu Côn đã cùng với nô tài uống rượu.

Tiêu Diễn gật gật đầu :

- À… thì ra như thế, ta biết rồi, như vậy cũng không có gì lạ.

Vẻ mặt của ông chợt ngời lên một sắc thái dị thường. Ông nhìn sững vào mặt Ngụy Lâm bằng đôi mắt lạ lùng.

Thình lình, ông ta bước xuống đưa tay đỡ lấy Ngụy Lâm và mỉm cười :

- Ngụy Lâm, Lưu Côn uống rượu vô rồi nói bậy bạ: Vì thế đối với ta ngươi cũng hiểu lầm, trong bao nhiêu năm nay ngươi ở lại Phân ty cộng sự với ta lẽ nào ngươi chẳng biết con người của ta hay sao? Chẳng lẽ ngươi lại quên rằng chính ta vì tình thương nên đã thu dụng bảo dưỡng em của ngươi, ngươi cũng biết ta đối xử với hắn như thế nào, rồi chớ? Nhưng thôi, quá khứ không bàn tới nữa, chỉ nói đến việc ngươi đến trước mặt Tiểu vương gia đầu cáo ta và cũng bỏ chuyện phải quấy qua một bên, ta nhận thấy ngươi hành sự rất cẩn thận, quan sát thật tinh tế, đã vậy, ta còn thấy ngươi có một điểm tốt nữa là không biết sợ quyền thế, dám làm chuyện đúng với lương tâm của mình. Ta bằng lòng đề bạt ngươi cho xứng đáng bắt đầu từ hôm nay, ngươi sẽ là Hậu nha Quản sự cho Phân sát Đề Hình, thay thế cho Lưu Côn…

Ngụy Lâm mở trừng đôi mắt :

- Đại nhân…

Tiêu Diễn mỉm cười :

- Đi đi, không cần nói gì nữa cả, hãy lo thu dọn đến hậu nha.

Ngụy Lâm mang bộ mặt sừng sỡ bước ra ngoài, thật hắn không biết mình nằm mộng hay là sự thật.

Hắn thường nghe người ta nói bên cái họa có cái phúc một bên, nhưng cho đến bây giờ, chuyện xảy ra như thế, hắn cũng vẫn chưa biết là phúc hay là họa.

Đứng bên thềm xéo về bên phải, chỗ có thể nhìn thẳng hậu nha Tiêu Diễn ngó dáng cách lờ đờ của Ngụy Lâm và chợt hé nụ cười đắc ý.

Quản sự hậu nha có nhiệm vụ như quản đốc, tức là chăm nom, đôn tốc, còn tất cả những công việc đều có người phụ trách.

Ở đây người đông hơn ở tiền nha, vì công việc lặt vặt nhiều hơn.

Nhưng đặc biệt có một công việc mà vị Quản sự mới phải làm.

Đó là việc cho chó ăn.

Trước đây, công việc đó để cho Ngụy Phong đặc trách, Lưu Côn chỉ coi chừng trong lúc thả chó ra ban đêm, chỉ khi nào chó nhìn lầm người làm dữ thì hắn mới ra can thiệp, còn thì từ việc cho chó ăn, tắm rửa ba con chó Tây Tạng đó đều do một tay Ngụy Phong.

Bi giờ Ngụy Phong chết rồi, Lưu Côn cũng không còn, vị Quản sự mới là Ngụy Lâm tự nhiên lẽ phải làm công việc đó.

Nhưng giống "chó săn" Tây có nhiệm vụ thám tử không phải như chó thường.

Chẳng những chúng mạnh dữ, mà nó còn có một đặc tính là người lạ đến gần là chúng xé cho tới chết.

Người lạ ở đây không phải từ ngoài vào không là lạ mặt người lạ là không có quan hệ dính đến trong đời sống của chúng, cụ thể trong đời sống của chúng là ăn.

Vì thế, ai cho chúng ăn thì người đó người quen.

Ba con chó của Tiêu Diễn còn có đặc điểm, người cho ăn có nghĩa là hàng ngày cho chúng ăn, săn sóc chúng, chứ không phải ai cũng có thể cho chúng ăn được cả. Cho dầu có xách một đùi thịt nướng thật thơm nhưng nếu không phải là người cho chúng ăn hàng ngày, không phải là người quen của chúng thì chúng vẫn ngoạm cổ ngay.

Trong khi đó vị tân Quản sự được hân hạnh quen với chó này lại phải mang thức ăn đến cho chúng sực.

Chúng không sực thức ăn, vì người cho chúng ăn không quen, không quen thì thay vì sực thức ăn chúng sực ngay người đó.

Tuy có võ công, nhưng vốn là thứ võ công "chạy hiệu" là một thám tử phụ, vị tân Quản sự Ngụy Lâm vừa mới đưa tay ra để phân trần thì ba "ông" chó thám tử đã chồm lên, nạn nhân ngã lăn không kịp kêu một tiếng.

Đối với ba con chó thuộc loại "ông" này, cho dẫu có thanh kiếm trong tay, có giỏi lắm cũng chỉ lui được một con rồi ngủm, vậy mà Ngụy Lâm lại không có một tấc sắt mà cũng không đỡ gạt được gì, chỉ một con trước chồm lên mà hắn đã lăn quay.

Ba con chó thật tinh thông, chúng không khi nào cắn bậy, chúng chỉ kéo áo quần cho nạn nhân ngã xuống rồi nhắm cho trúng yết hầu.

Có lẽ chúng cũng thông thạo, biết rành ngón đòn nào thuộc về trí mạng, chúng chỉ lừa ngay vào một chỗ đó mà thôi. Ngụy Lâm cố tránh được một con, nhưng con thứ hai thì không còn tránh được, hắn đã thấy bốn cái răng nanh nhọn hoắc và cái miệng đỏ lòm.

Nhưng con người một khi chưa chết thì vẫn không làm sao chết được, cái miệng của con chó vừa sát yết hầu của Ngụy Lâm và hắn vừa nhắm mắt lại thì có cứu tinh.

Cứu tinh của hắn là Xa Lôi và Khang Anh.

Họ giằng được ba con chó rời ra thì Tề Ngọc Phi cũng đã dẫn Hải Minh và Nhạc Tấn lao tới.

Tiêu Diễn vừa ăn cơm xong, lão bước lên định uống trà thì thấy Tề Ngọc Phi dẫn đám thuộc hạ bước vô.

Vị Phân ty trưởng Trịnh Châu thoáng giựt mình, nhưng rồi trấn tĩnh thật nhanh, lão vòng tay mừng rỡ :

- Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi nói :

- Đi được nửa đường, sực nhớ một chuyện nên trở lại tôi muốn gặp Ngụy Lâm.

Tiêu Diễn đáp :

- Vâng vâng, xin thỉnh Tiểu vương gia ngồi, ty chức sẽ phái người gọi Ngụy Lâm.

Ông ta nghiêng mình dợm bước đi, nhưng Hải Minh và Nhạc Tấn đã tràn mình cản lại.

Tề Ngọc Phi nói :

- Không cần, tôi đã phái người đi gọi hắn rồi, hắn sẽ đến đây ngay.

Nói chưa dứt lời thì Ngụy Lâm đã tới, hắn cùng đi với Khang Anh và Xa Lôi.

Trên tay của Xa Lôi còn có một sợi dây xích, khi vào tới, hắn trao sợi dây xích đó cho Tề Ngọc Phi.

Câm sợi dây xích bây giờ đã đứt làm ba, chỗ đứt ánh thép sáng ngời. Tề Ngọc Phi đo nhập lại, ba khúc bằng nhau không sai chạy một ly.

Hắn ngó Tiêu Diên cười :

- Tiêu đại nhân, thức ăn của chó có người trộn thuốc, dây xích chó đã bị người cưa, chúng tôi chậm một bước thì Ngụy Lâm đã làm mồi cho ba con chó dữ. Không biết ai làm cái chuyện này vậy ha?

Tiêu Diễn tái mặt.

Lần thứ nhất mới thấy ông ta hoảng hốt thật tình, hai bàn tay ông ta buông xuôi, run rẩy…

45. Chương 45: Nhân Vật Lớn Của Đông Xưởng

Thật lâu, vị Phân ty án sát mới hoàn hồn, lão lập bập :

- Có chuyện như thế… có chuyện như thế… tại sao trong Phân ty vẫn còn… xin Tiểu vương gia cho ty chức điều tra…

Hải Minh cười lạt :

- Không cần điều tra, Tiêu đại nhân nhất cử nhất động của ông đều đã lọt cả vào mắt của Tiểu vương gia, trộn thuốc trong thức ăn của chó là ông, cưa xích chó cũng là ông. Kể ra ông cũng khá là cơ trí, tôi thấy ông vươn tay lên nhưng thay vì đẩy ra một chưởng, ông lại đỡ hắn dậy và cho làm Quản sự.

Tiêu Diễn tái mặt :

- Ty chức cứ tưởng… tưởng đó là bẫy rập của chúng…

Hải Minh cười :

- Biết hay nghi? Nhưng mà nếu có nghi thì ông cũng phải nắm lấy để phăng, chớ sao lại giết người ta? Và đã muốn giết sao không minh bạch mà lại âm mưu ám muội?

Tiêu Diễn cứng họng nhưng lão cố gượng :

- Dầu gì đi nữa, ta cũng chưa có gì để chứng minh là mấy ngày nay quả thật có mặt Tiểu vương gia của Vân Nam phủ.

Hải Minh móc phù hiệu của Mộc gia ra đặt lên bàn :

- Lịnh bài tín hiệu của Kim Quốc Công phủ, ông hãy mở mắt mà xem cho kỹ.

Có lẽ đã đến mức liều, Tiêu Diễn hất mặt :

- Cho dầu đúng là Mộc gia đi nữa thì cũng đâu có làm sao? Ta là kẻ phụng mạng triều đình hành sự, nếu ta phạm pháp thì triều đình sẽ tra xét và trị tội, tại nơi đây các ngươi không làm gì được.

Tề Ngọc Phi cười cười :

- Thật thế sao? Ta cũng cần thử xem ông có đủ bản lãnh như thế không, nhưng ta cũng khuyên ông câu chót, một khi Mộc Xương Tô này cần vì sự công minh mà hành sự, thì không ai làm gì được đâu nghe. Hải Minh.

Tiêu Diễn bỗng run ngang :

- Tiểu vương gia, không phải một mình tôi, mà là cả một gia tộc, nếu Tiểu vương gia không nương tay thì toàn gia quyến của tôi sẽ bị tàn sát.

Tề Ngọc Phi đưa tay cản Hải Minh :

- Ông nói như thế có nghĩa là sao?

Tiêu Diễn cúi đầu gân mặt ông ta giựt giựt liên hồi :

- Tiểu vương gia, tôi có thể đem những việc mà tôi biết mà nói lại với Tiểu vương gia, chỉ có điều xin Tiểu vương gia hứa bảo hộ cho toàn gia của tôi, bởi vì trong răng tôi có độc dược, Tiểu vương gia không làm sao ngăn kịp.

Hải Minh gằn giọng :

- Lão già khốn khiếp ngươi dám giở trò đó trước mặt Tiểu vương gia à?…

Tề Ngọc Phi đưa tay và nói với Tiêu Diễn :

- Nếu ông có thể tin lời tôi thì tôi xin hứa dầu thế nào tôi cũng đứng ra bảo toàn gia quyến cho ông.

Tiêu Diễn có phần kích động, ông ta gật gật đầu :

- Tự nhiên là tôi rất tin, chỉ cần Mộc gia Vân Nam nói một tiếng thì nhất định triều đình không bao giờ sát hại gia quyến của tôi.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Như thế là tốt rồi, chúng ta ngồi xuống đây nói chuyện.

Tiêu Diễn cho tay vào răng lấy ra một viên thuốc màu trắng, ông ta ném xuống đất lấy chân giẫm nát.

Thái độ đó không cần giải thích ai cũng thấy được là ông ta muốn chứng tỏ sự thật tâm rằng ông tâm rằng ông ta sẽ nói tất cả những gì mà ông ta đã biết như lời hứa vừa rồi giữa ông ta và Tề Ngọc Phi.

Hành động đó cũng để chứng tỏ ông ta đã tin Tề Ngọc Phi thật là vững chắc, tin ở lời hứa đảm bảo sanh mạng toàn gia của ông ta.

Ngồi xong, Tiêu Diễn nói trước :

- Lão phu hy vọng có thể đoái công truộc tội, tuy nhiên thật tình lão phu cũng không được biết nhiều…

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ông nhận lệnh của ai mà hành sự?

Tiêu Diễn đáp :

- Đề đốc "Đông Xưởng" Tư Đồ Quang.

Tề Ngọc Phi cau mặt :

- Tư Đồ Quang?

Tiêu Diễn đáp :

- Lão phu là một trong ba người cầm đầu Đông Xưởng tên thật là Tiêu Mộng Chuyên.

Tề Ngọc Phi "à" một tiếng và gật gật :

- Thì ra ông là Tiêu Mộng Chuyên, ông trực tiếp nhận lệnh của Tư Đồ Quang?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Đúng như thế, hoạt động các nơi bên ngoài đều do lão phu trực tiếp chỉ huy.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Triệu đại nhân bị Đông Xưởng bắt phải không?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Điều đó lão phu không biết, chỉ biết rằng Đông Xưởng cũng đang tìm kiếm, cho đến bây giờ lão phu vẫn còn vâng mệnh đi tìm.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Hoạt động bên ngoài của Đông Xưởng chẳng nhẽ chỉ chuyên một việc đi tìm Triệu đại nhân thôi sao?

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Không phải chỉ có mỗi một công chuyện đó, ngoài chuyện tìm Triệu đại nhân ra, còn phải kết hợp các lực lượng giang hồ, nhất là các cao thủ quan trọng, không phải bên Hắc đạo mà nhắm nhiều nhất về bên chính phái.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Bản thân Tư Đồ Quang làm công chuyện gì?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Không rõ, tuy nhiên theo lão phu thì chắc không ra ngoài một việc…

Tề Ngọc Phi gặn lại :

- Việc chi?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Tạo phản, dùng thế nội ứng ngoại hợp để thu đoạt giang sơn Đại Minh triều.

Tề Ngọc Phi rúng động, hắn ngồi lặng thinh một lúc thật lâu không nói ra tiếng.

Hải Minh gằn giọng :

- Giỏi lắm, muốn tạo phản nhưng chắc hắn quên cửu tộc hắn sẽ bị tru di.

Tề Ngọc Phi định thần gạn hỏi :

- Binh lực Tư Đồ Quang được bao nhiêu?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Đông Xưởng thì kể như trọn trong tay, bây giờ thì hắn đang chờ ngoại hợp, chỉ cần bên ngoài thực lực xung mãn là hắn lập tức ra tay.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Tình hình bên ngoài hiện tại như thế nào?

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Ngoại biên thật rất khó mà biết rõ, tại kinh sư, lực lượng tập trung, nếu có phân tán thì cũng đã hình thành, còn lực lượng bên ngoài vốn khi ẩn khi hiện, nhất là hiện nay đang trong vòng tổ hợp để kiến lập, theo lão phu thấy thì các lộ giang hồ tuy đã ngả hẳn về phe phản loạn, nhưng mỗi nơi lại đều nuôi một ý riêng, thành ra cực kỳ mâu thuẫn, khó lòng mà thống nhất chỉ huy. Và tự nhiên là rất khó thống nhất trong hành động.

Tề Ngọc Phi hỏi?

- Phe phái giang hồ mà Đông Xưởng đã kết hợp được hiện gồm có những ai?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Hiện đang có hai phe, một là Khoái Lạc môn, hai là Bá Linh môn.

Tề Ngọc Phi cau mày :

- Sao lại có hai cái tên nghe lạ quá...

Tiêu Mộng Chuyên gật đầu :

- Lão phu cũng mới chỉ nghe đến hai cái tên đấy gần gần đây, cả hai tổ chức đó từ Môn chủ cho đến thuộc hạ tất cả đều bao mặt, Khoái Lạc môn mặc áo đen, Bá Linh môn mặc áo vàng, người chủ não của họ trực tiếp nhận lệnh của Tư Đồ Quang, cũng chỉ có mỗi một mình Tư Đồ Quang biết họ là ai, lão phu chỉ biết họ qua lối phục sức cùng ám hiệu.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Ám hiệu của họ ra sao?

Tiêu Mông Chuyên đáp :

- Khoái Lạc môn lão phu chưa thấy, riêng Bá Linh môn thì có lịnh bài hình chim phượng, lão phu cũng chỉ thấy được một lần khi họ đến đây liên lạc với Quân Võ, nhưng theo khẩu âm thì hình như họ không phải người Trung Nguyên.

Hải Minh vụt hỏi :

- Có phải mường tượng Miêu Cương?

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Lão phu không biết rõ lắm, chỉ biết chắc khẩu âm không phải Trung Nguyên.

Hải Minh ngó Tề Ngọc Phi :

- Thiếu chủ…

Tề Ngọc Phi đưa tay ra hiệu ngăn chận :

- Không vội, để rồi xem lại…

Hắn quay qua hỏi Tiêu Mộng Chuyên :

- Quan Án Sát Sứ tại Kinh có phải là người của Tư Đồ Quang không?

Tiêu Mông Chuyên lắc đầu :

- Không phải.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Gia quyến của ông hiện tại ở đâu?

Vẻ mặt Tiêu Mộng Chuyên vụt tối sầm :

- Đang trong tay của Tư Đồ Quang. Bất cứ người nào được Tư Đồ Quang sai phái hành sự, gia quyến cũng bị hắn giữ làm con tin, sở dĩ Lưu Côn không dám hé môi cũng là vì lẽ đó.

Tề Ngọc Phi hỏi :

- Gia quyến của ông và em gái Lưu Côn hiện trú tại nơi nào trong Kinh?

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Đều ở tại Đông Xưởng, bao giờ Tư Đồ Quang hành sự, hắn mới cho ra, nhưng thật sự thì chỉ là giữ trong phạm vi đó thôi chứ không phải giam cầm, hắn cung cấp thật đầy đủ chỉ không cho đi ra ngoài và liên lạc với bên ngoài.

Tề Ngọc Phi trầm ngâm :

- Như vậy phải bắt Tư Đồ Quang thì mới cứu được con tin.

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Tiểu vương gia bắt Tư Đồ Quang không phải dễ, hắn là thân tín của Hoàng thượng, nếu không có chứng cứ hẳn hoi thì hắn rất dễ dàng lật lại…

Tề Ngọc Phi nói :

- Muốn nhân chứng cũng không khó, ông không phải là nhân chứng sao?

Tiêu Mộng Chuyên mím miệng thở dài :

- Xin Tiểu vương gia lượng thứ cho, nếu chưa thấy mặt gia quyến thoát khỏi tay Tư Đồ Quang thì thật tình lão phu không dám ra mặt.

Tề Ngọc Phi nói :

- Chỉ cần bắt Tư Đồ Quang thì tất cả đều yên lành, lúc đó ông sẽ ra làm chứng…

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Không có chứng cớ là không bắt được, trước khi bắt hắn thì lão phu không dám ra mặt, thủ đoạn của hắn tàn độc gian ngoan lắm.

Tề Ngọc Phi trầm ngâm :

- Cứ theo tình hình thế này thì chắc phải cứu con tin trước…

Tiêu Mộng Chuyên cúi mặt dàu dàu :

- Xin Tiểu vương gia thương tình mà tha thứ, không phải lão phu không nghĩ đến chuyện lớn, nhưng máu thịt…

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Không, ông không cần suy nghĩ gì cả, tôi sẽ cố làm cho ông được xum họp với gia quyến, tôi bằng lòng buông bỏ công việc nhân chứng của ông, tôi sẽ nhằm vào Khoái Lạc môn và Bá Linh môn..

Tiêu Mộng Chuyên lắc đầu :

- Không lên gì đâu, Tiểu vương gia, họ những người biết về nội bộ rất ít, có thể nói họ chỉ biết chuyện họ đang chấp hành, ngoài ra họ không biết gì cả, điều đó Tư Đồ Quang đã đề phòng, trừ hai tên chủ não của hai môn phái đó, họ là người trực tiếp nhận lệnh từ Tư Đồ Quang, có thể họ biết âm mưu mà thôi.

Tề Ngọc Phi trầm ngâm một lúc thật lâu mới nói :

- Khoái Lạc môn và Bá Linh môn thời gian nào mới đến liên lạc với Quân Võ. Khoảng cách bao lâu họ mới đến một lần? Mình có thể chủ động đi tìm họ hay không?

Tiêu Mộng Chuyên chắc lưỡi :

- Tiểu vương gia định…

Tề Ngọc Phi chận nói :

- Không sao đâu, tôi đã liệu sức tôi cứ nói.

Tiêu Mộng Chuyên đáp :

- Họ đến không có thời gian nhất định, mục đích của họ đến hầu hết là để lấy tiền rất ít nói chuyện khác.

Tề Ngọc Phi bảo :

- Ông cứ cho hắn tin tức, để cho gia quyến được bình yên trong khi tôi chưa cứu được. Bây giờ tôi phải đi, tình hình hình càng tránh sớm càng tốt cho ông.

Thấy Tề Ngọc Phi đứng lên Tiêu Mộng Chuyên cũng đứng dậy gượng cười :

- Tiểu vương gia định…

Tề Ngọc Phi chận nói…

- Bây giờ cũng chưa cần biết sớm, ông cứ lo sao cho phần việc của ông yên vẹn, nhớ mà đối sử tốt với Ngụy Lâm chỉ có mỗi một mình hắn biết tôi trở lại đây, nếu vạn nhất có điều gì xảy ra, tùy ông có thể hành động theo cương vị của mình. Ba con chó tạm thời chỉ bị mê man, cố giữ khi chúng tỉnh lại đừng để làm hại người khác. Thôi tôi đi.

Thấy Tề Ngọc Phi bước ra cửa, Tiêu Mộng Chuyên vội hỏi :

- Bây giờ Tiểu vương gia định đến đâu?

Tề Ngọc Phi đáp :

- Có lẽ tôi sẽ thượng Kinh, chuyện cần chắc phải diệt trừ Tư Đồ Quang và đồng bọn, phải chặt đầu rắn thì cuộc âm mưu phản loạn này mới có thể bình tĩnh được…

Tiêu Mộng Chuyên lo lắng :

- Tiểu vương gia, chuyện này nguy hiểm cho Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi khoát tay :

- Không sao đâu, tôi biết, tôi sẽ cố gắng cứu thoát những con tin trong tay Tư Đồ Quang trước…

Hắn dẫn bọn Hải Minh đi thẳng ra hậu viện, nhảy qua tường mất dạng.

Tiêu Mộng Chuyên nhìn theo cúi đầu ủ rũ…

° ° °

Một trái núi thật cao, cao lẫn vào mây.

Vòng chân núi thật rộng đứng từ xa nhìn thấy xanh ngát một góc trời.

Triền núi là rừng cây dầy đặc, khói núi bốc lên quyện với cây xanh tạo thành một bức tranh thủy mạc ẩn hiện mờ mờ.

Trên triền núi đó, trong rừng hoang cỏ rậm đó, nếu muốn kiếm một người, muốn thấy một vật, chắc chắn còn khó hơn cả việc chạy bộ rượt bắt chim bay, thế nhưng nếu ngồi trên chót vót một tàng cây, thì lại có thể nhìn xa mấy dặm.

Một bóng đen thoáng qua đầu cây y như một vệt khói xám rồi biến mất, một bóng người hiện ra không một tiếng động.

Một người thanh niên vận áo đen. Màu đen của áo phản chiếu gương mặt thật là rạng ngời của Trường Bạch thế gia "Tiểu Mạnh Thường" Hàn Ngọc Trác.

Ngay chỗ hắn đứng một khoảng cây bị vẹt tạo thành một khoảng trống giống cái mui xe.

Hắn đứng im như pho tượng im lặng không một tiếng động.

Hình như Hàn Ngọc Trác chỉ mới tới đây, hắn đứng lại định thần lắng nghe bốn phía. Hắn nhìn rất rỗ và nghe rất rõ.

Thình lình, đôi mắt hắn rực lên, hai chân nhún xuống, thân hình hắn bắn lên và khuất mất vào tàng cây rậm.

Im lặng.

Núi rừng như yên ngủ ngàn đời, chút thoi thóp cũng không.

Nhưng chỉ một phút sau, núi rừng như chuyển mình.

Không phải ầm ầm rung động, mà là một sự tỉnh giấc trong đề phòng, một cái chớp mắt như vẫn nằm yên.

Từ sau chỗ tàng cây trông như cái mui xe, chỗ mà Hàn Ngọc Trác đứng khi nãy, một người áo đen bao mặt xuất hiện, con người tầm thước, hắn trong đám rừng rậm đi ra.

Hắn đi thậtl nhẹ mặc dù con người cao lớn, hình như hắn không cho thân hình va chạm vào không khí, thế nhưng chắc chắn Hàn Ngọc Trác nghe thấy, nghe thấy rừng cây máy động.

Người bao mặt cử động rất nhẹ nhàng nhưng chỉ thoáng mắt là từ trong rừng rậm đã đến chỗ Hàn Ngọc Trác đứng khi nãy.

Tuy đã vượt lên, nhưng Hàn Ngọc Trác vẫn nhận ra, hắn chợt thấy con người bao mặt có một dáng dấp quen quen, nhưng nhất thời hắn không làm sao nhớ ra được…

Chưa kịp chọn lấy một hành động cho thích hợp, Hàn Ngọc Trác chợt nghe có tiếng khua động trong gió, một nhân vật thứ ba xuất hiện.

Lần này là một cô gái.

Nàng cũng vận áo đen, cũng bao mặt, Hàn Ngọc Trác giật mình….

Không phải một người, mà là bảy người. Cô gái bao mặt dẫn đầu, theo sau là sáu người cũng áo choàng đen, cũng bao mặt, tóc xõa phủ lưng, đúng là vị "Tàn Khuyết môn chủ" mà Hàn Ngọc Trác đã tâm tình, nàng dẫn theo sáu thuộc hạ mà nàng đã nói số duy nhất còn lại của Tàn Khuyết môn cho tới bây giờ.

Sao nàng cũng có mặt nơi đây?

Hàn Ngọc Trác chưa tìm ra đáp án thì Tàn Khuyết môn chủ đã dẫn "Lục sứ" đến nơi.

Một trong "Lục sứ" cung kính :

- Môn chủ, hắn xuất hiện tại đây và cũng biến mất tại đây.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Ta thấy, nhưng không biết bên trong như thế nào.

Một trong "Lục sứ" đáp :

- Có thể sào huyệt của chúng ở đây.

Cô gái bao mặt gật gật :

- Nếu thế càng hay, hai ngươi theo ta, còn lai ở lại đây tiếp ứng.

Hàn Ngọc Trác xà ngay xuống :

- Cô nương…

Cô gái bao mặt quay phắt lại cất tay lên….

Hàn Ngọc Trác kêu lên :

- Cô nương, tại hạ đây mà!

Cô gái bao mặt khựng lại, giọng nàng khích động :

- Hàn tam thiếu..

Hàn Ngọc Trác vòng tay mỉm cười :

- Cách bấy lâu nay, cô nương vẫn được bình yên!

Từ phía sau tấm màn lụa mỏng đôi mắt của cô gái chớp ngời :

- Tam thiếu gia làm tôi giật mình…

Chỉ nói một câu gần như lúng túng đó rồi nàng cúi mặt lặng thinh…

Hình như cuộc hội kiến bất ngờ này làm nàng xúc động.

46. Chương 46: Đóa Hoa Tình Chớm Nở

Chính Hàn Ngọc Trác cũng cảm thấy bàng hoàng trong sự gặp gỡ quá ngẫu nhiên, lòng hắn băn khoăn không biết nên mở đầu ra sao cho phải.

Thật lâu, như sực nhớ cử chỉ của mình hơi vô lý, Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Tại hạ đến lâu rồi, vừa định vào nhưng chợt nghe tiếng người nên ẩn mặt, không ngờ lại gặp cô nương.

Cô gái bao mặt nói :

- Tôi thật cũng không ngờ…

Nàng ngập ngừng như không biết làm sao nói tiếp trọn câu, cuối cùng đành phải mượn đến lời khách sáo.

- Đã lâu không gặp, Tam thiếu hiệp vẫn như xưa?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đa tạ cô nương… Cô cũng mạnh?

Cô gái bao mặt lại ngập ngừng :

- Tôi… tôi cũng mạnh. Tôi tìm Tam thiếu hiệp khắp nơi.

Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Có chuyện chi không cô nương?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Không có chuyện chi, tôi chỉ muốn tìm Tam thiếu hiệp để hỏi xem trong bao nhiêu ngày nay có phát hiện gì không, thế thôi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phát hiện gì mới thì không, chỉ thoáng một vài việc nhỏ…

Hắn nói qua những chuyện mà hắn gặp sau ngày từ giã nàng cho nàng nghe, cô gái bao mặt gật đầu nhè nhẹ :

- Thật là vất vả cho Tam thiếu hiệp vô cùng.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Không có đáng chi cả, hình như người trong giang hồ sinh ra đều phải gian nan.

Cô gái bao mặt cúi đầu :

- Nhưng Tam thiếu hiệp thì không như những kẻ giang hồ khác, đáng lý Tam thiếu hiệp phải được an hưởng thanh nhàn…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Thật sự tôi cũng không quen lắm với việc an nhàn, từ trước đến nay cứ thường phải đi đây đi đó, không khi nào ngồi nhà được lâu, vả lại gặp lúc Triệu đại nhân lâm nạn, cho dù không muốn cũng không thể ngồi yên.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Thái độ vì người của Tam thiếu hiệp thật đã làm cho ai cũng phải đem lòng kính phục.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cô nương quá khen rồi, chẳng hay trong những ngày qua, cô nương có phát hiện được gì không?

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Thật là thẹn, cũng có thể vì tôi có phương tiện đến những chỗ phồn hoa, vì thế rong ruổi bao nhiêu ngày vẫn không tìm ra manh mối gì đáng kể, mãi cho đến khoảng một giờ trước đây mới thấy một người đàn ông áo đen bao mặt, tôi muốn bắt giữ hắn, nhưng xét lại cho dù có giữ được chắc cũng không tìm được gì nơi miệng hắn, vì thế tôi âm thầm theo dõi, nếu không chắc cũng không gặp được Tam thiếu hiệp tại đây.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Địa phương này có phải là sào huyệt của bọn chúng không thì thật tình tôi cũng không dám chắc, tuy nhiên, theo tôi biết thì tại nơi này có giam giữ một người, nếu giải thoát được người đó, chúng ta có thể thu hoạch được những biến loạn của họ.

Cô gái bao mặt à à hai ba tiếng :

- Có chuyện như thế hay sao? Nhưng con người đó là ai?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Điều đó thì tôi vẫn chưa biết được, chỉ biết người bị giam giữ trong tay họ là một nhân vật quan trọng.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Làm sao Tam thiếu hiệp biết được người bị giam là nhân vật quan trọng?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vừa rồi, trong câu chuyện tôi có nói đến một vị cô nương tên Di Hồng, chính vị cô nương ấy đã cho tôi biết như vậy.

Cô gái bao mặt chắt lưỡi :

- Thật tội nghiệp nàng hết sức…

Không hỏi tiếp về vụ người bị giam cầm mà lại xúc động về vụ Di Hồng, cô gái bao mặt quả là con người nhiều tình cảm.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Thật đúng như thế, nàng ta thật đáng thương, nàng ta rất đáng được gọi là một kỳ nữ tử.

Cô gái bao mặt trầm chậm cúi đầu, nhưng nàng lại ngẩng lên rất nhanh, nàng hỏi :

- Di Hồng cô nương không có cho Tam thiếu hiệp biết người bị giam đó là ai sao?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, chính vì thế nên tôi mới không biết.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Nhưng với tình hình phải đương đầu hiện tại Tam thiếu hiệp có nắm chắc được không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không rõ lắm, Di Hồng cô nương chỉ cho tôi biết ở đây có một chỗ gọi là "Vô Ưu cốc", ban đầu khi tới đây tôi cũng chưa biết có phải mình đi đúng hay chưa, mãi đến lúc phát hiện người áo đen bao mặt, tôi mới đoán chắc là chỗ này.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Cứ theo thông thường mà xét thì nơi này phải là chỗ canh phòng nghiêm ngặt lắm

Hàn Ngọc Trác nói :

- Có thể nói là chúng ra đã đến của khẩu của chúng, thế mà chúng vẫn chưa hay, có thể vì nơi này quá kín đáo chính trong bọn họ cũng rất ít người biết, tôi nghĩ cũng có thể vì thế mà chúng đã lơi là việc bố trí canh phòng, không có sự giới bị sum nghiêm.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Cũng mong là như thế để chúng ta dễ cứu được người, nhưng không biết vùng phụ cận này còn có sào huyệt nào của chúng nữa không, nếu có thì chần chờ chúng sẽ dễ phát hiện và tăng viện.

Hàn Ngọc Trác gật gật :

- Cô nương nói đúng lắm.

Trầm ngâm một lúc Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt nhìn lên đỉnh núi và nói tiếp :

- Chúng ta có thể lên trên ẩn mình nhìn xuống, có điều muốn men theo sương núi này mà lên tới đỉnh thì quả khó khăn.

Cô gái bao mặt nhìn lên và nói :

- Tôi có cách, xin Tam thiếu hiệp đợi ở đây

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Không cô nương hãy để tôi thử trước.

Cô gái bao mặt đưa tay cao :

- Tam thiếu hiệp khách sáo phải không, tôi có "Lãnh Diện Phi Sương" tôi lên đó dễ lắm.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Không phải khách sáo, nhưng mà... Thôi như thế này, tôi cùng với cô nương lên một lượt, biết đâu trên đó có trạm canh của bọn chúng, thêm được một người là đỡ được một người.

Tuy nói không khách sáo, lòng hắn cũng không muốn khách, nhưng hắn vẫn là đàn ông, hắn phải có tư cách của đàn ông trước một cô gái, cho dù cô gái đó có là "Môn chủ" đi nữa cũng vẫn là một cô gái.

Do dự một giây cô gái bao mặt gật đầu :

- Cũng được, vậy Tam thiếu hiệp hãy dùng "Lãnh Diện Phi Sương" của tôi.

Nàng ngửa bàn tay trao cho Hàn Ngọc Trác, trong lòng bàn tay là một cuộn giấy li ti óng ánh.

Thật không ai ngờ nổi, những sợi tơ như tóc đó lại là vật phòng thân mà cũng là vật giết người, thế nhưng Hàn Ngọc Trác đã từng có lãnh giáo qua mà hắn vẫn không hề biết.

Nhìn cuộn giấy tuyết trên tay nàng, Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đa tạ cô nương, để tôi thử xem đã, bao giờ lên không nổi sẽ nương vào đó cũng không sao.

Dứt tiếng, hắn nhún chân tung mình vút lên không.

Chỉ một cái nhún chân, thân hình hắn đã vọt tới đầu cây cao nhất, từ nơi đó, hắn lại nhún chân lần nữa, nhắm thẳng đỉnh núi.

Vách núi càng cao càng trơn bóng, bên trên không có một sợi dây leo, không một gốc cỏ, bất cứ ai muốn nương nhờ để lấy trớn cũng vô phương.

Cho dầu đã đứng trên ngọn cây cao, nhưng khoảng cách vẫn còn hơn năm trượng, trong võ lâm hiện tại, người vượt qua năm trượng cao gần như không có, nhất là trong một tư thế bất lợi.

Hàn Ngọc Trác vẫn cứ phóng lên

Nhưng chỉ được khoảng năm trượng thì nguyên khí đã giảm tốc độ khinh thân của hắn tuy chưa xuống nhưng đã bắt đầu khựng lại, nguyên tác khinh thân mà bị khựng lại thì rơi xuống chỉ là việc trong nháy mắt.

Hai bàn tay Hàn Ngọc Trác vụt giang ra và quạt mạnh, sức của hắn đã làm cho không khí không loãng kịp, nương vào đó thân hình hắn lại vọt lên.

Trên đỉnh núi cao, một cây tòng lâu năm vươn lên từ khe đá, thân cây thật lớn, tàn nhánh sum suê, Hàn Ngọc Trác bám ngay vào đó.

Cô gái bao mặt buột miệng kêu lên :

- Hảo thân pháp! Thật đúng là tuyệt đỉnh khinh công!

Hàn Ngọc Trác dòm xuống vẫy tay, nhưng hắn không lên tiếng, có lẽ còn phải đề phòng ở bên trên chóp núi.

Hít một hơi dài, cô gái bao mặt nhún mình vút lên tàng cây Hàn Ngọc Trác đã lên khi nãy, tự nhiên cách vượt lên của nàng cũng không khó cho lắm, vì tàng cây không cao, nhưng từ đó lên trên quả là nguy hiểm.

Đứng vững trên tàng cây, cô gái bao mặt vung tay, cuộn "Lãnh Diện Phi Sương" vút thẳng lên và y như có mắt, đầu dây cuốn vào thân cây tòng, chỗ Hàn Ngọc Trác đang đứng và tiếp theo nàng lại nhún chân.

Nương theo sợi dây trong tay, cô gái bao mặt như bay vào không khí, tà áo choàng đen của nàng phất phơ, thân hình nàng giăng thẳng trông rất là đẹp mắt.

Hàn Ngọc Trác nhìn đến sững sờ.

Mãi đến lúc nàng đứng yên trên nhành cây tòng hắn mới giật mình chép miệng :

- Thân pháp của cô nương thật không ai bì kịp

Cô gái bao mặt bật cười thành tiếng :

- Có "Lãnh Diện Phi Sương" thì làm sao dám sánh với người chỉ vượt tay không!

Đằng sau tấm lụa bao mặt, ánh mắt của nàng long lanh, ánh mắt chiếu thẳng vào Hàn Ngọc Trác, hắn chợt nghe rung động.

Thật là lạ lùng, chỉ một cái nhìn, chỉ một giây đón nhận cả hai như chạm vào nhau, họ cùng nghe thân thể nóng bừng và mạch máu như ngừng đập.

Không khí như nghẹt lại nhưng lòng người bỗng lâng lâng.

Hàn Ngọc Trác chợt thấy một sự bất an vô lý, hắn ngửng mặt lên chóp núi và nói nhỏ :

- Chúng ta lên, cận thận đề phòng trạm canh của chúng.

Từ đó lên trên đã dễ đi rồi, những cây tòng mọc theo kẽ đá dày mịt, cứ từ gốc này chuyển qua gốc khác không khó một chút nào.

Càng gần tới đỉnh tòng càng nhiều hơn, tàng cây bít kín gần như che khuất mặt trời, không khí mát lạnh.

Thế nhưng cái khó lại đến ngay, không phải khó vì nguy hiểm, vì đối địch, nhưng lại khó vì giữa hai người có một khoảng cách "cần thiết", trong khi những gốc tòng nơi có chỗ đặt chân để leo lên thì lai không có một khoảng cách cần thiết đó, nên một người thì không sao nhưng hai người thì lại phải sát vào nhau.

Sát vào nhau thì giữa hai người lại mất đi cái khoảng cách cần thiết khiến cả hai không khỏi nóng mặt.

Cả hai bỗng giẫm lung tung.

Hai người đứng sát vào nhau chợt thành bất động không ai nhúc nhích, cũng không ai nói tiếng nào.

Đã không động, không nói và bỗng dưng gần như nín thở.

Ngay trong lúc đó, thật trớ trêu, một ngọn gió thổi qua, chéo khăn bao mặt của cô gái phất lên…

Đã đứng gần như cặp kè nhau, chéo khăn bật lên thật đúng là một tai nạn, cô gái hoảng hồn đua tay chụp lại.

Thế núi gần như thẳng đứng, chân đặt trên gốc tòng lơ lửng, lại không phòng bị, cánh tay cô gái buông ra để chụp chéo khăn làm cho than hình mất cân bằng…

Cô gái lao đao sắp ngã…

Bây giờ đến phiên Hàn Ngọc Trác hoảng hồn phản ứng tự nhiên chụp lấy tay nàng.

Gió tốc ống tay áo, cánh tay thật tròn thật trắng, làn da mịn màng như ngọc chuốt, mềm mại như cuộn tơ.

Cánh tay của nàng trong bàn tay của chàng, hai ngươi đang quay mặt vào nhau bỗng dưng bất động.

Bên trong làn lụa đen bao mặt đôi mắt của cô gái chớp chớp long lanh như hai vì sao bên giải ngân hà, gốc cây tòng nghiêng lưng chừng núi chợt biến thành nhịp cầu Ô Thước cho Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau.

Cả hai đều bất động, nhưng hai cánh tay lại bỗng run run.

Vẫn chưa sát lắm vào nhau, vẫn còn một khoảng cách cần thiết, vẫn còn hai lớp áo chặn ngang, nhưng hơi nóng vụt hừng hực..

Thật lâu, nàng vụt nói, giọng nàng thật lạ :

- Đa tạ… Tam thiếu hiệp!

Hàn Ngọc Trác bừng tỉnh, hấn buông vội tay nàng. Trong khoảng khắc hấn chợt thấy mình lầm lỡ.

Không một ai làm khác được, trong trường hợp bất khả kháng, hấn phải cấp tốc giữ lấy tay nàng. Đó không phải là chuyện lầm lỡ.

Lầm lỡ ở chỗ khác, lầm lỡ của ý nghĩ trong tận cùng tâm khảm.

Trong chỗ sâu kín của lòng cô một thoáng xao động, đó là sự lầm lỡ trong ý nghĩ thoáng qua. Bất cứ một hành động lầm lỡ nào cũng đều có thể che giấu, chỉ trừ sự lầm lỡ trong tâm tưởng. Chính vì cái thứ không hình bóng đó, cho nên ngàn đời không thể xóa tan.

Sự im lặng của hấn làm cho cô gái như thấy giọng nói của mình vừa rồi quá nghiêm trang, sự nghiêm trang là điều cần thết đối với một cô gái đứng trước người con trai vừa quen biết, nhưng sự nghiêm trang của nàng trong trường hợp này quả là không đúng chỗ.

Đáng lý nàng phải cười lên nói một câu bông đùa khỏa lấp sự vô ý của mình, để cho người bị tình thế bắt buộc phải chạm vào tay mình khỏi phải khó chịu vì sợ bị hiểu nhầm.

Hấn không thừa cơ lợi dụng, nhưng hấn vẫn có một ý nghĩ khác khi chạm vào tay nàng, một ý nghĩ không thành hình, không rõ rệt, không giải thích được, nhưng vẫn là một ý nghĩ về sự đụng chạm bất ngờ. Chính vì thế mà hấn thấy cái nghiêm trang của nàng vừa rồi là đúng.

Nàng không thấy đúng, nàng thấy mình lại vô ý một lần nữa và nàng vội khỏa lấp, nàng chỉ tay xuống dưới kêu lên :

- Tam thiếu hiệp, dưới kia lạ quá!

Nàng chỉ tay chứ chưa nhìn, vì không cần thực tế, vì nàng chỉ nói cho lấp chuyện, nhưng khi Hàn Ngọc Trác nhìn theo thì quả nhiên thấy khung cảnh khác lạ.

Từ bên dưới vút lên, họ phải men theo những gộp đá vòng theo những gốc tòng, có lẽ đã cách chỗ bên dưới khi nãy rất xa, khung cảnh nhìn xuống bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Bên dưới là một cái vực sâu, nói vực không đúng, mà cũng không phải thung lũng, trái núi họ đang leo, bên trên những gộp đá uốn thành hình vòng cung, một giải núi khác cao hơn, dài hơn bao quanh chỗ bên dưới tạo thành hình một cái lòng chảo, không tròn, lòng chảo hình bầu dục, thật sâu.

Chung quanh đá dựng xấp từng lớp ken nhau mũi nhọn hay bằng cũng đều bén ngọt, trong lòng đá cuội trắng có đen có, nhìn xuống giống như một cái chảo đựng đầy trứng vịt, không có một con thú chứ đừng nói bóng người.

Cô gái bao mặt dòm quanh :

- Tam thiếu hiệp nhìn xuống khối đá dựng dưới chân mình coi có phải cửa động hay không?

Đứng trên cao nhìn xuống thật khó mà thấu đáo, ba bên bốn phía đều không thấy một cái hốc nào, chỉ có phía dưới chân của họ, nhưng nơi đó không làm sao nhìn thấy được.

Những tàng cây tòng có chĩa ra, nhưng bò ra mút cành cũng vẫn không làm sao nhìn thấy được.

Cũng có lẽ, nhưng phải xuống đó mới chắc được. Thật là uổng công cố lên cho được trên này thành ra vô ích.

Cô gái bao mặt cười :

- Trời hay đùa người thế đó.

Hàn Ngọc Trác cũng cười :

- Xuống thử xem.

Cô gái bao mặt làm thinh quay người lần xuống.

Hàn Ngọc Trác theo sau nàng và hắn chợt ngẩn ngơ..

Hắn chợt nhớ lại câu đối đáp vừa rồi, hai người nói thật tự nhiên, nhưng sao hắn cảm thấy có nhiều ẩn ý. Hắn chợt nhớ đến một bài thơ cổ "Thương thiên hà tác lộng nhân", trời xanh sao nỡ đùa người. Câu than thở của một cặp tình nhân.

Nàng vô tình hay cố ý? Nàng nói thật hay nói chơi?

Hắn không muốn mà cũng không dám khẳng định.

Cũng có thể nàng cũng như hắn chỉ nói một cách vô tình, chỉ vì hoàn cảnh tương giao, nàng không hề đọc, không hề nhớ bài thơ cổ có một câu như thế. Đi mãi xuống không phải xa lắm nhưng rất khó đi, khi đến khu rừng ở bìa lòng chảo nàng dừng lại nói nhỏ.

- Tam thiếu hiệp, tôi nhớ lại rồi khi nãy người áo đen đi vào hướng này, nhất định hắn không thể đi như mình, chắc chắn phải có lối vào hoặc lòng hang, hoặc cửa cốc…

Cách nói và giọng nói của nàng thật tự nhiên, có lẽ lòng nàng quả thật không hề nghĩ đến chuyện loanh quanh như hắn. Hàn Ngọc Trác băn khoăn, bang hoàng, thứ cảm giác lạ lùng mà từ trước đến giờ hắn chưa từng bắt gặp, chính lúc gần với Di Hồng hắn cũng không có cái cảm giác đó, mặc dù lòng hắn lúc đấy cũng có bang khuâng.

Hắn thở phào :

- Cô nương nói có lý lắm, chúng ta vào xem. Khoan xin cô nương cho tại hạ đi trước.

Không đợi nàng nói, hắn lách mình đi trước.

Hắn không nói dẫn đường mà lại nói đi trước. Hắn sợ những rủi ro đang chờ đợi, hắn không thể để cho nàng hứng chịu.

Cô gái vùng cúi mặt, nàng không có phản ứng nào, nhưng vuông khăn lụa bao mặt của nàng rung động, chắc là sự rung động ở trong lòng.

Hàn Ngọc Trác cứ cắm đầu đi, hắn cứ nhớ câu nói của nàng mà hình như trong đó có chút gì như trêu cợt, hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Không phải là ngách núi, chỗ hai người đi vào trông giống như một vách đá bị một thiên tai nào đó làm cho nứt ra, hai bên không thấy dấu và con đường khá ngoằn ngoèo.

Hai bên vách đá không thấy một cái hốc nào, hoàn toàn bằng phẳng.

Hoàn toàn giống như lối đi trên dỉnh núi lúc nãy, quang cảnh không khác một chút nào, chỉ có mỗi một việc khác là dưới chân vách núi bên phải có một đống cây khô thật lớn, chất lên như đống củi của những kẻ làm rừng.

Nhưng chỗ này không có ngõ vô, có lọt vào cũng không thợ rừng nào hạ củi vì không có lối đem ra.

Liếc nhìn đống củi cô gái bao mặt hơi chậm chân.

- Tam thiếu hiệp, có thể sau đống củi là cửa động hay không?

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Có thể lắm, lại đó xem.

Hắn lướt tới trước nàng.

Hắn không quay lại, nhưng hắn nghe tiếng động của tà áo phía sau. Nàng bám theo hắn.

Đến gần vách núi, Hàn Ngọc Trác đưa tay kéo những than cây khô dạt ra ngoài và hắn trố mắt sững sờ.

Quả đúng như ước đoán, bên trong đống cây khô có một của hang.

Cửa động không cao đến đầu người, nhìn vào bên trong lòng hang thăm thẳm, nhưng thật là khô ráo và sạch sẽ.

Cô gái bao mặt nói nhỏ sau lưng hắn :

- Người áo đen bao mặt lúc nãy chắc đã vào đây.

Hàn Ngọc Trác lắng nghe bên trong không có một tiếng động nào, hắn nói :

- Di Hồng cô nương không có nói với tôi là trong lòng cốc còn có một cái hang như thế này…

Cô gái bao mặt trầm ngâm :

- Theo Tam thiếu hiệp thì…

Hàn Ngọc Trác không muốn nói, nhưng không nói cũng không được, hắn do dự.

- Tuy Di Hồng cô nương không có cho tôi biết trong lòng cốc còn có một cái hang, nhưng xét về lý thì trong một khu lòng chảo như thế này đâu có chỗ nào để giấu người, như vậy đây là chỗ duy nhất khả nghi, chúng ta cứ vào xem.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng nên để "Lục sứ" của tôi mở đường là hay hơn.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Cô nương nên để tôi đi trước.

Hắn không chờ nàng nói lại, hắn tung mình lao thẳng vào trong.

Cô gái cúi đầu, mảnh lụa che mặt của nàng lại thêm một lần lay động và nàng khom mình vội vã lao theo.

Cửa đông ngang người nhưng càng vào trong càng cao lên.

Thế nhưng khi vào sâu, bóng tối lại đậm lại, ngửa bàn tay không thấy ngón.

Không ai biết hang động bao sâu, cũng không biết bên trong có mai phục gì không, Hàn Ngọc Trác vội rút cây ngọc phiến cầm nơi tay và vận công bước đi thật nhẹ.

Cây quạt của hắn không giống như những cây quạt mà thiên hạ từng dùng làm binh khí, đó là thứ quạt mà những rèm của nó vừa sắc vừa dẻo, cánh quạt được ngâm bằng thứ thuốc ngừa độc, nó là lợi khí cựu kỳ nguy hiểm cho đối phương. Với cánh quạt đó Hàn Ngọc Trác đã làm rạng rỡ cho dòng họ Hàn vùng Quan ngoại.

Hang động sâu quá, hơn năm mươi trượng vẫn chưa thấy đáy, thế nhưng bây giờ đã thấy phía trước có ánh sang lóe lên yếu ớt.

Hàn Ngọc Trác hơi khựng lại. Hắn nghe tiếng nước.

Cứ theo xét đoán của hắn, ánh sáng đó không phải ánh sáng thiên nhiên, mà là ánh sáng của đèn. Nhưng làm sao lại có tiếng nước?

Theo thế đi mà tính thì suốt lòng hang này vẫn còn trong ruột núi, không lẽ trong lòng núi có suối chảy vào?

Hắn không dừng bước, ánh sáng trước mặt càng lúc càng rõ thêm, chứng tỏ hắn đã đến gần. Bây giờ thì có thể thấy mập mờ, phía trước cách chừng mười trượng hang núi quẹo ngang. Ánh sáng tiếng nước đều ở về phía ngã quẹo đó.

Hàn Ngọc Trác nép sát mình vào vách đá bên phải và lao nhanh tới, ngoài ánh sáng và tiếng nước không nghe thấy gì cả , nhưng hắn vẫn phải hết sức cẩn thận.

Đi tới sát chỗ quanh, Hàn Ngọc Trác cứ nép sát vào đá, cuối cùng hắn thấy và bỗng sững sờ..

Như vậy là đã tới tận cùng, nhưng ngoài con suối chảy quanh còn thì không có gì nữa.

Ngọn suối từ bên phải chảy qua, lòng suối luồn ngang vách đá như vậy là luồn trong lòng núi.

47. Chương 47: Dòng Suối Xuyên Sơn

Hàn Ngọc Trác cau mày…

Thật là lạ. Ngọn suối trong lòng núi, ngọn suối chảy ngang qua đông rồi đổ về vách bên trái.

Vách đá như được khoét, cách mặt nước chỉ nằm được một người, bề ngang rộng chừng nửa trượng.

Vách đối diện với bên ngoài có treo hai ngọn đèn lồng, trước mặt có một cây trụ bằng cây to bằng bắp tay, ngoài ra là trống rỗng.

Tiếng của cô gái bao mặt bên sau :

- Tam thiếu, làm sao lại… không thấy gì cả?

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Không biết đoán có trúng không, nếu trúng thì người áo đen bao mặt khi nãy đi vào đây và đi nơi khác bằng ngõ của dòng suối này. Có thể hắn có thuyền nhỏ, nhưng không biết hắn xuôi hay ngược giòng.

Cô gái bao mặt ngạc nhiên :

- Hắn có thể đi thuyền sao?

Hàn Ngọc Trác chỉ cây trụ :

- Cô nương hãy xem cây trụ đó, nó dùng để buộc thuyền, bên trên có dấu dây mòn lẵng đó.

Cô gái bao mặt nhìn vào trụ cây và gật gật đầu.

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Trụ cây có dấu buộc ngay, lại ở bên dòng suối, trừ chuyên dùng để buộc thuyền ra, không còn có thể dùng vào việc gì khác nữa. Nhưng bây giờ lại không thấy thuyền, tự nhiên đã có người đi, người đó không ai ngoài người mặc áo đen khi nãy. Vả lại, chắc chắn họ đi thuyền là vì không lẽ mỗi lần đi lại phải lội dưới nước, trong khi từ ngoài vào đây, không có dấu gì chứng tỏ rằng lòng hang này thường có nước, vì không thấy rêu xanh.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Tam thiếu nhận xét đúng lắm, thật là tinh tế, chính tôi đã nghe mà vẫn không phân tích được.

- Cô nương quá khen, tôi chỉ đoán thế thôi chớ cũng không có gì chắc lắm, cũng không chắc người áo đen bao mặt khi nãy vào đây, hay là có thuyền, có người đi nhưng là người khác.

Cô gái bao mặt lắc đầu :

- Không, chúng ta vào đây không thấy có đường nào khác, người áo đen bao mặt nhất định là đi vào đây, mà hắn đã vào đây thì hắn là người sử dụng con thuyền.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm.

Hang động này không thấy chỗ nào có thể ăn thông, không biết ngọn suối từ đâu đổ đến, họ tìm ra chỗ này thật tốt vì nước hình như sâu lắm, nếu người không quen lội nước, có đến đây kể như không.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng rồi thật không ngờ trong lòng núi mà lại có suối ăn thông như thế này, họ tìm được thật là đáng phục. Tam thiếu, bây giờ ta tính sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nếu không bỏ trôi thì chỉ có cách đi theo dòng nước.

Cô gái bao mặt ngần ngư :

- Tam thiếu có quen lội nước không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tuy sinh trưởng ở miền Bắc, nhưng từ nhỏ tôi đã quen thủy tính, có người đã gọi đùa tôi là con rái cá đó.

Cô gái bao mặt nhìn xuống giòng nước trầm ngâm :

- Phải là người lội nước giỏi lắm mới có thể xuống đây…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi không giỏi lắm, nhưng tôi biết sức mình có thể vượt ngược xuôi ngọn suối này, bây giờ chỉ còn có mỗi một cách là xuống xem có chỗ nào khác nữa không, cô nương và chư vị có thể trở ra, hoặc cứ ở đây mà đợi…

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu xuống một mình sao cho tiện.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đâu có biện pháp nào khác nữa?

Cô gái trầm ngâm :

- Tôi thấy…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Họ giam giữ tại đây một người, chỉ có thể cứu được người đó là thế lực của họ sẽ rã tan, đó là lời của Di Hồng cô nương nói rõ như thế. Như vậy nếu cần mạo hiểm thì cũng xứng đáng. Bằng cách nào tôi cũng phải xuống, ở lại đây hay là đi thì tùy cô nương và chư vị.

Hắn giắt cây quạt vào lưng và bước thẳng lại bờ suối.

Cô gái bao mặt đưa tay cản lại :

- Tam thiếu, nghĩ lại xem, chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Có, nhưng cứ ngồi đây chờ mãi, cho đến bao giờ chiếc thuyền trở lại, khi đó, chúng ta bắt giữ người đó, nhưng tôi không dám chức được là phải chờ đến bao giờ.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Như thế thì tại làm sao Tam thiếu lại không chịu đợi.

Hàn Ngọc Trác thở ra :

- Cô nương, Triệu đại nhân và chư vị tiền bối Lương gia tiêu cục đang lâm nạn chưa biết hung kiết ra sao, mỗi một giờ chậm trễ là lòng tôi như đốt, bây giờ gặp mối là phăng chớ tâm tình đâu mà ngồi đợi.

Cô gái bao mặt chầm chậm buông tay xuôi xuống :

- Tam thiếu nói như thế thật tôi không còn dám có lời nào khác nữa, mà cũng không dám cản. Thôi, Tam thiếu đã đi, tôi ở lại đây chờ đợi cho đến bao giờ Tam thiếu trở lại đây…

Hàn Ngọc Trác nhìn sững nàng :

- Cô nương…

Cô gái bao mặt thở ra :

- Tam thiếu còn nhớ những lời của tôi nói với Tam thiếu trước đây không?

Nhất thời, Hàn Ngọc Trác không nhớ được nàng đã nói câu nào, nhưng lại không tiện hỏi, hắn cúi mặt băn khoăn…

Cô gái nói luôn :

- Tam thiếu có nhớ được khi mẹ tôi đã vì lẽ gì để đến nỗi bị bà ngoại tôi triệu hồi khiển trách và không giao nhiệm vụ quán xuyến Tàn Khuyết môn nữa hay không?

Hàn Ngọc Trác rúng động, hắn hiểu cả rồi. Hắn hiểu về thái độ của nàng từ lúc hắn chạm vào nàng…

Hắn cắn môi bật nói :

- Cô nương, lỗi là do Hàn Ngọc Trác này không phải… cô nương, tại hạ cáo từ…

Hắn vừa vòng tay cúi mình, nhưng hắn chưa kịp nhào xuống suối thì từ trong phía vách đá bên trái, tiếng nước vụt khua lên y như tiếng chèo khuấy động.

Cô gái bao mặt lật đật đưa tay nắm chéo áo Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, nghe kìa…!

Hàn Ngọc Trác khoát tay, hắn cùng với cô gái bao mặt và "Lục sứ" Tàn Khuyết môn tung mình tránh khuất qua khúc quanh ở phía bên ngoài.

Tiếng khua nước càng lúc càng rõ hơn, bây giờ rõ ràng là tiếng chèo khua.

Chỉ một lúc sau, tiếng khua nước thoát ra khỏi vách đá và lặng im.

Dòm vào khoảng trống, bóng người cao lớn, chạy dài, có lẽ người đã lên bờ và đang lom khom xuống cột thuyền.

Cô gái bao mặt ngồi sát bên Hàn Ngọc Trác, nàng nói thật nhỏ :

- Quả thật trời còn thương xót, như thế này thì tôi hãy còn thời gian gần Tam thiếu.

Không hiểu tại sao câu nói nào của nàng cũng đều làm cho Hàn Ngọc Trác nghe xao xuyến, nhưng bây giờ thì hắn không thì giờ suy nghĩ, vì bóng người đã lần ra.

Cái bóng dài gập lưng…

Cái bóng dáng trọn lên vách đá…

Hàn Ngọc Trác hành động, hắn ngồi yên một chỗ, nhưng tay hắn vung lên.

Tiếng người "hự" một cái thật ngắn, thật nặng, bóng người đổ xuống.

Cả tám người của Hàn Ngọc Trác xông ra một lượt.

Cô gái bao mặt chồm tới nắm lấy tay chéo khăn trùm lên mặt người đó giật mạnh :

- Bây giờ ngươi phải hiện ra…

Hàn Ngọc Trác thót ruột kêu hớt hải :

- Lục thúc…

Thảo nào khi còn ngoài cánh rừng, hắn nhìn vóc dáng quen quen, nhưng nhất thời không làm sao nhớ được, bây giờ thì không cần phải tìm trong ký ức nữa, vì mặt thật đã lộ rồi…

Lương Thiên Trường, người thứ sáu trong "Lương gia huynh đệ"!

Cô gái bao mặt cũng khựng tay :

- Tam thiếu, hắn là…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Người thứ sáu của Lương gia.

Cô gái bao mặt đứng thẳng mình lên :

- Sao lại là Lương gia…

Hàn Ngọc Trác cúi xuống giải huyệt cho Lương Thiên Trường và đỡ ông ta đứng dậy…

Lương Thiên Trường vừa được giải huyệt là đã tung mình nhảy lùi ra sau, thuận thế vung tay thẳng vào giữa ngực Hàn Ngọc Trác.

Thật là không ngờ được, Hàn Ngọc Trác nghiêng mình tránh khỏi và kêu lên :

- Lục thúc, tiểu điệt…

Lương Thiên Trường không nói một lời, nhân cơ hội Hàn Ngọc Trác vừa tránh ra, ông ta quay mình chạy bỏ vào bờ suối.

Hàn Ngọc Trác đứng trơ mắt nhìn theo sửng sốt…

Cô gái bao mặt quát :

- Giữ hắn lại.

Hai người trong "Lục sứ" dàn ra, Lương Thiên Trường bị chặn vội quay trở lại tấn công cô gái.

Nàng hất nhẹ tay lên.

Lương Thiên Trường khựng lại như trồng, huyệt đạo của ông ta bị chế luôn ba chỗ.

Thủ pháp của cô gái thật là tinh diệu, chỉ một cái nhấc tay nhẹ mà đã bế luôn ba trọng huyệt, Tàn Khuyết môn chủ quả thật xứng danh.

Nàng quay lại nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, Lương lục gia chắc không còn nhận ra Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác biến sắc, hắn nhìn vào con người của Lương Thiên Trường trân trối :

- Cô nương muốn nói Lương lục thúc lý trí bị mất đi rồi phải không?

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Rất có thể là như thế, nếu không nhất định không khi nào lại hạ thủ đối với Tam thiếu như khi nãy.

Hàn Ngọc Trác một tay nắm lấy Kiên Tỉnh huyệt của Lương Thiên Trường, một tay giải huyệt mà cô gái vừa mới phong bế cho ông ta…

Huyệt đạo được giải khai, vẻ mặt của Lương Thiên Trường vụt hầm hầm giận dữ, tay phải vươn lên…

Hàn Ngọc Trác mím môi bóp năm ngón tay nhè nhẹ, Lương Thiên Trường rung mình khựng lại…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Các hạ là ai?

Lương Thiên Trường quắc mắt :

- Không biết!

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Các hạ có phải họ Lương không?

Lương Thiên Trường nhếch mép như cười nhưng không phải cười :

- Họ Lương? Ai biết, ai họ Lương?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Các hạ có biết ta là ai không?

Lương Thiên Trường đáp :

- Ai? Ta quen với ngươi hồi nào?

Hàn Ngọc Trác vung tay điểm nhanh vào các ma huyệt của Lương Thiên Trường, hắn cũng điểm luôn vào huyệt ngủ của ông ta và đặt ông ta nằm xuống…

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu, Lương lục gia có phải…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có thể bị một thứ thuốc làm mất thần trí, nhưng không biết đó là thứ thuốc gì.

Ngưng một chút, hắn nói tiếp :

- Hành vi của họ thật độc, bắt cóc Triệu đại nhân, bắt luôn mấy vị Lương gia, làm cho họ mất trí để sai khiến hành sự, giả như có bị triều đình bắt gặp, Lương gia sẽ mang tiếng cấu kết phản loạn ám hại đại thần. Lương gia huynh đệ sẽ thay họ mà giết người, hoặc sẽ thay họ mà chịu chết, chịu tội, cũng may mà cô nương sớm giở khăn bịt mặt, chớ nếu không thì tôi cũng không làm sao biết được…

Cô gái bao mặt nói :

- Cũng may nữa là Tam thiếu nhẹ tay, nếu không khéo và nếu không chính xác thì…

Hàn Ngọc Trác rùng mình :

- Cô nương nói đúng. Thật là nguy hiểm, vừa rồi, lúc ở ngoài rừng, tôi đã thấy dáng vóc hơi quen, nhưng lại không thể nhớ ra vì bất ngờ, khi nãy tôi lại nghĩ chắc lục thúc, nhưng bây giờ nhớ lại thì không phải, bên ngoài còn một người đó là Lương đại gia, tức là người anh cả của Lương gia huynh đệ, thật là âm độc,

lát nữa đây, khi đi sâu vào sào huyệt, chưa gỡ được mặt giả, hay chưa gỡ khăn bao mặt, xin cô thận trọng dùm cho.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Tôi đã có chủ ý rồi, nhưng theo tôi thấy thì chuyện cứu người này thật khó khăn lắm chớ không phải tầm thường.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi biết ý của cô nương muốn nói, tình thế bây giờ không giống như lúc nãy, tôi xin phiền cô nương và chư vị ở lại đây chiếu cố dùm cho lục thúc của tôi.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Có phải Tam thiếu sợ chúng tôi bị thương dưới tay của chư vị Lương gia nên nhờ ở lại đây không?

Hàn Ngọc Trác gượng cười :

- Thật không dám giấu cô, bây giờ mà chư vị thúc thúc của tôi làm thương hại một người nào trong đồng đạo giang hồ thì tội ấy chắc tôi phải gánh. Thêm vào đó, thật tình để một mình lục thúc của tôi nằm đây, tôi không được yên lòng.

Cô gái bao mặt nói :

- Như thế này đi, tôi để Lục sứ của Tàn Khuyết môn ở lại đây chiếu cố Lương lục gia, tôi và Tam thiếu lần theo dòng suối tìm vô sào huyệt.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Tình hình ở đây thật chưa biết như thế nào, tôi không biết chắc ra sao, có lẽ cô nương không nên…

Cô gái bao mặt cười thành tiếng :

- Sao Tam thiếu xem nhẹ Tàn Khuyết môn chủ quá thế? Chính vì Tam thiếu chưa nắm chắc tình hình nên tôi mới phải cần theo trợ, chớ nếu đã nắm chắc rồi thì tôi theo để… coi chơi sao? Tam thiếu yên lòng, tôi nặng tay với chư vị Lương gia hay không thì thôi, chứ chư vị ấy không làm gì tôi được đâu.

Hàn Ngọc Trác gật đầu, hắn thấy cứ từ chối hoài là vô lý và đúng như cô gái đã nói. Trong trường hợp này, hắn rất cần đến sự giúp đỡ của cô ta.

Cô gái bao mặt quay qua sáu người thuộc hạ :

- Nơi này có thể là con đường ra duy nhất, nó trở thành quan hệ vô cùng, chư vị hãy ở lại đây cố gìn giữ đừng để kẻ địch tiết lộ, đồng thời chiếu cố cho Lương lục gia. Nhớ là nếu con đường này bị đoạn thì ta và Tam thiếu sẽ không làm sao ra được.

Lục sứ Tàn Khuyết môn cúi đầu tuân lệnh và họ hành động ngay, một người ngồi tại chỗ canh chừng Lương Thiên Trường, hai người chận hai ngách vách và ba người chia nhau giữ từ khúc quẹo trở ra ngoài.

Hàn Ngọc Trác giật mình.

Thật xứng đáng là một vị Môn chủ, vì đơn độc hành động đã quen, hắn quên bẵng dòng suối này là "tử lộ". Đúng như cô gái vừa căn dặn, nếu con đường này mà bị đoạn chắc chắn ở bên trong sẽ phải ở đến suốt đời.

- Tam thiếu, chúng ta đi.

Hàn Ngọc Trác làm thinh đi trước.

Qua khỏi khúc quẹo, qua luôn khoảng trống là tới bờ suối, Hàn Ngọc Trác mở dây thuyền.

Thuyền là một thân cây lớn khoét thành, nó thuộc loại thuyền "độc mộc" mà dân miền thượng du thường dùng xê dịch trên những dòng sông, dòng suối ở rừng sâu.

Đáng lý thuyền này chỉ dùng cho một người, nhưng hai người lại càng cân vững chờ không đển khẩm.

Dầm bơi hai bên, được buộc sẵn vào cột chèo, dầm ngắn nhưng bảng lớn thuyền nhỏ, đi nhanh.

Để cho cô gái bao mặt lên thuyền trước, Hàn Ngọc Trác xô thuyền ra rồi nhảy lên theo, dáng cách của hắn khá gọn gàng, không thua những người đi thuyền thành thạo.

Khác hơn thuyền độc mộc của dân miền Thượng, chiếc thuyền này quá ngắn, lối khoét lòng cũng thật lạ, hai đầu giống như đường mương nhỏ, chính giữa khoét tròn, một người ngồi thì rộng, nhưng hai người thì lại khít vào nhau, chỉ ngồi chính giữa chớ không ngồi người lái người mũi như những thuyền thông dụng.

Bây giờ thì không còn nhích nhường gì được nữa, cả hai đành phải cắn răng ngồi sát vào nhau và Hàn Ngọc Trác bỗng rùng mình.

Hắn đã một lần kề cận với Di Hồng, thân thể cọ sát vào nhau, hai má gần kề, nhưng lúc đó Di Hồng phải trang điểm cẩn thận để "dụ địch", hơi hương trong người là hơi hương "nhân tạo". Bây giờ giữa rừng sâu núi thẳm, cô gái bao mặt lại không phải dùng đến phấn son, hơi hương trinh nữ như mùi lan rừng núi khiến cho hắn cảm nghe ngây ngất…

48. Chương 48: Những Người Bao Mặt

Dòng suối cuốn quanh qua một khúc quẹo thật gấp, Hàn Ngọc Trác đẩy mạnh máy dầm tay phải, chiếc thuyền chạy nghiêng, thân hình hai người vốn đã sát vào nhau, bây giờ thêm cọ mạnh, tiếng tim cô gái đập thình thịch.

Thật lâu, hình như nàng lấy lại được bình thượng, giọng nàng cảm khái :

- Tam thiếu, không biết con người được đi trên một dòng suối trong lòng trái núi như thế này có phải là một chuyện hi hữu hay không? Nếu có thể nói được như thế thì chắc chắn đoạn đường này là một đoạn đường vinh quang nhất trong đời tôi rồi đó!

Nước chảy thật nhanh, con thuyền độc mộc thuận theo dòng nước lướt đi thoăn thoắt, không biết người xưa lạc động đào như thế nào, chớ con thuyền đi trong bụng núi như thế này mà lại chở theo một cặp nam nữ thanh xuân thì không thể chối cãi được tâm hồn thơ mộng đang len lén vào lòng…

Hàn Ngọc Trác thở dài :

- Tôi cứ thắc mắc không hiểu sao quý môn lại quá khắt khe trong chuyện tình duyên!

Cô gái bao mặt hỏi :

- Không thuận với tình lý phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi không dám nói thế, tôi nghĩ rằng con người quy định việc đó, nhất định cũng phải có lý do xác đáng.

Cô gái bao mặt nói :

- Tam thiếu chắc khó mà biết được rằng bao nhiêu đời Môn chủ của Tàn Khuyết môn đều là đàn bà.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Điều đó có quan hệ gì đến việc định ước về sự yêu đương?

Cô gái bao mặt đáp :

- Tàn Khuyết môn do Ngoại bà của tôi sáng lập, trước khi bà chưa dựng nghiệp bà cũng có một người bạn tri kỷ, giữa hai người tình ái thâm sâu, thế nhưng khi Ngoại bà của tôi mang thai, người đàn ông đó bỗng thay lòng. Vì bi phẫn quá nặng Ngoại bà của tôi giết chết người ấy và sau đó là sáng lập ra Tàn Khuyết môn. Cũng trong lúc đó Ngoại bà sinh ra mẹ tôi, thế là bà qui định ngay vấn đề quan hệ nam nữ, bà ngăn cấm khôngc ho con gái của mình giao tình với bát cứ một ai. Bà cho rằng tất cả đàn ông trên đời đều là giả dối. Bà sợ con gái mình lại giẫm phải vết xe đổ của chính mình.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Lão thái bà có một tâm tình thống khổ như thế, tôi cũng không dám bảo việc làm đó không đúng, chỉ có điều tôi cảm thấy như thế có hơi quá đáng cho hậu nhân.

Cô gái bao mặt nói :

- Lúc bấy giờ có lẽ mẹ tôi cũng không có nghĩ gì về chuyện đó, vì đã chịu ảnh hưởng về quan niệm của Ngoại bà tôi từ thủa nhỏ, sau khi chấp chưởng Tàn Khuyết môn, mẹ tôi vẫn nuôi lòng căm hận đàn ông, thế nhưng cuối cùng rồi mẹ tôi vẫn phạm, bội phản qui ước môn phải mà Ngoại bà tôi cố giữ…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Con người ai cũng có những hoàn cảnh riêng, nhưng ai cũng phải công nhận rằng hễ là con người, hay xa hơn chút nữa là động thì không làm sao thoát khỏi vấn đề tình ái, quan hệ nam nữ đã được coi như là một qui ước chung cho cả loài người và loài vật, đi ngược là vi phạm là bất bình thường, một cá nhân nào đó, vì hoàn cảnh riêng biệt nào đó, có thể tự cấm, nhưng nhất định không thể ngăn cản kẻ khác.

Cô gái bao mặt thở ra :

- Tôi cũng đã chịu ảnh hưởng chuyển tiếp của mẹ tôi, người đã trao cho tôi gánh nặng của Tàn Khuyết môn, trao luôn cả tâm tình được coi là thống khổ nhất trên đời, tôi đã phải gìn giữ qui ước, lạii còn phải tháng năm dằn vặt vì cái đau khổ của mẹ mình và cũng là cái đau khổ của chính mình. Thật sự thì mẹ tôi cũng không dạy cho tôi về ý chí thống hận đàn ông như bà tôi dạy, vì thật sự mẹ tôi đã chẳng những không bị phụ bạc, mà lại còn gần như phụ bạc đàn ông, đối với tôi, ý niệm thật mơ hồ, một mặt cố gắng giữ nội qui, một mặt lại vì sự chia rẽ quá thương đau của mẹ và cha tôi mà bứt rứt. Đối với Tam thiếu, tôi cũng không muốn giấu, trong quan hệ nam nữ, tôi cũng hiểu như Tam thiếu và tôi cũng không hề sợ cho bản thân của mình, tôi chỉ sợ làm phiền lụy cho người khác như mẹ tôi đối với cha tôi. Tôi không muốn kế tục tạo thành định lệ bi thảm mà hai đời qua Tàn Khuyết môn phải hứng chịu.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Tôi không dám lạm bàn, vì đó là một vấn đề quá khó khăn, tôi chỉ muốn hỏi cô nương ra mặt lần này, ngoài việc giải oan vì có người mạo nhận danh nghĩa Tàn Khuyết môn ra, cô nương còn có mục đích gì nữa hay không?

Cô gái bao mặt đáp :

- Tôi có nói với Tam thiếu lúc trước rồi, là tôi còn cần phải tìm kiếm cha tôi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu như gặp được lệnh tôn rồi, cô nương giải quyết làm sao?

Cô gái bao mặt đáp :

- Tự nhiên tôi sẽ cố làm cho cha mẹ tôi đoàn tụ.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Nếu lệnh tôn và lệnh đường đã đoàn tụ thì cái ý nghĩa bi thảm và "tàn khuyết" về tình coi như không còn tồn tại phải không?

Cô gái bao mặt làm thinh…

Ngay lúc đó, một vệt sáng từ phía trước rọi lại, cô gái bao mặt kêu nho nhỏ :

- Tam thiếu, đã ra khỏi lòng hang hẹp, phải không?

Thực tế là cảnh vật có thay đổi, nhưng cũng có thể đó là một cách tránh né câu chuyện mà nàng như nghẹt lối về vấn đề tình ái của Tàn Khuyết môn mà cũng là vấn đề mâu thuẫn quá lớn của đời nàng.

Hàn Ngọc Trác cũng thấy nên tránh luôn vì câu chuyện khó lòng giải quyết, hắn đáp :

- Tôi thấy rồi, đã đến một địa thế khác, chưa biết còn đi đến đâu và cũng chưa biết cái gì đang chờ đợi mình phía trước, cô nương cẩn thận.

Ánh sáng càng lúc càng tỏ rõ, Hàn Ngọc Trác phát hiện đó không phải ánh đèn mà lá ánh sáng thiên nhiên.

Con thuyền ló ra khỏi lòng hang hẹp, Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương cố giữ im, để tôi quan sát bên ngoài.

Hắn vận công cho thân hình thật nhẹ nhoài tới nhìn ra phía ngoài, hắn thấy rất rõ, đó là một dòng suối, không rộng hơn bên trong bao nhiêu, hai bên bờ cỏ xanh mướt như nhung, dòng suối đi thẳng cách đó chừng hơn vài mươi trượng rồi quẹo sang bên phải, không thấy được thêm nữa.

Cách cửa động chừng hai trượng có trồng một cây trụ, giống như cây trụ buộc thuyền bên trong, chắc chắn là dừng thuyền nơi đó.

Phía trước mũi thuyền, tức là bên ngoài cửa hang hẹp, có một vách đá, nhưng vì không dám nhoài mình hẳn ra ngoài, nên Hàn Ngọc Trác không làm sao thấy được rõ hơn, chỉ thấy vách đá đó bên dưới trơn bóng, không một chút rêu nào cả.

Không thấy được những gì muốn thấy, không nghe được những gì muốn nghe, hắn quay lại nói với cô gái bao mặt :

- Không thấy được thì cũng phải ra, cô nương cẩn thận.

Hắn buông tay, con thuyền thuận nước ùa ra khỏi cửa động và Hàn Ngọc Trác và cô gái bao mặt đều sửng sốt.

Hai bên bờ suối mênh mông, nhưng cũng lại là một cái lòng chảo, chỉ có điều lòng chảo này không khó khăn như lòng chảo bên ngoài, tại đây có suối có cây chớ không phải toàn đá cuội.

Chỉ có điều lòng chảo bên ngoài có thể từ đỉnh núi lần xuống được, còn lòng chảo này thì vô phương. Vách đá thẳng băng, bên trên không có một cành cây nhìn thấy được, cho dầu có "Linh Điện Phi Sương" của cô gái bao mặt cũng phải chịu thua.

Thật là lạ, lòng chảo bên ngoài, bên dưới toàn đá cuội, nhưng vách đá lại giống như núi thường, cứ theo những mỏm đá, theo những gốc cây, có thể từ trên lần xuống, hay từ dưới bò lên, còn lòng chảo này, bên dưới có suối có cây cỏ, vậy mà vách đá láng trơn, đã không có một cọng cỏ mà cũng không có một khớp đá nào để có thể nương theo lên được.

Lối nhảy truyền lên đầu cây như Hàn Ngọc Trác dùng ở ngoài cũng trở thành vô hiệu, vì tại đây không có cây cao. Khu rừng hai bên bờ suối thật xanh tươi, nhưng lè tè chỉ cao quá đầu người.

Đúng như lời cô gái căn dặn Lục sứ của nàng, ở đây con suối ăn thông đã thành tử lộ, chỉ có nó là lối ra duy nhất.

Theo dòng suối rẽ sang tay phải là một cái hồ rộng, nước đổ vào hồ đó, nhưng mặt nước cứ giữ y một mực, có lẽ đáy hồ có chỗ rút đi. Bên trái là một khoảng bằng, có đá cuội nhưng không có gì lạ nữa.

Bốn phía im rơ.

Cô gái bao mặt thì thầm :

- Đúng là chỗ sơn cùng thủy tận, nhưng không hiểu tại sao lúc trên đỉnh núi mình lại không thấy chỗ này?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương quên rồi lúc đứng trên đỉnh núi, mình còn thấy có nhiều đỉnh lân cận cao hơn, chỗ này có lẽ lại là một đỉnh khác chớ không thuộc bên dưới cái đỉnh mà mình đã lên khi nãy.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng rồi, tôi quên, mình phải xuyên trong lòng núi hai lần, một trong hang, hai là ở dòng suối, chắc chắn mình đã xuyên qua hai trái núi chớ không phải gần đâu.

Suy nghĩ một giây, nàng tiếp :

- Lạ quá, quanh cảnh này sức người nhất định không làm được, nhưng nếu là cảnh thiên nhiên thì làm sao họ lại có thể tìm ra được…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thiên nhiên cũng có, nhưng lợi dụng địa thế thiên nhiên, người ta đã làm thêm, chẳng hạn như con suối ăn thông ra đây, khi nãy tôi đã quan sát thậ kỹ, đáng lý nước chảy sát mặt đá, đáng lý con đường dẫn ra đây chỉ là một cái ống nước nhưng người ta đục lớn ra để thuyền có thể đi được, nhưng không biết sự khai phá này từ đời nào, bây giờ thì trở thành thiên nhiên rồi, dấu vết khai phá đó có lẽ sẽ mất hẳn trong vài ba mươi năm nữa.

Cô gái cười nho nhỏ :

- Như vậy nếu đời sau của mình có người lọt vào đây nhất định họ sẽ khẳng định đây hoàn toàn là thiên nhiên chớ không chịu rằng có bàn tay của con người thay đổi.

Chỗ cây trụ chưa phải là bờ, nhưng nước cạn chớ chỉ đụng tới ngang ống quần. Hàn Ngọc Trác nhảy xuống buộc thuyền, cô gái bao mặt xuống theo.

Nước lạnh thấm vào chân làm cho con người sảng khoái, bên dưới toàn đá sạn thật sạch, có lẽ nhờ nước đầy nên không có một chút cát nào vướng lại.

Hai người cẩn thận lên bờ bên trái, thẳng lên chỗ khoảng đất bằng.

Bây giờ thì cả hai đều nhận rõ, dưới tấm vách đá trắng thật bóng thật sạch mà Hàn Ngọc Trác thấy khi nãy là một cửa động, cửa hẹp chỉ được hai người đi, nhưng lại cao khỏi đầu người, giống như một cái cửa chính của một lò gạch lớn.

Hàn Ngọc Trác vẫy tay cho cô gái bao mặt theo mình, hắn nhè nhẹ vòng qua cửa động, đi chệch về phía khoảng đất bằng ở bên sau.

Cô gái bao mặt nói nhỏ :

- Có lẽ tù nhân trong động này, và bọng chúng cũng ở trong này.

Qua khỏi cửa động, Hàn Ngọc Trác ra hiệu cho cô gái bao mặt ngồi xuống, hắn ngồi xuống trước và bắt đầu quan sát tình thế.

Nhưng hắn chưa kịp nhìn lâu, vì trong động chợt có tiếng bước chân từ trong dẫn ra ngoài.

Nhớ lại một chuyện, Hàn Ngọc Trác kêu lên nho nhỏ :

- Nguy rồi, chiếc thuyền…

Quả thật là sơ sót, chỗ cuối thuyền đối diện với cửa động cứ ra tới cửa động là thấy ngay.

Nhớ lại là đã trễ rồi, bước chân đã ra tới cửa và tiếp theo đó là một giọng trầm trầm :

- Ủa, Lương lão lục đã đi rồi mà sao thuyền lại buộc ở đây?

"Lương lão lục" đang xưng đó chỉ có trong vòng anh em của họ, như vậy người nói câu này là…

Hàn Ngọc Trác nhóng lên, đó là một người lùn mập bao mặt bằng vuông lụa đen.

Hắn nói nhỏ :

- Cô nương ngồi yên, tôi bắt hắn…

Hắn lao tới thật nhanh.

Ngay trong lúc đó, bên cạnh động phóng ra một người áo đen nữa, hắn ập về phía Hàn Ngọc Trác thật nhanh không kém.

Cô gái bao mặt hất tay lên ánh sáng vụt ra nhấp nhoáng.

Người áo đen choàng luôn xuống đất lăn lông lốc.

Người lùn mập quay phắt lại, từ trong động từng người, từng người lao ra như những con thoi, toàn là những người áo đen bao mặt, họ nhắm thẳng vào Hàn Ngọc Trác.

Biết tình thế này không cho phép dàng dai, Hàn Ngọc Trác rút cây quạt ra và tung thẳng mình lên.

Cánh quạt tuy nhỏ, nhưng thân hình của hắn quay quá nhanh, ánh quạt tỏa ra thành một vùng hào quang y như mảnh lưới từ trên chụp xuống.

Tám tên áo đen y như những con vụ quay nhanh và đồng loạt rạp xuống, cánh quạt thật tài tình, tất cả đều đúng ngay vào trọng huyệt của đối phương.

Hàn Ngọc Trác quay nhanh lại.

Tên lùn mập ban đầu mất dạng.

Hắn hớt hải nhìn cô gái bao mặt :

- Cô nương, tên lùn…

Cô gái bao mặt hất tay lên, đường Linh Điện Phi Sương của nàng cuộn lại.

Tên lùn mập từ ngoài bãi suối bay ngược trở vô rớt xuống trước mặt Hàn Ngọc Trác nghe một cái bịch y như bao cát.

Vuông khăn bao mặt của hắn rơi xuống, da mặt hắn trắng nhởn, nhưng giọng hắn vẫn lạnh băng băng :

- Hàn Ngọc Trác…

Chụp lấy ngực áo kéo cho hắn ngoi lên, Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chúng ta đã có gặp nhau rồi à?

Tên lùn mập cười lạt :

- Tự nhiên là có, ngươi không nhớ nhưng ta không quên.

Trong óc của Hàn Ngọc Trác vụt nổi lên hình ảnh tại một ngôi miếu phía Đông thành Đại Danh phủ và hắn gật gật đầu :

- Ta nhớ lại rồi, thì ra đã được diện kiến "Tàn Khuyết môn chủ" mà từ nãy giờ thất lễ…

Cô gái bao mặt nghe nói đến "Tàn Khuyết môn chủ" liền vụt quay phắt lại…

Tên lùn mập cười gằn :

- Nhớ như thế là hay lắm, nhưng có điều Hàn tam thiếu vẫn lầm, ta chỉ thay thế chớ Tàn Khuyết môn chủ là con người khác.

Hàn Ngọc Trác bóp nhẹ năm ngón tay vào Kiên Tỉnh huyệt của hắn và cười khẩy :

- Nói lại cho tử tế.

Gã lùn mập nhăn mặt :

- Tam thiếu, tôi thật không phải là Tàn Khuyết môn chủ.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Ta biết không phải, vì Tàn Khuyết môn chủ đang đứng trước mặt ngươi kìa.

Gã lùn mập giật mình :

- Ai? Vị cô nương đây à? Sao lại như thế? Tàn Khuyết môn chủ không phải mấy mươi năm trước đây…

Cô gái bao mặt lạnh lùng :

- Thoái ẩn thôi, chớ Tàn Khuyết môn đâu đã giải tán?

Gã lùn mập khựng đi một lúc :

- Thật không ngờ Tàn Khuyết môn giả lại làm cho Tàn Khuyết môn thực tái xuất giang hồ…

Hắn quay lại nhìn thẳng vào cô gái và nói :

- Cô nương, tôi thật không phải là Tàn Khuyết môn chủ giả, dầu gì tôi cũng vẫn là không phải.

Cô gái lắc đầu :

- Ta không cần biết ngươi là ai, ta ra mặt giang hồ là để gỡ cái mạo danh Tàn Khuyết môn, đầu não hay trọng phạm gì cũng giống như nhau.

Gã lùn mập run giọng :

- Cô nương, tôi bị bức bách…

Hàn Ngọc Trác vụt nói :

- Ta sực nhớ đến một người, nhưng không biết có đúng hay không. Ta nhớ đến "Tiểu Diện Sát" Thân Nhất Biên.

Gã lùn mập rúng động :

- Hàn tam thiếu, tôi đúng là Thân Nhất Biên.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Kể ra thì mắt ta vẫn sáng, ta đã nghe danh và ngưỡng mộ "Tiểu Diện Sát" Thân Nhất Biên, một người đã từng làm chấn động hắc đạo giang hồ, con người tài giỏi, nhưng cũng hiểm ác tận cùng.

Tiêu Nhất Tiếu lập cập :

- Hàn tam thiếu… đó là việc ngày xưa.

Hàn Ngọc Trác cười gằn :

- Còn chuyện ngày nay? Bắt cóc Triệu đại nhân, giá họa cho người lành, chuyện đó chắc là chuyện thiện?

Thân Nhất Biên nói :

- Tam thiếu, tôi bị bức bách…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Ngươi bị bức cũng tốt, tự nguyện cũng tốt, ta chỉ hỏi một câu, Triệu đại nhân bây giờ ở đâu?

Thân Nhất Biên đáp :

- Tam thiếu, chuyện này phải hói cái con người giả Tàn Khuyết môn chủ thì mới biết.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ta nhớ ta gặp ngươi thì ngươi là Tàn Khuyết môn chủ.

Thân Nhất Biên tái mặt :

- Tam thiếu, thật không phải là tôi, lúc đó bên tôi có một người ôm ốm cao cao, ta không nhớ hay sao…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Thân Nhất Biên, nhớ rằng ta không phải là đứa trẻ lên ba.

Thân Nhất Biên run run :

- Tam thiếu, tôi thật tình không biết.

Hàn Ngọc Trác đưa chân lên đạp ngửa Thân Nhất Biên và ấn mạnh lên ngực hắn :

- Ngươi có chịu nói hay không?

Da mặt Thân Nhất Biên từ tái sang bầm, đôi mắt hắn như muốn lòi hẳn ra ngoài, hắn nhăn nhó :

- Tam thiếu, có giết tôi cũng khôg biết, tôi chỉ có thể nói những chuyện mà tôi nghe thấy…

Hàn Ngọc Trác gằng giọng :

- Thân Nhất Biên, ngươi nhớ ta dùng thanh Vô Nhân đao, ta không muốn giết người nhưng khi cần, ta vẫn phải tận lực.

Thân Nhất Biên nói :

- Tam thiếu, không ai dại gì có một con đường sống mà không bám lấy, đã đành tại hạ bị bức, nhưng bây giờ thì đâu có sợ kẻ bức bách nữa, xin Tam thiếu tin cho.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Được rồi, ta tạm tin ngươi điều đó, vậy bây giờ ta hỏi cái người mà ngươi nói giả Tàn Khuyết môn chủ đó là ai? Tại sao hắn lại bắt có Triệu đại nhân?

Thân Nhất Biên van vỉ :

- Tam thiếu, xin nới chân cho một chút, chuyện phải bắt từ đầu…

Hàn Ngọc Trác lấy chân ra và hất cho hắn ngồi lên.

Thân Nhất Biên ôm ngực thở một hơi nặng nhọc :

- Nói ra lại sợ Tam thiếu không tin, tôi chỉ biết hắn mạo danh Tàn Khuyết môn, nhưng tôi vẫn không biết hắn là ai…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng, ta thật khó tin.

Thân Nhất Biên nói :

- Tam thiếu, khó tin nhưng mà là chuyện thật, tôi và anh em nhà họ Lương cùng giống như nhau, cùng bị mê dược của hắn, chỉ có điều tôi vẫn như thường còn anh em họ Lương thì mất trí. Tôi bây giờ cứ mỗi tháng phải uống một gói thuốc do hắn trao cho, bằng không thì cơn đau hành hạ không làm sao chịu nổi, tôi quả thật có một thời ngang dọc nhưng tôi vẫn là người, tôi vẫn sợ chết, tôi phải ngoan ngoãn nghe theo hắn.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ngươi thay thế cho hắn, hắn luôn luôn ở cạnh bên ngươi chứng tỏ ngươi và hắn rất thân cận.

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Thân cận cũng không ích lợi gì, trên mặt hắn luôn có khăn che.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Từ trước đến sau, ngươi không thấy mặt hắn lần nào?

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Nếu có thì bây giờ tôi còn tiếc gì không nói với Tam thiếu để cầu sự sống? Một con người đã không dám chết để phải cho người sai khiến như tôi có dịp tìm con gười sống thì tôi làm sao lại không chụp lấy? Xin Tam thiếu biết cho điều đó. Trước, có một hôm có một người bao mặt đến gặp tôi và hỏi đã có biết trúng độc hay chưa, tôi ngầm vận công và không thấy phản ứng gì nên hậm hực đuổi hắn đi. Hắn không nói một tiếng nào, nhưng một tháng sau đó cơn đau kéo đến, đau đến mức tôi không còn đi được, thế nhưng lại không chết. Cơn đâu cứ đến từng hòi như thế cho đến khi hắn tới. Tự nhiên, hắn cho tôi uống thuốc tan mất cơn đau, từ đó, tôi trở thành một cái máy để cho hắn sai khiến.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Những người dưới ngươi cho đến nay cũng không biết hắn là ai?

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Chỉ có một mình hắn biết hắn mà thôi.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Ngươi bảo một tháng hắn trao cho ngươi một bao thuốc.

Thân Nhất Biên đáp :

- Tôi biết ý của Tam thiếu, nhưng đã chậm rồi, mới hồi sáng này hắn đã cho Lương Thiên Trường mang thuốc đến, nếu muôn, Tam thiếu lại phải chờ đến một tháng sau, nhưng theo tôi thấy vẫn là vô ích, vì hắn có nhiều cách đưa thuốc không nhất định cách nào.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Như vậy chỗ giữ Triệu đại nhân ai biết? Chỉ một mình hắn biết?

Thân Nhất Biên đáp :

- Có lẽ như thế.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Thuốc giải cho anh em họ Lương ngươi có không?

Thân Nhất Biên đáp :

- Không, có lẽ chỉ có một mình hắn giữ.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nghe nói ở đây có giam giữ một người, phải không?

Thân Nhất Biên gật đầu :

- Thật là đáng mừng, bây giờ những câu hỏi của Tam thiếu tôi mới có thể thỏa mãn một câu, tôi biết chuyện đó.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Người đó là ai?

Thân Nhất Biên đáp :

- Đó là một lão thái bà, tôi không biết lão thái bà đó là ai, bà ấy lạ lắm, tôi chưa bao giờ nghe bà ta nói một tiếng, hỏi gì cũng làm thinh, gần như một người câm.

Lão thái bà?

Hàn Ngọc Trác và cô gái bao mặt cũng kinh ngạc, cả hai không thể đoán ra lão thái bà đó là ai.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm và vụt hỏi :

- Có phải Âm bà bà không?

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Không. Âm bà bà tôi biết, bà này không phải.

Hàn Ngọc Trác làm thinh, câu chuyện thật lạ lùng.

Thân Nhất Biên hỏi :

- Chỗ này khá bí mật, tại làm sao Tam thiếu lại có thể tìm ra?

Hàn Ngọc Trác lơ đãng :

- Không cần biết chuyện đó làm chi…

Cô gái bao mặt vụt hỏi :

- Tam thiếu, Tiểu Diện Sát có danh phận trong giang hồ lắm phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Danh phận có cao, bây giờ cũng chẳng còn gì.

Cô gái bao mặt nói :

- Nếu trong vòng một tháng mà có thể lấy được thuốc giải thì hắn còn lại cũng là một nhân chứng quan trọng.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tùy ý cô nương, chỉ có điều cái con người của hắn…

Thân Nhất Biên vội nói :

- Tam thiếu, tôi đã bị hắn hành hạ quá nhiều rồi, bây giờ chỉ cần có thuốc cứu sống thì đối với hắn tôi coi như kẻ thù vạn kiếp, Tam thiếu muốn sai khiến cách nào tôi cũng tự nguyện.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Được rồi, ta tạm tin ngươi thử xem, nhưng có thể bảo đảm cho ngươi hay không cũng phải có thời gian trong vòng một tháng tới đây, cần phải tìm cho được tên đó.

Thân Nhất Biên nói :

- Tam thiếu, thật tôi không biết về con người ấy, nhưng có một vài điểm tôi xin để Tam thiếu liệu đoán, hắn rất hiểu biết về nội tình của Trường Bạch thế gia, nhất là đối với Lương gia huynh đệ.

Hàn Ngọc Trác nhìn sững vào mặt hắn :

- Ngươi nghe hắn nói những gì?

Thân Nhất Biên đáp :

- Hắn nói thì không rõ lắm, nhưng hắn tỏ ra biết rất nhiều.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu, chư vị Lương gia có thù oán với ai được coi là sâu lắm không?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Đã là người xông xáo trong giang hồ, nhất là làm cái nghề bảo tiêu, tự nhiên là không làm sao tránh khỏi, tuy nhiên hành động của các vị đó, theo tôi thì cũng không đến nỗi có oán sâu. Chỉ có điều tôi không làm sao có thể nghĩ ra con người đó, vì không làm sao có người lại hiểu nhiều về Trường Bạch thế gia và Lương gia huynh đệ như thế ấy…

Cô gái bao mặt nói :

- Cũng có thể hắn điều tra, tìm hiểu lâu rồi…

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tự nhiên, nhưng điều làm cho tôi khó hiểu là tại làm sao lại hãm hại Lương gia và bắt Triệu đại nhân? Hai việc đó…

Cô gái bao mặt nói :

- Triệu đại nhân ngồi xe của Lương gia, hắn bắt Triệu đại nhân, trút tội lên đầu Lương gia, như vậy là nhắm đối phó với Lương gia đó chớ.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Nếu mục đích bắt cóc Triệu đại nhân là để trút tội cho Lương gia, thì bây giờ anh em họ Lương đã lọt vào tay hắn rồi thì tại sao lại không thả Triệu đại nhân?

Cô gái bao mặt nói :

- Cũng có thể… À, hay là quả thật hắn đối với Triệu đại nhân cũng có thù oán.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Người ngoài tuyệt đối không thể biết được những chuyện thuộc về hai họ Lương, Hàn, vì cả hai họ đều có một quá trình quan hệ mà chính những bậc lão bối cũng không cho tiết lộ, người trong gia thuộc hai nhà thì nhất định không làm chuyện đó, tôi thật không thể nghĩ nổi hắn là ai?

Thân Nhất Biên vụt nói :

- Đúng rồi, Tam thiếu, tôi nhớ có một lần khi nói về anh em họ Lương, hắn bảo rằng vợ của Lương Thiên Long chết sớm vì hậu sản, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa tục huyền. Hắn dồn hết tâm trí để mưu độc chiếm gia nghiệp họ Lương. Nhưng không biết chuyện ấy quả có hay không?

Hàn Ngọc Trác nhướng mắt :

- Có chuyện như thế nữa sao?

Cô gái bao mặt nói :

- Tam thiếu, chuyện đó là sao người ngoài biết được?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng nói Lương đại thúc bá chiếm sản nghiệp thì quả là chuyện ngậm máu phun người, tiên nhân của họ Lương năm người đã qua đời hết bốn, bây giờ còn lại vị Ngũ thúc gia, Lương đại thúc đã thờ như cha ruột. Thêm vào đó, bao nhiêu anh em thúc bá đều tập trung lập nghiệp và cộng đồng thừa hưởng, làm sao lại có thể nói Lương đại thúc bá chiếm.

Hắn nhìn sững vào mặt Thân Nhất Biên và hỏi :

- Cùng chung đụng với hắn lâu ngày, cho dầu không thấy mặt thật, nhưng ít ra ngươi cũng nhớ kỹ vóc dáng, và tự nhiên cũng đoán được tuổi tác chớ?

49. Chương 49: Câu Chuyện Nhà Họ Lương

Cau mặt ngồi ngẫm nghĩ một lúc như để soát lại cho thật kỹ, Thân Nhất Biên đáp :

- Thật cũng khó nói, cái rõ nhất là con người của hắn ôm ốm cao cao, theo giọng nói thì độ khoảng sáu mươi, nhưng thật thì hắn hay thay đổi giọng nói, tuy nhiên, vì gần đây, tôi có thể xác định được như thế.

Hàn Ngọc Trác lẩm bẩm :

- Ốm ốm cao cao… khoảng sáu mươi tuổi…

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu, trong Lương gia có người nào như thế hay không?

Hàn Ngọc Trác trả lời bằng một giọng nặng nề :

- Có thì có, nhưng tôi không dám tin rằng cái tên đó là người của Lương gia.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Chuyện hiền nội của Lương gia vì hậu sản mà chết, đáng lý người ngoài không thể biết?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Gia thuộc mà không tin cẩn cũng không thể biết chuyện đó, nhưng cũng có thể người của hai họ Lương Hàn, trong khi trà dư tửu hậu vô tình tiết lộ.

Cô gái bao mặt nói :

- Chuyện đó không phải là không thể có, thế nhưng theo tôi thì trường hợp đó khó có thể xảy ra đối với hai họ Lương Hàn.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Những người thân tín không nhất thiết là con người hiểu biết rộng, nhất là đối với hai họ Lương Hàn, tôi biết ai cũng trọng nhân nghĩa, những người gia bộc thân tín rất nhiều người kém cỏi, họ có thể vui miệng nói ra...

Cô gái bao mặt gật gật :

- Thôi, gạt chuyện đó ra một bên, bây giờ Tam thiếu soát lại xem hai họ Lương Hàn có người nào ốm cao, khoảng sáu mươi tuổi không?

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm khá lâu :

- Ốm cao thì nhiều, nhưng cỡ sáu mươi tuổi thì chỉ có mỗi một người.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Người đó là ai?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không thể như thế đâu, cô nương.

Cô gái bao mặt giục :

- Thì cứ nói thử xem, có sao đâu? Mình đâu đã xác định bây giờ?

- Chỉ có Lương Thiên Trường là cao nhất tuổi trạc sáu mươi đó thôi, ngoài ra chẳng còn ai nữa.

Cô gái bao mặt "ồ" lên rồi nói :

- Như thế là người mất trí bên dòng suối hôm nọ phải không Tam thiếu?

- Vâng!

Ngẫm nghĩ một phút giây cô gái bao mặt tiếp :

- Theo ý tôi Tam thiếu hãy nên hết sức lưu tâm điều này mới được.

Hàn Ngọc Trác không đáp câu này mà chỉ hỏi :

- Vừa rồi cô nương hỏi người tuổi cao, tai lớn có ý nghĩa gì?

- Tôi nghĩ có thể đây là một vụ đầu độc.

- Đầu độc à?

- Vâng! Nếu không tại sao lão Lương lại làm mặt lạ với Tam thiếu và lại còn hành hung nữa, rồi ngơ ngác như một kẻ mất hồn. Chẳng hiểu Tam thiếu có chú ý đến chuyện này chăng?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Từ lúc gặp Lương thúc thúc bên dòng suối nhận thấy sự kỳ lạ của hắn tôi đã nghĩ tới điều này, nhưng chẳng rõ ai đã đầu độc hắn và hành động như thế dụng ý gì.

Cô gái bao mặt nói :

- Cứ theo ngụ ý của tôi, có lẽ đây là một cuộc trả thù.

Hàn Ngọc Trác sửng sốt :

- Trả thù à? Nhưng nhân vật nào trả thù họ Lương và hành động như thế để làm gì?

- Tam thiếu chỉ cần tìm ra thủ phạm đầu độc lão Lương, tự nhiên sẽ hiểu ngay nhân vật đó hành động với ý định gì. Có một điều tôi được biết, trước đây Ngũ gia có một người bị tử hình không hiểu Tam thiếu có biết chuyện này không?

Đôi mắt Hàn Ngọc Trác chớp lên :

- Nếu cô nương khong hỏi thì tôi đã quên mất chuyện này, vì nó là một điều bất hạnh có xúc phạm đến thanh danh nên hai họ Lương Hàn đã từ lâu không bằng lòng nhắc đến nhưng không biết hồi đó phán quyết tử hình người con của Ngũ thúc gia là vị quan nào, không biết có phải Triệu đại nhân không?

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu, vị họ Lương bất hạnh đó bị bắt nơi đâu?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chuyện đó lâu quá tôi không biết, chỉ biết quan phán quyết tử hình.

Cô gái bao mặt nói :

- Cứ theo tình thế này, có thể vị quan phá quyết hồi đó chính là Triệu đại nhân. Ngày nay, Ngũ thái lão gia hạ độc thủ đối với Lương gia huynh đệ, cũng có thể vì trước kia lấy tư cách làm anh, các vị này đã nghiêm giáo người con của ông ta, theo ông ông ta có thể bảo cái chết đó anh em họ Lương phải chịu hoàn toàn trách nhiệm… Nhưng chuyện đến chỗ này thì đã lớn quá rồi, tôi không dám đoán định, xin Tam thiếu cố mà tìm hiểu…

Hàn Ngọc Trác tái mặt, hắn nói với Thân Nhất Biên :

- Ngươi hãy cho ta biết có thể tìm được người đó ở vùng nào?

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Điều này tôi không thể trả lời, hành tung của hắn bí mật lắm, không ai có thể xác định địa phương.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Ngươi có thường được gặp mặt hắn không?

Thân Nhất Biên đáp :

- Cách một hoặc hai tháng một lần, nhưng không khi nào nhất định.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Như thế thì có lẽ không đúng, vì Ngũ lão gia đã đi Trường Bạch… Không, ta nhớ rồi, ông ta chưa kịp đi… Hãy xem lại những người có mặt ở đây có Ngũ lão gia trong đó hay không?

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Tam thiếu, không cần, tôi biết, chỉ có Lương gia huynh đệ và người con trai của Lương Thiên Long và Lương Phi Hổ?

Hàn Ngọc Trác trố mắt :

- Sao lại có chuyện như thế? Chính ta đã bảo Phi Hổ đưa quan tài nhị thúc ta về Trường Bạch, hắn ra đi trước mắt ta…

Thân Nhất Biên lắc đầu :

- Chuyện này tôi không biết, chỉ biết hắn bị đưa đến đây cùng với mấy anh em nhà họ Lương.

Hàn Ngọc Trác biết chuyện này là sự thật vì ngòa Lương nhị thúc đã chết, đáng lý còn lại chín người, thế nhưng trừ Lương lục thúc đang nhờ Tàn Khuyết lục sứ giữ hộ, ở đây số người bị hắn bế huyệt vẫn còn đến chín người, như vậy thì nhất định trong đó có cả Lương Phi Hổ.

Hắn quay lại nhìn khắp nhưng người đang nằm ngổn ngang và kéo dậy một người tụt khăn bao mặt ra, quả chính là Lương Phi Hổ.

Hắn ở đây thì linh cữu của Lương nhị thúc ở đâu?

Hàn Ngọc Trác dậm chân, khối đá dưới chân hắn nứt ra từng mảnh, giọng hắn vừa căm tức vừa buồn rầu :

- Dòng họ tàn sát lẫn nhau là nghĩa làm sao?… Là nghĩa lý làm sao?

Hắn đứng lặng một lúc khá lâu, rồi quay qua hỏi Thân Nhất Biên :

- Người đó có biết võ công phải không?

Đang trong hoàn cảnh dở sống dở chết, nhưng Thân Nhất Biên cũng phải bật cười :

- Sao Tam thiếu lại hỏi như thế? Chẳng những viết võ công mà lại còn cao nữa chớ. Nếu không thì làm sao có thể làm nên chuyện kinh thiên động địa như thế?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Như thế thì lại không đúng nữa rồi, trong năm anh em, chỉ có một mình Lương ngũ thái lão gia là không biết võ công, từ nhỏ ông ta rất công kích, không tán thành chuyện luyện võ.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu biết chắc Ngũ thái lão gia không biết võ công?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi phải biết chớ, cô nương.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Tam thiếu nghĩ xem có thể có trường hợp ông ta cố tình không cho lộ ra ngoài?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cô nương, đâu phải một ngày một buổi? Hai họ Lương Hàn là thế giao đã mấy đời rồi. Tôi không biết thì trưởng bối của tôi phải biết chớ.

Cô gái bao mặt trầm ngâm :

- Rất tiếc là bây giờ chưa có cách nào làm cho chư vị họ Lương tỉnh trí, nếu không, hỏi chư vị đó là có thể hiểu ngay.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tạm thời gác vụ ấy lại, cô nương hãy cùng tôi vô động để cứu vị lão thái bà rồi sẽ tính sau.

Hắn cúi xuống bế huyệt Thân Nhất Biên và đứng lên đi vào động.

Cô gái bao mặt theo sau, nàng cúi mặt trầm ngâm không nói, hình như câu chuyện nhà họ Lương đã làm cho nàng suy nghĩ thật nhiều.

∘ ∘ ∘

Hang động này quá rộng, đứng ngoài nhìn vào không sao ước lượng được cái rộng của nó.

Vừa bước vào hơi lạnh của đá bốc ra rờn rợn, có lẽ ban đêm còn lạnh hơn nhiều.

Đi vô chừng mười trượng, đường rẽ sang bên trái, qua khỏi khúc đó, đường hang thẳng băng.

Dài theo hai bên khoang này, gồm có năm sáu gian thạch thất, mỗi gian đều có đệm chiếu và những cái bếp kê bằng đá.

Có lẽ đó là chỗ trú của Thân Nhất Biên và anh em họ Lương.

Tận đầu, lại có một gian nữa, hai cánh cửa đá đông khít rim, bên ngoài có khóa.

Cô gái bao mặt nói :

- Gian này có thể là chỗ giam người.

Hàn Ngọc Trác gật đầu và bước thẳng lại bên cánh cửa.

Đứng bên ngoài nghe ngóng, bên trong lặng im phăng phắc, Hàn Ngọc Trác nắm khoen cửa ướm thử và vận công kéo một cái thật mạnh, cánh cửa bật ra.

Bên trong trống rỗng.

Hàn Ngọc Trác rung động. Nhưng khi ánh sang của ngọn đèn lồng lần làm cho quen mắt, hắn nhìn ra được và khi nhìn ra được, hắn càng rúng động hơn.

Cô gái bao mặt cũng đã thấy rồi.

Thạch thất không rộng, chỉ chừng một trượng vuông viên, ba mặt thảy đều có một ngọn đèn, nhưng ánh sang thật là yếu ớt.

Chính giữa gian thạch thất ngồi xếp bằng tròn một lão bà tóc trắng phau phau, da mặt đen sần sùi và mặc chiếc áo rộng kim tuyến chớp ngời.

Da mặt vừa đen vừa nhăn nhúm trông như mặt khỉ già, nhìn phớt qua rất khó phân biệt được mặt mũi rõ ràng, nhất là mắt bà ta như luôn luôn khép lại.

Hai bàn tay cũng nhăm nhúm sần sùi đen trại, móng tay dài hơn bàn tay đặt trên đùi bất động. Chung quanh mình bà ta lổn ngổn đeo đầy những chiếc đầu lâu bằng bạc, trông như những xâu lục lạc, ngoài ra thạch thất trống trơn.

Thật là lạ, Hàn Ngọc Trác và cô gái bao mặt đều ngạc nhiên, không thấy xiềng xích, chân cũng không bị trói, than thể cũng không thấy tàn phế một chỗ nào, cũng không thấy dấu hiệu là đã bị người chế huyệt, them vào đó, hai cánh cửa bên ngoài, chỉ vận công sơ sơ là có thể xổ bung, vậy thì tại sao bà ta lại chịu tù cấm ở đây…

50. Chương 50: Miêu Cương Động Chủ

Cô gái bao mặt và Hàn Ngọc Trác đứng nhìn trân trối.

Không lẽ bà ta là người không biết võ công?

Không lẽ bảo rằng võ công bà ta quá tầm thường, không phải là đối thủ của Thân Nhất Biên và Lương gia huynh đệ?

Nhưng nếu là người không biết võ công, hoặc võ công tầm thường thì tại sao lại phải giam cấm trong một gian nhà đá một chỗ bí mật như thế này?

Và tại sao Di Hồng lại bảo nếu cứu được người này ra, thế địch tự khắc sẽ bị phá?

Cô gái bao mặt và Hàn Ngọc Trác còn đứng ngần ngừ, thình lình, lão bà tóc bạc hé mặt ra.

Bây giờ thì hai người lại thêm một lần kinh ngạc.

Mắt bà ta không mở lớn, chỉ hé ra thôi, nhưng hình như họ thấy trong thạch thất sáng lên, ánh mắt của lão bà tóc bạc y như hai ngọn đèn đêm.

Và giọng của bà ta cũng lạnh băng băng :

- Ta đã bảo rồi, ta bảo các ngươi đừng có đến quấy rầy ta. Chẳng lẽ các ngươi đều điếc? Chẳng lẽ các ngươi quả muốn buộc ta phải nổi nóng lên?

Giọng nói thật lạnh, nhưng Hàn Ngọc Trác và cô gái bao mặt cảm nghe hình như lờ lợ, có lẽ tuổi của bà ta già lắm, nên giọng nói không còn trong được nữa.

Qua phút bàng hoàng, Hàn Ngọc Trác định thần bước lên một bước vòng tay :

- Xin lão thái bà đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải là đồng bọn ở đây.

Lão bà tóc bạc hấp háy mắt :

- Không phải bọn này thì bọn nào?

Đúng là con người không thèm lễ độ, có lẽ tuổi đã quá già, bà ta không cần nghĩ đến điều đó.

Hàn Ngọc Trác thuật lại lượt câu chuyện và quay qua giới thiệu :

- Vị cô nương cùng đi với tôi đây là Tàn Khuyết môn chủ?

Lão bà tóc bạc im lặng lắng nghe và hỏi :

- Ngươi là Hàn Ngọc Trác, là con trai của "Trường Bạch thế gia" Hàn Quân Dật?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Vâng.

Lão bà tóc bạc gật gật đầu :

- Hàn Ngọc Trác thì ta không nghe, nhưng Hàn Quân Dật thì hình như có nghe đâu đó, cậu bé, những lời ngươi nói vừa rồi là thật?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Lão thái bà tôi không có lý do đi nói dối.

Lão bà tóc bạc hỏi :

- Ngươi có nghe nhầm không? Chuyện này có quan hệ gì với Miêu Cương bát động không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chuyện lão thái bà bị giam cầm ở đây, chính tôi nghe Di Hồng cô nương kể lại, nàng là người của Miêu Cương bát động.

Lão bà tóc bạc cau mày :

- Di Hồng? Tại sao ta lại không biết Miêu Cương bát động có cái tên như thế? Cô ả là con người như thế nào?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Cứ theo lời cô ta thì cô ta là người thứ sáu trong "Lục Kim Đồng Ngọc Nữ", đồ đệ của Kim Hoa Thánh Mẫu.

Lão bà tóc bạc hừ hừ liền tiếp :

- Nó là Tiểu Hồng chứ không phải là Di gì cả, hừ hừ thật không ngờ con a đầu đó lại phản sư, đúng là báo ứng… đúng là báo ứng…

Ngừng một giây vẻ mặt bà ta hơi dịu lại :

- Như thế ngươi nói đúng, quả câu chuyện này có dính líu với Miêu Cương bát động, đúng là cả gan, đúng là hành động hủy diệt thanh danh của Miêu Cương bát động, hành động nhấn Miêu Cương bát động tận bùn nhơ. Ta không thể nào dung được. Ta không thể nào dung được.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Lão thái bà muốn nói đến Kim bà bà?

Những sợi tóc bạc trước trán của lão bà như muốn dựng lên :

- Ai nói Kim bà bà là Tổng động chủ Miêu Cương bát động mà lại đi hủy diệt thanh danh của nó như thế nào đó sao? Năm xưa đã hứa với Mộc vương gia rằng không bao giờ bén mảng đến Trung Nguyên để làm cái chuyện không lành, Kim bà bà lại đi nuốt lời như thế đó sao?

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Vãn bối thất ngôn, nhưng chẳng hay lão thái bà định nói :

Lão bà tóc bạc nói :

- Ta muốn nói cái con sư muội của Kim bà bà, cái con khi sư diệt tổ Kim Hoa Nương.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Lão thái bà quanh mình đầy những phù hiệu của Miêu Cương bát động, lại am hiểu tình hình quá rõ, chẳng hay lão thái bà là...

Lão bà tóc bạc nói như gây :

- Là Miêu Cương tổng động chủ Kim bà bà.

Hàn Ngọc Trác cảm thấy như từ không trung rớt xuống, hắn vội vòng tay :

- Hàn Ngọc Trác niên kỷ ấu tiểu, đương diện mà không biết Bà bà, dám xin Bà bà rộng dung.

Kim bà bà lại hừ hừ, nhưng lần này không phải giận dữ mà có vẻ bằng long :

- Còn nhỏ mà nói năng khá lắm, như thế đủ thấy gia giáo của Hàn Quân Dật cũng hay.

Thật là trịch thượng, nhưng Hàn Ngọc Trác không thấy giận, với niên kỷ đó, với địa vị đó, bà ta có thái độ đó cũng vừa.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Cứ theo Di Hồng cô nương nói, thì hình như đây là chỗ giam cầm, nhưng chẳng hay Bà bà bị...

Tóc của Kim bà bà lại như muốn dựng lên :

- Thì cái con sư muội của ta chớ còn ai nữa? Không biết nó làm với một số người Hán bao giờ, ngỏ ý muốn được gả về cho một người Hán, ta không bằng lòng, thế là nó dung độc kế chế ngự ta. Bây giờ ta mới biết, chuyện hôn nhân của nó chỉ là mượn cớ, chớ chính là nó muốn tước đoạt uy quyền để cầm đầu Miêu Cương bát động xâm nhập thôn tính Trung Nguyên.

Hàn Ngọc Trác cau mặt :

- Lão Bà bà, tiếp sức cho lực lượng Miêu Cương bát động còn có đám người, đúng hơn là một con người mạo danh là Tàn Khuyết môn chủ...

Kim bà bà hỏi :

- Ngươi muốn nói đến cái người mà con a đầu định lấy làm chồng đó phải không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chắc Bà bà cũng thấy rằng có thể như thế đó lắm.

Kim bà bà lắc đầu :

- Không cần biết, cái đáng nói là nó đã hại ta để soán đoạt ngôi vị, nhấn chìm thanh danh của Miêu Cương bát động xuống tận bùn sâu, ta mà thoát khỏi được ở đây là ta sẽ bầm thây nó ra vạn đoạn.

Bây giờ thì Hàn Ngọc Trác mới rõ tại sao Di Hồng cho hắn biết nơi này, tại sao nàng lại nói cứu được người đó là thế địch tức khắc sẽ bị phá giải.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Lão Bà bà, chúng tôi không nhận ra làm sao Bà bà lại có thể không thoát được nơi đây?

Kim bà bà quắc mắt :

- Những chiếc đầu lâu bạc xung quanh người ta, ngươi có thấy không?

Cô gái bao mặt kinh nghi :

- Không lẽ nào lão Bà bà lại bị…

Kim bà bà hừ hừ :

- Những cái đầu lâu bạc là phù hiệu của Miêu Cương bát động, nó cũng là lệnh phù cũ Miêu Cương truyền lại, ta không dám bất kính…

Cô gái bao mặt hỏi :

- Lão nhân gia muốn nói là không dám nhảy qua những "lệnh phù" đó phải không?

Cô gái bao mặt lại nói :

- Nếu thế, lão Bà bà không thể lấy để sang nơi khác để đi ra sao?

Kim bà bà hừ hừ :

- Chờ ngươi nói chuyện đó à? Nếu ta có thể lấy để tránh ra thì làm sao ta lại phải chịu giam giữ ở đây? Nếu có thể làm như thế thì ta lại để cho cái con a đầu Kim Hoa Nương để ta ở một chỗ hôi hám như thế này sao?

Cô gái bao mặt ngạc nhiên :

- Lão Bà bà không thể tùy tiện lấy để tránh ra sao?

Kim bà bà hầm hầm :

- Nói bậy!

Đúng là cái mụ già không biết khách khí một chút nào hết, thế nhưng Hàn Ngọc Trác đã chịu được thì không lẽ cô gái bao mặt lại không chịu được? Chỉ cần nó chuyện vài câu là ai cũng có thể biết rõ tánh nết của bà ta rồi và chắc chắn trong đời này không ai lại đi chấp nhất làm chi chuyện đó.

Nàng hỏi :

- Vậy thì ai có thể động đến nhưng vật này?

Kim bà bà đáp :

- Chỉ cần không phải là người của Miêu Cương bát động thì ai cũng có thể dời được cả.

Cô gái bao mặt có vẻ mừng rỡ :

- Như thế thì trong hai chúng tôi đây, ai cũng có thể làm được cả vì chúng tôi đều không phải là người của Miêu Cương bát động.

Vừa nói, nàng vừa bước tới, nhưng Kim bà bà vội nói :

- Khoan!

Cô gái bao mặt dừng lại :

- Lão Bà bà…

Kim bà bà lạnh lùng :

- Đã đành không phải là ngươi Miêu Cương bát động là đều có thể dời những vật này, thế nhưng người của Miêu Cương bát động lại có nhiệm vụ bảo hộ lệnh phù để không có bất cứ ai động tới. Nói như thế là các ngươi có quyền cứ động đến lệnh phù, còn ta thì có bổn phận phải bảo hộ lệnh phù, tự nhiên đó không phải là chuyện đùa, không phải là chuyện làm như đánh cuội, nó là một vấn để sinh tử của truyền thống của Miêu Cương bát động, các ngươi tránh nổi ngọn chưởng của không mà định làm chuyệnd đó?

Cô gái bao mặt khựng lại, Hàn Ngọc Trác cũng sững sờ.

Thật là kỳ cục.

Người ta đã lợi dụng thứ gọi là "lệnh phù" đó để làm cái khám giam giữ bà ta, thế mà bà ta lại cứ bo bo cái "nhiệm vụ" bảo vệ!

Thế nhưng Hàn Ngọc Trác chợt gật đầu.

Hắn đã thông cảm được hai cái khó khăn của bà ta.

Hắn đã từng nghe cha hắn kể những chuyện tục lệ lạ lùng của các sắc dân thiểu số, càng xa người Trung Nguyên chừng nào, họ lại càng có những tập tục lạ lùng chừng ấy.

Người ta đã cho đó là phong tục kém… mở mang, nhưng với Hàn Ngọc Trác, hắn thấy đó là những cái hay của họ.

Dân tộc được tiếng là văn minh như Trung Nguyên, một dân tộc được tiếng đem sự văn minh như Trung Nguyên đi khai hóa cho, những bộ tộc "man di mọi rợ" đã biết đọc nhiều sách, đã biết dạy người ta về những luật lệ tôn trọng đời sống nhân quần trong xã hội, nhưng chính hắn đã chứng kiến những con người "thông thái" ấy đã phạm luật hơn ai hết, phạm ngay cả những luật lệ tốt đẹp mà chính mình đặt ra, họ đã cố tình phạm luật với tất cả sự thông thái của họ.

Trái lại, những bộ tộc được người Trung Nguyên gọi là… kém mở mang ấy, tuy họ có những tập tục coi có "u minh" quá, thế mà họ lại biết tôn trọng, đó là nguyên nhân khiến cho họ có tinh thần hợp quần, tôn trọng cái xã hội của họ đúng mức, cho dù một việc "phạm pháp" không ai thấy được, hay có thấy, có biết cũng có thể dung chế được, họ cũng vẫn không làm.

Hắn nhìn sững lão bà, trong lòng hắn chẳng những không thấy lạ lùng mà lại còn dâng lên một niềm cảm phục hắn nói :

- Tuy không phải là người của Miêu Cương bát động, nhưng tôi không bao giờ có ý đụng chạm đến sự thiêng liêng đó nếu đừng bị một sự bức bách, trong tình hình này, tôi bị bắt buộc phải hành động, xin lão Bà bà thứ cho.

Hắn quay qua nói với cô gái bao mặt :

- Xin cô nương hãy đứng tránh một bên.

Cô gái bao mặt im lặng đứng tránh qua.

Hàn Ngọc Trác quay lại nhìn Kim bà bà :

- Lão Bà bà, vì tình thế bắt buộc tôi, lão Bà bà phải bảo vệ, xin lão Bà bà hãy chuẩn bị.

Kim bà bà gằn giọng :

- Tùy theo năng lực từng người mà hết lòng bảo vệ, trên cương vị chủ tể của ta, ta sẽ đánh ba chiêu, ngươi hãy cố mà cẩn thận. Cậu bé, cậu hiểu ta, ta cũng hiểu cậu, chúng ta không thù oán, cậu có thể là người ơn, nhưng ta vẫn phải tận lực bảo vệ tổ tiên, cậu hãy biết điều đó.

Hàn Ngọc Trác vong tay :

- Đa tạ Bà bà.

Hắn buông tay xuống và bước lên.

Kim bà bà quắc mắt :

- Cậu bé, cẩn thận.

Bàn tay trái của bà ta nhấc lên, chưởng phong cuối tới.

Chưởng phong thật nhẹ nhưng thật chắc, chậm chậm từ từ…

Là một người đã được trui rèn từ Trường Bạch thế gia, Hàn Ngọc Trác biết đó là nội công thuộc thượng thừa, công lực cỡ khoảng bảy thành.

Hắc vừa vận công, vừa thầm khen lão thái bà ngày ngoài miệng tuy lạnh, nhưng trong lòng quả biết điều. Bảy thành công lực đối với nhiệm vụ bảo vệ lệnh phù của tổ tiên, bà ta được coi như đã làm tròn. Chỉ đưa ra bảy thành công lực mà không đến tám thành hay hơn nữa, trong lòng bà ta đã ước lượng, bà ta chỉ làm tròn nhiệm vụ, chớ không vì lòng thù địch.

Hàn Ngọc Trác xuống tấn, bàn tay phải của hắn đưa lên, hắn không đánh ra là hứng chịu.

Sức đưa ra là tấn công mạnh nhưng vẫn thiếu đất chịu, nếu mạnh hơn là thắng, nhưng nếu cầm đồng thì phải thụt lùi, sức chịu đựng lại khác, vì đó là sức mạnh của thân mình, của cả đôi chân.

Hắn chọn cách đó, tuy không sao, nhưng chắc. Nếu có một chín một mười, hắn vẫn có đủ sức để chịu chưởng đầu.

Hai luồng chưởng chạm vào nhau, thân hình của Kim bà bà hơi nhóng lên, cái nhóng lên đó là thế tránh cho khỏi nghiêng ngược về phía sau.

Bà ta trầm trầm :

- Cậu bé, ngươi giỏi về nội công.

Bàn tay phải đưa lên, Hàn Ngọc Trác nhận ra rất dễ dàng, trong đó cũng đúng bảy thành công lực.

Hắn không đứng một chỗ cũ, hắn tràn mình qua thật nhanh, bàn tay của Kim bà bà nghiêng theo, ngọn chưởng vẫn đúng vào chính diện.

Thình lình, Hàn Ngọc Trác nhún chân, thân hình hắn lộn nghiêng, từ bên phải đã bật sang bên trái và tay hắn đưa lên.

Hai người đối diện, hai ngọn chưởng đối đầu, hơn kém nhau về nội lực, cái đó, hai người qua chưởng đầu đều đã biết nhau, lần này, hắn di động và thình lình đánh tạt ngang.

Chính diện là phải một mười một chín, đánh tạt ngang người, phá thế chỉ cần bảy phần mười của đối phương là có thể đương đầu.

Hàn Ngọc Trác chiếm thượng phong.

Lần này, Kim bà bà không nói nữa, nhưng bà ta cũng vẫn không gấp, bà ta chờ cho Hàn Ngọc Trác đứng yên là hất tay lên.

Thế nhưng Hàn Ngọc Trác không đứng yên, hắn đánh xong ngọn thứ hai là thân hắn lao chao làm như bị đội, nhưng phải thối lui, hắn chao qua chao lại và thình lình, hắn lao tới với tất cả đà nhanh của hắn.

Cái lao mình của Hàn Ngọc Trác nhanh không thể tưởng tượng khiến cho Kim bà bà đã phải giật mình vì lối khinh công kỳ diệu đó.

Kim bà bà bật khén :

- Ảo thân pháp!

Giờ thì chỉ còn một chiêu nữa là mãn cuộc sự cam kết giữa Kim bà bà và Hàn Ngọc Trác.

Nhìn thẳng vào mặt Hàn Ngọc Trác, Kim bà bà lạnh lẽo :

- Cậu bé hãy coi chừng :

Hàn Ngọc Trác khiêm tốn :

- Tại hạ đang chờ lãnh giáo đây.

Kim bà bà thét :

- Nhận chiêu.

Theo tiếng thết Kim bà bà đưa ra một chiêu vô cùng hiểm độc và nhanh lẹ như luồng chớp.

Người đứng ngoài nhìn vào cứ tưởng Hàn Ngọc Trác sẽ bị Kim bà bà đánh ngã ở chiêu cuối cùng này.

Không dám coi thường vì hiểu rõ Kim bà bà quyết thắng bại ở chiêu này, Hàn Ngọc Trác giở ngọn chưởng lên vận đủ mười thành công lực chống đỡ đạo nội kình hùng mạnh của đối phương.

Bộp!

Một tiếng động khô khan nghe như viên đá ném xuống mặt nước. Kim bà bà xoay ngang chân phải lệch ra phía sau một bước, trên gương mặt có vẻ biến đổi do đạo kình của Hàn Ngọc Trác đưa ra.

Dĩ nhiên Kim bà bà đã thu Hàn Ngọc Trác ở chiêu sau cùng và tới đây là xong.

Mọi người đều đinh ninh Kim bà bà sẽ nổi giận và có thể tiếp tục cuộc giao đấu cùng Hàn Ngọc Trác với hình thức khác.

Nào ngờ sự tình đã trái lại, Kim bà bà không hề thịnh nộ lại cất tiếng khen Hàn Ngọc Trác :

- Võ công cậu bé phi thường. Cậu là cao thủ đệ nhất của thiên hạ đấy. Ta có lời khen cậu đấy.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Vãn bối không dám, chỉ cầu xin lão Bà bà cho biết chỗ để vãn bối cứu thoát Triệu đại nhân.

Kim bà bà gật đầu :

- Đương nhiên.

Hai người dẫn đường đi trở ra ngoài. Khi ra khỏi động, Kim bà bà ngạc nhiên :

- Lạ quá, ở đây là đâu mà cảnh trí như thế này?

Hàn Ngọc Trác cũng ngạc nhiên :

- Sao vậy, lúc Lão Bà bà đến đây…

Kim bà bà lắc đầu :

- Ta bị chúng bỏ thuốc mê, khi vô tới gian thạch thất đó mới tỉnh lại.

Bà ta thở dài và đưa mặt nhìn quanh :

- Hàn tam thiếu, những người này có phải Tam thiếu vừa mới kể khi nãy là Lương gia đó không?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đúng thế, lão Bà bà.

Kim bà bà hỏi :

- Tam thiếu bảo họ thuốc mê làm cho mất lý trí phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Có lẽ như thế, vãn bối nghe Thân Nhất Biên nói lại.

Kim bà bà nói :

- Tam thiếu hãy khai huyệt một người ta xem.

Hàn Ngọc Trác mừng thầm, hắn nghĩ một khi Kim bà bà bảo như thế thì nhất định bà ta có thuốc giải, hắn khom mình xuống giải huyệt cho Lương Phi Hổ.

Vừa được giải huyệt, Lương Phi Hổ nhảy dựng lên vung chưởng…

Kim bà bà vẫy ta ra hiệu, Hàn Ngọc Trác chồm tới điểm nhanh.

Phi Hổ vừa mới vung tay là ngã xuống.

Kim bà bà cười cười :

- Được rồi, ta biết chuyện đó rồi.

Vừa nói, bà ta vừa ngồi xuống đưa tay đặt vào yếu mạch của Lương Phi Hổ.

Sau cùng, bà ta bóp miệng Lương Phi Hổ để nhìn vào lưỡi và ngẩng mặt lên nói :

- Giải thuốc này không giống như những thuốc khác, bởi vì nếu dùng không đúng cách có thể chết hoặc bị điên luôn, họ đã bị cho uống "Cửu Diện Liên Căn" chế thành Mê Hồn tán…

Hàn Ngọc Trác hỏi nhanh :

- Lão Bà bà có thể giải không?

Kim bà bà trầm ngâm không nói…

51. Chương 51: Thuốc Giải Mê Hồn Tán

Thật lâu, Kim bà bà ngẩng lên nhìn cô gái bao mặt rồi ngoắc Hàn Ngọc Trác bước tránh ra xa :

- Chuyện gì cũng thế, biết thì dễ, không biết thì khó vô cùng, Mê Hồn tán không phải chờ lâu như những thuốc giải ngay trong mình họ mà không biết.

Hàn Ngọc Trác còn đang ngơ ngẩn, bà vội kề tai nói nhỏ.

Không biết bà ta nói những gì, chỉ thấy Hàn Ngọc Trác cười cười và cuối cùng hắn bồng xốc Lương Phi Hổ đi tuốt vào trong động.

Chỉ một phút sau, hắn và Lương Phi Hổ trở ra, tuy không nói gì nhưng vẻ mặt của Lương Phi Hổ thật là tỉnh táo. Hai người lại bồng hai người nữa vào trong động.

Cô gái bao mặt đâm thắc mắc.

Nàng biết họ có cách gì đó chớ không phải cho uống thuốc, vì thuốc giải không thể khôi phục nhanh như thế.

Nàng hỏi :

- Lão Bà bà, làm sao?

Kim bà bà cười :

- Thứ Mê Hồn tán này là đặc chế tại Miêu Cương. Cách chế thì khó, như cách giải thì lại tầm thường, hồi nãy, có Hàn tam thiếu ở đây, trước mặt cô nương lão thân không tiện nói, chỉ cần dùng một chút nước tiểu của nạn nhân là giải ngay cho họ rất dễ dàng.

Cô gái bao mặt cười ngượng ngập :

- Thật là dễ quá mà không biết thì cũng đành phải chịu thua.

Và nàng hỏi lại :

- Nhưng công dụng của thuốc này là như thế nào.

Kim bà bà đáp :

- Thì như cô nương đã thấy, họ chỉ bị mất lý trí và để cho người bỏ thuốc sai khiến theo ý muốn, chỉ trừ người của họ, còn trên thế gian này tất cả đều được những người này xem là địch thủ, họ gặp là tấn công.

Bây giờ thì tất cả những người của Lương gia huynh đệ đều được cứu, Lương Thiên Long bước lại vòng tay trước mặt Kim bà bà :

- Đa tạ lão Bà bà đã giải cứu, anh em nhà họ Lương của chúng tôi nguyện khắc cốt minh tâm.

Và quay qua vòng tay nói với cô gái bao mặt :

- Đa tạ cô nương đã không nài khó nhọc vào đây giải cứu.

Kim bà bà cười :

- Chư vị không nên khách sáo, nếu phải tạ ơn thì chính lão thân đây phải tạ ơn Hàn tam thiếu, vì chính người mới là kẻ có công, lão thân cũng phải nhờ người cứu thoát. Bây giờ phải lo cho kịp, trong lúc chúng chưa làm tan nát Miêu Cương bát động, ta phải vãn hồi.

Hàn Ngọc Trác nói rõ cách ra và hắn ngó cô gái bao mặt :

- Tôi thấy hay nhất là lão Bà bà với Môn chủ ra trước rồi cho thuyền theo nước trôi vào, chúng tôi lần lượt ra sau.

Kim bà bà gật đầu :

- Chỉ có một con đường, chỉ có một cách đi thì phải làm như thế.

Bà ta ra hiệu cho cô gái bao mặt rồi hai người mở dây thuyền.

Đứng bên bờ suối nhìn theo, Hàn Ngọc Trác vòng tay nói với Lương Thiên Long :

- Đại thúc, tiểu điệt đến chậm làm cho chư vị thúc thúc chịu khổ quá lâu…

Lương Thiên Long nói :

- Sao Tam thiếu lại nói như thế, chuyện đâu phải dễ dàng, nếu Tam thiếu mà không mạo hiểm thì thật không biết kéo dài thời gian thêm nữa, hậu quả sẽ ra sao…

Lương Thiên Đạt hỏi :

- Tam thiếu làm cách nào tìm được chỗ này? Còn tin tức về Triệu đại nhân ra sao?

Hàn Ngọc Trác thuật hết mọi việc, kể cả tình hình bên ngoài hiện tại nói tiếp :

- Bây giờ đã cứu được Kim bà bà, khi ra khỏi nơi đây thì chúng lập tức đi kiếm họ. Chỉ cần tìm được hang ổ của họ thì chắc chắn sẽ cứu được Triệu đại nhân.

Lương Thiên Long thở ra :

- Tam thiếu vừa khổ cực, mà cũng vừa bị hăm dọa về tính mạng quá nhiều, thật không ngờ câu chuyện lại lan rộng ra đến thế…

Lương Thiên Tường nhìn quanh và hớt hải :

- Còn Lục ca đâu? Tam thiếu?

Hàn Ngọc Trác cũng sực nhớ, hắn thuật lại cả cười :

- Nếu không gặp lục thúc thì chắc bây giờ cũng không làm sao tìm được…

Lương Thiên Long nói :

- Còn Ngũ thúc gia nữa, Ngũ thúc cùng với chúng tôi…

Lương Thiên Long tái mặt :

- Đúng rồi, Ngũ thúc còn trong tay chúng thì anh em chúng tôi kể như vẫn còn bị chúng khống chế…

Hàn Ngọc Trác mấy lần muốn kể lại câu chuyện của Thân Nhất Biên kể, nhưng cuối cùng hắn vẫn làm thinh.

Hoài nghi là hoài nghi, mà sự thật thì phải còn chờ chứng cớ…

Hắn nói :

- Một khi đã tìm được sào huyệt của chúng và có mặt Kim bà bà thì chuyện giải cứu Ngũ lão gia đâu phải là chuyện khó, xin chư vị thúc thúc cứ yên lòng.

Chiếc thuyền độc mộc trôi vào, trên thuyền có cả Lương Thiên Trường, như vậy Kim bà bà đã cho đưa vào trong này để cứu giải.

Lương Thiên Long nói :

- Phi Hổ xuống đưa lục thúc lên bờ, còn lão tứ và lão ngũ hãy xuống thuyền ra ngoài trước.

Lương Thiên Đạt tiếp đón đưa Lương Thiên Trường vào động giải thuốc, Thiên Phàm và Thiên Thanh xuống thuyền trở ngoài.

Hàn Ngọc Trác hỏi Phi Hổ :

- Tại làm sao Phi Hổ huynh lại cũng bị bắt vào đây?

Hắn cố tránh không hỏi về linh cữu của Lương nhị gia, nhưng Phi Hổ tái mặt :

- Tôi tội đáng chết, linh cữu nhị thúc…

Lương Thiên Long nói :

- Lâm nạn không phải một nhà họ Lương của chúng ta cũng không phải chỉ một mình nhị thúc, ngươi không nghe Tam thiếu nói đó sao? Đại Minh triều và thiên hạ bá tánh hiện nay đang bị hăm dọa, hãy gác chuyện nhị thúc lại, trả lời Tam thiếu đi.

Phi Hổ cúi đầu, nước mắt rưng rưng :

- Bất luận như thế nào, linhc ữu của nhị thúc đã mất ở tay con, bằng với giá nào, cũng phải tìm về…

Lương Thiên Long cau mặt :

- Bảo trả lời câu hỏi của Tam thiếu, ngươi có nghe không?

Lương Phi Hổ nói :

- Tam thiếu, lúc đánh xe đến Quảng Bình, trời nắng chang chang mồ hôi nhễ nhại, đến lúc quá khát thì chợt thấy bên đường có một người đang phát cỏ, bên cạnh người ấy có bầu nước, tôi xuống xe xin một chén, uống xong, chưa trở lại đến xe thì đã bất tỉnh nhân sự.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Chuyện rối rắm bắt đầu từ đó…

Lương Thiên Long chất lưỡi :

- Bảo tiêu bao nhiêu năm nay, tại làm sao chẳng học được chút gì như thế? Người ta dám nhịn ăn nhịn uống nếu không gặp chỗ, nếu trên xe có đồ quan trọng, còn ngươi trên xe có chở linh cữu của nhị thúc…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Chuyện này thật cũng không đáng trách Phi Hổ, chính vì họ gian ngoan quá, làm sao mình lại có thể nghi ngờ một nông phu như thế.

Lương Thiên Đạt nói :

- Đổi lại là tôi trong trường hợp này cũng không hơn gì Phi Hổ, bọn già mình cũng vẫn bị họ lừa thì trách con nít làm sao được.

Lương Thiên Long thở dài :

- Thật là nghẹt thở, Triệu đại nhân đã không bảo được, chính bản thân mình cũng bị hành hung, thật không hiểu họ là ai.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chỉ cần tìm được sào huyệt rồi thì cái gì cũng có thể biết.

Chiếc thuyền lại trôi trở vào, Lương Thiên Long cho Lương Thiên Đạt và Lương Thiên Trường xuống thuyền rồi chỉ Thân Nhất Biên hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, cái tên này bây giờ tính sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Một đời hắn chuyên làm ác, bây giờ trước sau gì rồi hắn cũng phải chết, cứ để cho hắn yên ở đây, nếu quả đời hắn còn dài, hắn gặp được cái may thoát khỏi thì thôi.

Lương Thiên Long gật đầu :

- Đúng rồi, với lại chúng ta không động đến hắn như thế kể cũng đã là tốt lắm rồi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu có chết, hắn cũng không oán trách, tội ác của hắn từ bấy lâu nay đã lên đến tận trời mây, cuối cùng được một chỗ như thế này giấu kín thi hài, như thế cũng vẫn còn là có phước, hơn cả những kẻ hành thiện mà vẫn bị phơi thây đồng nội.

Tất cả lần lượt đi ra, chỉ còn lại một mình Thân Nhất Biên.

Những kẻ làm ác thường hay có bè có đảng, nhưng bây giờ thì hắn chỉ còn lại một mình, vì những người có mặt tại đây không phải là bè đảng của hắn.

Đúng như lời của Hàn Ngọc Trác vừa nói, nơi này thật là yên tĩnh, ngày cuối của người nà đó, nếu được nằm ở lòng cốc lạ này thì quả là một nấm mộ khó tìm…

° ° °

Con người tưởng những phải cô độc suốt đời trong nhà đá, bây giờ không còn là cô độc nữa.

Người đó là Kim bà bà.

Tuy không cùng một màu da, tu một mình ở tại đất Trung Nguyên xa lạ, nhưng bà ta vẫn không cô độc, vì bà ta là một con người thiện.

Người tốt luôn luôn gặp việc tốt, bất cứ trên mảnh đất nào, bất cứ trong một sắc dân nào, "vật loại tương tự", những cái đồng loại thường là tụ họp với nhau.

Là người Miêu Cương, nhưng đồng một lòng lành, tại đất Trung Nguyên xa xôi, Kim bà bà vẫn tìm ra bạn.

Là người Trung Nguyên, đang ở trên mảnh đất quê hương nhưng Thân Nhất Biên vẫn trơ trọi một mình. Vì kẻ ác người lành không bao giờ hợp được, kẻ ác với người ác chỉ có thể "đoàn kết" khi hỉ hạ, nhưng khi vào bước đường cùng thì mạnh ai nấy hứng chịu một mình. Đó là định luật bất thành chương nhưng ngàn đời tồn tại.

Tất cả ra khỏi cốc, Hàn Ngọc Trác xô thuyền cho trôi ngược trở vào, hắn muốn dành chút hi vọng lại cho Thân Nhất Biên, đã đành hắn sống là hậu hoạn, nhưng người không bao giờ lo hậu hoạn, đó là cái tốt mà đó cũng là nguyên nhân gây ra tai nạn cho những kẻ có lòng nhân.

Tuy nhiên, đối với Thân Nhất Biên, cơ hội tuy có, nhưng vẫn không làm sao chụp được, hắn đã bất động và sẽ bất động muôn đời.

Hàn Ngọc Trác chỉ làm một việc theo lương tri, chớ không phải làm theo thực tế.

Bước lại trước mặt Kim bà bà, Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Lão Bà bà, công việc còn khá nhiều phiền toái, mong Bà bà cố giúp cho.

Kim bà bà cười :

- Người Miêu Cương nói riêng, người thiểu số nói chung tuy không biết, hay không đủ ngôn ngữ diễn đạt lòng thiện của mình, nhưng lòng thiện vẫn là lòng thiện, hành động theo lòng thiện ấy chớ không phải theo lời nói. Huống chi, góp sức cùng chư vị, ta còn có nghĩa vụ với Miêu Cương bát động, nghĩa là còn có ý nghĩa tự cứu, nếu không, mạng của già này có mất cũng vẫn chưa hết tội.

Ngưng một giây, bà ta lại hỏi :

- Nghe Tàn Khuyết môn chủ nói Tam thiếu có kết bạn với Mộc tiểu vương gia và người hiện có mặt tại Trung Nguyên phải không?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Tôi biết đang có mặt, nhưng không biết chắc tại đâu.

Kim bà bà hỏi :

- Tam thiếu kết bạn với Tiểu vương gia lâu mau rồi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Mới đây thôi, khi tôi đến Khai Phong gặp Di Hồng rồi mới đến Lạc Dương gặp gỡ.

Kim bà bà nói :

- Về chuyện quan hệ sự tồn vong của Miêu Cương bát động, khi gặp Tiểu vương gia, nhờ Tam thiếu nói cho một tiếng…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin Bà bà hãy yên lòng, đó là nghĩa vụ. Huống chi, vấn đề này Bà bà không hề có lỗi, chỉ cần không làm nên lỗi thì có biện bạch hay không cũng không có gì quan hệ.

Kim bà bà gật đầu :

- Tam thiếu nói đúng, hành sự chỉ cần tự vấn lương tâm, một khi lương tâm không thẹn thì không có ai trách được.

Ra tới cửa hang, khi dỡ đống cây khô để chui ra thì trời đã về chiều.

Những con chim vừa mới về ổ bị động tản ra đập cánh.

Cánh rừng chiều thật là ảm đạm, nhưng đám người của Hàn Ngọc Trác không hề có một chút buồn, họ đang vui khi đã bước qua một tai nạn, cánh rừng chiều tuy u ám nhưng lòng họ lại vô cùng rạng rỡ.

Kim bà bà thở ra :

- Sống cho đến cái tuổi này, lần thứ nhất ta lìa Miêu Cương quá xa, đặt chân sâu vào đất Trung Nguyên và bỗng cảm thấy rừng núi Miêu Cương quả đúng là sơn lam chướng khí, con người nơi đó rất khó lòng phát triển.

Hàn Ngọc Trác điềm đạm :

- Chúng tôi rất hy vọng và tự nhiên là ai cũng hoan nghênh nếu được Bà bà vui mà ở lâu tại Trung Nguyên.

Kim bà bà cười buồn :

- Đa tạ Tam thiếu và chư vị, nhưng dầu sao, dẫu cho hang cùng núi thẳm, dầu cho rừng thiêng nước độc, Miêu Cương vẫn là quê cha đất tổ, là nơi chôn rau cắt rốn của già, được sung sướng tại Trung Nguyên, vẫn không làm sao tìm được sự yên vui, vì hóc núi rừng già, nơi đó đầy độc vật là xứ sở của già…

Đang cảm khái, Kim bà bà vụt nghiêng tai cúi mặt :

- Tam thiếu, ta nghe thấy có mùi vị đặc biệt của Miêu Cương, chắc chắn có người sắp đến, để tránh là cho chúng khiếp sợ tháo lui, ta phải tránh mặt một chút…

Nói xong là bà quay lại vẹt đống cây khô chui ngược vào trong cửa động.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lục sứ và chư vị thúc thúc cũng xin tạm lui vào trong không nên ở đây đông người, e rằng chúng sẽ tháo chạy khi chưa đến.

Lương Thiên Long hất mặt ra hiệu cho tất cả chui vào động, Tàn Khuyết lục sứ cũng được Môn chủ cho lui, nàng ở lại cùng Hàn Ngọc Trác.

Tiếng chân khá nặng từ xa lao tới và cuối cùng một người đàn ông cao lớn hiện ra.

Hắn trạc tuổi trung niên, màu da ngâm ngâm miệng rộng và đặc biệt là hai trái tai có đôi khoen tòn ten thật lớn, hắn mặc áo vàng cũn cỡn.

Chỉ nhìn qua dáng cách, đủ nhận ra con người đó rặt giống Miêu Cương.

Vừa thoáng thấy có hai người đứng ngay cửa hang, hắn khựng lại giương đôi mắt trắng dã nhìn chòng chọc.

Hàn Ngọc Trác nói nhỏ :

- Cô nương đứng tránh ra, đề phòng hắn thi độc.

Người đàn ông nhích tới nhe răng, giọng hắn nằng nặng :

- Các ngươi đứng đây làm gì?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Các hạ hỏi làm gì?

Người trung niên áo vàng cười khà khà :

- Hãy trả lời mau.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Hình như các hạ là người Miêu Cương có phải không?

Người áo vàng trừng đôi mắt :

- Phải rồi sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Phải thì tốt lắm, vì ta đang định đi tìm thì ngươi lại dẫn xác tới đây.

Vừa nói, hắn vừa nhích tới.

Người áo vàng hỏi :

- Ngươi là ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ngươi đã có nghe ai nói đến Hàn Ngọc Trác hay chưa?

Người áo vàng biến sắc :

- Tốt lắm, bọn ta cũng đang kiếm ngươi đây...

Hắn hất tay lên, một điểm đo đỏ bay xẹt tới.

Chỉ mới hỏi một tiếng là hắn đã phóng độc trùng, cái đó đối với Hàn Ngọc Trác đã thành vô hiệu, hắn không sợ vì trong mình hắn có thuốc chống lại. Hắn không sợ nhưng Kim bà bà lại sợ, bà ta lật đật ré lên một tiếng lao ra.

Điểm đỏ từ tay người áo vàng phóng về phía Hàn Ngọc Trác vùng dời hướng xẹt nhanh qua phía Kim bà bà và chui luôn vào tay áo rộng của bà ta...

Vừa thấy mặt Kim bà bà là tên áo vàng y như không còn gân cốt, hắn quì xuống ôm đầu dập lên dập xuống nói một tràng tiếng Miêu Cương.

Kim bà bà cũng dùng tiếng Miêu Cương đối đáp, hai người nói với nhau một hồi, sắc giận trên mặt Kim bà bà có mòi dịu lại, bà ta quay qua nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, chúng đã bỏ hẳn danh từ Miêu Cương bát động, mà tự xưng là Bá Linh môn, hắn không phải từ Tổng đàn đến mà là ở một Phân đàn gần đây, nơi đó nhị đồ đệ và ngũ đồ đệ của Kim Hoa, theo tên này nói thì chúng có thể biết Tổng đàn. Bây giờ chúng ta nên theo hắn đến đó xem sao.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Kim bà bà quay lại vẫy tay và nói một hơi tiếng Miêu Cương.

Tên áo vàng lóp ngóp đứng lên ôm đầu lui trước.

Kim bà bà ra hiệu cho bọn Hàn Ngọc Trác bám riết theo sau.

Đoàn người ra theo lối cũ, tên áo vàng không dám quay đầu lại, cũng không dám nói tiếng nào, hắn cứ ôm chầm đầu lầm lũi đi, dáng cách trông thật là thểu não.

Cứ như thế đi riết cho tới khi trời xâm xẩm tối thì tên áo vàng dừng lại.

Hắn quì xuống, hai tay cũng cứ vẫn ôm đầu, hắn và Kim bà bà lại nói chuyện với nhau.

Kim bà bà đưa mắt nhìn vào khu rừng trước mặt và nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu và chư vị hãy ngồi nghỉ, lão thân sẽ gọi chúng ra...

Dứt tiếng, bà ta vụt phóng thẳng mình lên và Hàn Ngọc Trác giật mình...

Hắn có một trình độ khinh công đáng kể, thế nhưng bây giờ chứng kiến khinh thân của Kim bà bà, hắn không cảm thấy như đang ráng sức.

Hắn không dám nghĩ rằng mình có thể lên thẳng như thế được, mặc dầu chưa phân định hơn kém ra sao.

Cũng có trường hợp người ta phi thân lên thẳng như chiếc pháo thăng thiên, nhưng trớn lên như thế nhất định có nhiều hạn chế, muốn lên được cao và mạnh, người ta luôn phải áp dụng thế xà hình, thế nhưng Kim bà bà lại lên thẳng lên thật nhanh và lên thật cao.

Hàn Ngọc Trác tự lượng sức mình, hắn có thể cao hơn, nhưng nhất định không lên thẳng được như thế.

Từ trên cao, Kim bà bà lại vòng một lượt chung quanh khu rừng, từ trên cao, Hàn Ngọc Trác thấy có nhiều điểm loáng thoáng ngời ngời như những vì sao xẹt.

Những đốm sáng đó chui xuống bốn phái, như bao lấy khu rừng.

Kim bà bà chúi trở xuống, bà ta cười nói với Hàn Ngọc Trác :

- Cũng phải đề phòng mức liều của chúng :

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Đây là Phân đàn của Bá Linh môn?

Kim bà bà gật đầu :

- Chỗ hai tên đồ đệ của Kim Hoa, bắt chúng rồi mình bảo dẫn tới Tổng đàn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Có cần phải tiến vô ngay không?

Kim bà bà lắc đầu :

- Không cần, lão thân có cách gọi chúng ra và đã đề phòng chúng báo với Tổng đàn. Bây giờ xin Tam thiếu và chư vị lui ra sau một chút.

Hàn Ngọc Trác và đồng bọn vội bước tránh ra sau, họ biết sự lợi hại của độc trùng.

Tên áo vàng đứng cúi đầu ủ rũ, hắn là người Miêu Cương tự nhiên hắn biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó...

52. Chương 52: Những Kẻ Không Còn Tình Cảm

Bọn Hàn Ngọc Trác tập trung một chỗ nhìn vào khu rừng cho biết Kim bà bà có cách gì, nhưng vẫn chưa rõ cách nào, họ thấy người Miêu Cương quả là thần bí.

Một lúc sau, thình lình trong khu rừng, trên đầu cây bốn phía phát ra những tiếng xèo xèo, nghe y như tiếng mỡ sôi trong chảo và nhiều tàng cây rung động.

Tiếng xèo xèo kéo dài một phút rồi im lặng.

Kim bà bà cười lạt :

- May mà ta đề phòng, không thì chúng đã hành hung. Đúng là thứ tàn độc, chỉ cần động tịnh là phóng độc trùng không biết ai là ai cả.

Tiếng động im được một lúc, từ trong khu rừng phía trái vụt có một tiếng rú lên khủng khiếp.

Tên áo vàng chợt run khan…

Kim bà bà hừ hừ trong miệng :

- Giỏi lắm, đã thấy độc trùng không ra được mà vẫn cứ mong làm dữ, chúng có chết cũng là đáng kiếp.

Tiếp liền theo, từ trong ven rừng một trai một gái lảo đảo bước ra.

Cả hai đều mặc áo vàng.

Kim bà bà gằn giọng :

- Ta cứ tưởng bọn ngươi chống cự giỏi lắm!

Hai người áo vàng như đã hết sức cố gắng chạy về phía Kim bà bà, cách chạy của họ thật là thảm não, chạy được ít bước lại té, cứ như thế phải một lúc khá lâu họ mới tới được trước mặt Kim bà bà, bây giờ thì áo họ tả tơi, tay chân rướm máu.

Còn chừng non một trượng, họ không còn chạy được nữa, họ mọp xuống bò lần tới.

Bây giờ mọi người đã thấy rõ, người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi, da mặt trắng nhợt, cô gái ngoài hai mươi tuổi, vóc người kiều diễm, nhưng tất cả đều xơ xác như một cái áo mắc mưa.

Họ quỳ mọp trước mặt Kim bà bà.

Bà ta cất giọng trầm trầm, tự nhiên là nói tiếng Miêu Cương.

Kim bà bà quay qua nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, chúng nói không biết Tổng đàn Bá Linh môn tại nơi nào, Tam thiếu có tin được hay không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Bà bà, có thể để cho tôi nói chuyện với họ được chăng?

Kim bà bà đáp :

- Tam thiếu cứ tự tiện, nhưng chúng ngạo nghễ lắm đó, Tam thiếu không cần phải tử tế với chúng làm gì.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Vừa rồi có phải Bà bà đã phóng độc trùng vào người họ?

Kim bà bà gật đầu :

- Nếu không thế thì chúng dễ gì chịu ra đây.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Không biết bây giờ Bà bà có thể tạm thời thâu lại hay không?

Kim bà bà do dự một giây rồi gật gật đầu :

- Được, có lão thân đây, chắc chắn chúng cũng chẳng dám làm gì.

Bà ta đưa tay ra trước mặt xoa qua xoa lại một hồi, từ trong mình của hai người áo vàng vụt có hai đốm vàng vàng lấp lánh bay ra, bay xẹt vào tay áo rộng của bà.

Thật là lạ, y như là một pháp thuật nhiệm mầu, dáng sắc tiều tụy của hai người vụt biến đi mất hết, họ tươi tắn trở lại như không có chuyện gì.

Hàn Ngọc Trác bước tới :

- Chắc các hạ không muốn cho độc trùng hành hạ chớ.

Người đàn ông áo vàng lắc đầu :

- Nhưng tôi không biết tổng dàn ở đâu cả.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tôi không biết, nhưng vừa rồi nghe Bà bà bảo rằng các hạ phóng trùng báo hiệu về Tổng đàn, chính tôi cũng có thấy có nghe, nếu không biết thì các hạ phóng về đâu? Các hạ cho tôi là con nít lên ba hay sao mà lại nói chuyện như thế?

Kim bà bà vụt đùng đùng nổi giận :

- Đúng rồi, đúng rồi... Súc sinh, ngươi dám khi dể ta phải không?

Một cái tát như trời giáng, người đàn ông áo vàng ngả nghiêng qua, mặt hắn năm ngón tay in đỏ.

Hàn Ngọc Trác cười :

- Xin Bà bà đừng giận, nhất định rồi hắn nói...

Quay qua người áo vàng, Hàn Ngọc Trác dịu giọng :

- Nói đi, các hạ, đừng chờ tôi phải xuống tay, càng không nên để cho Bà bà phóng độc trùng.

Người áo vàng cúi gầm đầu không nói.

Hàn Ngọc Trác quay lại nói với cô gái bao mặt :

- Cô nương, tôi xin giao cô gái áo vàng lại cho cô nương mong nói dùm một tiếng.

Biết rõ ý của Hàn Ngọc Trác, cô gái bao mặt mỉm cười :

- Tàn Khuyết môn của chúng tôi có một biện pháp dành để trừng trị phản đồ là tẩm dẫn hỏa lên tóc rồi bắt đầu châm lửa, chỉ trong giây phút...

Cô gái áo vàng run rẩy :

- Các người không được...

Cô gái bao mặt mỉm cười :

- Thứ này thì không chết chóc ai cả nhưng chúng ta là đàn bà với nhau, tự nhiên phải biết rõ rằng người đàn bà đẹp là phải nhờ vào dung mạo, thứ này nhắm vào việc bôi xóa dung mạo đó, xin cô nương nên nghĩ đến mình là hơn.

Người đàn ông áo vàng ngẩng mặt nói với cô gái áo vàng một hồi bằng tiếng Miêu Cương, không biết hắn nói gì, chỉ thấy Kim bà bà đùng đùng nổi giận, bà ta nhích tới...

Cô gái bao mặt đưa tay cản lại :

- Xin Bà bà cho biết hắn đã nói những gì?

Kim bà bà đáp :

- Hắn bảo cô nương chỉ dọa thôi, đừng sợ.

Cô gái bao mặt mỉm cười :

- Dọa thôi à? Tốt lắm, nhị sứ!

Hai người trong "Tàn Khuyết lục sứ" ứng tiếng lướt tới họ chụp lấy hai cánh tay cô gái giăng ra...

Cô gái bao mặt lấy ra một hoàn thuốc bằng ngón chân cái bóp nát trong đó có chất thuốc bột đen đen, cô ta bước lại bôi khắp đầu cô gái áo vàng.

Bôi xong, nàng quay lại nói :

- Ngươi cho rằng ta chỉ dọa suông phải không? Thật tình thì đàn bà với nhau, ta không nỡ ác, nhưng tình thế này nếu các ngươi ngoan cố thì buộc lòng ta phải xuống tay. Bây giờ ta hỏi, Kim Hoa đã ban lệnh các

ngươi thành hôn với nhau phải không? Ta chưa biết sự quan hệ như thế nào rồi, nhưng như thế vẫn là danh nghĩa vợ chồng, người làm đàn ông, đã không có cách bảo vệ vợ mình, lại còn xúi vợ mình đi vào nguy hiểm, như thế ngươi có xứng đáng hay không?

Nhị sứ, lửa!

Một người lấy đuốc, một người đánh lửa, cô gái bao mặt chàm chậm bước tới, họ làm việc cẩn thận từng chút, không người nào có vẻ hăm dọa cả.

Họ làm việc chăm chú thật tình.

Cô gái áo vàng hớt hải kêu lên :

- Tôi nói… tôi nói.

Người đàn ông áo vàng thét lên một tiếng, vung tay nhắm thẳng vào ngực cô gái áo vàng…

Kim bà bà phất tay áo rộng, người đàn ông áo vàng rú lên một tiếng ngã ngửa ra sau, hai chân hắn giãy đành đạch và nằm bất động!

Cô gái bao mặt nói :

- Hắn là một người đàn ông vô dụng, đáng lý gặp phải hoàn cảnh nguy nan, hắn phải biết bảo vệ cho người yêu của mình, nếu cần phải hi sinh thì chính hắn hi sinh chớ đâu lại buộc làm chuyện đó? Đã thế, hắn lại còn quyết tâm giết cô để bịt miệng, lòng dạ của hắn độc còn hơn rắn dữ, cô đừng thương tiếc hắn, mà phải tự lo cho mình.

Cô gái áo vàng run giọng :

- Tổng đàn Bá Linh môn cách đây trăm dặm về hướng tây, nơi đó có một chỗ gọi là Vong Hồn cốc.

Cô gái bao mặt nói :

- Đa tạ cô nương đã giúp cho tôi tránh khỏi làm một chuyện mà lòng tôi không muốn.

Cô gái áo vàng vụt quì thụp xuống trước mặt Kim bà bà, cô ta run rẩy nói một tràng Miêu ngữ.

Kim bà bà cười lạt, giọng bà ta thật khô khan.

Khi bà ta nói dứt, cô gái áo vàng ứa nước mắt cúi đầu ủ rũ…

Cô gái bao mặt hỏi :

- Cô ta nói chi với Bà bà vậy?

Kim bà bà đáp :

- Nó bảo Kim Hoa đã phóng độc trùng vào người nó, bây giờ cầu ta cứu và xin thu dụng.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Và Bà bà đã từ chối.

Kim bà bà gật đầu :

- Cái thứ tàn ác đó không nên cho sống.

Cô gái bao mặt trầm ngâm một chút và ngẩng mặt lên :

- Vãn bối có một khẩn cầu không biết Bà bà có thể nể tình…

Kim bà bà chận hỏi :

- Cô nương muốn bảo ta cứu nó và thu dụng?

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Tội ác tuy nhiều, nhưng tình cũng có chỗ dùng…

Kim bà bà quay lại phất tay.

Từ trong tay áo bà ta bắn ra một tia vàng chói.

Cô gái áo vàng nhóng mình lên.

Cô gái bao mặt biến sắc, nhưng nhìn thấy vẻ vui mừng rạng trên mặt cô gái áo vàng nên nàng cũng yên lòng.

Cô gái áo vàng quì thẳng người như thế một lúc, mồ hồi trên trán vã ra và thêm một phút sau, cô ta vùng khom mình bò tới trước mặt Kim bà bà, lần này cô ta nói tiếng Trung Nguyên :

- Tiểu Thanh xin dập đầu tạ ơn sư bá và nguyện trọn đời làm thân trâu ngựa để đền bồi.

Cô gái bao mặt hiểu ngay tại sao cô ta nói tiếng Trung Nguyên, nàng hiểu cô gái Tiểu Thanh muốn gián tiếp tạ ơn nàng.

Kim bà bà vẫy tay :

- Khỏi phải tạ ơn ta, hãy lạy tạ Tàn Khuyết môn chủ, người mới thật là ân nhân cứu mạng cho ngươi đó.

Cô gái áo vàng quay lại dập đầu :

- Tiểu Thanh bái tạ Môn chủ.

Cô gái bao mặt vội tránh qua và đưa tay đỡ dậy :

- Không dám, xin cô nương đứng dậy.

Kim bà bà vẫy tay :

- Đứng dậy, nếu ngươi muốn theo ta thì từ nay về sau phải ngoan ngoãn làm việc thiện để đoái công chuộc tội, chớ đừng có hai lòng mà mang họa vào thân, nghe chưa?

Tiểu Thanh cúi đầu :

- Ơn tha chết của sư ba Động chủ, đến chết con cũng không dám hai lòng.

Kim bà bà quay lại nói với Hàn Ngọc Trác :

- Hàn tam thiếu, bây giờ Tổng đàn của Bá Linh môn ta đã biết, vậy có nên đi ngay bây giờ hay không?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Chẳng hay lão Bà bà còn có chuyện gì cần kíp nữa chăng?

Kim bà bà nói :

- Nếu có thể để đến sáng mai thì hay, ta cũng cần chút việc.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Vâng, xin lão Bà bà cứ tự tiện, chúng tôi tạm nghỉ nơi đây để đợi.

Kim bà bà nhìn Hàn Ngọc Trác và gật gật đầu :

- Tốt lắm, vậy xin phiền chư vị chờ lão thân một đêm, trước khi trời sáng là sẽ có mặt nơi đây, công việc sắp làm, khi nào trở lại lão thân sẽ tường trình.

Bà ta quay lại :

- Tiểu Thanh, hãy theo ta.

Bà ta gật đầu với Hàn Ngọc Trác và tung mình đi thẳng. Tiểu Thanh lật đật lao theo.

° ° °

Bọn Hàn Ngọc Trác chia nhau, kẻ ngồi trên phiến đá người lựa bãi cỏ êm, kẻ nằm người ngồi trò chuyện.

Hàn Ngọc Trác ngồi trên một phiến đá cao và Lương Thiên Long bước lại ngồi xuống cau mày :

- Tam thiếu, không biết chúng ta có nắm chắc được không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc muốn chỉ việc chi?

Lương Thiên Long đáp :

- Tôi muốn nói việc mình đang đối phó với đám ác đồ này, Tam thiếu con người có lúc không làm sao tránh được sự tự tư, chúng ta có thể ứng phó với họ để cứu cả Triệu đại nhân thì là một chuyện quá tốt, nhưng nếu tình thế bắt buộc thì…

Ông ta ngừng một chút rồi lại nói :

- Tam thiếu, lúc lâm chung, phụ thân tôi có ân cần căn dặn, người bảo rằng trong năm anh em, chỉ có mỗi một mình Ngũ thúc là người trói gà không chặt, người đã giao cho tôi nhiệm vụ chăm nom hiếu thuận với Ngũ thúc như cha đẻ nhưng từ ngày dựng nghiệp đến nay, bao nhiêu công vụ buộc ràng, thật thì không đủ thì giờ hiếu phụng cho Ngũ thúc, bây giờ, lại bất lực để cho Ngũ thúc thọ tai ương…

Hàn Ngọc Trác thiếu chút nữa đã thố lộ những điều mà Thân Nhất Biên đã nói, nhưng cuối cùng hắn ẩn nhẫn nói tránh đi :

- Đại thúc, ý của đại thúc, tiểu điệt đã biết, thật sự thì gặp trường hợp tự tư, cũng chưa chắc là điều đáng trách, riêng vấn đề này thì không thể được, nếu chúng ta có thể ứng phó với họ đã cứu người, thì cả Triệu đại nhân và Ngũ lão gia đều cứu được, bằng ngược lại, chẳng những không cứu được Triệu đại nhân mà Ngũ lão gia cũng không biết phải làm sao. Đại thúc có thấy vấn đề như thế hay không?

Lương Thiên Long gật đầu :

- Tình hình quả đúng như Tam thiếu nói, chỉ có điều càng nghĩ, tôi càng khó chịu, dầu gì, họ Lương cũng đã mấy đời có mặt trong giang hồ, tuy không nổi danh, nhưng cũng được bằng hữu nể nang, nhưng đến cái đời của tôi thì lại coi như vô dụng, đã chẳng giữ được, chẳng bảo vệ được cho Triệu đại nhân, mà anh em, sự nghiệp cũng gần như tan nát. Tiêu cục đã phải đóng cửa, cho đến quan tài của lão Nhị cũng không gìn giữ được, ba đời rạng rỡ cùng dòng họ Lương phải hủy cả vào tay tôi, tức rằng tại sao tôi lại không thể chết…

Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt Lương Thiên Long hắn hơi do dự :

- Đại thúc, đại thúc là trưởng bối, có những chuyện mà đáng lý tiểu điệt không nên nói, thế nhưng đến tình cảnh này, không nói cũng không xong. Đại thúc, con người ở đời không làm sao tránh khỏi một đôi lúc khốn đốn, nếu được luôn luôn thuận buồm xuôi gió thì chuyện tốt quá rồi, nhưng nếu gặp phải một vài điều bất lợi thì cũng không thể nói đó là tổn hại thanh danh, vì thật có rất nhiều trường hợp bất khả kháng, bởi con người đâu phải là vạn năng?

Lương Thiên Long gật đầu nhè nhẹ :

- Đa tạ những lời khuyên của Tam thiếu, không phải tôi không chịu nổi sự thất bại, nhưng nếu đó là sự tổn hại cho cá nhân tôi, có lẽ tôi còn đủ sức chịu đựng nhiều hơn đằng này lại có phương hại đến người mà tôi có nhiệm vụ phải bảo vệ…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Ai cũng có thể có tâm lý như thế ấy, nhưng thực tế thì không có gì phân biệt cả, đó chẳng qua tinh thần trách nhiệm nó dày vò mình thế thôi, xin đại thúc cố gắng, tiểu điệt tin chắc rằng sự quyết tâm sẽ mang lại thành công.

Lương Thiên Long gượng cười và cúi mặt làm thinh.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc, cái quan trọng của chúng ta bây giờ là dồn hết tư tưởng vào việc làm sao cứu được Triệu đại nhân và Ngũ lão gia, làm sao để diệt trừ tai họa, những việc gì khác tạm thời phải bỏ qua, bởi vì nếu hành động mà tâm thần bị phân tán thì chưa đánh là đã bại rồi, vạn nhất có chuyện thất bại đó thì lúc bấy giờ chắc không phải chỉ một mình đại thúc khốn đốn không đâu.

Lương Thiên Long gật đầu :

- Đa tạ Tam thiếu.

Hai người nói chuyện bâng quơ một hồi nữa rồi cùng chia ra mỗi chỗ nằm nghỉ.

Tất cả đều im lặng, có người đã ngủ, có người chỉ nhắm mắt trầm tư.

Hàn Ngọc Trác nằm gác tay lên trán lắng nghe tiếng côn trùng rên rỉ chung quanh, đôi mắt hắn lơ đãng nhìn những cánh sao rời rạc giữa bầu trời cao vút. Hắn chợt nghe thấy lòng mình có gì ray rứt, băn khoăn.

Hắn chợt nghe tiếng động.

Cô gái bao mặt chầm chậm bước lại gần.

Hàn Ngọc Trác lật đật ngồi lên.

Cô gái bao mặt vội nói :

- Tam thiếu cứ nằm nghỉ, tôi ngồi đây nói chuyện cho vui.

Vừa nói nàng vừa ngồi xuống cạnh Hàn Ngọc Trác.

Nhè nhẹ ngồi lên, Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Cô nương không ngủ sao?

Cô gái hỏi lại :

- Sao? Tam thiếu không thích tôi đến đây nói chuyện à? Khách mới ngồi đã vội "tiễn" thế sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đâu có, đang không biết ai để nói chuyện đây nhưng chỉ sợ cô nương không nghỉ được.

Cô gái bao mặt hình như cũng cười vì chỉ nghe may máy chứ nàng không cười ra tiếng :

- Chỉ sợ Tam thiếu nói gượng quá!

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi không muốn biện minh, vì tôi nghĩ cô nương đã biết nhiều.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Đúng rồi, nếu không hiểu thì tôi không ngồi xuống đây đâu.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Tam thiếu, tôi muốn nói chuyện…

Hàn Ngọc Trác cười :

- Vâng, tôi đang rửa tai để nghe đây.

Cô gái bao mặt ngập ngừng :

- Nhưng cũng không biết phải nói làm sao…

Hàn Ngọc Trác chợt nghe rung động, hắn đã mấy lần rung động lạ lùng, sự rung động mà chính hắn cũng không ý thức được nguyên nhân, nhưng cứ mỗi bận gần nàng, hắn đều cảm nghe như thế ấy.

Hắn cúi đầu im lặng.

Sự im lặng bây giờ, bỗng làm cho hắn nhớ đến một câu trong "Tỳ Bà Hành" của Bạch Cư Dị: "Thử thời vô thanh thắng hữu thanh…"

Những kẻ "tình trong đã vậy mặt ngoài còn e" thường thường nói với nhau bằng những lời im lặng, câu thơ của Bạch Cư Dị quả thật đã lột hết trạng thái của con người trong cảnh ngộ.

Nhưng cảnh ngộ của hắn và nàng có phải thế không?

Nếu không thì tại sao hai người im lặng?

Như thấy được ý nghĩ của hắn, cô gái bao mặt vụt hỏi :

- Tam thiếu, sau việc này rồi, Tam thiếu có định chi chăng?

Hàn Ngọc Trác hỏi lại :

- Cô nương muốn nói…

- Tam thiếu có định về Trường Bạch hay không?

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Tôi ra đi đã khá lâu, nếu có thể về sớm được ngày nào thì có lẽ cũng nên…

Cô gái bao mặt hỏi bằng một giọng nghe chừng tha thiết :

- Sau này Tam thiếu còn có đi lại giang hồ nữa chăng?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu nhè nhẹ :

- Điều đó thật không dám nói, Trường Bạch quá xa xôi, mỗi lần đi ra thật không phải dễ dàng, huống chi, song thân tuổi ngày một thêm cao, anh em chúng tôi đáng lý không thể đi xa…

Cô gái bao mặt gật gật đầu :

- Ý của Tam thiếu tôi cho chuyện đời là như thế, nếu có duyên, đến lúc ta gặp nhau, không may mà có duyên thì không làm sao gượng ép. Nhưng dầu sao, trong chuyến ra mặt giang hồ lần này, tôi cũng đã nhận thức Tam thiếu, một lần gặp gỡ còn hơn trăm năm không duyên hội ngộ. Hơn nữa, chỉ gặp một lần thôi, nhưng lại đã cùng nhau chen vai đi vào nguy hiểm, trong một ngày như thế, trọn đời đáng để nhớ tiếc không thôi, may sao, biết đâu lại chẳng là một kí ức huy hoàng nhất, phải không, Tam thiếu?

Hàn Ngọc Trác ngẩng mặt nhìn nàng xúc động :

- Đa tạ cô nương, lời lẽ sâu xa đó thật đã làm cho kẻ này vinh hạnh!

Cô gái bao mặt thở ra nhè nhẹ :

- Tam thiếu, tôi không biết Tam thiếu có thấy được đó là lời lẽ trong tận cùng tâm khảm của tôi chăng!

Hàn Ngọc Trác cảm nghe đó không phải là một câu hỏi mà là một tiếng than và hắn chợt nghe đâu đây tiếng côn trùng vui tai khi nãy bây giờ bỗng như than vãn…

Hắn cúi đầu không nói ra lời.

Cô gái bao mặt hỏi qua hơi thở ngập ngừng :

- Tam thiếu, hình như có lời gì đó, nhưng tại sao Tam thiếu lại chẳng nói ra?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không, không có điều chi cả.

Cô gái bao mặt lại thở dài :

- Nhưng có nói cũng thế thôi, chỉ làm cho người càng thêm khốn đốn, có phải thế không, Tam thiếu?

Hàn Ngọc Trác chớp mắt nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Cô nương, Tàn Khuyết môn ở tại đâu? Có thể cho tôi biết được hay không?

Cô gái như sửng sốt :

- Tam thiếu đột nhiên hỏi như thế là…

Ánh mắt của Hàn Ngọc Trác như muốn xem ánh mắt của nàng qua lớp lụa đen, hắn nói :

- Tôi định xong việc này rồi là trở về Trường Bạch, sau đó sẽ đến Tàn Khuyết môn một chuyến, tôi muốn yết kiến trưởng bối của cô nương… Tôi muốn hỏi xem về "Cấm Tình" trong Tàn Khuyết môn do ai định lập, nói có một chân lý xác đáng nào đồng thời cũng để cho trưởng bối của cô nương thấy rằng Hàn Ngọc Trác cũng là một người đàn ông, nhưng không phải tất cả đàn ông trên đời đều là vô loại…

Hình đến lúc mà cảm xúc dâng trào, hắn nói một hơi không nghỉ, hắn nói với tất cả nhiệt tình…

Màn lụa che mặt của cô gái rung động, nàng nói :

- Tam thiếu… làm như thế để… làm chi?

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không làm chi cả, tôi chỉ muốn vì những kẻ có tình trên đời này mà làm một chuyện hiến dâng!

Cô gái bao mặt lặp lại :

- Hiến dâng! Ai hiến dâng cho ai? Và hiến dâng đó gồm có những gì?

Hàn Ngọc Trác lại cúi mặt làm thinh…

53. Chương 53: Thơ Tình Một Mảnh Gởi Cho Chàng

Như biết chàng không thể trả lời, cô gái bao mặt lặng thinh một chút rồi lại hỏi :

- Tam thiếu quả thật có ý như thế hay sao?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Thật hay không thật chỉ do từ ý thức của cô nương.

Cô gái bao mặt gật đầu nhè nhẹ :

- Tôi tin Tam thiếu… Và như vậy Tam thiếu cũng không cần phải đến Tàn Khuyết môn làm chi, tôi cứ theo Tam thiếu đến Trường Bạch là được rồi, nhưng không biết trưởng bối của Tam thiếu có bằng lòng dung nạp tôi không?

Hàn Ngọc Trác trả lời thật bình tĩnh :

- Người của Hàn gia không bao giờ lại có chuyện không dung nạp, nhưng tôi chỉ trách là quy luật của Tàn Khuyết môn không muốn làm một việc âm thầm. Tôi không muốn bị coi là có lỗi trước.

Cô gái bao mặt hỏi :

- Ý Tam thiếu là…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi muốn có một sự đối diện và sau đó, nếu trưởng bối của cô cứ một mực chấp nê thì sau đó không còn là lỗi ở nơi tôi nữa.

Cô gái bao mặt xúc động :

- Nghĩa là…

Hàn Ngọc Trác chận nói :

- Nghĩa là sau việc này, cô nương cứ về Tàn Khuyết môn đợi tôi, tôi sẽ đến đó biện minh, để cho sự việc được rõ ràng.

Cô gái bao mặt gật đầu :

- Tôi hiểu ý Tam thiếu, cho dầu sau này Tam thiếu có đến Tàn Khuyết môn hay không, tôi vẫn ghi nhớ mãi lời này và coi như một lời đính ước…

Nàng ngưng lại một giây như để ngăn xúc động và nói tiếp :

- Tam thiếu, Tàn Khuyết môn ở tại Phan Tịnh sơn, trong Ngưng Thúy cốc.

Hàn Ngọc Trác lập lại :

- Ngưng Thúy cốc, Phan Tịnh sơn… Vâng, tôi nhớ.

Cô gái bao mặt vụt ngẩng đầu lên :

- Tam thiếu, vạn nhất mà…

Hàn Ngọc Trác quả quyết :

- Nhất định không có vấn đề vạn nhất đó, nhưng nếu không may mà có, thì lỗi do ở trưởng bối của cô nương chớ không phải tôi cưỡng lệnh.

Cô gái bao mặt làm thinh, nàng cúi đầu thật thấp, thật lâu, nàng ngẩng mặt lên, giọng nàng thật là tha thiết :

- Tam thiếu, hãy nghỉ đi, ngày mai chắc phải còn nhiều vất vả…

Nàng chầm chậm đứng lên, Hàn Ngọc Trác nhìn theo, hắn thấy bàn tay thon nhỏ của nàng chận lên mảnh khăn bao mặt, nàng vuốt nhè nhẹ ở dưới hai mi mắt của nàng…!

◦ ◦ ◦

Lương Phi Hổ đánh thức Hàn Ngọc Trác, giọng hắn đầy lo lắng :

- Tam thiếu, vị Tàn Khuyết môn chủ đã dẫn thuộc hạ đi cả rồi.

Hàn Ngọc Trác bàng hoàng ngồi phắt dậy :

- Đi bao giờ? Tại sao Lương huynh không cho tôi hay ngay lúc đó.

Lương Phi Hổ lắc đầu :

- Tôi định đánh thức Tam thiếu, nhưng nàng không cho, nàng có gởi lại Tam thiếu một phong thơ.

Hàn Ngọc Trác chụp lấy phong thơ xé ra đọc ngấu nghiến :

”Hàn lang,

Thiếp sớm đi tìm phụ thân của thiếp, xin chàng đừng vì thiếp mà lo âu.

Việc trừ bạo để cứu người, rất tiếc là thiếp không thể cùng chàng chung sức, thiết nghĩ, dưới sự hướng dẫn của chàng, chư vị anh hùng và thêm vào đó lại có Kim bà bà trợ lực, chắc chắn không phải là chuyện khó, thiếp hy vọng chàng sớm thành công.

Hàn lang,

Câu chuyện đêm rồi, thiếp xin chàng hãy về Trường Bạch mà đợi thiếp, nếu được trưởng bối gật đầu, thiếp lập tức theo về Trường Bạh, nhưng nếu không may mà bị cự tuyệt, thì xin chàng cũng đừng bỏ công đến Ngưng Thúy cốc làm chi.

Nếu quả duyên phần chỉ có hai lần gặp gỡ, thiếp nguyện chôn mình nơi cốc vắng, làm bạn cùng cây cỏ cho đến suốt đời.

Thiếp chúc chàng được nhiều may mắn và cũng chúc cho duyên kiếp của chúng mình không lỡ dở…”

Hàn Ngọc Trác cầm lá thơ cúi đầu lặng lẽ.

Phi Hổ vẫn ngại vì mình không đánh thức hắn, nói lại :

- Tam thiếu, chính vì nàng đã cản nên tôi không tiện gọi…

Hàn Ngọc Trác gượng cười :

- Không, không phải lỗi ở anh, vì nàng đã quyết.

Phi Hổ hỏi :

- Nhưng không hiểu tại sao nàng lại bỏ đi như thế?

Hàn Ngọc Trác cố giữ vẻ thản nhiên :

- Vì nàng bận việc trọng yếu phải giải quyết ngay.

Lương Thiên Long đi lại hỏi :

- Ai đi, Phi Hổ?

Phi Hổ đáp :

- Vị Tàn Khuyết môn chủ và bộ hạ.

Lương Thiên Long nhìn Hàn Ngọc Trác :

- Sao vậy? Tam thiếu?

Hàn Ngọc Trác xếp phong thư cho vào túi và đáp :

- Nàng có chuyện phải làm ngay, đại thúc.

Cố nhiên hắn chỉ nói về chuyện nàng cần phải tìm cha, ngoài ra tình riêng của nàng, hắn không đề cập.

Còn đang nói chuyện thì Kim bà bà và Tiểu Thanh cũng vừa trở lại, trên tay Tiểu Thanh bây giờ có thêm hai cái túi.

Bọn Hàn Ngọc Trác đứng lên nghinh tiếp, đồng thời báo cho bà ta biết chuyện Tàn Khuyết môn chủ và thuộc hạ đã đi. Tự nhiên, hắn cũng chỉ nói đại khái sự cần thiết của nàng.

Kim bà bà gật gật đầu :

- Không sao, nàng có việc thì đi, chúng ta bao nhiêu đây cũng quá đủ rồi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lão Bà bà và Thanh cô nương suốt đêm mệt nhọc xin tạm ngồi xuống đây nghỉ một chút.

Kim bà bà nói :

- Không cần tuy mệt nhưng đã chuẩn bị đầy đủ những thứ cần dùng như vậy cũng đã an tâm.

Nói không cần, thế nhưng bà ta cũng ngồi xuống cả bọn cùng ngồi xuống.

Lương Phi Hổ nhìn hai cái túi và hỏi :

- Lão Bà bà, chẳng hay trong hai cái túi đó đựng vật chi thế?

Kim bà bà cười :

- Động hiếu kỳ rồi phải không, cậu bé, muốn xem không?

Vừa nói, bà ta vừa lấy một cái túi thò tay rút ra một vật mà vừa thoáng thấy, cả bọn đều giật mình ngồi thụt ra sau.

Nó là một con rắn nhỏ xíu trắng phau, hai con mắt lồi ra vàng óng ánh và cái lưỡi thè ra như một cây kim đê ngời ngời...

Con rắn cuốn tròn trong cổ tay của Kim bà bà, lưỡi nó cứ thè ra thụt vô trông phát sợ.

Mọi người chỉ ngồi dang ra thôi, riêng Lương Phi Hổ thì nhảy nhổm :

- Trời đất, rắn!

Kim bà bà cười :

- Rắn thì rắn chơ gì mà hoảng hốt thế? Cậu bé, không phải dễ kiếm đâu nghe, vật quí đó.

Và bà ta quay qua hỏi Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu có biết rắn gì đây không?

Hàn Ngọc Trác chớp mắt :

- Bà bà, có phải "Nhất Xích Ngọc" đó chăng?

Kim bà bà gật gật đầu :

- Đúng rồi, Tam thiếu cũng rành về rắn thế? Nhất Xích Ngọc vốn là một loại rắn được xem là đẹp nhất, nhưng cũng là độc nhất, bất luận người hay vật, bị nó cắn là không làm sao qua được nửa tiếng đồng hồ.

Lương Phi Hổ hỏi :

- Lão Bà bà không sợ nó sao?

Kim bà bà cười :

- Nếu sợ thì đâu có đi kiếm nó làm gì? Cái giống này ban đêm ló ra, ban ngày trốn biệt. Ban đêm xuất hiện cũng có chỗ nhất định chớ không phải đụng đâu đi đó, đất càng ẩm thấp, nó lại càng thích tới, phải mất nửa đêm mới tìm được hai con đó.

Bà ta bỏ con rắn trở vào và chỉ cái túi Tiểu Thanh đang cầm nói tiếp :

- Còn túi đó là hai con gà trống uống rượu say nhừ, từ đầu hôm đến giờ chưa tỉnh nổi, ta cần huyết của chúng.

Lương Phi Hổ hỏi :

- Phải mất cả đêm mới tìm được hai vật đó, chắc Bà bà…

Kim bà bà nghiêm mặt :

- Kim Hoa Nương đã nắm được nhị vị pháp sư, hai vị này là trưởng lão của Miêu Cương bát động, tuổi có lẽ cao hơn ta khá nhiều. Lão thân tuy là được liệt vào số một trong việc sử dụng trùng độc ở Miêu Cương, nhưng nếu hai vị đó mà liên hợp lại thì sợ e rằng lão thân cũng khó mà thắng được. Vì thế nên lão thân cực chẳng đã phải chuẩn bị những thứ này để đề phòng vạn nhất. Con Nhất Xích Ngọc này có thể chống ngăn bách độc, máu hai con gà rừng trăm năm này có khả năng chống được tất cả các loại trùng. Có được hai vật này thì kể như nắm chắc phần thắng lợi.

Lương Phi Hổ vòng tay :

- Đa tạ lão Bà bà chỉ giáo, vãn bối khẩn cầu lão Bà bà một việc…

Kim bà bà hỏi :

- Cần việc chi?

Lương Phi Hổ đáp :

- Vãn bối cầu xin Bà bà ban cho thuốc giải độc trùng…

Kim bà bà nhướng mắt :

- Chi vậy?

Lương Phi Hổ đáp :

- Vãn bối có một người thân đã bị…

Kim bà bà nhướng mắt :

- Ai? Ai đã bị độc trùng?

Lương Thiên Long cũng vội hỏi :

- Ai đó Phi Hổ, người thân nào bị độc trùng?

Lương Phi Hổ đỏ mặt, hắn cúi đầu ấp úng…

Hàn Ngọc Trác bật cười.

Hắn đã có nói cho Phi Hổ biết chuyện Âm bà bà bị ám toán và bị bức bách, hắn nghe nhưng không nói, nhưng không ngờ hắn cứ nhớ mãi, chứng tỏ hắn rất nặng tình với Cao Tiểu Ngọc...

Thấy hắn cứ cúi đầu, Hàn Ngọc Trác vội đáp thay :

- Đại thúc, người bị trúng độc đó là Âm bà bà.

Nghe Hàn Ngọc Trác thuật qua, Kim bà bà ngó Phi Hổ :

- Cậu bé, đúng là không hiểu gì về độc trùng cả, có thứ giải bằng thuốc, có thứ phải chính tay người phóng trùng mới giải được, cái điều cần thiết là phải thấy bệnh nhân, phải biết trùng gì, sau đó mới có thể giải, chớ đau phải thứ nào cũng chỉ cho uống là xong? Vậy bây giờ tạm hoãn chuyện đó lại, khi nào gặp Âm bà bà rồi ta sẽ vì cậu mà chữa cho. Được không?

Phi Hổ vòng tay :

- Đa tạ Bà bà.

Kim bà bà khoát tay :

- Chờ chừng nào ta giải xong trùng độc rồi hãy tạ ơn, đừng có làm trước như thế khiến cho ta thiếu nợ.

Mọi người đều cười. Gần lão bà Miêu Cương này kể cũng vui, tuy bà ta có vẻ khó khăn trên nét mặt, nhưng xử sự và lời lẽ rất dễ dàng.

Kim bà bà nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu, trời đã sắp sáng rồi, chúng ta lên đường.

Mọi người chuẩn bị đứng lên...

° ° °

Gần trăm dặm về hướng Tây, trước mặt mọi người hiện ra một trái núi chọc trời.

Lúc bấy giờ bóng mặt trời chỉ vừa đúng Ngọ, người nào cũng mồ hôi nhễ nhại.

Nhìn thấy ngọn núi trầm trầm trong ngàn cây xanh tốt, Kim bà bà quay lại nói :

- Tiểu Thanh, ngươi có biết Vong Hồn cốc nằm ở hướng nào không?

Tiểu Thanh gật đầu :

- Bẩm Động chủ, tiểu nữ đã có đến rồi.

Kim bà bà hỏi :

- Con đường từ đây đến Vong Hồn cốc có trạm canh của chúng không?

Tiểu Thanh đáp :

- Có mai phục, nhưng không phải là người.

Kim bà bà hỏi :

- Trùng độc phải không?

Tiểu Thanh gật đầu :

- Vâng, họ bố trí toàn trùng độc.

Kim bà bà cười lạt :

- Gặp ta đến kể như không có.

Bà ta quay lại nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu thấy chúng ta có cần nghỉ ngơi một chút không?

Thấy ai nấy đều mồ hôi ướt đẫm, Hàn Ngọc Trác đáp :

- Binh mệt là bất lợi lắm Bà bà.

Kim bà bà gật đầu :

- Vậy thì chúng ta tạm nghỉ.

Bọn Hàn Ngọc Trác đi vào tàng cây, kẻ ngồi người nằm dưỡng sức...

Vừa ngòi chưa nóng chỗ, Kim bà bà vụt kêu lên :

- Cái gì vậy cà?

Bọn Hàn Ngọc Trác nhìn theo ánh mắt của bà ta, thấy lưng chừng núi có hai vệt kim quang chớp động...

Lương Thiên Long nhìn chầm chập :

- Cái gì...

Kim bà bà quay quay lại mỉm cười :

- Bất thình lình nên chóa mắt, trùng độc đó.

Tiểu Thanh nói :

- Thứ đó được coi như là đạo binh tuần thám của họ đó, bao nhiêu thợ săn cũng như thợ rừng ở đây đã chết quá nhiều, người ta đồn nhau rằng khu rừng này nổi quỷ, đã lâu rồi không còn ai dám tới.

Kim bà bà tái mặt :

- Đúng là gieo tội ác, ở núi ăn củi, ở sông chài cá, chúng nó đã làm hại không biết bao nhiêu gia hộ...

Tiểu Thanh vụt kêu lên :

- Chúng nó đã đánh hơi được và đang đi về phía mình kìa, Động chủ.

Tất cả đều nhìn thấy, bây giờ đã gần hơn nên không còn là ánh kim quang nữa, nó là bựng bụi vàng, mặt trời chói chang lấp lánh...

Kim bà bà nói :

- Chư vị hãy nằm im xuống, không thể để cho chúng phát hiện, không nên trừ, phải tìm cách gạt.

Bọn Hàn Ngọc Trác lập tức nằm im xuống.

Kim bà bà nói :

- Tiểu Thanh, hãy theo ta.

Bà ta đưa hai nằm tay lên khỏi đầu vào múa vòng vòng, giống y như một võ công biểu diễn.

Hai đám bụi vàng bay qua ngang đầu họ và vùng hạ xuống.

Chúng hạ xuống thật nhanh, nhưng khi gần tới đầu Kim bà bà thì vùng dừng lại.

Và kế đó là tùy theo hai bàn tay múa rối của bà ta, hai đám bụi vàng từ từ di động.

Độ chừng nguội một chung trà, hai đám bụi vàng bay bổng lên không, khi lên đến cao độ như hồi nãy, chúng từ từ rút trở lại và mất hút.

Bọn Hàn Ngọc Trác nhìn mãn nhãn, họ chợt nhớ những pháp sư từng cầu đạo tại Trung Nguyên, trước đây có người cho rằng những đạo sĩ đó có phép tiên, có thể ngồi một chỗ giết người ngoài trăm dặm, bây giờ chuyện phóng trùng và phá trùng của những nhân vật Miêu Cương, họ nghĩ có lẽ những vị pháp sư, đạo sĩ cũng học lối này.

Kim bà bà thở phào :

- Xong, chúng đã đi rồi, chư vị có thể đứng lên.

Mọi người đứng dậy và Hàn Ngọc Trác cau mày :

- Cũng may mà có Lão Bà bà, nếu không đâu có biết được Tổng đàn của chúng, chắc chắn đã chẳng cứu được người mà còn làm hại thêm không ít.

Lương Thiên Long nói :

- Giá như họ phái người thiết lập trạm canh thì có lẽ dễ đối phó hơn.

Hàn Ngọc Trác bỗng thở dài.

Hắn nhớ đến Di Hồng, người con gái bất hạnh đã giúp đỡ quá nhiều cho họ.

Nàng không biết hay không chỉ Tổng đàn thì chưa hiểu, nhưng chuyện mách đường để cứu Kim bà bà thì quả nàng đã vô cùng chu đáo…

Giá như nàng chỉ Tổng đàn thì hậu quả sẽ không biết nguy hiểm tới mức nào.

Bây giờ mới thấy chuyện không biết của nàng là vô lý.

Tiểu Thanh cũng ngang hàng là đồ đệ, của ở Phân đàn, cô ta biết thì nàng phải biết. Chắc chắn nàng biết nhưng nàng không chỉ cho Hàn Ngọc Trác, mà chỉ cho hắn đi cứu Kim bà bà, nàng biết chỉ có Kim bà bà mới có thể đến Tổng đàn an nhiên vô sự.

Hàn Ngọc Trác bỗng nghe cảm thương nàng hết sức, người con gái có tài mà bạc mạng biết bao!

Kim bà bà lên tiếng :

- Tam thiếu, bây giờ chúng ta đi được chưa?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Lão Bà bà, nếu họ không ra mặt mà chỉ phóng độc trùng thì chúng tôi chắc trở thành vô dụng.

Kim bà bà lắc đầu :

- Không, Tam thiếu, lão thân chỉ có thể đối phó với bọn phản đồ Miêu Cương, số nhân vật võ lâm Trung Nguyên còn phải nhờ chư vị.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Như thế này, xin lão Bà bà cố giúp cho về phần Miêu Cương, còn tất cả nhân vật Trung Nguyên xin cứ để cho chúng tôi lo liệu.

Kim bà bà gật đầu :

- Lão thân cũng có ý như thế, Tam thiếu, chúng ta đi, xin chư vị cứ theo sau, vì còn phải đề phóng trùng độc dọc đường.

Bà ta vẫy tay, Tiểu Thanh phóng mình đi trước.

54. Chương 54: Những Con Người Phản Bội

Từ con đường đá ngược lên dốc núi, đến khoảng lưng chừng là gặp một ngõ rẽ nhỏ hơn.

Ngõ rẽ tà tà chúc xuống về bên phải.

Tiểu Thanh dừng lại nói :

- Bẩm Động chủ, đây là ngõ vào Vong Hồn cốc, từ đây đến đó một đỗi xa xa là có mai phục.

Kim bà bà gật đầu :

- Bây giờ ngươi hãy theo bên sau ta, khi nào cần thì ngươi cho ta biết trước.

Bà ta lách mình qua và lao theo con đường nhỏ.

Con đường lại trút trở xuống, lúc cao lúc thấp. Đá nổi gồ ghề, nếu không phải là những người có trình độ võ công cao, nhất định có đi được cũng phải mất rất nhiều thời giờ và khó khăn vất vả.

Thêm được một khoảng nữa, thình lình, bốn hướng, từ trên đầu cây bụi rậm, nhiều điểm vàng vàng đo đỏ ào ra bao quanh Kim bà bà như một tổ ong bị vỡ. Hàn Ngọc Trác đi sau nhìn thấy giật mình.

Đi được một khoảng nữa, Tiểu Thanh kêu nho nhỏ :

- Động chủ, tới rồi.

Kim bà bà gật đầu dừng lại.

Những điểm đỏ vàng bu theo bà ta nãy giờ bỗng biến tiêu mất hết.

Mọi người trố mắt nhìn quanh. Hoàn toàn không thấy một điểm nào, thật đúng như là một phép ma.

Kim bà bà cười :

- Ba cái thứ vô dụng của chúng đã làm thức ăn cho trùng độc trong người của ta rồi.

Thật là khủng khiếp, trùng độc bên ngoài làm thức ăn cho trùng độc đang nuôi trong người, bà ta đã già rồi chớ giá như còn con gái thì chắc người đàn ông nào đa tình cách mấy cũng lắc đầu ngoảnh mặt.

Nghĩ tới việc này là Hàn Ngọc Trác nhớ đến Di Hồng, không hiểu tại sao, bất cứ vấn đề nào hắn cũng có thể nghĩ đến nàng, có lẽ nàng quả là một cô gái đáng thương.

Kim bà bà chỉ tay về phía trước :

- Tiểu Thanh, có phải Vong Hồn cốc đó không?

Tiểu Thanh gật đầu :

- Bẩm Động chủ, đó là cửa vào Vong Hồn cốc.

Mọi người nhìn theo tay chỉ của bà ta, nơi đó có hai khối đá dựng đứng cao thấu đầu cây, chính giữa là con đường hẹp mà khó núi hơi sương đã làm cho lờ mờ không làm sao nhìn xa được.

Kim bà bà hỏi :

- Trong cốc cứ luôn như thế phải không?

Tiểu Thanh lắc đầu :

- Không, Động chủ, lúc trước tôi đến thì không thấy mù như thế.

Kim bà bà cười gằn :

- Bữa nay như thế, không biết giúp chúng hay giúp ta.

Lương Thiên Long nói :

- Tình hình này, cũng có thể nói sương mù đó đã giúp chúng ta...

Kim bà bà gật gật đầu :

- Cũng mong là như thế.

Bà ta nói dứt là vung tay.

Hai đường vàng óng ánh bay thẳng vào đám sương mù :

- Được rồi, chúng ta cứ vào, chúng hó hé là hai đạo kim quang đó sẽ thanh toán chúng.

Vừa nhích lên, ánh mắt của Hàn Ngọc Trác vụt chớp ngời :

- Lão Bà bà, có người đi tới.

Vừa nói, hắn vừa hoặc tay ra sau, tất cả nhanh như cắt luồn vào rừng rậm.

Họ vừa ẩn xong thì từ trong cửa cốc đi ra một người.

Đó là một người đàn ông trung niên mình vận áo vàng, vóc dáng tầm thước và khá khôi ngô.

Tiểu Thanh nói nhỏ :

- Động chủ, đại sư ca của tiểu nữ…

Kim bà bà gật đầu :

- Đúng rồi, hắn đó.

Người áo vàng ra, nhưng không đi thẳng, hắn rẽ sang trái và đứng lại.

Tiểu Thanh thấp giọng :

- Sao hắn không đi tới cà…

Kim bà bà nói :

- Không ra thì cũng cứ bắt ra rồi hẵng hay…

Bà ta vừa mới nhấc tay lên là dừng lại.

Còn một người nữa.

Hàn Ngọc Trác nhích lên nói nhỏ và cản tay bà ta lại.

Đúng rồi, một cô gái mặc áo hồng, dáng cách yểu điệu hấp dẫn lạ lùng…

Hàn Ngọc Trác vụt kêu lên nho nhỏ :

- Ủa, lại là nàng…

Người con gái uốn éo đi ra đó chính là Triệu Song Thành, vị đại đệ tử của Ám Mục Thần Xu.

Kim bà bà hỏi :

- Con đó là ai?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Đại đệ tử của Âm bà bà. Vãn bối có biết cô ta, dáng cách và phong thái dâm ác lắm.

Triệu Song Thành đã tới bên người áo vàng, nàng cất giọng cười hăng hắc, giọng cười thật là dâm dật.

Cô ta đưa ngón tay dịu nhiễu xỉ xỉ vào trán người áo vàng, giọng nói nũng na nũng nịu :

- Biết mà, biết thế nào anh cũng đợi em mà.

Người áo vàng vòng tay ôm xiết eo ếch của cô ta, giọng cười của hắn dâm đãng không thua kém :

- Đợi lâu quá bây giờ bắt đầu…

Cả hai cười rung rúc và dìu nhau vào bụi rậm…

Kim bà bà hừ hừ trong miệng :

- Khốn kiếp, đồ mất dạy.

Bà ta hất tay lên…

Hai người đang dìu nhau đi, người áo vàng vụt dừng lại nhăn nhó…

Triệu Song Thanh luồn tay qua lưng hắn :

- Sao vậy, anh?

Người áo vàng đáp :

- Không hiểu tại sao… đau bụng quá!

Triệu Song Thành mất hứng :

- Khi không sao lại đâu? Hồi nãy có nghe gì không?

Người áo vàng nói :

- Không có gì cả... như vầy thì hôm nay...

Hắn chưa nói dứt câu là đã ngồi phệt xuống, mồ hôi trán hắn vã ra.

Triệu Song Thành cau có, không phải vì lo lắng cho cơn đau của người yêu mà là vì mất hứng, có lẽ công trình chuẩn bị của cô ta quá chu đáo, bây giờ thình lình bị hỏng chân, cô ta nhăn nhó còn hơn cả người đau.

Nàng cự nự :

- Bệnh gì mà kỳ vậy, làm người ta mất hứng hết trơn.

Kim bà bà cười khảy :

- Chưa đâu, khúc sau này còn mất hứng nhiều hơn nữa kia!

Lần này bà ta nói lớn nên Triệu Song Thành giật mình, nàng quay phắt lại thì Kim bà bà đã đứng sững ngay trước mặt.

Nàng hoảng hốt :

- Bà...

Nhưng người áo vàng đã mọp xuống :

- Động chủ!

Hắn quên cả cơn đau nên vừa kêu lên hắn bỏ luôn định chạy...

Kim bà bà hừ hừ :

- Còn chạy được nữa sao?

Không thấy bà động đậy, nhưng người áo vàng lại quì xuống ôm bụng lăn tròn...

Triệu Song Thành biết nguy đã tới nơi rồi, nàng không còn tâm tình đâu nghĩ tới người yêu, chỉ còn liều mạng quay đầu bỏ chạy.

Nhưng nàng khựng lại...

Trước mặt nàng giăng thẳng một hàng không người nào là nàng không biết mặt, Hàn Ngọc Trác và Lương gia huynh đệ.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Triệu cô nương mạnh giỏi!

Triệu Song Thành tái mặt, nhưng nàng định thần được khá nhanh, nàng nở nụ cười duyên dáng :

- Trời ơi, tưởng ai không ngờ Hàn tam thiếu, đa tạ Tam thiếu, Tam thiếu vẫn mạnh!

Hàn Ngọc Trác cười :

- Cảm ơn, không ngờ nơi đây mà lại gặp được Triệu cô nương, thật quả... bất ngờ!

Triệu Song Thành không hề đỏ mặt, chẳng những thế, nàng còn liếc Hàn Ngọc Trác thật là tình tứ :

- Tam thiếu không nói thì thôi, nói ra thật tôi hết sức đau lòng, Tam thiếu có biết không, sư phụ của tôi trúng độc trùng của họ, nhất cử nhất động đều phải nghe theo họ, Tam thiếu nghĩ xem biết làm sao!

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nói như thế thì lệnh sư hiện đang có tại đây?

Triệu Song Thành gật đầu :

- Lão nhân gia bị họ tù cấm tại đây, bọn đệ tử chúng tôi vì sự an toàn cho sư phụ nên đành phải... hy sinh.

Nàng cúi đầu ủ rũ, trông thật thê thảm, chỉ có điều là nàng lại không điều khiển được nước mắt thành ra có vẻ kém… lâm li.

Có lẽ lần thứ nhất trong đời, Hàn Ngọc Trác không thể động lòng nổi trước cảnh "thê thảm" đó, hắn lạnh lùng :

- Cao cô nương đâu?

Triệu Song Thành thở ra có kèm theo tiếng "ối" :

- Thôi, hỏi làm chi, bỏ qua đi mà còn đỡ đau lòng.

Lương Phi Hổ nóng ruột :

- Sao vậy? Nàng đã làm sao?

Triệu Song Thành lắc đầu và giọng nàng như muốn kéo dài ra :

- Lương thiếu gia đừng hỏi mà hay hơn, giá như người khác hỏi thì tôi có thể nói ngay, nhưng Lương thiếu gia là chỗ quen biết thân tình, nói ra càng thêm đau đớn.

Lương Phi Hổ nôn nóng, hắn chồm tới, nhưng Hàn Ngọc Trác đã đưa tay cản lại :

- Cô nương cứ nói, Lương thiếu gia không đến nỗi nào đâu.

Triệu Song Thành gặng lại :

- Thật vậy sao?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Đại trượng phu, nam tử hán là hạng có đủ sức chịu đau, đau da thịt, hay đau lòng gì cũng không làm chết được. Triệu cô nương cứ việc nói đi.

Triệu Song Thành chớp mắt nhìn Phi Hổ :

- Lương thiếu gia, tôi có thể nói chớ?

Câu nói của Hàn Ngọc Trác như nhắc nhở, Lương Phi Hổ gật đầu :

- Cô nương cứ nói.

Triệu Song Thành lại thở ra :

- Tôi thật không muốn để Lương thiếu gia đau lòng nhưng nhị vị đã nói như thế thì tôi đành phải nói, Lương thiếu gia, đúng như Tam thiếu vừa nói, đại trượng phu, nam tử hán, mình phải cố mà chịu đựng.

Lương Phi Hổ bắt đầu nổi nóng :

- Cô nương nói đi chớ.

Triệu Song Thành cố kéo nhằn giọng nói :

- Nàng à? Nàng đã lấy chồng rồi, bây giờ nàng là phu nhân của một vị Tổng hộ pháp ở đây.

Lương Phi Hổ tái mặt :

- Có thật không?

Triệu Song Thành đáp :

- Tự nhiên là thật chớ, nói dối với Lương thiếu gia tôi té vàng té bạc gì? Không tin Lương thiếu gia vào đó rồi sẽ biết.

Lương Phi Hổ nhốm nhốm chân…

Hàn Ngọc Trác đưa tay :

- Phi Hổ huynh đi đâu?

Phi Hổ đáp :

- Vào thử xem có thật không?

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Anh biết Cao cô nương ở đâu?

Phi Hổ hơi vội :

- Thì chắc ở trong này…

Hàn Ngọc Trác nghiêm giọng :

- Phi Hổ, lại làm như đứa trẻ lên ba vậy? Tùy tiện ai nói gì anh cũng tin được cả sao? Cho dầu có gì đi nữa, anh gấp như thế có ích lợi gì? Muốn vô đó là tất cả chớ một mình sao?

Lương Thiên Long lên tiếng :

- Phi Hổ, đến đây để làm mỗi một chuyện đó phải không?

Phi Hổ cúi đầu lui lại.

Hàn Ngọc Trác ngó Triệu Song Thành :

- Triệu cô nương, lệnh sư bị nạn, cô nương lại theo giặc để làm tình, bội phản sư môn, tội đó đã nặng quá rồi mà lại còn ngậm máu phun người manh tâm phá hoại nhân duyên người khác, cô đúng là một con rắn độc.

Triệu Song Thành trừng mắt :

- Tam thiếu, coi kìa, sao khi không lại mắng tôi? Tôi nói toàn là sự thật, không tin Tam thiếu cứ vô Vong Hồn cốc mà xem.

Hàn Ngọc Trác cười lạt :

- Tự nhiên, đã lên đây thì phải vào chớ, nhưng mà chưa.

Hắn quay qua nói với Kim bà bà :

- Xin phiền lão Bà bà cho nàng nói thật.

Kim bà bà đáp :

- Tuân mạng.

Triệu Song Thành tái mặt :

- Tam thiếu…

Nàng vụt xoay mình thật lẹ vì nghe bước chân của Kim bà bà đã đến gần…

Bây giờ da mặt nàng mới đúng là như đất sét…

Kim bà bà xòe ngửa bàn tay, một con sâu đỏ đỏ vàng vàng nằm uốn uốn trong lòng bàn tay của bà ta, chỉ cần thấy không thôi cũng đủ hoảng hồn hoảng vía…

Kim bà bà cười cười :

- Không sao, thứ trùng độc này mềm lắm, nó chui vô lỗ mũi không có đau…

Và giọng bà ta vụng lạnh băng băng :

- Ngươi và tên áo vàng này đến đây làm gì? Chuyện đó tất cả ai ở đây cũng đều biết cả chỉ vào một điểm đó ngươi cũng đủ biết ngươi là ngươi thế nào rồi, bây giờ, có muốn nói hay là muốn con độc trùng này chui vô lỗ mũi?

Triệu Song Thành run rẩy :

- Tôi… tôi nói thật…

Kim bà bà cười lạt :

- Tuy nói người thì ngươi khôg biết thật hay giả, nhưng con độc trùng trên tay…

Bà ta cất tay lên…

Triệu Song Thành lùi lại khoát lia :

- Đừng đừng… tôi nói, tôi nói…

Kim bà bà hạ tay xuống :

- Nói đi.

Triệu Song Thành nói :

- Tôi… hồi nãy tôi nói có phân nửa thật, sư phụ tôi bị giam giữ trong này, vị Tổng hộ pháp muốn cưới Tiểu Ngọc. Cô ta không chịu, nhưng cái vị Tổng hộ pháp đó cứ đem cái mạng của sư phụ tôi ra bức bách, cuối cùng nàng phải gật đầu, chỉ điều là chưa thành thân.

Kim bà bà cười lạt :

- Còn cô, cô đến đây với tên này chắc là cũng để cứu sư phụ của cô phải không?

Triệu Song Thành cúi mặt làm thinh…

Kim bà bà hỏi :

- Sư phụ của cô và Tiểu Ngọc bị giam ở đâu?

Triệu Song Thành đáp :

- Bị giam riêng, Tiểu Ngọc bị giam ở động thứ năm phía đông, còn sư phụ tôi thì phải hỏi tên này…

Nàng chỉ tên áo vàng đang nằm dưới đất.

Kim bà bà hỏi :

- Động thứ năm phía đông? Nhưng ngoài cử động đề chữ gì?

Triệu Song Thành đáp :

- Không có, Vong Hồn cốc nhỏ mà dài, đi từ nam đến bắc, hai bên là hang động, động thứ năm là tính từ đầu bắt từ ngoài tính vào.

Hàn Ngọc Trác vung tay chỉ tới, cô ta ngã sấp luôn.

Kim bà bà nói :

- Tam thiếu, lão thân còn cần hỏi cô ta những trạm canh và chỗ ở của Kim Hoa.

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Chắc chắn là cô ta không biết rõ bằng tên đại đồ đệ của Kim Hoa đâu.

Kim bà bà cười :

- Đúng rồi, lão thân quên bẵng…

Bà ta cúi xuống dùng ngón tay út chỉ vào người tên áo vàng, hắn cựa mình tỉnh dậy.

Kim bà bà gằn giọng :

- A Lỗ!

Tên áo vàng ngồi dậy dập đầu như tế sao và nói một tràng Miêu ngữ.

Kim bà bà quắc mắt :

- Trả lời cho ta, nói bằng Hán ngữ cho tất cả chư vị ở đây cùng biết, sư phụ ngươi ở tại đâu?

Tên áo vàng cúi gằm mặt xuống…

Kim bà bà gặng lại :

- Ngươi chờ ta dùng độc trùng rồi mới chịu nói phải không?

Tên áo vàng hoảng hốt :

- Động chủ, sư phụ của tôi ở động phía bắc.

Kim bà bà hỏi :

- Ngoài ra còn có những ai?

Tên áo vàng đáp :

- Còn có Khoái Lạc môn chủ cùng ở chung một động.

Kim bà bà cau mặt :

- Khoái Lạc môn?

Tên áo vàng đáp :

- Vong Hồn cốc là Tổng đàn của Khoái Lạc môn.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Ngươii đã có diện kiến Khoái Lạc môn chủ?

Tên áo vàng đáp :

- Có thấy nhưng không biết là ai, chỉ biết đó là người Hán.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Hắn luôn bao mặt?

Tên áo vàng đáp :

- Người của Khoái Lạc môn bao giờ cũng bao mặt cả.

Kim bà bà hỏi :

- Ta nhớ sư phụ của ngươi lúc trước có thành hôn với người Hán?

Tên áo vàng đáp :

- Chính là vị Khoái Lạc môn chủ bây giờ.

Kim bà bà gật gật :

- Như vậy thì cũng là một nhân vật có hạng đó. Hừ hừ… Triệu đại nhân và vị Lương lão tiên sinh bị giam ở đâu?

Tên áo vàng lắc đầu :

- Không biết, tôi không thấy hai người đó, hình như không có tại Vong Hồn cốc, chỉ biết Khoái Lạc môn có bắt cóc một vị đại thần nhà Hán, thế nhưng không nghe nói chuyện bắc cóc vị nào là Lương lão tiên sinh.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Làm sao ngươi biết không có hai người ấy?

Tên áo vàng đáp :

- Bất cứ động nào trong cốc này tôi đều quan sát nhưng không thấy hai người đó.

Lương Thiên Long ngạc nhiên :

- Tại làm sao lại có chuyện như thế? Ở đây là Tổng đàn của họ, làm sao họ lại có thể nhốt Triệu đại nhân nơi khác được?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc đừng nóng, lát nữa hỏi vị Khoái Lạc môn chủ là biết ngay.

Kim bà bà hỏi :

- Vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết "Ám Mục Thần Xu" Âm bà bà bị giam giữ nơi đâu?

Tên áo vàng đáp :

- Trong một cái động ở phía đông.

Kim bà bà hỏi :

- Còn vị nhị đồ đệ của bà ta, Cao cô nương đó?

Tên áo vàng đáp :

- Cũng ở phía đông, động thứ năm.

Đúng rồi, như thế là cả hai đều không nói láo.

Kể ra thì Kim bà bà này cũng khá tinh.

Bà ta lại hỏi :

- Trong Vong Hồn cốc có mai phục hay không?

Tên áo vàng đáp :

- Không, bên ngoài đều có mai phục, võ công đến đâu cũng không vào nổi, cho nên trong này khỏi phải thiết lập.

Kim bà bà gật gật đầu :

- Có lý, bây giờ ngươi ở lại đây cho có bạn với người tri kỷ của ngươi đây, chờ ta tiêu diệt xong đám bại hoại bên trong rồi sẽ nói chuyện với ngươi thêm.

Tên áo vàng tái mặt, nhưng hắn chưa kịp nói lời nào.

Bà ta quay lại vung tay, nhiều điểm kim quang xẹt ra tản về hai bên vách núi.

Bà ta quay lại nói :

- Tam thiếu, đối phó với chúng trước, hay là cứu người trước?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Nếu không sợ chúng lén đi thì có lẽ nên cứu người cũng cần có Âm bà bà và Cao cô nương phụ sức.

Kim bà bà gật đầu :

- Như thế cũng hay, vậy thì ta cùng Hàn tam thiếu đi cứu Âm bà bà, Tiểu Thanh hướng dẫn các vị đây đi cứu Tiểu Ngọc, có Tiểu Thanh thì không sợ họ phóng độc trùng.

Bà với tay lấy hai cái túi trên tay Tiểu Thanh, nhưng rồi lại trù trừ :

- Nhưng cũng không cần, vì cùng đều ở động phía đông, muốn đến động thứ năm cứu Tiểu Ngọc thì vẫn phải qua các động khác, vả lại trời mù mình phải lần từng động thì cũng không cần chia ra vội.

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta cứ như thế này đến đó hẵng hay.

Đoàn người lại bắt đầu lẩn trong sương mù đi về hướng đông, khi đến cửa động thứ nhất vẫn chưa ai hay biết.

Quả thất ương mù đã giúp cho họ dễ dàng hành động thêm vào đó bọn trong này cứ ỷ y có độc trùng đóng bên ngoài nên bên trong họ rất thờ ơ…

Dừng lại trước cửa động thứ nhất, Kim bà bà đưa mắt ra hiệu bọn Lương Thiên Long, do Tiểu Thanh hướng dẫn tiến thẳng vào trong.

Kim bà bà lại đưa mắt cho Hàn Ngọc Trác, hai người tiến vào động thứ nhất.

Cửa động không rộng lắm, chỉ cao tới đầu người, thế nhưng không biết bao lâu, sương mù len vào khắp chỗ nhìn rất khó khăn.

Đi vào chừng ba trượng, sương mù loáng lẫn và chỉ thêm nửa trượng là tới vách, Hàn Ngọc Trác chợt thấy Âm bà bà gút bên tấm da thú bất động y như nằm ngủ, không dây trói, không xiềng xích cũng không có người giữ canh gì cả…

55. Chương 55: Khoái Lạc Động Chủ

Nhìn kỹ một lúc, Kim bà bà nói nhỏ :

- Kim Hoa Nương đã có thiết trí chế ngự bà ta…

Câu nó tuy nhỏ nhưng cũng làm cho Âm bà bà nghe được, bà ta vùng ngẩng dậy :

- Ai!

Hàn Ngọc Trác vội đáp :

- Lão nhân gia, tôi đây.

Âm bà bà sửng sốt :

- Hàn Ngọc Trác? Sao lại là ngươi?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Xin lão nhân gia nhỏ tiếng một chút, vãn bối đã thỉnh Kim bà bà đến đây giải cứu…

Vì chút tình của Tiểu Ngọc và Phi Hổ nên Hàn Ngọc Trác có phần lễ độ với bà ta. Ngoài việc đối với con người thuộc Hắc đạo nhưng không gian ác, hắn còn nghĩ đến chuyện mai sau.

Âm bà bà thấp giọng :

- Kim bà bà? Có phải người ở Miêu Cương không?

Kim bà bà đáp :

- Đúng rồi, hãy để cho tôi phá sự cấm chế của chúng rồi sẽ nói chuyện sau…

Bà ta vừa đưa tay lên thì Âm bà bà vụt nói :

- Khoan, để cho ta nói chuyện với Hàn Ngọc Trác vài câu đã.

Kim bà bà sửng sốt.

Thoát nạn là chuyện gấp, thế mà bà ta lại bảo khoan. Mụ già kỳ cục cũng không kém mụ già Miêu Cương bát động nữa sao? Hàn Ngọc Trác nói :

- Lão nhân gia có điều chi cần nói.

Âm bà bà hỏi :

- Ta với ngươi là địch chớ không là bạn, tại sao ngươi lại cứu ta?

Hàn Ngọc Trác đáp nhanh :

- Rất đơn giản, bởi vì riêng tôi, tôi xem lão nhân gia là bạn chớ không là địch.

Âm bà bà mấp máy đôi mắt lem nhem :

- Ta công nhận là hiện tại ta rất cần được giải thoát nhưng ta cũng cần nói trước, ngươi cứu là chuyên của ngươi ta cũng rất cảm kích, thế nhưng đối với Triệu Đức Chính thì ta không thể buông thả, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng cứu…

Kim bà bà nhướng nhướng mày…

Hàn Ngọc Trác biết ý của bà ta, hắn cũng biết rõ tính tình của nhị vị lão bà này, nên hắn vội hỏi :

- Chẳng hay lão nhân gia với Triệu đại nhân có thù oán chi?

Âm bà bà đáp :

- Chuyện đến bây giờ thì ta cũng chẳng giấu làm chi. Triệu Đức Chính đã phạm cái tội yêu con gái ta rồi bỏ đi cưới vợ khác, con gái ta và cháu ngoại ta, nó không lo chiếu cố, ngươi cho đó không phải là thù à?

Hàn Ngọc Trác gật đầu :

- Như vậy là tôi đã biết, người chủ của chiếc Phượng xoa vốn là con gái của lão nhân gia.

Âm bà bà gật đầu :

- Đúng, Triệu Hoàng Anh là cháu ngoại của ta.

Hàn Ngọc Trác trầm ngâm :

- Lão nhân gia, chuyện gọi là thù oán đó, tôi không dám nói vào, thế nhưng không biết lão nhân gia đã có suy nghĩ hay không? Triệu đại nhân vốn là một vị quan tốt đối với dân gian, người như vậy lại có chuyện phụ bạc hay sao?

Âm bà bà đáp :

- Không biết, nhưng bỏ con gái ta và cháu ngoại ta vẫn là chuyện thật.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cũng có thể câu chuyện đó lão nhân gia chưa biết rõ lắm về nội tình…

Âm bà bà nói :

- Không cần biết, chỉ biết hắn đã bỏ con gái ta và cháu ngoại ta, và ta không thể chịu nổi cái cảnh của con cháu ta như thế.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Lão nhân gia, như thế này, chuyện đối phó với Triệu đại nhân, chuyện oán thù đó, tôi cũng không dám nói, chỉ cầu xin cho tôi Triệu đại nhân về và lão nhan gia hỏi Triệu đại nhân cho rõ rồi xử trí.

Âm bà bà nói :

- Ta cũng không phải là con người không biết phải trái, chuyện đó ta bằng lòng.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Đa tạ lão nhân gia…

Hắn quay lại nói với Kim bà bà :

- Xin Bà bà giúp cho.

Nghe xong câu chuyện, Kim bà bà thấy đôi bên cũng không đến nỗi hẹp hòi, ban đầu bà ta cũng có ý hơi trách Âm bà bà, nhưng bây giờ thì không còn nữa, bà ta nhích tới vung tay.

Âm bà bà quay trọn một vòng rồi mới ngồi yên lại được.

Kim bà bà nói :

- Đây là phương pháp chế ngự rất lợi hại của Kim Hoa Nương, nếu không phải là lão thân thì khó có người phá được, lão Bà bà xem chừng Bà bà có thể nhỏ hơn ta vài tuổi, vậy cho phép ta gọi bằng lão muội muội cho thân mật nghe. Bây giờ lão muội muội hãy cho ta biết xem trong người khó chịu chỗ nào để ta có thể đối chứng mà liệu giải.

Âm bà bà bỗng trở nên hiền dịu lạ thường, bà ta thấp giọng :

- Đa tạ lão thư thư, thật cũng không hiểu tại sao khi tôi không chịu tuân lời của họ là cái đầu nhức không chịu nổi, y như ai lấy búa mà bửa ra vậy…

Kim bà bà "à" một tiếng nho nhỏ :

- Biết rồi, bây giờ lão muội muội hãy ngồi đi, thư thư chữa cho, hơi khó chịu đó nghe…

Âm bà bà gật đầu :

- Thư thư cứ tự tiện không sao.

Ngay lúc đó có tiếng động bên ngoài. Hàn Ngọc Trác dòm ra và quay vào nói với Kim bà bà :

- Lão Bà bà, họ đã cứu xong Cao Tiểu Ngọc.

Kim bà bà nói :

- Tam thiếu bảo họ đứng ngoài đợi, đừng cho vào đây.

Hàn Ngọc Trác quay ra.

Cao Tiểu Ngọc đứng bên cạnh người yêu và bây giờ, sau khi trấn tĩnh, Lương Phi Hổ chợt thấy ngại ngùng, hắn đứng cạnh nàng nhưng không dám ngẩng đầu lên.

Hàn Ngọc Trác cười thầm và hắn rất lấy làm lạ cho tình yêu, hai người cùng thập thò e lệ quá mức như vậy, nhưng không hiểu tại sao họ lại có thể tỏ tình với nhau trong một trường hợp quá khó khăn, vì lúc đó, Lương Phi Hổ vẫn còn là một tù nhân của Âm bà bà…

Nay lúc Hàn Ngọc Trác đang đứng ó chuyện thì từ phía ngoài có một tên áo vàng ló vào, hắn vừa thấy đông người là lật đật quay ra cắm đầu vừa chạy vừa la bài hãi.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Mặc kệ, trước sau gì rồi chúng ta cũng phải gặp họ, để chúng báo động cho nhanh.

Lương Thiên Long nói :

- Đáng lý mình chế ngự nó…

Tiếng của Kim bà bà vang lên phía sau lưng :

- Không cần, vì bây giờ thì mình cũng đang định đi tìm họ.

Thấy sư phụ của mình, Cao Tiểu Ngọc lật đật bước tới quì thụp xuống, sự vui mừng đã làm cho nàng xúc động nước mắt bật tuôn trào ra.

Âm bà bà kéo tay nàng :

- Con có sao không?

Tiểu Ngọc đáp :

- Bẩm sư phụ, con không sao cả.

Âm bà bà thở phào :

- Như thế là ta đã yên lòng, thong thả sẽ nói chuyện khác, bây giờ chúng ta hãy đi ra.

Đoàn người ra khỏi động thì nghe trong sương mù có nhiều tiếng bước chân lộn xộn và chợt có mấy tia vàng chói từ trong sương mù xẹt tới.

Kim bà bà hừ hừ hai ba tiếng và phất mạnh tay áo rộng mấy đường vàng lấp lánh chui tọt vào tay áo bà ta.

Tiếng bước chân bên ngoài càng xao động và có tiếng kêu lên :

- Bọn chúng có người phá được độc trùng…

Kim bà bà gằn giọng :

- Lạ làm sao, có bao nhiêu hãy tuôn ra hết một lượt đi.

Trong đám sương mù vụt có tiếng kêu thảng thốt :

- Động chủ!

Tiếng bước chân càng lộn xộn, chứng tỏ có người sợ quá đang tìm đường chạy trốn…

Cũng ngay trong lúc đó, một giọng cười hăng hắc, giọng cười lạnh băng băng và tiếp giọng nói cũng lạnh băng băng :

- Không, không, ta không tin rằng bà ta dám bước ngang qua lệnh phù của tổ tiên…

Kim bà bà rít giọng :

- Kim Hoa, ngươi có nghe tiếng nói của ta không? Ngươi đã biết ta là ai chưa?

Tiếng người đàn bà hoảng hốt :

- Phản bội, người dân Miêu Cương không được phép động đến Lệnh Phù…

Kim bà bà cười gằn :

- Ai? Ai nói ta bước qua Lệnh Phù của tổ tiên? Ai? Ai đã lợi dùng lòng thành kính tôn thờ Lệnh Phù để tạo thành cái nhà giam để hãm hại ta? Trong trường hợp đó, ta có quyền dời Lệnh phù để bước ra hài tội con người phản lại tổ tiên, đã lợi dụng tổ tiên ám hại đồng môn ruột thịt, nhưng không, ta không làm mà chính Trường Bạch thế gia đã cứu ta, biết chưa, quân bội phản?

Không nghe tiếng trả lời của người đàn bà, nhưng lại nghe tiếng khàn khàn của một người già cả…

Kim bà bà biến sắc, bà ta vội quay lại nói :

- Tất cả hãy lùi lại ra sau…

Thấy thần sắc của Kim bà bà như thế, mọi người biết chuyện đã đến lúc nguy hiểm, nên vội vã lùi lại phía sau lưng bà ta.

Hàn Ngọc Trác rút thanh Vô Nhân đao vận công chuẩn bị.

Kim bà bà thò tay vào túi vải bắt con Nhất Xích Ngọc.

Tiếng bước chân xao động rồi im bặt.

Nhiều tiếng rào rào nho nhỏ bốn bên, và sau đó mọi người nhìn thấy lấp lánh những con sâu nho nhỏ như sâu đỏ, màu đỏ sậm lúc nhúc từng lớp từng lớp tiến lên…

Kim bà bà lật đật thả con Nhất Xích Ngọc xuống đất.

Đã có con Nhất Xích Ngọc trong tay nhưng Kim bà bà vẫn còn tái mặt, điều mà Hàn Ngọc Trác lấy làm lạ vô cùng.

Hắn đã chứng kiến mấy lần phá độc trùng từ bên ngoài vào đây, theo hắn thì những thứ bay trong không khí không thấy hình mới đáng là ghê sợ, thế nhưng Kim bà bà vẫn trừ được như không, bây giờ những thứ này tuy hình dạng có ghê nhưng cũng vẫn là thứ có hình lại di động thật chậm, không hiểu tại sao bà ta lại kinh hoàng đến thế.

Hắn không biết rằng thứ trùng này là thứ mà nhị vị trưởng lão Miêu Cương đã luyện thật tinh vi, nó không tấn công người hấp tấp như những thứ khác, nó chỉ chậm chạp như thế và cái đáng sợ của nó là vừa tiến lên vừa "bắt cặp" với nhau.

Lúc chúng giết người chính là lúc mà những con đực và con cái gặp nhau, khi chúng đã "bắt cặp" được rồi thì chính là lúc chúng tiết ra độc chất.

Bất cứ thứ thuốc, hoặc trùng kháng độc nào cũng trở thành vô hiệu, nếu không kịp thời trừ được khi con đực và con cái gặp nhau.

Con Nhất Xích Ngọc vừa tiến lên một khoảng là dừng lại, đám độc trùng cũng dừng lại.

Đúng là thứ dữ nào cũng có khắc tinh, những con độc trùng dừng lại và bỗng cứng mình, chúng nằm bất động.

Con Nhất Xích Ngọc uốn mình luôn mấy cái rồi cũng bất động theo.

Đám độc trùng vốn có màu đỏ sậm, bây giờ xám ngắt, con Nhất Xích Ngọc trắng phau bỗng biến thành màu xanh, rồi tím, rồi đen…

Tất cả đều chết hết, chỉ trong nháy mắt, chúng y như những chiếc lá khô.

Kim bà bà thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc đó, chợt nghe một tràng Miêu ngữ.

Kim bà bà trả lời, nhng khi bà ta vừa dứt tiếng thì một mùi hôi nồng nặc xông lên.

Từ trên không, trong đám sương mù, nhiều bựng đen như khói bay chụp xuống.

Con gà rừng "trăm năm" đã có trong tay Kim bà bà, miệng bà ta đã kề vào cổ.

Nút cổ con gà rừng một chút bà ta ngửa mặt phun lên.

Không thấy máu, chỉ thấy một vùng bụi đỏ như sương từ trong miệng Kim bà bà bắn lên và tỏa rộng…

56. Chương 56: Người Chú Thứ Năm

Những đám sương đen vừa chạm phải bưng bụi đỏ từ dưới bắn lên vùng hóa thành sương trắng, đám bụi đỏ cũng tan luôn.

Kim bà bà buông xác gà cười khẩy :

- Kim Hoa, hai cái tên trợ Trụ vi ngược đã chết rồi, ta thật lấy làm xấu hổ với tiên nhân nên phải diệt chúng. Bây giờ, ngươi có quì chịu tội hay chưa?

Tiếng người đàn bà lanh lảnh :

- Kim bà bà, vô ích, ta chiến đấu tới cùng.

Tất cả đều nghĩ rằng Kim Hoa Nương đã đến mức liều có lẽ quyết làm một trận mất còn chứ không chịu phục. Không ngờ ngay sau câu nói ấy vụt nghe tiếng động xa xa…

Kim bà bà quát :

- Nó đã chạy rồi!

Và bà ta lại hừ hừ thấp giọng :

- Cứ để cho nó chạy, thử xem chạy được đến đâu.

Bà ta vẫy ta và lao thẳng ra ngoài.

Đã có bà ta dẫn đường, bọn Hàn Ngọc Trác vững tâm bám theo sau.

Ra tới cửa cốc, Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Lão Bà bà chúng ta không lục soát…

Kim bà bà lắc đầu :

- Mất công, ta có cách…

Bà ta cũng phóng mình lên và hai tay vung ra một lượt một màu vàng lấp lánh như kim tuyến vút thẳng vào trong.

Hàn Ngọc Trác kêu lên :

- Bà bà.

Kim bà bà khoát tay :

- Không phải tiêu diệt đâu, ta chỉ phóng độc trung bắt chúng phải ra thôi.

Bà ta nói vừa dứt tiếng thì từ trong cốc nhiều tiếng rú vang lên và tiếp liền theo là từng loạt, áo vàng có, áo đen có, họ lảo đảo chạy ra chút ngã đầy cửa cốc.

Hàn Ngọc Trác vội nói :

- Bà bà, Khoái Lạc môn chủ…

Kim bà bà đáp :

- Ai rồi cũng phải ra.

Hàn Ngọc Trác run giọng :

- Xin Bà bà hãy chừa cho hắn sống.

Kim bà bà đáp :

- Làm sao chết được, chỉ có đám phản đồ Miêu Cương bị khắc trùng nên hôn mê thế thôi.

Quả nhiên, ngay lúc đó, chợt có tiếng vang lên :

- Hàn Ngọc Trác, giỏi lắm, ngươi thắng rồi đó.

Cùng một lượt với tiếng nói, một người đàn ông cao cao ốm ốm bao mặt bước ra, dáng cách thật ngang nhiên chớ không có chút gì sợ sệt.

Kim bà bà quát :

- Ngươi là kẻ cấu kết với Kim Hoa đó phải không?

Người áo đen đáp :

- Phải, rồi sao?

Kim bà bà giận run, bà ta nhấc tay lên nhưng Hàn Ngọc Trác vội vàng cản lại :

- Kim bà bà, xin nể tình vãn bối, nếu cần phải giải quyết thì xin để cho chúng tôi, hắn là người của võ lâm Trung Nguyên.

Kim bà bà buông tay xuống cười hề hề :

- Quên, nói chuyện đi.

Hàn Ngọc Trác quay qua :

- Ông là Khoái Lạc môn chủ?

Người áo đen gật đầu :

- Đúng.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Các hạ có bằng lòng cùng với ta đến một nơi khác để nói chuyện không?

Khoái Lạc môn chủ hỏi :

- Ngươi muốn nói gì?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tại đây đông người, ai cũng đang hầm hầm trong bụng, ta vì các hạ mà nghĩ cách an toàn.

Khoái Lạc môn chủ cười gằn :

- Ngươi đừng có dọa ta, hôm nay ta đã ra mặt, không ai dám làm gì ta cả, nếu sợ thì ta đã không hành động.

Lương Thiên Long cười lạt :

- Chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngang ngạnh phải không?

Khoái Lạc môn chủ quát :

- Câm họng lại, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta. Ta chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống bọn ngươi, ta chỉ muốn cho bọn ngươi phải chết về tay kẻ khác, không ngờ vận may lại khiến cho các ngươi thoát khỏi.

Lương Thiên Long hỏi :

- Anh em ta có thù oán gì với ngươi?

Khoái Lạc môn chủ rít giọng :

- Thù sâu như biển, cao như núi, oán thù đó ta không muốn nhắc ra.

Lương Thiên Long hỏi :

- Nhưng chúng ta đã làm gì ngươi, đã gây nên những gì gọi là thù oán? Lương gia huynh đệ hành động quang minh, người cứ nói ra đi, nếu quả đáng hận thù, nếu quả có lỗi về anh em chúng ta, chúng ta sẽ quang minh đền tội.

Khoái Lạc môn chủ nghiến răng kèn kẹt :

- Quang minh? Hành động quang minh? Ngươi nói mà có thẹn không? Anh em ngươi là bọn tham lam, che mặt thiên hạ…

Lương Thiên Long gầm lên :

- Câm miệng, anh em ta có thể chết, nhưng không thể để ô nhục…

Hàn Ngọc Trác đưa tay :

- Đại thúc, đừng nóng…

Hắn nhìn quanh và nói tiếp :

- Chư vị thúc thúc, chuyện này thay mặt Trường Bạch thế gia, xin chư vị giao cho Hàn Ngọc Trác này giải quyết có được không?

Lương Thiên Long gật đầu :

- Tam thiếu cứ tự tiện.

Nhìn Khoái Lạc môn chủ, Hàn Ngọc Trác chỉ tay vào khu rừng :

- Mời các hạ vào trong đó nói chuyện được không?

Khoái Lạc môn chủ cười khẩy :

- Không cần, có gì cứ nói ngay tại đây, ta không sợ một ai đâu.

Hàn Ngọc Trác dịu giọng :

- Các hạ cần nên hiểu rằng ta đã vì các hạ…

Khoái Lạc môn chủ lắc đầu :

- Ta không cần chuyện đó.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Các hạ hãy tự vấn, các hạ có thể nào lột khăn bao mặt trước chư vị này chăng?

Khoái Lạc môn chủ cười nhạt :

- Sao lại không…

Ông ta đưa tay lên giật giắt tấm khăn bao mặt…

Hàn Ngọc Trác giật mình.

Kim bà bà giật mình.

Anh em họ Lương giật mình.

Tất cả đều giật mình, không ai ngờ Khoái Lạc môn chủ lại có bộ mặt ghê gớm như thế.

Bộ mặt đầy những thẹo. Chỗ lõm chỗ lồi, da thịt toét ra đỏ hỏn.

Tất cả giật mình vì bộ mặt quá kinh khiếp, riêng Hàn Ngọc Trác giật mình vì hắn không ngờ…

Nhưng hắn chợt cau mặt thở ra :

- Các hạ đã…

Khoái Lạc môn chủ trầm giọng :

- Chính ta tự hủy, là không có tên, con người của ta cũng không có, không ai biết được ta.

Hàn Ngọc Trác lặng lẽ gật đầu :

- Thôi, cũng được, bây giờ ta chỉ hỏi, Triệu đại nhân ở đâu?

Khoái Lạc môn chủ đáp :

- Ta chỉ có thể cho các ngươi biết người chú thứ năm của dòng họ Lương là Cao Văn Kỳ đã chết, thây thi của Lương Thiên Bảo đã ném cho chó ăn rồi.

Anh em họ Lương rống lên và lao mình tới…

Vung thanh Vô Nhân đao trong tay cản lại, Hàn Ngọc Trác trầm giọng :

- Chư vị thúc thúc, tiểu điệt vừa mới nói.

Lương Thiên Long nghiến răng :

- Tam thiếu, thù này không thể làm ngơ.

Hàn Ngọc Trác dịu giọng :

- Không có lẽ tôi lại đi bảo hộ cho kẻ thù? Không lẽ kẻ thù của Lương gia không phải là kẻ thù của Hàn gia?

Lương Thiên Long cúi đầu lui lại.

Khoái Lạc môn chủ cười lạt :

- Hàn Ngọc Trác, ta cho ngươi biết, Triệu Đức Chính đã chết rồi, nhưng còn anh em của bọn Lương Thiên Long muốn báo thù gì chớ? Cả một bọn như thế mà không bảo hộ cho một người chú tuổi quá năm mươi cho đến cái thây thúi của anh em cũng không giữ được thì bây giờ đòi báo thù gì? Cho dù bây giờ các ngươi có giết được ta, cái thẹn đó các ngươi có rửa được không? Cho dù các ngươi có giết được ta, cái chết của Triệu Đức Chính cũng vẫn là cái tội của các ngươi, các ngươi liệu có thoát được màn lưới của vương pháp hay không?

Lương Phi Hổ vụt rút ngọn chủy thủ nhằm cổ tay của mình chặt xuống.

Đang nói chuyện với Khoái Lạc môn chủ, nhưng đôi mắt của Hàn Ngọc Trác thật nhanh, tay của hắn cũng thật nhanh, thanh Vô Nhân đao nhoáng lên, ngọn chủy thủ rơi xuống.

Nhìn thẳng vào mặt Phi Hổ, Hàn Ngọc Trác trầm giọng :

- Lương huynh, anh làm gì thế?

Phi Hổ run giọng :

- Hắn nói đúng, cả đến thi hài của Nhị thúc mà tôi cũng không giữ được, hai cánh tay này còn để làm chi!

Hàn Ngọc Trác ngó Lương Thiên Long, hắn nói thật chậm :

- Đại thúc, chư vị không bảo vệ được Ngũ lão gia trong lòng cứ mang nặng tội lỗi phải không?

Lương Thiên Long cúi đầu, bọn Lương Thiên Đạt cũng cúi đầu.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nếu chư vị nghĩ như thế thì chư vị thúc thúc đã lầm. Triệu đại nhân sống chết thì tiểu điệt chưa biết, nhưng riêng Ngũ lão gia, tiểu điệt đảm bảo vẫn còn mạnh như thường.

Lương Thiên Long ngẩng mặt lên :

- Tam thiếu, làm sao biết được?

- Ngũ lão gia chưa chết? Nếu lão chưa chết thì ta đã mang lão ra để bức bách các ngươi rồi chớ chuyện chi lại bảo rằng lão chết?

Hàn Ngọc Trác quay mặt lại :

- Tạo cho người ta một cái tội lỗi với lương tâm, so với chuyện giết người đó còn độc ác hơn gấp bội. Vả lại, các hạ đã có mặt ở đây thì còn mang ai ra để bức bách ai? Huống chi, một cái mạng của các hạ đổi lấy bao nhiêu mạng của Lương gia huynh đệ kể cũng chẳng lỗ lãi gì và chính điều đó khiến cho tôi hiểu ra tại sao ông lại hủy bộ mặt của mình như thế. Thật là ác, nhưng riêng tôi, tôi đã biết rất rõ ràng tại sao ông sợ người ta biết mặt.

Khoái Lạc môn chủ hỏi :

- Ngươi muốn nói gì?

Hàn Ngọc Trác thở phào :

- Tôi vốn không muốn cho Lương gia huynh đệ biết ông là ai, vì thế tôi mời ông vào rừng nói chuyện, thế nhưng bây giờ thì tôi đã bất lực, tôi không thể lo cho ông được nữa vì ông quá ác. Cho đến bây giờ ông vẫn còn muốn tiêu diệt dòng họ Lương, tôi cần phải cho họ biết ông là ai.

Khoái Lạc môn chủ gặng lại :

- Ta là ai? Ngươi biết hay là phỏng đoán?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Tôi biết rõ chứ, không phỏng đoán.

Khoái Lạc môn chủ ngửa mặt cười ha hả :

- Ngươi là con nít, ngươi đừng tưởng mình cao hơn thiên hạ? Ngươi biết ta là ai? Năm này, qua tháng khác, ta cùng với nhiều người chung đụng không một ai có thể biết ta, còn người, thằng con nít…

Hàn Ngọc Trác quắc mắt :

- Ngũ lão gia, ông có thể che mắt người khác chớ không thể che được mắt tôi.

- Ngũ thúc!

- Ngũ thúc gia!

Lương gia huynh đệ cùng rập kêu lên hớt hải.

Khoái Lạc môn chủ rúng động, nhưng ông bình tĩnh lại ngay :

- Ta là ai? Là Lương Văn Kỳ? Ha ha… Hay quá, khi không bỗng có người tôn mình làm trưởng bối, như vậy thì vinh hạnh biết bao nhiêu! Ha ha…, ha ha…

Ông ta ngửa mặt cười gần như muốn rung rinh vách đá.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ngũ thúc gia, ông có một người con nhưng lại không dạy dỗ, để cho du thủ du thực, làm mất thanh danh của dòng họ Lương mấy đời, được trưởng huynh rầy dạy đã chẳng hối cải mà lại bỏ nhà đi hoang, không chuyện gì bất nhã, đốn mạt mà không làm, hại cả lương dân bá tánh, chuyện đó, là một vị quan của triều đình, Triệu đại nhân dầu không muốn cũng không dung được, ông lại không thấy lỗi mình, trái lại còn đem lòng căm hận Triệu đại nhân và những người cháu hiếu thuận của ông, sau khi khống chế Lương gia, ông cải xưng là Khoái Lạc môn chủ, dốc tâm thâu tóm thiên hạ, cấu kết với Miêu Cương để thôn tính võ lâm…

Khoái Lạc môn chủ gằn giọng :

- Hàn Ngọc Trác, ngươi không được nói càn, ngươi định gán cho ta là Lương Văn Kỳ thật đó à?

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ngũ lão gia, trong lòng ông, ông biết và chư vị thúc thúc nãy giờ chắc cũng đã biết rồi.

Khoái Lạc môn chủ quắc mắt :

- Lương Thiên Long, bọn ngươi cũng cho ta là Lương Văn Kỳ đó à?

Lương Thiên Long nhìn ông ta và quay qua nói với Hàn Ngọc Trác :

- Tam thiếu tôi thấy chỉ có vóc dáng…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Đại thúc, Ngũ lão gia dụng tâm cẩn thận lắm. Ông đã hủy bộ mặt thật, cải sửa giọng nói, cốt làm cho không ai có thể nhận ra, trước hết làm cho Lương gia mang tội bất hiếu vì không bảo vệ được người chú, sau cùng gán tội để tiêu diệt không còn một mống của Lương gia.

Lương Thiên Long nói :

- Nhưng Ngũ thúc gia không biết võ công…

Hàn Ngọc Trác đáp :

- Ngũ thúc gia đã che giấu và giấu thật tài tình.

Lương Thiên Long vụt nói :

- Phải rồi, Tam thiếu, tôi nhớ Ngũ thúc nơi tâm khẩu có mục son…

Hàn Ngọc Trác nhìn thẳng vào mặt Khoái Lạc môn chủ :

- Ông mở nút áo cho mọi người xem chỗ đó đi.

Khoái Lạc môn chủ rúng động, ông ta nín lặng…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Ông có nốt ruồi son nơi tâm khẩu hay không?

Khoái Lạc môn chủ thét lên :

- Không!

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ông hãy cho mọi người xem đi.

Khoái Lạc môn chủ đáp :

- Đường đường một vị Môn chủ thì chuyện gì phải cởi áo cho người xét, không cần.

Hàn Ngọc Trác trầm giọng :

- Ngũ lão gia…

Khoái Lạc môn chủ thét :

- Đừng gọi ta như thế, ta không phải Lương Văn Kỳ.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Ngũ lão gia, chư vị thúc thúc đây đã là chung máu thịt, đã tôn kính ông như cha đẻ, lại còn cho anh Phi Hổ là cháu đích tôn, con đó, cháu đó hiếu thuận như vậy đó, ông còn đòi gì nữa!

Khoái Lạc môn chủ rống lên :

- Ta không phải là Lương Văn Kỳ…

Lương Thiên Long cùng quì thụp xuống :

- Ngũ thúc, chúng cháu không biết là chú, nếu biết thì chúng cháu xin tình nguyện chết ngay.

Hắn quì, bọn Lương Thiên Đạt cũng quì theo và Lương Phi Hổ vụt khóc rống lên.

Cao Tiểu Ngọc len lén lấy khăn lau nước mắt…

Khoái Lạc môn chủ vẫn hầm hầm :

- Ta không cần chuyện đó, bây giờ đã biết ta rồi, tại sao chúng bây không chịu chết đi?

Lương Thiên Long nói :

- Ngũ thúc cháu là lớn, bất luận chuyện gì cũng do cháu quyết định, từ Thiên Bảo trở xuống đều vô tội, bây giờ cháu xin chết, nhưng xin chú tha mạng cho những người còn lại.

Lương Thiên Đạt la lên :

- Không, đại ca, chúng ta là họ Lương, chúng ta đều chung trách nhiệm…

Khoái Lạc môn chủ gằn gằn :

- Hay, huynh hữu đệ cung, chết đi, chết hết đi.

Lương Thiên Long vung tay đập ngược lên đầu.

Hàn Ngọc Trác nhanh hơn, ngón tay của hắn đã làm cho cánh tay của Lương Thiên Long vô hiệu, hắn nghiêm giọng :

- Tại sao lại chết? Hiếu đó à? Không đúng, các vị có tròn trách nhiệm với tổ tiên không?

Lương Thiên Long xuôi tay :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Không ai lại đi giữ hiếu với một người muốn tàn hại dòng họ bao giờ, chư vị thúc thúc định đồng lõa tiêu diệt họ Lương có phải không…

Hắn quay qua nghiêm trang nói với Khoái Lạc môn chủ :

- Luận về bối phận, họ Hàn là Chưởng môn chớ không phải là họ Lương, tôi xin thay mặt Trường Bạch thế gia không bằng lòng cho Lương gia huynh đệ làm như thế…

Khoái Lạc môn chủ thối lui, tay chân của ông ta run rẩy.

Hàn Ngọc Trác nói tiếp :

- Lương gia mấy đời hiệp nghĩa, ai ai cũng chính trực công minh, ông đã dung túng cho con trai làm bậy, hùa theo vô lại cho đến thiệt thân, thế mà lại đem lòng oán hận vị quan vì dân mà trừ hại, những người cháu đã xem mình như cha đẻ, lại nỡ lòng âm mưu tiêu diệt, ông còn mặt mũi nào nhìn thấy tổ tiên dưới tuyền đài?

Khoái Lạc môn chủ càng run rẩy, ông ta cúi mặt không nói một lời.

Hàn Ngọc Trác nhích tới :

- Vì quan hệ giữa Hàn gia và Lương gia, tôi không can thiệp vào chuyện sống chết của ông, bây giờ, yêu cầu ông cho tôi biết về chuyện Triệu đại nhân, nếu sống, ở đâu? Nếu chết, thi thể chỗ nào?

Khoái Lạc môn chủ ngẩng mặt lên, hai mắt ông ta vụt đỏ hoe :

- Tam thiếu…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Nói hay không là tùy lương tâm của ông, tôi không ép.

Khoái Lạc môn chủ ngần ngừ một chút rồi vụt nói :

- Triệu Đức Chính chưa chết, đã bị áp giải về kinh.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Sao? Triệu đại nhân đã bị giải về kinh?

Khoái Lạc môn chủ nói :

- Ta không còn gì giấu nữa, ta và Kim Hoa đều là thuộc hạ của Tư Đồ Quang, không phải với âm mưu thôn tính võ lâm tầm thường như mọi người thường nói, mà là âm mưu khuynh đảo Minh triều, giai đoạn này thì chưa, đây là bước đầu tỉa lần những quan lại trung thành mà Triệu Đức Chính là một. Còn chuyện riêng của dòng họ Lương chỉ là chuyện cá nhân ta, ta căm hờn vì con ta đã chết…

Ông ta móc trong mình quăng ra một cuộn lụa và nói tiếp :

- Đây là mật chỉ của Tư Quang Đồ, hãy cấp tốc về kinh cứu Triệu Đức Chính và lấy đó làm bằng chứng để tróc nã người đứng đầu Đông Xưởng.

Cuộn lụa vừa rơi xuống đất, câu nói của ông ta vừa dứt thì thân hình cũng lảo đảo ngã theo.

Hàn Ngọc Trác và anh em họ Lương hoảng hốt tràn lên.

Một dòng máu đen ứa ra khóe miệng, ông ta ngoẻo đầu tắt thở.

Hàn Ngọc Trác dậm chân :

- Độc dược!

57. Chương 57: Đoạn Kết

Ra tới cửa cốc, Hàn Ngọc Trác vòng tay nói với Âm bà bà :

- Lão nhân gia, những ai lầm lỗi cũng đã chết rồi, xin lão nhân gia bỏ qua cho những chuyện qua…

Âm bà bà khoát tay :

- Bỏ hết, ta không giận Lương gia cái gì nữa cả.

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Đa tạ lão nhân gia, vãn bối thay mặt nhà họ Lương…

Hắn quay lại kéo tay Phi Hổ.

Cao Tiểu Ngọc đỏ mặt lùi nép phía sau.

Âm bà bà nhìn nhìn Phi Hổ rồi quay lại ngó ngó Tiểu Ngọc, bà ta vụt cười :

- Được rồi, bằng một lời của Tam thiếu, ta chấp thuận.

Bà ta ngó quanh cau mặt :

- Khoan, giải quyết con a đầu phản đồ trước đã.

Kim bà bà chỉ tay về phía ven rừng :

- Kia kìa, phản đồ của lão muội muội đó.

Âm bà bà quắc mắt hầm hầm và bà ta vội vòng tay :

- Đa tạ lão thư thư, Tiểu Ngọc đi với ta.

Tiểu Ngọc cùng thụp xuống lạy dài :

- Sư phụ... xin sư phụ tha cho tỷ tỷ...

Âm bà bà hất tay :

- Đứng dậy, trước kia vì nghe lời Song Thành, sư phụ đã xử ức con nhiều chuyện, bây giờ, ta bằng lòng chiều theo ngươi tất cả, nhưng chỉ có chuyện này là không được, con a đầu phải đền tội.

Tiểu Ngọc khóc lớn :

- Sư phụ...

Âm bà bà gằn giọng :

- Ta bảo đứng lên.

Bà ta lách mình đi thẳng về mé rừng...

Kim bà bà đưa tay cản lại :

- Lão muội muội, không cần đến đó, bên cạnh còn có tên phản đồ Miêu Cương bát động nữa, để ta thay cho.

Quay qua Tiểu Ngọc, Kim bà bà dịu giọng :

- Thật sự thì cũng không còn cứu được đâu, vả lại, ta là người Miêu Cương, gặp thứ vô loại như thế làm sao ta dung được, bây giờ chuyện đã không còn cứu vãn, cô bé đừng buồn phiền gì cả.

Tiểu Ngọc chảy nước mắt :

- Vãn bối không dám...

Tiểu Thanh từ sau bước tới quì thụp xuống trước mặt Kim bà bà :

- Động chủ, sư phụ của con...

Kim bà bà trầm giọng :

- Ta biết, nó không ra đâu, tánh của nó ta biết hơn ngươi, nó bằng lòng bỏ xác tại Trung Nguyên chớ không chịu gặp ta.

Tiểu Thanh ôm mặt khóc...

Kim bà bà chưa kịp nói thì Hàn Ngọc Trác vụt đưa tay :

- Có người...

Thính giác của hắn thật thính, khi mọi người nhìn ra từ cửa cốc đi vào một già một trẻ...

Hàn Ngọc Trác kêu lên :

- Triệu cô nương.

Quả thật Triệu Hoàng Anh và lão gù Tang Du đang xâm xúc đi vào.

Chưa kịp chào ai thì Triệu Hoàng Anh vụt quì xuống ôm chân Âm bà bà rơi nước mắt :

- Ngoại bà…

Âm bà bà rung động, bà ta đưa tay quơ quạng trên đầu đứa cháu :

- Hoàng Anh có phải không con? Đứng lên, đứng lên cho ngoại rờ coi…

Triệu Hoàng Anh chầm chậm đứng lên, giọng nàng run rẩy :

- Ngoại bà, từ nhỏ đến giờ con mới gặp…

Âm bà bà gật gật :

- Nỗi khổ tâm của ngoại bà cũng là việc đó, nhưng không sao, bây giờ thì đã gặp rồi…

Hai bàn tay của bà mò mẫm, từ đầu đến cổ, từ mặt đến mũi đến tay chân, bàn tay đã từng giết người không gớm, bây giờ run bắn vì cảm động.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Lần thứ nhất gặp ngoại bà, nhưng vừa thấy là biết ngay, vì mẹ con giống ngoại bà lắm.

Âm bà bà xụ mặt :

- Đừng có nhắc nữa, ngoại bà không muốn nghe. Ngoại bà chỉ thương một mình con thôi.

Đôi mắt kèm nhèm của bà ta bỗng rơi hai dòng nước nóng hôi hổi lên bàn tay của đứa cháu…

Ngưng một lúc thật lâu như ngăn cơn xúc động, cuối cùng bà ta bật cười :

- Hoàng Anh, Hàn tam thiếu cho ta biết con đẹp lắm bây giờ ta biết không phải lời tâng bốc, bàn tay của Ngoại bà còn tinh hơn mắt sáng nữa kia.

Triệu Hoàng Anh đỏ mặt, nàng len lén nhìn Hàn Ngọc Trác.

Và bây giờ thì hắn mới có dịp chào nàng.

Kim bà bà bước tới :

- Lão muội muội, cháu ngoại đó phải không? Đúng rồi, đẹp lắm, dễ thương lắm, y như một đóa hoa.

Âm bà bà nói :

- Hoàng Anh, hãy lại ra mắt Ngoại thư đi con, thư của Ngoại bà đó, người là Động chủ Miêu Cương bát động.

Triệu Hoàng Anh bước tới vòng tay, nhưng Kim bà bà đưa tay ra đỡ :

- Cháu ngoan, đừng thủ lễ.

Triệu Hoàng Anh ngẩng mặt lên :

- Ngoại thư, cha con đâu?

Kim bà bà cười :

- Kim Hoa hại ta hết sức, bây giờ chính cháu Hoàng Anh cũng kiếm ta mà đòi cha, Hàn tam thiếu, nói giùm đi.

Hàn Ngọc Trác vội thuật lại tình hình. Triệu Hoàng Anh lật đật vòng tay :

- Tại cháu không biết, xin Ngoại thư thứ lỗi cho.

Kim bà bà cười :

- Không sao, những người tìm ta để Triệu đại nhân nhiều lắm chớ không phải một mình cháu thôi đâu.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Cả Mộc tiểu vương gia cũng kiếm Bà bà đó.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Cô nương gặp Tiểu vương gia tại đâu?

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Cách nay mấy ngày tại Trịnh Châu.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Như vậy có thể trên đường về kinh, tôi phải đi nhanh mới được, phải có chứng cứ này mới hạ được Tư Đồ Quang.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Tôi xin đi cùng Tam thiếu, mẹ tôi cũng đang ở đó…

Hàn Ngọc Trác ngó Âm bà bà, nhưng lại làm thinh…

Âm bà bà gật gật :

- Phải rồi, con hãy cùng với Tam thiếu lên kinh đi, xong việc bảo mẹ con về gặp Ngoại bà, Hàn tam thiếu, gởi cháu cưng của mụ cho Tam thiếu đó, chiếu cố cho trân trọng nghe.

Hàn Ngọc Trác hơi ngại ngùng, nhưng hấn vội lập nghiêm để khỏa lấp :

- Xin lão nhân gia hãy yên tâm, vãn bối sẽ tận tình chiếu cố.

Kim bà bà ngó ngó hai người rồi vụt nói :

- Hoàng Anh có được Tam thiếu chiếu cố thì đâu có ai mà chẳng yên lòng phải không?

Triệu Hoàng Anh đỏ mặt cúi đầu…

Hàn Ngọc Trác lại khỏa lấp :

- Thật ra thì đã có vị lão gia đây Triệu cô nương cũng đã yên ổn lắm rồi.

Âm bà bà hỏi :

- Ai? Lão gia nào?

Lão gù Tang Du lật đật bước tới vòng tay :

- Lão nô tham kiếm Bà bà.

Âm bà bà sửng sốt rồi vụt kêu lên :

- Tang Du đó phải không :

Tang Du vòng tay :

- Vâng, Bà bà, lão nô đây.

Âm bà bà lặng đi một chút rồi gật gật đầu :

- Thảo nào… tưởng đã chết tiêu rồi. Lão Tang, có còn mạnh như xưa không?

- Bẩm Bà bà, lão nô vẫn mạnh, vì thương nữ thiếu thủ, nên lão nô trốn theo, xin Bà bà tha tội cho.

Âm bà bà khoát tay :

- Không, lão Tang, ta cám ơn lắm, nếu biết có lão Tang cùng đi với con gái ta thì bao nhiêu năm nay ta đâu có lo. Cám ơn… Sao? Già nhiều chưa? Còn đánh chác gì được nữa không?

Tang Du cười :

- Bà bà, nhờ hồng phúc của lão nhân gia, lão nô vẫn còn khỏe và vừa rồi còn làm cho Phí Sở Thiên nể mặt.

Âm bà bà ngạc nhiên :

- Ủa, Phí Sở Thiên nào? Có phải "Vô Địch Sát Thủ" không? Nó ở đâu?

Tang Du đáp :

- Hắn hiện là một trong ba tên cầm đầu Đông Xưởng.

Âm bà bà gật gật :

- Khá, làm quan lớn dữ vậy à? Ta có nghe đâu.

Tang Du nói :

- Làm quan lớn, bổng lộc cao nhưng hắn và bọn Tư Đồ Quang chuyên hãm hại trung thần…

Âm bà bà hầm hầm :

- Khốn hiếp, dè như vậy năm xưa ta chẳng truyền võ công cho nó.

Hàn Ngọc Trác quay qua nói với Lương Thiên Long :

- Đại thúc, chư vị hãy về gấp Đại Danh phủ lo hậu sự cho Ngũ lão gia, xong việc tiểu điệt sẽ ghé qua.

Hắn vòng tay nói với hai vị lão bà :

- Nhị vị lão nhân gia, vãn bối xin cáo từ.

Kim bà bà gật đầu :

- Ta đến chơi với lão muội muội đây vài ngày rồi cũng phải về Miêu Cương để thu xếp lại Bát Động, mong Tam thiếu có dịp sang chơi.

Hàn Ngọc Trác ra hiệu cho Phi Hổ và Tiểu Ngọc rồi cùng với Tang Du và Triệu Hoàng Anh bước ra ngoài.

Cỗ xe đang đậu ở ven rừng.

Vừa đi về hướng xe, Hàn Ngọc Trác vừa nói :

- Cung hỉ Triệu cô nương, cứ theo lời lẽ và thái độ của lệnh Ngoại bà, thì chắc chắn người không còn giận Triệu đại nhân nữa đâu.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Không biết hiện cha tôi có còn bị giam ở Đông Xưởng hay không?

Hàn Ngọc Trác nói :

- Tôi tin trời không hại người lành, Triệu đại nhân chắc chắn sẽ bình yên.

Lên xe rồi, không khí vụt trầm mặc, vì Tang Du đánh xe còn Hàn Ngọc Trác và Triệu Hoàng Anh ngồi trong, cả hai bỗng cảm thấy có phần áy náy.

Như để phá tan bầu không khí lặng lẽ đó, Triệu Hoàng Anh lên tiếng trước :

- Tam thiếu có nhớ không, đây là lần thứ hai mình đi chúng một cỗ xe…

Hàn Ngọc Trác mỉm cười :

- Nhớ chớ sao không, lần trước nhờ cô nương chiếu cố.

Triệu Hoàng Anh nói :

- Từ ngày cha tôi bị nạn đến giờ, đã khiến cho Tam thiếu vô cùng vất vả…

Hàn Ngọc Trác nói :

- Cô nương không nên nói như thế, mỗi người đều có nghĩa vụ phải làm.

Triệu Hoàng Anh liếc vào mặt hắn và nàng vụt cúi đầu lặng lẽ…

° ° °

Tang Du lên tiếng :

- Tam thiếu, cô nương, chúng ta đã sắp vào thành.

Triệu Hoàng Anh nhìn Hàn Ngọc Trác, mặt nàng ửng đỏ :

- Tam thiếu, mình tìm chỗ nghỉ, chắc mệt rồi phải không?

Giọng của nàng thật dịu và đầy vẻ chăm lo, Hàn Ngọc Trác chợt nghe bàng hoàng, hắn nói :

- Không mệt lắm, hay là mình phải tìm lệnh đường rồi sẽ nghỉ sau.

Nàng gật gật đầu :

- Cũng được…

Quay ra trước xe, nàng hỏi :

- Lão gia có biết mẹ tôi ngụ ở đâu không?

Tang Du đáp :

- Biết, vẫn là khách sạn cũ.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Sao biết được như thế?

Triệu Hoàng Anh đáp :

- Lúc viết thơ cho tôi, mẹ tôi nói ngụ tại Tần Phong khách sạn phía Đông thành.

Hàn Ngọc Trác gật gù :

- Tôi biết. Tần Phong khách sạn đúng là ở phía Đông thành.

Triệu Hoàng Anh hỏi :

- Tam thiếu biết nhiều ở kinh đô không?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Tôi có học ở nơi đó rất lâu.

Cỗ xe để ngay trước khách sạn, đám tiểu nhị chạy ra mừng tíu tít.

Không phải khách quen, nhưng thấy dáng cách sang trọng của cỗ xe, chúng biết gặp kẻ có tiền.

Triệu Hoàng Anh hỏi :

- Cho tôi hỏi thăm, chẳng hay có Triệu phu nhân trú tại đây không?

Tên tiểu nhị đáp :

- Có nhưng đã đi rồi.

Triệu Hoàng Anh hỏi :

- Bao lâu?

Tên tiểu nhị đáp :

- Lâu rồi, hôm sau trở lại thanh toán tiền bạc phòng trọ rồi đi luôn.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Phiền tiểu ca xem Triệu phu nhân có để lại vật gì không?

Tên tiểu nhị lắc đầu :

- Không có.

Còn đang lúng túng, thình lình có một gã thanh niên mặc áo đen chạy lại chụp vai Tang Du cười ha hả…

Giật mình ông ta vội giới thiệu :

- Tam thiếu, đây là Hải Minh, hộ vệ của Mộc tiểu vương gia.

Hải Minh trố mắt :

- Tam thiếu nào đây, có phải "Tiểu Mạnh Thường"?

Hàn Ngọc Trác cười :

- Chính tôi đây.

Hải Minh vỗ tay :

- May quá, thiếu chủ tôi cứ nhắc Tam thiếu hoài, may mà gặp được…

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Tiểu vương gia bây giờ ở đâu?

Hải Minh nói :

- Xin thỉnh Tam thiếu và chư vị hãy theo tôi.

Hắn quay mình đi trước, Hàn Ngọc Trác và Triệu Hoàng Anh đi bộ theo và Tang Du thì đánh xe ở sau chầm chậm.

∘ ∘ ∘

Mọi người ngồi xoay quanh chiếc bàn, Tề Ngọc Phi cầm tấm "mật chỉ" mà Lương Văn Kỳ trao cho Hàn Ngọc Trác chăm chú trầm ngâm.

Thật lâu, hắn ngẩng mặt :

- Tư Đồ Quang quả đã tới số, bằng vào vật này là hắn phải chịu tru di.

Hàn Ngọc Trác nói :

- Hiện tại phải lo cứu người, bởi vì nếu vạn nhất mà Tư Đồ Quang dùng con tin để uy hiếp, chúng ta rất khó trở tay.

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Bắt Tư Đồ Quang và đồng bọn thì không khó, nhưng nếu Triệu đại nhân và gia quyến của những người mà hắn bắt làm con tin còn trong tay hắn thì chúng ta không thể ra tay…

Ngưng một giây, Tề Ngọc Phi vụt vỗ tay :

- Được rồi, đêm nay ta sẽ vào cung yết kiến Hoàng thượng, chuyện này phải hết sức bí mật, nếu lộ ra thì bọn Tư Đồ Quang sẽ dùng con tin làm bia để thoát thân.

Triệu Hoàng Anh hỏi :

- Tiểu vương gia định bí mật nhập cung?

Tề Ngọc Phi gật đầu :

- Tạm thời chư vị đừng người nào lộ mặt, tất cả cứ ở yên tại đây, chính từ hôm vào kinh đến nay tôi cũng phải tạm một chỗ này, vì nếu bất cứ một người nào của chúng ta bị họ phát hiện thì nhất định ta không làm kịp.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Nhưng ngôi nhà này thì…

Tề Ngọc Phi đáp :

- Đây là nhà của một người bạn đồng học của tôi từ thủa nhỏ, hắn chán bọn Đông Xưởng lộng quyền nên không chịu làm quan, chính hắn đã bố trí che giấu chúng tôi mấy ngày nay.

Hàn Ngọc Trác hỏi :

- Như thế chúng ta hẹn với nhau như thế nào, nếu cần phải có sự tiếp sức?

Tề Ngọc Phi nói :

- Chư vị cứ ở kín trong này, khi đã có kế hoạch bên trong, tôi sẽ cho người liên lạc…

◦ ◦ ◦

Ba ngày trôi qua là ba ngày bọn Hàn Ngọc Trác ngồi đứng không yên.

Tề Ngọc Phi vào cùng rồi bặt luôn không có tin trở lại.

Đang đi tới đi lui trong vườn bức rức, chợt người giữ cửa hăm hở đi vào.

Theo sau hắn là một tên Cẩm Y thị vệ.

Vừa thấy Hàn Ngọc Trác là tên thị vệ cúi đầu cung kính :

- Ty chức là Lưu Đào, Phó tổng quản thị vệ, vâng lệnh Mộc tiểu vương gia ra mắt Hàn tam thiếu.

Hàn Ngọc Trác vòng tay :

- Không dám, chẳng hay Lưu phó tổng quản có điều chi dạy bảo?

Lưu Đào đáp :

- Tiểu vương gia cho tôi đến báo với Tam thiếu, bọn Tư Đồ Quang, Phí Sở Thiên đã bị bắt, hiện tại Cẩm Y Vệ vẫn còn bao vây Đông Xưởng để lục soát, Tiểu vương gia thỉnh Tam thiếu đến Ngọ Môn quan.

Hàn Ngọc Trác mừng nhưng vẫn ngạc nhiên :

- Tại sao Tiểu vương gia lại hẹn tôi đến Ngọ Môn quan.

Lưu Đào đáp :

- Ty chức không được biết, Tiểu vương gia chỉ truyền như thế thôi.

Hàn Ngọc Trác do dự :

- Chúng tôi là hạng giang hồ áo vải, làm sao lại có thể…

Lưu Đào đáp :

- Xin Tam thiếu đừng ngại, ty chức hộ tống Tam thiếu, vả lại tại Ngọ Môn quan bây giờ Cẩm Y Thị Vệ đã túc trực theo lệnh để đón rước Tam thiếu nhập cung, có cả Tiểu vương gia chực sẵn nơi đó nữa.

Hàn Ngọc Trác rúng động :

- Làm sao được…

Lưu Đào cười :

- Ty chức không được biết nội tình, nhưng đâu đây là ý chỉ của Hoàng thượng, vì theo Tiểu vương gia thì Tam thiếu là người có đầu công trong việc khám phá âm mưu phản loạn…

Biết vị Phó tổng quản này chỉ làm theo lệnh, có nói gì cũng không giải quyết được, nên Hàn Ngọc Trác đành phải theo hắn đến Ngọ Môn quan…

◦ ◦ ◦

Từ hậu cung, Tề Ngọc Phi song song với Hàn Ngọc Trác ra Ngọ Môn và cùng tót lên hai con kiện mã thẳng ra thành.

Hàn Ngọc Trác lắc đầu :

- Tiểu vương gia đã mang dự lớn cho tôi, nhưng "Trường Bạch thế gia" được thánh chỉ ban vương tước thì quả là chuyện làm cho tôi khó xử…

Tề Ngọc Phi cười :

- Dầu cho có khó chịu, Tam thiếu cũng phải nể tình tôi mà vui vẻ nhận, bởi vì nếu đổi lại cương vị thì chắc Tam thiếu cũng phải làm như tôi chứ không thể khác hơn.

Hàn Ngọc Trác làm thinh…

Bọn Triệu Hoàng Anh đang đứng lóng ngóng trông tin ngoài cửa.

Hàn Ngọc Trác bỗng hơi chậm lại :

- Tiểu vương gia, làm sao…

Tề Ngọc Phi cười :

- Không sao cả, tôi tin rằng trong một sớm một chiều tới đây, chúng ta sẽ tìm được Triệu đại nhân.

Quả thật, Hàn Ngọc Trác lo là đúng, câu hỏi đầu tiên của Triệu Hoàng Anh là sự an nguy của Triệu đại nhân.

Sự vui mừng vì trừ được quân phản loạn bỗng tiêu mất hết.

Hai người cúi mặt làm thinh.

Hải Minh hỏi :

- Thiếu chủ, sao không tra Tư Đồ Quang?

Tề Ngọc Phi lắc đầu :

- Hắn cũng không biết, vì có người của hắn giải về kinh hắn được báo trước như thế, nhưng chỉ nửa đường là bị cướp.

Mọi người chưa vào khỏi cửa thì có tiếng vó ngựa nổi vang, một con tuấn mã dừng lại và trên yên nhảy xuống một người thiếu phụ áo xanh toàn thân bụi cát bám đầy.

Triệu Hoàng Anh nhóng mình lên và vụt thảng thốt kêu :

- Mẹ!

- Phu nhân!

Vị lão bộc Tang Du chạy ra trước nhất và kế đó là Triệu Hoàng Anh và bọn Hàn Ngọc Trác.

Triệu phu nhân vòng tay :

- Tiểu vương gia, Tam thiếu, nhị vị đã vì Đức Chính mà gian khổ, mẹ con tôi thật không biết lời nào đáp tạ…

Tề Ngọc Phi nói :

- Phu nhân, chúng tôi thật rất thẹn thùa, vì Triệu đại nhân…

Triệu phu nhân mỉm cười :

- Thật không dám giấu chư vị, Đức Chính vừa bị chúng áp giải về đến ngoài thành giữa ban đêm thì tôi đã chận đường cứu thoát, tuy nhiên, thế giặc hãy còn quá mạnh, tôi sợ bảo vệ không được nên ban đêm phải tạm đưa Đức Chính đến một chỗ an toàn. Sau khi xong việc, tôi định trở lại báo tin thì chợt nghe Đông Xưởng bị Thánh chỉ niêm phong, bọn Tư Đồ Quang bị bắt, và đến Tân Phong khách sạn dọ hỏi mãi mới tìm đến được nơi đây.

Tất cả thấy đều vui mừng, Tề Ngọc Phi và Hàn Ngọc Trác thở phào nhẹ nhõm.

Triệu phu nhân nhìn Hàn Ngọc Trác và nói :

- Xin Tiểu vương gia và Tam thiếu cho mẹ con tôi tạm cáo từ, vì bây giờ còn phải trở lại đưa Đức Chính về kinh, chúng tôi sẽ đến Trường Bạch và Vân Nam bái tạ…

Tề Ngọc Phi nói :

- Phu nhân, tôi còn có chuyện xin trình, Thánh thượng đã ban chỉ dụ cho dòng họ Âm của Triệu phu nhân chính thức nhập từ đường của Triệu gia và không phân ngôi chính thất hay thứ thất.

Triệu Hoàng Anh ngạc nhiên :

- Tiểu vương gia…

Tề Ngọc Phi cười :

- Tôi đã có hứa với Triệu cô nương, tôi nhất định không để cho nhà họ Triệu cứ phải khó khăn về quyến thuộc…

Triệu phu nhân bước tới vòng tay :

- Đa tạ Tiểu vương gia, sẵn đây tôi cũng xin báo thêm một chuyện, Đức Chính dự định chuyến trở về kinh này sẽ tâu xin Hoàng thượng ban ơn chiếu chỉ dụ cho đến Ngưng Thúy cốc, Phàn Tịnh sơn, vì nơi đấy, Đức Chính hãy còn một đứa con thất lạc…

Hàn Ngọc Trác chợt nghe như tim mình ngừng đập…

Hắn nhớ đến… Tàn Khuyết môn chủ, người con gái bao mặc đã hẹn về Ngưng Thúy cốc…

Triệu đại nhân nếu được Thánh chỉ thì chuyện "cấm tình" của Tàn Khuyết môn coi như hủy bỏ và…

Nàng hẹn với hắn sẽ đến Trường Bạch, nếu được trưởng bối gật đầu, bây giờ trưởng bối của nàng, người có quyền quyết định lại là Thánh chỉ, lại là Triệu đại nhân.

Triệu phu nhân cũng hứa sẽ đến Trường Bạch.

Triệu Hoàng Anh và cô gái bao mặt là hai chịu em một cha khác mẹ, cả hai cùng sẽ đến Trường Bạch?

Hàn Ngọc Trác đứng lặng thinh như kẻ mất hồn.

Triệu phu nhân vụt nhìn hắn cười cười :

- Tam thiếu, tôi đã có điều tra rồi, thiếu chủ của Ngưng Thúy cốc, bây giờ là Tàn Khuyết môn chủ và chắc Tam thiếu đã biết người đó là ai rồi chớ?

Mọi người nhìn nhau không ai hiểu, Triệu Hoàng Anh cũng ngơ ngác.

Chỉ có mỗi một mình Hàn Ngọc Trác hiểu, và hắn cũng đứng chết trân…

Triệu phu nhân đã hiểu, nhưng hiểu như thế nào? Và tới đây, hai mối tình đều đượm, đều nồng, hắn giải quyết làm sao?

Hắn len lén nhìn Triệu Hoàng Anh và nàng cũng đang nhìn hắn mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/an-oan-quan-truong